

Na scénu vstoupil nový
mistrovský vypravěč.

MICHAEL J. SULLIVAN, SPISOVATEL

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ KRVE

STÍN KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

BESTSELLER NEW YORK TIMES

HOST

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ KRVE

STÍN KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

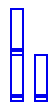
Brno 2014

*Věnováno tátovi, který mi nikdy
nedovolil nic vzdát*

ČÁST I.

*Stín krkavce
halí mé srdce
a mrzne pod ním proud mých slz.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ
AUTOR NEZNÁMÝ

Vernierovy zápisky

Měl mnoho jmen. Přestože mu ještě nebylo třicet let, za svůj krátký život si vysloužil celou řadu titulů. Pro šíleného krále, který ho poslal vyhladit nás, byl rytířem, muži, kteří pod jeho vedením procházeli útrapami válek, ho nazývali Mladý jestřáb, jeho cumbrélinští nepřátelé mu neřekli jinak než Temný rytíř, a jak jsem se měl dozvědět mnohem později, pro tajemné kmeny z Velkého severního lesa byl znám jako Beral Shak Ur – Stín krkavce.

Moji lidé ho však znali jen pod jediným jménem a právě to mi opakovaně znělo v hlavě toho dopoledne, kdy ho přivezli do přístavu: Vrah Nadějného. Brzy zemřeš a já budu u toho, Vrahu Nadějného.

Ačkoli byl určitě vyšší než většina ostatních mužů, překvapeně jsem si uvědomil, že navzdory všem historkám, které o něm kolovaly, to není žádný obr. Rysy měl sice výrazné, ale jen těžko o něm bylo možno říct, že je přitažlivý. Tělo měl svalnaté, ale vůbec ne tolik, jak se o něm povídalo. Jediným rysem, který dostal všem legendám, byly jeho oči: černé jako uhel a pronikavé jako oči jestřába. Říkalo se, že jimi člověku dohlédne až do duše a že před jeho pohledem se žádné tajemství neschová. Nikdy jsem tomu nevěřil, ale když jsem ho teď viděl, pochopil jsem, proč tomu jiní uvěřili.

Vězeň byl obklopen příslušníky císařské armády, kteří se s kopími v rukou rozhlíželi přísnými pohledy po okolním davu. Přihlížející ovšem zůstávali v klidu. Zastavovali se a muže si prohlíželi, když ho vezli okolo, nijak ale nepokřikovali, nesnažili se vězně napadat ani po něm nic neházeli. Uvědomil jsem si, že toho muže znají. Na krátký čas vládl jejich městu a dovedl do něj cizí armádu, přesto jsem však v jejich tvářích neviděl žádný hněv ani touhu po pomstě. Většinou se tvářili zvědavě. Co tady dělá? A jak je možné, že je vůbec naživu?

Průvod se zastavil na molu a vězeň seskočil z koně, aby mohl být odveden k připravené lodi. Odložil jsem poznámky, vstal jsem ze svého místa na sudu s kořením a kývl na kapitána. „Uctivá poklona, pane.“

Kapitán, zkušený důstojník císařské armády s bledou jizvou na tváři, která se skvěla na jeho ebenové kůži typické pro obyvatele jižních oblastí císařství, mi pokývl v odpověď s nacvičenou zdvořilostí. „Lorde Verniere.“

„Věřím, že vaše cesta proběhla hladce.“

Kapitán pokrčil rameny. „Víceméně. V Jesserii jsme museli srazit pár hlav, tamní obyvatelé si chtěli mrtvolu Vraha Nadějného pověsit na věž

kláštera.“

Zakroutil jsem nad tou neposlušností hlavou. Ve všech městech, kterými měl vězeň projíždět, byl vyhlášen císařský edikt, jehož obsah byl jednoznačný: Vrahu Nadějného nesmí nikdo ublížit. „Císař se o tom dozví,“ ujistil jsem ho.

„To je na vás, ale byla to jen maličkost.“ Pak se otočil k vězni. „Lorde Verniere, představuji vám císařského vězně Vélina Al Sornu.“

Úředně jsem na toho vysokého muže kývl, jeho jméno mi znělo v hlavě jako refrén. Vrah Nadějného, Vrah Nadějného... „Uctivá poklona, pane,“ přinutil jsem se k pozdravu.

Na okamžik se jeho černé oči střetly s mými. Byl to pronikavý a zkoumavý pohled. Napadlo mě, jestli přece jen není něco pravdy i na těch pošetilých pověrách o tom, že v pohledu onoho barbara je nějaké kouzlo. Skutečně viděl člověku až do duše? Od války kolovaly o Vrahu Nadějného a jeho záhadných schopnostech různé pověsti. Prý umí hovořit se zvířaty nebo řídit počasí a rozkazuje Bezejmenným. Jeho meč potřísněný krví padlých nepřátel se v boji nikdy nezlomí. A nejhorší je, že se svými lidmi vzývá mrtvé a stýká se se stíny svých předků, aby na svět přivolal ty největší pohromy. Moc jsem těm povídačkám nevěřil a obhajoval jsem si své přesvědčení otázkou: kdyby Severané skutečně vládli tak mocnými kouzly, jak by potom mohli z našich rukou utrpět tak drtivou porážku?

„Pane.“ Vélin Al Sorna měl hrubý hlas a mluvil s těžkým přízvukem. Alpírštinu se naučil ve vězení a hlasivky měl nepochybně zhrublé od toho, jak celé roky překřikoval řinčení zbraní a řev padlých ve stovkách bitev, z nichž jedna mě připravila o mého nejbližšího přítele a naše císařství o budoucnost.

Obrátil jsem se ke kapitánovi. „Proč jste ho spoutali? Císař rozkázal, že s ním má být zacházeno uctivě.“

„Lidem se nelíbilo, když ho viděli bez pout,“ vysvětloval kapitán. „Vězeň sám navrhl, abychom předešli potížím a svázali ho.“ Přešel k Al Sornovi a pouta mu uvolnil. Vysoký muž si zjizvenýma rukama třel zápěstí.

„Lorde!“ ozval se výkřik z davu. Když jsem se otočil, uviděl jsem, že směrem k nám spěchá zavalitý muž v bílém rouchu. Od nezvyklé námahy byl celý zpocený. „Věnujte mi chvílku, prosím!“

Kapitán sáhl po šavli, ale Al Sorna se na toho tělnatého muže usmál. „Guvernére Aruane.“

Obtloustlý muž se zastavil a utíral si pot z čela krajkovým kapesníkem. V levé ruce nesl dlouhý předmět zabalený v plátnu. Kývnutím pozdravil mě i kapitána, ale pak promluvil přímo k vězni. „Lorde. Nedoufal jsem, že vás ještě někdy uvidím. Daří se vám dobře?“

„Daří, guvernére. A vám?“

Zavalitý muž roztáhl prsty pravé ruky, krajkový kapesník mu visel na palci a na každém prstě se mu leskl prsten. „Už nejsem guvernér. Ted' jsem jen obyčejný kupec. Obchody nejdou jako dřív, ale snažíme se.“

„Lorde Verniere,“ obrátil se Vélín Al Sorna ke mně. „Tohle je Holus Nester Aruan, bývalý guvernér města Linéše.“

„Těší mě, pane.“ Aruan se svým směrem mírně poklonil.

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl jsem formálně. Takže tohle byl muž, jemuž Vrah Nadějného vzal město z rukou. Skutečnost, že se Aruan nestáhl z veřejného života, se po válce stala předmětem mnoha diskuzí, ale císař (kéž ho bohové zachovají v jeho moudrosti a dobrotě) mu ve světle mimořádných okolností, jež se udály během okupace Vraha Nadějného, udělil milost. Ta se nicméně nevztahovala na jeho funkci guvernéra.

Aruan se otočil zpátky k Al Sornovi. „Těší mě, že se opět shledáváme. Psal jsem císaři a žádal jsem pro vás milost.“

„Já vím, váš dopis četli při procesu.“

Ze soudního zápisu jsem věděl, že Aruanův dopis, jímž se jeho pisatel vystavil velkému riziku, patřil k důkazům o neobvyklých projevech velkorysosti a milosti Vraha Nadějného během války. Císař si vše trpělivě vyslechl a pak prohlásil, že vězeň je souzen za své zločiny, nikoli za své zásluhy.

„Vaše dcera se má dobře?“ zeptal se vězeň Aruana.

„Moc dobře, letos v létě se vdala. Vzala si neschopného syna loďaře, ale co má ubohý otec dělat? Díky vám je aspoň naživu, aby mi mohla zlomit srdce.“

„To rád slyším. O té svatbě samozřejmě, ne o vašem zlomeném srdci. Nemám pro ni ovšem žádný dárek kromě přání všeho dobrého.“

„Já vlastně sám přišel s dárkem, lorde.“

Aruan podal Vrahu Nadějného s vážným výrazem a oběma rukama dlouhý předmět zabalený v plátnu. „Slyšel jsem, že ho budete brzy zase potřebovat.“

Seveřan na okamžik viditelně zaváhal, pak si vzal balíček a zjizvenýma rukama ho rozvázal. Pod plátnem se skrýval neobvyklý meč. Ostří kryté

pochvou měřilo necelý yard a bylo úplně rovné, na rozdíl od zahnutých čepelí, které upřednostňovali alpířští vojáci. Rukojeť chránila jednoduchá kruhová záštita a jedinou ozdobu celé zbraně představovala prostá ocelová hlavice. Jilec i pochva byly poseté řadou škrábanců a vrypů vypovídajících o letech intenzivního používání. Rozhodně to nebyla ceremoniální zbraň a já si s hrůzou uvědomil, že to je jeho meč. Meč, který k našim břehům přivezl on. Meč, který z něj udělal Vraha Nadějného.

„Vy jste si ho nechal?“ koktal jsem zděšeně směrem k Aruanovi.

Tělnatý muž se ke mně otočil s ledovým pohledem. „Má čest mi nic jiného nedovolila, pane.“

„Děkuji vám,“ řekl Al Sorna dřív, než jsem stihl znovu vyjádřit své rozhořčení. Potěžkal meč v ruce a já si všiml, jak kapitán gardy ztuhl, když Al Sorna zbraň povytáhl z pochvy a přejel palcem po čepeli. „Pořád je ostrý.“

„Dobře jsem se o něj staral. Pravidelně jsem ho olejoval a brousil. Mám ještě jednu drobnost.“ Aruan natáhl ruku. V jeho dlani ležel rubín, pečlivě broušený drahokam střední velikosti, nepochybně jeden ze vzácnějších klenotů z rodinné sbírky. Znal jsem příčinu Aruanovy vděčnosti, ale jeho očividná náklonnost k tomu barbarovi i hrozivá přítomnost meče mě stále znepokojovaly.

Al Sorna s rozpačitým výrazem vrtěl hlavou. „Guvernére, to nemohu...“

Přistoupil jsem k němu blíž a tiše jsem mu připomněl: „Prokazuje vám větší čest, než si zasloužíte, Seveřane. Když odmítnete, urazíte ho a sám se znemožníte.“

Probodl mě svýma černýma očima a pak se usmál na Aruana: „Takovou velkorysost nemohu odmítnout.“ Vzal si drahokam. „Budu ho bedlivě střežit.“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Aruan se smíchem. „Muž si drahokam ponechává jen tehdy, když ho nepotřebuje prodat.“

„Vy tam!“ křikl hlas z lodě zakotvené kousek od nás. Byla to poměrně velká meldenejská galéra, podle počtu vesel a šířky trupu šlo spíš o nákladní loď než o jeden z jejich bájných válečných korábů. Z přídě na nás mával podsaditý muž s hustým černým plnovousem. Červený šátek na jeho hlavě prozrazoval, že to je kapitán. „Odveďte Vraha Nadějného na palubu, vy alpířští psi!“ zařval s typickou meldenejskou zdvořilostí. „Jestli tam budete ještě chvíli postávat, přijde odliv!“

„Je čas vydat se na cestu k ostrovům,“ upozornil jsem vězně a začal si sbírat své věci. „Neměli bychom si kapitána pohněvat.“

„Takže je to pravda?“ zeptal se Aruan. „Jedete na ostrovy bojovat o lady?“ Tón jeho hlasu se mi moc nelíbil, zněl až příliš obdivně.

„Je to pravda.“ Vrah Nadějného Aruanovi pevně stiskl ruku, kývl na kapitána císařské armády a pak se obrátil ke mně. „Lorde. Půjdeme?“

* * *

„Možná seš jeden z prvních, kdo císaři každé den líbaj nohy, ty pisálku,“ zabodl mi kapitán prst do hrudi, „ale tahle loď je můj království. Dávej si na mě pozor, protože bys taky moh celou plavbu strávit připoutanej k hlavnímu stěžni.“

Zrovna nás dovedl do naší „kajuty“, kterou nám pomocí látkových zástěn vyhradili přímo v nákladovém prostoru lodi, nedaleko přídě. Pach mořské vody se tady mísil s těžkou, nasládlou směsicí vůně ovoce, sušených ryb a spousty druhů koření, jímž je říše proslulá. Měl jsem co dělat, abych se z toho nepozvracel.

„Jsem lord Vernier Ališi Someren, císařský kronikář, První z Učených a ctěný služebník císaře,“ zahuhlal jsem zpoza kapesníku, který jsem si přidržel u nosu. „Jsem také vyslanec Rady Loďařů a oficiální doprovod císařského vězně. Jestli se mnou nebudete nakládat uctivě, vy piráte, vmžiku přivolám na palubu dvacítku mužů, kteří vás zbičují před vaší posádkou.“

Kapitán se ke mně naklonil. Ač se to zdálo neuvěřitelné, jeho dech páchl ještě hůř než nákladový prostor. „Tak tady budu mít jednadvacet mrtvol, který na moři předhodím velrybám, ty pisálku.“

Al Sorna dloubl nohou do jedné z dek rozložených na podlaze a zběžně se rozhlédl. „Tohle nám bude stačit. Budeme potřebovat jen něco k jídlu a vodu.“

Vzteky se mi napřímily všechny chlupy na těle. „Vy vážně uvažujete o tom, že budeme spát v téhle krysí díře? Vždyť je to tady odporné.“

„Měl byste si vyzkoušet vězení. Tam je taky spousta krys.“ Pak se obrátil ke kapitánovi. „Nádrž s vodou je na přední palubě?“

Kapitán si obtloustlým prstem probíral hustý plnovous, pozoroval toho vysokého muže a bezpochyby uvažoval, jestli si z něj dělá legraci a jestli by ho dokázal zabít, kdyby musel. Na alpiřském severním pobřeží mají jedno přísloví: klidně se otoč zády ke kobře, ale nikdy ne k Meldenejci. „Takže ty seš ten, co se má bít se Štítem? V Ildere na tebe vypsali kurz dvacet ku

jedný. Myslíš, že bych si na tebe měl vsadit? Štít je ten nejlepší šermíř na ostrovech, prej dokáže šavlí přeseknout mouchu vejpůl.“

„Taková pověst mluví za vše.“ Vélín Al Sorna se usmál. „Tak kde je ta nádrž?“

„Je tamhle. Máte jednu kalabasu na den, víc ne. Nenechám svou posádku bez vody kvůli takovým dvěma, jako jste vy. Jídlo dostanete v kuchyni, jestli vám nevadí jíst se spodinou.“

„Bezpochyby už jsem jedl i s horšími. Jestli potřebujete pomoc u vesel, nabízím se.“

„Už jsi někdy vesloval?“

„Jednou.“

Kapitán na to jen zabručel: „My to zvládnem.“ Otočil se k odchodu a přes rameno k nám ještě zamumlal: „Do hodiny vyplujem. Ne abyste někde překáželi, dokud se nedostaneme z přístavu.“

„Ten ostrovní barbar!“ soptil jsem, zatímco jsem si vybaloval svoje věci a rozprostíral před sebou brky a inkoust. Ještě než jsem se posadil na deku, abych napsal dopis pro císaře, podíval jsem se, jestli pod ní nejsou nějaké krysy. Chystal jsem se císaři podrobně vylíčit, jak mě pirát urazil. „Ten už v žádném alpířském přístavu nezakotví, to si pamatujte.“

Vélín Al Sorna se posadil a opřel se o stěnu lodního trupu. „Mluvíte mým jazykem?“ zeptal se řečí Seveřanů.

„Studoval jsem mnoho jazyků,“ odpověděl jsem mu zrovna tak. „Sedmi hlavními jazyky císařství mluvím plynně a ovládám ještě pět dalších.“

„Ohromující. Znáte jazyk Sordajů?“

Zvedl jsem hlavu od pergamenu. „Sordajů?“

„Kmen Sordajů z Velkého severního lesa. Slyšel jste o něm?“

„Moje znalosti severských barbarů jsou velmi omezené. Přesto ale necítím potřebu si je jakkoli doplňovat.“

„Přestože jste učený muž, zdá se, že si ve své nevědomosti libujete.“

„Věřím, že teď mluvím za celý náš národ, když řeknu, že bychom si přáli, abyste vy nevěděli o nás.“

Muž naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Slyším z vašeho hlasu nenávist.“

Nevšímal jsem si ho a můj brk rychle kmital po pergamenu, když jsem sepisoval formální úvod dopisu pro císaře.

„Vy jste ho znal, že?“ pokračoval Al Sorna.

Můj brk se zastavil. Přesto jsem mu nepohlédl do očí.

„Znal jste Nadějného.“

Odložil jsem brk a vstal jsem. Najednou se mi ten puch a blízkost tohoto barbara zdály nesnesitelné. „Ano, znal jsem ho,“ zavrčel jsem. „Znal jsem ho jako toho nejlepšího mezi námi. Víím, že by to byl nejskvělejší císař, jakého tahle země kdy poznala. Ale to není důvod mojí nenávisti, Seveřane. Nenávidím vás proto, že jsem Nadějného znal jako svého přítele a vy jste ho zabil.“

Pak jsem rozzlobeně odkráčel a vystoupal po schůdcích na palubu. Snad poprvé v životě jsem si přál být válečníkem, mít paže samý sval a srdce jako z kamene. Přál jsem si moci tasit meč a vykonat krvavou pomstu. Jenže to nebylo nic pro mě. Byl jsem sice štíhlý, ale ne silný, byl jsem pohotový, ale nikoli bezcitný. Zkrátka žádný válečník. A nepřislušelo mi vykonat pomstu. Pro svého přítele jsem mohl udělat jedině: být svědkem smrti jeho vraha a pořídít o jeho konci zápis k potěše našeho císaře a věčné pravdě našeho archivu.

** * **

Zůstal jsem na palubě několik hodin. Stál jsem opřený o zábradlí a pozoroval, jak se nazelenalé vody alpského severního pobřeží mění v sytou modř Erinejského moře poté, co loďmistr začal veslařům udávat rytmus a loď vyplula. Když jsme se dostali do dostatečné vzdálenosti od pobřeží, kapitán přikázal rozvinout hlavní plachtu, načež naše rychlost ještě stoupla. Ostrá před' lodi si razila cestu mírnými vlnkami a před'ová figura, tradiční meldenejská socha okřídleného hada, jednoho z bezpočtu jejich mořských božstev, se svými vyceněnými zuby zakusovala do vodní tříště. Když po dvou hodinách veslování loďmistr vyhlásil přestávku, muži zatáhli vesla a odpochovali se najíst. Na palubě zůstal denní hlídač, který měl na starosti ovládání lanoví a další nikdy nekončící činnosti provázející život na lodi. Několik mužů mi věnovalo jeden či dva pohledy, ale nikdo se se mnou nedal do řeči, za což jsem jim byl vděčný.

Když jsme z přístavu urazili několik námořních mil, výkřik z hlídkového koše nás upozornil na černé ploutve protínající zvlněnou hladinu. „Kosatky!“

Pohybovaly se tak rychle, že jsem je ani nedokázal spočítat. Občas se některá z nich vynořila na hladinu, vypustila oblak vodní tříště a hned zase zmizela pod vodou. Teprve když jsme k nim připluli blíž, plně jsem si uvědomil, jak jsou obrovské. Na délku měly přes dvacet stop. Už dřív jsem v jižních mořích viděl delfíny, stříbrná hravá stvoření, která se dokázala

naučit jednoduché triky. Kosatky ale byly jiné, jejich mohutné tmavé siluety míhající se pod vodou na mě působily až hrozivě, jako připomínka lhostejné krutosti přírody. Lodníci to však zjevně vnímali jinak, pokřikovali na ně od zábradlí, jako by zdravili staré kamarády. Dokonce i kapitán aspoň na chvíli odhodil svůj věčně zamračený výraz.

Jedna z kosatek vyskočila v působivém závoji mořské pěny nad hladinu, zatočila se ve vzduchu a dopadla zpátky do vody tak tvrdě, až to otráslu lodí. Meldenejci řvali nadšením. Milý Seliesene, pomyslel jsem si, jakou báseň bys asi napsal k uctění takové krásy.

„Jsou pro ně posvátné.“ Když jsem se otočil, uviděl jsem, že vedle mě stojí u zábradlí Vrah Nadějného. „Věří, že když nějaký Meldenejec zemře na moři, kosatky jeho duši donesou až do nekonečného oceánu za hranici světa.“

„Jenom pověry,“ odfrkl jsem si.

„Vaši lidé mají také své bohy, ne snad?“

„Moji lidé ano, ale já ne. Bohové jsou jen mýty, pohádky pro děti.“

„S takovými slovy by vás v mojí zemi přivítali s otevřenou náručí.“

„Teď však nejsme ve vaší zemi, Seveřane. A jak doufám, nikdy se do ní ani nepodívám.“

Z moře vyskočila další kosatka, vznesla se snad deset stop nad hladinu a pak se zase zanořila. „Ale je to zvláštní,“ uvažoval Al Sorna. „Když jsme se tudy plavili my, kosatky si našich lodí nevšímaly a šly jen za Meldenejci. Možná vyznávají stejnou víru.“

„Možná,“ odvětil jsem. „Nebo oceňují jídlo zadarmo.“ Kývl jsem směrem k přídi, odkud kapitán házel do moře lososy. Kosatky je chytaly tak rychle, že jsem je ani nestačil sledovat.

„Proč jste tady, lorde Verniere?“ zeptal se Al Sorna. „Proč vás sem císař poslal? Nejste přece žádný vězeňský dozorce.“

„Císař laskavě vyhověl mé žádosti, abych mohl přihlížet vašemu souboji. A po něm samozřejmě doprovodit lady Emeren domů.“

„Chcete vidět moji smrt.“

„Jsem tady proto, abych tuto událost zapsal pro císařský archiv. Jsem přece císařský kronikář.“

„To už o vás vím. Můj žalárník Geriš velmi obdivoval vaši kroniku o válce s mým lidem. Tvrdil, že to je nejlepší dílo celé alpírské literatury. Na muže, který tráví život ve vězení, toho znal opravdu hodně. Celé hodiny

sedával před mojí celou a předčítal mi stránku za stránkou, hlavně o bitvách, ty se mu hodně líbily.“

„Pečlivý průzkum tématu je klíčem k práci historika.“

„Škoda, že vy jste to celé popletl.“

Znovu jsem zalitoval, že nemám sílu válečníka. „Popletl?“

„Hodně.“

„Aha. Byl byste tak laskav a popsal mi ze svého barbarského pohledu, které části byly tak popletené?“

„Podrobnosti jste měl většinou správně. Až na to, že jsem podle vás velel Vlčí legii. Ve skutečnosti to byl Třicátý pátý pěší regiment, známý mezi vojáky jako Vlčí běžci.“

„Jakmile se vrátím do hlavního města, postarám se, aby co nejrychleji vyšlo opravené vydání,“ odsekl jsem suše.

Al Sorna zavřel oči a ponořil se do vzpomínek. „Invaze krále Januse na severní pobřeží byla pouhým prvním krokem v jeho velkém plánu, kterým bylo dobytí celého císařství.“

Byla to doslovná citace. Jeho paměť mě ohromila, ale současně jsem cítil, že tím chce poukázat na nějakou další chybu. „Pouhé konstatování. Přišli jste nám ukrást naši zemi. Janus byl šílenec, jestli si myslel, že mu něco takového může vyjít.“

Al Sorna zavrtěl hlavou. „Přišli jsme dobýt přístavy na severním pobřeží. Janus chtěl ovládnout obchodní cesty v Erinejském moři. A nebyl to žádný šílenec. Byl starý a zoufalý, ale ne šílený.“

Lítost, kterou jsem slyšel v jeho hlase, mě překvapila. Janus byl přece velký zrádce, byla to součást příběhu Vraha Nadějného. „A jak je možné, že tak dobře znáte jeho úmysly?“

„Pověděl mi o nich.“

„Pověděl vám o nich?“ To mě rozesmálo. „Rozeslal jsem tisíce dopisů s otázkami všem velvyslancům a vysoce postaveným mužům v království, na něž jsem si dokázal vzpomenout. A těch několik, kteří se obtěžovali mi odpovédět, se shodlo na jediné věci: Janus se nespověděl se svým plánem nikomu, dokonce ani svojí rodině.“

„A přesto tvrdíte, že chtěl dobýt celou vaši zemi.“

„To je pouhá dedukce opodstatněná dostupnými důkazy.“

„Opodstatněná možná, ale špatná. Janus měl srdce krále, tvrdé a chladné, když bylo třeba. Ale nebyl hamižný ani to nebyl žádný snilek. Dobře věděl, že království nedokáže shromáždit tolik mužů ani financí, aby

dokázalo dobýt celé císařství. Šli jsme po přístavech. Podle něj to byla jediná cesta, jak naší zemi zajistit budoucnost.“

„Proč by něco takového prozrazoval právě vám?“

„Měli jsme... takový zvláštní vztah. Pověděl mi spoustu věcí, které by neřekl nikomu jinému. U některých jeho rozkazů jsem žádal vysvětlení předtím, než jsem je uposlechl. Ale občas si prostě jen potřeboval s někým promluvit. I králové se někdy cítí osamoceně.“

Cítil jsem, jak ve mně hlodá zvědavost. Ten Seveřan věděl, že lačním po všech informacích, které mi může dát. Můj respekt k němu rostl, stejně jako nenávisť. Zneužíval mě, chtěl, abych sepsal jeho příběh. Proč, to jsem neměl tušení. Tušil jsem, že to má nějakou souvislost s Janusem a soubojem, který ho čekal na ostrovech. Možná se jen potřeboval před svým koncem vyzpovídat, zanechat po sobě pravdivé svědectví o svém životě, aby do historie vstoupil i jinak než jen jako Vrah Nadějného. Byl to jeho poslední pokus napravit pověst svoji i svého krále.

Protahoval jsem ticho mezi námi, pozoroval kosatky, dokud nesežraly všechny lososy a nezmizely na východě. Nakonec, když se slunce začalo sklánět k obzoru a stíny se prodlužovaly, jsem ho vyzval: „Tak vyprávějte.“

Kapitola jedna

Toho rána, kdy Vélinův otec chlapce odvezl do kláštera Šestého řádu, se u země válela hustá mlha. Vélin seděl před otcem, rukama svíral hrušku sedla a vychutnával si tu radost. Otec ho na koni moc často nevozil.

„Kam pojedeme, lorde?“ zeptal se otce, když za ním šel ke stáji.

Vysoký muž na to nic neřekl, ale na kratičkou chvíli zaváhal, než osedlal jednoho ze svých koní. Vélin byl zvyklý, že otec na jeho otázky často neodpovídá, takže si z toho nic nedělal.

Odjížděli od domu a koňské podkovy zvonily o uliční dlažbu. Po chvíli projeli severní bránou, okolo které vzduch hnilobně páchl od pomalu tlejících těl v zavěšených klecích. Vélin se naučil neptat se, co ti lidé udělali, že si zasloužili takový trest. Na tuto otázku mu otec vždy ochotně odpověděl a Vélin se pak po těch příbězích v noci budil celý zpocený a v slzách, natahoval při každém zvuku za oknem a čekal, kdy si pro něj přijdou zločinci nebo povstalci nebo Nevěřící posedlí Temnými silami.

Za hradbami dlažbu vystřídal tráva. Otec pobídl koně nejprve do klusu, pak do trysku a Vélin se nadšeně smál. Na chvíli se za svoji radost zastyděl. Jeho matka zemřela teprve před dvěma měsíci a otcův zármutek halil celou domácnost jako černý plášť. Sloužící byli vystrašení a návštěvy přicházely jen zřídka. Jenže Vélinovi bylo pouhých deset let a smrt vnímal očima dítěte: matka mu chyběla, ale její skon pro něj byl záhadou, největším tajemstvím světa dospělých. Sice pro ni plakal, nevěděl však proč. A tak dál kradl kuchaři pečivo a hrál si na dvoře s dřevěnými meči.

Po několika minutách trysku otec koně zastavil. Vélinovi to nestačilo, nejradši by takto jezdil celou věčnost. Zastavili před velkou železnou bránou. Byla vysoká, vyšší než tři muži nad sebou, i kdyby měl každý z nich na hlavě ještě přilbu s bodcem. Na vrcholu brány stála železná soška válečníka, který si na hrudi přidržoval meč obrácený hrotem k zemi a místo obličeje měl jen holou lebku. Na obě strany se táhly hradby, které dosahovaly skoro stejné výšky jako brána. Vlevo visel na dřevěném trámu mosazný zvon.

Vélinův otec sesedl z koně a pak sundal i jeho.

„Kde to jsme, lorde?“ zeptal se Vélin. Měl pocit, že křičí, ačkoli ve skutečnosti skoro šeptal. Ticho a mlha ho děsily, nelíbila se mu ani brána,

ani soška na jejím vrcholu. S dětskou jistotou věděl, že její prázdné očníce jsou plné lži a podvodu. Sledovala je a čekala.

Otec neodpověděl. Vytáhl z opasku dýku a rukojetí udeřil do zvonu. Jeho zvuk zněl v okolním tichu jako výbuch. Vélin si rukama zakryl uši, dokud neutichl. Když vzhlédl, otec stál přímo před ním.

„Véline,“ oslovil ho drsným hlasem válečníka. „Vzpomínáš si na úsloví, které jsem tě učil? Naše rodinné krédo?“

„Ano, lorde.“

„Pověz mi ho.“

„V loajalitě je naše síla.““

„Správně. V loajalitě je naše síla. Nezapomeň na to. Nezapomeň, že jsi můj syn a že si přeji, abys tady zůstal. Na tomto místě se naučíš řadu věcí, stane se z tebe bratr Šestého řádu. Ale vždy budeš mým synem a jednou moje přání oceníš.“

Zpoza brány se ozvalo zachrastění šterku a Vélin sebou polekaně trhl, když spatřil skrz mříže vysokou postavu v plášti. Čekala na ně. Obličej měla skrytý v mlze, ale Vélin se ošival v tušení, že si ho prohlíží a hodnotí ho. Vzhlédl k otci. Díval se na vysokého statného muže s šedivějším plnovousem a hlubokými vráskami ve tváři i na čele. V jeho výrazu ale bylo něco nového, něco, co Vélin neznal a nedokázal pojmenovat. Později totéž spatří v obličejích tisíců dalších mužů a už bude vědět, že to je starý přítel: strach. Překvapilo ho, jak měl otec nezvykle tmavé oči, tmavší než matka. Takto si ho bude pamatovat po celý život. Pro ostatní bude Pán bitev, První královský rytíř, hrdina od Beltrianu, králův zachránce a otec slavného syna. Pro Vélina už navždy zůstane jen ustrašeným mužem, který svého syna opustil u brány kláštera Šestého řádu.

Cítil, jak mu otec tiskne svoji velkou dlaň na záda. „Teď jdi, Véline. Jdi za ním. Neublíží ti.“

Lháři! pomyslel si Vélin rozčileně, zatímco ho otec tlačil směrem k bráně. Jak se postava v plášti blížila k nim, její obličej se stával zřetelnějším. Byl dlouhý a úzký, s tenkými rty a bledě modrýma očima. Vélin se přistihl, že do nich upřeně hledí. Muž mu pohled opětoval, jeho otce si ani nevšiml.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ Jeho hlas zněl měkce, skoro jako povzdech v mlze.

Vélin nikdy nepochopil, jak docílil toho, aby se mu nechvěl hlas. „Vélin, pane. Vélin Al Sorna.“

Tenké rty se roztáhly do úsměvu. „Já nejsem žádný pán, chlapče. Jsem Gainyl Arlyn, Princip Šestého řádu.“

Vélin si vybavil všechny ty hodiny etikety, které mu dávala matka. „Omlouvám se, Principe.“

Za sebou Vélin zaslechl zařehotání. Když se ohlédl, uviděl, že otec odjíždí. Kůň se rychle ztrácel v mlze, jeho kopyta bušila do měkké půdy, až nakonec úplně utichla.

„Nevrátí se, Véline,“ oslovil ho Princip, teď už bez úsměvu. „Víš, proč tě sem přivedl?“

„Abych se naučil spoustu věcí a stal se bratrem Šestého řádu.“

„Přesně tak. Ale nikdo, ať je to chlapec, nebo muž, nesmí vejít dovnitř, pokud to není jeho vlastní volba.“

Vélin najednou pocítil silné nutkání utéct do mlhy. Uteče. Přidá se k nějaké bandě lapků, bude žít v lese, prožije řadu velkých dobrodružství a bude předstírat, že je sirotek... *V loajalitě je naše síla.*

Princip měl v očích lhostejný pohled, ale Vélinovi bylo jasné, že ho má dokonale přečteného. Později uvažoval, kolik z těch chlapců, které sem jejich zrádní otcové nalákali nebo přitáhli násilím, skutečně uteklo, a pokud už to udělali, zda toho někdy litovali.

V loajalitě je naše síla.

„Mým přáním je vejít, Principe,“ odpověděl. V očích měl slzy, ale rychle je zaplašil mrkáním. „Přál bych si naučit se spoustu věcí.“

Princip odemkl bránu. Vélin si všiml, že má ruce celé zjizvené. Když se brána otevřela dokořán, pozval Vélina dovnitř. „Pojď, malý jestřábe. Teď jsi naším bratrem.“

* * *

Vélin brzy pochopil, že klášter Šestého řádu ve skutečnosti není žádný klášter, ale pevnost. Když ho Princip vedl k hlavnímu vchodu, tyčily se nad ním žulové zdi jako útesy. Po hradbách přecházely tmavé postavy ozbrojené luky a shlížely na něj očima schovanými v mlze. Vstup zdobil klenutý portál. Když se zvedla padací mříž, aby mohli vejít dovnitř, dva lučištníci na hlídce, oba zhruba sedmnáctiletí učedníci, pozdravili Principa uctivou poklonou. Ten si jich skoro ani nevšiml a vedl Vélina skrze nádvoří, kde další chlapci zametali dlažbu posetou slámou a z kovářské dílny se ozývaly rány kladiva. Vélin už v životě několik hradů viděl, rodiče ho jednou vzali dokonce do královského paláce, kde se navlečený ve svých nejlepších šatech znuděně vrtěl, zatímco Princip Prvního řádu pěl ódy na velikost

králova srdce. Jenže královský palác byl jasně osvětleným bludištěm plným soch a gobelinů a leštěného mramoru a rytířů v brnění, které se lesklo jako zrcadlo. Královský palác nepáchl hnojem a kouřem a nebyly v něm stovky dveří, jež všechny bezpochyby ukrývaly tajemství, o nichž by malý kluk neměl nic vědět.

„Pověz mi, co víš o našem řádu, Véline,“ vybídl ho Princip, když ho vedl k hlavní obytné věži.

Vélin si vzpomněl na matčiny hodiny: „Šestý řád drží meč spravedlnosti a potírá nepřátele Víry a království.“

„Výborně.“ Princip zněl překvapeně. „Jsi vzdělaný. Co je ale výsadou pouze našeho řádu?“

Vélin přemýšlel o správné odpovědi, až vešli do hlavní věže, kde uviděl dva asi dvanáctileté chlapce šermující dřevěnými meči. Jasanové dřevo o sebe skřípalo, když oba v rychlém sledu bodali, sekali a kryli se. Chlapci bojovali v kruhu nakresleném bílou křídou; vždy když se jeden z nich přiblížil k okraji kruhu, učitel, vychrtlý muž s vyholenou hlavou, ho šlehl bičem. Oni si těch ran skoro nevšímali, soustředili se jen na boj. Pak jeden z chlapců přehnal svůj výpad a dostal zásah do hlavy. V šoku vrávoravě ustupoval, z rány mu crčela krev, až nakonec těžce dopadl na zem za hranicí kruhu, za což od učitele schytl další ránu bičem.

„Bojujete,“ obrátil se Vélin k Principovi. Při pohledu na to násilí a krev se mu divoce rozbušilo srdce.

„Ano.“ Princip se zastavil a podíval se na něj. „Bojujeme. Zabíjíme. S šípy a ohněm odvážně zdoláváme hradby pevností. Stavíme se proti běžícím koňům a napřaženým halapartnám. Prodlíváme se bludištěm kopí a oštěpů, abychom svým nepřátelům ukradli jejich vlajku. Ano, Šestý řád bojuje, ale za co?“

„Za království.“

Princip si podřepil, aby měl obličej stejně vysoko jako Vélin. „Ano, za království, ale co je ještě víc než království?“

„Víra?“

„Zníš nejistě, malý jestřábe. Možná nakonec nejsi tak vzdělaný, jak jsem si prve myslel.“

Instruktor zatím v záplavě nadávek vytáhl poraženého chlapce na nohy. „Ty neschopný, líný flákači! Hned se tam vrať. A jestli ještě jednou spadneš, postarám se, abys už nevstal.“

„Víra je spojením našich dějin a našeho vědění,“ citoval Vélín. „Když vstoupíme za hranice světa, naše podstata se spojí s dušemi Zemřelých, kteří nám poskytnou své rady do tohoto života. My jim na oplátku věnujeme naše pocity a víru.“

Princip zvedl obočí. „Katechismus znáš dobře.“

„Ano, pane. Matka mě často vyučovala.“

Princip se zamračil. „Tvoje matka...“ Pak se odmlčel a jeho výraz se znovu proměnil v tu nečitelnou masku. „O matce bys už neměl mluvit. Ani o otci, ani o jiných členech své rodiny. Jedinou tvojí rodinou je teď řád. Patříš k řádu. Rozumíš?“

Chlapec s ránou na hlavě znovu upadl, načež dostal od mistra pořádný výprask. Bič se zvedal a zase dopadal v pravidelném rytmu a mistrova kostnatá tvář sotva prozrazovala nějaké pocity. Stejný výraz Vélín viděl u otce, když vzal řemen na jednoho ze svých psů.

Patříš k řádu. K jeho překvapení se mu srdce uklidnilo a on odpověděl Principovi naprosto pevným hlasem. „Rozumím.“

* * *

Mistr se jmenoval Sollis. Měl štíhlou, větrem ošlehanou postavu a kozí oči: šedivé, chladné a pronikavé. Krátce na Vélína pohlédl a zeptal se ho: „Víš, co je to mršina?“

„Ne, pane.“

Mistr Sollis k němu přistoupil blíž a naklonil se nad něj. Vélínovo srdce přesto dál odmítalo tlouct rychleji. Při pohledu na kostnatého mistra bičujícího chlapce na podlaze se jeho strach proměnil ve vroucí hněv.

„To je mrtvé maso, chlapče,“ vysvětlil mu mistr Sollis. „Maso nechané na bitevním poli, které rozklovou havrani a rozkoušou krysy. Přesně to tě čeká, chlapče. Mrtvé maso.“

Vélín na to nic neřekl. Sollis se snažil probodnout ho svýma kozíma očima, ale nerozpoznal na něm ani špetku strachu. Mistr Vélína rozčilil, ne vystrašil.

Pokoj, který se nacházel v podkroví severní věže, s ním sdílelo deset dalších chlapců. Všichni byli zhruba stejně staří, někteří stýskavě pofňukávali, jiní se neustále usmívali představě, že nyní jsou z dohledu rodičů. Sollis jim přikázal, aby se srovnali do řady, a švihl bičem po obtloustlém chlapci, který se pohyboval moc pomalu. „Hni sebou, ty prasečí hlavo.“

Jednoho po druhém si je prohlížel a ke každému přistoupil blíž, aby ho nějak ponížil. „Jméno?“ vyštěkl na vysokého světlovlasého chlapce.

„Nortah Al Sendal, pane.“

„Oslovujete mě mistře, ne pane, ty blbečku.“ Pak popošel dál. „Jméno?“

„Barkus Ješua, mistře,“ odpověděl obtloustlý chlapec, po němž muž prve šlehl bičem.

„Vidím, že v Nilsélinu pořád ještě chovají tažné koně.“

A tak pokračoval, dokud je nezesměšnil všechny. Nakonec o kousek ustoupil a krátce k nim promluvil. „Není pochyb o tom, že vaši příbuzní měli různé důvody, proč vás sem poslali,“ začal Sollis. „Chtěli z vás mít hrdiny, chtěli, abyste proslavili jejich jméno, chtěli se s vámi vychloubat u piva nebo při tahu po bordelech nebo se prostě jenom chtěli zbavit ufnukaného spratka. Ať to bylo jakkoli, teď na ně zapomeňte. Kdyby o vás stáli, nebyli byste tady. Teď patříte nám, patříte k řádu. Naučíte se bojovat, budete zabíjet nepřátele království a Víry, dokud jednoho dne sami nezemřete. Na ničem jiném už nezáleží. Nesmíte se ničím nechat rozptylovat. Nemáte žádnou rodinu, žádné sny, žádné ambice, jen řád.“

Pak jim rozkázal, aby si vzali hrubé bavlněné pytle ležící na postelích a seběhli s nimi po bezpočtu schodů až na nádvoří a do stájí, kde si je v záplavě ran bičem naplnili slámou. Vélín si byl jistý, že dostal bičem víckrát než všichni ostatní, a podezíral Sollise, že ho tlačí ke starší a zvlhlejší slámě. Když měli pytle plné, hnal je bičem zpátky do věže, kde si je položili na dřevěné rámy, které jim měly sloužit jako postele. Pak běželi znovu dolů, až do sklepení pod hlavní věží. Tam je Sollis seřadil. Jak ztěžka oddechovali, v ledovém vzduchu se jim u úst tvořily obláčky páry. Sklepení se zdálo hodně veliké, cihlová klenba mizela všemi směry v temnotě. Vélína znovu začal popadat strach, když se podíval do bezedné a výhružně působící tmy.

„Koukej dopředu!“ Sollisův bič mu na paži zanechal další šrám a on jen tak tak polkl bolestivý vzlyk.

„Nová sklizeň, mistře Sollisi?“ zahlaholil veselý hlas. Ze tmy se vynořil rozložitý muž, který v ruce veliké jako šunka držel petrolejku. Vélín ještě nikdy neviděl muže, který by se zdál širší než delší. Pupek schovával pod obrovským pláštěm, tmavě modrým jako pláště ostatních mistrů, na prsou však měl vyšitou rudou růži. Plášť mistra Sollise ničím ozdobený nebyl.

„Spíš další hromada plevelu, mistře Gréline,“ povzdechl si Sollis rezignovaně směrem k rozložitému muži.

Grélinův masitý obličej se na chvíli rozsvítil úsměvem. „Jaké to ale mají štěstí, že je svěřili právě vám.“

Na chvíli zavládlo ticho a Vélin vycítil napětí panující mezi oběma muži. Zaujalo ho, že to nakonec byl Sollis, kdo promluvil jako první: „Potřebují pořádný výcvik.“

„No samozřejmě.“ Grélin si je šel prohlédnout blíž. Na muže jeho rozměrů se pohyboval až překvapivě lehce, jako by plul nad dlážděnou podlahou. „Malí válečníci potřebují do budoucích bitev pořádné vybavení.“ Pořád se ještě usmíval, ale když si je prohlížel, Vélin si všiml, že v očích žádné veselí nemá. Znovu si vzpomněl na otce a na jeho výraz, když vyrazili na koňský trh a jeden z chovatelů se ho snažil přesvědčit, aby koupil jeho koně. Otec zvíře obcházel a vysvětloval Vélinovi, jak poznat dobrého koně, jak tloušťka svalů prozrazuje, jestli bude silný ve válečné vřavě nebo příliš pomalý v běhu, jak odhalit toho nejlepšího koně podle jeho duše. „Je to v očích, Véline,“ řekl mu. „Podívej se, jestli má ten kůň v očích jiskru.“

Bylo to snad to, po čem teď u nich mistr Grélin pátral, jiskra v očích? Něco, co by prozradilo, jací budou v běhu nebo v bitevní vřavě?

Grélin se zastavil u drobného chlapce, který se jmenoval Kenis a zatím si od Sollise vytrpěl jedny z nejhorších urážek. Grélin na něj upřeně shlížel, chlapec se pod jeho pohledem nepohodlně vrtěl. „Jak se jmenuješ, malý válečníku?“ zeptal se Grélin.

Než Kenis odpověděl, polkl. „Kenis Al Nysa, mistře.“

„Al Nysa.“ Grélin vypadal zamyšleně. „Bohatá šlechtická rodina, jestli se nepletu. Pochází z jihu a je sňatkem spřízněná s rodem Hurnišů. Pocházíš z velké dálky.“

„Ano, mistře.“

„Ale s tím si nedělej starosti. Teď je tvým novým domovem rád.“ Třikrát Kenise poplácal po rameni, až hoch trochu ucukl. Sollisův bič v něm zjevně probudil strach i z toho nejlehčího doteku. Grélin postupoval dál, pokládal chlapcům nejrůznější otázky a uklidňoval je. Mistr Sollis celou tu dobu klepal bičem o lýtko své vysoké boty. Pleskání dřeva o kůži se rozléhalo sklepením.

„Myslím, že tvoje jméno už znám, malý válečníku.“ Grélin se tyčil nad Vélinem. „Al Sorna. Bojoval jsem s tvým otcem v meldenejské válce. Výjimečný muž. Máš jeho pohled.“

Vélin prohlédl jeho návnadu a ani na chvilku nezaváhal. „Já nemám rodinu, mistře. Patřím jen řádu.“

„Vida, ale řád je také rodinou, malý válečníku.“ Grélin se krátce zasmál a pokračoval dál. „A mistr Sollis a já jsme vaši strýcové.“ Nato se rozesmál ještě víc. Vélin pohlédl na Sollise, který teď na Grélina zíral s neskrývanou nenávisí.

„Pojďte za mnou, mladí muži!“ zavelel Grélin a s petrolejkou nad hlavou vyrazil hlouběji do sklepení. „Dejte si pozor, abyste nezabloudili. Krysy nemají návštěvníky rády a některé jsou větší než vy.“ Znovu se zasmál. Kenis, který šel za Vélinem, trochu zavzlykal a vykulenýma očima hleděl do neproniknutelné tmy.

„Neposlouchej ho,“ zašeptal Vélin. „Tady dole žádné krysy nejsou. Je tady moc čisto, nemají co žrát.“ Netušil, jestli je to pravda, ale znělo to aspoň trochu povzbudivě.

„Zavři klapačku, Sorno!“ Nad hlavou mu vzduchem zasvištěl Sollisův bič. „Pohni se.“

Šli za petrolejkou mistra Grélina do černé prázdnoty sklepení, jejich kroky a mistrův smích se mísily v podivnou ozvěnu, občas doplněnou šlehnutím Sollisova biče. Kenis se neustále rozhlížel kolem sebe, nepochybně pořád hledal obří krysy. Zdálo se jako věčnost, než konečně došli k pevným dubovým dveřím vsazeným do hrubé cihlové stěny. Grélin jim rozkázal, aby počkali, pak vylovil klíče zavěšené na opasku a odemkl dveře.

„Tak, mladí muži,“ zahlaholil, když doširoka otevřel, „teď vás vyzbrojíme do budoucích bitev.“

Místnost za dveřmi připomínala jeskyni. Ve světle plamene se blýskaly nekonečné police plné mečů, oštěpů, luků, halaparten a stovky dalších zbraní a stěny lemovaly řady sudů plných pytlů mouky a obilí. „Moje malé království,“ oznámil Grélin. „Jsem mistr sklepení a strážce zbrojnice. V celém tomhle skladišti není jediná fazole nebo hrot šípu, které bych nespočítal, a to dvakrát. Když budete cokoli potřebovat, dostanete to u mě. A jestli něco z toho ztratíte, budete se zodpovídat mně.“ Vélin si všiml, že mu úsměv zmizel ze rtů.

Postavili se do zástupu přede dveřmi do skladiště a Grélin přinesl jejich vybavení – deset šedivých mušelínových vaků nacpaných všemožnými věcmi. „Tohle máte od řádu jako dárek, mladí muži,“ řekl jim vesele a každému chlapci položil jeden vak k nohám. „Každý z vás najde ve svém

balíčku tohle: jeden dřevěný meč asrélinského typu, jeden lovecký nůž dlouhý dvanáct palců, jeden pár vysokých bot, dvoje kalhoty, dvě bavlněné haleny, jeden plášť, jednu sponu, jeden váček na peníze, samozřejmě prázdný, a ještě něco...“ Mistr Grélin přidržel ve světle lucerny cosi lesklého. Viselo to na řetízku a pomalu se to otáčelo. Byl to medailon, stříbrný kruh se vsazenou siluetou, v níž Vélin poznal onu sochu válečníka, která zdobila vrchol brány do kláštera. „Tohle je symbol našeho řádu,“ vysvětlil jim mistr Grélin. „Je na něm Saltrot Al Jenrial, první Princip řádu. Noste ho pořád při sobě, ve spánku, při mytí, pořád. Jsem si jistý, že mistr Sollis má v zásobě řadu trestů pro chlapce, kteří ho u sebe mít nebudou.“

Sollis mlčel, jeho bičík, stále pleskající o botu, říkal vše za něj.

„Jako další dárek pro vás mám jednu radu,“ pokračoval mistr Grélin. „Život v našem řádu je tvrdý a často krátký. Řada z vás z něj bude vyloučena ještě před závěrečnými zkouškami, možná všichni, a ti, kteří si vydobudou právo zůstat s námi, stráví svůj život jako strážci odlehlých hranic, bojovníci v nekonečných bitvách s barbary, zločinci nebo kacíři, v nichž patrně zemřou, pokud budou mít štěstí, anebo z nich odejdou zmrzačení, pokud štěstí mít nebudou. Ti, kteří i po patnácti letech zůstanou naživu, dostanou na starost vlastní rotu nebo se vrátí sem a budou vyučovat ty, kteří vás nahradí. Tohle je život, jenž vám vaše rodiny zvolily. Možná se vám to tak nezdá, ale je to čest, vaňte si jí, naslouchejte svým mistrům, učte se, čemu vás můžeme naučit, a vždy zůstávejte věrni Víře. Pamatujte si tato slova a váš život v řádu bude dlouhý.“ Pak se znovu usmál a rozhodil své buclaté ruce. „Tohle je ode mě všechno, malí válečníci. Teď běžte, bezpochyby se s vámi znovu brzy uvidím, až ztratíte něco ze svého drahocenného vybavení.“ Opět se zachechtal a zmizel ve skladišti. Zatímco je Sollis hnal bičem ven ze sklepení, nesla se za nimi ozvěna jeho smíchu.

* * *

Každý kůl měřil na výšku šest stop. Nahoře byl natřený červeně, uprostřed modře a dole zeleně. Okolo cvičiště jich stálo asi dvacet, jako němí svědci jejich mučení. Sollis chlapce postavil proti kůlům a rozkázal jim dělat dřevěnými meči výpady proti jednotlivým barvám tak, jak je vyvolával.

„Zelená! Červená! Zelená! Modrá! Červená! Modrá! Červená! Zelená! Zelená...“

Vélin začala po pár minutách bolet ruka, ale přesto dál máchal mečem tak silně, jak dovedl. Barkus ruku třímající zbraň po pár minutách na chvíli uvolnil, čímž si vysloužil celou řadu úderů bičem. Po nich mu z

obličej zmlzel jeho věčný úsměv, zato na čele se mu objevily krvavé šrámy.

„Červená! Červená! Modrá! Zelená! Červená! Modrá! Modrá...“

Vélin zjistil, že když meč v poslední chvíli stočí na stranu tak, že jeho ostří do kůlu nenarazí, ale spíš po něm sklouzne, předejde tím bolestivým otřesům přenášejícím se až do paže. Když se za ním zastavil Sollis, Vélin celý ztuhl v očekávání rány bičem. Sollis se ale jen chvíli díval, načež něco zamručel a odešel potrestat Nortaha za to, že trefil modrou namísto červené. „Otevři oči, ty princátko!“ Nortah tak tak potlačil slzy, když dostal bičem do krku, a statečně dál útočil na kůl.

Mistr Sollis je k tomu nutil celé hodiny a jeho bič sloužil jako ostrý protějšek tupých nárazů jejich dřevěných mečů o kůly. Pak jim přikázal vyměnit ruce. „Bratr našeho řádu bojuje oběma rukama,“ řekl. „Ztráta končetiny není žádnou omluvou pro zbabělost.“

Po další nekonečné hodině jim dovolil přestat, postavil je do řady a vyměnil svůj bič za dřevěný meč. Stejně jako jejich meče byl vyřezaný podle asrélského vzoru: rovná čepel s rukojetí na jednu a půl dlaně, hlavici a drátěnou záštitou okolo jílce sloužící k ochraně prstů bojovníka. Vélin znal meče dobře, jeho otec jich měl spoustu pověšených na stěně nad krbem v jídelně. Často jeho chlapeckou duši lákaly, ale nikdy si nedovolil na ně sáhnout. Samozřejmě byly větší než tyhle dřevěné hračky, dlouhé celý yard nebo i víc a opotřebené užíváním. Sice byly všechny ostré, ale jejich čepele měly nepravidelné hrany, protože kovář se snažil zahladit mnohé rýhy a vrypy utržené na bitevním poli. Jeden z těch mečů ho vždycky přitahoval víc než ostatní. Visel vysoko na stěně, daleko z dosahu, a jeho čepel mířila přímo dolů na jeho nos. Byl to jednoduchý meč, asrélský jako většina ostatních a postrádající zdobné detaily, ale na rozdíl od ostatních neměl opravenou čepel. Důkladně vyleštěnou ocel zdobila spousta rýh, vrypů a škrábanců. Vélin si netroufal ptát se na něj otce, a tak se obrátil na matku, i když s jen o maličko menší úzkostí. Věděl, jak moc matka otcovy meče nesnáší. Našel ji jako obvykle zabranou do četby v ateliéru. Bylo to v počátcích její nemoci, kvůli níž měla výrazně pohublý obličej. Vélin si nemohl pomoci, pořád na něj musel zírat. Když se vkradl dovnitř, usmála se a poklepala dlaní na vedlejší křeslo. Ráda mu ukazovala svoje knihy a předčítala mu příběhy o království a Víře, zatímco on si prohlížel obrázky. Tiše a trpělivě poslouchal pověst o Kerlisovi Bezvěrém, který byl odsouzen k věčné smrti za to, že popíral duchovní vedení Zemřelých, až do

chvíle, kdy se odmlčela na tak dlouho, že jí mohl položit svoji otázku: „Matko, proč otec nenechal opravit svůj meč?“

Zastavila se v půlce stránky a ani se na něj nepodívala. Ticho bylo pořád delší, až Vélina napadlo, že se matka rozhodla použít otcovu taktiku a jednoduše dotaz ignorovat. Už se chystal, že se omluví a požádá o svolení k odchodu, když řekla: „Otec ten meč dostal, když vstoupil do královny armády. Dlouhé roky s ním bojoval v době zrodu našeho království, a když válka skončila, vládce ho pasoval na královského rytíře. Proto se jmenuješ Vélin Al Sorna, a ne jen Vélin Sorna. Ty šrámy na čepeli připomínají, jak se tvůj otec stal tím, kým dnes je. Proto ho nenechal opravit.“

„Vzbuď se, Sorno!“ probral ho Sollis ze vzpomínek, až sebou Vélin trhl. „Ty půjdeš první, krysáku,“ otočil se Sollis ke Kenisovi a naznačil hubenému chlapci, aby přistoupil k němu. „Já budu útočit, vy se budete bránit. Nepřestaneme s tím, dokud jeden z vás můj výpad nevykryje.“

Vtom bleskově tasil, aniž si toho někdo z nich stačil všimnout, a zapíchl Kenisovi meč přímo do prsou dřív, než měl možnost jakkoli reagovat. Kenis upadl na zem.

„Hrůza, Nyso,“ vyštěkl Sollis. „Teď ty, jak se jmenuješ, Dentos.“

Dentos byl chlapec s ostře řezanými rysy, zplihlými vlasy a protáhlými končetinami. Mluvil s těžkým západorenfélským přízvukem, který Sollis neslyšel moc rád. „Bojuješ stejně, jako mluvíš,“ poznamenal poté, co Dentose ostřím své čepele šlehl přes žebra a poslal ho k zemi. „Ješuo, teď ty.“

Barkusovi se podařilo uskočit před prvním bleskovým výpadem, jenže už nezvládl zareagovat na mistrův druhý pohyb, kterým mu podrazil nohy.

Další dva chlapci šli k zemi téměř okamžitě, stejně jako Nortah, ačkoli tomu se málem podařilo před výpadem uskočit, což ovšem Sollise ani trochu neuspokojilo. „Musíš být lepší.“ Pak se otočil k Vélinovi. „Tak pojďme na to, Sorno.“

Vélin zaujal pozici před Sollisem a čekal. Sollis mu pohlédl do očí. Ledový pohled pohlcoval veškerou chlapcovu pozornost, ty bledé oči ho přikovaly k zemi... Vélin o ničem nepřemýšlel, jednoduše jednal. Ustoupil stranou a zvedl meč, jehož čepel zastavila Sollisův výpad s ostrým křupnutím.

Vélin o krok ustoupil, připravený na další úder. Snažil se nevšímat si ohromného ticha okolo, soustředil se jen na pravděpodobnou dráhu dalšího výpadu mistra Sollise, výpadu, který bude bezpochyby hnán vztekem a

potupou. Jenže žádný další úder nepřišel. Mistr Sollis si jednoduše uklidil svůj meč a řekl jim, ať si posbírají své věci a jdou za ním do jídelny. Vélin ho bedlivě sledoval, čekal na jakýkoli prudký pohyb předznamenávající další ránu bičem, ale mistrova zarputilost se nijak neměnila. Vélinovi se nechtělo věřit, že by Sollis tu potupu jen tak spolkl, a přísahal si, že si dá dobrý pozor, aby se nenechal zaskočit, až přijde nevyhnutelný trest.

* * *

Společný oběd je překvapil. Sál byl plný chlapců, jejichž hlasy a smích se slévaly do jediné ozvěny odrážející se od stěn. Místa u stolů byla rozdělena podle věku. Nejmladší seděli u dveří, odkud na ně táhl studený vzduch zvenčí, a nejstarší na druhém konci hned vedle stolu mistrů. Těch bylo asi třicet, většinou samí mlčenliví muži s tvrdým pohledem, zjizvení, někteří i s ošklivými rány po popáleninách. Ten, který seděl v čele stolu a tiše ukusoval krajíc chleba a sýr, vypadal, že ho snad někdo úplně skalpoval. Jediný mistr Grélin se tvářil vesele, srdečně se smál a v masité ruce třímал kuřecí stehýnko. Ostatní mistři si ho buď nevšimli, nebo na každý jeho vtip zdvořile přikyvovali.

Mistr Sollis chlapce dovedl ke stolu hned u dveří a řekl jim, aby se posadili. Už tam seděli další učedníci přibližně v jejich věku. Přišli k řádu několik týdnů před nimi, takže podléhali dohledu jiných mistrů. Vélin si všiml, jak se někteří povýšeně ušklíbají, uculují a pošťuchují se. Ani trochu se mu to nelíbilo.

„U jídla je dovoleno mluvit,“ poučil je Sollis. „Jídlo jezte, neházejte s ním. Máte hodinu.“ Pak se sklonil a tiše promluvil k Vélinovi. „Jestli se budeš s někým rvát, nic mu nezlom.“ S tím odkráčel směrem k ostatním mistrům.

Stůl se prohýbal pod mísami s pečenými kuřaty, nádivkami, ovocem, chlebem, sýrem, a dokonce i koláči. Taková hostina byla v ostrém protikladu ke vši té přísné prostotě, s níž se tady Vélin zatím setkal. Tolik pochoutek na jednom místě zatím viděl jen jednou v životě, v královském paláci, jenže tehdy si z nich skoro nic nesměl vzít. Chvilí seděli mlčky, částečně udiveni množstvím jídla na stole, ale hlavně proto, že se styděli: přece jen tady byli úplně noví.

„Jak jsi to udělal?“

Když Vélin zvedl hlavu, uviděl, že na něj přes horu pečiva mluví Barkus, ten hromotluk z Nilsélinu. „Co?“

„Jak se ti podařilo vykrýt ten výpad?“

Ted' na něj upřeně hleděli i ostatní chlapci. Nortah si ubrouskem utíral krvavý šrám na rtu, který mu udělal Sollis. Vélin se nedokázal rozhodnout, jestli je v jejich pohledech závist, nebo rozhořčení. „To jeho oči,“ hlesl, načež se natáhl pro karafu a nalil si z ní vodu do jednoduchého cínového poháru vedle svého talíře.

„Co s jeho očima?“ zeptal se Dentos, který už se cpal rohlíkem, takže když promluvil, od úst mu odlétla sprška drobků. „Chceš říct, že ovládá Temné síly?“

Nortah a Barkus se rozesmáli, ale ostatní vypadali, že je ta představa dost vyděsila. Až na Kenise, který se soustředil na skromnou porci kuřete s brambory a celý rozhovor mu byl zjevně lhostejný.

Vélin se zavrtěl. Všechna ta pozornost mu nebyla příjemná. „Sleduje tě očima,“ vysvětlil. „Zírá na tebe, ty zíráš na něj, úplně tě tím pohledem přiková k zemi a pak udeří, zatímco ty pořád ještě přemýšlíš, co asi tak udělá. Nedívej se mu do očí, sleduj jeho nohy a meč.“

Barkus kousl do jablka a zamručel. „Ten kluk má pravdu. Měl jsem pocit, jako by se mě snažil zhypnotizovat.“

„Co to je zhypnotizovat?“ zeptal se Dentos.

„Vypadá to jako kouzlo, ale vlastně je to jenom takový podfuk,“ vysvětlil Barkus. „Vloni byl na letní slavnosti jeden chlap, který dokázal lidi přesvědčit, že jsou prasata. Přinutil je rýt nosem v zemi, chrochtat a válet se v hnoji.“

„Jak?“

„Nevím, je v tom nějaký trik. Chvilku na ně tiše mluvil a houpal jim před očima kyvadlem a oni pak udělali všechno, co jim řekl.“

„Myslíte, že mistr Sollis něco takového dokáže?“ nadhodil Jenis, chlapec, o němž Sollis prohlásil, že vypadá jako osel.

„U Víry, kdoví? Slyšel jsem, že mistři řádů znají spoustu Temných věcí, zvláště v Šestém řádu.“ Barkus uznale zvedl kuřecí stehýnko, načež se do něj pořádně zakousl. „Jak to vypadá, vařit umí taky. Sice nás nutí spát na slámě a celý den nás bijou, ale krmí nás dobře.“

„To jo,“ přitakal Dentos. „Jako psa mého strejdy Sima.“

Následovalo rozpačité ticho. „Psa tvého strejdy Sima?“ zeptal se nakonec Nortah.

Dentos s plnou pusou nádivky přikývl. „Zabijáka. Byl to ten nejlepší pes na celém západě. Desetkrát vyhrál, než mu vloni v zimě jeden prokousl krk. Strejda Sim ho zbožňoval, měl sice čtyři vlastní děcka se třema různějma

ženskejma, ale toho psa měl radši než všechny, krmil ho dřív než ty děcka. Taky mu dával to nejlepší. Děčkám dal kaši a psovi flákotu.“ Sarkasticky se zahihňal. „Starej mizera.“

Nortah to nepochopil. „Co na tom záleží, čím nějaký nuzák z Renfélinu krmí svého psa?“

„Aby byl lepší v boji,“ vysvětlil mu Vélin. „Po kvalitním jídle rostou svaly. Proto se váleční koně neposílají na pastvu, ale dává se jim ta nejlepší kukuřice a oves.“ Pak kývl směrem k jídlu na stole. „Čím líp nás nakrmí, tím líp budeme bojovat.“ Pohlédl Nortahovi do očí. „A neměl bys mu říkat nuzák. My všichni tady jsme nuzáci.“

Nortah na něj vrhl ledový pohled. „Nemáš žádné právo mi rozkazovat, Al Sorno. Možná jsi syn slavného válečníka...“

„Nejsem ničí syn a ty taky ne.“ Vélin si vzal kus pečiva, protože už mu kručelo v břiše. „Teď už ne.“

Pak se rozhostilo ticho, všichni se soustředili na jídlo. Krátce nato vypukla u jednoho z vedlejších stolů rvačka. Mísy s jídlem poletovaly ve změti paží a nohou. Někteří chlapci se okamžitě připojili, další stáli okolo a povzbuzovali. Většinou ale jednoduše zůstali na svých místech, někteří ani nezvedli hlavu. Rvačka zuřila několik minut, než přišel jeden z mistrů, vysoký muž se sedřenou kůží na hlavě, a zastavil ji několika dobře mířenými údery velkou holí. Prohlédl chlapce, kteří se ocitli v srdci rvačky, jestli nejsou vážně zranění, utřel jim krev z nosů a rtů a poslal je zpátky ke stolu. Jeden z chlapců byl v bezvědomí. Dva další dostali za úkol odnést ho na ošetřovnu. Krátce nato už sál opět hučel běžnou konverzací, jako by se nic nestalo.

„Zajímalo by mě, do kolika bitev půjdeme,“ nadhodil Barkus.

„Do velký spousty,“ odpověděl Dentos. „Slyšels přece, co říkal ten tlustej mistr.“

„Říká se, že v našem království už je válka minulost,“ poznamenal Kenis. Bylo to poprvé, co promluvil, a trochu přitom vypadal, jako by se za svůj názor styděl. „Takže možná na nás jednoduše žádné bitvy nezbydou.“

„Vždycky přijde nějaká další válka,“ řekl Vélin. Říkala to jeho matka, vlastně to křičela na otce během jedné z jejich hádek. Bylo to ještě předtím, než otec naposledy odjel a než ona onemocněla. Toho rána dorazil královský posel se zapečetěným dopisem. Když si otec zprávu přečetl, začal si balit zbraně a přikázal podkonímu osedlat toho nejlepšího koně. Vélinova matka začala plakat a pak odešli do jejího ateliéru, aby se nehádali před

Vélinem. Otcova slova neslyšel, mluvil tiše, konejšivě. Na matku to ale nemělo žádný účinek. „Až se vrátíš, opovaž se vlézt do mojí postele!“ řvala na něj. „Páchneš krví a mně se z toho dělá zle.“

Otec na to zase něco řekl, pořád tím konejšivým tónem.

„To jsi tvrdil už naposled. A taky předtím,“ odpověděla matka. „A budeš to opakovat zase znovu. Vždycky přijde nějaká další válka.“

Krátce nato se znovu rozplakala a v domě zavládlo ticho. Nakonec otec vyšel z ateliéru, krátce Vélinu poplácal po hlavě, odešel ven a nasedl na čekajícího koně. Když se po čtyřech dlouhých měsících vrátil, Vélin si všiml, že rodiče spí v oddělených ložnicích.

Po jídle byl čas na rozjímání. Když byly všechny mísy odneseny, chlapci tiše seděli a Princip jim předčítal články Víry. Jeho zvučný hlas se rozléhal sálem. Navzdory chmurným myšlenkám působila na Vélinu jeho slova povzbudivě. Vzpomněl si na matku a na sílu její víry, s níž neotřásla ani její dlouhá choroba. Zauvažoval, jestli by ho sem otec poslal, kdyby byla pořád ještě naživu, a došel k přesvědčení, že by to nikdy nedovolila.

Když Princip skončil s předčítáním, vyzval je, aby následující chvíle využili k osobnímu rozjímání a vyprosili si u Zemřelých požehnání. Vélin se s láskou obrátil k matce a požádal ji, aby ho vedla přes všechny překážky, které ho čekají. Jen stěží přitom potlačil slzy.

* * *

Zdalo se, že první pravidlo řádu přikazuje, aby nejmladší chlapci zastávali ty nejhorší práce. V souladu s tímto pravidlem je Sollis po rozjímání nahnal do stájí, kde strávili několik útrpných hodin kydáním hnoje. Ten pak museli odvézt na záhony v zahradě mistra Smentila. Byl to velmi vysoký muž, který jako by vůbec neuměl mluvit. Řídil je zmatenými pohyby svých od hlíny umazaných rukou a podivnými hrdebními zvuky, jejichž různou hlasitostí dával najevo, jestli danou činnost dělají dobře nebo ne. Se Sollisem komunikoval jinak, rukama tvořil složité znaky, jimž mistr zjevně dobře rozuměl. Zahrada byla veliká, pokrývala nejméně dva akry půdy za hradbami a sestávala z dlouhých, úhledných řádek zelí, tuřínu a další zeleniny. Kromě toho se staral i o malý sad obehnaný kamennou zídkou. Teď na konci zimy musel všechny stromy prořezat, takže jednou z prací, jež chlapci dostali za úkol, bylo posbírat všechny ostříhané větve, které pak měly posloužit jako dříví na podpal.

Když odnášeli koše se dřevem zpátky k obytné věži, Vélin se odvážil položit mistru Sollisovi otázku. „Proč mistr Smentil nemluví, mistře?“

Byl připravený na ránu bičem, ale Sollis svoji reakci tentokrát omezil jen na přísný pohled. Dál nesli koše mlčky, až Sollis krátce nato tiše odpověděl: „Lonakové mu vyřízli jazyk.“

Vélin se bezděčně zachvěl. O Lonacích už slyšel, stejně jako každý. Příkladně jeden z mečů v otcově sbírce sloužil v tažení proti Lonakům. Byli to divoši žijící v horách na dalekém severu, kteří rádi napadali statky a vesnice v Renfélinu, kde se zlovolným potěšením znásilňovali, kradli a zabíjeli. Někteří je nazývali vlčími muži, protože se o nich říkalo, že jim roste srst a tesáky a že jedí maso svých nepřátel.

„Jak to, že pořád žije, mistře?“ zeptal se Dentos. „Můj strejda Tam s Lonaky bojoval a říkal, že když někoho chytí, živýho už ho nepustí.“

Sollis vrhl směrem k Dentosovi o poznání přísnější pohled, než byl ten, který prve věnoval Vélinovi. „Utekl. Je to odvážný a důvtipný muž a významný člen našeho řádu. A víc už o tom nebudeme mluvit.“ Pak šlehl Nortaha bičem po nohách. „Pospěš si, Sendale.“

Po práci byl čas na další výcvik s mečem. Tentokrát jim Sollis předváděl pohyby, které po něm měli opakovat. Když některý z nich udělal chybu, musel za trest oběhnout cvičiště. Zpočátku dělali chyby snad při každém pokusu, takže se hodně naběhali, ale postupem času se jim dařilo opakovat pohyby stále častěji správně.

Když se začalo smrákat, Sollis zavelel k odchodu do jídelny, kde dostali k večeři chléb a mléko. Skoro nikdo nemluvil; byli na to moc unavení. Barkus zkusil několik vtipů a Dentos vyprávěl další příběh jednoho ze svých strýců, ale nikoho tím moc nezaujali. Po jídle je Sollis vyhnal po schodech do jejich ložnice, kde se udýchání a vyčerpaní postavili do řady.

„Máte za sebou svůj první den v řádu,“ řekl jim. „K pravidlům řádu patří, že jestli chcete, ráno můžete odejít. Od teď už to bude jenom náročnější, takže si to dobře rozmyslete.“

A s tím je tam nechal, ztěžka oddechující ve světle svíček, s myšlenkami na ráno.

„Myslíte, že nám k snídani dají vajíčka?“ zeptal se Dentos.

Navzdory vyčerpaní Vélin nezamhouřil oka. Převaloval se na slamníku. Barkus chrápal, ale to nebyl ten důvod, proč Vélin nespál. Pořád musel myslet na to, jak obrovská změna se v jeho životě odehrála během toho jediného dne. Jeho otec ho opustil, odložil ho na tohle místo plné bití a lekcí o smrti. Bylo mu jasné, že ho otec nenávidí, protože mu připomíná jeho zemřelou ženu, a tak se rozhodl, že se ho zbaví. Říkal si, že on taky umí

nenávidět. Nenávist je jednoduchá. Rozhodl se, že jeho hnací silou bude nenávist, když to nemůže být matčina láska. *V loajalitě je naše síla. Pohrdavě si odfrkl. At' si je v loajalitě tvoje síla, otče. Ta moje bude v mojí nenávisti k tobě.*

Někdo ve tmě plakal, ronil slzy do slaměného polštáře. Byl to Nortah? Dentos? Kenis? To Vélin nevěděl. Ty vzlyky tvořily jediný, hluboce osamělý protějšek Barkusova pravidelného chrápání. Vélin chtěl také plakat, přál si ronit slzy a utápět se v sebelítosti, ale slzy nepřišly. Namísto toho neklidně ležel, a jak se v něm střídala nenávist se vztekem, srdce mu v hrudi bilo tak divoce, až se začal bát, že mu snad vyskočí z těla. Pak ho zachvátila panika, srdce se rozbušilo ještě rychleji a na čele a na hrudi mu vyrazily kapičky potu. Bylo to tak příšerné, nesnesitelné, cítil nezvladatelnou touhu utéct, zmizet z toho místa...

„*Véline.*“

Nějaký hlas pronesl v temnotě jediné slovo. Slyšel ho jasně a zřetelně. Srdce se mu okamžitě uklidnilo. Posadil se a pátral očima ve ztemnělé místnosti. Nebál se, protože ten hlas znal. Byl to matčin hlas. Přišel k němu její stín, přišla ho utěšit, zachránit ho.

Znovu už ji nezaslechl. Ačkoli ještě celou hodinu napínal uši, nic se neozvalo. Ale on věděl, že ji slyšel. Přišla za ním.

Znovu se uložil na pichlavý slamník a únava nad ním konečně začala vítězit. Vzlyky už utichly, a dokonce i Barkusovo chrápání teď znělo tišeji. Vélin se propadl do klidného, bezesného spánku.

Kapitola dvě

Když Vélín poprvé zabil člověka, žil u řádu už rok. Byl to rok plný tvrdých lekcí od tvrdých mistrů, rok plný vyčerpávající, nikdy nekončící rutiny. Vstávali v pět hodin a začínali den s mečem. Hodiny máchali dřevěnými čepelemi proti kúlům na cvičišti, odráželi útoky mistra Sollise a napodobovali čím dál složitější výpady, které jim ukazoval. Vélínovi se i nadále dařilo odrážet Sollisovy údery nejlépe ze všech, ale i přesto se mistrovi často podařilo ho obelstít a zhmožděného a poníženého ho srazit k zemi. Dobře si pamatoval, že se nesmí nechat zmanipulovat mistrovým pohledem, Sollis však znal ještě spoustu jiných triků.

Feldrian byl celý zasvěcený práci s mečem, zatímco Ildrian byl dnem střelby, kdy je mistr Šekrin, svalnatý, tichý Nilsélinec, učil střílet do terče ze silných luků přizpůsobených jejich vzrůstu. „Hlavní je rytmus, chlapci, všechno je to v rytmu,“ říkával jim. „Nasadit, natáhnout, vystřelit... Nasadit, natáhnout, vystřelit...“

Střelba z luku byla pro Vélína složitou disciplínou. Zbraň se těžko natahovala a špatně se s ní mířilo, od tětiny měl rozedrané konečky prstů a rostoucí svaly paží ho bolely. Jeho šípy se často zabodávaly do okrajů terče nebo končily úplně mimo. Začínal se děsit dne, kdy bude skládat zkoušku ze střelby. K úspěchu bylo třeba trefit se z dvaceti kroků čtyřikrát do středu dřív, než upuštěný šátek dopadne na zem. Zdálo se to jako nespílitelný úkol.

Jako nejlepší lučištník se brzy ukázal Dentos, který jen zřídka minul střed. „Tys už někdy střílel, co, chlapče?“ zeptal se ho mistr Šekrin.

„Ano, mistře. Učil mě to strýc Drelt. Než mu usekli prsty, chodíval pytláčit do obory krajskýho lorda.“

K Vélínově mrzutosti byl druhý nejlepší Nortah, jehož šípy nacházely střed terče s otravnou pravidelností. Od prvního oběda mezi nimi napětí, přiživované povýšeností plavovlasého chlapce, jen rostlo. Posmíval se neúspěchům ostatních hochů, většinou za jejich zády, a neustále mluvil o své rodině, i když to nikdo jiný nedělal. Nortah vyprávěl o rodinných pozemcích, mnoha domech, dnech, které strávil na lovu a projížďkách na koni s otcem, o němž tvrdil, že je prvním královským ministrem. Byl to právě jeho otec, kdo ho naučil střílet z luku, z dlouhého tisového luku, jaký

používali Cumbréinci, ne z jejich silných luků vyrobených z jasanového dřeva a zvířecích rohů. Podle Nortaha byl dlouhý luk bezpochyby tou nejlepší zbraní, jeho otec na něj nedal dopustit. Nortahův otec se jevil jako muž, který se vyzná ve všem.

Oprian byl dnem boje s holí, kterému je učil mistr Haunlin, popálený muž, jehož Vélin viděl prvního dne v jídelně. Bojovali dřevěnými holemi dlouhými asi čtyři stopy, které později nahradily pět stop dlouhé halapartny, jež členové řádu používali v bitevní vřavě. Haunlin byl veselý muž, často se usmíval a měl rád zpěv. Během tréninků si často broukal nebo prozpěvoval, většinou vojenské písně a občas nějakou milostnou baladu. Zpíval s neobvyklou přesností a čistotou, která Vélinovi připomínala barda, jehož jednou viděl v královském paláci.

Na hůl si zvykl rychle. Líbilo se mu, jak to hvízdá, když s ní máchne, a dobře se mu držela v ruce. Chvillemi ji měl dokonce radši než meč, snáz se ovládala a z nějakého důvodu mu dodávala větší jistotu. Ještě víc si hůl oblíbil, když zjistil, že Nortahovi to s ní vůbec nejde. Protivníci mu ji často vyrazili z ruky a on si pořád cucal pomláčené prsty.

Kigrian se brzy stal obávaným dnem, protože pro ně znamenal službu ve stájích. V nich trávili hodiny kydáním hnoje, uhýbáním před okovanými kopyty a ostrými zuby a čištěním spousty jezdeckých potřeb, které visely na stěnách. Ve stájích vládl mistr Rensial. Ve srovnání s jeho zalíbením v rákosce se mistr Sollis zdál mírný jako beránek. „Řek jsem vyčistit, ne polechtat, ty hlupáku!“ zařval na Kenise, který se snažil vyleštit třmen sedla, a rákoskou mu na krku vytvořil několik zarudlých šrámů. Přes veškerou přísnost k chlapcům byl Rensial na koně neuvěřitelně milý, mluvil s nimi tichým šepotem a láskyplně je hladil po srsti. Vélinovu nechuť k němu přizívovala temnota, kterou viděl v jeho očích. Mistr Rensial měl radši koně než lidi, ruce mu neustále cukaly a často se zastavil uprostřed promluvy a odešel s tichým mumláním. Jeho oči to říkaly jasně: mistr Rensial byl šílenec.

Retrian byl pro většinu chlapců nejoblíbenějším dnem. Tehdy je mistr Hutril učil přežití v divočině. Chodili na dlouhé výpravy do lesů a kopců, kde jim ukazoval, které rostliny jsou jedlé a které lze naopak rozmazat na špičku oštěpu jako jed. Učili se rozdělovat oheň bez křesadla a lovit divoké králíky a zajíce. Hodiny lehávali v houští a snažili se zůstat co nejlépe skrytí, zatímco se je Hutril pokoušel vystopovat. Většinou se mu to povedlo během několika minut. Vélina obyčejně našel jako předposledního a jako

poslední zůstával Kenis. Mezi všemi chlapci, a to i těmi, kteří vyrostli v lesích a v polích, se v přírodě ukázal jako nejschopnější, především ve stopování zvěře. Občas zůstávali v lesích i přes noc a vždycky to byl právě Kenis, kdo přinesl večeři jako první.

Mistr Hutríl byl jedním z mála, kteří nikdy nepoužívali rákosku, ale i tak uměl trestat přísně. Jednou donutil Nortaha a Vélina běhat s holými zadky v kopřivách za to, že se dohadovali, jak nejlíp připravit smyčku. Mluvil tiše, ale sebejistě, a málokdy používal víc slov, než potřeboval. Spíš tíhl ke znakovému jazyku, který používali někteří mistři. Byl to tentýž znakový jazyk, kterým němý mistr Smentil komunikoval se Sollisem, ale jednodušší. Používal se hlavně v případech, kdy byli nablízku nepřátelé nebo kořist. Vélín se ho učil rychle, stejně tak Barkus, ale Kenis si ho osvojil snad okamžitě, tenkými prsty skládal složité znaky s nevídanou přesností.

Navzdory Kenisovým schopnostem si od něj mistr Hutríl držel podivný odstup, chválil ho málo nebo vůbec. Během nočních výprav Vélín občas přistihl Hutrila, jak v záři ohně Kenise pozoruje s neproniknutelným výrazem.

Heldrian byl z celého týdne nejnáročnější. Toho dne celé hodiny běhali okolo cvičiště s těžkými kameny v obou rukou, plavali v ledové řece a do umdlení se cvičili v umění zápasu beze zbraně pod vedením mistra Instrise, drobného, ale mrštného muže se zlomeným nosem a několika vyraženými zuby. Učil je tajemstvím kopu a úderu, jak v posledním okamžiku zkroutit zápěstí, jak nejdřív zvednout koleno a až pak vykopnout nohu, jak zablokovat výpad a podrazit protivníkovi nohy nebo si ho přehodit přes rameno. Heldrian si oblíbilo jen málo chlapců. Po celém dni totiž bývali příliš zhmoždění a unavení, než aby si pochutnali na večeři. Jen Barkus ho měl opravdu rád. Jeho rozložené tělo bylo nejlépe stavěné na to, aby ztlumilo všechny údery. Zdál se dokonale odolný vůči bolesti a nikdo ho nechtěl za soupeře v zápase.

Eltrian měl být svátečním dnem odpočinku, ale pro nejmladší chlapce znamenal únavnou otročinu v prádelně nebo v kuchyni. Když měli štěstí, směli pomáhat mistru Smentilovi v zahradě, kde si aspoň mohli ulít jedno nebo dvě jablka. Protože to byl den Víry, večer vždy následovalo další předčítání z katechismu a hodina tichého rozjímání, během níž seděli se skloněnými hlavami, každý ztracený ve vlastních myšlenkách nebo podléhající neodolatelnému nutkání si zdřímnout. To ovšem mohlo být nebezpečné, protože každý chlapec, který byl přistižen při spánku, si

vysloužil tvrdý trest v podobě výprasku a celonoční hlídky na hradbách bez pláště.

Vélinovou nejoblíbenější částí každého dne byla poslední hodina před večerkou. Veškerou disciplínu nahradilo veselé špičkování a dovádění. Dentos vyprávěl další příběhy o svých strýcích, Barkus je rozesmál nějakým vtípem nebo až děsivě přesnou imitací některého z mistrů a Kenis, jindy mlčenlivý, jim vyprávěl některý ze starých příběhů, zatímco si procvičovali znakový jazyk nebo výpady mečem. Vélin nejraději trávil čas právě s Kenisem. Ten štíhlý chlapec mu svým tajnůstkářstvím a bystrostí trochu připomínal matku. Kenis vypadal, že ho Vélinova náklonnost překvapuje, ale těší. Vélin se o něm domníval, že před vstupem do řádu nejspíš žil trochu osamoceně. Zjevně nebyl zvyklý na společnost dalších chlapců. O svém předchozím životě však nikdo z nich nemluvil – až na Nortaha, který se toho zvyku nikdy nezbavil i přes zlostné reakce ostatních a občasné výprask od mistrů. *Tvoji jedinou rodinou je teď řád.* Vélin tou dobou už pochopil, kolik pravdy v těch Principových slovech je. Stali se členy jedné rodiny, neměli nikoho jiného než jeden druhého.

* * *

První zkouška je čekala v měsíci Sunterínu, téměř po roce od toho dne, kdy byl Vélin ponechán u brány: zkouška z běhu. Od nikoho se pořádně nedozvěděli, co vlastně obnáší, až na to, že každý rok byla tato zkouška častější příčinou vyloučení než kterákoli jiná. Odvedli je na nádvoří spolu s dalšími, přibližně stejně starými chlapci, celkem jich bylo asi dvě stě. Řekli jim, aby si vzali jen luky, toulec se šípy, lovecký nůž a láhev s vodou.

Princip je přivítal krátkým čtením z katechismu Víry a pak jim popsal, co je čeká: „Zkouška z běhu slouží k tomu, abychom zjistili, kdo z vás je skutečně hoden sloužit řádu. Dostalo se vám výsady setrvat v řádu celý rok, ale v Šestém řádu si každý své výsady musí zasloužit. Budete odvezeni lodí proti proudu řeky a vysazeni na různých místech na břehu. Vaším úkolem je vrátit se sem do zítřejší půlnoci. Každý, kdo se nevrátí včas, dostane tři zlatáky a právo ponechat si své zbraně.“

Pokývl směrem k mistrům a odešel. Vélin pocítil strach a vnitřní nejistotu, ale nikomu to neřekl. On v té zkoušce uspěje, musí, nemá kam jít.

„Poklusem k řece!“ zavelel Sollis. „Neflákat se. Zvedej nohy, Sendale, nejseš na zatraceným tanečním parketu.“

U mola čekaly tři říční lodě, velké, mělké tažné čluny s černě lakovanými trupy a plachtami z červeného plátna. V ústí řeky Korvíny se takové lodě

vyskytovaly často, vozily uhlí z dolů na jihu pro bezpočet komínů ve Varinsholdu. Lodníci byli nepřehlédnutelní. Nosili okolo krku černý šátek a proužek stříbra v levém uchu. Mimo službu to byli notoričtí pijáci a rváči. Mnohé asrélské matky vyhrožovaly svým vzpurným dcerám: „Jestli nechceš skončit jako žena lodníka, chovej se slušně.“

Sollis si vyměnil pár slov s kapitánem jejich lodě, šlachovitým mužem, který přejížděl tichou skupinu chlapců podezřívavým pohledem, předal mu váček s mincemi a štěkl na ně, aby nastoupili na loď a shromáždili se uprostřed paluby. „A na nic nesahejte, tupci!“

„Nikdy jsem nebyl na moři,“ prohlásil Dentos, když se usadili na tvrdé dřevěné podlaze.

„Tohle není moře,“ opravil ho Nortah. „To je řeka.“

„Můj strejda Jimnos odešel na moře,“ pokračoval Dentos, který Nortaha ignoroval stejně jako většina chlapců. „Nikdy se nevrátil. Máma říkala, že ho sežrala velryba.“

„Co je to velryba?“ zeptal se Mikel, baculatý chlapec z Renfélinu, kterému se navzdory měsícům tvrdého výcviku podařilo si nadváhu zachovat.

„Je to velké zvíře, co žije v moři,“ vysvětlil mu Kenis, který znal odpověď snad na každou otázku. Pak šťouchl do Dentose. „A lidi nežere. Tvého strejdu sežral spíš žralok, někteří jsou skoro tak velcí jako velryby.“

„Jak to můžeš vědět?“ ušklíbl se Nortah jako ostatně vždycky, když Kenis něco řekl. „Tys nějakého viděl?“

„Ano.“

Nortah zrudl a mlčky začal svým loveckým nožem vyrypovat z paluby třísku.

„Kdy, Kenisi?“ pobízel Vélín kamaráda k dalšímu vyprávění. „Kdys viděl žraloka?“

Kenis se mírně usmál, což nedělal často. „Asi před rokem, v Erinejském moři. Můj... Jednou mě vzali na moře. Žije tam spousta zvířat, tuleni a kosatky a víc ryb, než byste dokázali spočítat. A taky žraloci, jeden z nich připlaval až k naší lodi. Měřil na délku přes třicet stop. Jeden z námořníků mi říkal, že se živí kosatkami a velrybami, ale i lidmi, pokud máte tu smůlu, že jste ve vodě, když jsou někde blízko. Prý dokážou zaútočit i na loď a potopit ji, aby mohli sežrat posádku.“

Nortah si pohrdavě odfrkl, ale ostatní Kenisovo vyprávění zjevně fascinovalo.

„Viděl jsi piráty?“ vyptával se Dentos dychtivě. „Erinejský moře je jich prej plný.“

Kenis zavrtěl hlavou. „Piráty ne. Od války si na lodě z království nedovolujou.“

„Od jaké války?“

„Od Meldenejské války, jak o ní pořád mluví mistr Grélin. Král tehdy vyslal loďstvo, aby vypálilo největší meldenejské město. Všichni piráti v Erinejském moři jsou z Meldenejských ostrovů, takže se naučili si nás nevšímat.“

„Nebylo by chytřejší vypálit jejich flotilu?“ uvažoval Barkus. „Pak by už žádní piráti nebyli.“

„Vždycky si můžou postavit další lodě,“ podotkl Vélin. „Ale vypálené město zůstane jako připomínka předávaná z rodičů na děti. Tak na nás určitě nezapomenou.“

„Taky je prostě mohli všechny pobít,“ zabručel Nortah. „A bylo by po pirátech.“

Najednou se odnikud snesla rákoska mistra Sollise, švihla ho přes ruku, až pustil nůž pořád zabodnutý do paluby. „Řekl jsem na nic nesahat, Sendale.“ Pak šlehl očima ke Kenisovi. „Byls na moři, Nyso?“

Kenis sklonil hlavu. „Jen jednou, mistře.“

„Vážně? A kam směřovala ta tvoje dobrodružná plavba?“

„Na ostrov Wensel. Můj... ehm, jeden pasažér tam jel za obchodem.“

Sollis něco zabručel, sklonil se, aby vytáhl Nortahův nůž z paluby, a hodil ho k němu. „Schovej ho, ty mizero. Brzo se ti bude ostrá čepel hodit.“

„Byl jste u toho, mistře?“ zeptal se ho Vélin. Byl jediný, kdo si dovolil ptát se Sollise na cokoli a riskovat ránu rákoskou. Sollis uměl být krutý, ale také se od něj dalo něco naučit. Nicméně dokud se člověk nezeptal, bylo téměř nemožné odhadnout jeho reakci. „Byl jste u toho, když vypálili to meldenejské město?“

Sollis se k němu obrátil a zabodl do něj své bledé oči. Byla v nich otázka, zvědavost. Vélinovi teprve teď došlo, co si Sollis myslí: že Vélin toho ví víc než on, protože mu otec vyprávěl o všech těch válkách, kterých se účastnil, a že ho svými otázkami jen provokuje.

„Ne,“ odpověděl Sollis. „Tehdy jsem byl na severní hranici. Ale jsem si jistý, že všechny otázky týkající se té války vám rád zodpoví mistr Grélin.“ Pak odešel vytrestat jiného chlapce, jehož ruce zabloudily příliš blízko ke smotanému lanu.

* * *

Řeka se stáčela na sever dlouhým obloukem a Vélin se brzy vzdal veškerých nadějí, že zpátky do kláštera půjde jednoduše po břehu: bylo to příliš daleko. Jestli se chce vrátit včas, bude se muset vydat lesem. Obezřetně pozoroval temné zástupy stromů. Přestože je mistr Hutral při své výuce dobře seznámil s divokou přírodou, představa pochodu přes les naslepo nebyla úplně příjemná. Věděl, jak snadno se člověk může mezi stromy ztratit a hodiny bloudit v kruzích.

„Běž na jih,“ zašeptal mu Kenis u ucha. „Drž si Severku v zádech. Běž pořád na jih, dokud nenarazíš na koryto řeky. Pak jdi okolo něj až k molu. U něj musíš přeplavat přes řeku.“

Vélin se na něj ohlédl a uviděl, že Kenis bezstarostně hledí k nebi, jako by neřekl ani slovo. Když se rozhlédl po svých znuděných, polehávajících kamarádech, bylo mu jasné, že nic neslyšeli. Kenis pomohl jemu, ale ostatním ne.

Asi po třech hodinách plavby začali vysazovat první chlapce. Sollis z toho nedělal žádnou vědu, jednoduše ukázal na náhodně vybraného hochu a řekl mu, aby skočil do řeky a doplaval na břeh. Jako první z jejich skupiny šel Dentos.

„Uvidíme se v klášteře, Dentosi,“ povzbudil ho Vélin.

Dentos, který pro jednou mlčel, se na něj mírně usmál, pak si hodil luk na rameno a přehoupl se přes zábradlí do řeky. Rychle doplaval ke břehu, na chvíli se zastavil a oklepal se, pak s krátkým zamáváním zmizel mezi stromy. Další byl Barkus, jenž na zábradlí teatrálně balancoval a pak se přemetem vzad vrhl do vody. Několik chlapců uznale zatleskalo. Po něm šel Mikel, který to nebral tak statečně. „Nevím jistě, jestli doplavu tak daleko, mistře,“ vykoktal, když se zahleděl do temných vod řeky.

„Tak se snaž utopit potichu,“ poradil mu Sollis a strčil ho přes zábradlí. Mikel s hlasitým šplouchnutím dopadl do vody. Zdálo se, že zůstává pod hladinou celé věky, takže si všichni oddechli, když se s prskáním a plácáním rukama vynořil kousek od lodi. Brzy se ale sebral a začal plavat ke břehu.

Jako další šel Kenis, který pokývnutím přijal Vélinovo přání štěstí a beze slova se vrhl přes palubu. Brzy po něm následoval Nortah, na němž bylo vidět, že jen těžko ovládá svůj strach. Obrátil se k Sollisovi: „Mistře, kdybych se nevrátil, rád bych, aby můj otec věděl...“

„Ty nemáš otce, Sendale. A teď už padej.“

Nortah spolkl nějakou jedovatou poznámku, vyšplhal na zábradlí a po krátkém zaváhání skočil.

„Sorno, teď ty.“

Vélin zapřemýšlel, jestli to, že jde poslední, a má tedy před sebou nejdelší vzdálenost, něco znamená. Došel k boku lodi, tětíva luku zavěšeného na zádech ho řezala do hrudi. Popruh na toulci si přitáhl co nejbliž k tělu, aby mu v řece neuplaval. Oběma rukama se chytil zábradlí a připravil se ke skoku.

„Ne abys pomáhal ostatním, Sorno,“ připomněl mu Sollis. Nikomu jinému nic takového neřekl. „Postarej se, aby ses vrátil, a ostatní nechej, ať si poradí sami.“

Vélin se zamračil. „Mistře?“

„Slyšel jsi. Ať se stane cokoli, je to jejich osud, ne tvůj.“ Kývl hlavou k řece. „Tak už běž.“

Bylo jasné, že už nic dalšího neřekne, a tak se Vélin pevně chytil břevna, přehoupl se přes něj a po nohách dopadl do vody. Obklopil ho otřesný chlad. Když se potopil i s hlavou, na okamžik ho zachvátila panika, pak se však nohama odrazil směrem k hladině, vynořil se na vzduch, který rychle natáhl do plic, a vyrazil ke břehu, jenž se najednou zdál mnohem vzdálenější. Když konečně dosáhl nohama na štěrkové dno, lodě už byly o hodně dál proti proudu. Zdálo se mu, že mistr Sollis pořád ještě stojí u zábradlí a pozoruje ho, jistě to ale nevěděl.

Sundal si luk ze zad a přejel po tětívě palcem a ukazováčkem, aby z ní setřel vodu. Mistr Šekrin je učil, že mokrý luk je užitečný asi tak stejně jako beznohý pes. Prohlédl šípy a ujistil se, že voda neprosákla povoskovanou kůží toulce, a zkontroloval, jestli má u pasu pořád svůj nůž. Zatímco si vyklepával vodu z vlasů, zahleděl se mezi stromy, kde ale neviděl nic než stíny a listí. Věděl, že má jít na jih, jenže až přijde noc, určitě uhne ze správného směru. Aby mohl poslechnout Kenisovu radu a najít Severku, musel by vyšplhat aspoň na jeden strom, což ve tmě není zrovna jednoduchý úkol.

I když byl rád, že zkouška probíhá v létě, byl z vody promrzlý a začínal se chvět zimou. Mistr Hutral je učil, že nejlepší na oschnutí bez pomoci ohně je běh. Tělesné teplo vodu rychle odpaří. Dal se tedy do klusu. Snažil se neběžet příliš rychle, protože věděl, že bude potřebovat sílu i v příštích hodinách. Brzy ho obklopilo chladné šero lesa a on se přistihl, že podvědomě pátrá očima v okolních stínech. Byl to zvyk, který si osvojil

během těch mnoha hodin lovu a skrývání. Opakoval si slova mistra Hutrila: *Chytrý nepřítel vyhledává stíny a zůstává zticha*. Vélin potlačil zachvění v těle a klusal dál.

Běžel dobrou hodinu, udržoval stálé tempo a nevšímal si rostoucí bolesti v nohou. Vodu z řeky brzy nahradil pot a pocit chladu ustoupil. Pohledem ke slunci se Vélin občas ujistil, že drží směr, a snažil se zaplašit pocit, že čas utíká rychleji, než by měl. To pomyšlení, že ho vystrčí z brány jen s pár mincemi a nebude mít kam jít, bylo děsivé a zcela nepřijatelné. Hlavou mu bleskla strašná představa, že by se měl objevit u otcova prahu, v dlani svírat své mince jako nějaký ubožák a doprošovat se, aby ho pustil dovnitř. Rychle ten obraz zahnal a pokračoval v cestě.

Když urazil asi pět mil, udělal si přestávku. Posadil se na kmen stromu, aby se napil z láhve a vydýchal se. Přemýšlel, jak se asi daří jeho druhům, jestli běží jako on, nebo ztraceně klopýtají mezi stromy. *Ne abys pomáhal ostatním*. Bylo to varování, nebo hrozba? Jistě, v lese číhala různá nebezpečí, ale nic, co by mělo vážně ohrozit chlapce z řádu zocelené měsíci výcviku.

Chvilku nad tím uvažoval, ale na nic nepřišel. Zazátkoval láhev, vstal, dál se rozhlížel po okolí... Najednou celý ztuhl.

Asi deset krátkých yardů od něj seděl na zadních vlk, který si ho zvědavě prohlížel jasně zelenýma očima. Měl šedostříbrnou srst a byl hodně veliký. Vélin se nikdy neseťkal s vlkem takhle zblízka, jen párkrát zahlédl jejich nezřetelné ladné siluety v ranní mlze. K městu se moc nepřibližovali. Velikost zvířete ho ohromila. Svaly rýsující se pod srstí ukazovaly na jeho sílu. Když mu Vélin oplatil pohled, vlk naklonil hlavu na stranu. Vélin se nebál, mistr Hutril jim přece říkal, že příběhy o vlčích unášejících miminka a vraždících pastevece jsou jen mýty. „Vlk vás nechá být, když necháte být vy jeho,“ poučil je. Jenže ten vlk byl tak velký a ty oči...

Vlk seděl tiše a nehnutě, lehký vánek mu nadouval srst a Vélin pocítil ve svém chlapeckém srdci něco nového. „Jsi nádherný,“ zašeptal směrem k vlkovi.

A pak byl vlk najednou pryč. Otočil se a zmizel v listí dřív, než si toho Vélin všiml. Pohyboval se téměř nehlučně.

Rty se Vélinovi výjimečně roztáhly do úsměvu a on si obraz vlka vryl hluboko do paměti. Věděl, že na něj nikdy nezapomene.

* * *

Urlišský les byl asi dvacet mil široký a sedmdesát mil dlouhý, rozkládal se od severních hradeb Varinsholdu až k úpatí hor na hranici s Renfélínem. Říkalo se, že král ten les zbožňuje, že mu z nějakého důvodu přirostl k srdci. Bez králova svolení se v Urlišském lese nesměl pokácet ani jediný strom a jen ty rodiny, které v něm žily už nejméně po tři generace, tu směly zůstat i nadále. Ze svého chabého povědomí o dějinách Vélín věděl, že do lesa jednou přišla válka, celý den a noc mezi stromy zuřila krutá bitva mezi Renfélinci a Asrélinci. Asrélinci zvítězili a renfélinský kníže musel pokleknout před králem Janusem. Proto teď jeho potomci nosili hodnost krajského knížete a byli královými vazaly, což znamenalo, že museli králi poskytnout peníze a vojáky, kdykoli si zemanul. Ten příběh mu vyprávěla matka, když ji zase jednou otravoval s tím, že chce slyšet něco o otcových hrdinských činech. Právě tehdy si otec vysloužil králův respekt a byl jmenován královským rytířem. Matka příliš nezacházela do podrobností a jednoduše mu řekla, že otec je velký válečník a byl velmi odvážný.

Přistihl se, jak při běhu pátrá očima na zemi po záblesku kovu v naději, že najde nějakou připomínku války. Hrot šípu, možná i dýku, nebo dokonce meč. Uvažoval, jestli by mu Sollis dovolil si nález nechat. Došel k závěru, že spíš ne, a tak začal přemýšlet, kde by ho mohl v klášteře nejlépe ukrýt...

Brnk!

Vélín se přikrčil, překulil se na stranu, vyskočil na nohy a skryl se za kmenem dubu. V kapradí zašustil letící šíp. Zvuk uvolněné tětivy byl pro chlapce jako on neomylným varováním. Snažil se uklidnit své rozbušené srdce a bedlivě naslouchal, jestli nezaslechne nějaké další zvuky.

Byl to snad lovec? Možná si ho spletl s jelenem. Tu myšlenku ale Vélín hned zahnal. Jako jelen nevypadal a každý lovec by to poznal. Někdo se ho pokusil zabít. Instinktivně si stáhl luk ze zad a nasadil šíp. Opřel se zády o kmen a čekal. Naslouchal lesu, aby mu prozradil, kdo po něm jde. *Příroda umí mluvit*, vybavil si Hutralova slova. *Když se naučíte jí naslouchat, nikdy se neztratíte a žádný člověk vás nepřekvapí.*

Otevřel svůj sluch hlasu lesa, šumění větru, šustění listí a praskání větviček. Neslyšel zpívat ptáky. To znamenalo, že poblíž je nějaké nebezpečí. Mohl to být jeden člověk, ale mohlo jich být i víc. Čekal na křupnutí větvičky nebo šramot podrážky v hlíně, ale nic se neozvalo. Jestli se nepřítel pohyboval, věděl, jak zvuky zamaskovat. Jenže Vélín měl i další smysly a les mu toho mohl prozradit hodně. Zavřel oči a zlehka se nadechl

nosem. *Nehltej ten vzduch jako prase u koryta*, napomenul ho jednou Hutril. *Dej nosu čas, aby pach mohl zachytit. Buď trpělivý.*

Nechal nos pracovat a rozeznával v lesním vzduchu vůni kvetoucích zvonků, pach hnijících zbytků rostlin a zvířecího trusu... a pot. Lidský pot. Vítr k němu ten pach přinášel zleva. Neměl ovšem jak rozpoznat, jestli střelec stojí, nebo se pohybuje.

Pak se ozval slaboučký zvuk, jen zašustění látky, ale pro Vélina to bylo jako výkřik. V podřepu se vyklonil zpoza dubu, jedním pohybem natáhl tětivu, vystřelil šíp a pak se hned zase skryl. Odměnou mu bylo překvapené bolestivé zachrčení.

Na kratičký okamžik se zamyslel. *Zůstat, nebo zmizet?* Nutkání utéct bylo silné, ponuré objetí lesa najednou představovalo vítaný úkryt. Ale on věděl, že nesmí. *Členové řádu neutíkají*, říkával Sollis.

Vyhlédl zpoza dubu. Trvalo mu jen chvílku, než ho uviděl. Racčí opeření Vélina šípů trčelo vzhůru z kapradinového podrostu asi o patnáct yardů dál. Připravil si další šíp a v podřepu se plížil blíž, všechny smysly v pohotovosti. Očima pátral po dalších nepřátelích, ušima naslouchal lesu a nosem nasával okolní pachy.

Ten muž měl na sobě ušmudlané zelené kalhoty a tuniku, v ruce svíral jasanový luk s nasazeným šípem opatřeným letkami z krkavčích per, na zádech měl připásaný meč, v botě nůž a v krku Vélinův šíp. Byl mrtvý. Když Vélin přišel blíž, uviděl rozlévající se kaluž krve z rány na krku. Hodně krve. *Trefil jsem krční tepnu*, uvědomil si Vélin. *A to jsem si myslel, že mi střelení nejde.*

Rozesmál se vysokým a pronikavým smíchem, pak se celý roztrásl a pozvracel se. Padl na všechny čtyři, žaludek se mu divoce obracel.

Chvíli trvalo, než šok a nevolnost přešly natolik, aby mohl znovu jasně uvažovat. Ten muž, ten mrtvý muž se ho pokusil zabít. *Proč?* Nikdy předtím ho neviděl. Byl to snad nějaký zločinec? Někaký potulný lapka, který si myslel, že v osamělém chlapci najde snadný cíl?

Přinutil se na mrtvého muže znovu pohlédnout, přičemž si povšiml kvalitních bot a prošívání na jeho oblečení. Krátce zaváhal a pak zvedl mužovu bezvládnou ruku ležící na tětivě luku. Byla to ruka lučištníka: hrubé dlaně a mozoly na konečcích palce a ukazováku. Tohoto muže jeho luk živil. Vélin pochyboval, že by byl nějaký zločinec tak zběhlý ve střelení nebo tak dobře oblečený.

Náhle mu hlavou bleskla děsivá myšlenka: *Je to snad součástí té zkoušky?*

Chvíli o tom byl skoro přesvědčený. Existuje snad lepší způsob, jak oddělit zrna od plev? Pošlete do lesa bandu vrahů a uvidíte, kdo přežije. *Jen pomyslete, kolik zlatáků byste ušetřili.* Jenže tomu pořád nějak nemohl uvěřit. Mistři měli sice tvrdé metody, ale nebyli to vrahové.

Tak proč?

Vélin zavrtěl hlavou. Byla to záhada, kterou ale určitě nemohl vyřešit tím, že zůstane na místě. Kde byl jeden, tam by mohli být i další. Vrátil se do kláštera a svěří se mistru Sollisovi... Jestli do té doby přežije. Rozechvěle se vyškrábal na nohy, vyplivl poslední zbytky zvratků, naposledy se podíval na mrtvého muže a zamyslel se, jestli si má vzít jeho meč nebo nůž. Pak se ale rozhodl, že by to byla chyba. Z nějakého důvodu pojal podezření, že možná bude muset své spojení se smrtí toho muže zapřít, což ho přivedlo k nápadu, že muži z krku vytáhne svůj šíp. Jenže představa, jak vytahuje dřík z těla, ho vůbec nelákala, a tak se rozhodl, že aspoň uřízne opeřený konec šípu. Racčí peříčka by byla jasným důkazem, že toho muže zabil někdo z řádu. Když vzal šíp do ruky a zařízal se loveckým nožem do dříku, ozval se vlhký, mlaskavý zvuk, jak se hrot v těle ležícího muže pohnul. Vélinovi se znovu udělalo zle. Trvalo to sice jen chvíli, ale zdálo se to jako věčnost.

Zastrčil opeření do kapsy a odstoupil od mrtvoly. Rozhrábl botou půdu, aby smazal svoje stopy, pak se otočil a pokračoval v běhu. Zpočátku měl nohy jako z olova, a dokonce několikrát zakopl, než si jeho tělo znovu vzpomnělo na ten ladný krok, jemuž se naučil během několikaměsíčního výcviku. Dál se mu do mysli vkrádal obraz toho bezvládně ležícího těla a on se ho snažil nemilosrdně zaplašit. *Pokusil se mě zabít. Přece nebudu truchlit pro člověka, který chtěl zavraždit mladého chlapce.* Pořád však nemohl přehlušit vzpomínku na slova, která jeho matka jednou křičela na otce: *Páchneš krví a mně se z toho dělá zle.*

* * *

Noc jako by přišla bez varování, nejspíš proto, že se jí obával. Pomalu v každém stínu viděl číhajícího lučištníka a několikrát uskočil před domnělými zabijáky, z nichž se nakonec, když k nim přišel blíž, vyklubaly keře nebo pařezy. Od doby, co zastřelil toho vraha, si odpočinul jen jednou, krátce a uspěchaně si lokl vody za širokým kmenem buku, přičemž se neustále rozhlížel po nepřátelích. Při běhu měl větší pocit bezpečí, protože na pohyblivý cíl se hůře míří. Jenže s příchodem tmy odešel i ten prchavý pocit bezpečí. Jako by běžel vstříc prázdnotě a každý další krok s sebou

nesl hrozbu bolestivého pádu. Dvakrát zakopl a zamotal se do svých zbraní a strachu, než pochopil, že dál bude muset jít pomalu.

Občas, když se dostal na nějakou mýtinu nebo vyšplhal na strom, se pohledem na Severku ujistil, že se pořád ubírá jihozápadním směrem. Ale o tom, jakou vzdálenost už urazil nebo kolik mu ještě zbývá, neměl ani ponětí. Hleděl před sebe s rostoucím zoufalstvím, pořád jen doufal, že mezi stromy konečně zahlédne stříbřitý lesk řeky. A tehdy, když znovu zastavil, aby se zorientoval podle Severky, uviděl oheň. Jedinou mihotavou oranžovou tečku uprostřed modročerné masy lesa.

Utíkej dál. Skoro svůj instinkt poslechl, otočil se a rozběhl se k jihu, ale pak se zarazil. Nikdo z chlapců z řádu by si během zkoušky oheň nerozdělal, na to jednoduše neměli čas. Mohla to být jen náhoda, že se zrovna na tom místě na noc utábořili královští lesníci. Jenže něco v něm vyvolávalo pochybnosti, někde vzadu v hlavě ho hlodalo nepříjemné tušení, že tady něco není v pořádku.

Otočil se, sundal si luk ze zad, nasadil šíp a pak se opatrně vydal směrem k ohni. Věděl, že riskuje, jednak tím, že se jde podívat k ohni, a také proto, že by se mohl zdržet a zmeškat krátící se lhůtu k návratu do kláštera řádu. On však potřeboval zjistit, co se děje.

Tečka se pomalu měnila v oheň, jehož červené a zlaté plameny šlehalo do nekonečné tmy. Vélin se zastavil a znovu se otevřel zvukům lesa. Vyčkával, až je v nočním šumu zaslechl: hlasy. Byli to muži. Dospělí. Dva muži. Hádali se.

Dál se plížil loveckým krokem, který je naučil mistr Hutil. Téměř nepatrně nadzvedl chodidlo, přesunul ho vpřed a do strany, pečlivě prozkoumal půdu, jestli na ní neleží nějaké větvičky, které by ho okamžitě prozradily, a znovu ho opatrně položil. Jak se blížil k ohni, hlasy byly čím dál jasnější a potvrzovaly jeho podezření. Dva muži uprostřed hádky.

„...nepřestalo krváčet!“ ozvalo se sebelítostné zakňourání, jehož původce zatím zůstal neviditelný. „Koukni, teče to jak píchlý prase...“

„Tak do toho přestaň šťourat, ty blbče!“ odpověděl podrážděně druhý, jehož Vélin viděl. Byl to podsaditý muž sedící vpravo od ohně. Při pohledu na meč, který mu visel na zádech, a luk položený na dosah ruky se Vélin zachvěl. *Tohle není žádná náhoda.* Na zemi mezi nohama měl položený otevřený pytel, a když zrovna druhého nezahrnoval urážkami, upřeně zíral na jeho obsah.

„Parchant malej!“ pokračoval neviditelný kňoural, jako by napomínání svého druha vůbec neslyšel. „Dělal mrtvýho, mazanej, slizkej parchant.“

„Přece nám řekli, že to s nima nebude snadný,“ namítl ten podsaditý muž. „Měl jsi ho střelit ještě jednou, než jsi k němu šel tak blízko.“

„Vždyť jsem ho trefil přímo do krku, ne? To mu mělo stačit. Už jsem viděl větší chlapy, který se po takovém zásahu svalili jak pytel brambor. Ale ten malej prcek ne. Škoda že jsme ho nenechali žít o něco dýl...“

„Ty nechutný zvíře.“ Podsaditý muž už mu nevěnoval moc pozornosti. Pořád víc se zaobíral obsahem svého pytle a na čele mu vystupovaly vrásky. „Hele, pořád nevím, jestli je to on.“

Vélin se ze všech sil snažil udržet srdce v klidu a zaměřil se na pytel. Všiml si oblých tvarů jeho obsahu a temné mokré skvrny na spodní straně. Vtom mu došlo, jakou hrůzu má před očima. Les se s ním zatočil a on dostal strach, že snad omdlí. Tak tak potlačil vzdech plný zděšení, kterým by se dozajista odsoudil k rychlé smrti.

„Ukaž,“ řekl ten kňoural a poprvé se naklonil tak, že Vélin viděl jeho podobu. Byl malý a šlachovitý, měl výrazné rysy a kostnatou bradu mu zdobil prořídlý plnovous. Pravou rukou si objímal levou paži omotanou zakrváceným obvazem, skrz který mu mezi pavoučími prsty neustále prosakovala krev. „Určitě je to on. Musí bejt.“ Zněl zoufale. „Slyšels přece, co říkal ten druhej.“

Druhý? Vélin napínal uši. Pořád byl vyděšený, ale srdce mu v rostoucím hněvu tlouklo naprosto klidně.

„Že mi ale nahnal strach, to jo,“ odpověděl rozechvěle ten podsaditý muž. „Nevěřil bych mu, ani kdyby mi tvrdil, že nebe je modrý.“ Znovu zamžoural do pytle, pak sáhl dovnitř a za vlasy z něj vytáhl bezvládné zkroucené tělo, z něhož kapala krev. Kdyby měl Vélin ještě něco v žaludku, znovu by se pozvracel. *To je Mikel! Zabili Mikela!*

„Moh by to bejt on,“ uvažoval podsaditý muž. „Smrt každému trochu změni tvář. Ale moc z rodinný podoby u něj nevidím.“

„Brak ho pozná. Prej už toho kluka jednou viděl.“ Kňoural znovu zmizel ze světla. „A kde vůbec je? Ted’ už by tu měl bejt.“

„No jo,“ přitakal podsaditý a uložil svou kořist zpátky do pytle. „Kdoví kde je.“

Kňoural chvílku mlčel a pak zabručel: „Mrňaví řádoví spratci.“

Brak... Tak takhle se jmenoval. Vélina napadlo, jestli za Braka bude někdo truchlit, jestli nějaká jeho vdova nebo matka nebo bratr poděkují za

jeho život a za jeho dobrotu a moudrost. Ale vzhledem k tomu, že Brak byl vrah, zabiják číhající v lese na děti, Vélin o tom pochyboval. Braka nikdo oplakávat nebude... Stejně jako nikdo nebude truchlit pro tyhle dva. Vélin pevně sevřel luk v prstech a zamířil tomu podsaditému na krk. Zabije ho a toho druhého pak zraní, šíp do stehna nebo do břicha bude stačit. Vyslechne ho a pak ho zabije taky. *Pomstí Mikela.*

V lese něco zavrčelo, něco skrytého a smrtonosného.

Vélin se prudce otočil a stále třímal luk – ale bylo příliš pozdě. Tvrdá hora svalů ho srazila k zemi a luk mu vypadl z ruky. Zašátral po noži, přičemž instinktivně vykopl, jenže nic netrefil. Když vyskočil na nohy, uslyšel řev; výkřiky bolesti a hrůzy. V obličeji mu přistálo něco vlhkého. Zavrával, ucítil v ústech kovovou pachůť krve, spěšně si protřel podrážděné oči a mžoural na ztichlé ohniště. Uviděl jen dvě žluté oči lesknoucí se v záři ohně nad zkrvaveným čumákem. Vlk se s ním setkal pohledem, zamrkal a byl pryč.

Hlavou mu vířily zmatené myšlenky. *Sledoval mě... Jsi nádherný... Sledoval mě, aby ty muže zabil... Nádherný vlk... Zabili Mikela... Moc z rodinné podoby u něj nevidím...*

PŘESTAŇ S TÍM!

Vélin utnul proud myšlenek, natáhl vzduch do plic a uklidnil se. Pak šel prohlédnout ohniště. Podsaditý muž ležel na zádech s rukama zvednutýma k hrdlu, které už tam ovšem nebylo, a obličej měl ztuhlý děsem. Kňouralovi se podařilo uběhnout několik kroků, než ho vlk dostihl. Hlavu měl ohnutou v nepřirozeném úhlu. Z pachu, který se okolo něj vznášel, bylo patrné, že ho strach nakonec přemohl. Vlk už byl dávno pryč, Vélin slyšel jen šumění podrostu ve větru.

Neochotně se otočil k pytlí ležícímu u nohou podsaditého muže. *Co můžu pro Mikela udělat?*

* * *

„Mikel je mrtvý,“ hlásil mistru Sollisovi Vélin, kterému z obličeje kapala voda. Před nějakou dobou začalo pršet, a když se úplně promočený vydrápal k bráně, při všem vyčerpání a šoku z událostí, jichž byl v lese svědkem, se nezmohl na víc než několik základních slov. „Vrazi v lese.“

Sollis ho zachytil v pádu. Nohy mu najednou vypověděly službu. „Kolik?“

„Tři. Tolik jsem viděl. Taky mrtví.“ Podal Sollisovi opeření, které uřízl ze svého šípu.

Sollis požádal mistra Hutralu, aby hlídal bránu, a odvedl Vélina dovnitř. Namísto jejich ložnice v severní věži ho vzal do svého pokoje, malé místnosti v bastionu v jižní části hradeb. Rozdělal oheň v krbu, poručil Vélinovi svléknout promočené oblečení a podal mu deku, aby se zahřál, než plameny pohltnou polena v krbu.

„Tak,“ řekl a nabídl Vélinovi šálek teplého mléka. „Teď mi pověz, co se stalo. Všechno, co si pamatuješ. Nic si nenechávej pro sebe.“

A tak mu Vélín pověděl o vlkovi a o muži, kterého zabil, o kňouralovi a podsaditém muži... a o Mikelovi.

„Kde jsou?“

„Kdo, mistře?“

„Mikelovy... ostatky.“

„Pohřbil jsem je.“ Vélín potlačil silné chvění a znovu se napil mléka. Cítil, jak ho v těle hřeje. „Hrob jsem vykopal nožem. Nic lepšího mě nenapadlo.“

Mistr Sollis přikývl a zahleděl se na peří v dlani. V bledých očích měl naprosto nečitelný pohled. Vélín se rozhlédl po místnosti. Byla vybavenější, než čekal. Na stěnách viselo několik zbraní: halapartna, dlouhý oštěp s železným hrotem, nějaký druh kyje s kamennou hlavicí a různé typy dýk a nožů. Na policích stálo několik knih. Nebyly ani trochu zaprášené, což ukazovalo na to, že je mistr Sollis nemá jako pouhou dekoraci. Stěnu zdobil jakýsi gobelín z kozí kůže napnuté na dřevěném rámu, jejíž povrch pokrývala pestrá směsice kreslených postaviček a podivných symbolů.

„Válečná standarta Lonaků,“ vysvětlil Sollis. Vélín uhnul pohledem. Cítil se jako špion. K jeho překvapení Sollis pokračoval. „Lonačtí chlapi se přidávají ke skupinám válečníků už v mladém věku. Každá skupina má svoji standartu a každý člen na ni přísahá vlastní krví, že ji bude bránit až do smrti.“

Vélín si z nosu utřel kapku vody. „Co znamenají ty symboly, mistře?“

„Je to seznam bitev, kterých se skupina účastnila, hlav, které stáli, a významy, které jim udělila jejich Nejvyšší kněžka. Lonakové milují historii. Trestají děti, které nedokážou zpaměti převyprávět dějiny svého klanu. Říká se, že mají jednu z největších knihoven na světě, ačkoli ji nikdy nikdo neviděl. Zbožňují vyprávění a často sedávají celé hodiny kolem ohně a naslouchají svým šamanům. Nejradši mají hrdinské eposy, pohádky o tom, jak skupiny válečníků překvapivě zvítězily v bitvách proti obrovské

přesile, o osamělých bojovnicích dobývajících talismany z nitra země... nebo o chlapcích, kteří v lese zabili vrahy za pomoci vlka.“

Vélin se na něj ostře podíval. „Tohle není žádná pohádka, mistře.“

Sollis hodil do krbu další poleno, až do vzduchu vyletěl oblak jisker. Prohrábl oheň pohrabáčem a na Vélinu se ani nepodíval. „Lonakové nemají žádné slovo pro tajemství. Věděl jsi to? Podle nich je každá událost podstatná a hodná toho, aby ji někdo zapsal, zaznamenal a pak se o ní vyprávělo pořád dokola. Náš řád nic takového nectí. Bojovali jsme v bitvách, po nichž zůstaly na bitevním poli stovky padlých, a nikde o nich není ani zmínka. Řád bojuje, ale často ve stínu, bez slávy a bez nároku na odměnu. My žádné standarty nemáme.“ Pak hodil letku z Vélinova šípů do ohně. Vlhké peří v plamenech zasyčelo, zkroutilo se a zmizelo. „Mikela napadl medvěd. Sice to v Urlišském lese není moc pravděpodobné, ale hluboko v lesích se jich ještě pár potuluje. Tys našel jeho ostatky a ohlásil mi to. Mistr Hutril je zítra přinese a my odevzdáme našeho padlého bratra ohni a poděkujeme za dar jeho života.“

Vélin necítil otřes ani překvapení. Zjevně v tom bylo něco víc, o čem neměl nic vědět. „Proč jste mi říkal, abych nepomáhal ostatním, Mistře?“

Sollis se zahleděl do ohně, a zrovna když Vélin došel k závěru, že odpověď nedostane, řekl: „Vstupem do řádu jsme všichni zpřetrhali svazky s našimi rodinami. My to chápeme, ale ostatní lidé ne. Občas ani členství v řádu není ochranou proti svárům, které zuří za našimi zdmi. Nemůžeme tě pořád chránit. Nečekali jsme, že napadnou i další.“ Sollis pevně svíral pohrabáč, kterým rozhrnoval oheň. Tváře se mu nadouvaly potlačovanou zlobou. „Mýlil jsem se. Mikel zaplatil za moji chybu.“

Můj otec, pomyslel si Vélin. Chtěli mě zabít, aby mu ublížili. Ale ten, kdo za tím stojí, otce nezná.

„Mistře, a co ten vlk? Proč by mi šel vlk na pomoc?“

Mistr Sollis odložil pohrabáč a zamyšleně si mnul bradu. „Tomu nerozumím. Navštívil jsem spoustu míst a viděl mnohé věci, ale nikdy jsem neviděl, že by vlk zabil člověka, aniž by ho chtěl sežrat.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle vlci nedělají. Musí za tím být ještě něco jiného. Něco, co souvisí s Temnými silami.“

V tu chvíli se Vélin začal chvět ještě silněji. *Temné síly.* Sloužící v domě jeho otce to spojení občas používali, většinou šeptem a jen tehdy, když si mysleli, že je nikdo neslyší. Lidé o nich mluvili, když se děly věci, které se

dít neměly: když na svět přicházely děti s krvavými skvrnami na obličejích, fenám se rodila kořata a na moři pluly lodě bez posádky. *Temné síly*.

„Dva z tvých bratrů se vrátili dřív než ty,“ řekl Sollis. „Měl bys jim jít povědět o Mikelovi.“

Rozhovor byl zjevně u konce. Od Sollise už se nic dalšího nedozví. Bylo to jasné a smutné. Mistr Sollis byl mužem mnoha příběhů a velké moudrosti, znal mnohem víc než jen to, jak správně uchopit meč a pod jakým úhlem nejlépe zaútočit, ovšem Vélín tušil, že se o to jen málokdy s někým dělí. Rád by si od něj poslechl ještě něco o Lonacích, jejich válečnických skupinách a Nejvyšší kněžce, chtěl by se dozvědět něco víc o Temných silách, jenže Sollis upřeně hleděl do ohně a v myšlenkách bloudil někde daleko, stejně jako to často dělával Vélínův otec. A tak se zvedl a řekl: „Ano, mistře.“ Dopil zbytek teplého mléka, posbíral si své promočené oblečení, přitáhl si deku k tělu a vykročil ke dveřím.

„Nikomu o tom neříkej, Sorno.“ V Sollisově hlase teď byl patrný rozkaz, takový tón používal předtím, než švihl bičem. „S nikým o tom nemluv. Tohle je tajemství, které by tě mohlo zabít.“

„Ano, mistře,“ zopakoval Vélín. Pak vyšel do ledové chodby a vydal se k severní věži. Přestože byl zachumlaný do deky, celý se chvěl. Chlad byl tak ostrý, že si říkal, jestli neomdlí, než vystoupá až do věže, ale mléko, které dostal od Sollise, ho zahřálo a osvěžilo natolik, aby dokázal vystoupat až nahoru.

Když doklopýtal ke dveřím, v ložnici našel Dentose a Barkuse. Oba leželi na svých postelích a vypadali naprosto vyčerpaně. Při jeho příchodu ovšem zvláště ožili, oba vyskočili, přivítali ho poplácáním na záda a pokoušeli se žertovat.

„Zabloudil jsi ve tmě, co?“ zasmál se Barkus. „Mohl jsem být první, kdyby mě nezachytil proud.“

„Proud?“ podivil se Vélín, zmatený jejich vřelým přivítáním.

„Překročil jsem řeku moc brzo,“ vysvětlil Barkus. „Tam v té úžině. Můžu ti říct, myslel jsem, že je po mně. Nakonec mě to vyplavilo přímo u brány, ale Dentos už byl tady.“

Vélín hodil oblečení na postel a šel se ohřát k ohni. „Takže tys byl první, Dentosi?“

„No jo. Myslel jsem, že to bude Kenis, ale ten tady zatím není.“

Vélína to také překvapilo. Kenis se v lese orientoval mnohem lépe než všichni ostatní. Ale zase nebyl tak silný jako Barkus a rychlý jako Dentos.

„Ale aspoň jsme porazili všechny ostatní,“ radoval se Barkus z vítězství nad ostatními skupinami chlapců. „Nikdo z nich tady ještě není. Líní tupci.“

„To jo,“ přitakal Dentos. „Několik jsem jich potkal. Byli ztracení jak panici v bordelu.“

Vélin se zamračil. „Co to je bordel?“

Chlapci si vyměnili pobavené pohledy a Barkus mu to vysvětlil. „Propašovali jsme sem z kuchyně pár jablek.“ Nadzvedl deku, aby se pochlubil svojí kořistí. „A taky koláčů. Až přijdou ostatní, uděláme si pořádnou hostinu.“ Pak vzal jedno jablko a s chutí se do něj zakousl. Postupem času se všichni stali nadšenými zloději, byl to všeobecný zvyk. Vše, co nebylo nějak zabezpečené, i věci té nejmenší hodnoty, brzy zmizelo. Slámu v jejich matracích už dávno nahradily různé volně se povalující kousky látky nebo kůže. Za krádeže padaly tvrdé tresty, ovšem bez kázání o morálce nebo cti, a chlapcům brzy došlo, že nejsou trestáni za samotnou krádež, ale za to, že byli přistiženi. Barkus z nich byl nejšikovnějším zlodějem, zvláště když došlo na jídlo, ale na paty mu šlapal Mikel, který se soustředil na oblečení... *Mikel*.

Vélin zíral do ohně, kousal se do rtu a uvažoval, jak má tu lež podat. *Je to špatné*, rozhodl se. *Lhát přátelům není snadná věc*. „Mikel je mrtvý,“ řekl nakonec. Nepřišel na žádný jemnější způsob, jak jim to oznámit, a při tom náhlém tichu sebou celý škubl. „On... Napadl ho medvěd a já – já jsem našel to, co z něj zbylo.“ Za sebou slyšel, jak Barkus vyplivl kus jablka. Pak se ozvalo zašustění, jak Dentos ztěžka dopadl na svoji postel. Vélin zatnul zuby a pokračoval. „Mistr Hutral zítra přinese jeho tělo sem, abychom ho mohli odevzdat ohni.“ V ohništi zapraskalo polínko. Teď už se Vélin zahřál a horko z krbu ho začínalo štípat na kůži. „A poděkovat za jeho život.“

Nikdo na to nic neřekl. Vélina napadlo, že Dentos možná pláče, ale neměl to srdce se ohlédnout a přesvědčit se. Po chvíli přešel od krbu k posteli, rozložil své oblečení, aby uschlo, sňal tětivu z luku a uklidil si toulec.

Otevřely se dveře a vešel Nortah, promočený, ale s vítězným pohledem. „Čtvrtý!“ vyhrkl. „Byl jsem si jistý, že budu poslední.“ Vélin ho nikdy dřív neviděl tak veselého. Bylo to znepokojující. Stejně jako to, že Nortah netušil, proč jsou tak skleslí.

„Dokonce jsem se dvakrát ztratil.“ Zasmál se a odhodil své věci na postel. „Taky jsem viděl vlka.“ Šel ke krbu a natáhl ruce k ohni. „Tak mě vyděsil, že jsem se nemohl ani hnout.“

„Viděl jsi vlka?“ opakoval Vélin.

„No jo. Obrovské zvíře. Ale už byl asi najedený. Na čumáku měl krev.“

„Co to bylo za medvěda?“ zeptal se Dentos.

„Cože?“

„Černý, nebo hnědý? Hnědí jsou větší a zákeřnější. Černí se k lidem většinou nepřibližují.“

„Nebyl to medvěd,“ opravil ho zmateně Nortah. „Říkal jsem vlk.“

„Nevím,“ odpověděl Vélin Dentosovi. „Neviděl jsem ho.“

„Tak jak víš, že to byl medvěd?“

„Mikela napadl medvěd,“ vysvětlil Barkus Nortahovi.

„Viděl jsem stopy po drápech,“ vymýšlel si Vélin. Lhaní bylo ještě těžší, než čekal. „Byl... na kousky.“

„Na kousky!“ vykřikl Nortah znechuceně. „Mikel byl na kousky?!“

„Protože strejda říkal, že v Urlišském lese hnědí medvědi nežijou,“ hlesl Dentos. „Prý jsou jenom na severu.“

„Vsadím se, že to byl ten vlk,“ zašeptal šokovaně Nortah. „Ten vlk, kterého jsem viděl, sežral Mikela. Kdyby nebyl plný, sežral by i mě.“

„Vlci lidi nejedí,“ namítl Dentos.

„Možná měl vzteklinu.“ Nortah se v šoku zhroutil na postel. „Málem mě sežral vzteklý vlk!“

A tak to šlo dál, chlapci jeden po druhém přicházeli, unavení a mokří, ale spokojení, že prošli zkouškou, úsměvy jim však rychle pohasínaly, když se dozvídali novinky. Dentos a Nortah se hádali o vlcích a medvědech a Barkus se dělil o svoji mizernou kořist, kterou chlapci pojídali v nepřijemném tichu. Vélin se zabalil do deky a snažil se z hlavy dostat vzpomínku na Mikelovo bezvládné tělo a na ten pytel s mrtvým masem, pro nějž nožem vyhrabal v hlíně mělký hrob...

Po několika hodinách ho vzbudil chlad. Rozespale se rozhlížel, zatímco jeho oči přivykaly tmě. Byl rád, že je ten sen pryč, protože jeho poslední zbytky napovídaly, že bude lepší na něj zapomenout. Ostatní chlapci spali, Barkus chrápal, pro jednu tiše, polínka v krbu byla černá a vyhaslá. Vélin se vyhrabal z postele, aby znovu rozdělal oheň. Tma v pokoji ho najednou děsila mnohem víc než přítmi v lese.

„Už nemáme polínka, bratře.“

Když se otočil, uviděl Kenise, jak sedí na své posteli. Byl pořád oblečený a ve slabém světle měsíce pronikajícím okenicemi se na něm leskly kapky vody. Obličej měl skrytý ve stínu.

„Kdy jsi přišel?“ zeptal se Vélín a promnul si ruce, aby si je trochu zahřál. Nikdy dřív nepoznal, jak moc dokáže tělo prochládnout.

„Před chvílkou.“ Kenis mluvil prázdným hlasem postrádajícím jakékoli emoce.

„Slyšel jsi o Mikelovi?“ Vélín začal přecházet po místnosti v naději, že si pohybem trochu rozehřeje svaly.

„Ano,“ odpověděl Kenis. „Nortah tvrdil, že to byl vlk. Podle Dentose medvěd.“

Vélín se zamračil. V Kenisově hlase zaslechl náznak humoru. Pak pokrčil rameny. Každý z nich reagoval jinak. Jenis, Mikelův nejlepší kamarád, se dokonce rozchechtal, když mu to řekli. Dostal nevladatelný záchvat smíchu a přestal teprve poté, co mu Barkus vrazil facku.

„Medvěd,“ řekl Vélín.

„Vážně?“ Vélín si byl jistý, že se Kenis ani nehnul, ale v duchu jasně viděl, jak tázavě krčí čelo. „Dentos říkal, žes ho našel ty. Muselo to být hrozný.“

Z pytle kapala Mikelova hustá krev, prosakovala tkaninou a ulpívala mu na prstech... „Myslel jsem, že už tady budeš, až se vrátím.“ Vélín si přitáhl deku blíž k tělu. „Vsadil jsem se s Barkusem o odpoledne v zahradě, že nás všechny porazíš.“

„Vlastně jsem tady už mohl být. Ale něco mě zdrželo. Narazil jsem v lese na jednu takovou záhadu. Třeba mi ji pomůžeš vyřešit. Pověz mi, co by tě napadlo, kdybys narazil na mrtvého muže s šípem v krku? S šípem bez opeření.“

Vélín se začal neovladatelně chvět, tělo se mu tak třáslo, až mu deka sklouzla na podlahu. „Lesy jsou prý plné lapků,“ jekal zuby.

„To jsou. Dokonce tolik, že jsem narazil na další dva. Ty ale nezabil šíp, možná je napadl medvěd, stejně jako Mikela. Možná to byl dokonce ten stejný medvěd.“

„M-možná.“ *Co se to děje?* Vélín zvedl ruku a prohlížel si své roztřesené prsty. *Za tohle přece nemůže chlad. Je v tom něco víc...* Najednou ho popadla skoro neodolatelná touha všechno Kenisovi povyprávět, zbavit se toho břemene, vyzpovídat se. Kenis byl přece jeho kamarád. Nejlepší kamarád. Komu by to měl říct, když ne jemu? Jestli po něm jdou nějakí zabijáci, bude potřebovat přítele, který by mu kryl záda. Mohli by s nimi bojovat spolu...

S nikým o tom nemluv... Tohle je tajemství, které by tě mohlo zabít. Sollisova slova mu svázala jazyk, upevnila jeho odhodlání. Ano, Kenis byl jeho kamarád, ale pravdu mu říct nemohl. Bylo to příliš velké a důležité tajemství na to, aby se šeptalo mezi chlapci.

S tím, jak rostlo jeho odhodlání, ustupoval i ten třas. Vážně nebyla až taková zima. Strach a hrůza z noci strávené v lese na něm zanechaly své stopy. Stopy, které možná už nikdy úplně nezmizí, ale on se jim postaví a překoná je. Neměl jinou možnost.

Zvedl z podlahy svoji deku a vrátil se do postele. „Urlišský les je vážně nebezpečné místo,“ poznamenal. „Radši by ses měl svléknout, bratře. Mistr Sollis tě zbije jako koně, jestli budeš ještě ráno tak zmrzlý, abys nemohl trénovat.“

Kenis mlčel a dál nehnutě seděl, pak mu ze rtů unikl dlouhý tichý vzdech. Po chvíli vstal a svlékl se, s obvyklou pečlivostí si rozvěsil oblečení, opatrně uložil své zbraně a zalezl do postele.

Vélin ležel na zádech a modlil se, aby už ho přemohl spánek a sny. Nemohl se dočkat, až tahle noc skončí, až ho zase obklopí hřejivé denní světlo, které z jeho duše odplaví všechnu tu krev a strach. *Je snad tohle životní úděl válečníka?* říkal si. *Trást se celý život ve stínech?*

Ta slova Kenis skoro zašeptal, ale Vélin je přesto slyšel naprosto jasně. „Jsem rád, že jsi naživu, bratře. Jsem rád, že ses z toho lesa dostal.“

Přátelství, uvědomil si. I to je úděl válečníka. Sdílíš svůj život s těmi, kteří by pro tebe zemřeli. Ne že by se tím zbavil strachu a toho nepříjemného pocitu v břiše, ale aspoň mu to trochu zvedlo náladu. „Taky jsem rád, že ses vrátil, Kenisi,“ zašeptal mu v odpověď. „Je mi líto, že jsem ti nepomohl s tou záhadou. Zkus si promluvit s mistrem Sollisem.“

Neměl tušení, jestli to, co pak od Kenise uslyšel, byl smích, nebo povzdech. O mnoho let později ho napadlo, kolik bolesti by sobě i mnohým dalším ušetřil, kdyby tehdy slyšel lépe, kdyby jen poznal, co to bylo za zvuk. Nakonec se rozhodl, že to byl povzdech, a slova, která následovala, vzal za pouhé konstatování: „Myslím, že v budoucnu nás čeká ještě spousta záhad.“

* * *

Druhý den chlapci pod vedením mistra Sollise přinesli z lesa velké klády a postavili z nich na cvičišti hranici. Trénink byl zrušen, ale stavba hranice byla dost náročná sama o sobě. Po několika hodinách nakládání čerstvě pořezaného dřeva na valník Vélina bolely svaly na ruku, ale nic na sobě

nedal znát. Mikel si přece ten den práce zasloužil. Krátce po obědě se vrátil mistr Hutril. Vedl za sebou poníka, který měl na zádech pevně svázaný náklad. Když je míjel cestou k bráně, ustali v práci a hleděli na tělo zabalené v plátně.

Stane se to znovu, uvědomil si Vélin. *Mikel byl jen první. Kdo bude další? Dentos? Kenis? Já?*

„Měli jsme se ho zeptat,“ řekl Nortah, když mistr Hutril zmizel v bráně.

„Na co?“ chtěl vědět Dentos.

„Jestli to byl vlk, nebo med...“ Sklonil se a jen tak tak uhnul před kládou, kterou po něm Barkus hodil.

Navečer mistři položili tělo na hranici a chlapci napochodovali na nádvoří. Byly jich tam přes čtyři stovky, mlčky stáli seřazení po svých skupinách. Když Sollis a Hutril slezli z navršeného dřeva, předstoupil před ně Princip, který nad hlavou ve své kostnaté, zjizvené ruce držel hořící louč. Zastavil se vedle hranice a přešel shromáždění pohledem. Jeho obličej jako obvykle postrádal jakýkoli výraz. „Stali jsme se svědky zániku lodě, která nesla našeho bratra životem,“ začal svůj projev, přičemž opět projevil až nadpřirozenou schopnost oslovit svým ospalým hlasem celý dav tak hlasitě, aby ho slyšeli i v posledních řadách.

„Shromáždili jsme se, abychom vzdali hold jeho dobrým a odvážným činům a odpustili mu všechna jeho zaváhání. Byl naším bratrem a zasvětil svůj život řádu, za což mu budeme navěky vděční. V tuto chvíli už patří k Zemřelým, jeho duše nás společně s ostatními povede v naší službě Víře. Pomyslete na něj, věnujte mu své poděkování a odpuštění a nezapomeňte na něj teď ani nikdy v budoucnu.“

Pak přiložil louč k hranici a podpálil s ní jabloňové větvičky, kterými chlapci stavbu z klád vyplnili. Brzy z nich začaly stoupat plameny a dým. Krátce nato se sladká vůně jabloňového dřeva ztratila v zápachu spáleného masa.

Vélin hleděl do plamenů a snažil se vzpomenout si na některý z Mikelových dobrých a odvážných činů, najít nějakou vhodnou vzpomínku na něj, kterou by si mohl nést životem, jenže se zasekl na tom, jak Mikel s Barkusem nasypali pepř do vaku s krmivem. Když ho pak mistr Rensial pověsil na čumák jednomu nově dovezenému hřebci, jen tak tak v záplavě koňských hlenů unikl před tím, že ho kůň ukopal k smrti. Byla tohle odvaha? Trest byl samozřejmě tvrdý, přestože Mikel i Barkus trvali na tom,

že ty rány za tu legraci stály, a v pomatené mysli mistra Rensiala se vzpomínka na celou událost stejně brzy rozplynula jako dým.

Pozoroval, jak stoupající plameny pohlcují zohavené tělo jeho přítele, a pomyslel si: *Je mi to líto, Mikeli. Je mi líto, že jsi zemřel kvůli mně. Je mi líto, že jsem tam nebyl, abych tě zachránil. Jednoho dne zjistím, kdo poslal do lesa ty muže, a ten člověk za to tvrdě zaplatí. Děkuju ti za všechno.*

Když se rozhlédl kolem sebe, všiml si, že většina chlapců už odešla na večeri. Na nádvoří zůstala jen jeho skupina, dokonce i Nortah, přestože ten vypadal spíš znuděně než zarmouceně. Jenis tiše plakal, objímal si tělo pažemi a po tváři mu stékaly slzy.

Kenis položil Vélinovi ruku na rameno. „Měli bychom se jít najíst. Náš bratr už je pryč.“

Vélin přikývl. „Vzpomněl jsem si na ten průšvih ve stájích. Pamatuješ? S tím pytlem krmiva.“

Kenis se pousmál. „Pamatuju. Tehdy jsem žárlil, že jsem na to nepřišel sám.“ Pak se vydali k jídelně. Barkus za sebou táhl Jenise, který pořád plakal, a ostatní vzpomínali na Mikela, zatímco oheň za nimi odnášel jeho tělo na věčnost. Ráno už byly všechny pozůstatky hranice uklizené, zůstal po ní jen černý kruh popela v trávě. A nakonec i ten během příštích měsíců a let zmizí.

Kapitola tři

Dny ubíhaly jeden za druhým, chlapci cvičili, bojovali a učili se. Léto vystřídal podzim a po něm přišla zima s prudkými lijáky a ostrými větry, které se brzy proměnily ve sněhové bouře, pro měsíc Ollanasúr v Asrélinu typické. Po Mikelově pohřbu jen zřídka někdo zmínil jeho jméno. Nezapomněli na něj, ale nemluvili o něm, byl pryč. Když na začátku zimy pozorovali nováčky přicházející bránou, se smíšenými pocity si uvědomili, že už nejsou nejmladší a že ty nejhorší práce teď dostanou na starosti jiní. Vélin si nově příchozí prohlížel a uvažoval, jestli někdy také vypadal tak mladě a opuštěně. Dobře věděl, že teď už není dítě, nikdo z nich. Byli jiní, změnili se. Už nebyli jako ostatní chlapci. A on sám se lišil ještě mnohem víc, protože zabil člověka.

Od té noci v lese nemohl pořádně spát a často se budil celý roztřesený a zbrocený potem ze snů, v nichž ho navštívila Mikelova bezživotná tvář a ptala se, proč ho nezachránil. Jindy za ním ve snech přicházel onen vlk, tiše na něj hleděl, olizoval si krev z čumáku a v očích měl otázku, které Vélin nedokázal porozumět. Dokonce i obličejové těch vrahů, zkrvavené a rozervané, se k němu vracely a zasypávaly ho nenávisnými kletbami, na něž ze spánku odpovídal s nelítostným odporem: „Vrazi! Lůzo! Doufám, že shnijete!“

„Véline?“ Většinou probudil Kenise. Někdy i pár ostatních chlapců, ale nejčastěji to byl Kenis.

Vélin pokaždé zalhal a tvrdil, že se mu zdálo o matce, načež ho trápilo svědomí, protože její památku zneužíval k tomu, aby skryl pravdu. Vždycky si potom povídali, dokud Vélin nepřemohla únava a neusnul. Kenis se ukázal jako bezedná studnice příběhů; znal z paměti všechny pověsti o obráncích Víry a mezi jinými také příběh krále.

„Král Janus je obdivuhodný muž,“ vyprávěl často. „Celé naše království vystavěl jen za pomoci meče a Víry.“ Nikdy ho neunavilo poslouchat, jak se Vélin s králem Janusem jednou setkal a jak mu ten vysoký rudovlasý muž prohrábl vlasy a hlubokým hlasem řekl pobaveně: „Doufám, že máš otcovu paži, chlapče.“ Ve skutečnosti si Vélin na krále skoro nevzpomínal, vždyť mu bylo jen osm let, když ho otec při hostině v paláci postrčil před sebe. Ale dobře si pamatoval okázalý přepych panovnického sídla i honosné

oblečení přítomných šlechticů. Král Janus měl syna a dceru, zhruba sedmnáctiletého vážného chlapce a dívku ve Vélínově věku, která se na něj šklebila zpoza otcova dlouhého hermelínového pláště. Král tehdy neměl manželku. Zemřela přechozího léta a říkalo se, že vládce má zlomené srdce a už se nikdy neožení. Vélín si vzpomněl, jak ta holčička, které jeho matka říkala princezno, stanula před ním, zatímco její otec poodešel vítat další hosty. Měřila si ho ledovým pohledem. „Já si tě nevezmu,“ ušklíbla se na něj. „Jsi špinavý.“ A pak, aniž by se ohlédla, odběhla za králem. Vélínův otec se zasmál, což u něj nebylo zrovna obvyklé, a řekl: „Neboj, chlapče. To bych ti neudělal.“

„Jak vypadal?“ vyptával se Kenis dychtivě. „Byl vážně skoro šest stop vysoký, jak se říká?“

Vélín pokrčil rameny. „Byl vysoký. Ale jak moc, to nevím. A na krku měl zvláštní červené skvrny, jako by se popálil.“

„Když mu bylo sedm, skolila ho Rudá ruka,“ vysvětlil mu Kenis, který se hbitě převtělil do vypravěče. „Celých deset dní bojoval s těžkými záchvaty, které by zabily i dospělého muže, a pak horečka ustoupila a on znovu nabral síly. Dokonce ani Rudá ruka, která zasáhla snad každou rodinu v zemi, Januse neporazila. Přestože byl teprve kluk, už tehdy měl neporazitelnou duši.“

Vélín odhadoval, že Kenis určitě bude znát spoustu příběhů o jeho vlastním otci. Za dobu svého pobytu v řádu už pochopil, jak moc byl Pán bitev slavný, ale nikdy o ně Kenise nežádal. Pro Kenise byl Vélínův otec legenda, hrdina, jenž stál králi po boku během válek o sjednocení. Pro Vélína to byl jezdec na koni, který před dvěma lety zmizel v mlze.

„Jak se jmenují jeho děti?“ zeptal se Vélín. Z nějakého důvodu mu rodiče o královském dvoře nikdy moc nevyprávěli.

„Královův syn a dědic trůnu se jmenuje princ Malcius, prý se hodně vzdělává a je to svědomitý mladý muž. Královské dceři říkají princezna Lyrna. Tvrdí se o ní, že jednou krásou předčí svoji matku.“

Vélína občas znepokojovala jiskra, která se v Kenisových očích rozsvítila, když mluvil o králi a jeho rodině. Jedině tehdy z jeho tváře zmizel ten hloubavý, zamračený pohled, jako by v těch chvílích dočista přestal myslet. Podobný výraz Vélín vídal u lidí, kteří promlouvali se Zemřelými. Jako by jejich přirozené já na okamžik ustoupilo do pozadí a nechalo prostor jen Víře.

* * *

Když zima došla svého vrcholu a celou zemi pokryl sníh, začaly přípravy na zkoušku přežití v divočině. Výpravy s mistrem Hutrilem byly delší a delší, snažil se je toho naučit co nejvíc a co nejpodrobněji a nutil je běhat ve sněhu, dokud je nebolelo celé tělo. Rozdal při tom několik tvrdých trestů za lenost a nepozornost. Ale chlapci tušili, že je důležité naučit se toho co nejvíc. Tou dobou už byli v řádu dost dlouho na to, aby jim starší hoši čas od času dali pár rad, které měly nejčastěji podobu varování před nebezpečími, jež je čekají. Zkouška přežití v divočině se mezi nimi vyskytla dost často: *Mysleli si, že navždy zmizel, ale po roce jeho tělo našli přimrzlé ke stromu... Snědl nějaké bobulky a pak vyzvracel vlastní játra... Zabloudil do doupěte divokých koček, a když z něj vyšel ven, nesl svoje vnitřnosti v náručí...* Zjevně šlo o zveličené povídačky, ale jedno bylo jisté: při každé zkoušce přežití v divočině některý z chlapců zemřel.

Když nadešel čas, odváželi je ven po malých skupinkách v průběhu celého měsíce, aby snížili pravděpodobnost, že se chlapci potkají a budou si navzájem pomáhat. Této zkoušce musel každý z nich čelit o samotě. Nejdřív je na lodi dopravili kousek proti proudu řeky, načež následovala dlouhá cesta povozem po jednotvárné zasněžené cestě vinoucí se do řídké zalesněné kopcovité krajiny za Urlišským lesem. Každých pět mil mistr Hutril zastavil a doprovodil jednoho z chlapců mezi stromy, pak se vrátil a znovu vzal do ruky opratě. Když došlo na Vélina, mistr ho vedl podél potoka tekoucího do kotliny chráněné před větrem.

„Máš křesadlo?“

„Ano, mistře.“

„Motouz, novou tětivu a náhradní deku?“

„Ano, mistře.“

Hutril přikývl a odmlčel se. V ledovém vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry. „Mám pro tebe vzkaz od Principa,“ řekl po chvíli. Vélina překvapilo, že Hutril uhýbá pohledem. „Vzhledem k tomu, že po tobě pravděpodobně někdo půjde vždy, když opustíš bezpečí našeho kláštera, smíš se teď vrátit se mnou a zkoušku ti zapíšeme jako splněnou.“

Vélin nevěděl, co říct. Překvapila ho samotná Principova nabídka i skutečnost, že se vůbec poprvé někdo z mistrů zmínil o jeho nepříjemném zážitku v lese. Ty zkoušky přece nebyly jen nějaké svévolné mučení, které si během let vymysleli krutí mistři. Patřily k pravidlům řádu, jež před čtyřmi staletími sepsal jeho zakladatel, a od té doby se v ničem nezměnily. Představovaly víc než jen dědictví, byly to samotné články Víry. Vyhnout se

nějaké zkoušce, a přitom zůstat v řádu by podle Vélina nebylo jen nepoctivé a nečestné vůči jeho přátelům, byl přesvědčený, že by to bylo rouhání. Pak ho napadlo ještě něco: *Co když je to nějaká další zkouška? Co když chce Princip zjistit, jestli bych se vyhnul nepříjemnostem, kterým se mí přátelé vyhnout nemůžou?* Jenže když se podíval do Hutralových obezřetných očí, uviděl v nich něco, co mu prozradilo, že ten návrh je myšlen vážně: rozpaky. Hutral tu nabídku vnímal jako urážku.

„Nerad Principovi oponuji, mistře,“ řekl nakonec Vélin, „ale nemyslím si, že by se tady uprostřed hor v zimě potuloval nějaký vrah.“

Hutral znovu přikývl, úlevně si povzdechl a na rtech se mu výjimečně objevil mírný úsměv. „Netoulej se moc daleko, naslouchej hlasu přírody a sleduj jen čerstvé stopy.“ S těmi slovy si hodil luk přes rameno a vydal se na dlouhý pochod zpátky k povozu.

Vélin se díval za ním a ucítil hrozný hlad, navzdory bohaté snídani, kterou si ráno dopřál. Byl rád, že před odchodem využil příležitosti ukrást v kuchyni nějaké pečivo.

Přesně jak je Hutral učil, Vélin se okamžitě pustil do stavby přístřešku. Našel si příhodnou skulinu mezi dvěma balvany, které využil jako stěny, a vydal se hledat dřevo na střechu. Našel pár spadáných větví, avšak zjistil, že si bude muset nařezat také nějaké čerstvé z okolních stromů. Další stěnu postavil ze sněhu, který uplácal do velkých kvádrů, jak je to učili. Když měl hotovo, odměnil se kusem pečiva. I přes obrovský hlad se přinutil nezhltnout ho hned. Namísto toho z něj pomalu uždíboval a každý kousek pečlivě přežvýkal.

Pak si musel rozdělat oheň. Vedle vstupu do přístřešku vytvořil kruh z kamenů, z jeho středu vyhrabal sníh a naskládal do něj větvičky, z nichž předtím sloupal zvlhlou kůru. Stačilo několik jisker z křesadla a krátce nato už si hřál ruce nad docela živým ohněm. *Jídlo, přístřešek a teplo*, opakoval jim vždycky mistr Hutral. *Tak se člověk udrží naživu. Všechno ostatní je pouhý přepych.*

Během první noci strávené ve své skrýši si moc neodpočinul. Sužoval ho kvílící víchr a kousavý mráz, před nímž poskytovala deka zavěšená ve vchodu jen slabou ochranu. Rozhodl se, že druhý den pokryje stěny přístřešku ještě silnější vrstvou sněhu, a následující hodiny strávil posloucháním větru, v němž se snažil rozpoznat nějaké hlasy. Říkalo se, že vítr se dostane i za hranice světa a Zemřelí po něm posílají služebníkům Víry zprávy. Někteří lidé pravidelně trávili celé hodiny v kopcích v touze

po pár slovech moudrosti či útěchy od svých milovaných. Vélin nikdy žádný hlas ve větru neslyšel a teď uvažoval, čím hlas by to asi tak byl, kdyby nějaký zaslechl. Možná matčin, ačkoli od jeho první noci v klášteře řádu už ho nenavštívila. Možná Mikelův nebo těch vrahů, kteří by po něm po větru plivali kletby. Ale té noci žádný hlas nezaslechl a nakonec se celý promrzlý propadl do neklidného spánku.

Dalšího dne nasbíral tenké větvičky, z nichž si spletl dveře do přístřešku. Byla to zdlouhavá a náročná práce, po níž ho už tak unavené prsty bolely ještě víc. Zbytek dne strávil na lovu. S šípem nasazeným na tětivě se rozhlížel po stopách ve sněhu. Měl dojem, že v noci kotlinou prošel jelen, jenže stopy byly příliš nevýrazné na to, aby je mohl sledovat. Pak narazil na čerstvé kozí stopy, ty však stoupaly do příkrého svahu, který by jen sotva zdolal dřív, než padne tma. Nakonec se musel spokojit se dvěma krkavci, co se usadili nedaleko jeho přístřešku. Pro všechny případy nastražil v okolí několik pastí na neopatrné králíky potulující se ve sněhu.

Krkavce oškubal a peří si schoval na šípy. Pak si ptáky opekl na rožni. Maso bylo suché a tuhé, takže Vélin rychle pochopil, proč krkavci na hostinách nepatří mezi vybrané lahůdky. Večer neměl na práci nic lepšího než schoulit se u ohně, dokud nevyhasne, a potom se ukryl do svého přístřešku. Dveře, které si vyrobil, byly mnohem účinnější než deka, přesto se mu však chlad pořád zažíral do kostí. V žaludku mu kručelo, ale vítr dul ještě hlasitěji. Ani tentokrát v něm žádné hlasy neslyšel.

Ráno měl víc štěstí. Podařilo se mu ulovit sněžného zajíce. Byl na svou kořist hrdý, šíp zvíře zasáhl ve chvíli, kdy pelášilo k noře. Za necelou hodinu ho stáhl z kůže, očistil a pak ho s chutí opekl nad ohněm. Lačně pozoroval tuk odkapávající z lesknoucího se masa. *Téhle zkoušce by spíš měli říkat zkouška hladovění*, pomyslel si, když mu z žaludku uniklo další hlasité zakručení. Polovinu masa snědl hned a druhou uložil do dutiny v jednom stromě, kterou si vybral jako vhodnou skrýš. Byla dostatečně vysoko od země, takže i on k ní musel vyšplhat, ale současně byl strom tak tenký, že by neudržel slídícího medvěda. Musel se hodně přemáhat, aby nezhltal celého zajíce najednou, dobře však věděl, že kdyby to udělal, mohl by ho čekat další den o hladu.

Zbytek dne strávil neúspěšným lovem. K jeho zklamání zůstaly všechny pasti prázdné, takže se večer musel spokojit jen s kořínky, které vyhrabal zpod sněhu. Moc ho nenasytily, a navíc je bylo třeba hodně dlouho vařit, aby se vůbec daly sníst. Ovšem bylo to lepší než nic. Štěstí se na něj aspoň

trochu usmálo, když našel kořen pupavy. Ten sice nebyl jedlý, ale jeho charakteristicky páchnoucí šťávu mohl použít k ochraně svého přístřešku a potravinové skrýše před slídivými vlky a medvědy.

Když se po dalším bezúspěšném honu unaveně ploužil k přístřešku, začalo sněžit. Brzy se přidal víchr, který husté sněžení proměnil ve sněhovou bouři. Vélinovi se podařilo dostat se do úkrytu dřív, než sněžení zhoustlo natolik, že by neviděl na krok. Pevně zajistil vchod dveřmi spletenými z větví a pokoušel se zahřát si ruce v zaječí kožešině, kterou si nechal jako šál. Uprostřed bouře nebylo možné rozdělávat oheň, a tak mu nezbylo než ji nějak přečkat. Celý se chvěl a zatínal ruce zamotané do kožešiny, aby mu úplně nezkřehly.

Vítr dul hlasitěji než jindy, vanul snad až zpoza hranic světa... *Co to bylo?* Vélin se posadil a se zadržným dechem napínal uši. Ve větru se ozval nějaký hlas. Slabý a tklivý. Dál mlčky nehnutě seděl a čekal, až se zvuk ozve znovu. Vítr bez ustání nesnesitelně skučel a každá změna v jeho tónu jako by předznamenávala další zvolání toho záhadného hlasu. Vélin čekal, skoro ani nedýchal, ale nic víc nezaslechl.

Zakroutil hlavou a znovu si lehl, schoulil se pod deku, skrčil se do co nejmenšího klubíčka...

„...proklínám tě...“

Vélin se prudce zvedl. Teď o tom nebylo pochyb. Vítr k němu nesl nějaký hlas. Ozval se znovu, tentokrát rychle, přes lomoz vichru se k němu dostalo jen několik slov. „...šíš mě? Proklínám tě!... ničeho nelituju! Já... ničeho...“

Přestože byl ten hlas slabý, Vélin v něm jasně rozeznával zlobu. Ta duše vysílala vzkaz plný nenávisti. Byl určený jemu? V tu chvíli měl pocit, jako by ho sevřela obří ledová pěst. *Ti vrazi, Brak a ti dva další.* Chvěl se pořád silněji, ale chlad za to nemohl.

„...nic!“ hřímal hlas. „Nic... jsem udělal... k ničemu! Slyšíš mě?“

Vélin si myslel, že už poznal strach, byl přesvědčený, že ten zážitek v lese ho zocelil, že si tehdy vůči hrůze vypěstoval odolnost. Mýlil se. Někteří mistři jim vyprávěli o mužích, kteří se pomohli, když se jich zmocnil strach. Nikdy tomu nevěřil, až do této chvíle.

„...ponesu si svoji nenávist až za hranice světa! Jestli jsi proklel můj život, prokleješ mou smrt tisíckrát...“

Vélin se na chvíli přestal chvět. *Smrt? Která z duší Zemřelých by hovořila o smrti?* V tu chvíli mu došla naprosto zjevná skutečnost. Hrozně

se zastyděl a byl rád, že to nikdo neviděl: *někdo je tam venku v bouři a já se tady zbaběle krčím.*

Ven se musel vyhrabat, vánice mu zasypala dveře skoro tři stopy širokou sněhovou závějí. Po krátké námaze vyklopýtal do zuřící bouře. Ledový víchr se mu zařízal do pláště jako nůž do papíru, sněhové vločky ho štípaly do tváří a neviděl skoro nic.

„Hej, vy tam!“ zakřičel. Vítr mu rval slova od úst pomalu ještě dřív, než je vyslovil. Zhluboka se nadechl, polkl sníh a zkusil to znovu: „HALÓ! JE TADY NĚKDO?“

V bouři se něco pohnulo, nezřetelný stín za bílou stěnou. Zmizel ještě dřív, než si ho stačil prohlédnout. Znovu se nadechl a začal se prodírat sněhem k místu, kde stín zahlédl. Ztěžka vytahoval nohy z mrazivých závějí. Několikrát zakopl, než je našel. Dvě postavy schoulené k sobě, jedna velká, druhá menší.

„Vstávejte!“ zakřičel Vélin a strčil do větší z postav. Ta zaskučela a otočila se k němu. Z omrzlého obličeje opadával sníh a zpoza ledové masky na něj hleděly dvě bledě modré oči. Vélin o krůček ustoupil. Ještě nikdy se nesetkal s tak pronikavým pohledem. Dokonce ani mistr Sollis neviděl člověku tak hluboko do duše. Vélin pod pláštěm bezděčně sevřel prsty okolo nože. „Jestli tu zůstanete, za pár minut umrznete,“ zavolal. „Mám tady přístřešek.“ Ukázal směrem, odkud přišel. „Dojdete k němu?“

Ty oči ho dál probodávaly pohledem, omrzlá tvář zůstávala nehybná. *To mám ale štěstí,* pomyslel si Vélin sklesle. *Kdo jiný než já by měl uprostřed sněhové bouře narazit na blázna?*

„Já tam dojdu.“ Mužův hlas zněl jako vrčení. Pak kývl hlavou směrem k druhému člověku. „Ale s ní budu potřebovat pomoci.“

Vélin popošel k menší postavě a s námahou ji vytáhl na nohy. Když ji zvedl do vzpřímené polohy, spadla jí z hlavy kápě, pod níž se objevila bledá elfí tvář a záplava kaštanových vlasů. Vzápětí se na něj dívka zhroutila.

„Tak pojďme,“ zabručel muž, uchopil ji za ruku a hodil si ji přes rameno. Vélin ji vzal za druhou paži a společně ji takto dotáhli až do přístřešku. Trvalo to snad celou věčnost. Ač to bylo k neuvěření, bouře dál nabývala na síle a Vélin věděl, že jestli se jen na chvíli zastaví, vzápětí je dožene smrt. Když došli k útulku, odhrabal od vchodu novou vrstvu sněhu, strčil dívku dovnitř a pokynul muži, aby šel za ní. Ten zavrtěl hlavou. „Jdi první, chlapče.“

Vélin v jeho hlase zaznamenal neústupnost a pochopil, že by bylo zbytečné a možná smrtelně nebezpečné se s ním dohadovat. Vlezl do úkrytu a odtáhl dívčino tělo co nejhlouběji. Muž šel hned za ním a zabouchl za sebou dveře. Kvůli jeho mohutné postavě už uvnitř mnoho místa nezbyvalo.

Leželi vedle sebe a vzduch v přístřešku byl zamlžený párou stoupající od jejich úst. Vélina po té námaze pálily plíce a ruce se mu neovladatelně chvěly. Zamotal si je do pláště a doufal, že se tak vyhne omrzlinám. Brzy nad ním začala vítězit nepřekonatelná únava, a jak se propadal do spánku, pohled se mu zamlžil. Naposledy se podíval na muže vedle sebe, který škvírou ve dveřích vyhlížel ven do bouře. Než Vélina konečně zmohla únava, zaslechl ještě, jak si muž tiše mumlá: „Takže o něco dýl. Ještě o chvíli dýl.“

* * *

Vélin se probudil s třeskutou bolestí hlavy. Tenký proužek světla pronikající střechem ho bodl do oka, až bolestivě vyjekl. Dívka vedle něj se ve spánku zavrtěla a kopl ho svojí vysokou botou do holeně. Muž byl pryč, ale zvenčí do přístřešku pronikala lahodná vůně. Vélin se rozhodl, že bude lepší, když půjde ven.

Muž venku nad jeho ohništěm pekl na pánvi ovesné placky. Jejich vůně ve Vélinovi probudila nesnesitelný hlad. Konečně si mohl prohlédnout jeho štíhlý vrásčitý obličej bez ledové masky. Odhadoval muže zhruba na pětatřicet let, ačkoli si nebyl jistý, protože jeho hluboký pohled prozrazoval bohaté životní zkušenosti. Vélin se držel v uctivé vzdálenosti. Měl strach, že kdyby přišel blíž, mohl by se na placky vrhnout.

„Zašel jsem pro naše věci,“ promluvil muž a kývl ke dvěma zasněženým vakům ležícím stranou. „V noci jsme je museli nechat pár mil odtud. Byly moc těžké.“ Pak sundal pánev z ohně a nabídl placky Vélinovi.

Vélinovi se sbíhaly sliny, ale zavrtěl hlavou. „Nemůžu.“

„Jsi z řádu, vid’?“

Hladový Vélin přikývl.

„Co by tady jinak kluk jako ty dělal?“ Muž smutně zavrtěl hlavou. „Ale nebýt tebe, Sella a já bychom teď leželi pod sněhem.“ Vstal a napřáhl k němu ruku. „Díky, mladý muži.“

Když mu Vélin třásl rukou, ucítil tvrdé mozoly na jeho dlani. *Válečník?* Když si muže prohlédl, zapochyboval o tom. Všichni mistři se vyznačovali zvláštním způsobem pohybu i mluvy. Tento muž byl odlišný. Měl sílu, ale díval se jinak.

„Erlin Ilnis,“ představil se.

„Vélin Al Sorna.“

Muž zvedl obočí. „Jméno Pána bitev.“

„Ano, slyšel jsem.“

Erlin Ilnis přikývl a nechal to být. „Kolik ti ještě chybí dnů?“

„Čtyři. Jestli do té doby neumřu hladu.“

„V tom případě přijmi mou omluvu za to, že jsme ti narušili zkoušku. Doufám, že tím nijak neohrožujeme tvoje šance na její složení.“

„Dokud mi nepomáháte, nemělo by to ničemu vadit.“

Muž si přidřepkl ke své snídani. Tenkým nožem krájel placky na kousky, které si strkal do úst. Vélin už se na to nemohl dívat a rozběhl se pro zbytek zaječího masa ukrytý v dutině stromu. Musel ho vyhrabat zpod silné vrstvy sněhu, ale brzy se vrátil k ohni se svou kořistí.

„Takovou bouři už jsem neviděl celá léta,“ podotkl Erlin, když si Vélin začal opékat maso. „Dřív jsem špatné počasí bral jako znamení. Že přijde válka nebo mor. Teď už si myslím, že se počasí prostě jen zkazilo.“

Vélin cítil, že by měl něco odpovědět, aspoň na chvíli tak zapomněl na kručení v žaludku. „Mor? Myslíte Rudou ruku. Nevypadáte tak starý, že byste ho měl pamatovat.“

Muž se pousmál. „Já... hodně cestuju. Mor sužuje mnoho zemí, v mnoha podobách.“

„Kolik?“ vyptával se Vélin. „Kolik zemí jste procestoval?“

Erlin se zamyslel a podrbal se na zarostlé bradě. „Upřímně řečeno, nevím. Viděl jsem krásy Alpírského císařství i rozvaliny léndrejských chrámů. Kráčel jsem po temných stezkách Velkého severního lesa a šlapal po nekonečných stepích, kde kmen Erhilů loví losy. Viděl jsem spoustu měst a ostrovů a hor. Ale skutečně vždy, ať jdu kamkoli, skončím uprostřed bouře.“

„Vy nejste z našeho království?“ Vélin byl zmatený. Ten muž hovořil se zvláštním přízvukem, jeho samohlásky Vélina tahaly za ucho, ale přesto zněl jako Asrélinec.

„Ale ano, narodil jsem se tady. Pár mil na jih od Varinsholdu je vesnička tak malá, že dokonce ani nemá jméno. Tam bys našel moje příbuzné.“

„Proč jste odešel? Proč jste procestoval tolik míst?“

Muž pokrčil rameny. „Měl jsem spoustu času a nic lepšího mě nenapadlo.“

„Proč jste se tolik hněval?“

Erlin se k němu prudce otočil. „Cože?“

„Slyšel jsem vás. Nejdřív jsem si myslel, že ke mně ve větru mluví někdo ze Zemřelých. Zlobil jste se, slyšel jsem to. Díky tomu jsem vás našel.“

Erlinovi se na tváři objevil výraz hlubokého, skoro děsivého smutku. Vypadal tak zarmouceně, že Vélina znovu napadlo, jestli nezachránil nějakého šilence.

„Když člověk stojí tváří v tvář smrti, říká spoustu bláznivých věcí,“ řekl nakonec Erlin. „Až dokončíš svůj výcvik, jsem si jistý, že od umírajících mužů uslyšíš spousty nesmyslů.“

Z přístřešku vykoukla dívka. Zamrkala do slunce, okolo ramen měla omotaný velký šátek. Její obličej tvořil dokonalý bledý ovál rámovaný světle kaštanovými vlasy. Byla o několik let starší než Vélina a asi o jeden nebo dva palce vyšší. Vélina si uvědomil, že už hodně dlouho žádnou dívku neviděl. Pohled na ni ho vyvedl z míry.

„Sello,“ přivítal ji Erlin. „Ve vaku mám další jídlo, jestli máš hlad.“

Dívka se upjatě usmála a obezřetně pohlédla na Vélina.

„Tohle je Vélina Al Sorna,“ představil jí ho Erlin. „Učedník Šestého řádu. Dlužíme mu svůj vděk.“

Ačkoli to dívka umně skrývala, Vélina si dobře všiml, že při zmínce o řádu celá ztuhla. Otočila se k Vélinovi a rozpohybovala ruce v řadě složitých rychlých pohybů. Na rtech měla prázdný úsměv. *Je němá*, uvědomil si.

„Říká, jaké máme štěstí, že jsme tady uprostřed divočiny narazili na tak odvážného člověka,“ překládal Erlin.

Ve skutečnosti říkala: *Pověz mi, že děkuju, a pojďme pryč*. Vélina se rozhodl, že bude lepší, když si svoji znalost znakového jazyka nechá pro sebe. „To přece nic nebylo,“ odpověděl nahlas. Dívka pokývla hlavou a poodešla k jejich vakům.

Vélina se pustil do jídla, cpal si maso do úst špinavými prsty a bylo mu jedno, že mistr Hutral by se nad takovým pohledem zhrozil. Zatímco jedl, Erlin a Sella spolu mluvili znakovým jazykem. Tvořili znaky jasnými a zkušenými pohyby, vedle kterých vypadaly jeho neobratné pokusy napodobit mistra Smentila trapně. Ale navzdory rychlosti, s jakou komunikovali, Vélina zaznamenal, že dívka pohybuje rukama ostře a nervózně, zatímco Erlin tvoří zdrženlivější, uklidňující gesta.

Ví, kdo jsme? zeptala se ho.

Ne, odpověděl Erlin. Je to dítě. Je schopný a bystrý, ale pořád jen dítě. Cvičí je k boji. O jiných vyznáních je v řádu nic neučí.

Dívka vrhla k Vélinovi krátký, ostražitý pohled. Usmál se na ni a olízl si mastné prsty.

Zabije nás, jestli to zjistí? zeptala se dívka Erlina.

Nezapomeň, že nás zachránil. Erlin zaváhal a Vélinovi se zdálo, že se snaží na něj nepodívat. *A navíc je jiný, gestikuloval dál. Ostatní bratři Šestého řádu nejsou takoví jako on.*

Jak jiný?

Je v něm něco víc, víc citu. Copak ty to necítíš?

Sella zavrtěla hlavou. *Cítím jenom nebezpečí. Už několik dní jsem necítila nic jiného.* Krátce zaváhala a na hladkém čele jí naskočila vráska. *Má jméno Pána bitev.*

Ano. Myslím, že to je jeho syn. Slyšel jsem, že ho odvedl k řádu, když jeho manželka zemřela.

Dívčiny pohyby byly čím dál rychlejší a naléhavější. *Musíme hned zmizet!*

Erlin se přinutil k úsměvu Vélinovým směrem. *Uklidni se, nebo v něm vzbudíš podezření.*

Vélin vstal a šel si k potůčku opláchnout umaštěné ruce. *Uprchlíci, napadlo ho. Ale před čím prchají? A co to říkal o jiných vyznáních?* Ne poprvé si přál, aby tady byl některý z mistrů, jenž by mu pomohl. Sollis nebo Hutral by věděli, co dělat. Uvažoval, jestli by se měl pokusit je nějak zdržet. Přemoct je a svázat. Nebyl si jistý, jestli by to dokázal. S tou dívkou by si poradil, jenže Erlin byl dospělý muž, a navíc dost silný. A Vélin měl podezření, že umí bojovat, ačkoli jeho řemeslem není válčení. Nezbývalo mu než dál pozorovat jejich rozhovor, aby se dozvěděl víc.

Ten pach zachytil úplnou náhodou, když se otočil vítr. Byl slabý, ale nezaměnitelný: koňský pot. *Jestli je cítím, musí být blízko. Bude jich víc. Jde to od jihu.*

Spěšně vyšplhal na jižní stěnu rokle a rozhlédl se po kopcích na jihu. Brzy je uviděl, tmavé korálky jezdců v krajině zhruba půl míle na jihovýchod od něj. Bylo jich pět nebo šest a měli tři honicí psy. Najednou se zastavili. Na takovou dálku bylo obtížné rozeznat, co dělají, ale Vélin předpokládal, že čekají, až psi zachytí stopu.

Přinutil se pomalu sejít zpátky k ohni, kde se dívka šťourala klacíkem v ohništi a Erlin si upravoval jeden z popruhů svého vaku.

„Brzy vyrazíme,“ ujistil ho Erlin. „Už jsme ti způsobili dost potíží.“

„Jdete na sever?“ zeptal se Vélín.

„Ano. Na renfélské pobřeží. Sella tam má příbuzné.“

„Vy nejste její příbuzný?“

„Jen přítel a společník na cestách.“

Vélín šel do přístřešku a vzal si svůj luk. Když napnul tětivu a hodil si přes rameno toulec, cítil, jak v dívce roste napětí. „Musím vyrazit na lov.“

„No jistě. Škoda že ti nemůžeme dát něco z našeho jídla.“

„Během zkoušky není dovoleno přijímat pomoc cizích. Kromě toho mám pocit, že si to beztak nemůžete dovolit.“

Dívka podrážděně naznačila rukama: *Přesně tak.*

„Asi bychom už měli vyrazit,“ řekl Erlin a podal mu ruku na rozloučenou. „Ještě jednou ti moc děkuji, mladý muži. Není zrovna obvyklé potkat tak velkorysého člověka. Věř mi, vím to dobře...“

Vélín zvedl ruce. Jeho gesta byla ve srovnání s jejich neobratná, ale jejich význam byl zcela zřetelný: *Od jihu přijíždějí jezdci na koních. Mají psy. Proč?*

Sella si přikryla ústa dlaní, její už tak bleďý obličej strachy úplně zbělal. Erlin sáhl po dýce se zahnutým ostřím u pasu.

„Nedělejte to,“ napomenul ho Vélín. „Jen mi řekněte, proč utíkáte. A kdo po vás jde.“

Erlin a dívka si vyměnili vyděšené pohledy. Znepokojeně si pohrávala s prsty a bojovala s nutkáním něco sdělit. Erlin ji vzal za ruku. Vélín si nebyl jistý, jestli proto, aby ji umlčel, nebo uklidnil.

„Takže oni vás učí znakový jazyk,“ poznamenal klidně.

„Učí nás spoustu věcí.“

„Říkali vám taky něco o Popíračích?“

Vélín se zamračil a vzpomněl si na jednu z otcových vzácných odpovědí. Vélín tehdy poprvé viděl městskou bránu a zahnívajících těla v klecích rozvěšených po hradbách. „Popírači jsou rouhači a kacíři. Ti, kteří popírají podstatu Víry.“

„A víš, co se s Popírači dělá, Vélíne?“

„Zabijí je a pověsí v klecích na městské hradby.“

„Věší je tam ještě zaživa a nechávají je vyhladovět. Řežou jim jazyky, aby svým nářkem neobtěžovali kolemjdoucí. A dělají to jen proto, že vyznávají jinou víru.“

„Žádná jiná víra neexistuje.“

„Ale ano, existuje, Véline!“ Erlin teď mluvil zapáleným, neústupným tónem. „Vyprávěl jsem ti, že jsem procestoval celý náš svět. Existuje bezpočet vyznání a bezpočet bohů. Existuje víc způsobů, jak vyznávat svoji víru, než je hvězd na obloze.“

Vélin zavrtěl hlavou, jeho vysvětlení ho neuspokojilo. „Takže to jste vy? Popírači?“

„Ne. Já vyznávám stejnou Víru jako ty.“ Krátce a hořce se zasmál. „Koneckonců nemám mnoho jiných možností. Ale Sella je jiná. Je zasvěcená odlišné víře, ovšem vyznává ji stejně upřímně jako ty nebo já tu naši. Ale jestli ji ti muži chytí, budou ji mučit a pak ji zabijí. Myslíš, že to je správné? Skutečně si myslíš, že si všichni Popírači zaslouží takový osud?“

Vélin si Sellu prohlížel. Ve výrazu její tváře převládal strach, rty se jí chvěly, ale oči zůstaly hrůzou nedotčené. Hleděly do těch jeho, upřeně, přitažlivě, tázavě. Její pohled mu připomněl mistra Sollise a jejich první lekci s mečem. „Mě tímhle neobelstíš,“ řekl jí.

Sella se zhluboka nadechla, jemně vyvlékla ruce z Erlinových dlaní a znakovala: *Nesnažím se tě obelstít. Jen něco hledám.*

„A co to je?“

Něco, co jsem předtím neviděla. Pak se obrátila k Erlinovi. *Pomůže nám.*

Vélin otevřel ústa k odpovědi, ale slova mu na jazyku odumřela. Měla pravdu: pomůže jim. To rozhodnutí nebylo nijak složité. Bylo to tak správně, věděl to. Pomůže jim, protože Erlin je poctivý a odvážný a Sella je krásná a něco v něm viděla. Pomůže jim, protože ví, že oni si smrt nezaslouží.

Zašel do přístřešku a vrátil se s kořenem pupavy. „Tady.“ Hodil ho Erlinovi. „Nařízněte ho a pomažte si šťávou ruce a nohy. Čí pach stopují?“

Erlin ke kořenu nejistě přičichl. „Co to je?“

„Zakryje váš pach. Kterého z vás ti psi pronásledují?“

Sella si ukázala na hrudník. Vélin si všiml, že má okolo krku hedvábný šál. Ukázal na něj a naznačil jí, aby mu ho podala.

Je po matce, protestovala Sella.

„Tak to bude určitě ráda, že ti zachránil život.“

Po krátkém zaváhání si Sella šál rozvázala a podala mu ho. Přivázal si ho okolo zápěstí.

„Tohle je nechutné!“ šklebil se Erlin, když si rozmazával páchnoucí šťávu z kořene po podrážkách.

„Přesně to si myslí i ti psi,“ vysvětlil mu Vélin.

Poté co si Sella potřela své boty a ruce, zavedl je do míst, kde les houstl. Pár stovek yardů od Vélinova tábořiště byl v krajině dolík, dost hluboký, aby se v něm skryli dva lidé, vycvičeným očím by však neunikl. Vélin doufal, že se k němu pronásledovatelé nedostanou moc blízko. Když se v dolíku ukryli, Vélin si vzal od Selly kořen pupavy a vymačkal z něj na okolní půdu a listí tolik šťávy, kolik jen dokázal.

„Zůstaňte tady a buďte zticha. Když uslyšíte psy, klidně ležte, neutíkejte. Jestli se do hodiny nevrátím, běžte dva dny na jih, pak uhněte na západ a po pobřežní silnici pokračujte na sever. Snažte se vyhýbat městům.“

Když se Vélin vydal k odchodu, Sella se k němu natáhla a přidržela ruku ve vzduchu kousek od něj. Jako by se bála na něj sáhnout. Znovu mu věnovala pohled, tentokrát ne tázavý, ale plný vděčnosti. Krátce se na ni usmál a rozběhl se co nejrychleji vstříc jezdcům. Řídký lesní porost se rozmazaně míhal okolo něj, celé tělo ho bolelo od námahy. Vélin všechnu bolest potlačil a utíkal dál, šátek na zápěstí za ním vlál ve větru.

Po pěti dlouhých minutách usilovného běhu uslyšel psy, zpočátku vzdálené, vysoké kňučení, které se postupně měnilo v ostrý, výhrůžný štěkot. Vélin se usadil na padlém březovém kmeni, rychle si ze zápěstí odvázal šátek, omotal si ho okolo krku a hbitě ho zastrčil pod plášť. Čekal s šípem nasazeným na tětivě, od úst mu stoupaly obláčky páry, protože ztěžka oddechoval a snažil se potlačit chvění ve svalech.

Psi u něj byli dřív, než čekal. Asi dvacet yardů od něj z podrostu vyběhla tři tmavá těla. Psi se hnali k němu, až jim od tlap odletoval sníh, vrčeli a cenili zažloutlé zuby. Při pohledu na ně Vélin na krátkou chvíli ztuhl leknutím, protože to plemeno neznal. Byli větší, rychlejší a svalnatější než všichni honicí psi, jaké kdy viděl. Dokonce i renfélinští lovečtí psi chovaní řádem vedle nich vypadali jako domácí mazlíčci. Nejhorší ze všeho ovšem byly jejich oči. Jak se k němu psi blížili se zpěněnými čumáky, jako by jim z těch žlutých očí svítila nenávisť.

Prvního zasáhl šípem do krku. Pes se s překvapeným a bolestivým zakňučením svalil do sněhu. Vélin sáhl po dalším šípu, ale druhý pes byl u něj dřív, než ho stihl vytáhnout z toulce. Zvíře po něm skočilo, zabořilo mu ostré drápy do hrudi a blyštivými zuby chňapalo po jeho krku. Vélin uskočil stranou, odhodil luk, pravou rukou sáhl k pasu pro nůž, a když dopadl zády na zem, máchl jím do vzduchu nad sebou. Pes se ve skoku nabodl přímo na čepel, která mu projela žebry až do srdce. Z huby mu vytryskla sprška krve.

Vélin, který přemáhal nevolnost, odkopl kroučící se tělo a vyskočil na nohy, připravený k útoku třetího psa.

Ten však nepřišel.

Pes seděl se sklopenýma ušima a hlavou skloněnou k zemi a uhýbal pohledem. Zakňučel, připlazil se o kousek blíž a znovu se posadil. Hleděl na něj s podivným výrazem plným strachu, ale také očekávání.

„Doufám, že máš dost peněz, kluku,“ ozval se drsný, rozzlobený hlas. „Dlužíš mi tři psy.“

Když se Vélin s nožem v ruce otočil, uviděl v křoví zpustlého podsaditého muže. Prudce oddechoval, jak se hnál za psy. Na zádech měl pověšený asrélský meč a celý byl zahalený v ušmudlaném tmavě modrém plášti.

„Dva psy,“ opravil ho Vélin.

Muž se zamračil, odplivl si a nacvičeným pohybem sáhl za záda pro meč. „Tohle jsou volarští otrokářští psi, ty malej troubo. Ten třetí mi bude k ničemu.“ Přistoupil k němu blíž, prodíral se sněhem s lehkostí, kterou Vélin důvěrně znal, meč držel v mírně ohnuté paži nízko nad zemí.

Pes hluboce a výhrůžně zavrčel. Vélin na něj krátce pohlédl, čekal, že na něj znovu zaútočí, ale namísto toho pes upíral své žluté oči plné nenávisti na muže s mečem. Rty nad vyceněnými zuby se mu chvěly.

„Vidíš to?“ rozeřval se muž na Vélina. „Vidíš, cos udělal? Čtyři roky výcviku v prdeli!“

V tu chvíli to Vélinovi došlo. Teprve teď poznal to, co měl poznat okamžitě. Pomalu zvedl levou ruku, ukázal, že je prázdná a sáhl pod halenu pro svůj medailon. Přidržel ho muži před očima a řekl: „Přijměte moji omluvu, bratře.“

Muž se zatvářil zmateně. Vélin pochopil, že za to nemohl samotný pohled na medailon, ale že muž se rozmýšlí, jestli ho pořád může zabít, když je členem řádu. Pak ale to rozhodnutí někdo učinil za něj.

„Schovej svůj meč, Makrile,“ rozkázal pronikavý, kultivovaný hlas. Vélin se otočil a mezi stromy spatřil jezdce na koni. Muž s ostře řezanými rysy Vélinovi srdečně pokývl a popohnal koně blíž k němu. Byl to asrélský lovecký šedák z jihu, dlouhonohé plemeno ceněné spíš pro svoji výdrž než bojovnost. Jezdec zastavil koně kousek od Vélina a shlížel na něj s výrazem, který se zdál upřímně dobromyslný. Vélin si všiml barvy jeho pláště. Černá znamenala, že patří ke Čtvrtému řádu.

„Dobrý den, mladý bratře,“ pozdravil ho ten muž.

Vélin pokývl na pozdrav a zastrčil nůž za opasek. „Vám také, mistře.“

„Mistře?“ pousmál se muž. „To asi ne.“ Pohlédl na posledního psa, který teď vrčel na něj. „Obávám se, že jsi právě získal nečekaného společníka, bratře.“

„Společníka?“

„Volarští otrokáři jsou neobvyklé plemeno. Umí být neuvěřitelně krutí, ale panuje u nich přísná hierarchie. Ty jsi tomuhle zvířeti zabil vůdce smečky i psa, který ho měl nahradit. Teď tě bere jako nového vůdce. Je příliš mladý, aby na tebe zaútočil, takže ti raději věnuje svoji nehynoucí věrnost.“

Vélin se podíval na psa, vrčící a slintající hroudu svalů a zubů se zjizveným čumákem a srstí upatlanou blátem a výkaly. „Já ho nechci,“ namítl.

„Na to už je pozdě, ty spratku,“ zabručel Makril.

„Nech si ty urážky, Makrile,“ pokáral ho muž s ostře řezanými rysy. „Přišel jsi o psy, seženeme nové.“ Sklonil se a podal Vélinovi ruku. „Tendris Al Forne, bratr Čtvrtého řádu a služebník Koncilu pro hříchy kacířů.“

„Vélin Al Sorna,“ potřásl mu Vélin rukou. „Bratr učedník Šestého řádu.“

„No jistě.“ Tendris se v sedle narovnal. „Zkouška přežití v divočině, vid’?“

„Ano, bratře.“

„Ty zkoušky členům vašeho řádu ani trochu nezávidím.“ Tendris se soucitně usmál. „Vzpomínáš si na své zkoušky, bratře?“ zeptal se Makrila.

„Jen ve zlých snech.“ Makril obcházel palouk s očima upřenýma k zemi a občas poklekl, aby si důkladně prohlédl nějakou stopu. Vélin viděl mistra Hutрила dělat totéž, jen s mnohem větší elegancí. Když Hutril stopoval, vznášela se okolo něj aura klidného zamyšlení. Makril byl jeho úplný opak, neustále v pohybu, nervózní, neklidný.

Křupání sněhu pod kopyty koní předznamenalo příjezd tří dalších bratrů Čtvrtého řádu. Všichni seděli na asrélinských loveckých koních jako Tendris a stejně jako on to byli houževnatí, větrem ošlehaní muži, kteří strávili většinu života na lovu. Když jim Tendris představil Vélina, každý ho pozdravil krátkým zvednutím ruky. Pak se rozjeli důkladně prohledat okolí. „Vypadá to, že šli tudy,“ řekl jim Tendris. „Psi tady museli cítit ještě něco jiného než jen maso našeho mladého bratra.“

„Smím se zeptat, po čem pátráte, bratře?“ ozval se Vélin.

„Po prokletí našeho království a Víry, Véline,“ odpověděl Tendris sklesle. „Po Nevěřících. Tento úkol mě a mé bratry dovedl až sem. Pronásledujeme ty, kteří popírají podstatu naší Víry. Možná tě překvapí, že takoví lidé existují, ale věř mi, že tomu tak skutečně je.“

„Nic tady není,“ hlásil Makril. „Žádné stopy ani nic jiného, co by psi mohli cítit.“ Pak se prodral hlubokou závějí až k Vélinovi. „Až na tebe, bratře.“

Vélin se zamračil. „Proč by mě vaši psi měli pronásledovat?“

„Potkal jsi během své zkoušky někoho?“ zeptal se Tendris. „Třeba muže a dívku?“

„Erlina a Sellu?“

Makril s Tendrisem si vyměnili pohledy. „Kdy?“ chtěl vědět Makril.

„Před dvěma dny.“ Vélin byl na sebe pyšný, jak dobře dokáže lhát. V nečestnosti už začínal být zběhlý. „Hodně sněžilo, potřebovali se někde schovat. Nabídl jsem jim svůj přístřešek.“ Podíval se na Tendrise. „Byla to snad chyba, bratře?“

„Vstřícnost a pohostinnost nejsou nikdy prohřeškem, Véline,“ usmál se na něj Tendris. Vélina znepokojilo, jak upřímně jeho úsměv působil. „Jsou ještě pořád v tvém tábořišti?“

„Ne, druhý den ráno odešli. Moc toho nenamluvili, ta dívka vlastně neřekla vůbec nic.“

Makril se uchechtl. „Nemůže mluvit, chlapče.“

„Ale dala mi tohle.“ Vélin si zpod haleny vytáhl Sellin hedvábný šál. „Jako poděkování, říkal ten muž. Myslím, že nevadilo, když jsem si ho vzal. Ani trochu nehřeje. Jestli jdete po jejich stopě, možná to je to, co vaši psi ucítili.“

Makril se naklonil blíž a s rozšířenými nozdrami přičichl k šátku. Při tom Vélinovi pevně hleděl do očí. *Nevěř mi ani slovo*, uvědomil si Vélin.

„Pověděl ti ten muž, kam jdou?“ zeptal se Tendris.

„Na sever, do Renfélinu. Ta dívka tam prý má rodinu.“

„Lhal,“ zabručel Makril. „Ta nikde žádnou rodinu nemá.“ Pes vedle Vélina vrčel čím dál výhrůžněji. Makril pomalu ustupoval a Vélin si říkal, co je to za psa, když dokáže probudit strach ve svém vlastním pánovi.

„Véline, tohle je velmi důležité,“ upozornil ho Tendris a naklonil se v sedle dopředu, aby byl Vélinovi co nejbliž. „Sáhla na tebe ta dívka?“

„Jestli na mě sáhla, bratře?“

„Ano. Stačil by i ten nejlehčí dotek.“

Vélin si vzpomněl, jak Sella zaváhala, když k němu natáhla ruku, a uvědomil si, že se ho ani jednou nedotkla, byť hloubka jejího pohledu, když v něm něco našla, byla skoro tak intenzivní jako dotek. Jako by se ho dotkla někde uvnitř. „Ne. Nesáhla na mě.“

Tendris se v sedle narovnal a spokojeně kývl. „Tak to máš vážně štěstí.“

„Štěstí?“

„Ta holka je popíračská čarodějnice, chlapče,“ vysvětlil Makril. Posadil se na březový kmen a začal žvýkat cukrovou třtinu, která se zničehonic objevila v jeho mozolnaté dlani. „Jediným dotekem těch svých hezounkých rukou dokáže člověku zakroutit srdcem.“

„Náš bratr tím chce říct,“ přerušil ho Tendris, „že ta dívka má určitou moc, schopnosti získané od Temných sil. Kacířství Nevěřících se občas projevuje zvláštními způsoby.“

„Jakou moc?“

„Raději tě nebudeme zatěžovat podrobnostmi.“ Pak škulbl uzdou a dovedl koně na okraj palouku, kde se rozhlížel po stopách. „Říkal jsi, že odešli včera ráno?“

„Ano, bratře.“ Vélin se snažil nepodívat se na Makrila, protože věděl, že ho provrtává pochybovačným pohledem. „Odešli na sever.“

„Aha.“ Tendris pohlédl na Makrila. „Dokážeme je vystopovat i bez psů?“

Makril pokrčil rameny. „Po té včerejší bouři to asi nepůjde snadno.“ Naposledy si ukousl cukrové třtiny a zbytek odhodil. „Porozhlédnu se na sever od hor. Nejlepší bude, když si vezmeš ostatní a podíváte se na východ a na západ. Je možné, že se vydali zpátky po svých stopách, aby nás zmátli.“ Naposledy k Vélinovi vrhl nepřátelský pohled a pak bleskovou rychlostí zmizel mezi stromy.

„Musím se také vydat na cestu, bratře,“ řekl Tendris. „Jsem si jistý, že se ještě někdy uvidíme, až složíš všechny zkoušky. Kdoví, třeba bude v mojí skupině místo pro mladého bratra s odvážným srdcem a ostřížím zrakem.“

Vélin se podíval na těla dvou psů, jejichž krev barvila sněhovou peřinu doruda. *Zabili by mě. Přesně k tomu je vyšlechtili. Ne jen ke stopování. Kdyby se jim podařilo najít Sellu a Erlina...* „Kdoví kam nás cesty Víry dovedou, bratře,“ odpověděl Tendrisovi neurčitým tónem. Na nic víc neměl žaludek.

„Přesně tak.“ Tendris souhlasně přikývl. „Ať tě provází štěstí.“

Vélin byl tak překvapený úspěchem svého plánu, že málem nechal Tendrise odjet, aniž by mu položil tu nejdůležitější otázku.

„Bratře! Co mám udělat s tím psem?“

Tendris se za jízdy ohlédl přes rameno a pobídl koně do cvalu. „Jestli jsi chytrý, zabij ho. Jestli máš odvahu, nech si ho.“ Zasmál se a zvedl ruku, zatímco jeho kůň přešel do trysku, až mu od kopyt odletovaly obláčky sněhu, lesknoucí se na slunci.

Vélin se otočil na psa. Ten na něj zíral obdivným pohledem a z uslintané tlamy mu visel dlouhý růžový jazyk. Znovu si všiml té spousty jizev, které měl na čumáku. Přestože byl pes ještě mladý, zjevně měl za sebou tvrdý život. „Šrám,“ promluvil ke zvířeti Vélin. „Budu ti říkat Šrám.“

* * *

Psí maso je sice tuhé a šlachovité, ale Vélin už se naučil, že nesmí být vybíravý. Během toho, co ještě na palouku vyvrhoval větší z psích mršin a odřezával z ní zadní kýtu, Šrám nepřetržitě kňučel. Když si Vélin nesl kořist ke svému přístřešku, kde maso nakrájel a dal opékat na oheň, pes se od něj držel v uctivé vzdálenosti. Teprve když dojedl a zbytek masa uložil do dutiny ve stromě, odvážil se Šrám k němu blíž. Očichával mu nohy a čekal na nějaké příznivé gesto. Jakkoli umí být volarští otrokáři krutí, kanibalismus k jejich rysům zjevně nepatří.

„To tedy nevím, čím tě nakrmím, když nechceš jíst svého kamaráda,“ povzdechl si Vélin a neobratně poplácal Šráma po hlavě. Pes zjevně na hlazení nebyl zvyklý, a když to Vélin poprvé zkusil, bojácně před ním ucukl.

Strávil v tábořišti víc než hodinu. Vařil, rozdělával oheň, čistil přístřešek od sněhu a odolával pokušení jít se podívat, jestli se Erlin a Sella pořád ještě skrývají v dolíku. Od chvíle, kdy Tendris zmizel v lese, měl nepříjemný pocit, podezření, že jeho slovům uvěřil až příliš snadno. Samozřejmě se mohl mýlit. Tendris na něj zapůsobil jako bratr, jehož Víra je naprosto upřímná a neochvějná. S velkou pravděpodobností ho jednoduše vůbec nenapadlo, že by mu řádový bratr mohl lhát, zvláště v případě, kdy se jedná o Popírače. Na druhou stranu, vážně bylo možné, aby muž, který celý svůj život strávil stíháním kacírů po celém království, postrádal jakýkoli náznak podezřívavosti?

Bez odpovědi na tyto otázky Vélin nemohl riskovat natolik, že by šel uprchlíky zkontrolovat. Necítil ve vzduchu nic, co by ho jakkoli znepokojilo, přesto ale zůstal v tábořišti, pojídal psí maso a přemýšlel, co udělá se svým novým společníkem.

Navzdory tomu, že byl Šrám vyšlechtěn ke stopování a zabíjení lidí, vypadal jako neobvykle veselé zvíře. Poskakoval po tábořišti, hrál si s klacky a kostmi, které vyhrabal ze sněhu, a nosil je Vélinovi, který brzy pochopil, že snaha mu je vzít je naprosto zbytečná. Nebyl si ani trochu jistý, jestli mu po návratu do kláštera řádu dovolí si psa nechat. Mistr Šekril, který měl na starosti psinec, asi takovou příšeru vedle svých milovaných psů chtít nebude. Spíš ho podříznou hned, jakmile se objeví u brány.

Odpoledne vyrazili na lov. Vélin se připravil na další neúspěch, jenže Šrám brzy zachytil stopu. S krátkým zakňučením se prodíral závějeji tak rychle, že mu Vélin sotva stačil. Krátce nato narazili na zdroj pachu: tělo zmrzlého koloucha, který tady zjevně uvízl ve včerejší bouři. Kupodivu byl nedotčený. Šrám trpělivě seděl vedle těla a ostražitě si Vélina prohlížel. Vélin mršinu vyvrhl a vnitřnosti hodil Šrámovi, jehož nadšená reakce ho překvapila. Spokojeně kňučel a zběsile maso zhltal. Vélin dotáhl mrtvolu do tábořiště a cestou uvažoval, jak se všechno najednou změnilo. Ještě včera hladověl a dnes měl masa tolik, že ho ani nedokáže všechno sníst, než se pro něj mistr Hutral vrátí.

Brzy padla tma. Bezmračná, měsícem ozářená noc proměnila závěje sněhu v modrostříbrné obláčky, nad nimiž se třpytila nekonečná hvězdná klenba. Kdyby tady byl Kenis, dokázal by pojmenovat všechna souhvězdí, ale Vélin poznal jen několik nejznámějších: Orionův meč, Jelena a Pannu. Kenis jim jednou vyprávěl legendu, podle které duše prvních Zemřelých zpoza hranice světa poselí oblohu hvězdami a seskupili je do souhvězdí, aby budoucím generacím ukazovala cestu životem. Mnozí tvrdili, že ve hvězdách dokážou číst. Často se shlukovali především na tržištích a poutích, kde za hrst drobných nabízeli čtení osudu.

Zrovna přemýšlel o tom, proč Orionův meč ukazuje k jihu, když se ten nepříjemný pocit proměnil v chladnou jistotu. Šrám ztuhl a pozvedl hlavu. Nešlo o žádný pach, zvuk ani jiné varování, něco však nebylo v pořádku.

Vélin se přes rameno ohlédl k nehybnému listí za svými zády. *Pohybuje se tak tiše, říkal si obdivně. Žádný zabiják by tak obratně postupovat nedokázal.*

„Jestli máte hlad, bratře,“ zavolal, „mám tady spoustu masa.“ Otočil se zpátky k ohni a přiložil několik polínek, aby plameny šlehal dost vysoko. Po krátké chvíli se ve sněhu ozvaly kroky, načež naproti němu vystoupil ze tmy Makril a natáhl ruce k ohni. Na Vélina se ani nepodíval, zato se zamračil na Šráma.

„Měl jsi tu příšeru zabít,“ zabručel.

Vélin zašel do přístřešku pro kus masa. „Jelen,“ hodil ho Makrilovi.

Podsaditý muž nabodl maso na nůž, který podepřel nad ohněm několika kameny. Pak si na zem rozložil příkrývku a posadil se.

„Pěkný večer, bratře,“ řekl Vélin.

Makril něco zabručel, sundal si boty a promnul si chodidla. Zápach donutil Šráma vstát a odplížit se pryč.

„Mrzí mě, že bratr Tendris mým slovům nevěřil,“ pokračoval Vélin.

„On ti věřil.“ Makril si něco vyšťoural mezi prsty na nohou a hodil to do ohně, kde to puklo a zasyčelo. „Je to skutečný muž Víry. Zatímco já jsem podezřívavý hajzl z nuzných poměrů. Proto vyhledává moji společnost. Nechápej mě špatně, je to schopný chlap, ten nejlepší jezdec, jakého jsem kdy poznal, a taky dokáže z Popíračů vytáhnout informace dřív, než se stihneš vysmrkat. Ale v některých věcech je úplně bláhový. Slepě důvěřuje vyznavačům Víry. Podle něj věří všichni v totéž co on.“

„Ale vy ne?“

Makril postavil boty blízko k ohni, aby uschly. „Já lovím. Hledám stopy, znamení, důkazy, pachy ve větru, zbytky krve. To je moje Víra. Co tvoje, hochu?“

Vélin pokrčil rameny. Tušil, že za Makrilovou otevřeností bude nějaká léčka, a tak se rozhodl, že nejlepší bude prozradit toho co nejméně. „Následuji Víru,“ odpověděl s důrazem na jistotu svých slov. „Jsem bratr Šestého řádu.“

„Řád má spousty bratrů a každý je jiný. Každý si hledá k Víře vlastní cestu. Nemysli si, že řád je plný ctihodných mužů, kteří věnují každou volnou chvíli podlézání Zemřelým. My jsme vojáci, chlapče. Život vojáka je tvrdý, prostý potěšení a plný bolesti.“

„Princip říká, že mezi vojákem a válečníkem je rozdíl. Voják bojuje pro peníze nebo pro čest. My bojujeme za Víru, válka je pro nás cestou, jak vzdát hold Zemřelým.“

Makril se zachmuřil, jeho obličej připomínal v nažloutlém světle ohně ostře řezanou zarostlou masku, oči upíral někam do dálky a ztrácel se v nešťastných vzpomínkách. „Válka? To je jenom spousta krve a chyb a mužů šílených bolestí, kteří volají matky, dokud nevykrvácejí. Nic ctnostného v ní není, chlapče.“ Pak znovu zaostřil a pohlédl Vélinovi do očí. „Uvidíš to sám, ty prcku. Všechno to uvidíš sám.“

Vélin se v jeho společnosti najednou necítil dobře. Přiložil polínko do ohně. „Proč pronásledujete tu dívku?“

„Je to Popíračka. Zákeřná Popíračka, protože má moc ošálit srdce ctihodných mužů.“

„Co je to za moc?“

Makril osahal maso a začal jíst. Uždiboval z něj po malých kouscích, které poctivě přežvýkal a poté polkl. Byl to nacvičený, nevědomý postup člověka, který jídlo nevnímá jako potěšení, ale jako pouhý přísun energie. „Je to hrozivý příběh, chlapče,“ upozornil ho mezi sousty. „Mohl bys po něm mít noční můry.“

„Ty už mám.“

Makril zvedl husté obočí, ale nic na to neřekl. Namísto toho dojedl maso a vytáhl z vaku malou, kůží potaženou placatku. „Bratrův přítel,“ vysvětlil a přihnul si. „Cumbrélinská pálenka smíchaná se šťávou z juky. Udržuje člověka v teple, když stráží severní hranice a čeká, až ho podříznou lonačtí barbaři.“ Nabídl placatku Vélinovi, který však zavrtěl hlavou. Alkohol v řádu nebyl zakázaný, ale mnozí silně věřící mistři na něj hleděli s nelibostí. Někteří tvrdili, že cokoli, co otupuje smysly, je Víře překážkou a že čím méně si člověk pamatuje ze svého života, tím méně si toho s sebou musí nést za hranice světa. Bratr Makril tento názor očividně nesdílel.

„Takže ty bys chtěl slyšet o té čarodějnici.“ Uvolnil se, opřel se o kámen a čas od času si přihnul z placatky. „Říká se, že ji Koncil zatkl na základě nařčení z kacířských praktik. Taková tvrzení jsou často plná nesmyslů: lidé tvrdí, že slyšeli hlasy zpoza hranic světa, které nepřicházejí od Zemřelých, vymýšlejí si o uzdravování nemocných a spolčování s nestvůrami a tak podobně. Většinou jsou to jenom ustrašení nuzáci, kteří se vzájemně obviňují ze svých neštěstí, ale čas od času se objeví někdo jako ona.“

V její vesnici nastaly potíže. Ona i její otec byli cizinci, pocházeli z Renfélinu. Starali se jenom o sebe, on se živil jako písař. Místní feudál po něm chtěl, aby sepsal nějaké dokumenty, mělo to co do činění se sporem ohledně dědictví jedné louky. Písař odmítl a o pár dnů později skončil se sekerou v zádech. Feudál byl bratranec místního soudce, takže s tím případem nikdo nic neudělal. O dva dny později vešel do hospody, přiznal se ke svému zločinu a podřízl si krk od ucha k uchu.“

„A tu dívku viní z čeho?“

„Vypadá to, že je někdo toho dne viděl spolu, což bylo zvláštní, protože se povídalo, že se vzájemně nenáviděli ještě předtím, než ten zmetek jejího

otce zabil. Proslýchalo se, že na něj sáhla, krátce ho poplácala po paži. To, že je němá, a navíc cizinka, jí moc nepomohlo. Ani to, že je až příliš krásná a trochu moc chytrá. Lidem se na ní prý už dřív něco nezdálo, říkali o ní, že je *divná*. Ale to nakonec říkají o každém.“

„A tak jste ji zatkli?“

„Ale kdepak. Tendris a já, my jen pronásledujeme ty, kteří utekli. Bratři z Druhého řádu prohledali její dům a našli důkazy popíračské činnosti. Zakázané knihy, podobizny bohů, bylinky a svíčky, jako vždycky. Ukázalo se, že ona i její otec patřili k vyznavačům Slunce a Měsíce, to je taková malá sekta. Většinou jsou neškodní, protože se nesnaží ostatní obrátit na svoji víru, ale Popírač je jednoduše Popírač. Odvezli ji do Černé kobky. Hned další noc utekla.“

„Utekla z Černé kobky?“ Vélina napadlo, jestli si z něj Makril nedělá legraci. Černá kobka byla ohromná hrozivá pevnost ve středu hlavního města, jejíž stěny byly ušmudlané sazemi z blízké slévárny. Měla pověst místa, odkud člověk odejde jen na popraviště nebo na šibenici. Když někdo zmizel a sousedé se doslechli, že ho odvezli do Černé kobky, přestali se ptát, kdy se vrátí, vlastně o něm přestali mluvit úplně. A nikdo odtamtud nikdy neutekl.

„Jak je něco takového možné?“ divil se Vélín.

Makril si dlouze přihnul z placatky a pak vyprávěl dál. „Slyšel jsi někdy o bratru Šastovi?“

Vélín si vybavil některé nechutné historky z bitev, jež vyprávěli starší chlupci. „O sekerníku Šastovi?“

„To je on. Legenda řádu, obrovský muž s pažemi jako kmeny a pěstmi jako šunky. Říká se, že než ho poslali do Černé kobky, zabil celou stovku mužů. Byl to skutečný hrdina... a současně ten největší hlupák, jakého jsem kdy potkal. A taky byl zlý, zvláště když se napil. Dělal v Černé kobce žalářníka.“

„Slyšel jsem, že to byl velký válečník, který řádu prokázal mnohé služby,“ namítl Vélín.

Makril si odfrkl. „Do Černé kobky rád odkládá nepohodlné lidi, chlapče. Ti, kdo přežijí svých patnáct let, a současně jsou příliš hloupí nebo šílení, aby se stali mistry nebo veliteli, jdou na dožití do Černé kobky hlídat kacíře, i když se k tomu vůbec nehodí. Takových Šastů už jsem viděl, velkých, ošklivých a krutých hlupáků, kteří nemysleli na nic jiného než na další bitvu nebo další džbánek piva. Většinou nepřežijí tak dlouho, aby

začali překážet, ale když jsou velcí a silní, drží se jako smrad. Šasta vydržel dost dlouho na to, aby ho poslali do Černé kobky, Víra nám pomáhej.“

„Chcete říct,“ uvažoval Vélin opatrně, „že ten trouba nechal její celu otevřenou a ona jednoduše odešla?“

Makril se zasmál. Byl to hrubý, nepříjemný zvuk. „Ne tak docela. Dal jí klíč od hlavní brány, ze stěny své ložnice sundal sekeru a začal zabíjet ostatní bratry ve službě. Sejmul deset mužů, než se jednomu z lučištníků podařilo zasáhnout ho tolikrát, aby ho aspoň zpomalil. Dokonce i pak zabil ještě další dva, než ho dočista zneškodnili. Zvláštní je, že umřel s úsměvem na rtech, a ještě před smrtí řekl něco zvláštního: „Ona se mě dotkla.““

Vélin se přistihl, že si pohrává s jemnou tkaninou Sellina šálu. „Dotkla se ho?“ zeptal se a vybavil si její kaštanové kudrny a elfské rysy.

Makril si znovu notně přihnul z placatky. „Aspoň to tak říkají. Tos o jejích Temných schopnostech nevěděl, vid’? Když se tě dotkne, jsi už navěky v její moci.“

Vélin si v hlavě rychle přehrál každý okamžik, který strávil se Sellou. *Strčil jsem ji do přístřešku, dotkl jsem se jí přitom? Ne, byla dobře oblečená... Ale natáhla se ke mně... Cítil jsem ji, v hlavě. Je možné, že se mě tehdy dotkla? To proto jsem jí pomohl? Tak rád by se Makrila vyptal na další věci, ale věděl, že by to bylo pošetilé. Už tak byl stopař dost podezřívavý.*

„Od té doby ji já a Tendris pronásledujeme,“ pokračoval Makril. „Už jsou to čtyři týdny. Takhle blízko jsme se k ní ještě nikdy nedostali. Může za to ten hajzl, co ji doprovází. Přisahám, že než ho zabiju, postarám se, aby dlouho a pořádně křičel.“ Zachechtal se a opět si přihnul.

Vélin se přistihl, že sahá po noži. Bratr Makril se mu zamlouval čím dál méně, až příliš mu připomínal ty zabijáky v lese. A kdoví co si vlastně myslel. „Představil se mi jako Erlin,“ hlesl.

„Erlin, Relis, Hetril, používá stovky jmen.“

„Tak kdo to vlastně je?“

Makril teatrálně pokrčil rameny. „Kdoví? Pomáhá Popíračům. Pomáhá jim se skrývat a utíkat. Vyprávěl ti o svých cestách? Od Alpírského císařství až po léndrejské chrámy?“

Vélin v dlani pevně svíral rukojeť nože. „Ano, vyprávěl.“

„Ohromil tě, co?“ Makril si zhluboka říhl. „Taky jsem cestoval, víš? Sakra hodně jsem cestoval. Meldenejské ostrovy, Cumbrélin, Renfélin.

Zabíjel jsem povstalce, kacíře a psance po celé naší slavné zemi. Muže, ženy, děti...“

Vélin už měl nůž napůl vytažený z pouzdra. *Je opilý, teď to půjde snadno.*

„Jednou jsme s Tendrisem natrefili na celou sektu, spousty rodin, které se klaněly těm svým bohům v nějaké stodole v Martišském lese. Tendris se rozčílil, v takových chvílích je lepší se s ním nehádat. Rozkázal nám zamknout vrata a rozlít po okolí lampový olej a potom škrtl křesadlem... Nikdy jsem si nemyslel, že děti dokážou ječet tak hlasitě.“

Vélin už měl nůž skoro vytažený, když si všiml něčeho, co ho přimělo se zastavit: v Makrilových vousech se třpytily stříbrné kapičky. On plakal.

„Ječely tak dlouho.“ Zvedl placatku k ústům, jenže zjistil, že už je prázdná. „Ksaku!“ S brbláním se mátožně postavil a odklopýtal někam do tmy, odkud se za chvíli ozval zvuk moči dopadající do sněhu.

Vélin věděl, že jestli to má skutečně udělat, teď je ta nejvhodnější chvíle. *Podřízni tomu šmejdrovi krk při čurání.* Byl by to příhodný konec pro takového odporného chlapa. *Kolik dalších dětí zabije, jestli ho teď nechám žít?* Jenže ty slzy ho znejistily, prozradily mu, že Makril není pyšný na to, co dělá. A navíc je to člen řádu. Měl pocit, že by nebylo správné zabít muže, jehož osud může v budoucnu potkat i jeho samotného. V tu chvíli se v něm probudilo pevné a neotřesitelné odhodlání: *Budu bojovat, ale nebudu vraždit. Budu zabíjet muže, kteří se mi postaví v bitvě, ale na nevinné meč nevztáhnu. Nebudu zabíjet děti.*

„Je u vás pořád ještě Hutral?“ zabručel Makril, když se zhroutil zpět na svoji příkrývku. „Pořád vás ještě učí stopovat?“

„Ano, je u nás. Vážíme si jeho moudrosti.“

„Do háje s jeho moudrostí. Víš, měla to být moje práce. Velitel Lilden říkal, že jsem ten nejlepší stopař v řádu. Slíbil mi, že až bude Principem, vezme mě do kláštera jako mistra přežití v divočině. Jenomže pak toho cvoka probodl nějaký Meldenejec a Principem se stal Arlyn. Ten svatoušek mě nikdy neměl rád. Vybral si Hutrala, legendárního mlčenlivého stopaře z Martišského lesa. A mě poslal honit kacíře s Tendrisem.“ Makril sebou s přivřenýma očima praštil na záda, jeho hlas přešel v šepot. „O nic takového jsem neprosil. Chtěl jsem jenom učit stopovat... Jako můj táta... Chtěl jsem jenom stopovat...“

Vélin se díval, jak usíná, a pak přihodil do ohně další dřevo. Šrám se přišoural zpátky k ohništi, několikrát se ostražitě podíval na Makrila a

uložil se vedle Vélina. Vélín ho drbal za ušima. Nechtělo se mu jít spát, tušil, že bude mít sny plné hořících stodol a ječících dětí. Ačkoli už ho opustilo nutkání Makrila zabít, pořád ještě se v jeho blízkosti necítil příjemně.

Další hodinu strávil tím, že se Šrámem po boku pozoroval hvězdy. Na druhé straně ohně Makril v tichosti vyspával opilost. Vélina zaujalo, že nevydává téměř žádné zvuky, vůbec nechrápal ani nechrčel, dokonce i jeho dech byl tichý. Vélín uvažoval, jestli se to dá naučit, nebo je to instinkt, který si po letech služby osvojí všichni bratři. Schopnost tichého spánku člověku bezpochyby mohla prodloužit život. Když mu únavou začala padat víčka, odebral se do přístřešku a zachumlal se do deky. Šrám ležel mezi ním a vchodem. Došel k závěru, že ho Makril nepřišel zabít, ale raději zůstával ostražitý a zdálo se mu nepravděpodobné, že by se stopař odhodlal k útoku, když bude pes ležet v cestě.

Vélín se přitulil ke zvířeti, vychutnával si teplo jeho těla a byl rád, že si ho nechal. Jsou i horší věci než mít za kamaráda uslintaného psa...

* * *

Ráno byl Makril pryč. Vélín pečlivě prohledal okolí, ale nenašel jediný náznak toho, že by tady stopař vůbec kdy byl. Jak očekával, dolík, ve kterém ukryl Sellu a Erlina, byl prázdný. Odvázal si z krku Sellin šál a prohlížel si složité vzory a magické symboly vetkané zlatou nití do hedvábí. Některé z nich byly jasně rozeznatelné, půlměsíc, slunce, pták, jiné Vélín neznal. Nejspíš to byla nějaká znamení popíračské víry. Jestli ano, měl by se ho zbavit. Kdyby ho u něj našel některý z mistrů, následoval by tvrdý trest, možná i víc než bití. Jenže šál byl skutečně krásný a pečlivě utkaný, zlatá nit se leskla jako nová. Věděl, že Sella bude jeho ztráty hořce litovat, přece jen patřival její matce.

S povzdechem nacpal šál do rukávu a mlčky se pomodlil k Zemřelým, aby ty dva bezpečně dovedli až do cíle. Ztracený v myšlenkách se pak vrátil do tábořiště. Musel se rozhodnout, co poví mistru Hutralovi, takže potřeboval dost času, aby si svoji lež pečlivě rozmyslel. Šrám okolo něj poskakoval a vesele nabíral do huby sních.

* * *

Cestou zpátky mistr Hutral mlčel. Nikdo z chlapců na povozu nebyl. Když se Vélín zeptal na ostatní, dostal jen nevrlou odpověď. „Letos je špatný rok, ta bouře byla krutá.“ Vélín se zachvěl, pokusil se zaplašit starost o své kamarády a vyšplhal na vůz. Hutral vyrazil a Šrám běžel za povozem v

hlubokých kolejích, které po něm zůstávaly ve sněhu. Hutral bezvýrazně hleděl na Šráma a mlčky poslouchal Vélina vymyšlený příběh. Vélina se povětšinou držel verze, kterou už vyprávěl Tendrisovi, ale Makrilovu večerní návštěvu vynechal. Teprve když Vélina zmínil stopařovo jméno, přišla jediná Hutralova reakce: pozvednuté obočí. Jinak neřekl vůbec nic, a když Vélina domluvil, zavládlo mezi nimi ticho.

„Ehm, rád bych toho psa vzal do kláštera, mistře,“ zkusil to Vélina. „Mistr Šekril by pro něj mohl mít využití.“

„O tom rozhodne Princip,“ odpověděl Hutral. „Vezmi ho nahoru.“

Zpočátku se zdálo, že Princip mu toho řekne ještě méně než mistr Hutral. Když mu Vélina opakoval své vyprávění a zoufale se snažil, aby mu neřekl něco jiného než Hutralovi, seděl za svým velkým dubovým stolem a tiše na něj hleděl přes sepnuté ruce. Přítomnost mistra Sollise, který se usadil v rohu, mu na klidu moc nepřidávala. Vélina byl předtím v Principově komnatě jen jednou, když dostal za úkol přinést mu zásobu pergamenu. Všiml si, že od jeho poslední návštěvy všudypřítomné hromady knih a papírů ještě narostly. Ve sloupcích sahajících od podlahy až ke stropu musely ležet celé stovky knih. Mezi nimi se válely spousty svitků a listin svázaných stuhami. Ve srovnání s tou sbírkou byla matčina knihovna úplně nicotná.

Vélina překvapilo, jak málo zájmu vyvolala přítomnost Šráma. Mistři vypadali zahloubaně a kromě toho bylo těžké je čímkoli ohromit. Když na nádvoří seskočil z povozu, přivítal ho Sollis. Šrámovi věnoval krátký, znechucený pohled a řekl: „Zatím se vrátili Nysa a Dentos, ostatní čekáme zítra. Nech si své věci tady a pojď se mnou do Principovy komnaty. Chce s tebou mluvit.“

Vélina předpokládal, že Princip bude chtít vysvětlení, proč s sebou přitáhl takové obrovské a nehezské zvíře, a když ho požádal, aby mu vyprávěl o průběhu zkoušky, zopakoval mu svůj příběh.

„Vypadáš najedeně,“ poznamenal Princip. „Většinou se chlapani vracejí hubenější a slabší.“

„Měl jsem štěstí. Šr... Ten pes vyčmouchal jelena, který umrzl v bouři. Říkal jsem si, že tím nijak neporuším pravidla zkoušky, protože jsme měli dovoleno použít cokoli, co v přírodě najdeme.“

„To ano.“ Princip propletl své dlouhé prsty a položil ruce na stůl. „Počínal sis velmi důmyslně. Jen škoda, že jsi nemohl bratru Tendrisovi pomoci při jeho pátrání. Je to jeden z nejvýznamnějších služebníků Víry.“

Vélin si vzpomněl na upálené děti a přinutil se k horlivému přikývnutí. „Bezpochyby, Principe. Jeho zaujetí na mě hluboce zapůsobilo.“

Sollis v rohu vydal nějaký tichý zvuk. Vélin se nemohl rozhodnout, jestli to byl smích, nebo opovržlivé odfrknutí.

Princip se usmál. Neusmíval se často, ale tentokrát to byl lítostivý úsměv. „Během tvouj zkoušky se venku odehrálo... několik změn,“ řekl mu. „Proto jsem tě sem zavolal. Pán bitev odešel z králových služeb. Ta událost královstvím otřásla, protože Pán bitev je mezi obyčejnými lidmi oblíbený. Proto – a také jako poděkování za jeho služby – se král rozhodl udělit mu pozornost. Víš, co to znamená?“

„Dar, Principe.“

„Ano, královský dar. Cokoli, co je v králově moci věnovat. Pán bitev vyslovil své přání a král se kvůli jeho splnění obrátil na nás. Jenže náš řád králi nepodléhá. Bráníme sice království, ale sloužíme Víře, která stojí nad královstvím. Přesto se na nás však obrátil a odmítnout královský požadavek není snadné.“

Vélin se nepohodlně zavrtěl. Princip od něj zjevně něco očekával, ale on neměl ponětí, co by to mělo být. Nakonec přerušil tíživé ticho slovy: „Chápu, Principe.“

Princip si s mistrem Sollisem vyměnil krátký pohled. „Rozumíš tomu, Véline? Víš, co to znamená?“

Už nejsem synem Pána bitev, pomyslel si Vélin. Nebyl si jistý, jak se k tomu postavit, vlastně ani netušil, jestli na to má vůbec nějaký názor. „Jsem bratrem řádu, Principe,“ řekl nakonec. „Událostmi za zdmi našeho kláštera se nezabývám, dokud nesložím zkoušku z šermu a nebudu vyslán bránit Víru.“

„Tvoje přítomnost zde byla důkazem oddanosti Pána bitev Víře a království,“ vysvětlil mu Princip. „Ale ten teď už není Pánem bitev a přeje si, aby se jeho syn vrátil k němu.“

Vélin v tu chvíli necítil žádnou radost, neposkočilo mu srdce ani se mu vzrušením nestáhl žaludek. Ovládal ho čistý zmatek. *Pán bitev si přeje, aby se jeho syn vrátil k němu*. Vzpomněl si na dusot kopyt ve vlhké půdě v ranní mlze a na příkrý rozkaz v otcových slovech: *V loajalitě je naše síla*.

Donutil se pohlédnout Principovi do očí. „Vy byste mě poslal pryč, Principe?“

„Na mém přání tady nesejde. Stejně jako na názoru mistra Sollise, ačkoli si buď jistý, že ho dal důrazně najevo. Ne, tohle rozhodnutí závisí jen na

tobě, Véline. Vzhledem k tomu, že nám král nemůže rozkazovat a jedna ze ctěných zásad našeho řádu praví, že žádný učedník nesmí být nucen k odchodu, pokud zatím splnil všechny zkoušky a nijak se neprohřešil proti Víře, král ponechal rozhodnutí tobě.“

Vélin potlačil hořký smích. *Rozhodnutí? Můj otec už se jednou rozhodl. Ted' se rozhodnu já.* „Pán bitev žádného syna nemá,“ odpověděl Principovi. „A já zase nemám otce. Jsem bratrem Šestého řádu. Moje místo je zde.“

Princip sklonil hlavu, najednou se Vélinovi zdál starší než kdy dřív. *Jak je vlastně starý?* Odhadnout jeho věk nebylo snadné. Pohyboval se stejně ladně jako ostatní mistři, ale jeho vysoká a štíhlá postava byla poznamenána životem v přírodě a pohled měl ztěžklý věkem a zkušenostmi. Když uvažoval nad Vélinovými slovy, vyzařovala z něj také podivná lítost.

„Principe,“ ozval se mistr Sollis, „chlapec si potřebuje odpočinout.“

Princip zvedl hlavu a upřel na Vélina své staré, unavené oči. „Je-li to tvé poslední slovo.“

„Ano, Principe.“

Princip se usmál, ale Vélin poznal, že ten úsměv byl vynucený. „Potěšil jsi mě, bratře. Odved' svého psa k mistru Šekrilovi. Myslím, že se o něj postará s větším nadšením, než možná čekáš.“

„Děkuji vám, Principe.“

„Já děkuji tobě, Véline. A teď už běž.“

* * *

„Volarský otrokářský pes.“ Když na něj Šrám pohlédl s hlavou nakloněnou na stranu, mistr Šekril údivem otevřel ústa. „Toho jsem neviděl už nejmíň dvacet let.“

Mistr Šekril byl veselý šlachovitý muž ve středních letech. V jeho pohybech, trhanějších a méně rozvážných než pohyby ostatních mistrů, se odrážela společnost psů, o které se staral s obrovským zaujetím. Plášť měl špinavější než kdokoli jiný. Byl umazaný od hlíny, sena a směsi psí moči a výkalů. Pach, který se z něj linul, byl vskutku neobvyklý, ale jemu jako by to vůbec nevadilo. Stejně tak ho ani nenapadlo, že by to mohlo vadit někomu jinému.

„Říkáš, že jsi zabil psy z jeho smečky?“ obrátil se k Vélinovi.

„Ano, mistře. Bratr Makril říkal, že teď za vůdce smečky považuje mě.“

„Přesně tak. V tom má pravdu. Psi jsou jako vlci, Véline, žijí ve smečkách, ale mají otupené smysly. Jejich smečky jsou jen dočasné a oni rychle zapomínají, kdo je vůdcem. Jenže otrokáři jsou jiní, zůstalo v nich z

vlků tolik, že přísně dodržují řád smečky. Jsou však krutější než vlci, před mnoha staletími byli přesně k tomu vyšlechtěni. Lidé k chovu vybírali jen ta nejzlejší štěnata, občas se dokonce říká, že do něj zasáhly i Temné síly. Jsou v něčem odlišní. Jsou víc než psi a méně než vlci, ale od obou se liší. Když jsi zabil vůdce jeho smečky, přijal tě za svého, vidí v tobě silnějšího a schopnějšího vůdce. Nestává se to ovšem vždy. Rozhodně jsi měl velké štěstí, hochu.“

Mistr Šekril vytáhl z váčku u pasu kousek sušeného hovězího, přidřep si a nabídl maso Šrámovi. Vélín si všiml, že k němu přistupuje váhavě a opatrně. *Bojí se*, uvědomil si překvapeně. *On se Šráma bojí.*

Šrám maso opatrně očichal a nejistě se podíval na Vélína.

„Vidíš?“ otočil se na něj Šekril. „Ode mě si maso nevezme. Tady máš,“ hodil sousto Vélínovi. „Teď to zkus ty.“

Vélín podal maso Šrámovi, který po něm chňapl a okamžitě ho spolkl.

„Proč se jim říká otrokářští psi, mistře?“ zeptal se Vélín.

„Volaři si drží otroky, mají jich spousty. Když některý z nich uteče, chytí ho a uříznou mu malíčky na obou rukou. Když uteče znovu, pošlou za ním otrokáře. Ti už je zpátky nepřivedou, přinesou si je v žaludcích. Pro psa není snadné zabít člověka. Lidi jsou silnější, než bys čekal, a mazanější než leckterá liška. Aby pes dokázal zabít člověka, musí být silný a hbitý, ale taky mazaný a krutý, hodně krutý.“

Šrám si lehl Vélínovi k nohám a položil mu hlavu na boty. Ocasem pomalu švihal o kamennou podlahu. „Vypadá docela přátelsky.“

„To je, k tobě. Ale nezapomínej, že to je zabiják. K tomu ho vyšlechtili.“

Mistr Šekril šel do zadní části velké kamenné síně, která sloužila jako psinec, a otevřel jeden z kotců. „Dáme ho sem,“ zavolal přes rameno. „Ale raději ho sem doved’ ty, jinak tady nezůstane.“

Šrám šel poslušně za Vélínem ke kotci a vběhl dovnitř, několikrát se zatočil nad hromádkou slámy a pak si lehl.

„Taky ho budeš muset chodit krmit,“ pokračoval Šekril. „Čistit mu kotec a tak dál. Dvakrát denně.“

„Samozřejmě, mistře.“

„A bude potřebovat pohyb, spoustu pohybu. Nemůžu ho brát ven s ostatními psy, zabil by je.“

„Já se o něj postarám, mistře.“ Pak vlezl do kotce a pohladil Šráma po hlavě. Ten ho okamžitě začal slintavě olizovat, až Vélín upadl. Zasmál se a

utíral si sliny z obličeje. „Nevěděl jsem, jestli za něj budete rád, mistře,“ řekl Šekrilovi. „Čekal jsem, že ho budete chtít zabít.“

„Zabít? Kdepak, u Víry! Copak by kovář někdy vyhodil dobře vykovany meč? Založíme s ním novou rodovou linii. Bude mít spoustu štěnat, která snad budou stejně silná jako on, ale ovladatelnější.“

Vélin zůstal v psinci celou další hodinu, krmil Šráma a postaral se, aby se v novém domově měl co nejlépe. Když nastal čas k odchodu, Šrám srdceryvně kňučel, ale mistr Šekril Vélinu poučil, že si pes musí na samotu zvyknout, a že až zavře dvířka kotce, nemá už se za ním otáčet. Když Vélin zmizel z dohledu, Šrám začal výt.

* * *

Večer byl ponurý, v ložnici vládlo nevyslovené napětí. Vélin si s ostatními vyprávěl o prožitých dobrodružstvích a hladovění. Kenis, který stejně jako Vélin vypadal lépe najedený než před odchodem, si našel úkryt v dutém kmeni starého dubu, kde ho napadl podrážděný výr. Dentose, jenž nikdy neoplýval zrovna silným tělem, ale teď byl přímo vychrtlý, během toho příšerného týdne zachránily před vyhladověním jen kořínky a několik ptáků a veverek, které se mu podařilo ulovit. Stejně jako mistry, ani chlapce Vélinovo vyprávění příliš neoslnilo. Jako by strádání v lidech probouzelo lhostejnost.

„Co je to otrokářský pes?“ zeptal se Kenis tiše.

„Volarská zrůda,“ zamumlal Dentos. „Jsou to odporní zmetci. V boji je můžeš použít jen stěží, protože se vrhají na svoje psovody.“ Pak se otočil k Vélinovi s náhlým zájmem v očích. „Nemáš u sebe něco k jídlu?“

Noc strávili v jakémsi tranzu plném vyčerpání. Kenis si brousil svůj lovecký nůž a Dentos uždiboval ze sušeného jeleního masa, které měl Vélin schované v plášti. Jako ostatní dobře věděl, že na prázdný žaludek jsou nejlepší malé kousíčky. Když se člověk na jídlo hned vrhne, jen se mu udělá zle.

„Myslel jsem, že to nikdy neskončí,“ prohlásil najednou Dentos. „Vážně jsem byl přesvědčený, že tam zemřu.“

„Žádný z bratrů, kteří se mnou odjížděli, se nevrátil,“ poznamenal Vélin. „Mistr Hutral říkal, že za to může ta bouře.“

„Už začínám chápat, proč má rád tak málo členů.“

Další den byl za celý jejich pobyt v řádu zřejmě ten nejméně náročný. Vélin očekával návrat k přísné rutině, ale namísto toho mistr Sollis na dopoledne zařadil lekci znakového jazyka. Po svém setkání se Sellou a

Erlinem a jejich elegantními gesty Vélin zaznamenal u svých neobratných pohybů jisté zlepšení, ale i tak za Kenisem pořád zaostával. Odpoledne je čekal výcvik s mečem. Mistr Sollis přišel s novým cvičením; oslepující rychlostí po nich házel shnilé ovoce a zeleninu, zatímco oni měli za úkol odrazit zahnívající střely svými dřevěnými meči. Ovoce sice páchlo, ale přesto se docela bavili. Na rozdíl od ostatních tréninků, z nichž si většinou odnášeli několik modřin nebo krvavých šrámů, toto cvičení spíš připomínalo hru.

Poté za nepříjemného mlčení snědli večeři. Jídelna byla mnohem tišší než jindy, všechna ta prázdná místa jako by jim bránila v konverzaci. Starší chlapci jim věnovali několik soucitných nebo zachmuřených pohledů, ale nikdo o chybějících kamarádech nemluvil. Bylo to stejné jako po Mikelově smrti, jen mnohem výraznější. O některých chlapcích už se vědělo, že se nevrátí, jiným ještě zkouška neskončila a ve vzduchu panovalo napětí vyvolané obavami z toho, že ani ti se možná už neobjeví. Vélin a ostatní chvilku chmurně žertovali o tom, že po odpoledním cvičení páchnou jako kompost, ale žádná skutečná legrace v tom nebyla. Raději si schovali do pláštíků několik jablek a kousků pečiva a vrátili se do věže.

Padala tma, a pořád se ještě nikdo nevrátil. Vélin se začínala zmocňovat nepříjemná jistota, že z jejich skupinky zůstali jen oni tři. Už žádný Barkus, který by je rozesmál, nebo Nortah, který by je unudil dalšími vychloubačnými řečmi o otcí. Z toho výhledu mu běhal mráz po zádech.

Zrovna se ukládali do postelí, když zaslechli na kamenném schodišti kroky. Všichni ztuhli v ostražitém očekávání.

„Dvě jablka na to, že to je Barkus,“ nabídl Dentos.

„Beru,“ ozval se Kenis.

„Nazdar!“ pozdravil je rozzářený Nortah a odhodil své věci na postel. Byl hubenější než Kenis a Vélin, ale rozhodně se nemohl měřit s vyčerpaným a vychrtlým Dentosem. Oči měl celé zarudlé únavou. Navzdory tomu se tvářil vesele, dokonce vítězně.

„Barkus už je tady?“ zeptal se, když se začal svlékat.

„Ne,“ odpověděl Kenis a usmál se na Dentose, který se na něj zašklebil.

Když si Nortah svlékl halenu přes hlavu, Vélin si všiml, že má na sobě něco nového. Náhrdelník tvořený drobnými přívěsky, které vypadaly jako dlouhé kapky. „Tos našel?“ zeptal se a ukázal na náhrdelník.

Nortah nasadil výraz pyšné spokojenosti, byla v něm směs vítězství a očekávání. „Medvědí drápy,“ řekl. Vélin obdivoval jeho nenucené

vystupování a přemítal, kolik hodin zkoušení ho to asi stálo. Rozhodl se nic neříkat a nechat Nortaha, aby jim svůj příběh povyprávěl po svém, jenže Dentos mu to zkazil.

„No tak jsi našel náhrdelník z medvědích drápů,“ zabručel. „No a? Ukradl jsi ho nějakému chudákovi, co umrzl v bouři, ne?“

„Ne, vyrobil jsem ho z drápů medvěda, kterého jsem zabil.“

Dál se svlékal, aniž by se nechal jejich nezájmem jakkoli vyvést z míry, ale Vélinovi bylo jasné, jak moc si tuhle chvíli vychutnává.

„To si povídej svý babičce!“ ušklíbl se Dentos

Nortah pokrčil rameny. „Věřte mi, nebo ne, mně je to fuk.“

Všichni zmlkli, Dentos a Kenis odmítali položit tu nevyhnutelnou otázku, ačkoli byli zjevně zvědaví. Ta chvíle se dál prodlužovala a Vélin se rozhodl, že je příliš unavený, aby to napětí dál protahoval.

„Prosím, bratře,“ řekl, „vyprávěj nám, jak jsi zabil medvěda.“

„Střelil jsem ho šípem do oka. Přilákal ho jelen, kterého jsem ulovil. Toho jsem mu nemohl nechat. Každý, kdo vám bude tvrdit, že medvědi v zimě spí, je lhář.“

„Mistr Hutríl říká, že vstávají, jen když je k tomu něco donutí. Musel jsi narazit na hodně neobvyklého medvěda, bratře.“

Nortah mu věnoval nepříjemný pohled, ledově nadřazený, což bylo běžné, ale také vědoucí, což tak obvyklé nebylo. „Upřímně mě překvapuje, že tě tady vidím, bratře. Potkal jsem v lese jednoho stopaře, byl to drsný chlap a taky opilec, jestli mě můj odhad nezmátl. Měl spoustu novinek zvenčí.“

Vélin na to nic neřekl. Rozhodl se, že ostatním o králově pozornosti pro svého otce nebude vyprávět, ale Nortah mu moc jiných možností nedával.

„Pán bitev odešel z králových služeb,“ řekl Kenis. „Ano, to jsme slyšeli.“

„Říká se, že si od krále jako pozornost vyžádal návrat svého syna z řádu,“ dodal Dentos. „Ale když Pán bitev žádného syna nemá, jak by se mu mohl vrátit?“

Vědí to, pochopil Vélin. Vědí to od chvíle, kdy jsem přišel. Proto byli tak tiší. Čekali, kdy odejdu. Mistr Sollis jim dnes večer musel říct, že tady zůstanu. Zauvažoval, jestli je vůbec možné v řádu udržet nějaké tajemství.

„Možná,“ nadhodil Nortah, „by syn Pána bitev – kdyby nějakého měl – byl vděčný za možnost zmizet odtud a vrátit se do pohodlí svého rodného domu. Takovou možnost jen tak někdo nedostane.“

Zavládlo ticho. Dentos a Nortah na sebe vrhali ostré pohledy a Kenis se nepohodlně vrtěl. Nakonec Vélin řekl: „To musela být skvělá střela, bratře. Zasáhnout medvěda do oka. Rozběhl se proti tobě?“

Nortah zaskřípal zuby, ale svůj vztek ovládl. „Ano.“

„Tak to muselo být vážně těžké neztratit nervy.“

„Díky, bratře. A zažil jsi ty nějaké dobrodružství?“

„Potkal jsem dvojici kacířů na útěku, z nichž jedna uměla člověka donutit jednat podle jejího přání, zabil jsem dva volarské otrokářské psy a třetího jsem si nechal. A taky jsem se seznámil s bratrem Tendrisem a bratrem Makrilem, kteří ty Popírače pronásledovali.“

Nortah odhodil halenu na postel a zůstal stát se svalnatýma rukama opřenýma v bok. V obličeji si udržel neurčitý výraz. Měl obdivuhodnou sebekontrolu, skoro na sobě to obrovské zklamání nedal znát, ale Vélin ho viděl. Tohle měla být jeho triumfální chvíle, zabil medvěda a Vélin je opouštěl. Měl to být jeden z nejsladších okamžiků jeho dosavadního mladého života. Namísto toho Vélin odmítl příležitost k úniku, po níž Nortah sám tak toužil, a ve srovnání s jeho zážitky působily ty Nortahovy naprosto nicotně. Jak se tak na něj Vélin díval, překvapila ho jeho tělesná stavba. I když mu bylo teprve třináct, už teď bylo dobře vidět, že z něj vyroste štíhlý a elegantní muž s ocelovými svaly. Syn, na něhož by byl jeho otec, královský ministr, hrdý. Nebýt řádu, čekal by ho život plný romantiky a dobrodružství doprovázený obdivnými pohledy dam od královského dvora. Namísto toho teď byl předurčen k životu naplněnému válkami, špínou a strádáním ve službě řádu. Životu, který si nevybral.

„Máš jeho kůži?“

Nortah se zamračil, podrážděný a zmatený. „Cože?“

„Toho medvěda, stáhl jsi ho z kůže?“

„Ne. Bouře byla v plné síle, takže bych ji až k přístřešku nedotáhl, tak jsem mu uřízl tlapy, abych měl aspoň drápy.“

„To bylo rozumné, bratře. A je to skvělý úspěch.“

„Já nevím,“ poznamenal Dentos. „Podle mě byl ten Kenisův výr taky dost dobrý?“

„Výr?“ opáčil Vélin. „Já jsem si přivedl otrokářského psa.“

Chvilku se přátelsky škádlili, dokonce i Nortah se přidal s kousavými poznámkami na Dentosovu štíhlost. Už zase byli rodina, ale ještě ne úplná. Šli spát později než jindy, rozrušení z toho, že nemohli přivítat žádného dalšího příchozího, jenže únava je přemohla. Vélin spal zase jednou

bezesným spánkem, ale nakonec se probudil s vylekaným výkřikem a už bezděčně sahal po noži. Zastavil se s očima upřenými na rozměrný stín na vedlejší posteli.

„Barkusi?“ zeptal se rozespale.

Ozvalo se tiché zamručení, ale stín se na lůžku ani nehnul.

„Kdy ses vrátil?“

Žádná odpověď. Barkus seděl bez hnutí, jeho mlčení bylo znepokojivé. Vélin se posadil a pokoušel se přemoci silnou touhu zabalit se zpátky do deky. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Další ticho, tak dlouhé, až Vélin napadlo, jestli by neměl doběhnout pro mistra Sollise, ale pak Barkus hlesl: „Jenis je mrtvý.“ Jeho hlas postrádající jakékoli emoce zněl až děsivě. Barkus patřil k chlapcům, kteří vždycky něco cítili, radost nebo zlost nebo překvapení, vždycky je ovládala nějaká emoce, kterou měli napsanou velkými písmeny na čele i dobře slyšitelnou v hlase. Ale teď v něm nebylo nic, jen holé konstatování. „Našel jsem ho přimrzlého ke stromu, neměl na sobě plášť. Myslím, že chtěl, aby to tak skončilo. Co Mikel zemřel, už nikdy nebyl jako dřív.“

Mikel, Jenis... Kolik ještě? Kolik jich nakonec zůstane? *Měl bych se zlobit*, pomyslel si Vélin. *Jsmo jen malí kluci a tyhle zkoušky nás zabijejí.* Ale žádnou zlost necítil, jen vyčerpání a smutek. *Proč je nedokážu nenávidět? Proč nedokážu nenávidět rád?*

„Jdi spát, Barkusi,“ řekl svému kamarádovi. „Ráno za život svého bratra poděkujeme.“

Barkus se celý zachvěl a pevně si přitáhl deku k tělu. „Děsí mě, co uvidím ve spánku.“

„Stejně jako mě. Ale my sloužíme řádu, a tím i Víře. Zemřelí nechtějí, abychom trpěli. Posílají nám sny, aby nám ukazovaly cesty, ne aby nás děsily.“

„Měl jsem hlad, Véline.“ Barkusovi se v očích leskly slzy. „Měl jsem hlad a vůbec jsem nemyslel na to, že je chudák Jenis mrtvý nebo že nám bude chybět. Jenom jsem ho prohledal, jestli u sebe nemá nějaké jídlo. Nic neměl, a tak jsem ho proklel, proklel jsem svého mrtvého bratra.“

Vélin bezradně seděl na posteli a pozoroval Barkuse, jak ve tmě pláče. *Zkouška přežití v divočině*, říkal si v duchu. *Spíš zkouška srdce a ducha. Hlad nás zkouší mnoha různými způsoby.* „Tys přece Jenise nezabil,“ řekl nakonec. „Duši, která už dlí se Zemřelými, přece nemůžeš proklít. I kdyby tě náš bratr slyšel, jistě by pochopil tlak, kterému jsi během zkoušky čelil.“

Ještě dlouho ho musel přesvědčovat, ale po hodině nakonec Barkus zalezl do postele. Už byl tak unavený, že tomu nedokázal vzdorovat. Vélin si lehl na svůj vlastní slavník, ačkoli věděl, že teď už se mu spánek vyhne a příštího dne se bude muset vypořádat s vlastní nemotorností a zmatkem. *Mistr Sollis nás zítra zase začne bít*, uvědomil si. Ležel s otevřenýma očima a myslel na zkoušku, na svého mrtvého kamaráda, na Sellu a na Erlina a na Makrila, který plakal stejně jako Barkus. Byl v řádu vůbec prostor pro takové myšlenky? Náhle celou jeho mysl ovládla nezvaná a překvapivá myšlenka: *Vrať se k otci a můžeš si myslet, co chceš*.

Zavrtěl se v posteli. Jak na to přišel? *Vrátit se k otci?* „Já nemám otce.“ Ani si nevšiml, že mluví nahlas, dokud Barkus nezasténal a neklidně se nepřevrátil. Vyrušil i Kenise na druhé straně ložnice, který si zhluboka vzdychl a přitáhl si deku přes hlavu.

Vélin se zavrtal hlouběji do postele, snažil se najít nějakou útěchu a usnout. Držel se jediné myšlenky: *Já nemám otce*.

Kapitola čtyři

Na jaře se zasněžené cvičiště zabarvilo do sytě zelené. Chlapci dál trénovali pod vedením mistra Sollise a s každým dnem získávali další a další dovednosti, stejně jako modřiny. Koncem měsíce Onasúru jim přibyl nový předmět: studium pro zkoušku poznání pod vedením mistra Grélina.

Každý den se shromáždili v rozlehlém sklepení, kde museli sedět a poslouchat jeho vyprávění o dějinách řádu. Mistr jim jako rozený vypravěč barvitě popisoval příběhy o významných skutcích, hrdinství a spravedlnosti, kterým většina z nich v úžasu pozorně naslouchala. Vélinovi se příběhy také líbily, jeho zájem tlumila pouze skutečnost, že se to v nich jen hemžilo odvážnými výpravami a velkými bitvami, ale nikdy nemluvily o pronásledování Popíračů krajinou nebo o jejich věznění v Černé kobce. Na konci každé lekce jim Grélin kladl otázky vztahující se k tomu, co právě vyslechli. Chlapci, kteří odpověděli správně, dostali za odměnu nějakou sladkost, zatímco ti, kdo odpovědět nedokázali, byli odměněni smutným zavrtěním hlavy a kousavou poznámkou. Mistr Grélin byl ze všech mistrů nejméně tvrdý, nikdy na ně nebral bič, trestal jen slovy nebo gesty a nikdy neklel ani nenadával, což jinak čas od času dělali všichni mistři, dokonce i němý mistr Smentil, který dokázal gesty vyčarovat všemožné sprostřárny.

„Véline,“ oslovil ho jednou Grélin poté, co jim vyprávěl o obléhání hradu Baslen během první války o sjednocení. „Kdo držel most, aby jeho bratři mohli zavřít bránu za ním?“

„Bratr Nolnen, mistře.“

„Výborně, Véline, tady máš trochu ječmenného sladu.“

Vélin si všiml, že pokaždé když dal mistr Grélin někomu sladkost, odměnil i sám sebe. „A teď,“ ptal se dál, zatímco zuby zpracovával kus sladu, „jak se jmenoval velitel cumbrélnských sil?“ Chvilku se rozhlížel a hledal oběť. „Dentosí?“

„Ehm, Verlig, mistře.“

„Ale no tak.“ Mistr Grélin vzal do ruky karamelku a smutně zavrtěl svojí velkou hlavou. „Dentos žádnou odměnu nedostane. Připomeň mi, bratře, kolik odměn jsi vlastně dostal tento týden?“

„Žádnou,“ zamumlal Dentos.

„Prosím, Dentosi, cos to říkal?“

„Žádnou, mistře,“ řekl Dentos tak hlasitě, až se jeho odpověď rozléhala podzemními chodbami.

„Žádnou. Přesně tak. Žádnou. Mám takový pocit, že jsi žádnou odměnu nedostal ani minulý týden. Je to tak?“

Dentos vypadal, jako by radši trpěl pod bičem mistra Sollise. „Ano, mistře.“

„Hmmm.“ Grélin si hodil karamelku do pusy a labužnický přežvykoval, až se mu otrásaly všechny jeho brady. „To je škoda. Tyhle karamelky jsou totiž vážně skvělé. Kenisi, třeba nás poučíš aspoň ty.“

„Při obléhání hradu Baslen vedl cumbrélinské síly Verulin, mistře.“ Kenis vždy odpovídal rychle a správně. Vélín ho občas podezíral, že toho o dějinách řádu ví nejméně tolik co mistr Grélin, pokud ne ještě víc.

„Přesně tak. Tady máš ořech v cukru.“

„Blbec!“ hřímal Dentos u večeře. „Tlustý, smradlavý blbec. Koho zajímá, co nějaký trouba udělal před dvěma sty lety? K čemu nám to je?“

„Z dějin se můžeme poučit,“ citoval Kenis. „Poznáním těch, kteří žili před námi, naše Víra sílí.“

Dentos po něm přes stůl střelil pohledem. „Dej si pohov. Nemusíš se nad nás povyšovat jenom proto, že tě ta hora sádla tak miluje. „Ano, mistře Gréline,“ – Dentos přešel do překvapivě přesvědčivé imitace Kenisova klidného hlasu – „bitva o kadiboudu trvala dva dny a zemřely v ní tisíce chudáků, jako jsme my. Tak už mi dejte cukrovou třtinu, ať vám můžu taky vytřít zadek.““

Nortah, který seděl vedle Dentose, se zle zařehťal.

„Dej si pozor na pusy, Dentosi,“ varoval ho Kenis.

„Nebo co? Unudíš mě k smrti další příšernou historkou o králi a jeho parchantech...“

Kenis v dokonalé ukázce gymnastiky hbitě skočil přes stůl a v letu kopl Dentose do obličeje. Tomu hlava odletěla vzad a z nosu mu vytryskla krev, načež oba spadli na zem. Rvačka byla krátká, ale krvavá. Jejich těžce získané dovednosti činily rvačky hodně nebezpečnými. Chlapci se jim většinou snažili vyhnout i při těch nejvyhrocenějších hádkách. Když je od sebe odtrhli, Kenis skončil s nalomeným zubem a vykloubeným prstem a Dentos nedopadl o moc líp, měl zlomený nos a pohmožděná žebra.

Oba je odvedli k Mistru Hentalovi, řádovému léčiteli, který je ošetřil, zatímco oni na sebe nenávistně hleděli ze svých lůžek.

„Co se stalo?“ vyptával se mistr Sollis Vélina, když čekali venku.

„Neshody mezi bratry, mistře,“ přispěchal Nortah s typickou odpovědí pro podobné situace.

„Tebe jsem se neptal, Sendale. Vrať se do jídelny. Ty taky, Ješuo.“

Barkus a Nortah na Vélinu překvapeně pohlédli a rychle se vytratili. Mistři se většinou o rvačky mezi chlapci moc nezajímali. Přece jen to byli kluci a kluci se občas potřebují porvat.

„Takže?“ naléhal Sollis, když ostatní odešli.

Vélin pocítil náhlé nutkání zalhat, ale zlost v očích mistra Sollise mu napovídala, že by to byl hodně špatný nápad. „Jde o zkoušku, mistře. Kenis ji hravě zvládne, jenže Dentos ne.“

„A co s tím budeš dělat?“

„Já, mistře?“

„Každý člen řádu v něm hraje určitou roli. Většina z nás bojuje, další pronásledují kacíře po celém království, jiní pracují tajně, skryti ve stínech, a někteří, skutečně jen několik z nás, vedou.“

„Vy... chcete, abych je vedl?“

„Princip si zjevně myslí, že jsi k tomu předurčen. A ten se mýlí jen velmi zřídka.“ Pak se přes rameno ohlédl k ošetřovně mistra Hentala. „Vedení se nenaučíš tak, že se budeš dívat, jak se tví bratři bijí do krve. Ani tak, že necháš někoho z nich propadnout u zkoušky. Dej to do pořádku.“

S tím se mistr Sollis otočil a bez dalšího slova odešel. Vélin se opřel čelem o kamennou zeď a ztěžka si povzdechl. *Vedení. Copak už tak toho nemám hodně?*

„Kluci, vy jste snad s každým rokem krutější,“ poznamenal mistr Hental vesele, když Vélin vešel dovnitř. „Byly doby, kdy si učedníci ve třetím ročníku při rvačce udělali jen pár modřin. Vypadá to, že vás cvičíme až moc dobře.“

„Jsme vděčni za vaši moudrost, mistře,“ ujistil ho Vélin. „Smím si teď promluvit se svými bratry?“

„Jak si přeješ.“ Pak přitiskl Dentosovi k nosu velký kus vaty. „Drž ho, dokud to nepřestane krváčet. Krev nepolykej, vyplivuj ji. Ale do misky. Jestli mi ušpiníš podlahu, budeš si přát, aby tě tvůj bratr býval zabil.“ Nato je nechal v napjatém tichu.

„Jak jsi na tom?“ zeptal se Vélin Dentose.

Dentos jen zašišlal: „Je žlomený.“

Vélin se otočil ke Kenisovi, který si držel zafačovanou ruku. „A ty?“

Kenis sklopil oči k zavázaným prstům. „Mistr Hental ho vrátil na místo. Prý to bude nějakou dobu bolet. Celý týden nemůžu vzít do ruky meč.“ Odmlčel se, odkašlal si a vyplivl do misky u postele hustý chomáč krve. „Zbytek zubu mi musel vytrhnout. Zabalil ho do bavlny a dal mi na bolest šťávu z juky.“

„Pomohlo to?“

Kenis se zašklebil. „Ani ne.“

„Dobře ti tak. Zasloužíš si to.“

Kenis na něj zlostně pohlédl. „Slyšel jsi přece, co říkal...“

„Slyšel jsem, co říkal. A taky jsem slyšel, co jsi předtím říkal ty. Víš, že se mu v dějinách nedaří, ale přesto ses rozhodl dát mu lekci.“ Pak se otočil k Dentosovi. „A tys ho nemusel tolik provokovat. Na cvičišti máme dost příležitostí si vzájemně ublížit. Jestli musíš, udělej to tam.“

„Hrozně mě štve,“ prskal Dentos. „Vždycky ten nejchytřejší.“

„Třeba by ses mohl snažit od něj něco pochytit. On to všechno zná, ty se to potřebuješ naučit, tak kdo jiný než on by ti měl pomoci?“ Vélin se posadil vedle Dentose. „Víš, že jestli tu zkoušku neuděláš, budeš muset odejít. Je to snad to, co chceš? Vrátit se do Nilsélinu, pomáhat strejdovi se psy a vyprávět opilcům v hospodě, jak ses málem dostal do Šestého řádu? Určitě je tím ohromíš.“

„Žmlkni, Véline.“ Dentos se naklonil nad misku u svých nohou a nechal do ní z nosu odtéct přebytečnou krev.

„Oba víte, že jsem tady nemusel zůstat,“ řekl jim Vélin. „Víte, proč jsem zůstal?“

„Protože nenávidíš svého otce,“ odpověděl Kenis, který zapomněl na společenská pravidla.

Vélin, který si nebyl vědom toho, že jsou jeho city tak zjevné, raději polkl ostrou odpověď. „Nemohl jsem jen tak odejít. Nemohl jsem si jen tak žít mimo řád, čekat, až jednoho dne uslyším, co se stalo s vámi ostatními, a pak přemýšlet o tom, že kdybych tam byl, třeba by k tomu nedošlo. Už jsme ztratili Mikela a Jenise. O nikoho dalšího už bychom přijít neměli.“ Vélin vstal a zamířil ke dveřím. „Teď už nejsme malí kluci. Nemůžu vás do ničeho nutit. Je to na vás.“

„Mrzí mě to,“ zadržel ho Kenis. „To, co jsem říkal o tvém otci.“

„Já nemám otce,“ připomněl mu Vélin.

Kenis se zasmál, až mu ze rtu znovu začal prýštit hustý pramínek krve. „Ani já ne.“ Pak se otočil a hodil svůj zakrvácený hadřík po Dentosovi. „A

co ty, bratře? Ty máš otce?“

Dentos se zasmál, dlouze a od srdce. Kůže pod nosem se mu zbarvila doruda. „Nehlásil bych se k tomu troubovi, ani kdyby mi dával hrnec zlatáků!“

Nato se všichni společně rozesmáli. Bolest přešla a byla zapomenuta. Smáli se a nikdy se nezmínili o tom, jak moc to bolelo.

* * *

Chlapci vzali Dentosovu výuku na svá bedra. Z lekcí mistra Gréline si ani poté nikdy skoro nic nepamatoval, a tak mu každý večer znovu vyprávěli příběhy z dějin řádu a nutili ho je opakovat, dokud je neznal nazpaměť. Byla to náročná a vyčerpávající práce, vyžadovala po nich hodiny soustředění v době, kdy by všichni raději spali, ale ač neradi, odhodlaně u toho vydrželi. Protože Kenis toho z nich znal nejvíc, z velké části padlo břemeno výuky právě na něj. Projevil se jako pečlivý, ač netrpělivý kantor. Dentosova paměť, která tvrdohlavě odmítala pojmout v jednu chvíli víc než jen několik faktů, vystavovala jeho obyčejně klidnou povahu krajní zátěži. Barkus, který toho o dějinách řádu věděl také hodně – i když ne tolik jako Kenis – se většinou držel zábavných příběhů, jako byla například legenda o bratru Yelnovi, který beze zbraně dokázal omráčit nepřítele díky neobyčejně zhoubným účinkům své plynatosti.

„Na prdícího bratra se ho asi ptát nebudou,“ odfrkl si znechuceně Kenis.

„Mohli by,“ odvětil Barkus. „Taky to patří k dějinám, ne?“

Jako nejschopnější učitel se překvapivě ukázal Nortah, jehož vyprávění bylo sice stručné, ale účinné. Měl až neuvěřitelnou schopnost přimět Dentose, aby si zapamatoval víc než od všech ostatních. Namísto toho, aby mu jednoduše převyprávěl celý příběh a nutil Dentose opakovat ho slovo od slova, zastavoval se a kladl otázky, jimiž Dentose přiměl se nad významem vyprávění zamyslet. Dokonce dokázal potlačit svou obvyklou povýšenost a taktně přešel řadu příležitostí, kdy se svému žákovi mohl vysmát. Vélín měl často k Nortahovi spoustu výhrad, tentokrát však musel uznat, že se stejně odhodlaně jako ostatní snaží zajistit, aby mohli i nadále zůstat všichni spolu. Život v řádu byl i tak dost obtížný, a bez přátel by mohl být nesnesitelný. Ačkoli jeho snaha nesla ovoce, i Nortah se striktně držel svého vkusu: zatímco Barkus volil legraci a Kenis podobenství přibližující mnohá dobra Víry, Nortah miloval tragédie. S chutí popisoval porážky řádu, pád citadely v Ulnaru nebo smrt velkého Lesandera, jenž byl mnohými považován za nejlepšího válečníka v dějinách řádu a nakonec mu zkázu

přinesla zakázaná láska k ženě, která ho vydala nepřátelům. Nortah měl podobných historek zdánlivě nekonečnou zásobu. Některé z nich Vélin nikdy dřív neslyšel, a tak ho občas napadlo, jestli si je jejich plavovlasý bratr jednoduše nevymýšlí.

Vélin, který musel navíc každý večer pečovat o Šráma v psinci, si vzal na starost zkoušení Dentose vždy na konci týdne. S narůstající rychlostí ho zasypával otázkami. Často se to zdálo marné. Dentosovy znalosti se sice rozrůstaly, jenže tu byly celé roky blažené nevědomosti, které se snažil tou několikátýdenní snahou nahradit. Přesto se mu však povedlo získat několik odměn od mistra Grélina, který takové situace doprovázel překvapeným zvednutím obočí.

Když přišel měsíc Prensúr, zbývající čas se zkrátil na pouhých několik dní a mistr Grélin jim oznámil, že jeho lekce jsou u konce.

„Vědomosti formují naši osobnost, malí bratři,“ řekl jim. Pro jednu opustil svůj věčný úsměv a tvářil se naprosto vážně. „Dělají z nás to, co jsme. To, co víme, má vliv na každý náš krok a každé naše rozhodnutí. V těch několika příštích dnech se důkladně zamyslete nad tím, co jste se naučili. Nejen nad jmény a daty, ale také nad příčinami, hledejte významy. Vše, co jsem vám vyprávěl, tvoří náš řád, jeho význam a jeho účel. Zkouška poznání bude pro některé z vás tou nejtěžší. Je to jediná zkouška, která prověřuje vaši duši.“ Znovu se usmál, tentokrát vážně, pak se ale rozzářil do své obvyklé veselosti. „A teď, poslední odměny pro mé malé válečníky.“ Vytáhl velký pytel sladkostí, obcházel seřazené chlapce a každému z nich do nastavených dlaní nasypal několik dobrot. „Dejte si, mladí muži. V životě bratra našeho řádu moc sladkých věcí nenajdete.“ Nato si zhluboka povzdechl, otočil se, pomalu se odkolébal do skladiště a tiše za sebou zavřel dveře.

„Co mělo tohle znamenat?“ podivil se Nortah.

„Bratr Grélin je hodně zvláštní člověk,“ pokrčil rameny Kenis. „Vyměním medový bonbón za cukrovou homoli.“

Nortah si odfrkl. „Cukrová homole vydá nejmíň za tři medové bonbóny...“

Vélin odolal pokušení obchodovat se svými sladkostmi a odešel s nimi do psince, kde Šrám nadšeně poskakoval a kňučel, když mu házel jednu lahůdku po druhé. Všechny chytil v letu.

* * *

Zkouška začala ráno na den Feldrian, dva dny před letními slavnostmi. Chlapci, kteří ve zkoušce uspějí, si tedy měli vysloužit nejen právo zůstat v řádu, ale také jim bylo dovoleno zúčastnit se velké slavnosti ve Varinsholdu. Byla to první příležitost od jejich vstupu do kláštera, kdy se je řád uvolil propustit ze své péče. Neúspěšní chlapci měli dostat své zlat'áky a odejít. Bylo to poprvé, kdy je starší hoši před zkouškou nestrašili ani se jim neposmívali. Vélin si všiml, že zmínky o zkoušce poznání mezi nimi vyvolávaly jen mrzuté pohledy a tvrdé pohlavky. Přemítal, co je tak rozčiluje, vždyť to přece bylo jen pár otázek.

„Jediný bratr, který procestoval Velký severní les,“ zkoušel Dentose cestou do jídelny.

„Lesander,“ odpověděl Dentos pyšně. „To bylo až moc jednoduché.“

„Čtvrtý Princip řádu?“

Dentos se odmlčel a zamračeně pátral v paměti po odpovědi. „Kinlial?“

„To se ptáš, nebo odpovídáš?“

„Odpovídám.“

„Dobře. Máš pravdu.“ Vélin ho poplácal po zádech a dál společně kráčeli přes nádvoří. „Dentosi, bratře, myslím, že tu dnešní zkoušku zvládneš.“

Ke zkoušce je svolali odpoledne. Stáli seřazení před jednou místností v jižních hradbách. Mistr Sollis je přísně upozornil, aby se chovali slušně, a pak řekl Barkusovi, že půjde jako první. Barkus vypadal, že se chystá reagovat nějakým vtipem, ale vážnost v Sollisově výrazu ho zarazila. Raději tedy předvedl jen malou poklonu a šel dovnitř. Sollis za ním zavřel dveře.

„Počkejte tady,“ nakázal jim. „Až skončíte, běžte do jídelny.“ Pak odkráčel a nechal je zaraženě zírat na mohutné dubové dveře vedoucí do místnosti.

„Myslel jsem, že nás bude zkoušet on,“ posteskl si Dentos chabě.

„Moc to tak nevypadá, co?“ ozval se Nortah. Šel ke dveřím a přiložil k nim ucho.

„Slyšíš něco?“ zašeptal Dentos.

Nortah zavrtěl hlavou a narovnal se. „Jenom tiché hlasy, ty dveře jsou moc tlusté.“ Pak sáhl pod plášť a vytáhl čtvercovou borovicovou destičku, jejíž povrch byl celý posetý vrypy. Uprostřed byl černou barvou namalovaný kruh o průměru asi jednoho palce. „Dá si někdo nože?“

Nože se v poslední době staly jejich nejoblíbenější hrou. Jednoduchá pravidla spočívala v tom, že se hráči střídavě snažili hodit nůž co nejbliž

středu hrací desky. Vítěz získal všechny nože zabodnuté v desce. Existovaly nejrůznější variace základní verze hry, při níž hráči desku opřeli o vhodnou zeď. Občas ji chlapci třeba zavěsili na provaze na trám, takže hra byla složitější o to, že se destička pohupovala sem a tam, jindy ji vyhazovali do vzduchu nebo ji nechali točit na jednom z rohů jako káču. Vrhací nože představovaly v řádu něco jako náhradní měnu, vyměňovaly se za sladkosti a různé služby, a když jich některý z bratrů dokázal shromáždit opravdu velké množství, jeho popularita tím značně stoupla. Samotné nože byly jednoduché a levné. Měly trojúhelníkovou šestipalcovou čepel a krátkou tlustou rukojeť, jen o něco větší než hrot šípů. Mistr Grélin jim je začal rozdávat na začátku jejich třetího ročníku. Každý jich dostal deset a dalších deset mohl dostat každého půl roku. Nikdo jim nijak nevysvětloval, k čemu jsou určené, stačilo pozorovat starší chlapce a naučit se s nimi zacházet během hry. Podle očekávání se při ní nejvíc dařilo těm nejlepším lučištníkům. Největší sbírky měli Dentos a Nortah a těsně za nimi byl třetí Kenis. Vélin vyhrával jen zhruba každou desátou hru, ale věděl, že se pořád zlepšuje, na rozdíl od Barkuse, který snad nevyhrál ještě ani jednou, takže své nože pečlivě střežil. Na druhou stranu se mu dobře dařilo další nože získávat výměnou za spousty ukradených věcí.

„Pitomá, hloupá, zatracená věc!“ zlobil se Dentos, když jeho nůž se zajiskřením narazil do kamenné stěny za hrací deskou. Zjevně byl ze zkoušky tak nervózní, že se na hru nedokázal soustředit.

„Končíš,“ otočil se na něj Nortah. Když některý z hráčů netrefil desku, vypadl ze hry a o nůž přišel.

Další byl Vélin. Jeho nůž se zabodl do vnějšího okraje kruhu, což byl lepší výsledek než jindy. Kenisův nůž byl ještě o kousek blíž, ale Nortah ovládl hru s ostřím zabodnutým jen na šířku prstu od úplného středu.

„Jsem v tom prostě až moc dobrý,“ poznamenal, když si sbíral vyhrané nože. „Měl bych přestat hrát, není to k ostatním fér.“

„Dej si pohov!“ utrhl se na něj Dentos. „Porazil jsem tě už mockrát.“

„Jenom když jsem tě nechal,“ odvětil Nortah klidně. „Kdybych tě občas nenechal vyhrát, už bys se mnou hrát nechtěl.“

„Fajn.“ Dentos serval ze svého opasku další nůž a jedním pohybem ho vrhl na cíl. Byl to patrně ten nejlepší hod, jaký kdy Vélin viděl, nůž se až po rukojeť zabodl do samého středu desky. „Poraž mě, ty bohatý chlapečku.“

Nortah zvedl obočí. „Dneska se na tebe usmálo štěstí, bratře.“

„Nech těch keců. Budeš házet, nebo ne?“

Nortah pokrčil rameny, vzal do ruky nůž a pečlivě zamířil. Pak pomalu napřáhl ruku dozadu, načež ji vymrštil vpřed tak rychle, že se jen rozmazaně mihla vzduchem a nůž se zablýskal v letu. Ozvalo se zazvonění kovu o kov, když se Nortahův nůž odrazil od rukojeti Dentosova nože a dopadl na zem nedaleko od hrací desky.

„No výborně.“ Nortah šel vytáhnout zbraň, která měla ohnutý hrot čepele. „Ten bude tvůj,“ podal ho Dentosovi.

„Podle mě to byla remíza. Kdyby ti můj nůž nepřekážel, trefil bys střed.“

„Jenže on tam byl, bratře. A já střed netrefil.“ Držel nůž v natažené ruce, dokud si ho Dentos nevzal.

„Tenhle za nic nevyměním,“ rozhodl se. „Nechám si ho jako talisman, pro štěstí, víte? Stejně jako má Vélín ten hedvábný šál, kterého jsme si podle něj nevšimli.“

Vélín si znechuceně odfrkl. „To se před vámi vážně nic neutají, vy čmuchalové?“

Ve zbývajícím čase se bavili házením do desky, kterou Vélín roztočil ve vzduchu. Nejlépe se dařilo Kenisovi, a když Barkus konečně vyšel ven, byl Kenis o pět nožů bohatší.

„Už jsem myslel, že tam budeš celé věky,“ podotkl Dentos.

Barkus vypadal zachmuřeně, odpověděl jen krátkým obezřetným úsměvem a pak se otočil a rychle odešel.

„Do háje,“ vydechl Dentos, jehož čerstvě nabyté sebevědomí viditelně pokleslo.

„Drž se, bratře.“ Vélín ho poklepal po rameni. „Brzy to budeš mít za sebou.“ Přesto i Vélín znervózněl. Barkusovo chování mu dělalo starosti, hned si při něm vzpomněl na zaražené mlčení starších chlapců, kteří tak reagovali na zmínky o zkoušce. Vrtalo mu hlavou, proč tahle zkouška v lidech vyvolává takové chmury, když si vzpomněl na slova mistra Grélina. *Je to jediná zkouška, která prověřuje vaši duši.*

Když vcházel do dveří, snažil se dát se dohromady. Hlavou mu vířila stovka možných otázek. *Nezapomeň, nabádal se rozhodně, Carlist byl třetím Principem řádu, ne druhým. Je to častá chyba způsobená tím, že jeho předchůdce byl zavražděn jen dva dny po uvedení do úřadu.* Zhluboka se nadechl, aby zahnal třas v rukou, otočil těžkou mosaznou klikou a vešel dovnitř.

Místnost byla malá a ničím nezajímavá. Měla nízký klenutý strop a jediné úzké okno. Po jejím obvodu byly rozestavěné svíčky, které však do

skličujícího příšeří vnášely jen málo světla. Za masivním dubovým stolem seděli tři lidé, jejichž pláště měly jinou barvu než jeho tmavě modrý. Tři lidé, kteří nepatřili k řádu. Vélinovy obavy ještě vzrostly. Překvapeně sebou trhl. *Co je tohle za zkoušku?*

„Véline,“ oslovila ho plavovlasá žena v šedém plášti. Mile se na něj usmála a ukázala na prázdnou židli u stolu. „Posaď se, prosím.“

Vélin se uklidnil a vykročil směrem k židli. Ti tři cizinci si ho mlčky prohlíželi, čímž mu dali možnost udělat totéž. Muž v zeleném plášti byl tlustý a plešatý a obličej mu rámoval prořídly vous. Ačkoli se velikostí postavy zdaleka nemohl rovnat mistru Grélinovi, postrádal jeho vnitřní sílu. Růžový masitý obličej se mu leskl potem, a jak žvýkal, kůže na bradě se celá otřásala. U jeho levé ruky ležela na stole miska s třešněmi a jeho rty vypovídaly o tom, že pojídá jednu za druhou. Díval se na Vélina se směsicí zvědavosti a zjevného opovržení. Zato muž v černém plášti byl hubený, nebo spíš vychrtlý, ale úplně stejně plešatý. Z jeho výrazu Vélin usuzoval, že to s ním bude složitější, připomínal mu slepou oddanost, kterou viděl u bratra Tendrise.

Nejvíc ho však zaujala ta žena v šedém plášti. Mohlo jí být okolo třiceti a zlaté vlasy sahající po ramena jí rámovaly hranatý obličej, pohledný a vzdáleně povědomý. Co mu však učarovalo, byly její oči plné vřelosti a soucitu. Hned si vzpomněl na Sellinu bledou tvář a přívětivost, kterou v ní viděl, když se zastavila předtím, než na něj sáhla. Jenže Sella byla plná strachu, zatímco u této ženy si nedovedl představit, že by kdy mohla být tak zranitelná. Vyzařovala z ní síla. Stejná síla, kterou Vélin pozoroval u Principa a u mistra Sollise. Jen těžko odolával nutkání na ni upřeně hledět.

„Véline,“ oslovila ho znovu, „víš, kdo jsme?“

Vélin ani nezkoušel hádat. „Ne, má paní.“

Tlust'och něco zabručel a hodil si do pusy třešeň. „Další tupé mládě,“ povzdechl si za hlasitého přežvykování. „Copak vás malé barbary neučí nic než vraždit?“

„Učí nás obraně Víry a království, pane.“

Tlust'och přestal žvýkat, jeho opovržení najednou nahradil vztek. „Uvidíme, co víš o Víře, mladý muži,“ řekl klidně.

„Já jsem Elera Al Mendahová,“ představila se žena. „Principila Pátého řádu. Tohle jsou mí bratři Principové, Dendriš Hendril ze Třetího řádu“ – ukázala na tlust'ocha v zeleném plášti – „a Corlin Al Sentis ze Čtvrtého řádu.“ Štíhlý muž v černém vážně pokýval hlavou.

Ta vznešená společnost Vélina zarazila. Tři Principové, všichni v jedné místnosti a všichni mluví jen s ním. Tušil, že by se měl cítit poctěn, ale namísto toho vnímal jen ledovou nejistotu. Jak ho asi tři cizí Principové mají zkoušet z historie jeho vlastního řádu?

„Teď myslíš na všechny ty těžce získané vědomosti o úchvatné historii svého řádu a těch nesčetných krvavých koupelích, které ji provázely.“ Dendriš Hendril, ten tlust'och, vyplivl pecku z třešně do bohatě vyšívaného kapesníku. „Tví mistři tě oklamali, chlapče. My se tě na dávno mrtvé hrdiny ani bitvy, na něž by bylo lepší zapomenout, ptát nebudeme. Toto poznání my zkoušet nehodláme.“

Elera Al Mendahová se na svého kolegu Principa usmála. „Myslím, že bychom mu podstatu zkoušky měli vysvětlit trochu podrobněji, nejdražší bratře.“

Dendriš Hendril přimhouřil oči, ale nic na to neřekl, místo toho si vzal další třešeň.

„Zkouška poznání,“ pokračovala Elera, když se otočila zpět k Vélinovi, „je jedinečná v tom, že ji musí podstoupit bratři a sestry ze všech řádů. Není to zkouška síly, dovedností nebo paměti. Je to zkouška znalosti, znalosti sebe sama. Abys mohl sloužit svému řádu, musíš umět víc než jen zacházet se zbraněmi, stejně jako příslušníci mého řádu musí znát víc než jen umění léčitelství. Je to přece tvoje duše, která z tebe dělá člověka, jímž jsi, která tě vede v tvé službě Víře. Tato zkouška nám i tobě poví, jestli se vyznáš ve své duši.“

„A nezkoušej lhát,“ upozornil ho Dendriš Hendril. „Tady se nelže, a jestli to zkusíš, neprojdeš.“

Vélinova nejistota se ještě prohloubila. Lži, které říkal, ho chránily. Lhaní se pro něj stalo nezbytným prostředkem k přežití. Erlin a Sella, ten vlk v lese nebo ten zabiják, kterého zastřelil. Všechna tato tajemství skrýval pod pláštěm lži. Navzdory probouzející se panice se přinutil ke kývnutí a řekl: „Rozumím, Principe.“

„Ne, nerozumíš, chlapče. Málem sis nadělal do kalhot. Skoro to cítím.“

Úsměv Principily Elery trochu povadl, ale i tak se dál věnovala Vélinovi. „Bojíš se, Vélino?“

„Je tohle součást zkoušky, Principilo?“

„Zkouška začala ve chvíli, kdy jsi vstoupil do místnosti. Prosím, odpověz mi.“

Tady se nelže. „Já... mám obavy. Nevím, co můžu čekat. Nechci odejít z řádu.“

Dendriš Hendril si odfrkl. „Spíš se bojíš, že by ses musel setkat s otcem. Myslíš, že by tě chtěl vidět?“

„Já nevím,“ odpověděl Vélín upřímně.

„Tvůj otec přece chtěl, aby ses k němu vrátil,“ podotkla Elera. „Není to snad pro tebe důkaz, že o tebe stojí?“

Vélín se nepohodlně zavrtěl. Tak dlouho se vyhýbal vzpomínkám na otce a snažil se je potlačit, že pro něj byl takový výslech dost nepříjemný. „Já nevím, co to znamená. Já... Když jsem sem přišel, skoro jsem ho ani neznal. Byl často pryč, bojoval po boku krále v různých válkách, a když se vrátil domů, moc se mnou nemluvil.“

„Takže ho nenávidíš?“ vyptával se Dendriš Hendril. „Bylo by to docela pochopitelné.“

„To není nenávist. Já ho neznám. On nepatří do mé rodiny. Moje rodina je zde.“

V tu chvíli poprvé promluvil ten štíhlý muž, Corlin Al Sentis. Měl ostrý, skřípavý hlas. „Během zkoušky z běhu jsi zabil člověka,“ řekl s pohledem upřeným na Vélina. „Líbilo se ti to?“

Vélín byl v šoku. *Oni to vědí? Kolik toho ještě vědí?*

„Principové si předávají informace, chlapče,“ vysvětlil mu Dendriš Hendril. „Jen díky tomu může naše Víra přežít. Jednotný cíl, jednotné vědomí. I naše království má v názvu jednotu. Měl by sis to zapamatovat. A neměj strach, tvoje odporná tajemství jsou u nás v bezpečí. Teď odpověz Principu Sentisovi na otázku.“

Vélín se zhluboka nadechl ve snaze zklidnit to divoké bušení v hrudi. Vzpomněl si na zkoušku z běhu, na brnknutí uvolněné tětiny, které ho zachránilo před šípem toho vraha, na mužovu nehybnou tvář a na to, jak se mu nadzvedla kůže na krku, když Vélín odřízl nožem opeření svého šípu... „Ne. Nelíbilo se mi to.“

„Lituješ toho?“ ptal se dál Corlin Al Sentis.

„Ten muž mě chtěl zabít. Neměl jsem jinou možnost. Přece nebudu litovat, že jsem zůstal naživu.“

„Takže tohle je to, na čem ti záleží?“ zeptal se Dendriš Hendril. „Zůstat naživu?“

„Záleží mi na mých bratrech, záleží mi na Víře a na království...“ *Záleží mi na popíračské čarodějnici Selle a na Erlinovi, který jí pomáhá na útěku.*

Ale nemůžu říct, že by mi záleželo na vás, Principe.

Celý ztuhl v očekávání příválu nadávek nebo jiného trestu, ale tři Principové nic neřikali, jen si vyměnili pohledy, z nichž nedokázal vyčíst, co znamenají. *Možná slyší lži*, uvědomil si. *Ale ne myšlenky*. Mohl před nimi věci skrývat, nemusel lhát. Mohl se skrýt za štítem mlčení.

Další otázku, zatím tu nejhorší, položila Principila Elera. „Vzpomínáš si na matku?“

Vélinovo nepohodlí v tu chvíli vystřídal vztek. „Při vstupu do řádu se rodinných vazeb zbavujeme...“

„Nebud' drzý, hochu!“ okřikl ho Princip Hendril. „My se ptáme, ty odpovídáš. Přesně tak to funguje.“

Vélin se zařatými zuby spolkl rozezlenou odpověď. Ve snaze ovládnout svoji zlost zamumlal: „Samozřejmě že si na matku vzpomínám.“

„Já si ji také pamatuji,“ řekla Principila Elera. „Byla to dobrá žena, která toho hodně obětovala, aby si mohla vzít tvého otce a přivést tě na svět. Stejně jako ty si zvolila život zasvěcený Víře. Bývala sestrou Pátého řádu, byla to uznávaná léčitelka. Měla se stát správkyní kláštera a později mohla být i představenou. Na králův rozkaz doprovázela jeho armádu při tažení proti prvnímu cumbrélinskému povstání. S tvým otcem se seznámila, když se zranil v bitvě. Zatímco mu ošetřovala jeho rány, zamilovali se do sebe a ona odešla z řádu a vdala se za něj. Věděl jsi to?“

Vélin byl naprosto otřesený a zmohl se jen na zavrtění hlavou. Jeho vzpomínky na dětství před vstupem do řádu byly vybledlé časem a jejich záměrným potlačováním, vybavil si však své podezření, že jeho rodiče jsou odlišného původu: mluvili jinak, otcova neznalost gramatiky a polykané samohlásky tvořily ostrý protiklad k matčině pečlivé výslovnosti a vyjadřování. Jeho otec si také příliš nelámal hlavu s pravidly stolování. Často přehlížel příbor ležící vedle talíře a nabíral si jídlo rukama, přičemž vypadal, že se upřímně baví matčinými vzdechy a tichými prosbami: „Prosím, lásko. Tady nejsi v kasárnách.“ Vélina ovšem nikdy ani nenapadlo, že i ona kdysi sloužila Víře.

„Kdyby byla naživu,“ – hlas Principily Elery ho přenesl zpátky do přítomnosti – „dovolila by ti zasvětit svůj život řádu?“

To nutkání ke lži bylo skoro zdrcující. Dobře věděl, co by jeho matka řekla, co by si myslela o jeho plášti a o modřinách a mozolech na rukou a na obličeji, jak moc by ji to zraňovalo. Jenže když to vysloví, stane se to

skutečností, už se před tím nebude moci skrýt. Poznal však, že to je past. *Chtějí, abych zalhal*, došlo mu. *Chtějí, abych neuspěl*.

„Ne,“ odpověděl. „Nesnášela války.“ A už to bylo venku. Žil svůj život tak, jak by si to jeho matka nikdy nepřála, šlapal po její památce.

„To ti někdy řekla?“

„Ne, říkala to mému otci. Nepřála si, aby odešel do války s Meldenejci. Povídala, že se jí z toho pachu krve dělá zle. Takový život by si pro mě nepřála.“

„Jaké to v tobě vyvolává pocity?“ vyptávala se Elera dál.

Vélin se přistihl, že odpovídá bez rozmyšlení. „Vinu.“

„Ale přesto jsi tady zůstal, když jsi dostal možnost odejít.“

„Cítil jsem, že bych měl zůstat zde. Že bych měl zůstat se svými bratry. Že bych se měl naučit všemu, co mi rád může dát.“

„Proč?“

„Já... myslím, že jsem k tomu předurčen. Že tak to po mně požaduje Vira. Umím to s mečem a s holí jako kovář s kladivem a kovadlinou. Jsem silný a rychlý a mazaný a...“ Zaváhal, věděl, že ta slova musí vyslovit, ačkoli je už teď nenáviděl. „A dokážu zabít,“ dořekl a pohlédl jí do očí. „Dokážu zabít bez váhání. Byl jsem předurčen k tomu, abych se stal válečníkem.“

V místnosti zavládlo ticho přerušované jen tichými vlhkými zvuky, to když Dendriš Hendril přežvykoval další třešeň. Vélin přejížděl očima z jednoho na druhého, překvapený, že mu nikdo z nich nechce pohlédnout do očí. Reakce Elery Al Mendahové ho zaskočila: sklopila oči k sepnutým rukám a vypadala, jako by měla začít plakat.

Konečně Dendriš Hendril promluvil do ticha: „To stačí, chlapče. Můžeš jít. Cestou nemluv se svými přáteli.“

Vélin nejistě vstal. „Zkouška je tedy u konce, Principe?“

„Ano. Prošel jsi. Gratuluji. Jsem si jistý, že budeš Šestému řádu přínosem.“ Jeho kyselý tón jasně prozrazoval, že to, co říká, pro něj není žádný kompliment.

Vélin se vydal ke dveřím, byl rád, že už může odejít. V místnosti vládla dusná atmosféra a pátravé pohledy Principů byly dost nepříjemné.

„Bratře Véline,“ zastavil ho nakřáplý hlas Corlina Al Sentise, když sahal po klice.

Vélin polkl podrážděný povzdech a přinutil se otočit. Corlin Al Sentis na něj upíral svůj fanatický pohled. Principila Elera pořád ještě nezvedla oči a

Dendriš Hendril se na něj podíval krátce a netečně.

„Ano, Principe?“

„Sáhla na tebe?“

Vélin samozřejmě věděl, o kom je řeč. Bylo bláhové myslet si, že unikne, aniž by ta otázka padla. „Myslíte Sellu, Principe?“

„Ano, vražedkyni Sellu, Popíračku a žačku Temných sil. Tam v divočině jsi jí a tomu zrádci pomohl, že ano?“

„Tehdy jsem nevěděl, co jsou zač, Principe.“ Byla to pravda, která měla skrýt lež. Cítil, že se začíná potit, a modlil se, aby to na něm nepoznali. „Byli to cizinci ztracení v bouři. Katechismus laskavosti nás učí, že máme s cizincem jednat jako s bratrem.“

Corlin Al Sentis pozvedl hlavu a v jeho pevném pohledu se objevil záchvěv vypočítavosti. „Nevěděl jsem, že se tady vyučuje katechismus laskavosti.“

„To ne, Principe. Všem katechismům mě naučila moje... matka.“

„Ano. Byla to neobyčejně laskavá žena. Ale nezodpověděl jsi moji otázku.“

Teď Vélin lhát nemusel. „Nesáhla na mě, Principe.“

„Znáš sílu jejího doteku? Co dokáže s duší člověka?“

„Bratr Makril mi o ní vyprávěl. Měl jsem velké štěstí, že jsem tomuto osudu unikl.“

„To bezpochyby.“ Princip se teď tvářil trochu přívětivěji, ale jen maličko. „Možná máš pocit, že tato zkouška byla příliš krutá, ale určitě tušíš, že to, co tě čeká, bude ještě krutější. Život v řádu není nikdy snadný. Řada tvých bratrů ještě před smrtí podlehně šílenství nebo skončí jako mrzáci. Víš to?“

Vélin přikývl. „Ano, Principe.“

„Budiž ti ke cti, že ses rozhodl zůstat, i když jsi měl možnost odejít, aniž by ses tím vystavil hanbě. Tvá oddanost Víře nebude zapomenuta.“

Bez nějakého zjevného důvodu bral Vélin ta slova jako hrozbu. Hrozbu, o níž ani sám Princip nevěděl, že ji vyslovil. Přesto se ale přinutil říct: „Děkuji vám, Principe.“

Venku za sebou tiše zavřel dveře, opřel se o ně zády a zhluboka vydechl úlevou. Až po chvíli si všiml, že na něj ostatní zírají. Vypadali vyděšeně, zvláště Dentos.

„Víra mi pomáhej,“ hlesl Dentos tiše, očividně vylekaný Vélinovým zjevem.

Vélin se narovnal, nasadil nevěrohodný úsměv a odešel, přičemž se snažil nespěchat.

* * *

S výjimkou Dentose je zkouška poznání všechny uvrhla do sklíčenosti. Kenis mlčel, Barkus používal jen jednoslabičná slova, Nortah byl agresivní a Vélin zůstával tak ponořený ve vzpomínkách na matku, že se celý zbytek dne potácel jako omámený, bezmyšlenkovitě házel Šrámovi zbytky jídla a odrážel všechny jeho pokusy o hru, až se nakonec přidal k ostatním v nepovedené hře s noži na cvičišti.

„To byla ale pěkná šaráda,“ poznamenal Dentos, jediný, komu zbyl nějaký smysl pro humor, když vrhl nůž na hrací desku, kterou Barkus vyhodil do vzduchu. Jeho veselá nálada byla o to otravnější, že si zjevně neuvědomil, jak jsou na tom jeho kamarádi. „Nezeptali se mě vůbec na nic o řádu, mluvili jenom o mámě a o tom, kde jsem vyrostl. Ta Principila, Elera kdovíjak, se zeptala, jestli se mi stýská po domově. Jestli se mi stýská? Jako kdybych se do té díry chtěl někdy vrátit.“

Pak chytil hrací desku, vytáhl z ní svůj nůž a vyhodil ji do vzduchu pro Nortaha. Ten vrhl nůž úplně mimo, vlastně až tak mimo, že málem trefil Dentose do hlavy.

„Dávej pozor!“

„Přestaň už mluvit o té zkoušce,“ zavrčel Nortah výhrůžně.

„Co ti vadí?“ zasmál se Dentos, zaskočený Nortahovou reakcí. „Vždyť jsme všichni prošli, ne? Všichni tady zůstáváme a můžeme vyrazit na letní slavnost.“

Vélin si říkal, proč mu zatím nedošlo, že vlastně všichni tou zkouškou prošli. *Protože to ani zdaleka nepřipomíná úspěch*, uvědomil si.

„Prostě se nám o tom nechce mluvit, Dentosi,“ vysvětlil mu. „Nebylo to pro nás tak snadné jako pro tebe. Nejlepší bude, když už se k tomu nebudeme vracet.“

Nakonec zkouškou neprošlo celkem šest hochů z jiných skupin, kteří museli klášter opustit. Dalšího rána je chlapci šli vyprovodit. Šest schoulených stínů v mlze mlčky procházelo bránou a v rukou nesli své skromné majetky ve vacích, které jim bylo dovoleno si ponechat. Nádvořím se neslo vzlykání. Nebylo však možné říct, který z chlapců pláče, jestli jen jeden, nebo všichni. Vzlyky byly slyšet ještě dlouho poté, co zmizeli z dohledu.

„Já bych teda slzy neronil, to ani náhodou,“ zabručel Nortah. Stáli na hradbách zahalení ve svých pláštích a čekali, až slunce rozpustí mlhu a v jídelně se objeví snídaně.

„Zajímalo by mě, kam půjdou,“ uvažoval Barkus. „Jestli vůbec mají kam jít.“

„Ke královské armádě,“ odpověděl Nortah. „Je plná odpadlíků z řádu. Možná proto nás tolik nenávidí.“

„To je ale blbost,“ zavrčel Dentos. „Já vím přesně, kam bych šel. Přímo do přístavu. Našel bych si místo na jedné z těch velkých obchodních lodí, které plují na západ. Strejda Fantis se jednou plavil na Dálný západ a vrátil se s šilným bohatstvím. Přivezl spoustu hedvábí a léků. Byl to jediný boháč v celých dějinách naší vesnice. Ale nakonec si to moc neužil, protože rok po svém návratu umřel. Od nějaké přístavní šlapky chytil černé neštovice.“

„Co jsem slyšel, tak život na lodi za nic nestojí,“ podotkl Barkus. „Špatné jídlo, bičování a spousta práce od rána do noci. Asi to bude dost podobné jako v řádu, až na to jídlo. Já bych se asi usídlil v lese a stal se slavným lapkou. Měl bych vlastní bandu hrdlořezů, ale nikomu bychom hrdla neřezali. Jenom bychom kradli zlato a šperky, a ještě k tomu jen boháčům. Od chudáků si stejně nic nevezmeš.“

„Je vidět, žeš o tom hodně přemýšlel, bratře,“ poznamenal Nortah suše.

„Každý správný muž má v životě nějaký plán. A co ty? Kam bys šel?“

Nortah se ohlédl směrem k bráně, která byla pořád ještě zahalená v mlze, a tvář měl poznamenanou tak toužebným výrazem, jaký u něj Vélín ještě neviděl. „Domů,“ hlesl tiše. „Šel bych prostě domů.“

Kapitola pět

Asi týden po zkoušce poznání je mistr Sollis odvedl do ztemnělé místnosti ležící mimo nádvoří, v níž panovalo dusno a páchlo to v ní po kouři a kovu. Tam na ně čekal mistr Jestin, jen zřídka viděný hlavní kovář řádu. Byl to vysoký muž, z něhož vyzařovala síla a sebevědomí. Svalnaté paže měl zkřížené na hrudi a celé tělo zjizvené od úlomků rozžhaveného kovu odletujících od kovadliny. Až překvapivě obrovská síla toho muže Vélina přinutila k zamyšlení, jestli si ji kdy vůbec uvědomuje.

„Mistr Jestin vám uková meče,“ oznámil jim Sollis. „Následující dva týdny budete pracovat pod jeho vedením a pomáhat mu při kování. Až kovárnu opustíte, každý z vás bude mít meč, který u sebe bude nosit až do konce svého působení u řádu. Pamatujte si, že mistr Jestin není tak vstřícný a shovívavý jako já, dávejte si na něj tedy pozor.“

Pak je nechal v kovárně samotné s kovářem, který si je mlčky prohlížel, jednoho po druhém zkoumal svýma jasně modrýma očima.

„Ty,“ ukázal silným černým prstem na Barkuse, který si prohlížel hromádku čerstvě ukovaných halaparten. „Ty už jsi v kovárně někdy byl.“

Barkus zaváhal. „Můj o... Vyrostl jsem v kovárně v Nilsélinu, mistře.“

Vélin se zvednutým obočím pohlédl na Kenise. Vzhledem k tomu, jak přísně se Barkus držel pravidel a skoro nikdy o své rodině nemluvil, bylo pro ně překvapením, že byl jeho otec řemeslník. Chlapci, jejichž otcové se věnovali řemeslu, u řádu většinou nekončili, protože mladík se zajištěnou budoucností nemá potřebu hledat si jinou životní cestu.

„Viděl jsi někdy ukovaný meč?“ zeptal se mistr Jestin.

„Ne, mistře. Nože, rádla, spoustu podkov a jednu nebo dvě korouhvičky.“ Pak se zasmál. Mistr Jestin však ne.

„Ukovat korouhvičku není snadné,“ podotkl. „Ne každý kovář to dokáže. Takové věci smí kovat jen kovářští mistři. Je to cechovní pravidlo. Umění vytvarovat kov tak, aby dokázal naslouchat písni počasí, je neobvyklá schopnost. Ale to ty víš, ne snad?“

Barkus uhnul pohledem a Vélin si uvědomil, že je z nějakého důvodu v rozpacích. Zaznamenal, že mezi nimi něco proběhlo, něco, čemu ostatní nerozuměli. Mělo to něco do činění s tímhle místem a uměním zde

provozovaným, ale Vélín věděl, že od Barkuse se toho moc nedozví. Svým způsobem byl stejně záhadný jako ostatní. „Ne, mistře,“ odvětil jen.

„Tohle místo,“ rozpřáhl mistr Jestin ruce a rozhlédl se po kovárně, „tohle místo nepodléhá řádu, ale mně. Já jsem tady král, Princip, velitel, pán a mistr. Tohle není prostor na hry ani na legraci. Je to prostor pro práci a učení. Pravidla řádu po vás vyžadují, abyste se seznámili s kovářským řemeslem. Chcete-li se svou zbraní zacházet skutečně nanejvýš zručně, je nutné, abyste poznali, jak se vyrábí, abyste se něco dozvěděli o řemesle, díky němuž vznikla. Meče, které si tady vyrobíte, budou v příštích letech chránit vaše životy a bránit vás před nebezpečím. Když tady odvedete dobrou práci, získáte meč, na který se můžete spolehnout, se silnou čepelí a ostřím, co přesekne i ocelový plát. Jestliže tady svou práci zanedbáte, meč se vám v první bitvě zlomí a vy zemřete.“

Pak naposledy upřel zrak na Barkuse, jeho ledový pohled jako by v sobě nesl nějakou otázku. „Víra je sice zdrojem veškeré naší síly, ale naše služba Víře vyžaduje ocel. Ocel je pro nás nástrojem k uctění Víry. Ocel a krev je celá vaše budoucnost. Rozumíte?“

Všichni souhlasně zamručeli, ale Vélín pochopil, že jediný, komu byla ta otázka skutečně určena, byl Barkus.

Zbytek dne strávili nakládáním uhlí do pece a nošením kovových prutů z vrchovatě naloženého vozu na nádvoří do kovárny. Mistr Jestin zatím pracoval u kovadliny a bez ustání rytmicky bušil kladivem do kovu. Jen občas zvedl hlavu a do záplavy jisker vyštěkl nějaký povel. Podle Vélína to byla chmurná, nudná práce. Hrdlo měl vyschlé od kouře a uši ho bolely od nekonečného zvonění kladiva.

„Už chápu, proč tě život v kovárně netěšil, Barkusi,“ podotkl, když se večer unaveně vlekli do ložnice.

„To bych řekl,“ přitakal Dentos, který si mnul rozbolavělou paži. „To budu radši celé dny cvičit s lukem.“

Barkus neodpověděl a po zbytek večera zůstal nezvykle mlčenlivý, i když ostatní kolem něj unaveně reptali. Vélín vědět, že je sotva vnímá, protože v myšlenkách se stále zaobírá otázkou mistra Jestina. Otázkou, kterou jim položil, i tou, jež byla v jeho očích.

* * *

Další den strávili opět v kovárně. Tentokrát tahali pytle uhlí do velké místnosti sloužící jako sklad topiva. Mistr Jestin toho moc nenamluvil, soustředěně kontroloval všechny železné pruty, které mu nanosili

předchozího dne. Každý jednotlivý prut zvedl proti světlu, přejel po něm prsty a pak buď spokojeně zamručel a položil kov na hromádku, nebo nesouhlasně zamlaskal a odhodil jej na malou, ale rostoucí haldu zmetků.

„Co na nich zkoumá?“ divil se Vélín, když s funěním vlekl další pytel uhlí do skladiště. „Vždyť jsou snad všechny kusy železa stejné, ne?“

„Nečistoty,“ odpověděl Barkus a ohlédl se po mistru Jestinovi. „Než pruty přivezli sem, někdo je musel vykovat, nejspíš méně zručný než náš mistr. Dívá se, jestli ten předchozí kovář nenamíchal do slitiny příliš mnoho nekvalitního železa.“

„Jak to pozná?“

„Hlavně po hmatu. Pruty jsou vyrobené ze spousty vrstev železa nejdřív stlučených k sobě a pak zkroucených a vykovaných do tvaru. Zpracovávání na kovu zanechává určitý vzor. Dobrý kovář podle toho vzoru pozná, který prut je kvalitní a který ne. Slyšel jsem i o takových, kteří poznali kvalitu po čichu.“

„A ty bys to dokázal poznat? Myslím po hmatu, ne po čichu.“

Barkus se zasmál a Vélín v jeho smíchu zaslechl náznak hořkosti. „Ani za tisíc let.“

V poledne se v kovárně zjevil mistr Sollis a povolal je k výcviku s mečem s vysvětlením, že se musí udržovat ve formě. Po náročné práci byli unavení, takže jeho bič létal vzduchem častěji než jindy, ačkoli Vélín si všiml, že už to nebolí tolik jako dřív. Napadlo ho, jestli k nim mistr Sollis není mírnější, ale okamžitě tu myšlenku zapudil. Rány mistra Sollise nebyly o nic jemnější, to z nich se stali tvrdší muži. *Vytvaroval nás svými ranami, uvědomil si. On je náš kovář.*

* * *

„Je čas rozpálit pec,“ rozhodl mistr Jestin, když se chlapeci po uspěchané svačině vrátili do kovárny. „O peci si zapamatujte jedinou věc.“ Pak zvedl své silné paže poseté jizvami. „Je horká.“

Do cihlového kruhu tvořícího pec je nechal vysypat několik pytlů uhlí a pak řekl Kenisovi, aby v ní zažehl oheň. Znamenalo to protáhnout se do prostoru pod pecí a zapálit tam hraničku z dubového dřeva. Vélínovi by se nechtělo, ale Kenis se do toho bez váhání pustil se zapálenou loučí v ruce. Krátce nato už se hrabal ven, celý černý, ale bez zranění. „Hoří to dobře, mistře,“ hlásil.

Mistr Jestin si ho ani nevšiml a přikrčil se, aby rostoucí plameny zkontroloval. „Ty,“ ukázal na Vélína. Nikdy jim neříkal jmény, jako by se

nechtěl zdržovat rozpomínáním, kdo je kdo. „K měchům. Ty taky,“ ukázal prstem na Nortaha. Barkus, Dentos a Kenis měli za úkol zůstat na místě a počkat na další rozkazy.

Mistr Jestin potěžkal své obří kladivo a z hromádky vedle kovadliny vzal jeden ze železných prutů. „Čepel asrélského meče se ková ze tří prutů,“ vysvětloval jim. „Jeden silnější prut tvoří základ a ze dvou tenčích prutů vzniknou ostří. Tohle“ – zvedl prut, který držel v ruce – „bude ostří. Musí se vykovat do tvaru předtím, než se spojí s ostatními částmi. Ostří je z celého meče na vykování nejnáročnější, musí být rovné a silné, musí být ostré, ale současně schopné vydržet úderů jiných mečů. Podívejte se na ten kov, pořádně si ho prohlédněte.“ Po jednom je obešel a každému přidržel prut před očima. Jeho hrubý hlas zněl zvláště uhrančivě. „Vidíte ty černé skvrnky?“

Vélin si prohlížel prut a v tmavé šedi železné hmoty rozeznal drobné černé flíčky.

„Říká se jim hvězdné stříbro, protože když je rozžhavíte v peci, svítí jasněji než hvězdná obloha,“ pokračoval Jestin. „Ale ve skutečnosti nejde o stříbro, je to druh železa, vzácné železo, které získáváme ze země stejně jako všechny kovy, nic Temného v něm není. Ale právě díky němu jsou meče řádu silnější než ostatní. Díky němu vaše čepele odolají i takovým úderům, pod nimiž by se jiné roztrhly, a když se s nimi naučíte správně zacházet, proniknou i skrz kroužkovou zbroj nebo brnění. Je to naše tajemství. Pečlivě ho střežte.“

Pak přikázal Vélinovi a Nortahovi, aby začali pomocí měchů vhnět do pece vzduch, a díval se, jak jejich snahu odměňuje rudooranžová záře rozrůstající se v hromadě černého uhlí. „Teď,“ řekl a zvedl kladivo. „Dobře se dívejte, zkoušejte a učte se.“

Vélin a Nortah se u dřevěných rukojetí měchů začínali pořádně potit, neboť s každým dalším přívalem vzduchu teplota v kovárně citelně rostla. A s ní jako by houstl i samotný vzduch, takže i jen nadechnout se začínalo být dost náročné.

Vydrž to v zájmu Víry, opakoval si Vélin v duchu. Potem zbrocené paže ho bolely a mistr Jestin čekal... a čekal.

Když byl kovář konečně spokojen, sevřel prut v železných kleštích, položil ho do pece a vyčkal, dokud se kov po celé své délce nerozpálil dorada, načež ho vytáhl a položil na kovadlinu. První úder byl lehký, šlo spíš o poklepání, takže to zajiskřilo jen trochu. Pak se do toho kovář pustil

pořádně, s dokonalou pravidelností bušil kladivem do kovového prutu, až všude okolo létaly spršky jisker. Zpočátku se zdálo, že prut téměř nemění tvar, ačkoli byl možná přece jen o kousek delší, když ho mistr Jestin znovu položil do pece a našťvaně ukázal Vélinovi a Nortahovi, aby pumpovali silněji.

Tak to pokračovalo zdánlivě snad celou hodinu, přestože to mohlo být pouhých deset minut. Mistr Jestin bušil do kovového prutu, vracel ho do pece a pak do něj zase bušil. Vélin zatoužil po pohodlí brutálního výcviku, i souboj holýma rukama na zamrzlém cvičišti byl lepší než tohle. Když jim mistr Jestin naznačil, že mohou přestat, oba se od měchů rozběhli ke dveřím, vystrčili hlavy ven a ztěžka lapali po sladkém čerstvém vzduchu.

„Ten hajzl nás chce zabít,“ funěl Nortah.

„Vraťte se,“ zavrčel mistr Jestin a oni pospíchali zpět. „Musíte si zvyknout na skutečnou práci. Podívejte se.“ Zvedl do vzduchu původně kulatý prut, který se teď proměnil v asi yard dlouhý kovový pásek s trojúhelníkovým průřezem. „Tohle je ostří. Zatím ještě vypadá neopracovaně, ale až se spojí s ostatními částmi, hned bude jasné, k čemu slouží.“

Obsluhování měchů teď dostali za úkol Dentos a Kenis a mistr Jestin se pustil do druhého ostří. Údery kladiva zněly jako zvonivá ozvěna jejich těžkého oddechování. Když bylo hotovo i druhé ostří, kovář začal pracovat na střední části čepele. Bušil do prutu ještě silněji a rychleji, dokud nedosáhl stejné délky jako ostří, a pak ho vytvaroval tak, aby se jeho středem táhla vyvýšená hrana. Když skončil, Kenis a Dentos byli úplně vyřízení a u měchů je tentokrát vystřídali Vélin s Barkusem. Kovář tři vytvarované pruty na jednom konci spojil svorkou, aby je mohl skout k sobě.

„Spojování částí čepele je pro každého kováře zkouškou,“ vysvětlil jim. „Je to ta nejtěžší dovednost. Když budete bušit moc silně, čepel zničíte, pod příliš slabými údery se zase jednotlivé části nespojí dobře.“ Pak vrhl pohled k Vélinovi a Barkusovi. „Pořádně foukejte, ať má oheň správnou teplotu. Neflákejte se.“

Zatímco se Vélin při práci modlil, aby už to skončilo, všiml si, že Barkus upřeně pozoruje mistra Jestina. Bez jediného zaváhání kmital rukama nahoru a dolů, bolest jako by ani necítil, a veškerou svoji pozornost upíral k tomu, co se odehrávalo na kovadlině. Zpočátku Vélin nechápal, co je na tom tak zajímavé, vždyť to byl jen muž bušící kladivem do kusu kovu.

Neviděl v tom žádný zázrak ani tajemství. Ale jak tak sledoval, na co se Barkus dívá, postupně ho zcela pohltilo, jak se tři pruty pod údery kladiva spojují do jednoho kusu a čepel postupně získává svůj tvar. Občas, když mistr Jestin vytáhl čepel z pece, se na okrajích prutů zablýskaly střípky hvězdného stříbra tak jasně, že se Vélin musel podívat jinam. Věřil sice kovářovým slovům o tom, že hvězdné stříbro je kov jako každý jiný, přesto ho ale pohled na ně znepokojoval.

„Ty,“ kývl mistr Jestin na Nortaha, když vytvaroval hrot. „Podej sem ten džber.“

Nortah poslušně odtáhl těžké dřevěné vědro ke kovadlině. Bylo téměř po okraj naplněno vodou, která Nortahovi při tom pohybu pocákala nohy. „Tohle je slaná voda,“ vysvětlil jim Jestin. „Čepel zchlazená v mořské vodě bude vždycky silnější než ta zchlazená ve vodě sladké. Ustupte, začne to vřít.“

Pak čepel pevně uchopil do kleští a ponořil ji do džberu. Jak teplo unikalo do vody, ta začala bublat a syčet. Podržel čepel ve vodě tak dlouho, dokud nepřestala vřít, a potom ji ještě kouřící vytáhl ven, aby ji důkladně prohlédl. Byla celá černá a kov byl ušmudlaný od sazí, ale mistr Jestin vypadal spokojeně. Ostří byla rovná a hrot v dokonalém středu.

„A teď teprve začne ta skutečná práce,“ řekl Jestin. „Ty,“ obrátil se ke Kenisovi. „Tys zapaloval oheň, takže tahle bude tvoje.“

„Ehm,“ hlesl Kenis, který si očividně nebyl jistý, jestli jde o poctu, nebo o prokletí. „Děkuji, mistře.“

Jestin čepel odnesl do zadní části kovárny a položil ji na lavici vedle velkého brusného kotouče ovládaného pedálem. „Nově vykovaná čepel je teprve v polovině svého zrodu. Je potřeba ji nabrousit a vyleštit.“ Postavil Kenise vedle brusného kotouče a ukázal mu, jak má kotouč pomocí pedálu roztočit. Pak mu vysvětlil, že rytmus nejlépe udrží, když si bude opakovat „raz dva, raz dva“, načež mu řekl, aby zrychlil a přiložil čepel ke kotouči. Sprška jisker Kenise tak vylekala, že o krok ustoupil, ale Jestin mu přikázal, aby se vrátil. Vedl mu ruce a ukázal mu ten správný úhel, pod nímž má přiložit čepel ke kotouči, aby ji vybrousil po celé délce. „Přesně tak,“ zabručel po chvíli, když už si Kenis věřil natolik, že dokázal čepel vést sám. „Každému ostří věnuj deset minut, pak mi přijď ukázat, cos udělal. Ostatní zpátky k peci. Ty a ty k měchům...“

A tak pracovali a potili se u pece, sedm dlouhých dní námahy u měchů, broušení ostří a leštění čepelí, až z nich zmizely saze a kov se leskl jako

stříbro. Žádný z nich neunikl zranění. Vélin si odnesl ošklivou jizvu na hřbetu ruky, kam mu dopadl úlomek rozžhaveného kovu. Z té bolesti, kterou provázela zápach spáleného masa, se mu udělalo nezvykle zle. Ostatní utrpěli podobná poranění. Nejhuř z nich vyšel Dentos, jemuž při chvílce nepozornosti u brusného kotouče vlétla sprška jisker do očí. Okolo levého oka mu zůstalo několik černých jizev, ale naštěstí neměl nijak poškozený zrak.

Navzdory únavě, riziku zranění s trvalými následky a jednotvárnosti všech činností se Vélin cítil celým procesem uhranutý. Bylo na něm něco krásného: postupný zrod čepelí pod kladivem mistra Jestina, dotek ostří na brusném kameni nebo vzor, který se na čepeli objevil po vyleštění. Tmavé kroužky v šedomodré oceli, jako by v kovu zůstaly nějakým způsobem zataveny zářící plameny z pece.

„Vznikají při spojování prutů,“ vysvětlil mu Barkus. „Když se spojí různé kusy kovu k sobě, zanechá to stopy. Řekl bych, že díky hvězdnému stříbru je to na mečích řádu zřetelnější.“

„Líbí se mi to,“ liboval si Vélin a zvedl napůl vyleštěnou čepel proti světlu. „Je to... zajímavé.“

„Je to jenom kov,“ povzdechl si Barkus a otočil se zpátky k brusnému kameni, kde si právě brousil ostří vlastní čepel. „Roztaviš ho a bušíš do něj tak dlouho, dokud z něj nedostaneš tvar, jaký chceš. Žádná záhada v tom není.“

Vélin kamaráda chvílku pozoroval, jak zkušenými pohyby brousí ostří s dokonalou přesností. Když na Barkuse přišla řada, mistr Jestin se ani neobtěžoval ukázat mu, jak má s brusným kamenem pracovat, jen mu podal čepel a odešel. Kovář nějak rozpoznal, co všechno Barkus umí. Téměř spolu nemluvili, sotva si vyměnili víc než pár zabručených slov, jako by spolu pracovali už celá léta. Barkus však nevypadal, že by ho práce těšila nebo z ní měl nějakou radost. Pracoval zručně, vedle jeho schopností se všichni mohli stydět, ale během pobytu v kovárně se skrýval za nezvyklou zachmuřenou maskou, kterou odhodil jen v době, kdy z kovárny utekli na cvičiště nebo do jídelny.

Dalšího dne bylo třeba připevnit k mečům jílice. Ty už byly hotové, téměř jeden jako druhý. Mistr Jestin je nasadil na čepel a přitloukl je k jejich zadní části třemi železnými hřebíky, které zasahovaly až do rukojetí. Chlapci pak měli za úkol upilovat hlavice hřebců tak, aby byly s povrchem dubových rukojetí v jedné rovině.

„Vaše práce tady skončila,“ řekl jim Jestin toho dne večer. „Meče jsou vaše. Užívejte je dobře.“ V tu chvíli se snad nejvíc přiblížil ostatním mistrům. Pak se beze slova otočil k peci. Chlapci nejistě stáli okolo něj, každý držel v ruce svůj meč, a přemýšleli, jestli se od nich očekává nějaká odpověď.

„Ehm,“ ozval se Kenis. „Díky za vaši moudrost, mistře.“

Jestin položil nedokončenou hlavici oštěpu na kovadlinu a přesunul se k měchům.

„Čas, který jsme tady strávili, byl velmi...“ zkoušel to dál Kenis, ale Vélín do něj šťouchl a ukázal ke dveřím.

Jestin znovu promluvil, teprve když odcházeli. „Barkusi Ješuo.“

Všichni se zastavili a Barkus se ostražitě otočil. „Ano, mistře?“

„Dveře kovárny jsou ti kdykoli otevřené,“ řekl Jestin, aniž by se otočil. „Občas bych přivítal nějakou pomoc.“

„Je mi líto, mistře,“ odpověděl Barkus bezvýrazně, „ale obávám se, že mi na to mezi vším výcvikem nezbude čas.“

Jestin odešel od měchů a položil hlavici oštěpu do pece. „Já tady budu a stejně tak i kovadlina, kdybys měl té krve a všeho kolem někdy dost. Budeme tady.“

* * *

Toho dne Barkus vynechal večeri, což se ještě nikdy nestalo. Vélín na něj narazil na hradbách, když se vracel ze své večerní návštěvy u Šráma v psinci. „Vzal jsem ti nějaké zbytky,“ oslovil ho a podal mu pytlík s kusem nádivky a několika jablky.

Barkus vděčně přikývl, ale svůj pohled i nadále upíral k řece, po níž se plavil nákladní člun směrem k Varinsholdu.

„Chceš to slyšet,“ řekl po chvíli. V jeho hlase tentokrát nezazníval obvyklý humor ani ironie. Vélín si s mrazením v zádech uvědomil, že slyší stopy strachu.

„Jestli mi to chceš říct,“ odpověděl. „Každý máme svá tajemství, bratře.“

„Jako třeba proč pořád nosíš ten hadr,“ ukázal Barkus na Sellin šál, který měl Vélín uvázaný okolo krku. Vélín ho zastrčil pod halenu, poplácal Barkuse po zádech a otočil se k odchodu.

„Poprvé se to stalo, když mi bylo deset,“ začal Barkus.

Vélín se zastavil a čekal, jestli bude pokračovat. Svým způsobem byl Barkus stejně uzavřený jako všichni ostatní. Buď začne mluvit, nebo ne, rozkazy nebo přemlouvání byly zbytečné.

„Otec mě odmalička nechával pracovat v kovárně,“ pokračoval Barkus po chvilce ve vyprávění. „Zbožňoval jsem to, rád jsem ho pozoroval, jak pod jeho rukama kov získává tvar, miloval jsem, jak v peci září. Někdo říká, že kovářské řemeslo je plné záhad. Pro mě to bylo všechno tak jasné, úplně jednoduché. Šlo mi to samo. Otec mě skoro nic nemusel učit, jednoduše jsem věděl, co dělat. Viděl jsem tvar, jaký kov získá, ještě dřív, než na něj dopadlo kladivo, a poznal jsem, jestli rádlu správně projde půdou nebo jestli podkova po pár dnech neodpadne od kopyta. Otec na mě byl pyšný, věděl jsem to. Na rozdíl ode mě toho moc nenamluvil, to mám po matce, ale jednoduše jsem to na něm poznal. Přál jsem si, aby byl ještě pyšnější. Měl jsem plnou hlavu nejrůznějších vzorů nožů, mečů a seker, které jen čekaly, až je vykovám. Přesně jsem věděl, jak je udělat, jakou slitinu použít. A tak jsem jednou v noci proklouzl do kovárny a vyrobil jsem lovecký nůž. Maličkost, říkal jsem si. Dárek pro otce ke svátku zimního slunovratu.“

Barkus se odmlčel a zahleděl se do tmy k lodi vzdalující se po řece. Nejasné siluety mužů na palubě ve světle předové lucerny připomínaly duchy.

„Takže jsi vyrobil nůž,“ vyzýval ho k pokračování Vélin. „Jenže tvůj otec... rozzlobil se?“

„Kdepak, vůbec se nezlobil.“ Barkus zněl hořce. „Byl vyděšený. Čepel byla několikrát přeložená, aby získala pevnost, a dokonale vybroušené ostří by přeřízlo hedvábí stejně jako ocelové brnění. Nůž byl tak vyleštěný, že bys ho klidně mohl použít jako zrcátko.“ Nepatrný úsměv z jeho rtů zmizel. „Hodil ho do řeky a přikázal mi, ať o tom nikomu neříkám, nikdy.“

Vélin byl zmatený. „Na to přece měl být pyšný. Že jeho syn vykoval takový nůž. Proč ho to tak vyděsilo?“

„Můj otec toho v životě viděl hodně. Dost cestoval, sloužil na obchodní lodi ve východních mořích, ale nikdy neviděl nůž vykováný v kovárně, jejíž pec byla úplně vychladlá.“

Vélin z toho byl čím dál zmatenější. „Tak jak jsi...“ Něco v Barkusově výrazu ho přinutilo zmlknout.

„Nilséinci jsou v mnoha ohledech skvělí lidé,“ pokračoval Barkus. „Houževnatí, milí, pohostinní. Ale příšerně se bojí Temných sil. V mojí vesnici kdysi žila stařena, která dokázala léčit dotekem, nebo se to o ní aspoň povídalo. Byli jí vděční za všechno, co pro ně vykonala, ale vždycky se jí báli. A když vesnici zachvátila Rudá ruka, byla proti ní bezmocná. Zemřely desítky lidí, každá z rodin ve vesnici někoho ztratila, ale ona to

přežila. Zamkli ji v domě a podpálili ho. Jeho trosky tam pořád ještě jsou, nikdo se nikdy neodvážil postavit na nich nový dům.“

„Jak jsi udělal ten nůž, Barkusi?“

„Dodnes to nevím jistě. Pamatuju si, jak jsem dělal rukojeť, ale za nic na světě si nemůžu vzpomenout, že bych rozdělával oheň v peci. Jako bych to ani nebyl já, jako kdybych byl jen nástroj, stejně jako to kladivo... Jako by něco pracovalo za mě.“ Barkus zavrtěl hlavou, ta vzpomínka ho zjevně rozrušila. „Otec už mě pak do kovárny nepustil. Vzal mě k chovateli koní Kalusovi a řekl mu, že se snažil ze všech sil naučit mě řemeslu, ale že ze mě kovář zkrátka nikdy nebude. Platil mu pět měďáků za měsíc, abych se vyučil u něj.“

„Snažil se tě chránit,“ podotkl Vélín.

„Já vím. Ale tehdy jsem to tak necítil. Zdálo se mi, že... že se bojím toho, co jsem udělal, že má strach, aby kvůli mně neměl nějaké problémy. Dokonce mě napadlo, že možná žárlí. A tak jsem se rozhodl, že mu ukážu. Že mu ukážu, co všechno umím. Počkal jsem, až během letní slavnosti odjede na trh, a vrátil jsem se do kovárny. Moc tam toho nebylo, jen pár starých podkov a hřebíků. Většinu věcí si odvezl s sebou na trh, aby je prodal. Ale já jsem využil všechno, co tam nechal, a vyrobil jsem něco... něco zvláštního.“

„Co to bylo?“ zeptal se Vélín a představoval si zázračné meče a svítící sekery.

„Sluneční korouhvička.“

Vélín se zamračil. „Cože?“

„Něco jako větrná korouhvička, až na to, že namísto směru větru ukazovala ke slunci. Ať bylo kdekoli na obloze, vždycky jsi věděl, co je za denní dobu, i když bylo úplně zataženo. Hodně jsem si s ní vyhrál, byla zdobená plameny šlehajícími z jejího těla a tak.“

Vélín mohl jen hádat, jakou hodnotu by mohla taková věc mít a co za pozdvižení by vyvolala ve vesnici plné lidí vystrašených z Temných sil.

„Co se s ní stalo?“

„Nevím. Myslím, že ji otec roztavil. Když se vrátil z trhu, čekal jsem tam na něj a ukázal jsem mu, co jsem vyrobil. Byl jsem na sebe hrozně pyšný. Řekl mi, že si mám zabalit věci. Matka byla na návštěvě u tety, takže jí nemusel nic vysvětlovat. Jen Víra ví, co jí tehdy pověděl, když se vrátila a zjistila, že jsem pryč. Strávili jsme tři dny na cestě, pak jsme dopluli lodí do Varinsholdu a dojeli sem. Otec chvíli mluvil s Principem a mě nechal u

brány. Připomněl mi, že jestli někdy někomu povím, co dokážu, určitě mě zabijí. A tvrdil, že tady budu v bezpečí.“ Krátce se zasmál. „Těžko se mi věří, že by se rozhodl to udělat pro moje dobro. Občas mě napadá, jestli nezabloudil cestou ke klášteru Pátého řádu.“

Vélin zaplašil vzpomínku na vzdalující se klapot kopyt. Pak si vzpomněl na Sellin příběh a řekl: „Měl pravdu, Barkusi. Neměl bys o tom nikomu vyprávět. Nejspíš jsi to neměl říkat ani mně.“

„Proč, chystáš se mě teď snad zabít?“

Vélin se ponuře usmál. „Dnes ne.“

Pak společně mlčky stáli na hradbách a dívali se za lodí, dokud nezmizela za zákrutou řeky.

„Myslím, že to poznal, víš,“ ozval se Barkus. „Mistr Jestin. Myslím, že nějak vycítil, co dovedu.“

„Jak by něco takového mohl poznat?“

„Protože já jsem totéž vycítil u něj.“

Kapitola šest

Dalšího dne poprvé cvičili s novými meči. Vélin měl pocit, jako by polovinu lekce strávili tím, že se učili, jak si meč správně připásat na záda, aby pro něj mohli rychle sáhnout přes rameno.

„Pevněji, Nyso.“ Sollis Kenisovi tvrdě přitáhl pás, až mu unikl bolestivý sten. „V bitvě se to snadno uvolní, to brzy poznáš sám. A těžko můžeš zabíjet nepřátele, když zakopáváš o vlastní pás.“

Další hodinu se pak učili, jak meč správně vytáhnout jediným plynulým, rychlým pohybem. Šlo to obtížněji, než by se mohlo zdát. Nejprve bylo třeba palcem odsunout kožený pás, který meč pevně přidržel v pochvě, a pak hladce vytáhnout čepel, aniž by se s ní člověk poranil. Jejich první pokusy byly tak neobratné, že je Sollis donutil dvakrát oběhnout cvičiště, přičemž je nezvyklá tíha mečů na zádech zpomalovala.

„Rychleji, Sorno!“ šlehl po něm Sollis bičem, když Vélin zakopl. „Ty taky, Sendale, seber se.“

Pak jim rozkázal zkusit to znovu. „Snažte se. Čím dřív dokážete tasit meč k boji, tím snáz se ubráníte nějakému mizerovi, který vás bude chtít na místě vykuchat.“

Ještě několikrát museli běhat a vytrpět rány bičem, než byl Sollis s jejich pokroky spokojený. Z nějakého důvodu padala dnes většina jeho zloby na Vélina a Nortaha, kteří dostávali bičem častěji než ostatní. Vélin předpokládal, že to byl trest za jakýsi zapomenutý prohřešek. Sollis už byl takový, čas od času si vzpomněl na nějaký průšvih, který se stal už před mnoha týdny či měsíci.

Na konci výcviku je postavil do řady a oznámil: „Zítřka vás malé smrady vypustíme na letní slavnost. Někteří chlapci z města si na vás možná budou zkoušet dovolovat, aby si kdoví co dokázali. Snažte se nikoho z nich nezabít. Možná vás budou také nadmíru obletovat místní děvčata. Vyhýbejte se jim. Sendal a Sorna zůstanou tady. Já už vás naučím, abyste se příště neflákali.“

Vélin jen ohromeně zalapal po dechu nad tou nespravedlností a zklamáním. Nicméně Nortah neměl problém své city projevit naplno.

„To už si snad vážně děláte legraci!“ rozkřikl se. „Ostatním to šlo stejně špatně jako nám. Proč tady musíme zůstat?“

Když krátce nato seděl na posteli a ošetřoval si zhmožděnou a rozbolavělou bradu, jeho vztek ani trochu nepolevil. „Ten šmejda mě vždycky nenáviděl víc než vás ostatní.“

„Vždyť ten nenávidí každého,“ těšil ho Barkus. „Ty a Vélín jste dneska jednoduše měli smůlu.“

„Ne, je to proto, že můj otec je první královský ministr. Vím to jistě.“

„Jestli je tvůj táta takové zvíře, proč tě jednoduše nedostane z řádu ven?“ zeptal se Dentos. „Vždyť to tady nenávidíš!“

„Jak to mám vědět?“ vybuchl Nortah. „Já se ho neprosil, aby mě do téhle díry poslal. Neprosil jsem se, abych několikrát málem zmrznul, párkrát jen o vlásek unikl smrti, aby mě každý den někdo mlátil a abych přespával v tomhle brlohu s bandou venkovanů...“ Jeho ztrápený hlas ztrácel na síle, Nortah se zhroutil na postel a zabořil hlavu do polštáře. „Doufal jsem, že mě nechají odejít po zkoušce poznání,“ bědoval tlumeným hlasem, spíš pro sebe než k nim. „Když viděli moje srdce. Ale ta zatracená ženská prohlásila, že jsem přesně tam, kde mě Víra potřebuje. Dokonce jsem jim začal o všem lhát, ale oni mě stejně nepustili. To prase Hendril řekl, že Šestý řád může být pyšný na to, že má ve svých řadách někoho z naší rodiny.“

Pak zmlkl, obličej pořád schovaný. Barkus se zvedl, aby ho šel utěšit, ale Vélín ho zavrtěním hlavy zastavil. Vytáhl zpod postele malou dubovou truhličku, vedle Sellina šálu svůj nejvzácnější majetek. Ukradl ji z povozu jednoho obchodníka, který zůstal stát u brány bez dozoru. Odemkl ji a vytáhl z ní kožený váček, do něhož si ukládal všechny mince, které kdy našel, vyhrál nebo ukradl. Hodil ho Kenisovi. „Přines mi nějaké karamelky. A nové boty z měkké kůže, jestli najdeš takové, které mi padnou.“

* * *

Ráno byla okolní krajina zahalená hustou namodralou mlhou, která čekala na to, až ji rozpustí letní slunce. Vélín a Nortah seděli zplihle a mlčky u snídane, zatímco ostatní se snažili nevypadat příliš natěšeně.

„Myslíte, že tam budou nějakí medvědi?“ zeptal se Dentos nenuceně.

„Řekl bych, že jo,“ odpověděl Kenis. „Na letní slavnosti jsou medvědi vždycky. Opilci s nimi zápasí o peníze. A je tam toho ještě spousta. Jednou jsem tam viděl kouzelníka z Alpírského císařství, který hrou na flétnu roztančil hada.“

Ještě než otec Vélína svěřil řádu, brávali ho rodiče na slavnost každý rok. Mlhavě si vybavoval tanečníky, žongléry, prodavače, akrobaty a tisíce

dalších úžasných věcí uprostřed změní zvuků a vůní. Až do toho rána si neuvědomoval, jak moc by si přál znovu se tam podívat, přiblížit se svému dětství a porovnat skutečnost s tím vírem barev a veselí ve svých vzpomínkách.

„Taky tam bude král,“ otočil se ke Kenisovi, když si vzpomněl na královský altán v dálce, z něhož Janus a jeho rodina sledovali řadu soubojů odehrávajících se na kolbišti. Jejich účastníci závodili na koních, zápasili, bili se pěstmi nebo soupeřili v lukostřelbě a vítězové obdrželi z rukou krále rudou stuhu. Vélinovi se to zdálo jako nuzná odměna za tolik snahy, obdarování však vypadali spokojeně.

„Třeba se k němu dostaneš tak blízko, aby si o tebe mohl otřít boty,“ zabručel Nortah. „To by se ti líbilo, ne?“

Kenis nedal najevo žádné podráždění. „Není to moje chyba, že nesmíš jít s námi, bratře,“ odpověděl klidně.

Nortah vypadal, že se chystá vypustit další urážku, ale nakonec jen odstrčil svůj talíř, zvedl se od stolu a se zlostí v očích odkráčel z jídelny.

„Ten se s tím vážně nedovede srovnat,“ poznamenal Barkus.

Po jídle se Vélin s chlapci rozloučil na nádvoří. Byl jim vděčný za to, jak se snažili vypadat lhostejně.

„Já...“ začal Kenis, „tady zůstanu s tebou, jestli chceš.“

Vélina jeho nabídka potěšila, ale dobře věděl, jak moc si Kenis přeje vidět krále. „Kdo by mi koupil nové boty, kdybys nešel?“ S každým z nich si plácl a pak všem zamával na rozloučenou.

Zašel se podívat za Šrámem a s překvapením zjistil, že jeho otrokářský pes si našel kamarádku, fenu asrélinského vlčáka, která byla v kohoutku skoro stejně vysoká jako on, ale ani zdaleka ne tak svalnatá.

„Před pár dny vlezla do jeho kotce,“ vyprávěl mu mistr Šekril. „Jen Víra ví jak. Překvapuje mě, že ji rovnou nezabil. Asi mu chybí společnost. Říkal jsem si, že je nechám spolu, třeba nám za pár měsíců dají štěňata.“

Šrám byl stejně radostný jako vždycky. Když uviděl Vélina, začal nadšeně poskakovat. Fena vypadala ostražitě, ale Šrámovo nadšení ji brzy strhlo. Vélin jim hodil zbytky od snídaně a všiml si, že fena nezačala jíst dřív než Šrám.

„Bojí se ho,“ podotkl.

„Má k tomu důvod,“ řekl mistr Šekril vesele. „Ale rozdělit je nemůžu. Feny už jsou takové, občas si prostě vyberou samce a nehnou se od něj ani

na krok. Typická ženská, co?“ zasmál se. Vélin neměl ani tušení, co tím myslel, ale zdvořile se k němu přidal.

„Tys nešel na slavnost?“ zeptal se Šekril a vydal se hodit jídlo třem nilsélinským teriérům, kteří měli kotec až úplně vzadu. Byla to zdánlivě milá zvířata s krátkými špičatými čumáky a velkýma hnědýma očima. Zle se ovšem zakousla do každé ruky, která se k nim přiblížila. Mistr Šekril je využíval při lovu zajíců a králíků, při němž byli nenahraditelní.

„Mistr Sollis měl pocit, že jsem se při výcviku flákal,“ vysvětlil mu Vélin.

Šekril nesouhlasně zamlaskal. „Když se nebudeš dost snažit, nikdy z tebe bratr nebude. Za mých časů by tě za flákání seřezali jezdeckým bičem. Deset ran za první prohřešek a za každý další o deset víc. Tehdy jsme kvůli bičování přišli o takových deset dvanáct bratrů za rok.“ Šekril si nostalgicky povzdechl. „Ale mrzí mě, že o tu slavnost přijdeš. Prodávají se tam pěkní psi. Sám se tam zajdu podívat, až tady skončím. I když tam nejspíš bude strašně moc lidí, kvůli té popravě a tak. Tady máte, vy potvory.“ Hodil trochu masa do kotce teriérů, kteří se o něj s kňučením a vrčením hned začali přetahovat. Mistr Šekril se při tom pohledu rozesmál.

„Popravě, mistře?“ zeptal se Vélin.

„Cože? No ano, král nechává pověsit svého prvního ministra. Za zradu a úplatky, nic neobvyklého. Proto tam bude tolik lidí. Všichni v království toho mizeru nenávidí. Kvůli daním, víš?“

Vélinovi vyschlo v ústech a srdce mu spadlo až do kalhot. *Nortahův otec. Chystají se zabít Nortahova otce. Proto nás tam Sollis nepustil. Já tady musel zůstat taky, aby to nevypadalo podezřele... Abych tady byl, až se sem ta zpráva dostane.* Upřeně se zahleděl na mistra Šekrila.

„Byl tady dnes ráno mistr Sollis?“ zeptal se.

Šekril se na něj ani nepodíval, pořád se usmíval na své psy. „Mistr Sollis je velmi moudrý muž. Měli byste si ho víc vážit.“

„Takže mu to mám říct já?“ zhrozil se Vélin.

Šekril na to nic neřekl, namísto toho houpal kusem šunky za mřížemi kotce a smál se pokaždé, když po ní některý z teriérů skočil.

„Ehm,“ odkašlal si Vélin, protože nevěděl, co říct. Pomalu začal ustupovat ke dveřím. „Když mě teď omluvíte, mistře.“

Šekril zvedl ruku na pozdrav, aniž by se za ním otočil, a srdečně se smál nad hašteřením teriérů. „Malé příšerky.“

Vélin šel přes nádvoří a měl pocit, že ho tíha zodpovědnosti snad zatlačí mezi dlažební kostky. V tu chvíli nenáviděl Sollise i Principa. *Vedení? pomyslel si hořce. To si klidně nechte.*

Pak ho ale napadlo ještě něco. Zatímco stoupal po točitých schodech do ložnice ve věži, rostlo v něm podezření. Vybavil si výraz v Nortahově tváři, když odcházel z jídelny. Tou dobou v něm Vélin viděl pouhou zlost, ale teď si uvědomil, že v něm bylo ještě něco, náznak odhodlání, rozhodnutí...

Když mu to všechno zapadlo do sebe, zastavil se. *U Víry, to ne!*

Zbytek schodů vyběhl, vpadl do místnosti a v panice vykřikl: „NORTAHU!“

Nikde nikdo. *Třeba bude ve stájích. Má rád koně...*

Pak si všiml, že okno je otevřené a na jejich postelích chybí prostěradla a přikrývky. Když se vyklonil z okna, viděl, že prostěradla svázaná k sobě visí dobrých dvacet stop dolů. Odtud zbývalo dalších patnáct na střechu severního strážního domku a z ní pak dalších deset na zem. Pro Nortaha, stejně jako pro ně všechny, to nebylo nic složitého. Pod pláštěm mlhy mohl snadno proklouznout bratrům hlídajícím na hradbách, z nichž většina už se stejně viděla u snídaně.

Jako první Vélin napadlo, že najde mistra Sollise nebo Principa, ale rychle si to rozmyslel. Nortah by byl tvrdě potrestán a stejně už měl nejméně půlhodinový náskok. Kromě toho Vélin ani netušil, jestli jsou Sollis nebo Princip v klášteře, klidně mohli být také na slavnosti. Navíc ho v hlavě strašila ještě jedna myšlenka: *Co když se tam Nortah dostane jako první? Co když to uvidí?*

Vélin rychle popadl láhev s vodou a pár nožů, pak si připevnil na záda meč. Vlezl do okna, pevně se chytil Nortahova lana a začal sestupovat. Jak čekal, nebylo to nic složitého, brzy stál na zemi. Mlha už byla pryč, takže si musel dát dobrý pozor, aby ho nikdo neviděl. Přitiskl se ke zdi, dokud bratr na stráž, zrudlý, asi sedmnáctiletý chlapec, neodešel o kus dál, a pak co nejrychleji vyrazil ke stromům. Na cvičišti by to byl krátký běh, k lesu to nebylo ani dvě stě yardů, ale s hradbami za zády a hrozbou, že každou chvíli zaslechne varovný výkřik nebo rovnou svist letícího šípu, se to zdálo jako celá míle. Na tak krátkou vzdálenost by bratři neminuli. Když se tedy konečně ponořil do chladného stínu stromů, s úlevou vydechl a trochu zpomalil. Sice pořád běžel rychleji, než by mu to vyhovovalo, jenže si nemohl dovolit ztrácet čas. Ještě chvíli zůstal mezi stromy, načež vyběhl na cestu.

Na cestě bylo rušněji, než kdy viděl. Byla plná farmářů vezoucích na dvoukolácích svoji úrodu na trh a rodin, které se jednou za rok vypravily do města za souboji a další zábavou, jíž letos bude bezpochyby vévodit slibovaná poprava královského prvního ministra. Nikdo z poutníků nevypadal, že by je vyhlídka na takový zážitek nějak polekala. Vélín všude okolo sebe viděl veselé, rozesmáté tváře, dokonce minul i jeden povoz plný mužů, které vzhledem k jejich sbírce seker odhadl na dřevorubce. Všichni si prozpěvovali krutý popěvek:

*Jmenoval se Artis Sendal,
byl hamižný lakomec,
král Janus ho zrádcem seznal,
teď ho čeká zlý konec.*

„Nespěchej tolik, ty řáde!“ zavolal za ním jeden z dřevorubců a vrávoravě zvedl k ústům kameninovou láhev. „Nemůžou toho hajzla zabít dřív, než tam dojedem my. Někdo jim přece musí nasekat dřevo na oheň.“ Ostatní dřevorubci vybuchli smíchy. Vélín běžel dál a odolával nutkání podívat se, jak dobře tomu opilci půjde sekat dřevo se zlámanými prsty.

Slyšel to ještě dřív, než to uviděl. Nepřetržitý hlomoz vycházející zpoza dalšího kopce, zvuk tisíců hlasů mluvících najednou. Jako dítě si myslel, že to je nějaká příšera, a ustrašeně se schoulil matce do náruče. „Pšt,“ těšila ho a hladila ho po vlasech. Když vystoupili na vrchol kopce, jemně mu otočila hlavu. „Podívej, Vélíne. Podívej, kolik je tam lidí.“

Tehdy se mu zdálo, že na tu pláň před hradbami Varinsholdu dorazil snad úplně každý obyvatel království, aby se zúčastnil té obrovské oslavy léta. Teď ohromeně zjišťoval, že ten dav je snad ještě větší, než si pamatoval, táhl se po celé délce západních hradeb města. Nad změtí stanů, pestrobarevných prodejních stánků a záplavou lidí se vznášely obláčky kouře stoupající z ohňů. Pro chlapce, který strávil poslední čtyři roky v uzavřeném prostředí kláštera řádu, to byl skutečně ohromující pohled.

Jak ho tady dokážu najít? uvažoval. Za sebou zaslechl písničku opilých dřevorubců, kteří ho ve svém povoze dojeli. Pořád se ještě radovali ze smrti králova ministra. *Nehledej jeho, uvědomil si. Hledej šibenici. Bude u ní.*

* * *

Vstoupit do davu byl neobvyklý zážitek. Když se Vélín ponořil do změtí těl a neznámých pachů, mísila se v něm radost s obavami. Všude byli samí kupci, jejichž pokřikování se ve všeobecném šumu téměř ztrácelo.

Prodávali cokoli od sladkostí až po keramiku. Na různých místech postávaly okolo muzikantů, herců, žonglérů, akrobatů a kouzelníků hloučky diváků, kteří buď nadšeně tleskali, nebo nespokojeně bučeli. Vélín se snažil nenechat se tím vším rozptýlit, ale nakonec se u několika zajímavých podívaných stejně zastavil. Viděl neobyčejně svalnatého hromotluka, který plival oheň, nebo muže s tmavou pletí oblečeného v hedvábné róbě, jenž vytahoval okolostojícím lidem z uší různé cetky. Vélín jejich představení krátce pozoroval, než si uvědomil, proč je tady, a zahanbeně se vydal dál. Když se zastavil u jedné polonahé artistky, ucítil v plášti něčí ruku. Pohybovala se hbitě, skoro neznatelně, hledala. Vélín chytil zloděje levačkou za zápěstí, vytáhl ho před sebe a nastavil mu levou nohu. Kapsář ztěžka dopadl na zem a bolestivě hekl. Byl to chlapec, drobný, vyhublý a oblečený v rozervaných hadrech. Podíval se na Vélína a zavrčel. Zuřivě mrskal volnou paží, aby se vysvobodil z jeho sevření.

„Vida, zloděj!“ zasmál se škodolibě nějaký muž z davu. „To má z toho, že si dovoluje na člena řádu.“

Při zmínce o řádu se chlapcova snaha utéct ještě zdvojnásobila, škrábal a kousal Vélína do ruky.

„Zabij ho, bratře,“ navrhoval jiný přihlížející. „Čím míň zlodějů, tím líp.“

Vélín si toho hlasu nevšímal a zvedl kapsáře do vzduchu. Nebylo to složité, chlapec byl skutečně kost a kůže. „Musíš trénovat,“ řekl mu.

„Jdi se bodnout,“ prskal zlodějíček a zuřivě se kroutil. „Ty nejseš žádný bratr. Seš jenom učedník. O nic lepší než já.“

„Tenhle by potřeboval pořádný výprask,“ ozval se muž, který se vynořil z davu a chystal se hochovi uštedřit facku.

„Běžte pryč,“ zasyčel Vélín. Buclatý mužík s hustým plnovousem, který mu páchl pivem, a nesoustředěným pohledem ukazujícím na čerstvou opilost krátce pohlédl na Vélína a spěšně se vypařil. Ve svých čtrnácti letech už byl Vélín vyšší než většina mužů okolo a po výcviku v řádu měl pevnou, ale štíhlou postavu. Věnoval svůj pohled ještě několika přihlížejícím. Všichni rychle zmizeli. *To není kvůli mně*, říkal si Vélín. *Oni se bojí řádu.*

„Pusť mě, ty šmejde,“ škemral chlapec, v jehož hlase se mísil strach se zlostí. Už se vyčerpal snahou vykrotit se z Vélínova sevření, takže už jen tak visel a z očí mu šlehaly blesky bezmocného vzteku. „Znám spoustu lidí, u kterých by sis to určitě nechtěl rozházet...“

„Já znám taky spoustu lidí. A jednoho kamaráda tady hledám. Kde je šibenice?“

Chlapec se zmateně zamračil. „Cože?“

„Šibenice, na které mají oběsit králova ministra. Kde je?“

Zamračený výraz v chlapcově tváři vystřídal vypočítavý úšklebek. „Co za to?“

Vélin ho sevřel ještě pevněji. „Zlomené zápěstí.“

„Ty blbej řádovej pitomče,“ bručel kluk rozzlobeně. „Klidně si mi zlom zápěstí. Nebo celou zatracenou ruku. Co tím získáš?“

Vélin mu pohlédl do očí a uviděl v nich strach, zlobu, ale ještě něco jiného, něco, co ho přimělo uvolnit sevření: vzpurnost. Ten kluk měl v sobě dost pýchy na to, aby se nenechal zlomit strachem. Vélin si znovu prohlédl jeho rozervané oblečení a blátem obalené bosé nohy. *Možná je pýcha to jediné, co má.*

„Teď tě položím na zem,“ řekl klukovi. „Jestli utečeš, chytím tě.“ Vytáhl chlapce ještě výš, aby měli oba oči ve stejné výšce. „Věříš mi?“

Kluk trochu ucukl a trhl hlavou. „No jo.“

Vélin ho postavil na zem a pustil ho. Viděl, jak si mne zápěstí a zápasí s instinktem pobízejícím ho k útěku. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Vélin.

„Frentis,“ odpověděl kluk obezřetně. „A ty?“

„Vélin Al Sorna.“ Klukovi se v očích mihl záblesk poznání. Dokonce i on, který byl na samém dně městské hierarchie, slyšel o Pánu bitev. „Tady.“ Vélin vylovil z kapsy vrhací nůž a nabídl ho klukovi. „Tohle je všechno, co ti můžu nabídnout. Dám ti ještě dva, když mi ukážeš, kde je šibenice.“

Kluk si nůž zvědavě prohlížel. „Co to je?“

„Nůž, hází se s ním.“

„Dá se s tím někdo zabít?“

„Jenom když budeš hodně trénovat.“

Kluk se dotkl hrotu, načež bolestivě mlaskl a strčil si zakrvácený prst do pusy, když zjistil, že je nůž ostřejší, než vypadá. „Nauč mě to,“ zamumlal přes prsty. „Nauč mě, jak se s tím hází, a já tě dovedu k šibenici.“

„Potom,“ řekl Vélin. Když viděl, že mu kluk nevěří, dodal: „Máš na to moje slovo.“

Slovo člena řádu zjevně mělo u Frentise nějakou váhu. Jeho podezření ustoupilo, i když ne úplně. „Tudy,“ hlesl a vykročil mezi lidi. „Drž se blízko.“

Vélin se prodíral davem a sledoval kluka. Několikrát ho ztratil z dohledu, ale brzy ho zase našel, jak na něj netrpělivě čeká a brblá, aby si pospíšil.

„Copak vás neučí, jak máte sledovat lidi?“ zeptal se, když se procpali zvlášť hustým davem diváků, kteří sledovali tančícího medvěda.

„Učí nás bojovat,“ odpověděl Vélin. „Já... na tolik lidí nejsem zvyklý. Už čtyři roky jsem nebyl ve městě.“

„Ty máš ale kliku. Dal bych pravou kouli za to, abych už tuhle díru nikdy neviděl.“

„Tys nikdy nebyl nikde jinde?“

Frentis mu věnoval pohled naznačující, že Vélin je pořádný hlupák. „Ale jasně, tamhle mám zakotvenou vlastní loď. Ta mě doveze, kam se mi zachce.“

Proplétali se davem snad celé věky, než Frentis konečně zastavil a ukázal na dřevěný rám tyčící se nad zástupem lidí asi sto yardů před nimi. „Tamhle je. Tam tomu chudákovi nasaděj oprátku. Proč ho vlastně chtěj zabít?“

„Nevím,“ odpověděl Vélin upřímně. Pak dal klukovi dva další nože, které mu slíbil. „Přijď večer o Elrianu ke klášteru a já tě naučím, jak se s nimi hází. Počkej u severní brány, najdu si tě.“

Frentis přikývl a nože rychle zmizely v jeho hadrech. „Takže ses přišel podívat? Jak ho budou věšet?“

Vélin vyrazil na cestu a pátral očima v davu. „Doufám, že ne.“

Pročesával okolí šibenice přes čtvrt hodiny, prohlédl každou tvář v naději, že Nortaha někde zahlédne, ale nenašel nic. Nebylo to nijak překvapivé: každý z nich věděl, jak se skrýt před pátravýma očima a jak se ztratit v davu. Zastavil se u loutkového divadla a v břiše cítil, že se ho začíná zmocňovat panika. *Kde je?*

„Ó, požehnané duše Zemřelých,“ hlaholil loutkář falešně tragickým tónem a zkušenými prsty tahal za provázky tak, aby dřevěná loutka na pódiu zaujala zkroušenou pozici. „Jsem sice bez víry, ale ani takový ztroskotanec jako já si podobný osud snad nezaslouží.“

Bezvěrec Kerlis. Vélin ten příběh znal, patřil k matčiným oblíbeným. Kerlis popíral Víru, a tak byl odsouzen k věčnému životu, dokud se Zemřelí neusnesou, že mu dovolí vstoupit za hranice světa. Povídalo se, že pořád ještě bloudí po zemi a hledá Víru, kterou nikdy nenajde.

„Zpečetil sis svůj osud, bezvěřče,“ zpíval loutkář a pokyvoval řadou dřevěných hlav, které představovaly Zemřelé. „My tě nesoudíme. Odsoudil ses sám. Najdi svoji Víru a my tě rádi přivítáme...“

Vélin, který se na chvíli nechal pohltit loutkářovým uměním, se přinutil otočit se zpátky do davu. *Dívej se*, napomínal sám sebe. *Soustřed' se. Je tady. Musí tady někde být.*

Náhle se zarazil, když ho v davu zaujala jedna tvář. Tvář asi třicetiletého muže se štíhlou, silnou postavou a smutným výrazem. Ten pohled mu byl povědomý. *Erlin!* Vélin na něj ohromeně zíral. *Vrátil se. Je to snad blázen?*

Erlin vypadal, že je naprosto pohlcen loutkovým představením, cele mu věnoval svůj smutný pohled. Vélin nevěděl, co dělat. Promluvit na něj? Nevšímat si ho?... Zabít ho? Hlavou mu vířily černé myšlenky vyvolané panikou. *Byl jsem to já, kdo jemu a té holce pomohl. Jestli ho chytí... Vzpomínka na dívčinu tvář a dotek jejího šátku na jeho krku ho přivedly zpátky k rozumu. Půjdu pryč, rozhodl se. Lepší bude předstírat, že jsem ho nikdy neviděl...*

V tu chvíli Erlin zvedl hlavu a pohlédl na Vélina. Poznal ho a vyděšeně vytřeštil oči. Sklopil zrak zpátky k divadlu, v obličeji se mu zračila nečitelná směs emocí, pak se otočil a zmizel v davu. Vélin pocítil nutkání sledovat ho a zeptat se, jestli je Sella v pořádku, ale když vykročil, ozval se za ním výkřik následovaný zazvoněním čepelí. Bylo to asi padesát yardů od něj, kousek od šibenice.

Okolo místa, kde vypukla potyčka, se vytvořil kruh zvědavců a Vélin byl nucen prodírat se těsným davem. Slušnost tady musela ustoupit stranou, takže se za ním ozývalo nespokojené mručení a nadávky.

„Co provedl?“ ptal se někdo z přihlížejících.

„Snažil se prodrat kordonem,“ hlásil jiný hlas. „Je to zvláštní. Něco takového byste od bratra nečekali.“

„Myslíte, že ho taky pověsí?“

Vélin se konečně prodral mezi lidmi natolik, aby měl na scénu před sebou dobrý výhled. Bylo jich pět, podle černých per na halenách to byli vojáci Dvacáté sedmé kavalerie. Díky peří získali i svoji přezdívku: Černí jestřábi. Vzhledem k tomu, že se údajně těšili králově oblibě za své služby během druhé války o sjednocení, často měli tu čest dozorovat při veřejných událostech a slavnostech. Jeden z nich, ten největší, držel pod krkem Nortaha. Masitou paži měl obtočenou okolo jeho hrdla, zatímco dva další vojáci se snažili Nortaha spoutat. Čtvrtý z nich stál kousek stranou s taseným mečem. „U Víry, držte toho smrada pořádně!“ křikl. Všichni měli čerstvé modřiny a jizvy, což naznačovalo, že se Nortah nenechal chytit jen tak. Pátý muž klečel opodál, tiskl si krvavou ránu na paži a obličej měl celý

popelavý bolestí a stažený zlostí. „Zabijte toho sráče!“ vrčel. „Vždyť mě zmrzačil!“

Když Vélin viděl, že se muž s taseným mečem napřahuje, jednal bez dalšího rozmyšlení. Poslední vrhací nůž mu vylétl z ruky ještě dřív, než si uvědomil, co dělá. Byl to nejpřesnější hod, jaký se mu zatím povedl, zasáhl muže těsně pod zápěstím. Meč mu okamžitě upadl na zem a on jen ohromeně hleděl na lesklý kousek kovu, který mu trčel z ruky.

Vélin na nic nečekal a z pochvy na zádech vytáhl meč. Když k nim přiskočil, jeden z mužů Nortaha pustil a sáhl po vlastním meči. Nortah využil příležitosti a udeřil muže loktem do obličeje, čímž ho poslal přímo do dráhy Vélinova kopu. Voják se ještě chvíli potácel, z nosu i z úst se mu řinula krev, až nakonec ztěžka dopadl na zem.

Nortah vytáhl od opasku vrhací nůž a máchl s ním dozadu, směrem k vojákovu, který ho svíral kolem krku. Čepel se muži zabodla hluboko do stehna a on své sevření uvolnil. Vélin přiskočil a srazil ho k zemi úderem jílce do spánku. Poslední Černý jestřáb Nortaha pustil a s tasenou zbraní rychle ustupoval. Třesoucí se hrot jeho meče se jen blýskal.

„Vy...“ koktal. „Narušili jste králův mír. Jste zatč...“

Nortah se s ohromující rychlostí vrhl vpřed, protáhl se pod jeho mečem a v plné rychlosti mu dal ránu pěstí do břicha. Stačily dva další údery a muž ležel na zemi.

„Jestřábi?“ odplivl si Nortah směrem k bezvládnému vojákovu. „Spíš ovečky.“ Pak se obrátil k Vélinovi s nepřičetným zoufalstvím v očích. „Díky, bratře. Pojd’.“ Prudce se otočil na patě. „Musíme zachránit mého ot...“

Vélin ho tvrdě udeřil těsně za uchem. Byl to chvat, který se naučili pod velmi bolestivým vedením mistra Intrise. Oběť po něm ztratila vědomí, ale nezůstaly jí trvalé následky.

Vélin poklekl vedle svého kamaráda a na krku mu zkontroloval tep. „Je mi líto, bratře,“ zašeptal, uložil meč do pochvy a namáhavě si hodil bezvládného Nortaha přes rameno. Vélin byl větší než Nortah, ale i tak pro něj jeho tělo představovalo znatelné závaží, když s ním vykročil do davu ohromených diváků. Když jim naznačil, aby mu udělali cestu, nikdo z nich se nezmohl na slovo.

„Ani hnout!“ rozřízl ticho hlasitý rozkaz, který v ohromeném davu vyvolal nesrozumitelné hučení.

„Přemohli pět Černých jestřábů, jenom dva...“

„Nic takového jsem nikdy neviděl...“

„Napadnout vojáka je zrada. Podle královského ediktu...“

„STŮJ!“ ozval se ten hlas znovu i přes okolní hluk. Vélín se ohlédl a uviděl muže v sedle, který hnal koně tlačenicí vpřed a čas od času kolem sebe máchl bičíkem, aby si proklestil cestu. „Ustupte!“ rozkazoval. „Ve jménu krále, ustupte!“

Krátce nato se z davu vynořil vysoký jezdec sedící na černém válečném koni, renfélinském plnokrevníku. Muž byl oblečený ve slavnostní uniformě s černým peřím na haleně a na hlavě měl důstojnickou přilbu s krátkým chocholem. Ze štíhlého, hladce oholeného obličeje pod ní sálal hněv. Jeho hodnost prozrazovala jediná čtyřcípá hvězda na brnění: lord maršál královské armády. Za mužem v sedle postupovala skupina pěších Černých jestřábů s tasenými meči, kteří několika dobře mířenými kopy a ranami pěstí donutili okolostojící lid k ústupu. Někteří z nich pečovali o své raněné spolubojovníky, přičemž vrhali na Vélína nenávistné pohledy. Muž, který měl v zápěstí zabodnutý Vélínův nůž, neskrývaně vzlykal bolestí.

Vélín pochopil, že odtud není úniku, a tak Nortaha opatrně položil na zem a ustoupil stranou tak, aby zůstal mezi svým kamarádem a mužem na koni.

„Co se to tady děje?“ dožadoval se maršál odpovědi.

„Já se zodpovídám řádu,“ odpověděl Vélín.

„Ty teď odpovíš mně, ty řádový štěně, nebo tě pověsím za vnitřnosti na nejbližší strom.“

Vélín vzdoroval touze vytáhnout meč proti dalším Černým jestřábům, kteří ho obestoupili. Bylo mu jasné, že se všemi bojovat nemůže, ne pokud by jich několik nezabil, což by však Nortahovi moc nepomohlo.

„Smím znát vaše jméno, lorde?“ zeptal se v zoufalém boji o čas. Doufal, že nemá příliš rozechvělý hlas.

„Nejdřív se mi představ sám, ty spratku.“

„Vélín Al Sorna. Bratr učedník Šestého řádu.“

Jeho jméno proletělo davem jako vlna. „Sorna...“

„Syn Pána bitev...“

„Jako by mu z oka vypadl...“

Když jezdec uslyšel jeho jméno, přimhouřil oči, ale rozlícený výraz ho ani trochu neopustil. „Lakril Al Hestian,“ představil se. „Lord maršál Dvacátého sedmého jezdeckého regimentu královské armády.“ Postrčil koně blíž a zahleděl se na Nortahovo bezvládné tělo. „A tenhle?“

„Bratr Nortah,“ odpověděl Vélín.

„Slyšel jsem, že se pokusil zachránit zrádce. To by mě zajímalo, proč by člen řádu něco takového dělal?“

On to ví, uvědomil si Vélín. On ví, kdo je Nortah. „To nemám tušení, lorde maršále,“ řekl. „Já viděl jen to, že se někdo pokusil mého bratra zavraždit, a tak jsem zasáhl.“

„Prý zavraždit!“ prskal jeden z Černých jestřábů, který byl celý rudý vzteky. „Vzdoroval právoplatnému zatčení.“

„Je členem řádu,“ řekl Vélín směrem k Al Hestianovi. „Stejně jako já. Oba se řádu zodpovídáme. Jste-li přesvědčen, že jsme se nějak prohřešili, musíte celou věc předložit našemu Principovi.“

„Všichni podléhají královskému právu, chlapče,“ odpověděl Al Hestian klidně. „Bratři, vojáci i Páni bitev.“ Pevně hleděl Vélínovi do očí. „A ty a tvůj bratr se mu budete zodpovídat také.“ Pak pokynul svým mužům. „Nedotýkej se svých zbraní, chlapče, nebo se budeš zodpovídat už jen Zemřelým.“

Když Černí jestřábi vykročili směrem k němu, Vélín sáhl po meči. Možná kdyby jich dokázal několik zranit, vznikl by dostatečný zmatek na to, aby se mu podařilo s Nortahem zmizet v davu. Pak už by se však k řádu vrátit nemohli, ti, kdo vzdorují královské armádě, u řádu nejsou vítáni. *Žít jako psanec, říkal si Vélín. To nemůže být tak zlé.*

„Uklidni se, kluku,“ varoval ho jeden z Černých jestřábů, starý seržant s ošlehanou tváří. Pomalu postupoval vpřed s mečem namířeným k zemi a s dýkou v levé ruce. Když Vélín viděl, s jakou lehkostí se pohybuje a jak snadno drží rovnováhu, odhadl ho jako toho nejnebezpečnějšího protivníka. „Nech ten meč tam, kde je,“ pokračoval seržant. „Nemusíme přece prolévat další krev. Teď půjdeš s náma a všechno to vyřešíme, v klidu a civilizovaně.“

Ze vzteku čišícího z ostatních Černých jestřábů Vélín odhadoval, že by s ním a Nortahem zacházeli všelijak, jenom ne civilizovaně.

„Já nechci prolévat krev,“ řekl seržantovi a vytáhl meč. „Ale jestli mě donutíte, budu muset.“

„Takhle tady budeme věčně, seržante,“ naléhal Al Hestian a předklonil se v sedle. „Ukončete to...“

„Že se tady ale dějou věci!“ zahřímá nějaký hlas z davu. Okolostojící zástup se s neochotným bručením rozestoupil, neboť si jím razily cestu tři postavy.

Vélinovi radostí poskočilo srdce. Byl to Barkus a hned za ním šli Kenis a Dentos. Barkus se na Černé jestřáby přívětivě usmíval. Kenis s Dentosem na ně na rozdíl od něj hleděli upřeně a výhrůžně, jak si to osvojili během let tvrdého výcviku. Všichni drželi v rukou meče.

„To je ale pěkný pohled!“ pokračoval Barkus, když se všichni tři postavili Vélinovi po boku. „Hejno jestřábů pěkně seřazených k tomu, abychom je mohli oškubat.“

„Zmizte odtud, chlapci!“ utrl se Al Hestian na Barkuse. „Tohle se vás netýká.“

„Slyšeli jsme nějaký rozruch,“ otočil se Barkus k Vélinovi, aniž by Al Hestianovi věnoval sebemenší pozornost. Pak kývl směrem k bezvládnému Nortahovi. „Utekl, co?“

„Ano. Chystají se tady popravít jeho otce.“

„Slyšeli jsme,“ řekl Kenis. „Je to zlé. Říká se, že to byl dobrý člověk. Ale král je spravedlivý a určitě k tomu má své důvody.“

„To vyprávěj Nortahovi,“ odvětil Dentos. „Chudák kluk. To mu udělali oni?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Vélin. „Nenašel jsem jiný způsob, jak ho zastavit.“

„Mistr Sollis nás zbičuje jako dobytek,“ zavrčel Dentos.

Pak všichni zmlkli a obrátili svou pozornost k Černým jestřábům, kteří na ně hleděli s neskrývanou nenávistí, ale ani jeden z nich se neodhodlal k útoku.

„Bojí se nás,“ podotkl Kenis.

„To by měli,“ přidal se Barkus.

Vélin se odvážil pohlédnout na Al Hestiana. Maršál, který zjevně nebyl zvyklý na to, aby mu někdo odporoval, se viditelně chvěl vzteky. „Ty!“ ukázal prstem na jednoho z vojáků. „Najdi kapitána Hintila. Vyřid' mu, ať přivede svoji rotu.“

„Celou rotu!“ rozesmál se Barkus. „To je ale čest, pane!“

Několik lidí z davu se zasmálo, čímž Al Hestianova zlost ještě vzrostla. „Za tohle budete všichni pykat!“ rozkřikl se tak, že to znělo spíš jako skřek. „Nemyslete si, že vás král bude šetřit!“

„Už zase mluvíte za mého otce, lorde maršále?“

Ze zástupu přihlížejících se vynořil vysoký mladík s rezavými vlasy. Měl skromný, ale kvalitní oděv. Lidé mu uctivě ustupovali, odvraceli zrak a skláněli hlavy. Několik z nich dokonce pokleklo na jedno koleno. Když se

ohromený Vélin rozhlédl po ostatních, uviděl, že Jestřábi i Kenis dělají totéž.

„Poklekněte, bratři!“ zasyčel Kenis. „Vzdejte principi úctu.“

Princi? Vélin si znovu prohlédl toho vysokého muže a tentokrát v něm rozpoznal toho vážného mladíka, kterého před mnoha lety viděl v královském paláci. Princ Malcius teď byl skoro stejně vysoký a mohutný jako jeho otec. Vélin se rozhlížel po vojácích z palácové gardy, ale princ byl sám. *Princ, který chodí jen tak bez doprovodu mezi lidi?* pomyslel si zmateně.

„Véline!“ zašeptal Kenis naléhavě.

Když si Vélin začal klekat, princ ho gestem zastavil. „To není nutné, bratře. Prosím povstaňte, všichni.“ Usmál se na všechny klečící okolo. „Půda je rozbahněná. A teď mi raději povězte, lorde,“ otočil se k Al Hestianovi, „co se to tady děje.“

„Povstání zrádců, Vaše Výsosti,“ odpověděl rozhodně Al Hestian, když se narovnal. Celé levé koleno měl obalené blátem. „Tihle kluci napadli mé muže ve snaze osvobodit vězně.“

„Ty zatracenej lháři!“ vybuchl Barkus. „Přišli jsme sem na pomoc svým bratrům, když byli napadení...“ Pak zmlkl, protože princ zvedl ruku. Malcius se mlčky rozhlédl po zraněných Černých jestřábech a bezvládném Nortahovi.

„Ty, bratře,“ oslovil Vélina. „Jsi zrádce, jak tvrdí lord maršál?“ Vélin si všiml, že se pořád dívá na Nortaha.

„Já žádný zrádce nejsem, Vaše Výsosti,“ odpověděl Vélin. Snažil se, aby v jeho hlase nebyla patrná zlost ani strach. „Ani mí bratři. Přišli mě sem bránit. Je-li nutné vysvětlit, co se tady stalo, pak toto břímě leží jen na mně.“

„A na tvém padlém bratrovi.“ Princ Malcius přistoupil blíž k Nortahovi a prohlížel si ho se zvláštním zaujetím. „Měl by i on podat své vysvětlení?“

„On... jednal v zármutku,“ koktal Vélin. „Bude se zodpovídat našemu Principovi.“

„Je vážně zraněný?“

„Dostal ránu do hlavy, Vaše Výsosti. Probudí se asi za hodinu.“

Princ ještě chvíli hleděl na Nortaha, pak se otočil a tiše řekl: „Až se probudí, vyříd'te mu, že sdílím jeho zármutek.“

Pak přistoupil k Al Hestianovi. „Tohle je vážná věc, lorde maršále. Velmi vážná.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Tak vážná, že její pečlivé vyšetřování by vedlo k odložení poprav, což bych králi vysvětloval jen velmi nerad. Pokud to ovšem nechcete udělat sám.“

Ale Hestian pohlédl princovi krátce do očí. V tom pohledu byla jasně patrná vzájemná nevraživost. „Nerad bych krále zbytečně vyrušoval,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Děkuji za vaši uvážlivost.“ Princ Malcius se otočil k Jestřábům. „Doprovodte tyto zraněné muže do královského altánu, králův léčitel je ošetří. Lorde maršále, slyšel jsem, že u západní brány povykují nějakí opilci. Měl byste se tam zajet podívat. Už vás nebudu déle zdržovat.“

Al Hestian se uklonil, sesedl z koně a vedl ho okolo Vélina a ostatních. Z jeho obličeje čísel příslib pomsty. „Z cesty!“ křikl a švihl jezdeckým bičíkem směrem k davu.

„Odneste svého bratra zpět do kláštera,“ řekl princ Malcius Vélinovi. „Hned povězte svému Principovi, k čemu tady došlo, než se to doslechne odjinud.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ ujistil ho Vélin a uklonil se tak hluboko, jak jen dokázal.

Ze vzdálenosti zhruba sta yardů k nim dolehlo nepřerušované, monotónní bubnování. Jak nabývalo na hlasitosti, zástup lidí postupně utichal. Vélin zahlédl nad hlavami lidí řadu hrotů kopí pohybujících se do rytmu bubnování, jak se přibližuje k temné siluetě šibenice.

„Odneste ho pryč!“ rozkázal princ. „I když je v bezvědomí, neměl by u toho být.“

Zatímco se prodírali ztichlým davem, Vélin a Kenis nesli Nortaha a Dentos s Barkusem jim razili cestu, bubnování utichlo. Nastalé ticho bylo tak těžké, až Vélin téměř cítil, jak ho všeobecné očekávání tlačí k zemi. Z dálky se ozval nějaký rachot, po němž za hromadného jásotu do vzduchu vítězně vylétly tisíce zaťatých pěstí a všechny tváře se nadšeně rozzářily.

Kenis se znechuceně rozhlížel po jásajícím davu. Vélin neslyšel, co říká, ale z jeho rtů dokázal to slovo jasně vyčíst: „Lůza.“

* * *

Jakmile vkročili za hradby kláštera, Nortah zmizel v péči mistrů. Z ostražitých pohledů ostatních chlapců a zamračených obličejů mistrů bylo jasné, že je zvěsti o jejich dobrodružství předběhly.

„Dohlédneme na něj,“ řekl mistr Šekrin, když do svých svalnatých rukou přebíral Nortaha. „Vy ostatní jděte do své ložnice. Nevycházejte ven, dokud vám neřekneme. S nikým nemluvte, dokud nedostanete svolení.“

Mistr Haunlin chlapce odvedl k severní věži, aby se ujistil, že uposlechnou jejich nařízení. Vzhledem k okolnostem si tentokrát nezpíval jako jindy. Když se za nimi zabouchly dveře, Vélin si byl jistý, že mistr za nimi zůstal stát. *Jsou z nás teď věžňové?* uvažoval.

V ložnici si odložili své věci a čekali.

„Koupil jsi mi ty boty?“ zeptal se Vélin Kenise.

„Nestihl jsem to. Promiň.“

Vélin pokrčil rameny. Ticho se prodlužovalo.

„Barkus si to málem rozdál s jednou courou za stánkem s pivem,“ vyhrkl Dentos. Mlčení na něj vždy těžce doléhalo. „Byla to pěkná roštěnka. Prsa jako melouny. Co, bratře?“

Barkus k němu z druhé strany ložnice vrhl zlostný pohled. „Zmlkni,“ okřikl ho.

Následovalo další ticho.

„Víš, že kdyby tě přistihli, dostal bys svoje zlatáky na rozloučenou?“ zeptal se Vélin Barkuse. Čas od času se u brány zjevily dívky z Varinsholdu a okolních vesnic s nafouklými břichy nebo vřeštícími dětmi. Dotyčný bratr se pak při narychlo uspořádané svatbě vedené Principem s dívkou oženil, načež dostal své mince a k nim dvě navíc, jednu za dívku a jednu za dítě. Někteří chlapci kupodivu vypadali, že jim nevadí odejít za takových okolností. Jiní zase trvali na své nevině, kterou však brzy potvrdila nebo vyvrátila zkouška pravdy provedená členy Druhého řádu.

„Vždyť jsem sakra nic neudělal,“ bránil se Barkus.

„Strkal jsi jí jazyk až do krku,“ smál se Dentos.

„Vypil jsem pár piv. A stejně se všechny točily jen kolem Kenise.“

Vélin pohlédl na Kenise, který se začínal červenat. „Vážně?“

„A nejenom to. Úplně se na něj lepily. „No, není to krasavec?““

Vélin potlačil smích. Kenis teď už měl tváře celé rozpálené doruda. „Vsadím se, že tomu odolal jako správný muž.“

„No nevím,“ přemítal Dentos. „Řekl bych, že ještě pár minut a za devět měsíců by se nám u brány motala celá armáda krásných bastardů. Ještě štěstí, že se tam přimotal nějaký opilec a začal vykřikovat něco o bitce mezi Jestřáby a kluky z řádu.“

Při zmínce o té rvačce všichni znovu zmlkli. Nakonec promluvil Barkus: „Nemyslíte, že ho zabijou, že ne?“

* * *

V místnosti už se začínalo stmívat, když se otevřely dveře a dovnitř nakráčel Sollis, očividně ovládaný ohromnou zlostí. „Sorno,“ zaburácel. „Pojď se mnou. Vy ostatní si zajděte do kuchyně pro jídlo a pak běžte spát.“

Vélin přemáhalo nutkání zeptat se na Nortaha, ale pohled na Sollisův rozzuřený výraz ho umlčel. Namísto toho následoval mistra ze schodů a přes nádvoří k západním hradbám. Celou cestu se poohlížel po jeho biči. Očekával, že ho Sollis odvede do Principovy komnaty, ale namísto toho šli na ošetřovnu, kde mistr Hental pečoval o Nortaha. Ten ležel v posteli s uvolněným výrazem a zamlženým pohledem za přivřenými víčky. Vélin ten pohled znal; chlapci, již utrpěli bolestivá zranění, občas potřebovali silné léky, které sice zahnalý bolest, ale také je v podstatě zbavily vědomí.

„Juka a stínovka,“ vysvětlil mistr Hental, když Sollis a Vélin vešli dovnitř. „Když přišel k sobě, začal blouznit. Než jsme si s ním poradili, stihl dát Principovi pořádnou ránu.“

Vélin šel blíž k posteli, při pohledu na bratra mu srdce usedalo. *Vypadá tak zesláble...*

„Dostane se z toho, mistře?“ zeptal se.

„Už jsem viděl takové případy, kdy lidi blouznili a mlátili kolem sebe hlava nehlava. Často se to stává mužům, kteří se zúčastnili příliš mnoha bitev. Brzy usne. Až se probudí, nebude se cítit moc dobře, ale bude to zase on.“

Vélin se obrátil k Sollisovi. „Už Princip rozhodl o trestu, mistře?“

Sollis pohlédl na mistra Hentala, který přikývl a odešel z místnosti. „Trestu není třeba,“ odpověděl pak Sollis.

„Vždyť jsme zranili královy vojáky...“

„Ano. Kdybyste dávali při mém výcviku větší pozor, mohli jste je zabít.“

„Lord maršál...“

„Tady nerozhoduje. Nortah neuposlechl rozkaz, za což by měl být potrestán. Nicméně Princip je přesvědčen, že už se potrestal sám. A co se tebe týče, tvoje neposlušnost byla motivována obranou bratra. V takovém případě je trest zbytečný.“

Mistr Sollis šel k posteli a přiložil Nortahovi dlaň na čelo. „Horečka by měla ustoupit, jakmile juka přestane působit. To ostatní v něm ale zůstane.“

Bolest, která ho bude řezat v těle jako nůž. Taková bolest chlapce promění buď v muže, nebo v nestvůru. Podle mě už rád viděl nestvůr dost.“

V tu chvíli to Vélín pochopil. Došlo mu, co je příčinou Sollisovy zlosti. *Nezlobí se na nás, pomyslel si. Zlobí se na krále za to, co provedl Nortahovu otci, a za to, co to udělalo s Nortahem. My jsme jeho meče, on nás vykoval. A král jednu z jeho čepelí poškodil.*

„Společně s bratry na něj dohlédneme,“ řekl Vélín. „Budeme s ním sdílet jeho bolest. Pomůžeme mu se s ní vyrovnat.“

„To bezpochyby.“ Sollis se mu zadíval do očí. Jeho pohled byl ještě pevnější než jindy. „Když je nějaký bratr v nesnázích, existuje jen jeden způsob, jak se s tím vyrovnat, a bratr by neměl zabít jiného bratra.“

* * *

Když dalšího rána Nortah přišel k sobě, jeho sténání vzbudilo Vélina, který u něj zůstal celou noc.

„Co?“ rozhlížel se Nortah kalným pohledem. „Kde to...“ Když spatřil Vélina, zmlkl. Ohmatal si bouli na hlavě a na očích mu bylo vidět, že se rozpomíná. „Praštils mě,“ řekl. Vélín se díval, jak Nortahovi všechno postupně dochází a obličej mu chřadne pod tíhou zármutku.

„Mrzí mě to, Nortahu,“ odpověděl Vélín. Nevěděl, co jiného by měl říct.

„Proč jsi mě zastavil?“ zašeptal Nortah skrz slzy.

„Vždyť by tě zabili.“

„Tak by mi aspoň prokázali službu.“

„To neříkej. Pochybuju, že by duše tvého otce našla za hranicemi světa klid, kdyby věděla, že jsi ho tam následoval tak brzy.“

Nortah chvíli tiše vzlykal. Vélín ho pozoroval a na rtech mu zmíraly stovky prázdných vět, jimiž by se marně snažil vyjádřit soustrast. *Chybí mi slova, uvědomil si. Na něco takového slova nestačí.*

„Viděl jsi to?“ zeptal se Nortah nakonec. „Viděl jsi, jak trpí?“

Vélín si vzpomněl na rachot propadliště pod šibenicí a následný jásot davu. *Je hrozné odejít za hranice světa s vědomím, že se z tvé smrti raduje tolik lidí.* „Bylo to rychlé.“

„Prý okrádal krále. Můj otec by nic takového neudělal, on krále ctil a sloužil mu poctivě.“

Vélín přišel s jedinou útěchou, kterou měl k dispozici. „Princ Malcius ti vzkazuje, že sdílí tvůj zármutek.“

„Malcius? On tam byl?“

„Pomohl nám, když poslal Jestřáby pryč. Myslím, že tě poznal.“

Nortah jako by se ponořil do vzpomínek. „Když jsem byl malý kluk, jezdili jsme spolu na koních. Otec dělal Malciovi učitele, takže ten často docházel k nám domů. Učil spoustu chlapců z bohatých rodin. Všichni obdivovali jeho znalosti státovědy a diplomacie.“ Nortah vzal ze stolečku kus látky a otřel si z tváře slzy. „Už Princip rozhodl o nějakém trestu?“

„Myslí si, že ses dost vytrestal sám.“

„Takže nemá ani dost soucitu na to, aby mi dovolil odejít z tohoto místa.“

„Oba jsme tady z rozhodnutí svých otců. Já jsem z úcty k otcovu přání zůstal, i když nevím, proč mě rádu svěřil. I tvůj otec měl určitě dobrý důvod tě sem poslat. Přál si to tak za života a určitě si to přeje i teď, když už dlí mezi Zemřelými. Možná by ses s tím měl taky smířit.“

„Takže já se tady mám dál trápit, zatímco král zabavuje pozemky mého otce a moje rodina se musí protloukat úplně bez peněz?“

„A bude na tom s tebou tvoje rodina líp? Máš snad nějaký majetek, kterým bys jim pomohl? Jen pomysli na to, jak by tvůj život venku vypadal. Byl bys synem zrádce, a navíc by ses stal terčem pomsty králových vojáků. Tvoje rodina má dost trápení i bez tebe. Řád už pro tebe není vězením, teď tě naopak chrání.“

Nortah se zabořil zpátky do postele a smutně a unaveně upřel oči ke stropu. „Prosím, bratře, potřeboval bych být nějakou dobu sám.“

Vélin vstal a vydal se ke dveřím. „Nezapomeň, že v tom nejsi sám. Tví bratři nedovolí, aby ses nechal svým zármutkem pohltit.“ Zůstal stát za dveřmi a naslouchal Nortahovým hlasitým vzlykům plným utrpení. *Tolik bolesti*. Napadlo ho, jestli by se on sám tolik bil za svého otce, kdyby se ocitl před šibenicí. *Plakal bych vůbec?*

* * *

Toho večera vzal Šráma z psince a odvedl ho k severní bráně, kde mu házel míček a čekal na Frentise, který se měl přijít naučit házet noži. Šráma byl snad každým dnem silnější a rychlejší. Po psím žrádle mistra Šekrila, kaši z mletého hovězího, kostní dřevě a drcené zeleniny, mu ještě zesílily svaly, ale díky Vélinovu vytrvalému výcviku byl štíhlý a obratný. Navzdory divokému vzhledu a znepokojivé výšce si však pořád zachovával duši přerostlého, veselého a přítulného štěněte.

„Nechodíš s ním obyčejně do lesa?“ Byl to Kenis, který se vynořil ze stínů u strážní věže. Vélin se na sebe trochu zlobil, že si jeho přítomnosti nevšiml, ale dobře věděl, že se Kenis dokáže pohybovat neuvěřitelně

nenápadně a pokaždé si moc vychutnává to potěšení, když se najednou zjeví odnikud.

„Musíš to pořád dělat?“ zeptal se Vélín.

„Trénuju.“

Šrám přiběhl s míčkem v tlamě, pustil ho u Vélínových nohou a přivítal Kenise tím, že mu očichal boty. Kenis ho nejistě poplácal po hlavě. Stejně jako ostatní bratři z něj ani on nikdy neztratil podvědomý respekt.

„Nortah pořád ještě spí?“ zeptal se Kenis.

Vélín zavrtěl hlavou. Nechtěl o Nortahovi mluvit; bratrovy slzy zahalily jeho srdce oparem, který se bude ještě hodně dlouho rozpouštět.

„Příští měsíce budou těžké,“ povzdechl si Kenis.

„Nejsou snad vždycky?“ Vélín hodil míček k řece a Šrám za ním s radostným zakňučením vyrazil. „Mrzí mě, žes neměl možnost zahlédnout krále.“

„To ne, ale zato jsem viděl prince. To mi stačilo. Roste z něj výjimečný muž.“

Vélín se podíval na Kenise a spatřil v jeho očích ten známý lesk. Jeho slepé zaujetí králem Vélínovi nikdy nebylo moc příjemné. „Byl to... obdivuhodný muž. Určitě z něj jednou bude dobrý král.“

„Ano, povede nás ke slávě.“

„Slávě, bratře?“

„Samozřejmě. Král má velké plány, přál by si, aby království bylo ještě větší, možná dokonce tak veliké jako Alpírské císařství. Čeká nás spousta bitev, Vélíne. Spousta ohromných, slavných bitev. A my je uvidíme, budeme v nich bojovat.“

Válka, to je jen spousta krve a chyb... Nic ctnostného v ní není, vzpomněl si Vélín na Makrilova slova. Nicméně mu bylo jasné, že pro Kenise nebudou vůbec nic znamenat. Byl vzdělaný a často až děsivě inteligentní, ale také to byl snílek. V hlavě měl knihovnu plnou tisíců příběhů a vypadal, že jim všem věří. Hrdinové, padouši, princezny čekající na zachránce, nestvůry a kouzelné meče. To všechno nosil v paměti, stejně živé jako vlastní vzpomínky.

„Myslím, že každý vnímáme slávu jinak, bratře,“ poznamenal Vélín, když Šrám přihopsal s míčkem v tlamě.

Čekali ještě další hodinu, ale kluk ze slavnosti nepřišel.

„Nejspíš ty nože prodal,“ řekl Kenis, když mu Vélín povyprávěl o svém setkání s malým zlodějem. „A za peníze se pak zlil kořalkou někde ve

strouze nebo je prohrál. Pravděpodobně už ho nikdy neuvidíš.“

Šli zpátky ke stájím a Vélín házel míček do vzduchu, aby ho Šrám mohl chytat. „Spíš doufám, že si za ně koupil boty,“ ohlédl se k bráně.

ČÁST II.

Co je to tělo?

Tělo je schránka, kolébka pro duši.

Co je tělo bez duše?

Jen zkažené maso, nic víc. Ucti odchod milovaných tím, že jejich schránku svěříš ohni.

Co je to smrt?

Smrt je bránou za hranice světa, je to cesta ke spojení se Zemřelými. Je to konec i začátek. Strachuj se jí a vítěj ji.

KATECHISMUS VÍRY

Vernierovy zápisky

„To byl Krvavá růže, že ano?“ zeptal jsem se. „Ten lord maršál na letní slavnosti.“

„Al Hestian? Ano,“ odpověděl Vrah Nadějného. „Ale tu přezdívku si vysloužil až ve válce.“

Pod pasáž, kterou jsem právě dokončil, jsem nakreslil čáru a pak jsem si všiml, že mi téměř dochází inkoust. „Moment,“ požádal jsem ho, šel jsem ke svojí truhle pro další lahvičku a nové pergameny. Už jsem popsal několik stran a začal jsem si dělat starosti, že mi dojdou zásoby. U truhly jsem zaváhal, protože o ni byl opřený ten jeho strašný meč. Všiml si mých rozpaků, vzal zbraň a položil si ji na nohy.

„Lonakové mají takovou pověru, podle níž jejich zbraně pohlcují duše nepřátel, které zabili,“ poznamenal. „Dávají svým holím a nožům jména a představují si, že jsou posedlé Temnými silami. Moji lidé žádné takové představy nemají. Meč je jenom meč. Ten, kdo zabíjí, je sám člověk, ne čepel.“

Proč mi to vyprávěl? Chtěl snad, abych ho nenáviděl ještě víc? Když jsem se tak díval na jeho silnou, zjizvenou ruku spočívající na jílci meče, vybavil jsem si, jak se Seliesen poté, co ho císař oficiálně pojmenoval jako Nadějného, podvolil měsícům tvrdého výcviku u císařské armády, kde se naučil, dokonce velmi dobře, zacházet s šavlí a kopím. „Nadějný musí být válečník,“ řekl mi. „Bohové i lidé to očekávají.“ Členové císařské armády ho přijali jako vlastního a on se s nimi rok předtím, než Janus vyslal své armády k našemu pobřeží, vydal proti Volarům a vysloužil si uznání za svoji odvahu ve válečné vřavě. Tato zkušenost ho ovšem nijak nepřipravila na setkání s Vrahem Nadějného. Věděl jsem, že přijde chvíle, kdy mi ten Severan bude vyprávět, co se toho hrozného dne událo, a přestože jsem už slyšel spoustu interpretací oněch událostí, vidina toho, že o tom uslyším přímo od samotného Al Sorny, byla děsivá a neodolatelná zároveň.

Znovu jsem se usadil a otevřel lahvičku inkoustu, namočil brk a narovnal jsem na palubě čistý arch pergamenu. „Temné síly,“ řekl jsem. „Co to je?“

„Vaši lidé tomu říkají magie.“

„To je možné, ale podle mě jsou to jen pověry. Vy v takové věci věříte?“

Následovala chvíle ticha a já došel k závěru, že si pečlivě připravuje svoji odpověď. „Tento svět má spoustu záhadných stránek.“

„O válce se vyprávějí příběhy, které Severanům, a zejména Vám připisují rozsáhlé magické schopnosti. Někteří tvrdí, že u Krvavého kopce jste našim vojákům kouzlem zatemnili mysl a že hradby Linéše jste zdolali jen za pomoci čarodějnictví.“

Vrah Nadějného zkroutil rty v mírném pobavení. „U Krvavého kopce nešlo o žádné kouzlo, to se jen muži posedlí bezduchým vztekem vrhli vstříc jisté smrti. A co se týče Linéše, páchnoucí stoka v přístavu se dá jen těžko označit za čarodějnictví. A kromě toho, kteréhokoli příslušníka královské armády, který by se odvážil navrhnout použití Temných sil, by vzápětí oběsili jeho vlastní muži. Temné síly jsou považovány za nedílnou součást všech vyznání, která popírají Víru.“

Znovu se odmlčel a zahleděl se na svůj meč ležící mu v klíně. „Povím vám jeden příběh, jestli o něj stojíte. Příběh, který vyprávíme našim dětem, abychom je varovali před nebezpečím Temných sil.“

Pak na mě pohlédl s pozdviženým obočím. Ačkoli se považují za historika, a nikoli sběratele mýtů a lidových povídaček, podobné příběhy často vrhnou na některé události pravdivé světlo, i kdyby měly pouze vysvětlit něco, co mnozí mylně považují za příčinu. „Vyprávějte,“ pokrčil jsem rameny.

Když znovu promluvil, v jeho hlase jsem zaznamenal nový tón. Důstojný a poutavý. Tón vypravěče. „Přistupte blíž a poslyšte příběh o čarodějnici a jejím bastardovi. Toto vyprávění není nic pro strašpytle a třasořítky. Naopak je to jedna z nejpříšernějších a nejděsuplnějších historií, a až vám ji dopovím, můžete proklít mé jméno za to, že jste mi kdy dopřáli sluchu.

V nejtemnějších částech toho nejtemnějšího lesa ve starém dobrém Renfélinu, dávno předtím, než vzniklo království, stála jedna vesnice. A v té vesnici žila čarodějnice, hezká na pohled, ale se srdcem černějším než nejčernější noc. Tvář, kterou ukazovala lidem ve vsi, byla sladká a přívětivá, duši však měla zlou a závistivou. Tuto ženu totiž zcela ovládala touha. Touha po mase, touha po zlatě a touha po smrti. Už zamlada se jí zmocnily Temné síly. Ona jejich odporností podlehla a víc než ochotně popírala Víru, za což získávala moc. Moc ovládat muže, rozdmýčávat v nich touhy a přimět je páchat kvůli ní ty nejhrůznější činy.

Jako první upadl do jejích spárů tamní obchodník, dobrý a šlechetný člověk, který poctivou prací zbohatl natolik, že v čarodějnici její touhu probudil. Každý den chodila okolo jeho domu, natřásala se a rozdmýčávala v něm uhlíky vášně, až se rozrostly ve žhnoucí oheň, který

mu naprosto spálil rozum, a on se podvolil jejímu plánu: zabij svoji ženu a místo ní si vezmi mě. A tak ten obchodník jednoho večera nakapal ženě do večere jed známý jako Lovcův šíp. Do rána byla po smrti.

Byla to žena ve středních letech, která se potýkala s řadou nemocí, takže její smrt v obyvatelích vesnice nevzbudila nejmenší podezření. Ona čarodějnice ovšem věděla své. Když svěřili tělo ubohé zavražděné ženy ohni, skrývala za slzami svoji radost a celou dobu vysílala k obchodníkovi svojí Temnou mocí vzkaz: ‚Zahrň mě dary a budu tvoje.‘ A on přesně tak učinil: věnoval jí krásného koně, šperky a zlato a stříbro, ale čarodějnice byla chytrá. Všechny dary odmítla a otevřeně projevovovala své rozhořčení z toho, že muž usiluje o tak mladou ženu, a navíc tak brzy po smrti své vlastní manželky. Takto ho mučila, nejdřív ho volala a pak odmítala veškerou jeho snahu, až se z její krutosti dočista pobláznil a rozhodl se utéct před její Temnou mocí do lesa, kde se oběsil na větvi vysokého dubu. Zanechal po sobě dopis, v němž popsal svůj zločin a jmenoval čarodějnici jako příčinu svého šílenství.

Vesničané tomu samozřejmě nevěřili, tak byla hodná a milá. Byli přesvědčení, že obchodník zešlel čistě z nešťastné lásky k mladé ženě. Odevzdali jeho tělo ohni a na celou věc brzy zapomněli. Čarodějnice však neskonzčila, mezitím si vyhlédla vesnického kováře, mohutného pohledného muže se silnými pažemi a silným srdcem, ale dokonce i jeho srdce bylo možné zmáčkout Temnými silami.

Čarodějnice se rozhodla žít mimo vesnici, kde mohla provádět své zlé rituály, aniž by si toho někdo všiml. Stejně jako dokázala ovládat mužské srdce, uměla ovládnout i vítr, a když kovář pálil v lese dřevěné uhlí, přivolala severní vichr, jenž s sebou přinesl sníh z hor. Kovář se ukryl pod její střechou, kde ho pak přinutila, ačkoli se bránil vší silou, s ní ulehnout. Bylo to černé, zlé spojení, z něhož se narodil její hrůzný bastard.

Její kletbu zlomila hanba, hanba dobrého muže donuceného zradit svoji ženu, hanba, kvůli níž dalšího rána neslyšel žádnou z jejích sladkých lichotek a navzdory jejím hrozbám prchl zpět do vesnice, kde bláhově nikomu neřekl ani slovo o tom, co se stalo.

A čarodějnice čekala. Čekala, zatímco jí v lůně rostl temný plod. Čekala, zatímco zimu vystřídalo jaro a úroda zrála. A pak, když lidé začali brousit kosy ke žnám a z jejího těla se zrodilo to hrůzné stvoření, začala jednat.

Byla to bouře jako žádná jiná. Popelavá mračna zahalila oblohu od severu k jihu a od západu k východu a přinesla s sebou vichr a vydatné

lijáky. Pršelo a foukalo celé tři týdny, po které se vesničané ve strachu a bídě choulili ve svých domech. A když bouře konečně přešla a oni vyšli do polí, zjistili, že celá jejich úroda je úplně zničená. To jediné, co sklidili na příští rok, byl hlad.

Vydali se do lesů pro maso, jenže zjistili, že čarodějnice svým Temným šepotem všechna zvířata odehnala pryč. Děti plakaly hladem, staří chořeli a jeden po druhém začali odcházet za hranice světa. Po celou tu dobu se čarodějnice skrývala ve své chalupě v lesích, protože ona i její bastard měli jídla hojnost. Ten, kdo tak dobře ovládá Temné síly, si stravu opatří snadno.

Teprve po smrti matky se kovář rozhodl promluvit. Přiznal se shromážděným vesničánům a řekl jim vše o pletichách té čarodějnice a o tom, jak upadl do jejích spárů, až s ní zplodil toho dobře krmeného bastarda, s nímž chodila po lesích a trápila jejich vyhladovělé děti jeho radostným smíchem. Vesničané hlasovali a jednomyslně se shodli: musí čarodějnici vyhnat.

Zpočátku na ně zkoušela použít svoji moc, pomlouvala kováře a obviňovala ho z hrůzného činu: znásilnění. Jenže teď, když znali pravdu, už nad nimi žádnou moc neměla, teď už dobře rozpoznali jed za každou lží, kterou vyslovila, i lesk v jejích krásných očích prozrazující její zlou povahu. A tak ji hnali s hořícími loučemi a spálili její chalupu na troud, zatímco ona prchala do lesů a tiskla si své odporné dítě k hrudi. Veškerou přetvářku zahodila, všechny je proklela... a slíbila jim pomstu.

A tak zatímco se vesničané vrátili do svých domovů a dělali vše pro to, aby přežili nadcházející zimu, čarodějnice si našla úkryt v temných koutech lesa, na místě, kam ještě žádná lidská noha nevkročila, a začala svého spratka vyučovat Temným silám.

Léta plynula, vesničané pohřbili své mrtvé a nenechali vesnici padnout. Léta plynula a po čarodějnici brzy zbyla jen vzpomínka a pak pohádka, kterou vyprávěli za dlouhých zimních večerů dětem. Úroda rostla, roční období se střídala a svět se zase zdál být v pořádku. Jak byli slepi, jak klidně se vydávali vstříc přicházející bouři. Protože čarodějnice ze svého bastarda vychovala zrůdu. Vypadal jako vychrtlý otrhaný kluk, který se ztratil v lese, ale ve skutečnosti měl v sobě všechny Temné síly, které do něj čarodějnice dokázala vpravit, nejprve mateřským mlékem, pak slovy v jejich páchnoucím úkrytu a nakonec i vlastní krví. Když byl dost velký, tato čarodějnice, ta zlobou hnaná žena, se pro něj obětovala, rozřízla si nožem zápěstí a přinutila ho z něj pít. A on pil, zhluboka hltal, až z čarodějnice

zbyla jen vyschlá schránka. Odešla do nicoty, která čeká Nevěřící, přesto uspokojená vědomím, že její pomsta se blíží.

Začal s jejich zvířaty, milovanými mazlíčky, které v noci unášel a vesničané je ráno nacházeli umučené k smrti. Pak se začaly ztrácet jalovice a prasata, jejichž utrhané hlavy se objevovaly na kůlech plotů v každém koutě vesnice. Vyděšení vesničané, kteří netušili, jaké nebezpečí jim hrozí, postavili hlídky, zapálili louče a s příchodem noci se vyzbrojili zbraněmi. Nic jim to nepomohlo.

Po zvířatech si přišel pro děti. Bral batolata i miminka z kolébek, bral všude, kde mohl, a unesené děti čekal krutý osud. Rozzlobení vesničané pátrali po lese, lovci hledali stopy, prohlédli každou myslitelnou skrýš, nastražili na tu neznámou stvůru pasti. Nenašli nic, a tak to šlo dál, celý podzim až do zimy pokračoval každonoční kolotoč smrti. Až když vesnici zahalil mráz, konečně se jim ukázal. Jednoduše vešel za bílého dne mezi ně. Tou dobou už byli tak vystrašení, že se na něj nikdo neodvážil vztáhnout ruku, všichni jen žadonili. Žadonili o své děti a o své životy, nabízeli mu veškeré své majetky za to, že je nechá žít v míru.

Ale bastard čarodějnice se jen smál. Takový smích nemohlo vydávat žádné dítě ani žádný dospělý člověk. A tehdy pochopili, že jim nepomůže vůbec nic.

Poslal na ně blesk, po němž celou vesnici zachvátily plameny. Lidé utekli k řece, ale on ji plnil dešťovou vodou tak dlouho, až se hráz protrhla a voda všechny vesničany odnesla. Ani tehdy ale jeho pomsta nebyla u konce. Z dalekého severu přivolal vítr, který je uvěznil v ledu. A když led zmrzl, chodil po něm tak dlouho, dokud nenašel tvář svého otce kováře, navždy ztuhlou v obraze hrůzy.

Nikdo neví, co se s ním stalo, ale říká se, že za těch nejstudenejších nocí se v místech, kde stávala vesnice, rozléhá smích. Protože tak je to s těmi, kteří se cele poddají Temným silám. Takovým je odchod ze života zapovězen a hranice světa se jim navždy uzavřou.“

Al Sorna se odmlčel a se zamyšleným výrazem se vrátil ke svému meči. Měl jsem pocit, že tou odpornou báchorkou chtěl říct něco víc, že ve vážnosti, s níž ten příběh vyprávěl, se skrývalo něco, co jsem nedokázal odhalit. „Vy tomu věříte?“ zeptal jsem se.

„Říká se, že každý mýtus se tak trochu zakládá na pravdě. Možná že jednou někdo tak učený jako vy odhalí pravdu i v tomto příběhu.“

„Lidovými pověrami se nezabývám.“ Odložil jsem pergamen, na který jsem zaznamenal pohádku o čarodějnici a jejím bastardovi. Znovu jsem si ji přečetl teprve po několika letech, kdy jsem hořce zalitoval, že jsem neuposlechl jeho doporučení.

Sáhl jsem po čistém archu a nedočkavě se na něj podíval.

Usmál se. „Teď vám povím o svém prvním setkání s králem Janusem.“

Kapitola jedna

Koncem měsíce Prensúru se chlapani začali učit jezdit na koních. Všichni dostali hřebce, ne víc než dvouletého. Mladí koně pro mladé jezdce. Zvířata jim přidělil mistr Rensial, který se toho dne naštěstí choval docela normálně, i když si pro sebe něco neustále mumlal, zatímco chlapance jednoho po druhém odváděl k jejich koním.

„Ano, vysoký, ano,“ brblal, když si prohlížel Barkuse. „Musí být silný.“ Chytil ho za rukáv a dovedl Barkuse k největšímu koni, hřmotnému hřebci kaštanové barvy, který měl v kohoutku přinejmenším sedmnáct dlaní. „Vyhřebelcuj ho a prohlédni mu kopyta.“

Kenis dostal urostlého, tmavě hnědého hřebce a Dentos robustního grošáka. Nortahův kůň byl skoro celý černý, jen na čele měl bílou skvrnku. „Rychlý,“ zamumlal mistr Rensial. „Rychlý jezdec, rychlý kůň.“ Nortah si koně mlčky prohlédl. Od svého návratu z ošetřovny podobně reagoval na většinu věcí. Jejich neustálé pokusy zapojit ho do rozhovoru se setkávaly s pouhým pokrčením ramen nebo naprostou lhostejností. Trochu ožíval jedině na cvičišti, kde se od té doby s mečem či halapartnou oháněl tak zuřivě, že si všichni ze soubojů s ním odnášeli modřiny a šrámy.

Vélin dostal statného ryzáka se zjizvenými boky. „Zlomený,“ řekl mu mistr Rensial. „Ne šlechtěný. Divoký kůň ze severu. Pořád má ale ducha, potřebuje vedení.“

Kůň na Vélina vycenil zuby a nahlas zařehťal. Před tou sprškou slin Vélin musel o krok ustoupit. Od svého odchodu z otcova domu na koni neseďel a ta vyhlídka v něm najednou z nějakého důvodu vzbuzovala obavy.

„Dnes se o ně postaráte, zítra budete jezdit,“ řekl mistr Rensial. „Získejte jejich důvěru a oni vás pronesou válkou. Bez jejich důvěry zemřete.“ Mistr Rensial se odmlčel, a když chlapani viděli, že se mu v očích objevuje ten nepřítomný pohled předznamenávající další výbuch nesrozumitelného blábolení nebo násilí, rychle odvedli své koně do stájí a pustili se do hřebelcování.

Dalšího rána začali s ježděním, které se na příští čtyři týdny stalo jejich hlavní činností. Nortah, který jezdil od malička, z nich byl zdaleka nejlepší, porazil je v každém závodě a celkem hladce překonal i tu nejnáročnější překážkovou dráhu, jakou mistr Rensial dokázal postavit. Rovnat se mu

mohl jen Dentos, který měl k jezdeckví přirozený talent. „V létě jsem každý měsíc jezdil dostihy,“ vyprávěl. „Máma na mě sázela a vydělala na tom balík. Říkala, že bych mohl závodit klidně i s tažným koněm.“

Kenis i Vélín se ukázali být zdatnými jezdci a Barkus se rychle učil, i když bylo jasné vidět, že ho výuka příliš nenadchla. „Mám pocit, jako by mi někdo naklepal zadek tisícem kladiv,“ stěžoval si jednoho večera, když uléhal do postele na břicho.

Ostatní si své koně brzy oblíbili, dali jim jména a přesně věděli, co od nich mohou čekat. Vélín svého koně pojmenoval Plivanec, protože to přesně vystihovalo to jediné, čeho se od svého zvířete dočkal za snahu získat jeho důvěru. Kůň byl věčně špatně naložený, často se vzpurně vzpínal a rozdával nečekané údery hlavou. Pokusy o sblížení pomocí kousků cukru nebo jablek jeho agresivitu nijak neotupily. Jedinou útěchou Vélínovi bylo, že k ostatním se choval ještě hůř. Ale navzdory všem svým chybám byl rychlý v běhu, nebojácný při výcviku, kdy se často oháněl po ostatních koních, a nikdy se nestránil vřavy.

Výcvik v souboji na koni byl velmi náročný, protože jejich úkolem bylo shodit druhého jezdce ze sedla pomocí meče nebo kopí. Nortahovo jezdecké umění společně s jeho novým přístupem k soubojům ostatním přinesly řadu pádů a nemálo drobných zranění. Také se začali učit náročnému umění jízdni lukostřelby, což byla jedna z podmínek splnění zkoušky z jezdeckví, která je čekala ani ne za rok. Pro Vélína byla lukostřelba vždy složitou disciplínou, ale zasáhnout balík slámy z dvaceti yardů ze sedla pro něj bylo téměř nemožné. Zato Nortah se trefil hned na první pokus a od té doby už neminul.

„Naučíš mě to?“ zeptal se ho Vélín v rozčarování z dalšího žalostného výkonu. „Často úplně nechápu, co nám vlastně mistr Rensial vysvětluje.“

Nortah na něj zíral prázdným pohledem, na který už si zvykli. „Protože je to blekotající cvok,“ odpověděl.

„No, není to s ním jednoduché,“ přitakal Vélín s úsměvem. Nortah na to nic neřekl. „Takže kdybys mi byl ochotný nějak pomoci...“

Nortah pokrčil rameny. „Jestli chceš.“

Jak se ukázalo, nebyl v tom žádný velký trik, pomoci mohl jen trénink. Každý den po večeri hodinu cvičili, Vélín bez ustání střílel vedle a Nortah mu dával rady. „Nezvedej se v sedle tak vysoko... Nezapomeň tětivu přitáhnout až k bradě... Vystřel ve chvíli, kdy cítíš, že se kůň kopyty odráží od země... Nemiř tak nízko...“ Trvalo celých pět dní, než se Vélín dokázal

do balíku slámy trefit, a další tři, než si byl v míření natolik jistý, že zasáhl terč téměř při každém pokusu.

„Děkuju ti, bratře,“ řekl jednou večer, když se na koních vraceli do stáje. „Pochybuj, že bych to bez tebe zvládl.“

Nortah mu věnoval nezúčastněný pohled. „Dlužil jsem ti to, ne?“

„Jsme přece bratři. Mezi námi dluhy nic neznamení.“

„Řekni mi jednu věc. Ty vážně věříš všem těm blábolům, co vypouštíš z pusy?“ V jeho tónu nebyla slyšet zášť, jen čirá zvědavost. „Říkáme jeden druhému bratře, i když nejsme příbuzní. Jsme jen kluci, které spojuje pobyt v řádu. Nenapadlo tě někdy, jaké by to bylo, kdybychom se potkali venku? Byli by z nás kamarádi, nebo nepřátelé? Naši otcové se neměli rádi, věděl jsi to?“

Vélin doufal, že mlčením ten rozhovor ukončí, a tak jen zavrtěl hlavou.

„No ano. Když jsem byl malý, našel jsem si v domě skrýš, odkud jsem mohl poslouchat otcova jednání v pracovně. O tvém otci mluvil často, a ne zrovna přívětivě. Říkal o něm, že to je nadutý venkovan, co má asi tolik rozumu jako čepel sekery. Taky říkal, že by měl být někde pod zámekem, dokud nebude třeba jeho služby ve válce, a že vůbec nechápe, proč král naslouchá radám takového vola.“

V tu chvíli už stáli proti sobě. Nortahovi se v očích leskl známý hlad po souboji. Plivanec, který vycítil napětí, pohodil hlavou a zafrkal.

„Snažíš se mě vyprovokovat, bratře,“ řekl Vélin a poplácal koně po šíji, aby ho uklidnil. „Ale nezapomeň, já nemám otce, takže tvoje slova pro mě nic neznamení. Proč nacházíš poslední dobou potěšení jenom v soubojích? Proč po nich tak lačníš? Pomáhají ti zapomenout? Zmenšují snad tvoji bolest?“

Nortah zatahal za opratě a rozjel se ke stájím. „Bolest nezmenšují, ale pomáhají mi na ni zapomenout. Aspoň na chvíli.“

Vélin popohnal Plivance do cvalu a předjel Nortaha. „Tak to by ti mohl pomoci zapomenout třeba i závod.“ Nato se tryskem rozjel k hlavní bráně. Nortah ho samozřejmě porazil o celou délku koně, ale aspoň se přitom usmíval.

* * *

Koncem měsíce Jenislasúru, týden po Vélinových neoslavených patnáctinách, ho Princip povolal do svých komnat.

„Co zase chce?“ uvažoval Dentos. Seděli u snídaně, a když Dentos mluvil, prskal drobky chleba po celém stole. S pravidly stolování si nedělal

žádnou hlavu. „Musí tě mít rád, jsi u něj každou chvíli.“

„Vélin je jeho oblíbenec,“ poznamenal Barkus posměšně. „To ví přece každý. Jednoho dne z něj bude taky Princip, uvidíte.“

„Dejte mi pokoj, vy dva,“ odpověděl Vélin, strčil si do pusy jablko a vstal od stolu. Neměl ani ponětí, proč má jít k Principovi. Nejspíš se mu chystal položit další citlivou otázku o jeho otci nebo ho varovat před nějakou novou hrozbou. Často ho překvapovalo, jak se postupem času stával netečným vůči svým strachům. Poslední dobou ho noční můry opustily, a dokonce se dokázal s chladným odstupem podívat i na svůj hrůzný zážitek ze zkoušky z běhu. Ale ani tak nedokázal té záhadě přijít na kloub.

Cestou k Principově komnatě snědl většinu jablka, a než zaklepal, schoval ohryzek do pláště. Později ho dá Plivancovi, za což si bezpochyby vyslouží spršku slin.

„Pojď dál, bratře,“ ozval se Principův hlas zpoza dveří.

Princip stál u úzkého okna, z něhož byl výhled na řeku, a na rtech měl svůj příznačný nepatrný úsměv. Vélin uctivě pokývl hlavou, ale pak se zarazil při pohledu na dalšího člověka v místnosti: byl to vyhublý kluk oblečený v potrhaných hadrech. Seděl nepohodlně zabořený v křesle, z jehož okraje mu do vzduchu visely bosé nohy obalené blátem.

„To je von!“ vykřikl Frentis a vyskočil na nohy, když Vélin vešel. „To je ten bratr, kterej mě in-inspiroval. Syn Pána bitev.“

„On není ničím syn, hochu,“ poučil ho Princip.

Vélin za sebou zavřel dveře a v duchu zaklel. *Věnovat nože tulákovi z ulice, to je ostuda. Nic, co by se čekalo od bratra...*

„Znáš tohoto chlapce, bratře?“ zeptal se ho Princip.

Vélin pohlédl na Frentise a pod maskou špíny spatřil jeho horlivý výraz. „Ano, Principe. Nedávno mi pomohl při... jistých obtížích.“

„Vidíte?“ vyhrkl Frentis směrem k Principovi. „Já to říkal! Říkal jsem, že mě zná.“

„Tento chlapec požádal o vstup do řádu,“ pokračoval Princip. „Zaručíš se za něj?“

Vélin na Frentise ohromeně zíral. „Ty chceš vstoupit do řádu?“

„Jo!“ odpověděl Frentis a skoro si poskočil vzrušením. „Chci vstoupit. Chci bejt bratr.“

„Copak ses...“ Vélin spolkl slovo „zbláznil“, zhluboka se nadechl a obrátil se k Principovi. „Zaručit se za něj, Principe?“

„Ten chlapec nemá žádnou rodinu, nikdo za něj nemůže mluvit nebo ho formálně předat do rukou řádu. Podle našich pravidel se za každého uchazeče musí někdo zaručit, buď rodič, nebo v případě sirotka jiný počestný člověk. A ten chlapec navrhl tebe.“

Zaručit se? O tom mu nikdo nikdy neřekl. „A za mě se někdo zaručil, Principe?“

„Samozřejmě.“

Otec s nimi mluvil ještě předtím, než mě sem přivezl. Jak dlouho dopředu to celé naplánoval? Jak dlouho o tom věděl, a nic mi neřekl?

„Pověz mu, že můžu bejt bratr,“ žadonil Frentis. „Řekni mu, že jsem ti pomoh.“

Vélin se zhluboka nadechl a podíval se Frentisovi do očí, z nichž čišelo horlivé nadšení. „Můžu s ním chvíli mluvit o samotě, Principe?“

„Ale jistě. Počkám na vás v hlavní věži.“

Jakmile odešel, Frentis spustil znovu: „Musíš mu to říct. Řekni mu, že můžu bejt bratr...“

„Myslíš, že to je nějaká hra?“ přerušil ho Vélin, chytil Frentise za hadry, které mu zakrývaly hrudník a přitáhl si ho blíž k sobě. „Co tady čekáš? Bezpečí, jídlo, přístřeší? Copak nevíš, co je tohle za místo?“

Frentis polekaně vykulil oči a stáhl se. Najednou mluvil tiše. „Tady se cvičej bratři.“

„Ano, cvičí nás. Bijí nás, nutí nás spolu každý den bojovat, vystavují nás náročným zkouškám a můžou nás i zabít. Je mi patnáct let a na těle mám víc jizev než kterýkoli zkušený voják z královské armády. Když jsem přišel, bylo nás ve skupině deset a teď už nás je jenom pět. Co ode mě chceš? Abych ti podepsal rozsudek k smrti?“ Pustil Frentise a otočil se ke dveřím. „To neudělám. Vrať se do města. Tam přežiješ spíš.“

„Jestli se tam vrátím, do večera bude po mně!“ vyhrkl Frentis ustrašeně. Zabořil se do křesla a nešťastně se rozplakal. „Nemám kam jinam jít. Jestli mě odtud vyhodíš, zemřu. Hunsilovi chlapi mi to spočítaj.“

Vélin se zastavil s rukou na klice. „Kdo je Hunsil?“

„Šéfuje zločinecký bandě v naší čtvrti. Všichni chmatákové, lehký holky a vrahouni mu každěj měsíc dávaj pět měďáků. Minule jsem mu nemoh zaplatit, tak mě jeho chlapi zbili.“

„A když tento měsíc nezaplatíš, tak tě zabije?“

„O to už nejde. Teď už nejde o peníze. Jde o jeho oko.“

„O jeho oko?“

„Jo, pravý. Už ho nemá.“

Vélin se s těžkým povzdechem odvrátil od dveří. „To ty nože, co jsem ti dal.“

„Jo, nemoh jsem se dočkat, až mě to naučíš. Naučil jsem se to sám. Dost mi to šlo. Napadlo mě, že to vyzkouším na Hunsilovi, a počkal jsem si na něj v uličce za hospodou.“

„Zasáhnout ho do oka, to byl hodně dobrý hod.“

Frentis se pousmál. „Mířil jsem na krk.“

„A on ví, žes to byl ty?“

„Jo, ví to moc dobře. Ten hajzl ví všechno.“

„Mám nějaké peníze, ne moc, ale mí bratři by určitě něco přidali. Můžeme ti koupit místo na lodi, mohl bys tam dělat plavčíka. Bylo by to pro tebe bezpečnější než tady.“

„To mě napadlo, ale nechci. Nemám rád lodě, dělá se mi špatně, jenom když na lodi přeplouvám řeku. A taky jsem slyšel, že námořníci plavčíkům provádějí různé věci.“

„Dohlédneme na to, aby tě nechali na pokoji.“

„Ale já chci bejt bratr. Viděl jsem, co jste provedli těm Jestřábům. Ty a ten druhý. Nic takovýho jsem nikdy neviděl. Chci to taky umět. Chci bejt jako ty.“

„Proč?“

„Protože seš někdo, seš důležitěj. Pořád se o tom ještě vypráví v hospodách, jak to ten kluk Pána bitev nandal Jestřábům. Seš skoro tak slavněj jako tvůj táta.“

„A to je to, co chceš? Proslavit se?“

Frentis se zavrtěl. Bylo na něm vidět, že není zvyklý, aby se ho někdo ptal na jeho názor, a podobný výslech je pro něj hodně nepříjemný. „Nevím. Chci bejt někdo, ne jenom kapsář. To přece nemůžu dělat celej život.“

„Jediné, co tě čeká tady, je brzká smrt.“

Frentis však nevypadal jako dítě. Působil tak dospěle a protřele, že si Vélin skoro sám připadal jako kluk ve společnosti zkušeného muže. „Na to jsem zvyklej.“

Můžu něco takového udělat? ptal se Vélin sám sebe. Můžu ho k něčemu takovému odsoudit? Během okamžiku dospěl k odpovědi. On si aspoň mohl vybrat. Zvolil si život tady. A vůbec, k čemu ho odsoudím, když ho pošlu pryč?

„Co víš o Víře?“ zeptal se ho Vélin.

„Lidi věří, že se to stane, když umřeš.“

„A co se stane, když zemřeš?“

„Přidáš se k Zemřelým a ti, no, nám pomáhaj.“

Katechismus Víry to zrovna není, ale stručně to Víru vystihuje. „A ty tomu věříš?“

Frentis pokrčil rameny. „Asi jo.“

Vélin se k němu sklonil a upřeně se mu zadíval do očí. „Až se tě zeptá Princip, neříkej ‚asi jo‘, buď si jistý. Boj za Víru je pro řád důležitější než boj za království.“ Pak se narovnal. „Tak pojedme za ním.“

„Takže mu řekneš, aby mě k vám vzal?“

Snad mi to matčina duše odpustí. „Ano.“

„Skvělý!“ Frentis vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím. „Děkuju...“

„Za tohle mi neděkuj,“ rozkázal mu Vélin. „Už nikdy.“

Frentis na něj tázavě pohlédl. „Dobře. Tak kdy dostanu meč?“

* * *

Do příštího náboru nováčků zbývaly ještě tři měsíce, a tak Frentis zatím v klášteře vykonával různé pomocné práce. Dělal poslíčka, pomáhal v kuchyni nebo v sadu a zametal stáje. Dostal postel v ložnici chlapců v severní věži, protože Princip se domníval, že nechat ho v pokoji úplně samotného by nebylo zrovna vřelé přivítání v řádu.

„Tohle je Frentis,“ představil ho Vélin ostatním. „Nováček. Bude u nás spát až do konce roku.“

„Je dost starý?“ zeptal se Barkus, když si Frentise prohlédl od hlavy k patě. „Vypadá jak věšák na hadry.“

„Trhni si, ty tlust'ochu,“ zavrčel Frentis v odpověď a ucouvl.

„To je ale krása,“ poznamenal Nortah. „Náš vlastní malý tuláček.“

„Proč bude spát s námi?“ chtěl vědět Dentos.

„Protože o tom rozhodl Princip a protože mu to dlužím. A ty taky, bratře,“ otočil se Vélin k Nortahovi. „Kdyby mi tehdy nepomohl, houpal by ses teď v kleci u hradeb.“

Nortah naklonil hlavu na stranu, ale nic na to neřekl.

„To je ten, cos ho sejmul,“ všiml se Frentis. „Ten, co bodnul toho Jestřába do nohy. To byla skvělá trefa. Znamená to, že smíme bodat královský vojáky?“

„Ne!“ Vélin ho odtáhl k jeho posteli, která dřív patřivala Mikelovi, ale od jeho smrti ji celé roky nikdo nepoužíval. „Tady budeš spát. Povlečení dostaneš ve sklepení u mistra Grélina, brzo tě tam vezmu.“

„Dostanu od něj taky meč?“

Ostatní se rozesmáli. „To víš, že dostaneš meč,“ ujistil ho Dentos. „S tou nejlepší čepelí, jaká jenom může povstat z popela.“

„Chci vopravdovej meč,“ trval Frentis mrzutě na svém.

„Ten si musíš zasloužit,“ vysvětlil mu Vélín. „Stejně jako my všichni. A teď si s tebou chci promluvit o krádežích.“

„Já už krást nebudu. Skončil jsem s tím, přísahám.“

Ostatní znovu vybuchli smíchy. „Z toho bude dobrý bratr,“ poznamenal Barkus.

„Krádeže...“ Vélín hledal ta správná slova, „se tady tolerují, ale mají určitá pravidla. Nesmíš okrádat nikoho z nás nebo z mistrů.“

Frentis se na něj podezřívavě podíval. „Tohle je jedna z těch zkoušek?“

Vélín zaskřípal zuby. Už začínal chápat, proč má mistr Sollis tak rád svůj bič. „Ne. Ostatní členy řádu smíš okrádat, pokud to není někdo z mistrů nebo z tvojí skupiny.“

„Co? A to nikomu nevadí?“

„Ale ano, když tě přistihnou, sedřou z tebe kůži, ale za to, že ses nechal chytit, ne za samotnou krádež.“

Frentis se skoro neznatelně pousmál. „Přistihli mě jenom jednou. To už se mi nestane.“

* * *

Jestli Vélín očekával, že Frentis brzy ztratí iluze o strastech života v řádu, čekalo ho velké rozčarování. Hoch nadšeně přijal každý úkol, který dostal, pohyboval se po klášteře jako blesk, pozorně přihlížel jejich výcviku a dotíral na chlapce, aby ho naučili něco ze svých dovedností. Většinou mu rádi vyhověli a ukazovali mu, jak zacházet s mečem nebo zápasit. V házení nožem mu stačilo jen trochu cviku a brzy se vyrovnal Dentosovi i Nortahovi. Chlapci hned vycítili příležitost, uspořádali turnaj, v němž vyhráli pořádnou hromadu nožů, které si rozdělili rovným dílem.

„Proč si je nemůžu nechat?“ kňoural Frentis, když počítali svou kořist.

„Protože z tebe ještě není opravdový bratr,“ odvětil Dentos. „Pak si můžeš nechat celou svoji výhru. Ale do té doby z ní budeme dostávat podíly jako platbu za to, co všechno tě učíme.“

Největším překvapením však pro Vélína bylo to, že se Frentis ani trochu nebál Šráma. Tam, kde byli ostatní chlapci ostražití, si on se psem bezstarostně hrál a smál se, když ho Šrám povalil na zem. Vélínovi to

zpočátku dělalo starosti, ale pak pochopil, že si Šrám svým způsobem dává pozor. Nikdy Frentise nekousl ani neškrábl.

„On toho kluka bere jako mládě,“ vysvětlil mu mistr Šekril. „Nejspíš si myslí, že ti patří. Vidí se jako jeho starší bratr.“

Frentis se také stal jediným chlapcem, jehož mistr Rensial nikdy nebil. Z nějakého důvodu na něj stájový mistr jedinkrát nevztáhl ruku. Jednoduše mu ukazoval, co má dělat, a pak ho tiše pozoroval, dokud své úkoly nesplnil. Měl přitom ještě podivnější výraz než jindy: zračila s v něm zvláštní směsice zmatku a lítosti, která Vélina dovedla k rozhodnutí držet Frentise od stájí co nejdál.

„Co to je s mistrem Rensialem?“ zeptal se Frentis jednoho večera, když ho Vélin učil základy odrážení výpadů. „Je snad na hlavu?“

„Moc toho o něm nevím,“ přiznal Vélin. „Rozumí koním, to určitě. A co se týče jeho jednání, je pěknou ukázkou toho, že strasti života v řádu můžou člověku pěkně zamotat hlavu.“

„Myslíš, že se to jednou stane i tobě?“

Vélin neodpověděl. Namísto toho přes ruku zaútočil Frentisovi na hlavu tak nečekaně, že hoch ten výpad svým dřevěným mečem jen tak tak vykryl. „Dávej pozor,“ obořil se na něj Vélin. „Mistři k tobě nebudou tak shovívaví jako já.“

Měsíce s Frentisem utíkaly rychle. Díky jeho energii a čirému nadšení chlapci zapomínali na svá trápení, dokonce i Nortah vedle něj trochu ožil. Začal ho učit zacházení s lukem. Stejně jako při výuce Dentose před zkouškou poznání si Vélin všiml, jak dobrým učitelem Nortah je. Zatímco ostatní občas dávali své rozladění z Frentise najevo, Nortah překypoval trpělivostí.

„Dobře,“ pochválil Frentise, když se jeho šíp zabodl asi yard od terče. „Když natahuješ tětivu, snaž se současně zatlačit na lučiště, luk se tak snáz prohne.“

A právě díky Nortahovi byl při prvním skutečném výcviku Frentis jediným hochem, který zasáhl terč.

„Nemůžu zůstat s vámi?“ zeptal se Frentis večer před stěhováním do ložnice, kterou měl sdílet s nově příchozími chlapci.

„Musíš být se svojí skupinou,“ odpověděl Vélin. Byli v psinci a dívali se, jak Šrám střeží svoji březí fenu. Nikdo jiný se teď k jeho kotci nesměl přiblížit, protože svoji družku bedlivě hlídal. Dokonce i mistru Šekrilovi hrozilo, že by ho mohl napadnout, kdyby se vyskytl příliš blízko.

„Proč?“ zeptal se Frentis už méně kňouravým hlasem.

„Protože my s tebou nemůžeme být během výcviku,“ vysvětlil mu Vélín. „Chlapci, s nimiž se zítra seznámíš, se stanou tvými bratry. Budete si vzájemně pomáhat při zkouškách. Takhle to v řádu chodí.“

„A co když mě nebudou mít rádi?“

„To, jestli člověk někoho má nebo nemá rád, tu nehraje žádnou roli. Pouto, které nás k sobě váže, znamená víc než přátelství.“ Strčil do Frentise loktem. „Neboj se. Už teď toho znáš víc než oni. Budou za tebou chodit s prosbou o radu. Ne abys kvůli tomu nosil nos nahoru.“

„A budete mě ty a ostatní pořád učit?“

Vélín zavrtěl hlavou. „Odted' tě bude mít na starosti mistr Haunlin. On tě teď bude učit. My už do toho nemůžeme zasahovat. Je to spravedlivý muž, který si rány bičem šetří až na případy, kdy je to opravdu potřeba. Važ si ho.“

„A můžu pro vás aspoň dál krást?“

O tom Vélín zatím nepřemýšlel. Frentisova schopnost opatřit předměty znatelné hodnoty jim bude hodně chybět. Díky němu teď měli spoustu náhradního oblečení, peněz, talismanů, nožů a řady dalších rozmanitostí, které jim život v řádu ulehčovaly. Frentis dostal svému slovu a nikdy se nenechal chytit, ačkoli ostatní si rychle spojili jeho příchod s nárůstem počtu ztracených věcí, což také jednoho večera vedlo ke krvavé rvačce v jídelně. Naštěstí už chlapci měli dost síly i schopností, aby se ubránili i starším bratrům, a bitka už se neopakovala. Jen mistr Sollis řekl Vélínovi, aby Frentise nějakou dobu držel na uzdě.

„Teď budeš muset krást pro svoji skupinu,“ řekl Vélín lítostivě. „Ale můžeš s námi obchodovat.“

„To už s tebou ani nebudu moct mluvit?“

„Mluvit spolu můžeme i dál. Třeba bychom se tady mohli potkávat o každém Eltrianu večer.“

„Dovolí mi mistr Šekril nechat si jedno z těch štěňat?“

Vélín se podíval na Šráma, všiml si jeho varovného pohledu a napjatého postoje a došlo mu, že dokonce i on by si teď odnesl jedno nebo dvě kousnutí, kdyby se pokusil vejít do kotce. „Myslím, že tady na mistru Šekrilovi až tolik nezáleží.“

Kapitola dvě

Zkouška válečnických dovedností přišla po svátku zimního slunovratu, v polovině měsíce Weslínu. Chlapci své meče vyměnili opět za dřevěné a společně s asi padesáti dalšími vrstevníky byli rozděleni do dvou stejně velkých skupin. Uprostřed cvičiště trčelo z promrzlé země kopí ozdobené červeným praporkem. Vélina překvapilo, že po obvodu prostranství stáli ostatní mistři, dokonce i mistr Jestin, který ze své kovárny vycházel jen velmi zřídka.

„Válka je náš posvátný úděl,“ řekl jim Princip, když před ním stáli seřazení. „Je důvodem existence našeho řádu. Bojujeme za Víru a za království. Dnes se stanete účastníky bitvy. Jedna skupina dostane za úkol zmocnit se praporku, druhá jej bude bránit. Mistři budou bitvu sledovat. Každý bratr, který v bitvě neprokáže dostatek odvahy a dovedností, bude muset zítra ráno odejít. Bojujte ze všech sil, vzpomeňte si na svůj výcvik. Smrtelné údery nejsou dovoleny.“

Když Princip odcházel ze cvičiště, dvě skupiny se navzájem pozorovaly se směsicí obav a vzrušení. Všichni věděli, co je čeká: nehledě na dřevěné meče a zákaz smrtelných úderů před sebou měli krvavý den.

Pak k nim přistoupil mistr Sollis, podal Vélinově skupině červené stužky a řekl jim, aby si je přivázali na levou paži. Mistr Haunlin nedaleko rozdával druhé skupině bílé stužky. „Vy budete útočit, bílí budou bránit,“ rozhodl Sollis. „Bitva skončí, jakmile se někdo z vás dotkne praporku.“

Zatímco se jejich bílé označení protivníci seřazovali do obranné linie před praporkem, Vélin si všiml, že se Princip zdraví se třemi neznámými přihlížejícími. Byli to dva muži, jeden vysoký a rozložitý, druhý štíhlý, šlachovitý a s dlouhými černými vlasy vlajícími ve větru. Třetí postava byla drobná, zahalená v kožešinách a tiskla se většímu z mužů k boku.

„Kdo je to, mistře?“ zeptal se Vélin, když mu Sollis podával stužku, ale dnešek zjevně nebyl vhodným dnem pro pokládání otázek.

„Soustřed' se na zkoušku, kluku!“ Sollis mu rozzlobeně vlepil facku. „Nepozornost tě dnes zabije.“

Když si všichni k pažím uvázali stužky, zaměřili svou pozornost na obránce, kteří postávali zhruba sto yardů od nich. Dav protivníků se najednou zdál početnější.

„Co budeme dělat, Véline?“ zeptal se Dentos a s očekáváním na něj pohlédl.

Vélin už se chystal pokrčit rameny, když si všiml, že se tak na něj dívají všichni. Nejen chlapci z jeho skupiny, úplně všichni. Jedinou výjimku tvořil Nortah, který si bezstarostně pohazoval svým dřevěným mečem ve vzduchu a tvářil se znuděně. Vélin se snažil dát dohromady nějaký plán; učili je boji, ale taktice ne. Slyšel o útocích z týla nebo o přímém útoku, ale vlastně netušil, jak něco takového vypadá. Většina válečných příběhů hovořila o hrdinných bratřech, kteří dosáhli vítězství vlastní snahou, a navíc šlo často o dobývání města nebo mostu, ne o ukradení praporek. *Ten praporek... Jakou má ten praporek vlastně hodnotu?*

„Véline?“ naléhal Kenis.

„Tohle vlastně není žádná bitva,“ přemýšlel Vélin nahlas.

„Cože?“

Bitvy nekončí, když se někdo z mužů dotkne praporek, bitvy končí, když jedna z armád zničí tu druhou. Proto se to jmenuje zkouška válečnických dovedností. Chtějí nás vidět bojovat, to je všechno. O ten praporek vůbec nejde.

„Půjdeme přímo do nich,“ řekl tak, aby ho všichni slyšeli, přičemž se snažil znít sebejistě a rozhodně. „Udeříme přímo do středu jejich obranné linie, tvrdě a rychle. Prorazíme ji a praporek bude náš.“

„To není zrovna promyšlený postup, bratře,“ podotkl Nortah.

„Chceš se snad postavit do čela?“

Nortah s úsměvem naklonil hlavu. „Ani náhodou. Tvůj plán zní dobře.“

„Seřaďte se,“ rozkázal Vélin. „Držte se při sobě. Barkusi, ty budeš se mnou vpředu, i ty, Nortahu. A ještě vy dva.“ Vybral si dvojici svalnatějších chlapců, o nichž věděl, že se do boje vrhnou s větší vervou než většina ostatních. „Kenisi, Dentosi, držte se poblíž a kryjte nám záda, až půjdeme pro praporek. Vy ostatní jste slyšeli, co říkal Princip. Jestli si ráno nechcete odnést své zlaťáky, vyberte si nepřítele a zlikvidujte ho. A až s ním skončíte, vrhněte se na dalšího.“

Jejich jásot ho překvapil. Byl to divoký řev doprovázený malým lesem zvednutých dřevěných mečů. Vélin se k nim přidal, mával svým mečem, hulákal a cítil se jako hlupák. Oni se však rozkřičeli ještě hlasitěji, někteří dokonce začali provolávat jeho jméno.

Nechal je pokřikovat, zatímco začali postupovat vpřed, on v jejich čele. Ta stovka yardů k nepříteli jako by se scvrkla na pouhých pár kroků.

„Vélin! Vélin!“

Přešel do mírného poklusu a doufal, že ušetří co nejvíc sil na samotný boj.

„Vélin! Vélin!“

Někteří chlapci už řvali ze všech sil, mezi nimi i Kenis. Když překonali polovinu vzdálenosti k nepříteli, jejich tempo se začalo zvyšovat. Jeho malá armáda se vrhla vstříc protivníkům, někteří dokonce vyrazili vpřed plnou rychlostí.

„Pomalu!“ křičel Vélin. „Držte se při sobě!“

„Vélin! Vélin!“ Když se rozhlédl kolem sebe, uviděl tváře pokřivené zuřivostí. *To je strach*, došlo mu. *Skrývají strach za zuřivost*. On sám žádný vztek necítil. Nejvíc ze všeho se bál, aby neutrpěl další zranění. Teprve nedávno mu vyndali stehy z hluboké rány na stehně, kterou si způsobil při nepříjemném pádu z koně.

„Vélin! Vélin!“

Teď už všichni běželi a jejich formace se začínala rozpadat. Dentos se navzdory Vélinovým rozkazům vrhl vpřed a řval jako šílenec.

Dobrá Víro! Vélin vyrazil kupředu a namířil svůj meč do středu nepřátelské linie. „Do útoku! DO ÚTOKU...“

Síla, s jakou se obě skupiny střetly, byla obrovská. Vélin měl pocit, jako by ramenem udeřil přímo do kmene stromu, ale aspoň se mu podařilo srazit k zemi dva obránce. Zpočátku se zdálo, že díky tomu překvapivě silnému úderu si hladce probijí cestu přímo k praporku. Pět nebo šest nepřátel šlo pod silou toho nárazu k zemi a Barkus se přes ně hrnul vpřed. Nakonec se ale jejich protivníci rychle vzpamatovali a brzy se příslušníci obou táborů udatně bili s takovým zápalem, jaký zatím nikdo z nich nepoznal. Na Vélina se vrhli dva chlapci najednou. Oba svými dřevěnými meči máchali tak divoce, až úplně zapomněli na svůj výcvik. Vélin jeden výpad vykryl, před druhým uskočil a pak jednoho z chlapců poslal k zemi úderem do nohou. Druhý na Vélina znovu zaútočil, ale přehnal to, takže ho Vélin mohl chytit za ruku, v níž svíral meč, načež ho tvrdě udeřil čelem do hlavy.

Bitva zuřila dál a vzduch se plnil změtí zvuků praskajícího dřeva a bolestivých stenů. Postupně bylo čím dál těžší sledovat průběh boje, jako by se čas rozpadl na malé kousíčky a z bitevní vřavy se stala jen řada náhodných osobních soubojů, v nichž Vélin jen občas zahlédl některého ze svých kamarádů. Barkus svíral svůj meč oběma rukama, oháněl se jím na všechny strany a rozdával bolestivé údery všem, kteří udělali tu chybu, že

se k němu až příliš přiblížili. Dentos měl čelo od krve, ztratil svůj meč a teď holými pěsti bojoval s nějakým chlapcem, který byl o něco vyšší než on a vypadal, že získává převahu. Kenis vyskočil jednomu z nepřátel na záda a začal ho svým mečem škrtit. Dotlačil ho skoro až na kolena, ale pak se jeho protivníkovi podařilo kopnout ho do hlavy, takže se Kenis poroučel k zemi. Vélín se prodíral směrem k němu, prosekával si cestu mezi bojovníky, až Kenise našel, jak leží na zádech a zoufale odráží údery chlapce, kterého se před chvílí snažil uškrtit. Vélín útočnicka kopl do břicha a mečem ho praštil ho spánku. Hoch se zhroutil do prachu, kde zůstal ležet až do konce bitvy.

„Jak se ti to líbí, bratře?“ zeptal se Kenise, když se k němu sklonil a podal mu ruku.

„Bacha!“ zakřičel Kenis.

Vélín si klekl na jedno koleno a uslyšel těsně nad hlavou svist letícího meče. Rychle se otočil, podrazil protivníkovi nohy a ještě v pádu ho udeřil mečem do nosu. Pak s Kenisem bojovali společně, vzájemně si kryli záda, zakopávali o zraněné a bezvládné kamarády i nepřátele, až se dostali jen pár yardů od praporku. Jeden z obránců pochopil, že má poslední možnost projevit svoji odvahu, a s řevem a napřaženým mečem se proti nim divoce rozběhl. Kenis zastavil jeho první výpad a Vélín ho srazil k zemi úderem do ramene. Když se ozvalo křupnutí kosti, zašklebil se.

A najednou bylo po všem. Žádní nepřátelé nezůstali, nebylo s kým bojovat. Všude kolem se s hlasitým sténáním svíjeli chlapci ležící mezi svými bezvládnými bratry a uprostřed nich stál Nortah s praporkem v ruce. Krev mu stékala z ran na hravě a na obličeji. Když se usmál na přicházejícího Vélína, z roztrženého rtu se mu vyvalil hustý chomáč krve. „Byl to dobrý plán, bratře.“

Pak se zakymácel a Vélín ho zachytil. Nevzpomínal si, že by byl kdy dřív tak vyčerpaný, paže měl jako z olova a ze všeho toho násilí se mu začínalo dělat zle od žaludku. Uvědomil si, že vůbec netuší, jak dlouho to celé trvalo. Mohla to být hodina, ale také jen pár minut. Jako kdyby se právě probudil ze zvlášť příšerné noční můry. S úlevou si všiml, že Barkus i Dentos také patří mezi deset chlapců, kteří zůstali stát na nohou, ačkoli Dentos se na nich držel jen díky podpoře Barkusovy mohutné ruky. „Co říkáš, bratře?“ zaburácel, aby ho slyšeli i mistři, načež se naklonil k Dentosovi, jako by poslouchal, co říká, přestože ten vypadal, že na mluvení teď nemá ani pomyšlení. „Máš pravdu! Byla to pěkná bitva!“

„Zkouška je u konce!“ zavelel mistr Sollis a vkročil do bitevního pole. „Zraněným pomozte na ošetřovnu. Ty, kteří jsou v bezvědomí, nechte ležet, mistři se o ně postarají.“

„Tak pojd’“, řekl Vélin Nortahovi. „Necháme tě zafačovat.“

„To bych rád“, odpověděl Nortah. „Ale nevím jistě, jestli tam dojdu.“ Znovu se zapotácel a Vélin ho musel zachytit. Společně s Kenisem ho odvedli pryč z bojiště. Nortah pořád svíral v ruku kopí s praporkem. Barkus šel za nimi. V náručí držel bezvládného Dentose, který za sebou vlácel nohy.

„Bratře Véline.“ Byl to Princip, vedle něhož stáli tři cizinci.

Vélin se zastavil a snažil se Nortaha udržet na nohou. „Principe.“

„Naši hosté by tě rádi poznali.“ Princip ukázal na své společníky. Teď si Vélin mohl prohlédnout nejmenší z postav. Byla to dívka zahalená v černých kožešinách, stejně jako mohutný muž, k jehož paži se tiskla. Mohla být zhruba stejně stará jako on, ale jinak byla drobná, s bledou pokožkou a černými vlasy... A velmi krásná. Vélina si skoro ani nevšimla, upřeně zírала na Nortaha, který jen stěží zůstával při vědomí. Vélin si nebyl jistý, jestli v jejích očích rozpoznává obdiv, nebo strach.

„Bratře Véline, toto je Vanos Al Myrna“, řekl Princip. Mohutný muž k němu přistoupil a podal mu ruku. Vélin mu ji nemotorně stiskl, přičemž Nortaha málem neudržel. Kenis při vyslovení mužova jména celý ztuhl, ale Vélinovi skoro nic neříkalo. Matně si vzpomínal, že ho otec kdysi zmínil před matkou, bylo to krátce předtím, než se stal Pánem bitev, ale teď už si nepamatoval, o čem tehdy mluvili.

„Znal jsem tvého otce“, řekl Vanos Al Myrna Vélinovi.

„Já nemám otce“, odpověděl Vélin automaticky.

„Projev lordu Vanosovi trochu úcty, Véline“, napomenul ho Princip se slabým úsměvem na rtech. „Je to královský rytíř a Pán věže Severních provincií. Svoji návštěvou nám prokázal velkou čest.“

Vélin si všiml, jak Vanosu Al Myrnovi cukají koutky. „Bojoval jsi udatně“, pochválil ho.

Vélin kývl hlavou směrem k Nortahovi. „Můj bratr byl lepší, ukořistil praporek.“

Al Myrna si Nortaha chvíli prohlížel a Vélinovi došlo, že znal i jeho otce. „Ten hoch bojuje beze strachu. To u vojáka není vždy vítaným rysem.“

„My všichni bráníme Víru beze strachu, pane.“ *To byla dobrá odpověď*, rozhodl se. *Kéž by to ještě byla pravda.*

Pán věže se otočil a ukázal na šlachovitého muže s dlouhými vlasy. Stejně jako ta dívka měl bledou pleť a černé vlasy, ale v obličeji vypadal jinak. Vélina na něm upoutaly vystouplé lícní kosti a orlí nos. „Toto je můj přítel Hera Drakil z kmene Sordajů.“

Sordaj. Vélina nečekal, že bude kdy mít možnost vidět nějakého Sordaje na vlastní oči. Byli to skutečně záhadní lidé, o nichž se říkalo, že nikdy neopouštějí bezpečí Velkého severního lesa a straní se cizinců. Právě kvůli Sordajům byl les pro obyvatele království temným a tajemným místem a jen málokdo se odvážil vkročit do stínu jeho stromů. Mezi lidmi kolovalo mnoho historek o nešťastných poutnících, kteří zabloudili do lesa a už z něj nikdy nevyšli.

Hera Drakil na Vélina kývl. V obličeji měl neproniknutelný výraz.

„A tohle“ – lord Vanos postrčil dívku u svého boku trochu dopředu, čímž ji přinutil ke smutnému úsměvu – „je moje dcera Darena.“

Dívka svůj úsměv věnovala Vélinovi, který nevěděl, proč se mu najednou začínají potit dlaně. „Bratře. Zdá se, že jsi jediný, kdo zůstal nezraněn.“

Vélina si uvědomil, že má pravdu. Sice ho bolelo celé tělo a ráno ta bolest bude nepochybně mnohem horší, ale žádné zranění neutrpěl. „Usmálo se na mě štěstí, moje paní.“

Dívka se s ustaraným výrazem znovu podívala na Nortaha. „Bude v pořádku?“

„Nic mu není,“ odpověděl Kenis. Podle Vélina zněl jeho hlas trochu odměřeně.

Nortah zvedl hlavu, mátožně na dívku zamžoural a zmateně se zamračil. „Vidím Lonaky,“ zablekotal a otočil hlavu k Vélinovi. „Jste na severu?“

„Klid, bratře.“ Vélina ho poplácal po rameni a oddechl si, když mu hlava znovu spadla na prsa. „Můj bratr je trochu otřesený,“ vysvětlil dívce. „Omlouvám se za něj.“

„Proč? Já patřím k Lonakům.“ Pak se obrátila k Principovi. „Trochu se vyznám v léčitelství. Jestli mohu nějak pomoci...“

„Máme velmi schopného léčitele, moje paní,“ odpověděl Princip. „Ale děkuji ti za tvůj zájem. Teď bychom měli odejít do mé komnaty a propustit naše bratry za ostatními.“

Otočil se a vykročil směrem k hlavní věži. Lord Vanos šel hned za ním, ale ostatní ještě na chvíli zůstali stát. Hera Drakil jim věnoval dlouhý

pohled, přejel očima od Dentose zhrouceného v Barkusově náručí, přes Kenisův zkrvavený nos až k Nortahovu bezvládnému tělu. Během toho se jeho nečitelný výraz proměnil v jasně rozeznatelné znechucení. „*Il Lonakhim hearin mar durolin*,“ pronesl smutně a odešel.

Darena vypadala, že je těmi slovy pohoršená. Krátce na ně pohlédla, aby se rozloučila, a otočila se k odchodu.

„Co říkal?“ zeptal se Vélín a dívka se zastavila.

Zaváhala a jeho napadlo, jestli se nechystá tvrdit, že sordajský jazyk nezná. On ale dobře věděl, že slovům rozuměla. „Říkal, že Lonakové i se svými psy zacházejí lépe.“

„A zacházejí?“

Dívka sevřela rty a Vélín si v jejích očích všiml krátkého záblesku hněvu. „Asi ano.“

Nortah zaklonil hlavu a vycenil na Vélína zuby. „Je pěkná,“ prohlásil předtím, než docela ztratil vědomí.

* * *

„Jak se vlastně stalo, že Pán věže Severních provincií má za dceru lonackou dívku?“ zeptal se Vélín Kenise.

Drželi spolu hlídku na hradbách, měli popůlnoční směnu. Tato pravidelná služba byla jednou z nevýhod dovršení čtvrtého roku v řádu. Té noci byly hradby téměř prázdné. Většina chlapců zůstala na ošetřovně nebo byli příliš vážně zranění na to, aby hlídku zastali. K těm patřil i Barkus. Teprve v ložnici jim ukázal hluboký šrám přes celá záda.

„Myslím, že si někdo do meče strčil hřebík,“ zaúpěl.

Uložili Nortaha do postele a všechny rány mu co nejpečlivěji vyčistili. Zranění, která utrpěl, naštěstí nebyla tak vážná, aby je bylo třeba šít, takže se rozhodli, že nejlepší bude obvázat mu hlavu a nechat ho, ať se pořádně vyspí. Dentos na tom byl hůř, nejspíš měl znovu zlomený nos a pořád ještě chvílemi upadal do bezvědomí. Vélín rozhodl, že by měl jít na ošetřovnu společně s Barkusem, jehož šrám na zádech sami zašít nedokázali. Uštvaný mistr Hental uložil Dentose do postele a Barkuse propustil poté, co mu ránu zašil a vyčistil léčivou mastí z pryskyřice, která sice odporně páchla, ale dokázala účinně zabránit infekci. Nechali Barkuse, aby dohlížel na Nortaha, a vydali se do služby na hradbách.

„Vanos Al Myrna,“ odpověděl Kenis, „je člověk, jehož není snadné pochopit. Ale pro zradu se pochopení hledá vždycky těžko.“

„Zradu?“

„Před dvanácti lety ho vykázali do Severních provincií. Nikdo přesně neví proč, ale říká se, že zpochybnil královské slovo. Tehdy byl Pánem bitev, ale přestože král Janus je laskavý a spravedlivý, tak vysoce postaveným lidem u dvora zradu nikdy netoleruje.“

„Ale přesto je teď Al Myrna tady.“

Kenis pokrčil rameny. „O králi se dobře ví, že dokáže odpouštět. A taky se povídalo o velké bitvě na severu, až za lesem a stepí. Al Myrna tam měl porazit armádu barbarů, kteří přišli po ledě. Přiznám se, že jsem tomu moc nevěřil, ale možná je tady právě proto, aby králi podal zprávu o svém vítězství.“

Byl Pánem bitev před mým otcem, uvědomil si Vélín. Najednou si na všechno vzpomněl, ačkoli byl tehdy hodně malý. Otec přišel domů a pověděl matce, že bude Pánem bitev. Ona s pláčem odešla do své ložnice.

„A jeho dcera?“ zeptal se ve snaze zaplašit tu vzpomínku.

„Říká se, že to je zbloudilá Lonačka. Našel ji ztracenou v lese. Sordajové mu zjevně dovolili do něj vstoupit.“

„To ho musejí hodně uznávat.“

Kenis si odfrkl. „Uznání barbarů nic neznamena, bratře.“

„Ten Sordaj, co přišel s Al Myrnou, nevypadal, že by uznával naše způsoby. Možná si o nás myslí, že to my jsme barbari.“

„Bereš jeho slova moc vážně. Řád je nástrojem Víry a někdo jako on nemá právo Víru soudit. Ale musím přiznat, že mě taky zajímá, proč ho Pán věže přivedl, aby nás okukoval.“

„Myslím, že kvůli tomu sem nepřišel. Spíš bych řekl, že se chystá něco projednat s Principem.“

Kenis na něj ostře pohlédl. „Projednat? O čem by asi tak spolu mohli jednat?“

„Přece nemůžeš naprosto přehlížet život tam venku za hradbami, Kenisi. Pán bitev složil svůj úřad a králův ministr byl popraven. A najednou ze severu přicestoval Pán věže. To všechno musí něco znamenat.“

„V našem království se vždycky děla spousta věcí. Proto jsou naše dějiny tak bohaté na všemožné příběhy.“

Válečné příběhy, pomyslel si Vélín.

„Možná,“ pokračoval Kenis, „měl Al Myrna ke své návštěvě úplně jiný důvod. Osobní.“

„Jak to myslíš?“

„Říkal přece, že zná Pána bitev. Možná ho pověřil, aby se podíval, jak si vedeš.“

Že by ho sem otec poslal kvůli mně? uvažoval Vélin. Proč? Aby se přesvědčil, jestli ještě žiju? Nebo aby se podíval, jak jsem vyrostl? Spočítal moje jizvy? Znovu musel zbourat tu zeď hořkosti narůstající v jeho srdci. Proč bych měl nenávidět nějakého cizince? Já přece nemám otce, kterého bych mohl nenávidět.

Kapitola tři

Své zlatáky ráno dostali jen dva chlapci, kteří podle mistrů buď jednali zbaběle, nebo dostatečně neprokázali své schopnosti. Vélin si říkal, že všechna ta prolitá krev a zlámané kosti za to nestály, ale pamatoval na to, že rád své rituály nikdy nezpochybňuje. Koneckonců, jsou to rituály Víry. Nortah se rychle zotavil, stejně jako Dentos. Jen Barkus byl odsouzen k tomu, že mu na zádech po celý zbytek života zůstane hluboká jizva.

Jak zima postupovala, jejich výcvik byl čím dál náročnější. Mistr Sollis jim ukazoval až děsivě složité výpady a při výuce boje s halapartnou začal klást důraz zejména na pohyb ve formaci. Učili se pochodovat a měnit směr v jednotném útvaru a poznávali spousty rozkazů, díky nimž se skupina jednotlivců dokázala proměnit v ukázněnou bojovou linii. Nebylo to nic jednoduchého a řada chlapců si vysloužila rány bičem za to, že si pletli pravou a levou nebo že neustále vypadávali z rytmu. Trvalo několik měsíců tvrdého výcviku, než začali mít pocit, že skutečně vědí, co dělají, a ještě pár dalších, než s jejich pokusy začali být spokojeni i mistři. Do toho dál trénovali jízdu na koních, která většinou připadala až na večerní hodiny, kdy už padala tma. Našli si vlastní závodní trať, čtyřmílový okruh podél řeky a zpět okolo hradeb, který obsahoval dost náročného terénu a překážek, aby vyhověl i tvrdým požadavkům mistra Rensiala. A právě během jednoho z těchto závodů Vélin potkal tu malou dívku.

Špatně odhadl skok přes padlý březový kmen a Plivanec s poťouchlostí sobě vlastní zastavil a vyhodil ho ze sedla na tvrdou, zmrzlou zem. Ostatní uháněli pryč a on jen slyšel jejich smích.

„Zatracená herko!“ láteřil Vélin, když se hrabal na nohy a mnul si zhmožděná záda. „Ty se hodíš leda tak do salámu.“

Plivanec zlomyslně vycenil zuby, hrábl kopytem a v klidu si odklusal okusovat nedaleké keře. V jedné ze svých světlejších chvil je mistr Rensial napomínal, aby nepřisuzovali lidské pocity zvířeti, které nemá mozek větší než jablko. „Koně chovají city jen k jiným koním,“ řekl jim. „V jejich náladách a touhách se nevyznáme, stejně jako se oni nevyznají v těch lidských.“ Když se teď Vélin díval, jak na něj Plivanec vystrkuje zadek, napadalo ho, že jestli je to pravda, pak jeho kůň dokáže velmi dobře napodobit lidskou lhostejnost.

„Ten tvůj kuň tě nemá moc rád.“

Jeho oči ji našly rychle, ruce bezděčně sklouzly ke zbraním. Bylo jí asi deset a na sobě měla vrstvu kožešin chránících ji před chladem. Beze studu si ho zvědavě prohlížela. Vynořila se zpoza silného dubu a v rukách navlečených v palčácích držela malou kytičku bledě žlutých květů, v nichž Vélin poznal zimní jasmín. V okolních lesích rostl hojně a čas od času si sem pro něj chodívali lidé z města. Vélin nechápal proč, když jim mistr Hutral řekl, že se nedá použít ani k jídlu, ani jako lék.

„Myslím, že by se radši vrátil do divočiny,“ odpověděl Vélin a šel se posadit na padlý kmen, aby si mohl upravit popruh meče.

K jeho překvapení si děvče šlo sednout vedle něj. „Jmenuju se Alornis,“ představila se. „A ty jsi Vélin Al Sorna.“

„Přesně tak.“ Už si zvykl na to, že od letní slavnosti ho lidé poznávají. Kdykoli se přiblížil k městu, provázely ho zvědavé pohledy a napřážené ukazováčky.

„Máma říkala, že bych s tebou neměla mluvit,“ pokračovala Alornis.

„Vážně? A proč?“

„Nevím. Možná by se to nelíbilo tátovi.“

„Tak to bys možná vážně neměla.“

„Ale já nedělám pořád jen to, co se mi řekne. Jsem zlobivá holka. Nedělám věci, které by měly dělat holky.“

Vélin se usmál. „Jaké věci?“

„Nevyšívám a nemám ráda panenky a dělám věci, které bych neměla dělat, a kreslím obrázky, které bych neměla kreslit, a taky jsem chytřejší než kluci a vytahuju se na ně, aby se cítili jako hlupáci.“

Vélin už se chtěl rozesmát, ale pak si všiml vážného výrazu v její tváři. Vypadala, jako by si ho prohlížela, těkala mu očima po obličeji. Tušil, že by mu to nemělo být příjemné, ale svým způsobem se mu to zdálo roztomilé.

„Zimní jasmín,“ ukázal na květy. „Ten jsi měla natrhat?“

„To jo. Namaluju si ho a napíšu si, jak se jmenuje. Mám velký herbář, který jsem si sama nakreslila. Táta mě naučil, jak se která květina jmenuje. O rostlinách toho ví hodně. Vyznáš se v nich?“

„Tak trochu. Vím, které jsou jedovaté a které se dají použít k jídlu nebo jako lék.“

Dívka se zamračila na květy ve svých palčácích. „A tyhle se dají jíst?“

Vélin zavrtěl hlavou. „Ne, ani nemají léčivé účinky. Vlastně se nehodí vůbec k ničemu.“

„Zkrášlují přece přírodu,“ řekla a na hladkém čele jí vystoupila malá vráska. „Takže k něčemu dobré jsou.“

Tentokrát už se Vélín zasmál, nemohl si pomoci. „To máš pravdu.“ Rozhlédl se, jestli někde uvidí dívčiny rodiče. „Ty jsi tady sama?“

„Máma je někde v lese. Já jsem se schovala za tím dubem, abych se mohla dívat, jak pojedete okolo. Byla to legrace, když jsi spadl.“

Vélín se podíval na Plivance, který šibalsky otočil hlavu na druhou stranu. „Můj kůň si to myslí taky.“

„Jak se jmenuje?“

„Plivanec.“

„To je ošklivé jméno.“

„To on je taky, ale mám psa, který je ještě ošklivější.“

„O tvém psovi jsem slyšela. Je prý velký jako kůň a ty sis ho ochočil při zkoušce přežití v divočině po rvačce, která trvala den a noc. Zním i jiné příběhy. Zapisuju si je, ale musím tu knihu schovávat před mámou a tátou. Slyšela jsem, že jsi sám porazil deset mužů a že už tě vybrali jako příštího Principa Šestého řádu.“

Deset mužů? říkal si. *Naposledy jsem slyšel, že jich bylo sedm. Až mi bude třicet, bude z nich celá stovka.* „Byli jen čtyři,“ opravil ji. „A nebyl jsem sám. A příští Princip nemůže být vybrán před smrtí nebo odstoupením toho současného. A můj pes není velký jako kůň, ani jsem s ním nebojoval den a noc. Kdybych s ním bojoval jen pět minut, prohrál bych.“

„Aha,“ posmutněla dívka. „Tak to budu muset svoji knihu přepsat.“

„Promiň.“

Alornis lehce pokrčila rameny. „Když jsem byla malá, máma mi říkala, že budeš žít s námi a budeš můj bratr, ale nikdy ses neukázal. Tátovi to bylo moc líto.“

Vélína zaplavila děsivá vlna zmatku a celá země se s ním rozhoupala. „Cože?“

„ALORNIS!“ Z lesa k nim spěchala pohledná žena s kudrnatými černými vlasy oblečená v prostém vlněném kabátě. „Alornis, pojď ke mně!“

Dívka se znechuceně ušklíbla. „Teď mě odvede pryč.“

„Omlouvám se, bratře,“ řekla udýchaně žena, když k nim doběhla, pak popadla dívku za ruku a přitáhla si ji. Vélín si všiml, že navzdory zjevnému rozrušení k sobě holčičku něžně přitiskla a ochranně ji objala oběma pažemi. „Moje dcera je neuvěřitelně zvědavá. Doufám, že vás příliš neobtěžovala.“

„Jmenuje se Alornis?“ zeptal se jí Vélin, jehož zmatek vystřídala čirá otupělost.

Žena k sobě dívku přitiskla ještě pevněji. „Ano.“

„A vy se jmenujete, paní?“

„Hilla.“ Přinutila se k úsměvu. „Hilla Justilová.“

Nic mu to neříkalo. *Tu ženu neznám.* Pak si v jejím výrazu všiml něčeho, co nesouviselo s její starostí o dceru. *Poznání. Ona mě zná.* Vrátil se pohledem k dívce a pozorně si prohlížel její tvář. *Je pěkná, jako její matka, má stejná ústa, stejný nos... ale jiné oči. Tmavé oči.* Najednou mu do sebe všechno zapadlo. Z toho poznání ho zamrazilo a otupělost se proměnila v něco chladného a tvrdého. „Kolik je ti let, Alornis?“

„Deset a osm měsíců,“ odpověděla okamžitě.

„Takže skoro jedenáct. Mně bylo taky jedenáct, když mě sem otec přivedl.“ Všiml si, že dívka upustila své květy. „Nikdy jsem nepochopil, proč to udělal.“ Posbíral rozkvetlé větvičky jasmínu, opatrně, aby je nepolámal, a přidřepł si před Alornis. „Nezapomeň si je tady.“ Usmál se na ni a ona jeho úsměv opětovala. Pokusil se zapamatovat si její podobu, jak nejlépe uměl.

„Bratře...“ začala Hilla.

„Sem byste neměly moc chodit.“ Vélin se zvedl, šel k Plivancovi a tvrdě škusbl jeho uzdou. Kůň zjevně vycítil jeho rozpoložení, protože ho projednou nechal nasednout, aniž se zpěčoval. „Tyhle lesy mohou být v zimě nebezpečné. Raději chod'te na květy jinam.“

Díval se, jak Hilla bere dceru do náručí a snaží se ovládnout svůj strach. Nakonec řekla: „Děkujeme, bratře. Příště půjdeme jinam.“

Naposledy se podíval na Alornis a pak pobídl Plivance do trysku. Tentokrát přeskočil padlý kmen bez sebemenšího zaváhání a pak už uháněli lesem pryč od té dívky a její matky.

Nikdy jsem nepochopil, proč to udělal... Ted' už to chápu.

* * *

Měsíce plynuly jeden za druhým a po zimních mrazech přišla jarní obleva. Po celou tu dobu toho Vélin moc nenamluvil. Cvičil, sledoval narození Šrámových štěňat, naslouchal Frentisovu nadšenému vyprávění o životě v řádu, jezdil na svém neposlušném koni, ale jinak skoro pořád mlčel. Ten chlad a prázdnota v něm po jeho setkání s Alornis už zůstaly. Neustále měl před očima její tvář, rysy jejího obličej, její tmavé oči. *Deset a osm měsíců...* Jeho matka zemřela před necelými pěti lety. *Deset a osm měsíců.*

Kenis se s ním pokoušel mluvit, chtěl ho rozptýlit jednou ze svých historek, příběhem o krvavé bitvě v Urlišském lese, která celý den a noc zuřila mezi armádami Renfélinu a Asrélinu. Bylo to ještě před vznikem království. Král Janus byl tehdy jen knížetem a čtyři kraje, z nichž se dnes království skládá, byly rozděleny a rvaly se mezi sebou jako kořata v pytli. Ale pak je Janus moudrostí svého slova, uměním svého meče a silou své Víry dokázal sjednotit. Právě díky vidině jednotného panství vedeného králem, pro nějž je Víra nade vše, se do bitvy zapojil i Šestý řád. Útok řádových válečníků rozprášil renfélinskou obrannou linii, a zajistil tak vítězství v bitvě. Vélin celé vyprávění poslouchal beze slova. Už to všechno slyšel.

„...a když před krále přivedli renfélinského knížete Therose, zraněného a spoutaného, kroutil se odporem a žádal raději smrt, než aby musel pokleknout před namyšleným mladíkem. Král Janus všechny překvapil, protože se rozesmál. ‚Já po tobě nechci, abys poklekl, bratře,‘ řekl. ‚Ani nežádám tvoji smrt. Po smrti bys království nebyl k užitku.‘ A kníže Theros na to odpověděl...“

„To tvoje království je jen šílený sen,“ skočil mu Vélin do řeči. „A král se znovu rozesmál a tak se celou noc hádali, až se z hádky stal rozhovor a nakonec kníže Theros prozřel a pochopil, jak je král moudrý. Od té doby je královým nejvěrnějším vazalem.“

Kenis posmutněl. „Už jsem ti to vyprávěl.“

„Jednou nebo dvakrát.“ Byli u řeky a dívali se, jak si Frentis a kluci z jeho skupiny hrají se Šrámovými štěňaty. Narodilo se jich celkem šest, čtyři psi a dvě feny. Když je jejich matka olizovala na podlaze kotce, vypadala jako neškodné kuličky vlhké srsti. Pak ale začala rychle růst a už teď dosahovala poloviční velikosti běžného psa, ačkoli se pořád ještě motala pod nohama a zakopávala o vlastní packy jako všechna štěňata. Frentis dostal svolení je pojmenovat, jenže jak se ukázalo, jeho volba byla poněkud nenápaditá.

„Řezáku!“ zavolal s klackem v ruce na své nejoblíbenější štěně, největší z vrhu.

„Co se děje, bratře?“ zeptal se ho Kenis. „Co způsobilo to tvé mlčení?“

Vélin se díval, jak Řezák povalil smějícího se Frentise na zem a oblizoval mu celý obličej. „Je tady šťastný,“ podotkl.

„Řád mu očividně prospěl,“ souhlasil Kenis. „Od doby, kdy sem přišel, dost vyrostl a rychle se učí. Mistři ho mají rádi, protože mu nemusejí nic

říkat dvakrát. Myslím, že dokonce ještě ani nedostal bičem.“

„Zajímalo by mě, jak jeho život vypadal dřív, když si dokáže místo jako tohle tak zamilovat.“ Vélin se otočil ke Kenisovi. „On si tenhle život vybral. Na rozdíl od nás všech. Zvolil si ho. On nezažil tu chvíli, kdy ho nemilující rodič strčil do brány.“

Kenis se k němu naklonil a ztišil hlas. „Tvůj otec tě chtěl zpět, Véline. Na to bys neměl nikdy zapomenout. Stejně jako Frentis, i ty sis tenhle život zvolil.“

Deset let a osm měsíců... Máma mi říkala, že budeš žít s námi a budeš můj bratr... ale nikdy ses neukázal... „Proč? Proč mě chtěl zpátky?“

„Lítost? Pocit viny? Co muže vede k takovému jednání?“

„Princip mi jednou řekl, že můj pobyt u řádu je důkazem otcovy oddanosti Víře a království. Jestli se nějak nepohodl s králem, možná chtěl tím, že mě vezme zpět k sobě, naznačit opak.“

Kenis se zachmuřil. „Smýšlíš o něm tak zle, bratře. Ačkoli nás učí, abychom na své rodiny zapomněli, není to správné, když syn nenávidí svého otce.“

Deset let, osm měsíců... „Abys mohl někoho nenávidět, musíš ho nejdřív znát.“

Kapitola čtyři

Začátek léta přinesl tradiční týdenní výměnu s bratry a sestrami z ostatních řádů. Chlapci si mohli zvolit, u kterého řádu by si přáli ten týden prožít. Učedníci Šestého řádu si obvykle měnili místa s bratry Čtvrtého řádu, s nímž po ukončení výcviku mohli nejlépe spolupracovat. Vélin si však zvolil Pátý řád.

„Pátý?“ zamračil se mistr Sollis. „Řád těla. Řád léčitelství. Vážně chceš jít tam?“

„Ano, mistře.“

„A co si od toho, pro všechno na světě, slibuješ? Nebo ještě lépe, co si myslíš, že jim můžeš nabídnout?“ Poklepal svým bičem na hřbet Vélinovy ruky poznamenaný jizvami z výcviku a stopami po roztaveném kovu z dílny mistra Jestina. „Ty nebyly stvořeny k léčení.“

„Mám k tomu své důvody, mistře.“ Věděl, že riskuje ránu bičem, ale ty už stejně dávno přestaly bolet.

Mistr Sollis něco zabručel a postoupil k dalšímu v řadě. „A co ty, Nyso? Chceš jít se svým bratrem omývat čela nemocným a slabým?“

„Raději bych navštívil Třetí řád, mistře.“

Sollis si ho dlouze prohlédl. „Pisálci a knihomolové.“ Smutně zakroutil hlavou.

Barkus a Dentos sáhli po bezpečné volbě v podobě Čtvrtého řádu, zatímco Nortah si se zjevným potěšením vybral Druhý řád. „Řád rozjímání a osvětlení,“ řekl Sollis bezvýrazně. „Ty chceš strávit celý týden v Řádu rozjímání a osvětlení?“

„Věřím, že období meditace o velkých tajemstvích prospěje mé duši, mistře,“ odpověděl Nortah a v upřímném úsměvu ukázal své dokonalé zuby. Poprvé po několika měsících měl Vélin chuť začít se smát.

„Chceš říct, že se chceš celý týden válet na zadku,“ odsekl Sollis.

„Meditace se běžně provádí vsedě, mistře.“

Vélin už si nemohl pomoci a rozesmál se. O tři hodiny později, když dobíhal čtyřicáté kolečko okolo cvičiště, se pořád ještě usmíval.

* * *

„Bratr Vélin?“ Muž v šedém plášti, hlídající u brány, byl starý, hubený a plešatý, ale Vélina zarazily jeho zuby – zářivě bílé a dokonale rovné, stejně

jako Nortahovy, až na to, že jeho úsměv byl upřímný. Stařec byl sám a vytíral tmavě hnědou skvrnu na dlážděném nádvoří.

„Mám se hlásit Principile,“ odpověděl Vélín.

„Ano, řekli nám, že přijdeš.“ Starý bratr zvedl západku brány a otevřel ji. „Bratři z Šestého řádu se u nás učí jen zřídka.“

„Jste sám, bratře?“ zeptal se Vélín, když prošel bránou. „Předpokládám, že na místě, jako je toto, jsou stráže skutečně potřeba.“

Na rozdíl od Šestého řádu sídlil Pátý řád přímo v hlavním městě, ve velké budově tvaru kříže, která se tyčila uprostřed chudinské jižní čtvrti. Její bílé stěny svítily mezi ubohými, na sebe natěsnanými domečky obklopujícími přístaviště jako maják. Vélín v jižní čtvrti nikdy dřív nebyl, ale rychle pochopil, proč si do ní lidé jen zřídka nosili cokoli, co mělo nějakou cenu. Složitá změť úzkých uliček a ulic ucpaných odpadky poskytovala spousty příležitostí k přepadení. Vélín pečlivě našlapoval mezi hromadami špíny, aby se nemusel hlásit u Pátého řádu s umazanými botami, překračoval schoulená těla vyspávající kocovinu a přehlížel nesrozumitelné pokřikování těch, kteří měli už dost nebo naopak ještě málo. Občas si ho bez zájmu prohlédla nějaká unavená lehká holka, ale žádná se mu nenabídla. Chlapci z řádu koneckonců neměli žádné peníze.

„Už se s tím neobtěžujeme,“ odpověděl stařec. Když zavřel bránu, Vélín si všiml, že na ní není žádný zámek. „Měli jsme tu stráže celých deset let a nikdy se nevyskytl žádný problém.“

„Tak proč tedy tu bránu vlastně hlídáte?“

Stařec se na něj tázavě podíval. „Tohle je řád léčitelství, bratře. Lidé si k nám chodí pro pomoc. Někdo je přece musí uvítat.“

„Aha,“ hlesl Vélín. „No jistě.“

„Ale stejně tady mám svoji starou Bess.“ Muž zašel do malého cihlového domku, který sloužil jako vrátnice, a vrátil se s velkou dubovou palicí. „Jen pro jistotu.“ Podal ji Vélínovi a zjevně od něj čekal odborné zhodnocení.

„Je to...“ Vélín palici potěžkal, krátce s ní máchl a podal mu ji zpět, „dobrá zbraň, bratře.“

Stařec vypadal potěšeně. „Sám jsem si ji vyrobil, když mi Principila svěřila bránu na starost. Už mám moc tuhé ruce na to, abych rovnal kosti nebo šil rány, víš?“ Pak se otočil a hbitě vyrazil k domu. „Pojď za mnou, dovedu tě k Principile.“

„Jste tady už dlouho?“ zeptal se Vélín, když vykročil za ním.

„Když nepočítám výuku, tak jen asi pět let. Většinu života jsem strávil v jižních přístavech. Řeknu ti, že na světě neexistuje choroba, kterou by nechytil nějaký námořník.“

Namísto velkých vrat v čele budovy ho starý bratr vedl okolo k bočnímu vchodu. Vešli do dlouhé chodby, která postrádala jakoukoli výzdobu, ale zato byla prodchnutá nějakou sladkokyselou vůní.

„Ocet a levandule,“ poznamenal stařec, když si všiml, jak Vélín krčí nos. „Chrání dům před zlými duchy.“

Vedl Vélina okolo řady místností, v nichž nebylo téměř nic kromě prázdných postelí, do kruhového sálu obloženého od podlahy až ke stropu porcelánovými dlaždicemi. Na stole uprostřed se svíjel nahý mladík. Drželi ho dva urostlí bratři v šedých pláštích, zatímco Principila Elera Al Mendahová prohlížela nedbale zavázanou ránu na jeho břicho. Mužův křik umlčel kus kůže, který mu nacpali do úst. Místnost byla po celém obvodu lemována stoupajícími řadami lavic, z nichž dění uprostřed sledovali různě staří bratři a sestry. Když Vélín vstoupil, ozval se šum a všichni se po něm ohlíželi.

„Principilo,“ zvolal stařec. Jeho hlas se odrážel od stěn místnosti v až neuvěřitelně silné ozvěně. „Bratr Vélín Al Sorna z Šestého řádu.“

Principila Elera zvedla hlavu od mladíkovy rány. Usměvavý obličej měla na čele pocákaný kapkami krve. „Véline, ty jsi ale vyrostl.“

„Principilo,“ odpověděl Vélín se zdvořilým pokývnutím hlavy. „Hlásím se do služby.“

Mladík na stole se celý prohnul v zádech a skrz roubík mu unikl plačtivý sten.

„Zrovna mám na stole velmi naléhavý případ,“ řekla Principila Elera a vzala z nedalekého stolku nůžky, aby přestříhla ušmudlaný obvaz kryjící mladíkovo zranění. „Tento muž dnes brzy ráno utrpěl bodnutí nožem do břicha. Zjevně v hádce o pozornost nějaké mladé dámy. Vzhledem k tomu, kolik už má v krvi alkoholu a juky, mu nemůžeme dát nic dalšího, protože máme strach, že bychom ho tím zabili. Takže ho musíme nechat trpět.“ Odložila nůžky a natáhla ruku. Mladá sestra v šedém plášti jí do dlaně vložila nějaký nástroj s dlouhou čepelí. „K jeho trápení přispívá i to,“ pokračovala Elera, „že mu v žaludku zůstala špička toho nože a my ji teď musíme vyndat.“ Pak se rozhlédla po lavicích zaplněných posluchači. „Kdo mi poví proč?“

Většina přítomných zvedla ruku nad hlavu a Principila kývla na šedovlasého muže v první řadě. „Bratře Innisi?“

„Kvůli infekci, Principilo,“ odpověděl muž. „Rána by mohla začít hnisat. A zlomená čepel by také hrozila poškodit cévy nebo nějaký orgán.“

„Velmi dobře, bratře. A proto musíme tu ránu otevřít.“ Sklonila se nad mladíkem, prsty levé ruky ránu roztáhla a pravou rukou do ní vložila nástroj. Mladík vyplivl roubík a celou místnost zaplnil jeho křik. Principila ucukla a pohlédla na dva bratry, kteří mladíka drželi na stole. „Musíte ho chytit pořádně, bratři.“

Muž se začal divoce zmítat, až se mu podařilo uvolnit jednu ruku, bušil hlavou do stolu a zběsile kopal nohama. Málem se mu podařilo udeřit i Principilu, která musela o několik kroků ustoupit.

Vélin přistoupil blíž, přiložil mladíkovi k ústům svoji dlaň, přitiskl mu hlavu ke stolu, naklonil se těsně nad něj a pohlédl mu do očí. „Bolest,“ řekl, aniž by uhnul pohledem, „je jako plamen.“ Jak ho Vélin tlačil svojí vahou ke stolu, mužovy oči se naplnily strachem. „Soustřed' se. Ta bolest je jako plamen v tvé hlavě. Najdi ji. Najdi ji!“ Vélin cítil na dlani jeho horký dech, ale mladík už se přestával zmítat. „Ten plamen se zmenšuje. Smršťuje se, hoří jasně, ale je malý. Vidiš ho?“ Vélin se naklonil ještě blíž. „Vidiš ho?“

Mladík skoro neznatelně přikývl.

„Soustřed' se na něj,“ řekl mu Vélin. „Udržuj ho co nejmenší.“

Dál ho držel na stole, mluvil k němu a hleděl mu do očí, zatímco Principila Elera ošetřovala ránu. Mladík naříkal a uhýbal očima, ale Vélin jeho pohled vždycky znovu zachytil, dokud se neozvalo cinknutí kovu o misku. Vzápětí Principila Elera řekla: „Jehlu a nit, prosím, sestro Šerin.“

* * *

„Mistr Sollis tě to naučil dobře.“

Seděli spolu v Principilině komnatě, která byla ještě přecpanější knihami než pokoj Principa Arlyna. Jenže zatímco příbytku Principa Šestého řádu vládl tak trochu chaos, ten její byl pečlivě uklizený a všechny věci srovnané. Zdi zdobily překrývající se nákresy a obrázky; samé necudné kresby lidských těl stažených z kůže či zbavených svalů. Vélinův pohled nejvíc přitahoval obraz na stěně za Principiliným stolem, na němž byl muž s roztaženými rukama i nohama a tělem rozříznutým od krku až po rozkrok. Pod odhalenými svrchními vrstvami těla byly pečlivě vyobrazeny jednotlivé orgány.

„Co máte na mysli, Principilo?“ zeptal se a odtrhl pohled od obrazu.

„Techniku ke zvládnání bolesti,“ vysvětlila Principila. „Sollis byl mým nejschopnějším žákem.“

„Žákem, Principilo?“

„Ano. Před lety jsme spolu sloužili na severovýchodní hranici. Během klidných dnů jsem bratry z Šestého řádu učila techniky uvolnění a zvládnání bolesti. Aspoň jsme nemrhali časem. Bratr Sollis vždy projevoval největší zájem.“

Znají se, sloužili spolu. Vélinovi se zdála neuvěřitelná i představa, že spolu ti dva jen mluví, ale žádná Principila by přece nelhala. „Jsem za moudrost mistra Sollise vděčný.“ Byla to ta nejbezpečnější odpověď.

Znovu zabloudil očima ke kresbě a ona se na ni také ohlédla. „Obdivuhodná práce, nemyslíš? Byl to dar od mistra Benrila Leniala ze Třetího řádu. Celý týden tady kreslil nemocné a ty, kteří nedávno zemřeli. Říkal, že by chtěl zachytit utrpení duše. Bylo to v rámci přípravy na jeho fresku na památku Rudé ruky. Samozřejmě jsme mu to umožnili, a když skončil, věnoval své kresby našemu řádu. Používám je, když poučuji nově příchozí bratry a sestry o tajemstvích lidského těla. Kresby ve starších knihách nejsou ani zdaleka tak podrobné.“

Pak se otočila zpátky. „Dnes ráno jsi mi velmi pomohl. Myslím, že ostatní bratři a sestry se z tvého příkladu mnohé naučili. Pohled na krev ti nevadí? Nedělá ti zle, neomdlíváš?“

Dělala si snad legraci? „Na krev jsem zvyklý, Principilo.“

Její výraz se na okamžik zachmuřil, ale pak se jí na tvář vrátil obvyklý úsměv. „Ani nedokážu popsat, jak ráda vidím, o kolik jsi vyrostl a zesílil a že tvoji duši neopustil soucit. Ale ráda bych se tě zeptala, proč jsi přišel zrovna sem?“

Vélin nedokázal lhát, jí ne. „Myslel jsem, že byste mi mohla odpovědět na mé otázky.“

„A o jaké otázky jde?“

Rozpaky nebyly namístě. „Kdy můj otec zplodil nemanželské dítě? Proč mě poslal do Šestého řádu? Proč se mě někdo během zkoušky z běhu pokusil zabít?“

Principila zavřela oči, tvářila se netečně a pravidelně zhluboka dýchala. Takto zůstala několik minut a Vélin si nebyl jistý, jestli ještě promluví. A pak si všiml, že jí po tváři stéká jediná slza. *Techniky zvládnání bolesti*, pomyslel si.

Otevřela oči a upřeně se na něj podívala. „Lituji, ale tvé otázky nemohu zodpovědět, Véline. Ujišťuji tě však, že tvá služba zde je vítána. Věřím, že se toho od nás hodně naučíš. Hlas se prosím u sestry Šerin v západním křídle.“

* * *

Sestra Šerin byla ta mladá žena, která Principile prve asistovala ve vykachlíkovaném sále. Teď ji Vélin našel v jednom pokoji v západním křídle, jak tomu zraněnému muži omotává pas obvazy. Kůže nemocného měla nezdravě našedlou barvu a celé jeho tělo pokrývala vrstva potu, ale aspoň už pravidelně dýchal a vypadal, že netrpí žádnou bolestí.

„Přežije to?“ zeptal se Vélin.

„Řekla bych, že ano.“ Sestra Šerin upevnila obvaz svorkou a umyla si ruce. „Ačkoli nás služba v našem řádu učí, že smrt je nevyzpytatelná. Vezmi to.“ Ukázala na hromádku zakrváceného oblečení v rohu. „Musíme to vyprat. Až od nás bude odcházet, bude potřebovat nějaké oblečení. Prádelna je v jižním křídle.“

„Prádelna?“

„Ano.“ Podívala se na něj s tím nejslabším náznakem úsměvu. Vélin se přistihl, jak si prohlíží její postavu. Byla štíhlá, tmavé kudrnaté vlasy měla stažené dozadu a z tváře jí číselna mladistvá krása, její oči ovšem vypovídaly o zkušenostech zcela neúměrných jejímu věku. Znovu pečlivě vyslovila: „Prádelna.“

Byl z ní celý v rozpacích. Pořád musel myslet na křivku jejích lícních kostí, tvar jejích rtů a jas v jejích očích, vypovídající o tom, s jakou chutí dala najevo svou převahu. Oddechl si, když zjistil, že oblečení nemusí prát sám, a po chladném přijetí sestry Šerin ho překvapilo vřelé přivítání bratrů a sester v zapařené prádelně.

„Bratře Véline!“ zahřimal vysoký muž připomínající medvěda s hrudníkem zarostlým chlupy, v nichž se blýskaly kapky potu. Jeho ruka dopadla na Vélinova záda silou kladiva. „Celých deset let čekám, až k nám přijde někdo z Šestého řádu, a když se konečně dočkám, je to jejich nejslavnější bratr.“

„Jsem moc rád, že jsem tady, bratře,“ ujistil ho Vélin. „Přišel jsem sem vyprat tohle oblečení...“

„Ale prosím tě!“ Oblečení mu vytrhli z ruky a hodili ho do jedné z velkých kamenných kádí, u nichž pracovaly pradelny. „My se o to postaráme. Pojd' se se všemi seznámit.“

Ukázalo se, že ten vysoký muž je mistr, ne bratr. Jmenoval se Harin, a když zrovna neměl službu v prádelně, učil nováčky o kostech. „O kostech, mistře?“

„Ano, hochu. O kostech. Jak fungují, jak do sebe zapadají. Jak je narovnat. Srovnal jsem víc vykloubených paží, než bych dokázal spočítat. Celé je to v zápěstí. Než odejdeš, naučím tě to, pokud ti dřív nezlomím ruku.“ Zasmál se tak nahlas, že jeho smích vyplnil celý rozlehlý prostor.

Ostatní bratři a sestry se shromáždili okolo Vélina. Hemžilo se to kolem něj jmény a tvářemi, které hýřily až znepokojujícím nadšením z jeho přítomnosti a také spoustou otázek.

„Pověz mi, bratře,“ požádal ho štíhlý muž, který se jmenoval Kurlis, „je pravda, že jsou vaše meče vyrobené z hvězdného stříbra?“

„To je jenom pověra, bratře,“ odpověděl Vélín, který si vzpomněl, jak jim mistr Jestin kladl na srdce, aby to tajemství dobře střežili. „Naše meče jsou vyrobené dobře, ale z obyčejné oceli.“

„A to vás vážně nutí žít v divočině?“ zeptala se mladá sestra, buclatá dívka jménem Henna.

„Jen na deset dní. Je to jedna ze zkoušek.“

„A když nějakou zkoušku neuděláte, musíte řád opustit, je to tak?“

„Pokud se té zkoušky vůbec dožijete.“ Byla to sestra Šerin, která stála se založenými pažemi ve dveřích. „Přesně tak to je, ne, bratře? Kolik z tvých bratrů při zkouškách zemřelo? Kolik z těch jedenáctiletých chlapců?“

„Tvrdý život vyžaduje tvrdý výcvik,“ odvětil Vélín. „Zkoušky nás připravují na náš budoucí život zasvěcený obraně Víry a království.“

Šerin zvedla obočí. „Jestli už tě tady mistr Harin nepotřebuje, v učebně je potřeba vytrít podlahu.“

A tak Vélín vytřel učebnu. A pak všechny místnosti v západním křídle. Když s tím skončil, dala mu za úkol, aby povařil ve vodě nějakou čirou tekutinu a namočil do té směsi kovové nástroje, s nimiž Principila ošetřovala toho poraněného mladíka. Vysvětlila mu, že se tím předchází infekci. Podobnými činnostmi strávil celý zbytek dne: čistil, vytíral, drhnul. Jeho ruce byly sice zvyklé na ledasco, ale brzy si všiml, že se mu na nich od té práce dělá vyrážka. Když ho sestra Šerin propustila k jídlu, měl kůži na ruce od mýdla a drhnutí celou zarudlou.

„Kdy se naučím léčit?“ zeptal se. Byl zrovna v učebně a skládal na bílou plachtu všemožné nástroje. Předešlé dvě hodiny je čistil, takže se teď ve světle přicházejícím střešním oknem jasně leskly.

„To se nenaučíš,“ odpověděla, aniž by se na něj podívala. „Jsi tady proto, abys pracoval. Až si budu jistá, že mi nebudeš překážet, nechám tě dívat se, jak někoho ošetřuju.“

Napadaly ho nejrůznější odpovědi, některé kousavé, jiné chytré, ale při všech by zněl jako rozmazlené děcko. „Jak si přeješ, sestro. V kolik hodin mě ráno očekáváš?“

„My tady začínáme v pět ráno.“ Pak nápadně nakrčila nos. „Než se nahlásíš do služby, měl by ses důkladně umýt, což by ti mohlo trochu pomoci zbavit se toho zápachu. Copak vy v Šestém řádu se nemyjete?“

„Každé tři dny se koupeme v řece. Je hrozně studená, dokonce i v létě.“

Šerin na to nic neřekla a položila na plachtu podivný nástroj: dvě souběžné čepele spojené klíčkou se závitem.

„Co to je?“ zeptal se Vélín.

„Roztahovač žeber. Uvolňuje cestu k srdci.“

„K srdci?“

„Občas se stane, že se srdce zastaví, ale lehkou masáží se dá znovu rozpohybovat.“

Vélín se podíval na její prsty pohybuující se s odměřenou přesností. „A ty to umíš?“

Šerin zavrtěla hlavou. „Podobné věci se budu teprve učit. Ale Principila to dokáže, ta umí skoro všechno.“

„Jednou tě to naučí.“

Šerin mu věnovala ostražitý pohled. „Měl by ses jít najíst, bratře.“

„Ty jíst nebudeš?“

„Já večeřím později než ostatní. Mám tady ještě další práci.“

„Tak já zůstanu s tebou. Můžeme se pak najíst spolu.“

Šerin bez zastavení drhla ocelové umyvadlo. „Raději jím sama, děkuju ti.“

Vélín v poslední chvíli polkl podrážděný vzdech. „Jak si přeješ.“

* * *

U jídla dostal spousty dalších otázek. Pod palbou jejich dotěrných dotazů skoro zatoužil po Šerinině nezájmu. Mistři Pátého řádu jedli společně s žáky, a tak Vélín seděl u stolu s mistrem Harinem a skupinou učedníků a učednic. Překvapilo ho, jak se od sebe liší věkem, nejmladšímu bratrovi mohlo být asi čtrnáct let, zatímco ten nejstarší už očividně oslavil padesátku.

„Do našeho řádu lidé často vstupují v pokročilejším věku,“ vysvětlil mu mistr Harin. „Já sám jsem do něj vstoupil, teprve když mi bylo třicet dva let. Předtím jsem sloužil v královské armádě, u Třicátého pěšího regimentu. Krvaví divočáci, určitě jsi o nich slyšel.“

„Jejich sláva je předchází, mistře,“ zalhal Vélín, který žádný takový regiment neznal. „A jak dlouho je tady sestra Šerin?“

„Ta je tady už odmalička, pracovala v kuchyni. Ale s výukou začala až ve čtrnácti letech. Pro učedníky je to nejnižší povolený věk. To není jako ve vašem řádu, vid’?“

„To je pouze jeden z mnoha rozdílů, mistře.“

Harin se srdečně zasmál a s chutí si ukousl z kuřecího stehna. Jídlo bylo u Pátého řádu hodně podobné jako v Šestém řádu, jen ho bylo méně. Vélín se trochu zastyděl, když se s obvyklým spěchem vrhl na svoji velkorysou porci, čímž na sebe přitáhl pobavené pohledy ostatních stolujících. „V Šestém řádu musíme jíst rychle,“ vysvětlil. „Kdo zaváhá, na toho nic nezbyde.“

„Slyšela jsem, že jako jeden z trestů používají hladovku,“ podotkla sestra Henna, ta buclatá dívka, s níž se seznámil v prádelně. Vypτάvala se ještě zvědavěji než ostatní, a kdykoli Vélín zvedl hlavu, zdálo se mu, že si ho prohlíží.

„Naši mistři znají účinnější tresty než hladovění, sestro,“ odpověděl.

„A kdy po vás budou chtít, abyste bojovali na život a na smrt?“ zeptal se Innis, ten štíhlý muž. Jeho hlas byl tak plný upřímné zvědavosti, že se na něj Vélín nedokázal zlobit.

„Zkoušku z šermu podstoupíme během svého sedmého roku v řádu. Je to poslední zkouška.“

„A to budete o život bojovat mezi sebou?“ zeptala se zděšeně sestra Henna.

Vélín zavrtěl hlavou. „Postaví nás proti třem usvědčeným zločincům. Vrahům, padouchům a podobně. Když nás porazí, zproští se tak svých provinění, a tím i odmítnutí od Zemřelých za hranicemi života. A když porazíme my je, vybojujeme si tu čest nosit meč ve službách řádu.“

„Je to brutální, ale jednoduché,“ poznamenal mistr Harin, načež si hlasitě říhl a poplácal se po břiše. „Způsoby Šestého řádu se nám možná zdají kruté, milé děti, ale nezapomínejte, že jeho členové nás brání před těmi, kteří usilují o zánik naší Víry. V minulosti už mnohokrát bojovali za naše

bezpečí. Bez nich bychom teď nemohli být tady a uzdravovat služebníky Víry. Dobře si to pamatujte.“

Okolo stolu se ozvalo souhlasné zamručení a pak se rozhovor konečně začal ubírat jiným směrem. Život v Pátém řádu se točil především okolo obvazů, léčivých bylinek, různých nemocí a všudypřítomného tématu infekce. Vélin uvažoval, jestli by po debatě o zkoušce z šermu neměl být rozrušenější, ale ve skutečnosti to s ním téměř nehnulo. Vědomí, že to jednou přijde, ho provázelo od jeho prvních dnů v řádu, stejně jako všechny ostatní. Byla to výroční slavnost, na niž se přišlo podívat obrovské množství lidí z města. Učedníci řádu sice měli účast zakázanou, ale Vélin přesto slyšel spoustu historek o nekonečných soubojích a nešťastných bratrech, kteří nevyhověli požadavkům závěrečné zkoušky. Na druhou stranu, ve srovnání s tím, co už zažil, se mu to zdálo jako jedno z mnoha nebezpečí, které na něj čekají. Možná právě to bylo skutečným smyslem všech těch zkoušek, zocelit je proti strachu a naučit je brát ho jako běžnou součást života.

„Vy také děláte nějaké zkoušky?“ zeptal se mistra Harina.

„Kdepak, chlapče. Tady nic takového nemáme. Učedníci žijí u řádu pět let, během nichž je vyučujeme. Mnozí odcházejí nebo jsou vyzváni k odchodu, ale ti, kteří zůstanou, se naučí léčit a pak dostávají úkoly odpovídající jejich schopnostem. Já jsem strávil dvacet let v cumbrélinském hlavním městě, kde jsem dělal léčitele jedné malé komunitě služebníků Víry. Není to jednoduché, bratře, žít mezi tolika lidmi, kteří popírají Víru.“

„Vždyť podle královského ediktu jsou Cumbrélcinci našimi bratry, pokud své vyznání nebudou rozšiřovat za hranice své země.“

„Pcha!“ odfrkl si mistr Harin. „Král možná svým mečem přinutil Cumbrélin, aby se stal součástí našeho království, ale jeho obyvatelé pořád hledají cesty, jak své kacířství šířit dál. Já sám jsem byl mnohokrát osloven duchovními oslavujícími boha, kteří mě chtěli přimět přestoupit na svoji víru. Dokonce i teď je posílají za hranice země, aby šířili kacířské myšlenky mezi služebníky Víry. Obávám se, že oba naše řády budou mít v příštích letech v Cumbrélinu mnoho práce.“ Mistr smutně zavrtěl hlavou. „Je to škoda, válka je hrůzná věc.“

Vélin dostal celou v jižním křídle. Až na postel a jedinou židli byla úplně prázdná. Rychle se svlékl a vklouzl do postele. Vychutnával si ten neznámý, ale příjemný pocit z čistého, voňavého povlečení. Navzdory pohodlí k němu však spánek nepřicházel. Vyprávění mistra Harina o Cumbrélinu ho

rozrušilo. *Válka je hrůzná věc.* Přesto ale viděl v mistrových očích něco jako touhu po tom, aby tu bezvěrou zemi válka navštívila.

Také pořád musel myslet na chladný přístup sestry Šerin. Zjevně měla v úmyslu věnovat se mu co nejméně a to mu, jak si uvědomil, dost vadilo. Navíc si o Šestém řádu nemyslela nic dobrého, což mu ovšem nevadilo ani trochu. Rozhodl se, že dalšího dne udělá všechno pro to, aby si získal její důvěru. Cokoli, o co ho požádá, vykoná bez dotazů nebo námitek. Měl podezření, že ničím jiným na ni dojem neudělá.

Ze všeho nejvíc mu ale nedávalo spát, že Principila Elera odmítla zodpovědět jeho dotazy. Byl si tak jistý, že se od ní dozví všechno, co chce, takže ho ani nenapadlo, že by mohla odmítnout. *Ona to ví,* pomyslel si s jistotou. *Tak proč mi to nechce říct?*

Nakonec usnul s hlavou plnou otázek, na které ve spaní nenašel žádné odpovědi.

* * *

Hned za svítání se přinutil vylézt z postele, u žlabu na nádvoří se pečlivě umyl a ještě před pátou už se hlásil do služby. Šerin tam přesto byla dřív než on. „Přines ze skladiště obvazy,“ rozkázala mu. „Brzy sem začnou chodit lidé žádající ošetření.“ Když prošel okolo ní, zamračila se. „Ten tvůj pach... už je aspoň o něco lepší.“

Vélin si vypůjčil Nortahův falešný úsměv. „Děkuju ti, sestro.“

Jako první přišel starý muž se ztuhlými klouby a bezednou zásobou historek ze své námořnické kariéry. Sestra Šerin zdvořile poslouchala jeho vyprávění, zatímco mu masírovala klouby léčivou masťou. Pak mu dala celou lahvičku, aby si ji vzal domů. Po něm se dostavil vyhublý mladý muž s roztřesenýma rukama a krví podlitýma očima, který si stěžoval na silné bolesti žaludku. Sestra Šerin mu prohmatala břicho a zkontrolovala na zápěstí pulz, vyptala se ho na pár otázek a pak mu řekla, že Pátý řád nedává juku závislým.

„Jdi do hajzlu, řádová mrcho!“ utrl se na ni mladík.

„Dej si pozor na pusu,“ řekl Vélin a chystal se ho vyhodit, Šerin ho však pohledem zastavila. Klidně celou minutu poslouchala nadávky mladíka, který na ni křičel a jen občas se ostražitě ohlédl po Vélinovi. Muž se pak vyřítit ven a jeho hulákání se za ním rozléhalo po chodbě.

„Já nepotřebuju ochránce,“ řekla pak Šerin Vélinovi. „Tvoje *dovednosti* tady nejsou třeba.“

„Omlouvám se,“ odpověděl Vélín se zaťatými zuby. Tentokrát už se mu Nortahův úsměv nevyvedl.

Přicházeli všemožní lidé, muži i ženy, matky s dětmi, sestry s bratry, všichni poranění, zhmoždění, s bolestmi nebo nevolnostmi. Šerin vypadala, jako by už od pohledu poznala podstatu jejich trápení. Pracovala bez přestávky a bez odpočinku, každému věnovala stejnou péči. Vélín se díval, na požádání nosil obvazy a léky a snažil se něco naučit, ale namísto toho věnoval svoji pozornost jen Šerin. Uchvacovalo ho, jak se její tvář při práci proměňuje, jak vážnost a ostražitost dává prostor soucitu a radosti, když žertovala a smála se s nemocnými, z nichž mnohé zjevně dobře znala. *Proto k ní chodí*, uvědomil si. *Věnuje se jim*.

A tak se ze všech sil snažil pomáhat. Podával, nosil, přidržoval vystrašené a panikařící pacienty a neobratně utěšoval manželky a sestry, které přivedly své blízké k ošetření. Většina jich potřebovala o něco víc než jen léky či pár stehů, někteří – právě ty Šerin znala nejlépe – trpěli vleklými chorobami a trávili v ošetřovně nejdělsí dobu, zatímco ona jim kladla všemožné otázky, radila a projevovala soucit. Také se k nim dostali dva vážně zranění lidé. První byl muž s rozdrčeným trupem, kterého srazil ujíždějící kočár. Sestra Šerin mu zkontrolovala pulz na krku a pak mu začala oběma rukama stlačovat hrudník.

„Zastavilo se mu srdce,“ vysvětlila. Nepřestala, dokud muži nezačala z úst vytékat krev. „Ztratili jsme ho.“ Poodstoupila od postele. „Sežeň vozík a odvez ho do márnice. Je v jižním křídle. A utři mu z obličeje krev. Příbuzní ji nevidí rádi.“

Vélín už se setkal se smrtí, ale Šerinin věčný přístup ho zarazil. „To je všechno? Nic víc pro něj nemůžeš udělat?“

„Přešel ho kočár vážící půl tuny a rozdrtil mu vnitřnosti na kaši a páteř na prach. Pro něj už nic udělat nemůžu.“

Druhého vážně zraněného přinesli večer vojáci královské armády. Byl to podsaditý muž s ramenem prostřeleným šípem z kuše.

„Nezlobte se, sestro,“ omlouval se seržant Šerin, když se dvěma dalšími muži pokládali raněného na stůl. „Nerad s něčím takovým mrhám vaším časem, ale jestli přijdeme s další mrtvolou, kapitán nás uškrtí.“ Pak zvědavě pohlédl na Vélína a na jeho tmavě modrý plášť. „Nezabloudil jsi, bratře?“

„Bratr Vélín se sem přišel naučit léčitelství,“ vysvětlila mu Šerin, načež se sklonila nad přineseným mužem, aby si prohlédla jeho zranění. „Z dvaceti stop?“ zeptala se.

„Spíš z třiceti,“ pochlubil se jeden z vojáků a potěžkal svoji kuši. „A to utíkal.“

„Vélin,“ zamumlal seržant a zkoumavě si Vélin prohlížel od hlavy k patě. „Al Sorna, že ano?“

„Tak se jmenuju.“

Ti tři vojáci se rozesmáli. Nebyl to příjemný zvuk a Vélin ihned zalitoval, že ráno nechal svůj meč v cele.

„Kluk, který jednou rukou přemohl deset Černých jestřábů,“ vysmíval se mu mladší voják. „Jsi vyšší, než se povídá.“

„Nebylo jich deset...“ začal Vélin.

„Škoda že jsem u toho nebyl,“ přerušil je seržant. „Nemůžu ty zatracený Jestřáby vystát. Pořád se jen naparují. Ale slyšel jsem, že chystají pomstu. Měl by sis na ně dávat pozor.“

„To dělám vždycky.“

„Bratře,“ skočila mu Šerin do řeči. „Potřebuju nit, jehlu, háček, zoubkovaný nůž, štávu z juky a pryskyřici, tu tužší, ne tekutou. A taky další misku vody.“

Vélin udělal, o co ho požádala, a byl rád, že mohl utéct před zkoumavými pohledy vojáků. Šel do skladiště, narovnal na podnos požadované pomůcky a vrátil se do ošetřovny, kde zatím propukl zmatek. Raněný byl na nohou a couval do rohu. Masitou paží svíral sestru Šerin pod krkem. Jeden z vojáků ležel na zemi a ze stehna mu trčel nůž. Další dva stáli s meči v rukou a zlostně na útočníka pokřikovali.

„Odcházím odsud!“ zařval na ně podsaditý muž.

„Nikam nepůjdeš!“ vyštěkl seržant v odpověď. „Pust' ji a necháme tě žít.“

„Jestli půjdu s váma, Jednookej mě voddělá. Uhněte, nebo tuhle kočičku pořádně zmáčknu...“

Zoubkovaný nůž, který Vélin přinesl ze skladiště, byl těžší, než na jaké byl zvyklý, ale hodit s ním šlo snadno. Muž měl odhalený krk, jenže posmrtná křeč by mohla sestře Šerin zlomit vaz. Čepel se útočnickovi zabodla do předloktí, což ho přinutilo uvolnit sevření. Šerin se zhroutila na podlahu. Vélin skočil přes postel, přičemž rozsypal obsah podnosu po celé místnosti, a srazil muže k zemi několika dobře mířenými údery do nervových center v obličeji a na hrudi.

„Nedělej to,“ zasípala Šerin z podlahy. „Nezabíjej ho.“

Vélin se podíval na muže, který s prázdným pohledem ležel na zemi. „Proč bych to dělal?“ Pak jí pomohl na nohy. „Jsi zraněná?“

Šerin zavrtěla hlavou a odstoupila od něj. „Polož ho zpátky na postel,“ řekla mu ochraptěle. „Seržante, vy prosím odnese svého zraněného přítele do vedlejší místnosti.“

„Kdybys toho mizeru zabil, prokázal bys mu službu, bratře,“ zabručel seržant, když společně s druhým vojákem pomáhali pobodanému druhovi na nohy. „Zítra jde na šibenici.“

Zvednout muže ze země dalo Vélinovi práci. Tělo měl samý sval, čemuž odpovídala i jeho hmotnost. Když ho Vélin hodil na postel, bolestivě zaskučel a otevřel oči.

„Jestli nemáš schovaný další nůž,“ varoval ho Vélin, „ležel bych v klidu, být sebou.“

Muž na něj vrhal zlověstné pohledy, ale neřekl na to nic.

„Kdo je Jednooký?“ zeptal se ho Vélin. „Proč tě chce zabít?“

„Dlužím mu peníze,“ odpověděl muž, který se bolestí ze svých zranění celý potil.

Vélin si vybavil Frentisovo vyprávění o životě na ulici a o jeho hodu nožem, po němž musel vyhledat úkryt v řádu. „Daň?“

„Tři zlatáky. Už mám zpoždění. Všichni mu musíme platit. A Jednooký nesnáší, když někdo neplatí ochotně.“ Muž vykašlal trochu krve. Vélin nalil pohárek vody a přiložil mu ho ke rtům.

„Jeden známý mi vyprávěl o muži, který přišel o oko kvůli malému klukovi s vrhacím nožem,“ řekl Vélin.

Podsaditý muž polkl vodu a kašel ustoupil. „Frentis. Škoda, že ten malý spratek toho hajzla nezabil. Jednooký říká, že až ho najde, bude ho celý rok postupně stahovat z kůže.“

Vélin došel k závěru, že dříve nebo později se bude muset s Jednookým potkat. Pak se sklonil blíž a prohlédl si šíp, který muži pořád ještě trčel z ramene. „Proč ti to ti vojáci udělali?“

„Chytili mě s pytlím plným koření. Byla to kvalita, dostal bych za to nejmíň šest zlatáků.“

Ten muž má zemřít kvůli pytli koření, uvědomil si Vélin. A taky proto, že pobodal vojáka a pokusil se uškrtnout sestru Šerin. „Jak se jmenuješ?“

„Gallis. Říkají mi Šplhoun Gallis. Neexistuje zeď, na kterou bych nevylezl.“ Pak na Vélina mrkl a zvedl předloktí, z něhož mu pořád trčel ten

zoubkovaný nůž. „Jak to tak vypadá, teď už mi to tolik nepůjde.“ Zasmál se a pak se zakroutil bolestí. „Nemáš trochu juky, bratře?“

„Namíchej tinkturu.“ Sestra Šerin se vrátila se seržantem v patách. „Jeden díl juky na tři díly vody.“

Vélin se zahleděl na její krk, celý zarudlý a plný modřin od Gallisova sevření. „Měla by sis to také nechat ošetřit.“

Šerin po něm šlehla zlostným pohledem a jemu bylo jasné, že polkla nějakou jedovatou odpověď. Nevěděl, jestli se zlobí proto, že se mýlila, nebo kvůli tomu, že jí zachránil život. „Prosím, namíchej tu tinkturu, bratře,“ zasípala hrubě.

Ošetřovala Gallise skoro hodinu. Nejdřív mu ránu namazala jukou, pak mu z ramene vytáhla šíp. Ten nejprve v polovině přeřízla, potom roztáhla ránu a opatrně z ní vytáhla ostrý hrot. Gallis dostal do úst kožený pásek, aby nekřičel. Nato se pustila do zabodnutého nože. To bylo složitější, protože vězel nedaleko tepny. Po deseti minutách ho však uvolnila. Pak mu obě rány ošetřila pryskyřicí a zašila. Tou dobou už byl Gallis v bezvědomí a celý viditelně zbledl.

„Ztratil hodně krve,“ řekla Šerin seržantovi. „Teď s ním nesmíte hýbat.“

„Nemůžeme čekat dlouho, sestro,“ namítl seržant. „Do rána ho musíme dostat před soud.“

„To nemá žádnou šanci na milost?“ zeptal se Vélin.

„Vedle mám muže s probodnutou nohou,“ odsekl seržant. „A taky se ten parchant pokusil zabít tady sestru.“

„Nic takového si nevybavuju,“ odpověděla Šerin, která si zrovna myla ruce. „A ty, bratře?“

Stojí pytel koření za lidský život? „Vůbec ne.“

Seržant se zatvářil zlostně. „Ten chlap je známý zloděj, opilec, a navíc závislý na juce. Klidně by nás všechny zabil, aby se odtud dostal.“

„Bratře Véline,“ oslovila ho Šerin, „kdy má člověk právo zabít?“

„V obraně vlastního života,“ odpověděl okamžitě Vélin. „Zabít jindy než v obraně života je popíráním Víry.“

Seržant znechuceně zakroutil rty. „Vy milosrdní řádoví spratci,“ zabručel a odkráčel z místnosti.

„Víš, že ho stejně pověsí?“ zeptal se jí Vélin.

Šerin vyndala ruce z vody obarvené krví a on jí podal ručník. Poprvé toho dne mu pohlédla do očí a řekla s chladným přesvědčením: „Kvůli mně nikdo umírat nebude.“

* * *

Vélin vynechal večeři. Tušil, že jeho zásah mu ještě přidal na popularitě, a ani trochu se mu nechtělo čelit přívalu otázek a obdivu. A tak se schoval ve vrátnici s bratrem Selinem, starým hlídačem, který ho předchozího rána uvítal. Stařec vypadal, že je za společnost rád, a vyvaroval se otázek na události uběhlého dne, za což mu byl Vélin vděčný. Namísto toho na Vélinovo požádání vyprávěl příběhy z historie Pátého řadu, na nichž se ukázalo, že člověk nemusí být jen válečník, aby toho ve válce zažil opravdu hodně.

„Tuhle mám z paluby *Mořské zloby*.“ Selin mu ukázal podivnou jizvu ve tvaru podkovy na spodní straně předloktí. „Zašival jsem ránu na břicho jednomu meldenejskému pirátovi a ten se na mě najednou vrhl a kouzlil mě skoro až na kost. Bylo to krátce poté, co Pán bitev spálil jejich město, takže jeho rozčilení chápu. Naši námořníci ho hodili přes palubu.“ Selin se při té vzpomínce zašklebil. „Prosil jsem je, aby to nedělali, ale lidé provádějí ve vzteku příšerné věci.“

„Jak jste se dostal na válečnou loď?“ zeptal se Vélin.

„Dlouhá léta jsem byl osobním léčitelem Pána lodí Merliše. Od té doby, co jsem mu vyléčil příjici, pro mě měl slabost. Byl to po čertech dobrý kapitán, miloval moře jako vlastní matku, zbožňoval všechny námořníky, dokonce choval úctu i k Meldenejcům. Říkal o nich, že jsou to nejlepší námořníci na světě. Když jim Pán bitev vypálil město, zlomilo mu to srdce. Strašlivě se kvůli tomu pohádali, to ti povím.“

„Pohádali se?“ zeptal se Vélin zvědavě. Bratr Selin byl jedním z mála, kteří před ním o Pánovi bitev nemluvili jako o jeho otci, pravděpodobně z toho prostého důvodu, že o jejich spojení nic netušil, ačkoli ho Vélin měl v podezření, že slouží Víře tak dlouho, aby se pro něj popírání rodinných vazeb stalo druhou přirozeností.

„A jak!“ pokračoval Selin. „Pán lodí Merliš ho nazval řezníkem a zabijákem nevinných a prohlásil o něm, že navždy poškodil pověst našeho království. Každý, kdo u toho byl, čekal, že Pán bitev vytáhne svůj meč, ale on na to řekl jenom: ‚V lojalitě je moje síla, pane.‘“ Selin si povzdechl a přihnul si z kůži potažené placatky, o níž Vélin tušil, že obsahuje podobnou směs, jaké bratr Makril říkal Bratrův přítel. „Chudák starý Merliš. Celou cestu domů nevylezl ze své kajuty, a když jsme zakotvili v přístavu, odmítl podat králi hlášení. Krátce nato zemřel, selhalo mu srdce během plavby na Dálný západ.“

„Viděl jste to?“ vyzvídá Vélín. „Viděl jste, jak to město vyhořelo?“

„Byl jsem u toho.“ Bratr Selin si notně přihnul z placatky. „Viděl jsem to moc dobře. Plameny zářily na míle daleko. Ale ten pohled nebyl to nejhorší. Z čeho vážně běhal mráz po zádech, byly ty zvuky. Kotvili jsme skoro dobré půl míle od pobřeží, ale i na takovou vzdálenost jsme slyšeli jejich křik. Tisíce mužů, žen a dětí nařikaly v ohni.“ Celý se zachvěl a znovu se napil.

„Omlouvám se, bratře. Neměl jsem se na to ptát.“

Selin pokrčil rameny. „To je minulost, bratře. Nemůžeš v ní žít. Můžeš se z ní jen poučit.“ Pak vyhlédl z okénka do houstnouce tmy. „Radši by ses měl vrátit, nebo dnes nedostaneš večeři.“

V jídelně Vélín narazil na sestru Šerin, která podle svého zvyku jedla o samotě. Když si sedl naproti ní, čekal, že bude protestovat nebo ho rovnou pošle pryč, ale dál mlčela. Přestože na stole ležely mísy s různými lahůdkami, ona se spokojila jen s krajíčkem chleba a trochou ovoce.

„Můžu?“ zeptal se a ukázal na jídlo před sebou.

Šerin pokrčila rameny, a tak si nabral šunku a kuře a hladově se na to vrhl, čímž si od ní vysloužil pohled plný neskrývaného znechucení.

Usmál se a v duchu se bavil nad jejími rozpaky. „Mám hlad.“

Šerin se na rtech mihl téměř nezmatelný náznak úsměvu a pak uhnula pohledem.

„V Šestém řádu nikdo nejí sám,“ vyprávěl jí. „Jsme rozdělení do skupin. Žijeme spolu, jíme spolu, bojujeme spolu. Oslovujeme se ‚bratře‘ po právu. Tady to funguje úplně jinak.“

„Moji bratři a sestry respektují mé soukromí,“ odvětila.

„Protože jsi jiná? Dokážeš věci, které oni nezvládnou.“

Šerin kousla do jablka a nic na to neřekla.

„Jak je na tom ten zloděj?“ zeptal se.

„Daří se mu dobře. Přemístili ho do nejvyššího patra. Seržant postavil k jeho dveřím dva muže.“

„Chystáš se u soudu promluvit v jeho prospěch?“

„Samozřejmě. I když by mu určitě pomohlo, kdybys promluvil i ty. Mám pocit, že tvoje slovo by mělo větší váhu než moje.“

Vélín spláchl velké sousto šunky trochou vody. „Řekni mi, sestro, jak to, že ti tolik záleží na někom takovém, jako je on?“

Její tvář ztvrdla. „Jak to, že tobě na ostatních záleží tak málo?“

Na pár chvil zavládlo u stolu ticho. Nakonec Vélin řekl: „Víš, že tady byla v učení moje matka? Byla sestrou, jako ty. Pak z Pátého řádu odešla, aby se mohla vdát za mého otce. Nikdy mi neřekla, že tady sloužila, o této části svého života mi nevyprávěla. Přišel jsem sem proto, abych dostal odpovědi na své otázky. Chtěl jsem vědět, kdo byla ona, kdo jsem já, kdo je můj otec. Ale Principila mi nic neřekla. Namísto toho mě přiřadila k tobě, což myslím byla odpověď sama o sobě.“

„Odpověď na co?“

„Přinejmenším na to, kdo byla moje matka. A částečně možná i na to, kdo jsem já. Nejsem jako ty, nejsem léčitel. Kdybych mohl, tak bych dnes toho chlapa zabil. Už jsem v minulosti zabíjel. Ty bys nikoho zabít nemohla, stejně jako ona. To vypovídá o tom, kým byla.“

„A tvůj otec?“

Tisíce mužů, žen a dětí nařikaly v ohni... V lojalitě je naše síla. „Byl to muž, který dal vypálit celé město, protože mu to král přikázal.“ Pak Vélin odstrčil svůj talíř a vstal od stolu. „Promluvím u soudu v Gallisův prospěch. Uvidíme se v pět.“

* * *

Ráno se ukázalo, že jejich přítomnost u městského soudu nebude nutná. Gallis v noci utekl. Když strážce vešly do jeho pokoje v nejvyšším patře, našly jen prázdnou místnost a otevřené okno. Stěna pod oknem byla skoro třicet stop vysoká a nebylo na ní prakticky nic, čeho by se člověk mohl zachytit.

Vélin se vyklonil ven a podíval se na nádvoří. „Šplhoun Gallis,“ zamumlal.

„S takovými zraněními by neměl být schopen chůze.“ Sestra Šerin šla k oknu a prohlédla si zeď pod ním. Vélin se v její blízkosti cítil zároveň úžasně a rozpačitě, ale s ní to zjevně nic nedělalo. „Vůbec nechápu, jak to dokázal.“

„Mistr Sollis říká, že muž nepozná svoji skutečnou sílu, dokud se neocitne v ohrožení života.“

„Seržant tvrdí, že toho chlapa najde, i kdyby mu to mělo trvat několik dní.“ Pak Šerin poodstoupila a Vélin pocítil smutek i úlevu současně. „A nejspíš to dokáže. Anebo ho sem zase někdo přinese s nějakým dalším zraněním, abych ho znovu ošetřila.“

„Jestli je chytrý, skočí na první loď a do večera bude daleko odtud.“

Šerin zavrtěla hlavou. „Lidé odtud neodcházejí, bratře. Nehledě na všechny hrozby zůstávají ve městě a dál žijí své životy.“

Vélin se otočil zpátky k oknu. Jižní čtvrt' se probouzela do nového dne, bledou oblohu začínal halit dým z komínů, který se bude nad střechami vznášet až do večera, a zkracující se stíny odhalovaly v ulicích směs odpadků a výměšků, mezi nimiž tu a tam ležela schoulená těla opilců a bezdomovců. Už teď se k němu nesly bojovné a nenávislné výkřiky a Vélina hned napadlo, kolik pacientů dnes projde jejich dveřmi.

„Proč?“ chtěl vědět. „Proč zůstávají na takovém místě?“

„Já zůstala,“ odpověděla Šerin. „Tak proč by nezůstali i oni?“

„Ty ses tady narodila?“

Šerin přikývla. „Měla jsem velké štěstí a zvládla jsem celou výuku za pouhé dva roky. Principila mi nabídla, že si můžu vybrat jakékoli místo v království. Rozhodla jsem se, že zůstanu tady.“

Váhavost v jejím hlase Vélinovi prozradila, že byl patrně prvním člověkem, kterému odhalila tolik ze své minulosti. „Protože tohle... je tvůj domov?“

„Protože jsem cítila, že jsem tady potřeba.“ Pak vykročila ke dveřím. „Máme práci, bratře.“

* * *

Následující dny byly náročné, ale nesly své ovoce, a to nejen v podobě neustálé přítomnosti sestry Šerin. Dveřmi proudily zástupy zraněných a nemocných, díky nimž mohl Vélin stále zlepšovat své skromné znalosti léčitelství. Šerin se s ním postupně dělila o své zkušenosti. Předvedla mu, jak nejlépe zašít ránu, a prozradila mu ty nejučinnější bylinkové směsi na bolesti břicha či hlavy. Přesto se ale brzy ukázalo, že Vélin nikdy nedokáže to co ona. Její nadání rozpoznat a uzdravit nemoci mu připomínalo jeho vlastní spřízněnost s mečem. Naštěstí už se nevyskytla žádná další příležitost, při níž by mohl své dovednosti uplatnit. Od jeho prvního dne agresivita pacientů značně klesla. Jižní čtvrtí se rychle rozšířily zvěsti o tom, že v klášteře je bratr z Šestého řádu, a tak většina pochybných existencí, které si přišly pro ošetření, držela jazyk za zuby a násilí na uzdě.

Jediné, co mu pobyt u Pátého řádu znepříjemňovalo, byla neustálá pozornost ostatních bratrů a sester. Vélin i nadále jídal s Šerin pozdě večer. Brzy je začal obklopovat hlouček učedníků dychtících po Vélinově vyprávění o životě v Šestém řádu i o příhodě, již kolektivně označovali jako

„záchranu sestry Šerin“. Během několika dní se z té události stala hotová legenda. A jeho nejvěrnější posluchačkou ze všech byla vždy sestra Henna.

„Nebál ses, bratře?“ vyptávala se a upírala na něj doširoka rozevřené hnědé oči. „Když ta obrovská zrůda chtěla sestru Šerin zabít? Nevydělalo tě to?“

Šerin sedící vedle něj, která až doposud snášela vetřelce u jídla se stoickým klidem, významně upustila svůj příbor na talíř, až to zarachotilo.

„Já... naučil jsem se svůj strach ovládat,“ odpověděl, a okamžitě mu došlo, jak domýšlivě to muselo znít. „Ovšem ne tak jako sestra Šerin,“ dodal rychle. „Celou dobu zůstala úplně klidná.“

„Tu nikdy nic nerozruší.“ Henna přezíravě máchla rukou. „A proč jsi ho tedy nezabil?“

„Sestro!“ okřikl ji bratr Kurlis.

Henna sklopila oči a do tváří se jí rozlila červeň. „Omlouvám se,“ zamumlala.

„Nic se nestalo, sestro.“ Vélín ji neobratně poplácal po ruce, načež se začervenala snad ještě víc.

„Bratr Vélín a já máme za sebou dlouhý den,“ řekla sestra Šerin. „Rádi bychom se v klidu najedli.“

Ačkoli nebyla mistryní, její slovo mělo očividně velkou váhu, protože jejich malé obecenstvo se okamžitě rozešlo do svých pokojů.

„Chovají tě v úctě,“ podotkl Vélín.

Šerin pokrčila rameny. „Možná. Ale moc rádi mě nemají. Většina bratrů a sester mi závidí a zavrhuje mě. Principila mě varovala, že by se to mohlo stát.“ Její tón prozrazoval, že si z toho nic nedělá, bylo to pouhé oznámení.

„Třeba je soudíš až moc přísně. Možná kdybys s nimi trávil trochu víc času...“

„Já tady nejsem kvůli nim. Pátý řád je pro mě cestou, jak pomáhat lidem, kteří pomoc potřebují.“

„A to nemáš v životě místo pro přátelství? Netoužíš po někom, komu by ses mohla svěřit a podělit se s ním o své břemeno?“

Šerin mu věnovala ostražitý pohled. „Sám jsi to řekl, bratře. Tady to funguje jinak.“

„Možná se ti to nebude líbit, ale byl bych rád, kdybys věděla, že jsem ti jako přítel k dispozici.“

Šerin neodpověděla. Bez hnutí upírala oči k poloprázdnému talíři.

Bylo to takové i pro moji matku? zauvažoval. Byla kvůli svým schopnostem stejně osamělá? Také ji odmítali? Jen těžko si to dokázal představit. Vybavoval si matku jako milou, přívětivou a otevřenou ženu. Ta nikdy nemohla být tak uzavřená jako Šerin. Šerin se nechává ovlivnit něčím, co se jí stalo za branami, uvědomil si. Tam venku, v jižní čtvrti. Moje matka žila jiný život. Pak mu přišlo na mysl něco, co ho ještě nikdy předtím nenapadlo. Kým byla předtím, než přišla sem? Jak se jmenovala? Kdo byli moji prarodiče?

Rozrušeně vstal od stolu. „Dobrou noc, sestro. Uvidíme se ráno.“

„Zítřka je tvůj poslední den, že ano?“ zeptala se a zvedla k němu oči. Najednou se zdály jasnější než jindy, a kdyby ta představa nebyla úplně nemyslitelná, řekl by, že v nich měla slzy.

„Přesně tak. Přesto však pořád doufám, že se před svým odchodem ještě něco naučím.“

„To ano.“ Uhnula pohledem. „Ano, samozřejmě. Dobrou noc.“

„I tobě, sestro.“

* * *

Spánek nepřicházel v úvahu. Vélin se posadil na postel se zkříženými nohama a přemýšlel nad svým zjištěním, že o matce skoro vůbec nic neví. Byla sestrou Pátého řádu, pak se vdala za jeho otce, porodila syna a zemřela. To bylo všechno, co o ní dokázal říct. A zhruba totéž věděl o svém otci. Byl to rytíř vyzdvihovalý králem za svou statečnost, později Pán bitev, palič měst, otec syna a dcery, které měl s různými ženami. Ale kým byl předtím? Vélin neměl ani ponětí o tom, kde se jeho otec narodil nebo jestli jeho dědeček byl voják, farmář nebo někdo úplně jiný.

Všechny ty otázky mu divoce vířily hlavou. Zavřel oči a snažil se klidně dýchat, jak ho to učil mistr Sollis, který se to sám nepochybně naučil od Principily Pátého řádu, což vyvolávalo další otázky. *Soustřed' se, nabádal se. Dýchej, pomalu a klidně...*

Po hodině, kdy se mu rozbušené srdce uklidnilo a bouře v jeho hlavě pomalu ustávala, ho vyrušilo tiché, ale naléhavé zaklepání na dveře. Natáhl si přes hlavu halenu a šel ke dveřím, za nimiž stála sestra Henna s nesmělým úsměvem na rtech.

„Bratře,“ oslovila ho skoro šeptem. „Vyrušila jsem tě?“

„Nespál jsem.“ *Ted' asi nechce slyšet další příběh.* „Je pozdě, sestro. Jestli ode mě něco žádáš, snad by to mohlo počkat do rána.“

„Jestli něco žádám?“ Její úsměv se trochu rozšířil, a než jí v tom mohl zabránit, protáhla se okolo něj do jeho cely. „Žádám odpuštění za svá dnešní necitelná slova.“

Vélinovo klidné srdce se znovu rozbušilo. „Není co odpouštět...“

„Ale ano, je!“ zašeptala naléhavě a přistoupila k němu tak blízko, že ho donutila o krok ucouvnout, čímž vlastním tělem zavřel dveře. „Jsem tak hloupá. Povídala jsem takové nesmysly. Bezohledné řeči.“ Přitiskla se k němu. Při doteku jejích mohutných prsou na své hrudi se okamžitě začal potit a pocítil nechtěné šimrání ve slabinách. „Řekni, že mi odpouštíš,“ dožadovala se kňouravým hlasem a opřela si hlavu a jeho hrudník. „Řekni, že ke mně nechováš nenávist!“

„Ehm.“ Vélin usilovně hledal vhodnou odpověď, ale život v řádu ho na takové příležitosti dostatečně nepřipravil. „Samozřejmě, že k tobě nechovám nenávist.“ Něžně ji vzal za ramena a odtáhl ji od sebe. Přinutil se k úsměvu. „Není nutné dělat si kvůli takové maličkosti tolik starostí.“

„Když mě to tak mrzí,“ ujišťovala ho rozrušeně. „Když pomyslím, že jsem urazila zrovna tebe.“ Zahanbeně odvrátila pohled. „To pomyšlení nesnesu.“

„Zdá se mi, že ti na tom záleží až příliš, sestro.“ Sáhl po klice dveří za sebou. „Teď už bys měla jít...“

Henna se k němu natáhla a nahmatala svalnatou hrud' pod jeho halenou. „Je tak pevný,“ zamručela. „Tak silný.“

„Sestro.“ Položil ruku přes její. „Tohle není...“

V tu chvíli ho Henna políbila. Přitiskla se k němu a její rty se dotkly jeho úst dřív, než pochopil, co se chystá. Bylo to neuvěřitelné. Tělem mu projel celý příval neznámých pocitů. *Tohle je špatné*, říkal si, když si její jazyk razil cestu skrz jeho rty. *Měl bych ji zastavit. Teď hned... Musím to ukončit... Okamžitě...*

Ten zvuk, který ho zachránil, byl zpočátku slabý. Oknem k nim doléhalo tiché naříkání. V rozrušení si ho málem nevšiml, jenže v něm bylo něco povědomého, co ho přinutilo se zastavit a odtáhnout se od ní.

„Bratře?“ zeptala se sestra Henna a její dech ho polechtal na rtech.

„Slyšíš to?“

Henna trochu nakrčila čelo. „Nic neslyším.“ Zasmála se a znovu se k němu přitiskla. „Jen tlukot svého srdce. A tvého...“

Zvuk stále sílil. Bylo to volání, jasné a nezaměnitelné.

„Vlčí vytí,“ řekl.

„Co by dělal vlk ve městě?“ zachichotala se Henna znovu. „To je jen vítr nebo pes...“

„Psi takhle nevyjí. A není to vítr. Je to vlk. Jednou jsem vlka viděl, v lese.“ *Chvilku předtím, než se mě pokusil zabít nějaký vrah.*

Kdyby nestrávil celá léta na cvičišti studiem obličejů svých protivníků, v nichž pátral po sebemenších změnách naznačujících blížící se útok, ničeho by si nevšiml. Ale teď v jejích očích zaznamenal kratičký záblesk rozhodnutí.

„Takovými věcmi by ses neměl rozptylovat,“ řekla a zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři. „Zapomeň na své starosti, bratře. Ráda ti s tím pomů...“

V tu chvíli se z jejího pláště vynořila pravá ruka svírající nůž. Ocelová čepel se zablýskla, když se Henna rozmáchla po jeho krku. Byl to zkušený pohyb vykonaný s rychlostí a přesností odborníka.

Vélin uhnul a nůž ho škrábl na rameni. Pravou dlaní vrazil do Henny a odstrčil ji až ke stěně. Rychle se zvedla a s protřelým výrazem plným zášti vyskočila do vzduchu. Vykopla nohu směrem k jeho hlavě a nožem mu zamířila na břicho. Vélin před kopem uskočil a chytil ji za zápěstí. Když s ním otočil, uslyšel křupnutí. Zaplavila ho vlna odporu. *Tohle není jen tak nějaká dívka, není to řádová sestra. Tohle je nepřítel.*

Henna znovu zaútočila volnou rukou. Otevřenou dlaní zamířila na kořen jeho nosu. Vélin rozpoznal pohyb z lekcí mistra Intrise. Byl to smrtelný úder. Rychle cukl hlavou, takže ho praštila do čela. Vélin setřásl bolest, pevně ji chytil okolo krku a zatlačil ke stěně. Zmítala sebou, syčela a škrábala ho do obličeje. Druhou rukou jí přitlačil hlavu ke zdi, až se jí kosti na krku napínaly, zvedl ji do vzduchu a sevřel ji ještě pevněji, aby ji přinutil přestat se bránit.

„Jsi velmi zručná, sestro,“ podotkl.

Z hrdla jí uniklo bolestivé zachrčení. Její kůže ho hřála do ruky.

„Teď bys mi mohla říct, kde ses to všechno naučila a proč jsi cítila potřebu vyzkoušet si to na mně.“

Její oči, dvě zářivá světla uprostřed rudého obličeje, zabloudily k trhlině na jeho haleně a mělké jizvě pod ní. Rty se jí zkroutily do odporného, zlého úsměvu. „Cítíš... se dobře, bratře?“ zachrčela. „Teď už... nemáš čas... ji zachránit.“

V tu chvíli ucítil, jak se mu v hrudi rozlévá horko, celé tělo mu zaplavuje pot a do koutků očí se mu vkrádá neproniknutelná šed'. *Jed! Ten nůž byl otrávený.*

Naklonil se těsně k ní a pohlédl do jejích nenávistných očí. „Zachránit koho?“

Její hrůzný úsměv se změnil v groteskní smích. „Kdysi... jich bylo... sedm!“ řekla a její oči svítily nenávistí jako dvě lucerny ve tmě.

Henna najednou trhla hlavou dozadu, otevřela ústa dokořán a pak je zase prudce zavřela, až do sebe její zuby tvrdě narazily. Krátce nato se v jeho sevření začala svíjet, celá se neovladatelně třásla a u úst se jí tvořila pěna. Vélín uvolnil svůj stisk a nechal její bezvládné tělo zhroutit na podlahu, kde zůstalo ležet bez známek života.

Vélín na ni zíral, čelo měl zbrocené potem a horko v jeho hrudi přerůstalo v oheň.

Otrávený nůž... Ted' už nemáš čas ji zachránit... Kdysi jich bylo sedm... Nemáš čas ji zachránit... Zachránit... ZACHRÁNIT JI!

Principila!

Vélín se vrhl ke svému meči opřenému o stěnu, vytrhl ho z pochvy, rozrazil dveře a rozběhl se chodbou ke schodišti.

Otrávený nůž... Kolik času mu asi zbývá? Vyhnal tu myšlenku z hlavy. Dost! pomyslel si rozhodně a bral schody nahoru po třech. Zbývá mi dost času.

Komnata Principily byla v nejvyšším patře. Vyběhl do něj za několik vteřin a pak už utíkal chodbou s pohledem upřeným k jejím dveřím, u nichž neviděl žádný náznak nebezpečí...

Ta čepel se ve stínech jen zableskla. Ocelový pŕlměsíc vedený rychlou a zkušenou rukou. Měla mu useknout hlavu těsně nad rameny. Vélín se skrčil do kotoulu a jen cítil, jak meč prořal vzduch těsně nad ním. Vyskočil na nohy, rozmáchl se a ucítil, jak se útočící čepel srazila s tou jeho. Pak se otočil, poklekl na koleno a vyrazil mečem vpřed. Paže se mu zachvěla, když jeho meč pronikl do masa. Ze tmy se ozval bolestný sten a na podlahu dopadla sprška krve. Útočník byl oblečený do černého bavlněného hábitu a obličej mu zakrývala maska. Čelo a oční víčka měl pomazané sazemi. Hleděl na Vélína z podlahy, zatímco si tiskl hlubokou ránu na stehně. V tom pohledu nebyla zlost, ale překvapení.

Vélín ho zabil ránou do krku, nechal ho ležet v kaluži krve a rozběhl se dál. Oheň v jeho hrudi se proměnil v žhnoucí peklo bolesti. Začínal vidět rozmazaně a jen tak tak dokázal zaostřit na dveře Principily, k nimž mu zbývalo už jen pár kroků. Zakopl a narazil do stěny. Vynadal si za svoji neschopnost a plazil se podle zdi dál.

ZACHRAŇ JI!

Ve tmě se zaleskly dvě čepele a před ním se zjevila další postava v černém, která v každé ruce držela krátký meč. Vélin vykryl první dva výpady, pak ustoupil těsně z dosahu máchajících čepelí, natáhl se a zabodl muži meč do hrudní kosti. Vedl ostří vzhůru pod žebra, až našel srdce. Černě zahalený muž se krátce zachvěl, z úst mu vyhrkla krev a zůstal bez života viset na Vélinově meči jako starý hadr. Tíha jeho těla Vélinova táhla k zemi. Zbraň spočívala v těle až po jílec a Vélinovi po paži stékala hustá, lepkavá krev, kapající až na podlahu. Nebýt jedu v jeho krvi, začal by z toho pachu zvracet.

Jsem unavený... Zřítíl se na mrtvé tělo. K zemi ho stahovala dosud nepoznaná tíha vyčerpání. Bolest v hrudi pomalu ustupovala a místo ní ho začínala přemáhat nezvladatelná potřeba spánku. *Jsem tak unavený...*

„Nevypadáš dobře, bratře.“

Ten hlas vycházel odněkud ze stínů. Vélin netušil, komu patří, neviděl jeho majitele. *Je to sen?* napadlo ho. *Sen před smrtí.*

„Vidím, že tě našla,“ hovořil dál hlas. Pak se ozvalo slabé škrtnutí kovového hrotu o kamennou podlahu.

To není sen. Vélin zaťal zuby a pevně sevřel rukojeť svého meče. „Je mrtvá!“ vykřikl do tmy.

„To se vsadím.“ Hlas mluvil klidně, bez jakéhokoli přízvuku. Ani vzdělaný, ani neotesaný. „Škoda. Vždycky se mi v tom převlečení líbila. Byla tak nádherně krutá. Vyspal ses s ní předtím? Myslím, že by se jí to líbilo.“

V hlase se ozvalo jen nepatrné napětí, ale Vélin z něj poznal, že se neviditelný chystá k pohybu.

Vélin se rozechvěle postavil a vytáhl meč z těla mrtvého muže. *Čekal moc dlouho, uvědomil si. Měl mě zabít, když dostal příležitost. Čeká snad, až jed tu práci udělá za něj?*

„Ty se bojíš,“ zavrčel Vélin do tmy. „Víš, že mě nemůžeš porazit.“

Ticho. Tma a ticho, přerušované jen zvuky krve odkapávající z jeho meče na podlahu. *Není čas, pomyslel si. Svět se mu houpal před očima a jeho končetiny ovládala strašlivá ledová otupělost. Už nemůžu čekat.*

„Kdysi,“ zachroptěl, což ho přinutilo zakřičet. „Kdysi jich bylo sedm!“

Ozvalo se zachrastění zámků a západek následované vrznutím pantů. Dveře Principiliny komnaty se otevřely a objevila se v nich její pohledná, trochu podrážděná tvář, ozářená světlem svíčky.

„Co se to tady děje...“

Ze tmy vyletěl roztočený nůž. Byl to skvělý hod, jehož cílem bylo Principilino oko.

Když Vélin obloukem zvedl meč, měl pocit, že má paži snad z olova. Letící nůž zasáhl čepel a odrazil se kamsi do tmy. Útočnickův další pohyb už Vélin neviděl. *Vycítil* ho. Jeho protiútok byl automatický, nevědomý a okamžitý. Otočil se s oběma rukama na jílci meče. Když muži sřal hlavu, ani to necítil, ale vzápětí uslyšel proud krve dopadající na strop a stěny. Bezhlavé tělo udělalo ještě několik kroků a pak se zhroutilo k zemi. Vélin věděl jen to, že ho přemáhá nezvladatelná potřeba spánku.

Dlažba ho chladila do tváře a hrudník se mu mátožně zvedal a zase klesal. Napadlo ho, jestli se mu bude zdát o vlčích...

„Véline!“ Něčí silné ruce ho popadly, začaly s ním třást a chodbou se rozlehlo dunění spousty nohou a šumění hlasů. Vélin mrzutě zasténal.

„Véline! Vzbud' se!“ Když ho něco tvrdého udeřilo do tváře, škulbl sebou. „Vzbud' se! Neusínej! Slyšíš mě?!“

Z nerozluštitelného šumu k němu doléhaly další hlasy. „Sežeňte sestru Šerin, okamžitě!... Odneste ho do učebny... Na ty zapomeňte, jsou mrtví... Čím ho otrávil?... Ta rána vypadá jako od nože, kde je ten nůž?“

„Přišla se omluvit,“ blábolil Vélin, který chtěl pomoci. „Přišla do mého pokoje... Nebýt toho vlka, dostala by mě...“

„Prohledejte jeho pokoj!“ zařval Šerinin hlas, pronikavější a vyděšenější, než čekal. „Najděte ten nůž a nesahejte na čepel.“

Slyšel ještě další hlasy, tušil, že ho někdo nese, a pak chladnou podlahu vystřídal tvrdý a hladký povrch stolu. Vélin zaskučel, jeho omámená mysl už vnímala bolest, která měla teprve přijít.

„Mrtvá?“ slyšel Principilu. „Jak to myslíte, mrtvá?“

„Vypadá to na nějaký jed,“ zahlaholil hluboký hlas mistra Harina. „V jednom zubu měla ukrytou kapsli. Takovou už jsem hodně dlouho neviděl...“

Když se Vélin rozhodl otevřít oči, uviděl jen rozmazanou změť stínů. Zamrkal a zrak se mu rozjasnil natolik, že spatřil, jak sestra Šerin čichá k noži sestry Henny. „Lovcův šíp,“ řekla. „Potřebujeme Džofrilův kořen.“

„To by ho mohlo zabít.“ Vélin tušil, že by ho mělo znepokojení v Principilině hlase vyděsit, ale jeho mysl se upínala jen k jediné otázce, kterou potřeboval položit.

„Když to neuděláme, zemře!“ prohlásila Šerin. Tvářila se otřeseně a vyděšeně, ale odhodlaně. „Je mladý a silný. Zvládne to.“

Následovalo krátké ticho a vyčerpaný povzdech. „Přineste ten kořen a spoustu juky...“

„Ne!“ odsekla Šerin. „Ne, juka oslabuje účinky kořene. Žádnou juku.“

„U Víry, sestro.“ Vélín poprvé toho večera spatřil rozložené tělo mistra Harina. „Víš, co to s člověkem udělá?“

„Má pravdu,“ řekla přísně Principila.

„Principilo?“ ozval se Vélín.

Naklonila se k němu, poplácala ho po ruce a prsty pohládila po čele. „Véline, prosím, lež klidně, musíme ti dát lék, který ti pomůže. Bude to bolet... Musíš být silný.“

„Principilo.“ Vélín se ze všech sil snažil udržet pohled upřený do jejích očí. „Prosím, jak se jmenovala moje matka?“

* * *

Vardrianová.

To jméno ho provázelo v přívalech bolesti. *Vardrianová.* Tak se jmenovala. Toto jméno nesla její rodina. Koupal se v potu, hrudník mu celý hořel a před očima měl temné mraky, ale její jméno ho jako kotva drželo při životě.

Sestra Šerin mu okolo paže pevně přitáhla kožený pásek a dlouhou jehlou mu do žíly vstříkla tinkturu z Džofrilova kořene. Bolest se dostavila skoro okamžitě. Místnost se roztránila na tisíce kousků a zmizela, Principilina slova se rozplynula a z tváře sestry Šerin zbyla jen bledá rozmazaná šmouha.

Vardrianová.

Bolest způsobila, že se čas stal nekonečným, každý záchvěv bolesti jako by trval věčně. Vélín věděl, že se mu prohýbají záda a páteř se mu napíná jako luk, že ho silné ruce drží na stole, zatímco on blouzní a běsní jako šílenec. Věděl to, ale nic z toho necítil. Bylo to daleko, až někde daleko za tou bolestí.

Ildera Vardrianová. Jeho matka. Obyčejné jméno, které nepatřilo žádné šlechtické ani známé rodině, jméno z pole nebo z ulice. Stejně jako jeho otec se vypracovala svou pílí. Byla jiná než ostatní. Najednou zcela zřetelně uviděl její tvář, jas jejího úsměvu a soucit v jejích očích zaháněly tmu. Svítila mezi vší tou bolestí jako maják a on k ní upřel veškerou svou vůli, veškerou vůli k životu.

Vůbec netušil, jak dlouho to trvalo, než se úplně vyčerpal. Později mu vyprávěli, že zranil několik silnějších bratrů Pátého řádu, že se dokonce pokusil pokousat Principilu a že vykřikoval ty nejhroznější a nejodpornější věci, ale on o tom vůbec nevěděl. Celou tu dobu ho provázelo jen její jméno. *Ildera Vardrianová*.

To jméno ho zachránilo.

Kapitola pět

V tom snu nebyla žádná bolest. V tom snu oknem dovnitř proudilo měkké, zlatavé světlo a nad ním se skláněla sestra Šerin se zářivým úsměvem.

„Přežil jsi to,“ řekla. „Věděla jsem, že to dokážeš.“

Je to sen... A ve snu člověk smí mluvit od srdce. „Jsi krásná,“ řekl jí.

Její úsměv se proměnil ve smích. „A ty blouzníš, bratře. Zkus usnout, potřebuješ si odpočinout. Tam venku je několik nebezpečně vypadajících mladíků, kteří se na mě budou moc zlobit, jestli se neuzdravíš.“

„Měli bychom spolu odejít,“ pokračoval bezstarostně Vélin, který si vychutnával svobodu snu. „Utečeme spolu. Najdeme si na světě nějaký klidný kout, kde budeš moct léčit a já se naučím něco jiného než zabíjet...“

„Pšt!“ Přiložila mu prst ke rtům a už se neusmívala. „Prosím, Véline...“

„Když jsem zabil ty muže, necítil jsem nic. Vůbec nic. To není správné...“

„Zachránil jsi Principilu. Neměl jsi jinou možnost.“

Ten muž v černém hábitu si držel ránu na noze. Když ho Vélinův meč zasáhl do krku, uniklo mu z hrdla dětské zakňourání... „Zostudil jsem svoji matku. Vedle ní nejsem nic...“

„Kdepak.“ Pohládila ho po čele, pak se sklonila až těsně k němu a v lehkém polibku se dotkla jeho rtů. „Jsi strážce, válečník, který bojuje na straně bezmocných. Jsi silný a jsi spravedlivý. To si pamatuj. A taky si pamatuj, že kdykoli mě budeš potřebovat, kdykoli mě zavoláš, budu tady pro tebe.“

Sen se začínal vytrácet a vyčerpání ho táhlo do nicoty. „Radši bych byl, kdybychom spolu prostě utekli...“

* * *

Vzbudila ho bolest. Už ne ta agónie vyvolaná Džofrilovým kořenem, ale směsice bolesti způsobená ztuhými svaly a nedostatkem tekutin. Jeho prostěradlo bylo poseté zvláště zbarvenými rudohnědými skvrnami a rána na paži ho pořád ještě štípala od jedu. Víčka mu opět začínala padat a vábila ho přívětivá náruč snu... když si všiml, že není sám.

V rohu místnosti seděl mistr Sollis se založenýma rukama a mečem položeným na klíně. Jeho zarudlé oči prozrazovaly, že má za sebou probděnou noc. „Trvalo ti dlouho, než ses probudil,“ podotkl.

„Promiňte, mistře,“ zaskřehotal Vélín.

Mistr Sollis vstal, šel ke stolku vedle postele a nalil mu z velké hliněné karafy pohárek vody. „Tady.“ Přiložil Vélínovi nádobku ke rtům. „Pij po malých doušcích, nehltej.“

Voda mu chutnala jako nikdy předtím. Rozlila se mu v ústech a spláchla mu z hrdla sucho. „Děkuji, mistře.“

„Sestra Šerin říkala, že bys měl každou hodinu vypít aspoň jeden pohárek. Vydala ohledně péče velmi přísné instrukce.“

Šerin... *Měli bychom spolu utéct...* V hrudi ho píchla nová bolest a on si přál, aby se mu ten sen nikdy nezdál. Probudit se a zjistit, že to nebyla skutečnost, to bylo skoro víc, než dokázal snést.

Pohlédl na krvavé skvrny na prostěradle. „Museli mě otevřít?“ Před očima mu naskočila nepříjemná představa, jak mu někdo rozvívá hrudník roztahovačem žeber.

„Jak mi vysvětlili, po Džofrilově kořenu člověk potí krev. Prý je to součást jeho čistících účinků.“ Sollis si přitáhl židli z rohu místnosti a posadil se hned vedle postele. „Potřebuji vědět, co se tady stalo.“

A tak mu to Vélín pověděl. Nevynechal vůbec nic. Sollis mlčky poslouchal. Nad návštěvou sestry Henny v pokoji jen lehce pozvedl obočí a části o tom, jak Vélína zachránil vlk, vůbec nevěnoval pozornost. Jedinou skutečnou reakci v něm vyvolala ta slova: *Kdysi jich bylo sedm.* Byl to jen záblesk v jeho očích, ale prozradil hodně. *On to ví,* došel Vélín k závěru. *Ví, co ta slova znamenají, a klidně bych vsadil pytel zlatáků na to, že mi to neřekne.* Na zbytek vyprávění Sollis nijak nereagoval a položil mu jen několik otázek. „A jak bys ohodnotil dovednosti těch vrahů?“

„Uměli máchat mečem, ale o taktice zjevně neměli ani ponětí. Byl jsem otrávený, zesláblý, mohli mě zabít, kdyby se na mě vrhli najednou. Namísto toho mě napadali jeden po druhém, vždycky ze zálohy.“

Mistr Sollis seděl mlčky a přemítal o tom, co mu Vélín řekl. Vélín cítil zoufalou potřebu spánku, ale přinutil se zůstat vzhůru. Učedníci v přítomnosti svého mistra nikdy nespí.

„Přijde sem sestra Šerin?“ zeptal se Vélín v naději, že když přeruší ticho, udrží ho to při vědomí. „Já... rád bych věděl, jak dlouho tady budu muset ležet.“

„Pečuje o raněné. Nejspíš teď bude mít dost práce. Poslední dva dny to ve městě dost vře.“

Dva dny. Takže spal a potil krev celé dva dny. „Říkáte, že to vře, mistře?“

„Vypukla povstání. Po těch útocích se mezi lidmi začalo povídat, že jde o spiknutí Popíračů. Brzy byl kdekdo přesvědčený, že se v odpadních stokách skrývá celá cumbrélská armáda, která nás všechny zabije ve spánku.“ Znechuceně zavrtěl hlavou. „Když jsou hloupí lidé vyděšení, uvěří úplně všemu.“

Vélin byl zmatený. „Po jakých útocích?“

„Elera Al Mendahová nebyla jediná, koho napadli. Principové Čtvrtého a Druhého řádu jsou mrtví. Ostatní vyvázli jen se štěstím. Princip Hendril je vážně zraněný, a to jen díky tomu, že nůž nebyl dost dlouhý, aby se přes vrstvu sádla dostal až k srdci.“

Vélin byl naprosto zděšený. Dva představení jsou mrtví, to bylo naprosto neuvěřitelné. Principa Corlina Al Sentise si pamatoval ze zkoušky poznání. Byl to ten vážný, zachmuřený muž, který se ho vyptával na události v lese. Vélinovi připadala představa jeho těla znetvořeného dýkami a jedem strašná. Proud myšlenek ho dovedl až k nevyhnutelné otázce. „A Princip Arlyn?“

„Je naživu a daří se mu dobře. Poslali na něj tři zabijáky. Prokopali se do sklepení, kde je překvapil mistr Grélin. Kdo v boji podceňuje tlustého muže, dělá chybu.“

„Je zraněný?“

„Má jen pár modřin. Ale hluboce litoval toho, že jednoho z nich nenechal naživu, abychom z něj mohli vytáhnout pár odpovědí.“

„A mí bratři?“

„Všichni jsou v pořádku. Bratra Nortaha vykázali z Druhého řádu už po dvou dnech. A co se týče dalších, bratr Kenis se vyznamenal, když zabil útočníka, který bodl Principa Hendrila, a ostatní nejspíš vyspávali celý sud piva, když Princip Corlin došel svého konce. V klášteře Čtvrtého řádu byla půlka učedníků Šestého řádu, a přitom se vrahům stejně podařilo podříznout Principovi hrdlo a zmizet, aniž by si jich někdo všiml. Samozřejmě za to byli tvrdě potrestáni.“

Vélin se zabořil do slavníku, najednou už nemohl únavě vzdorovat. „Odpusťte, mistře,“ řekl, „že jsem ani jednoho z nich nenechal naživu. Jed mi nějak musel otupit rozum...“ Zatímco usínal, díval se, jak se štíhlý a bezvýrazný obličej mistra Sollise rozplývá ve stínech.

* * *

Barkus zuřil, Dentos vtipkoval, Nortah se smál a Kenis toho moc nenamluvil. Vélinovi došlo, jak moc mu všichni chyběli.

„Je to celé zatraceně hloupé,“ podívoval se zamračený Barkus. „Co se to děje?“

„Zjevně jsou mezi námi nepřátelé, bratře,“ odpověděl Kenis. „Musíme se mít na pozoru.“

„Ale proč? Proč chtěli zabít Principy?“

Vélin byl unavený. Rána na paži ztmavla do namodralé jizvy a utrpení způsobené Džofrilovým kořenem se proměnilo v tupou bolest v končetinách. Během dopoledne se u něj vystřídalo několik návštěv. Mistr Harin mu neohrabaně poblahopřál a jednou nebo dvakrát vybuchl smíchy. Vélin poznal, že hřmotný muž se raduje z jeho přežití, a současně ho zarmoutila Hennina zrada. Byla v jeho skupině oblíbená. Bratr Selin u něj zůstal přes hodinu. Ve zkroucených prstech svíral svoji dřevěnou hůl a vyprávěl o tom, jak by ji na ty vrahy použil, kdyby měl možnost. Vélin si krátce představil starého bratra, jak leží ve svém strážním domku s proříznutým hrdlem, ale nahlas řekl: „Ještě že vás moudře obešli velkým obloukem, bratře.“ Stařec vypadal, že ho to potěšilo, a slíbil mu, že za ním dalšího dne zase přijde a přinese mu léčivý vývar připravený podle vlastního receptu. Chodily k němu i další návštěvy, ale to, že se neukázala sestra Šerin, bylo podezřelé. Vélin se bál, jestli jí ve spánku neřekl něco nevhodného.

„Jak se má Frentis?“ zeptal se.

„Zlobí se,“ řekl Nortah. „Neví, co si s tím počít, a my jsme ho museli vytáhnout už ze tří rvaček. Žadonil u Principa, aby dnes mohl jít s námi, ale dostal za neposlušnost den ve stájích.“

„Až se vrátíte, dohlédněte na něj. Nelíbí se mi, když je s mistrem Rensialem sám. Řekněte mu, že je mi dobře a že se brzo vrátím. A taky mu připomeňte, aby každý den chodil za Šrámem.“

Nortah přikývl. V nevyslovené, ale všemi přijímané dohodě bylo stanoveno, že chlapce povede, dokud se Vélin neuzdraví. „Prý jsi zabil všechny čtyři,“ řekl. „To je obdivuhodné.“

„Tři. Byla tam jedna dívka, která roky předstírala, že je řádovou sestrou. Když se jí nepovedlo mě zavraždit, zabila se sama.“

„Dívka?“ Nortah naznačil trochu škodolibý úsměv a pohlédl na Vélinovu jizvu na paži. „Jak blízko sis ji k sobě pustil, bratře?“

„Až moc blízko.“ *Byla to lekce, na kterou nezapomenu.*

„Bratr Nilin byl ve Čtvrtém řádu přes dvacet let,“ řekl Kenis. „Byl jedním z jejich nejuznávanějších učenců, sepsal tři jazykovědné knihy a

vyučoval členy řádu jazykům, a přitom celou tu dobu jen čekal, kdy bude moci zabít Principa Hendrila.“

„Ten tlust'och ti může děkovat, že je pořád mezi námi,“ poznamenal Nortah. „Jak jsi na to vůbec přišel?“

„Náhodou. Šel jsem vrátit knihu, kterou mi Princip půjčil. Když jsem ho slyšel křičet, rozkopř jsem dveře.“ Odmlčel se a jeho zachmuřenost se viditelně prohloubila. „Na to, že bylo bratru Nilinovi čtyřicet sedm let, bil se udatně.“

„Čím jsi ho sejmul?“ zeptal se Dentos.

„Neměl jsem u sebe zbraň, neviděl jsem důvod, proč bych ji s sebou měl u Čtvrtého řádu nosit. Musel jsem bojovat vlastníma rukama.“

„To asi nebylo snadné,“ podotkl Barkus. „Beze zbraně se vrhnout na muže s nožem.“

„Byl schopný, ale...“ Kenis pokrčil rameny.

„Nebyl to jeden z nás.“

Kenis přikývl. „Což mě přivádí k otázce, proč s tím svým krokem čekali, až budou všechny kláštery plné chlapců z Šestého řádu.“

„Nic z toho nedává smysl,“ zazíval Nortah. „I když si dovedu představit, že někdo chtěl zabít Principa Druhého řádu. Kdybych musel to jeho blábolení poslouchat ještě další minutu, uškrtil bych ho sám.“

„To proto tě vyloučili?“ zeptal se Vélín.

Dentos se uchechtl a Nortahův úsměv pro jednu vypadal aspoň trochu upřímně. „Měl jsem nedorozumění s jednou sestrou. Jak to vypadá, relaxační masáž má určité hranice. Aspoň myslím, že něco takového říkala, než mi jednu vrazila a utekla.“

Vélín je nechal chvíli se smát, než je zarazil a pohlédl každému z nich do očí. „Nevím, co se tady stalo, bratři. Nerozumím tomu o nic víc než vy. Vím, že žijeme v nebezpečných časech a že nemůžeme důvěřovat nikomu jinému než jeden druhému. Učit se od mistra Sollise, naslouchat Principovi a dobře se navzájem střežit.“

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešla sestra Šerin s mísou horké vody. Bylo to poprvé, co ji Vélín za celý den viděl. „Ven!“ rozkázala. „Je čas, aby se bratr Vélín umyl, a vy už jste tady byli dost dlouho.“

„Tak umyl, hm?“ Nortah zvedl obočí, a když Šerin položila mísu na stůl, naklonil se až k ní. Vélín si všiml, jak ji přejel pohledem od hlavy až k patě. „Věřím, že budeš *velmi* důkladná, sestro.“

Šerin Nortahovi věnovala stejný unavený, nezaujatý pohled, který Vélin znal z jejích četných setkání se zamilovanými opilci v ošetřovně. „Co kdyby sis našel koutek, kde si můžeš hrát se svým mečem, bratře?“

Nortah se jízlivě zasmál a šel za ostatními ven.

„Tvému kamarádovi by neškodila lekce slušného chování,“ podotkla Šerin a přenesla mísu na stolec vedle postele. „Jeho způsoby jsou pro bratra dost nevhodné.“

„V mém řádu je mnoho různých bratří a někteří se chovají vhodněji než jiní.“

Šerin pozvedla obočí, ale nic na to neřekla. Namočila do mísy žínku a chystala se odhrnout mu deku. „Už jsem dost silný, abych se umyl sám, sestro,“ řekl jí a jemně, ale pevně si deku přidržel.

Šerin se na něj pobaveně podívala. „Věř mi, bratře, že nemáš nic, co bych už neviděla předtím. Kdo myslíš, že tě omýval, když jsi byl v bezvědomí?“

Vélin tu nepříjemnou představu zaplašil a dál si deku přidržel. „To nevadí. Už jsem silnější.“

„Jak si přeješ.“ Šerin hodila žínku do mísy a poodstoupila. „Když už jsi o tolik silnější, můžeš se dnes setkat s Principilou. Pořád se na tebe ptá. V poledne bude v zahradě. Pomůžu ti, jestli moji pomoc sneseš.“

Pak odešla z místnosti, aniž by se ohlédla. Vélinovi chvílku trvalo, než si uvědomil, že zranil její city.

* * *

Zahrady Pátého řádu se rozkládaly na několika akrech úrodné půdy, na nichž bratři a sestry pěstovali nejrůznější bylinky a léčivé rostliny, které byly důležitou součástí jejich práce. Většinu rozlohy zabíraly řady obdélníků připomínající zelenohnědou šachovnici, jen místy přerušovanou pestrobarevnými ostrůvky květin a sakur.

„Náš řád má taky zahrady,“ vyprávěl Vélin Šerin, když ho vedla po kamínky vysypaných chodnicích mezi záhony. Nohy i hrudník ho pořád dost bolely, takže se jí opíral o rameno víc, než by si byl přál. Cítil, že jí jeho blízkost není příjemná. Když ho přišla v poledne vyzvednout, aby ho doprovodila k Principile, neřekla ani slovo a umně se vyhýbala jeho pohledu. „Vypadají ale úplně jinak,“ vyprávěl dál, když na to nic neřekla. „Stará se o ně mistr Smentil, většinou sám. Komunikuje jen znakovou řečí, Lonakové mu vyřizli jazyk...“ Pak zmlkl. Sestra Šerin očividně neměla náladu na povídání.

Šerin zastavila u malé řady květinových záhonů. Vélín si všiml, že se mezi květinami prochází štíhlá postava Principily Elery.

„Principila tě doprovodí zpátky,“ řekla Šerin a ustoupila, takže Vélínova paže sklouzla z jejího ramene.

„Děkuju ti, sestro.“

Šerin přikývla a otočila se k odchodu.

„Sestro,“ řekl a vzal ji za zápěstí. „Počkej, prosím.“

Vytrhla se mu, ale s ostražitým pohledem vyčkávala.

„Ještě jsem ti nepoděkoval za to, žes mi zachránila život.“

„To je moje poslání, bratře.“

„Když jsem... procházel léčbou, měl jsem spoustu podivných snů. Možná jsem něco povídal, něco, co bych jindy neřekl. Jestli jsem řekl něco... urážlivého...“

„Nic jsi neřekl, bratře.“ Podívala se mu do očí a přinutila se k úsměvu.

„Aspoň ne nic urážlivého.“ Pak si pevně založila ruce na prsou a její úsměv povadl. „Brzy už nás opustíš, vrátíš se na to odporné místo a odejdeš do nějaké strašlivé války. Už... už se nevidíme, možná už nikdy.“

Vélín bezděčně přistoupil blíž k ní a vzal ji za ruce. „Ještě se uvidíme. Slibuju.“

„Véline!“ Byla to Principila Elera. Stála na okraji květinové zahrádky a v ruce držela zahradnické nůžky. Zářivě se usmívala. „Tolik jsi zesílil.“

„Za to vděčím péči sestry Šerin, Principilo.“

„Přesně tak. Její péče je vzácná, stejně jako její čas.“

„Odpusťte, Principilo.“ Šerin sklonila hlavu. „Neměla bych tu otálet...“

„Nic ti nevyčítám, sestro. Ale ve městě pořád zuří nepokoje. Obávám se, že dnes budeme opět muset plně využít tvých schopností.“

Šerin přikývla, se smutným úsměvem se na Vélína naposledy podívala, pak pustila jeho ruce a vydala se zpátky ke klášteru. Vélín se za ní díval, dokud mu nezmizela z dohledu.

„Co víš o květinách, Véline?“ zeptala se ho Elera Al Mendahová, načež mu nabídla oporu a vedla ho do květinové zahrádky.

„Mistr Hutríl mě naučil rozeznat ty jedovaté. Říkal, že se dají rozdrtit a rozetřít na hroty šípů.“ *A taky mám sestru, která má ráda zimní jasmín.*

„To je jistě velmi užitečné. A znáš tyhle?“ Zastavila u řádky fialových květin se zvláštními zahnutými hlavičkami lemovanými čtyřmi dlouhými okvětními lístky.

„Takové jsem nikdy neviděl, Principilo.“

„Marlínské orchideje, pocházejí z dalekého jihu Alpírského císařství. Ale zkřížila jsem je s některými místními orchidejemi, aby byly odolnější. Naše klima je chladnější než to, na které jsou zvyklé. Tak je to s květinami často; když je vyjmeš z půdy, v níž vyrostly, chřadnou a nakonec zemřou.“

Vélin pochopil, že mu tím Principila sděluje něco, co on nechce slyšet. „Rozumím, Principilo.“ Předpokládal, že to je odpověď, kterou čekala.

„Šerin je neobyčejná dívka,“ pokračovala Principila. „Záleží jí na ostatních, to víš. Dokonce víc než jiným bratrům a sestrám našeho řádu. Možná právě odtud pocházejí její schopnosti. A je velmi nadaná, už teď mě v mnoha ohledech převyšuje, ale to jí neříkej. Takové nadání ji předurčuje k osamělému životu. Není mnoho lidí, kteří by byli ochotní věnovat čas a úsilí snaze poznat ji natolik, aby pochopili, jak je výjimečná. Ale tys to udělal, přesně jak jsem předpokládala. Proto jsem vás dva dala k sobě. Nečekala jsem ovšem, že se mezi vámi vytvoří tak silné pouto.“

„Věřím, že přátelství mezi těmi, kdo slouží Víře, není zapovězeno.“

Principila Elera pozvedla nad jeho nestydatostí obočí, ale nijak ji nekomentovala. „Každé přátelství je cenné. Nemůže však lidem bránit v jejich poslání. Šerin pro tento řád znamená totéž, co ty pro ten svůj.“

„A to je co?“

„Budoucnost. Je velmi důležité, abyste to oba pochopili. Tvoje matka to nechápala nebo chápat nechtěla. To dokáže láska, zaslepí člověka a svede ho z cesty, kterou mu předurčila Víra. Když odtud odešla, aby se vdala za tvého otce, Pátý řád přišel o svoji budoucí Principilu.“

„Jsem si jistý, že matka dobře věděla, co dělá.“

Elera sebou trochu škulba, vycítila tu hořkost v jeho odpovědi. „Ano, to věděla. Nechtěla jsem ji soudit, jen vyjádřit lítost. Byla mojí nejbližší přítelkyní. Když jsem sem přišla, učila mě. Bez ní bych nebyla ničím.“

Zastavila se u prosté dřevěné lavičky a nabídla mu, aby se posadil. Vélin byl za odpočinek vděčný, měl pocit, že se mu nohy každou chvíli podlomí.

„Smím se zeptat, Principilo, jestli jste zjistili něco o těch mužích, kteří vás napadli?“

Elera zavrtěla hlavou. „Velmi málo. Prohlédli jsme těla, a nenašli jsme nic zajímavého, až na to, že všichni měli v zubech kapsli s jedem, stejně jako sestra Henna. Podle obličejů je nikdo nepoznal. Královská armáda i Čtvrtý řád vedou vyšetřování. Věřím, že nám časem přinesou další odpovědi.“

Na ženu, která nedávno jen o vlasek unikla smrti, vypadala obdivuhodně netečně, když přišlo na totožnost útočníků. „To nemáte strach, že to další zkusí znovu?“

Elera se zamračila, jako by ji něco podobného předtím vůbec nenapadlo. „Jestli přijdou, tak přijdou. Nemohu s tím nic dělat. Víra nás učí přijímat věci, které nemůžeme změnit.“

„Sestra Henna tady strávila dlouhou dobu. Její zrada musí bolet.“

„Zrada? Pochybuji, že by kdy k tomuto místu cítila nějakou loajalitu. Jak by ji tedy mohla zradit? Udělala to, kvůli čemu ji sem poslali. Musím říct, že obdivuji její oddanost věci. Celé ty roky žila ve lži a nikdy nezakolísala, neztratila svoji masku.“

„Těsně před smrtí mi řekla jednu věc. ‚Kdysi jich bylo sedm.‘ Víte, co to znamená?“

Vélin si všiml její reakce, ale nebylo to totéž poznání, které pozoroval u mistra Sollise, spíš to byl strach, který však rychle zmizel. „Máš dnes spoustu otázek, Véline. Jako vždy, když spolu hovoříme.“

Další, kdo mi nic neřekne. „Odpusťte, Principilo.“

Se smíchem nad jeho omluvou mávla rukou. „Po tom, co jsi pro mě udělal, ti alespoň jednu odpověď dlužím. Takže se ptej, ale jen na jednu otázku, nezapomeň.“

Jen jedinou otázku. Skoro se mu to zdálo kruté, jako by si s ním hrála. Chtěl odpovědi na každou z toho bezpočtu otázek, jež ho sžíraly, ale po chvílce usilovného přemýšlení si vybral jednu, která už několik měsíců patřila k těm nejpalcivějším. „Co víte o mojí sestře?“

„No ano.“ Na chvílku se odmlčela a tvář jí zahalil smutek. „Vím, že je to velmi bystré děvče. Vím, že ji rodiče hluboce milují. A vím, že se narodila přibližně před deseti lety.“

„Ještě když byla moje matka naživu.“

Principila si ztěžka povzdechla. „Véline, nerada bych tě ranila, ale musíš pochopit, že ne každé manželství je šťastné. Tví rodiče se navzájem velmi milovali, ale také byli velmi odlišní. Tvá matka nenáviděla války, během své služby jich zažila hodně, ale respektovala úlohu tvého otce jako Pána bitev, protože ho milovala a protože to byl spravedlivý muž, který se snažil držet královskou armádu na uzdě. Jenže když přišla třetí meldenejská válka, už to nedokázala déle snášet. Věděla, jaký dostal rozkaz, a prosila ho, aby to nedělal. On však musel uposlechnout králův rozkaz.“

„To město.“ *Muži, ženy a děti... křičely v plamenech.*

„Ano. Ta událost je oba pronásledovala a zpřetrhala jejich svazek. Začal trávit čím dál víc času mimo domov. Kde se seznámil s tou ženou, která mu dala dceru, to nevím. Ale když tvá matka zemřela a on tě svěřil Šestému řádu, nastěhoval si je do svého domu. Požádal o svolení ke sňatku a legitimizaci toho děvčete, král to však odmítl. Pán bitev musí jít příkladem, sloužit ostatním lidem jako vzor. Krátce nato tvůj otec odešel z králových služeb.“

„A matka o ní věděla? O té dívce?“

„To si nemyslím. Zhruba v té době ji začalo zrazovat zdraví. Dělalo jí starosti, co bude s tebou.“ Odhrnula mu vlasy z čela. „Vkládala do tebe velké naděje. Vykonal mnoho dobrého a uzdravila řadu lidí, ovšem tys byl její největší pýchou.“

„V tom případě jsem rád, že se nedožila toho, aby viděla, co se ze mě stalo.“

Ten políček nebyl nijak rychlý, ale tak nečekaný, že před ním nestačil uhnout.

„To už nikdy neříkej!“ hřímala zlostně, zatímco si Vélin mnul zarudlou tvář. „Co se z tebe stalo? Odvážný mladý muž, který mi zachránil život. A to nemluvím o sestře Šerin. Víím, že duše tvé matky o tobě pyšně zpívá.“

„Jsem zabiják. To je to jediné, co dovedu.“

„Jsi válečník sloužící Víře. Na to nezapomínej. Teď to pro tebe možná nic neznamená, ale věř mi, že v budoucnu bude.“

„Takhle to nechtěla. Otec mě strčil na to místo, aby si mohl domů nastěhovat svoji děvku...“

„Nebylo to jeho rozhodnutí.“

„Tak další králův rozkaz. Důkaz jeho oddanosti...“

„Bylo to poslední přání tvé matky.“

Připadalo mu, jako by dostal další pohlavek, ale tentokrát mnohem horší. Zatočila se mu hlava a myslí mu vířily otázky. *LŽE! Ona lže! Matka by si nic takového nikdy nepřála.*

„Véline?“

Vstal z lavičky a kulhal pryč od ní. Cítil, jak se v něm mísí nevolnost a zmatek. Jeho zesláblé nohy ho však nesly jen pár kroků, pak se zřítíl do záhonu vzácných orchidejí. Oči mu zaslepily slzy.

„Véline.“ Objala ho a nechala ho vzlykat ve svém náručí. „Je mi to líto. Musel jsi to vědět.“

„Proč?“ zašeptal do jejích prsou. „Proč by to dělala?“

„Protože byla natolik odvážná, aby se podívala do tvého srdce a uviděla v něm muže, který z tebe vyroste. Modlila se k Zemřelým, abys podědil její dar a stal se léčitелеm, jenže jak jsi rostl, pochopila, že v tvé krvi převažují schopnosti tvého otce. Jako jeho syn bys žil úplně jiný život. Byl by to život zasvěcený službě, to je pravda, ale službě králi, nikoli Víře. Král s tebou měl své plány, věděl jsi to? Za určitý čas bys mu byl velmi užitečný. Tvá matka přišla kvůli jeho plánům o manžela a nechtěla stejně ztratit i syna. Jak chřadla, uvědomila si, že už tady dlouho nebude, aby tě chránila, a že tvůj otec se vždy podvolí králi. Principa Arlyna dobře znala ze své služby v cumbrélinských válkách, a tak ho požádala, aby tě přijal do řádu. Samozřejmě s tím souhlasil, ačkoli věděl, že tím vyvolá konflikt s královským dvorem. Tvůj otec zuřil, když mu to řekla, strašně se rozčílil, ale tvá matka umírala a požádala ho, aby jí jako poslední přání splnil to, že tě po její smrti svěří řádu. Byl to jeho poslední projev loajality k ní.“

V loajalitě je naše síla... V loajalitě ke králi... V loajalitě k podváděné manželce...

Vélin tiše zašeptal, připraven podělit se o tajemství uložená hluboko v mysli. „Jednou jsem ji slyšel, během první noci v řádu, když jsem ležel celý rozechvělý strachem. Slyšel jsem ji, jak říká mé jméno.“

Principila ho objala ještě pevněji. „Tolik tě milovala. Když jsem jí tě položila do náručí, celá se rozzářila láskou.“

Vélin se zmateně odtáhl.

Elera se usmála a políbila ho na čelo. „Byla jsem u toho, když ses narodil, Véline Al Sorno. A žes byl pořádný kus chlapa.“

Otázky. Pořád mám tolik otázek. Ale určitým způsobem byl rád, že zůstanou nezodpovězené. To, co se od ní teď dozvěděl, prozatím stačilo. Svírala ho, dokud nepřestal plakat, a pak mu pomohla dojít zpět do kláštera. O dva dny později odjel v záplavě vřelých pozdravů bratrů a sester Pátého řádu. Sestra Šerin u rozloučení nebyla, Principila ji předchozího dne vyslala na jižní pobřeží, kde po nové vlně povstání zůstaly spousty raněných. Než se s ní Vélin znovu uviděl, uběhlo téměř pět let.

Kapitola šest

Za pár dní se zotavil a po jeho zranění mu nezůstaly žádné trvalé následky kromě sklonu ke kašli během chladných rán a celoživotní podezřívavosti k přehnaně vášnivým ženám, což pro bratra Šestého řádu nebylo zrovna typické. Mistři ho přivítali se strojenou lhostejností, která tvořila ostrý protiklad k vřelosti, s níž se s ním loučili členové Pátého řádu. Jeho bratři se samozřejmě chovali jinak. Zahrnuli ho až nepříjemnou péčí, celý týden ho nutili zůstat v posteli a při každé příležitosti do něj cpali nějaké jídlo. Zapojil se dokonce i Nortah, ačkoli Vélín ve způsobu, jakým mu natřásal peřiny a přikládal lžici k ústům, zaznamenal jistý druh zvrhlosti. Nejhorší byl Frentis, který v jejich věžní ložnici trávil každou volnou chvíli, starostlivě na něj dohlížel a každé zakašlání nebo jiný náznak nemoci ho vyvedlo z míry. Dokonce si vysloužil svůj první výprask od mistra Sollise za to, že nepřišel na lekci šermu, protože si dělal starosti s mírně zvýšenou teplotou, kterou Vélínovi v noci naměřil. Nakonec mu Princip zakázal přístup do jejich ložnice pod hrozbou vyloučení.

Když se Vélín zotavil natolik, že dokázal bez pomoci vylézt z postele, jeho první cesta vedla do psince, kde ho Šrám přivítal s bouřlivým nadšením. Srazil ho k zemi a svým hrubým jazykem mu olízal celý obličej. Všude kolem se motala jeho rychle rostoucí štěňata a radostně kňučela.

„Slez ze mě, ty zvíře!“ zabručel Vélín a shodil těžkého psa ze svého hrudníku. Šrám na jeho odmítnutí reagoval zakňouráním, ale pak si o jeho hrud' láskyplně opřel hlavu. „Já vím.“ Vélín ho drbal za ušima. „Taky jsi mi chyběl.“

Když zašel do stájí, Plivanec pro něj měl také vřelé přivítání. Trvalo celé dvě minuty a mistr Rensial prohlásil, že to byl ten nejdelší prd, jaký kdy od koně slyšel.

„Ty děsná zrúdo,“ zamumlal a podal hřebci mrkev. „Brzo nás čeká zkouška z jezdeckví. Ne že mi to zkazíš, co?“

Kenise našel na lučištnické střelnici, kde cvičil střelení co největšího počtu šípů v co nejkratším možném čase, což byla klíčová dovednost pro zkoušku z lukostřelby. Podle Vélína Kenis žádný trénink nepotřeboval, do terče vzdáleného třicet kroků vysílal jeden šíp za druhým jako stroj. Vélín se v lukostřelbě neustále zlepšoval, avšak dobře věděl, že se Kenisovým

dovednostem s lukem nikdy nevyrovná, i když Dentos a Nortah ho ve střelbě ještě převyšovali.

„Míříš moc stranou,“ podotkl, ačkoli ve skutečnosti šlo jen o neznatelnou nepřesnost. „Posledních pár šlo trochu doleva.“

„Máš pravdu,“ přitakal Kenis. „Zhruba po čtyřiceti šípech už mi to tak nemíří.“ Natáhl tětivu, přičemž se mu na paži napnuly dobře vytvarované svaly, a vyslal šíp do terče. „Lepší.“

„Chtěl jsem se tě zeptat na toho vraha, kterého jsi zabil.“

Kenis se zachmuřil. „Už jsem to vyprávěl tolikrát, tobě, ostatním i mistrům. Stejně jako ty určitě pořád dokola opakuješ svůj příběh.“

„Řekl něco?“ naléhal Vélín. „Předtím než jsi ho zabil.“

„Ano, řekl: ‚Zmiz, kluku, nebo tě vykuchám.‘ Nic úžasného to není, co? Už mě napadlo, že až o tom budu psát, trochu to pozměním.“

„Ty o tom chceš napsat?“

„Samozřejmě. Jednoho dne sepíšu příběh naší služby Víře. Mám pocit, že náš řád přistupuje ke svým dějinám velmi nezodpovědně. Víš, že jsme jediní, kdo nemá vlastní knihovnu? Rád bych začal novou tradici.“ Pak vystřelil nový šíp a rychle po něm další dva. Vélín si všiml, že už skutečně nemíří tak dobře.

Se zabitím člověka není snadné se vyrovnat, a už vůbec ne o něm mluvit, napadlo ho. „Měl jsi ho rád, toho bratra Nilina?“

„Byl to zajímavý muž, který znal mnoho příběhů, ačkoli když jsem o tom později přemýšlel, došlo mi, že se klonil spíš ke starším pověstem. Říká se jim Staré písně a pocházejí z doby, kdy Víra ještě nebyla tak silná jako dnes. Jsou to ságy o válkách a o krvi a o praktikách zasvěcených Temným silám.“

Temné síly... Ten vlk v lese, vlčí vytí za mým oknem. „Kdysi jich bylo sedm. Říká ti to něco?“

Kenis znovu natáhl tětivu, ale pak ji zase pomalu uvolnil. „Kdes to slyšel?“

„Sestra Henna to řekla těsně předtím, než rozkousla tu kapsli s jedem. Co to znamená, bratře? Víím, že to víš.“

Kenis sňal šíp z luku a vrátil ho do toulce, který měl pověšený u pasu. Zbraň pak opatrně položil na svůj vak. „Existuje o tom jeden příběh. Je podobný jako Staré písně, ale hovoří o Víře. Popravdě jsem mu nikdy moc nevěřil. Vypráví se jen zřídka a v archivech řádů o tom není žádná zmínka.“

„Zmínka o čem?“

„V našich časech existuje šest řádů, které slouží Víře. Ale říká se, že kdysi jich bylo sedm. V raných dobách Víry, když se řády teprve utvářely a volili se první Principové, prý existoval ještě Sedmý řád. Každý z řádů měl sloužit jednomu ze zásadních principů Víry. Proto se bratři nebo sestry, kteří řády vedou, nazývají Principové. Tvrdí se, že Sedmý řád byl řádem Temných sil. Jeho bratři a sestry se zabývali všemožnými záhadami a hledali v nich cesty, jak lépe sloužit Víře. Podle tradice se uctívání Temných sil připisuje popíračským vyznáním, ale jestli je tento příběh pravdivý, bývalo kdysi součástí Víry. V tom příběhu se dál vypráví, že po sto letech vypukla krize. Sedmý řád byl čím dál mocnější, zneužíval své znalosti Temných sil k tomu, aby získal nadvládu nad ostatními řády, a jeho členové prohlašovali, že jejich umění je přivádí blíž k Zemřelým. Tvrdili, že slyší jejich hlasy a že dokážou jejich rady vykládat lépe než nižší řády. Domnívali se, že to je privilegium, které jim dává právo vést a mít ve Víře hlavní slovo. Něco takového je samozřejmě nepřípustné, Víra musí být mezi řády vyvážená, jeden se nemůže povyšovat nad jiné. A tak se mezi služebníky Víry rozhořela válka. Bylo prolito mnoho krve, ale nakonec Sedmý řád padl. Říká se, že v chaosu, který během války nastal, se naše království rozpadlo na čtyři samostatné kraje a ty se znovu spojily teprve za vlády našeho slavného krále Januse. Dnes už není možné říct, jestli je něco z toho pravda. A jestli ano, stalo se to před více než šesti sty lety a v těch pár knihách, které přetrvaly po celá staletí, o podobných událostech není ani jediná zmínka.“

„Ale ty ten příběh i tak znáš dobře.“

„Vždyť víš, jaký jsem, bratře.“ Kenis se pousmál. „Vždycky jsem měl příběhy rád. Čím tajemnější, tím lépe.“

„Ty tomu věříš, vid’?“ Vélín si tím v tu chvíli byl jistý. Poznal to z Kenisova úsměvu i z toho, jak se dal okamžitě do vyprávění příběhu. „Tys to věděl. Věděl jsi, že za tím stojí Sedmý řád.“

„Měl jsem podezření. Traduje se, jsou to spíš takové pověsti, že Sedmý řád nikdy nebyl doopravdy zničen, že přežil a jeho členové tajně vyčkávají na příležitost, kdy se budou moci vrátit a dožadovat se nadřazenosti, po níž tak dlouho baží.“

„Půjdeme za mistrem Sollisem a za Principem. O tomhle musí vědět.“

„Už o tom ví, bratře. Řekl jsem jim o svém podezření hned po mém návratu do kláštera. Ale stejně jsem měl dojem, že jim nevyprávím nic nového.“

Vélin si vybavil, jaký účinek měla na mistra Sollise Hennina slova, i neochotu Principily Elery o tom mluvit. *Vědí to, pochopil. Všichni to vědí. Je to tajemství, které Principové střeží celá staletí. Kdysi jich bylo sedm. A Sedmý řád vyčkává a připravuje spiknutí. Oni to vědí.*

Najednou se celý začal chvět zimou, přestože byl jasný, slunečný den. „Díky, že ses se mnou podělil o své vědomosti, bratře,“ hlesl a ovinul si paže okolo těla, aby se trochu zahřál.

„S tebou vždycky, Véline,“ odpověděl Kenis. „Víš, že mezi námi nejsou žádná tajemství.“

* * *

Čas na zkoušku z jezdeckví přišel o dva měsíce později. Chlapci měli za úkol projet mílový okruh lesem a náročným terénem a poté se ze sedla trefit třemi šípy do středu tří terčů. Nikoho nepřekvapilo, že Nortah byl ze všech nejlepší, a navíc vytvořil nový rekord. I ostatním se dařilo dobře, dokonce i Barkusovi, který jel o něco lépe než Vélin. Ten se od začátku potýkal s problémy. Plivanec byl jako obvykle tvrdohlavý a rozběhl se do trysku teprve po sérii upřímně myšlených hrozeb. Proklopýtali se tratí v nejhorším čase, který kdo toho dne zajel, a Vélinův střelecký výkon byl na hraně, ale nakonec přece jen uspěl. Šlo o první zkoušku, kterou úspěšně složili všichni její účastníci, a tak se večere proměnila v divokou oslavu, při níž teklo propašované pivo proudem a jídlo létalo vzduchem. Dalšího rána museli za trest plavat v ledové vodě a pak nazí oběhnout pět koleček okolo cvičiště. Nenašel se mezi nimi nikdo, kdo by si myslel, že to za to nestálo.

Několik následujících týdnů k nim pronikaly zprávy o dalších povstáních a nepokojích v zemi. Rozlícené davy pronásledovaly Popírače, ať už skutečné nebo domnělé, zemřely stovky lidí a královská armáda jen stěží udržovala pořádek. Teprve když se léto překulilo do podzimu, nastal v království konečně klid. Navzdory očekáváním mnohých už nedošlo k dalším vraždám, ani se odnikud nevynořila žádná utajená cumbrélská armáda. Hony na kacíře ustaly a zavládl největší klid za poslední desetiletí. Ohnivé léto, jak se mu začalo říkat, brzy upadlo v zapomnění a zbyla po něm jen těla mrtvých, zármutek a popel.

* * *

Do sálu byli uvedeni dva uchazeči o místa Principů. Žena, jíž mohlo být lehce přes třicet let, a muž s ostrými rysy, kterého už Vélin znal. Žena byla představena jako mistryně Liesa Ilnienová z Druhého řádu. V šedivém plášti působila skromně a klidně a pozornost osazenstva sálu přijímala

naprosto nevzrušeně. V černém plášti oděný Tendris Al Forne ze Čtvrtého řádu byl jejím naprostým opakem. Přítomným jejich pohledy vracel s odhodláním, které by leckdo mohl zaměnit za vzdor. Ta zvláštní veselost, kterou Vélin pamatoval z doby před třemi lety, z něj už vyprchala, ale zápal mu vydržel. Přimhouřenýma očima se rozhlížel po shromáždění. Když jeho pohled ulpěl na Vélinovi, krátce se zastavil a mírně pokývl hlavou.

Vélinovi spolu s Kenisem připadl úkol, aby Principa Arlyna doprovodili k volbě, údajně jako strážci, neboť téměř všichni starší bratři řádu byli vzhledem k nepokojům v království vysláni do služby. Vélin měl ovšem Principa v podezření, že také chtěl, aby se dozvěděli něco o tom, jak ostatní řády přistupují k Víře.

Volební sbor se sešel v poradním sále kláštera Třetího řádu, rozlehlé místnosti s klenutými stropy a dlouhými lavicemi. Kromě Principů byla volbě přítomna i řada starších řádových mistrů, kteří měli také právo zúčastnit se debaty. Kenis a Vélin si ovšem nedělali žádné iluze, co se týkalo váhy jejich názorů.

„Ani ve snu mě nenapadlo, že bych měl někdy možnost takovému shromáždění přihlížet, bratře,“ zašeptal nadšeně Kenis. Když se usadili na svá místa za Principem Arlynem, skoro se chvěl vzrušením. „Účastníme se volby dvou nových Principů. To je opravdová pocta.“

Vélin si všiml, že si s sebou Kenis přinesl zásobu pergamenů a velký kus kreslířského uhlu. „To už jsi začal psát *Knihu o bratru Kenisovi*?“

„Spíš jsem to chtěl nazvat *Příběh pěti bratří*.“

„Šesti, počítej i Frentise.“

„No jo, věnuju mu jednu dvě stránky, neboj.“

Princip Sila Colvis z Prvního řádu měl s sebou asi dvacet bratrů v bílých pláštích. Všem bylo nejméně okolo šedesáti a jejich zvrásněné tváře se buď ztrácely v rozjímání, nebo muži jednoduše spali. Principilu Eleru doprovázeli jen tři bratři a dvě sestry. Vélinovi pokleslo srdce, když uviděl, že mezi nimi není Šerin.

Principa Dendriše Hendrila jeho blízké setkání se smrtí viditelně poznamenalo, jeho popelavá kůže ostře kontrastovala s dřívější prasečí růžovou a oči se mu v tučné tváři ztrácely jako rozinky v těstě. Přivedl s sebou nejvíc mistrů ze všech Principů. Bylo jich přes třicet a všichni měli jednu věc společnou, totiž že vydávali tentýž nepříjemný pach. Když zahlédl Kenise, v očích se mu jen na krátkou chvíli zablesklo poznání, ale pozdravit mladého muže, který mu zachránil život, nepřišel. Vélin z jeho

vystupování cítil zlost. *Muselo ho to bolet skoro stejně jako ten jed*, říkal si v duchu, *že ho zachránil jeden z nás*.

„Dnes před nás předstupují tito dva uchazeči,“ oslovil Princip Sila přítomné představitele všech řádů. „Víra po nás vyžaduje, abychom se shromáždili a projednali spolu vhodnost jejich jmenování. Nyní jim můžete klást otázky.“

Jako první zvedl ruku Princip Dendriš, který položil otázku Liese Ilnienové. „Zesnulý Princip, jehož chcete nahradit,“ začal, načež se odmlčel a hlasitě si odkašlal do krajkového kapesníčku, „sloužil Druhému řádu přes dvacet let. Myslíte, že se mu zkušeností vyrovnáte?“

Žena odpověděla bez váhání. Pečlivě vyslovovaná slova z ní plynula vyrovnaným tónem. „Princip nepotřebuje zkušenosti. Princip je osobností, která nejlépe ztělesňuje hodnoty svého řádu.“

„Takže se opovažujete se o sobě domnívat, že nejlépe ztělesňujete hodnoty svého řádu?“ dotíral Princip a trochu zrudl, ale Vélín měl pocit, že je jeho zlost nucená.

„Opovažuji se o sobě domnívat spoustu věcí,“ odvětila mistryně Liesa Ilnienová. „Víra nás učí, abychom byli sami sobě soudci, neboť kdo zná naše srdce lépe než my sami?“

„Mistryně Lieso,“ oslovila ji Principila Elera dřív, než Hendril stihl zareagovat. „Do jaké míry jste procestovala království?“

„Navštívila jsem všechny čtyři kraje a rok jsem strávila na misi v Severních provinciích, kde jsem se pokoušela rozšířit Víru mezi kmeny koňáků.“

„Ctihodné poslání. Byla jste úspěšná?“

„Koňáci se bohužel straní cizinců a raději se drží svých omylů. Pokud budu mít tu čest a stanu se Principilou, budu se snažit vysílat na sever další mise. Víra je požehnání, které bychom měli šířit i za hranice našeho království.“

„Takový zájem o vnější svět,“ poznamenal Princip Sila, „by však mohl stát v protikladu k hodnotám vašeho řádu. Ten byl vždy baštou rozjímání a meditací a dění v zemi se stranil. Nebyl by tento jeho úkol poškozen, kdybyste se rozhodla více se zajímat o těžkosti vnějšího světa?“

„Aby člověk mohl rozjímat, musí mít o čem. Kdo nemá žádné zkušenosti, ten nemůže ani rozjímat. Kdo nežije svůj život, nemůže meditoval o jeho tajích.“

Vélin obdivoval ženinu logiku, ale současně vycítil rozladění přítomných mistrů. Sálem se nesl šum jejich tichých debat. Kenis vedle něj zuřivě psal.

Princip Arlyn zvedl ruku a shromáždění okamžitě utichlo. „Mistryně Lieso, proč byl podle vás váš Princip zavražděn?“

Mistryně na chvíli sklopila hlavu, zaplavila ji náhlá vlna zármutku. „Existují lidé, kteří usilují o poškození naší Víry,“ odpověděla a pohlédla Principu Arlynovi do očí. Její vyrovnaný tón teď narušila známka nejistoty. „Kdo to je a proč udělali něco takového, o tom nemám představu.“

Pak poprvé promluvil bratr Tendris Al Forne stojící vedle ní. „Jestli naše sestra nemá představu, kdo na nás zaútočil, já možná mám.“

„Vám ještě nikdo žádnou otázku nepoložil,“ připomněl Princip Sila.

„Mějte trochu úcty k vážnosti tohoto setkání, mladíku,“ pokáral ho Princip Dendriš sípavě. Vélin si všiml, že na jeho kapesníku jsou krvavé skvrnky.

„Ale to není neúcta,“ odvětil Al Forne. „Chci jen říct pravdu. Pravdu, kterou se někteří z nás bojím vyslovit.“

„A ta pravda zní?“ zeptala se Principila Elera.

Al Forne se zhluboka nadechl, jako by sbíral sílu. Kenis nedočkavě držel svůj uhel připravený nad pergamenem. „Zpohodlněli jsme,“ řekl Al Forne nakonec. „Svým vlastním přičiněním jsme se stali slabými. Šestý řád kdysi bojoval jen proti nepřátelům Víry, zatímco dnes z rozmaru královského dvora jeho příslušníci hlídají hranice království a sekty Popíračů se zatím v klidu šikují do boje.“

Pátý řád kdysi nabízel ošetření jen skutečným služebníkům Víry, dnes však s otevřenou náručí přijímá všechny, dokonce i bezvěrce, kteří díky tomu nabírají na síle a utvrzují se v tom, že proti nám mohou v klidu připravovat spiknutí, a my je ještě ošetříme.

Můj vlastní řád uchovával po staletí staré záznamy o popíračských sektách a jejich praktikách, jenže ty byly před necelými třemi měsíci zničeny, abychom uvolnili místo pro rozrůstající se královský archiv, který nyní musíme spravovat. Vím, že to, co říkám, možná mnohé v tomto sále rozzlobí nebo pobouří, ale věřte mi, bratři a sestry, připoutali jsme Víru příliš pevně ke království a královskému dvoru. A právě proto jsme byli napadeni, protože jestli své slabiny nevidíme my sami, naši nepřátelé je vidí velmi dobře.“

V sále se rozhostilo téměř hmatatelné ticho, které přerušilo rozezlené sípání Principa Dendriše: „Vy jste sem přišel plácet tyhle... kacířské

nesmysly a pořád si ještě myslíte, že z vás uděláme Principa?“

„Přišel jsem před vás vyslovit pravdu v naději, že svoji Víru vrátíme na správnou cestu. A co se týče vašeho schválení, nevyžadují ho. Zvolili si mě členové mého řádu. Ve volbě se mi nikdo nepostavil, takže před vás nikdo jiný nepředstoupí. Články Víry stanovují jen to, že musím předstoupit před voličský sbor. Není to tak, Principe Silo?“

Starý Princip jen neochotně přikývl. Ohromení nebo zlost mu bránily promluvit.

„Takže jsem před vás předstoupil a děkuji vám za pozornost. Modlím se za to, že všichni vezmete má slova do úvahy. Teď se musím vrátit ke svému řádu, protože mám spoustu práce.“ Nato se uklonil a rychlým krokem se vydal ke dveřím.

V sále propukl zmatek. Členové voličského sboru vstali z lavic a zlostně pokřikovali na odcházejícího Al Forneho. Nejhlasitěji padala slova „kacíř“ a „zrádce“. Al Forne odešel ze sálu, aniž by se zastavil či jen ohlédl. Rozruch nijak nepolevil a z křiku zaznívalo volání po nějakém řešení. Někteří mistři dokonce dotírali na Principa Arlyna, aby Al Forneho zatkl a nechal uvěznit v Černé kobce. Princip Arlyn však uprostřed vši té vřavy seděl naprosto klidně.

Vélin zaznamenal, že Kenisovi došel pergamen a on teď horečně prohledává kapsy, jestli v nich ještě nějaký nenajde. „Už se někdy něco takového stalo?“ zeptal se ho. Musel křičet, aby ho Kenis vůbec slyšel.

„Nikdy,“ odpověděl Kenis. Našel útržek pergamenu a rychle začal znovu psát. Brzy ho celý zaplnil textem. „Nikdy v celých dějinách Víry.“

Kapitola sedm

Na podzim chlapce čekala zkouška z lukostřelby. I v té všichni učedníci uspěli. Podle očekávání patřili Kenis, Nortah a Dentos k těm nejlepším, zatímco Barkus a Vélin dosáhli jen průměrných výsledků, aspoň podle očekávání řádu. Za odměnu se mohli zúčastnit letní slavnosti, která se kvůli nepokojům konala o dva měsíce později.

Vélin i Nortah se rozhodli, že zůstanou v klášteře. Povídalo se, že Černí jestřábové jim pořád ještě neodpustili svoji porážku, a chlapci jim nechtěli zavdávat příčinu k odplatě. Nortah navíc neměl ani tu nejmenší chuť být znovu svědkem události, při níž byl jeho otec popraven. Namísto toho strávili celý den se Šrámem na lovu v lesích. Cvičený čenich otrokářského psa je rychle dovedl k jelenovi. Nortah zasáhl zvíře šípem do krku ze vzdálenosti padesáti kroků. Jeho tělo však neodtáhli do kuchyně, ale rozhodli se, že ho na místě vyvrhnou a utáboří se v lese na noc. Byl příjemný podzimní večer. První spadané listí začínalo na zemi tvořit zelenobronzový koberec a skrz řídnoucí větve prosvítaly paprsky zapadajícího slunce.

„Jsou i horší místa na světě,“ poznamenal Vélin, když si ukrajoval plátek z jelení pečeně.

„Připomíná mi to domov,“ řekl Nortah a hodil Šrámovi kus masa.

Vélin skryl své překvapení. Od otcovy popravy Nortah o svém životě před vstupem do řádu skoro vůbec nemluvil. „Kde to vlastně je? Tvůj domov.“

„Na jihu, tři sta akrů půdy ohraničených řekou Hebrilou. Dům mého otce stával na břehu Rilského jezera. Za jeho dětství to byl hrad, ale on ho hodně přestavěl. Měli jsme přes šedesát pokojů a stáje pro čtyřicet koní. Často jsme spolu jezdili po lese, když zrovna nebyl na královském dvoře ve Varinsholdu.“

„Říkal ti, co pro krále dělá?“

„Často, chtěl, abych se to naučil. Říkal, že jednoho dne budu sloužit princí Malciovi, stejně jako on slouží králi Janusovi. Členové naší rodiny vždy působili jako nejbližší poradci krále.“ Krátce, hořce se zasmál.

„Vyprávěl ti někdy o válce s Meldenejci?“

Nortah po něm po očku mrkl. „Myslíš tu, při které jim tvůj otec vypálil město? Zmínil se o ní jenom jednou. Říkal, že Meldenejci nás už předtím nenáviděli tak moc, že už to víc nejde. Kromě toho prý dostali důrazné varování, k čemu dojde, jestli nenechají naše lodě a naše pobřeží na pokoji. Můj otec byl velký pragmatik a nevypadal, že by ho vypálení jejich města nějak zvlášť trápilo.“

„Asi ti neřekl, proč tě sem poslal, co?“

Nortah zavrtěl hlavou. Už se připozdívalo a v očích se mu odrážela záře ohně, zatímco jeho pěkná tvář se ztrácela ve stínu. „Řekl mi, že jsem jeho syn a že si přeje, abych se stal bratrem Šestáho řádu. Vzpomínám si, že se večer předtím pohádal s matkou, což bylo zvláštní, protože se spolu nikdy nehádali. Vlastně spolu skoro nemluvili. Ráno nebyla u snídani, a když pro mě přijela bryčka, ani jsem se s ní nemohl rozloučit. Od té doby jsem ji neviděl.“

Ponořili se do ticha. Vélin se v myšlenkách dostal k otázkám, o nichž se domníval, že bude lepší, když je ani nebude pokládat.

„Vím, co si myslíš,“ řekl Nortah.

„Já si nic nemyslím...“

„Ale ano. A máš pravdu. Otec mě poslal do řádu, protože *tvůj* otec sem poslal tebe. Už jsem ti vyprávěl, že se neměli rádi, ale neřekl jsem ti všechno. Můj otec Pána bitev nenáviděl. Jednu dobu jsem měl pocit, že nemluví snad o ničem jiném než o tom, jak ho ten venkovský řezník neustále ponižuje. Hrozně ho šízalo, že tvůj otec byl mezi lidmi tak oblíbený, protože toho sám neměl šanci dosáhnout. On nebyl jedním z nich, narodil se do bohaté rodiny, ale tvůj otec byl obyčejný člověk, který se do svého postavení sám vypracoval. Když tě sem poslal, byl to velký důkaz jeho oddanosti Víře a království, veřejná oběť, které se můj otec mohl vyrovnat jen jediným způsobem.“

„Je mi to líto...“

„Neomlouvej se. Jsi stejnou obětí svého otce jako já. Celá léta mi vrtalo hlavou, proč to udělal, a pak mi to prostě jednoho dne došlo. Vzdal se mě, aby upevnil svoji pozici u dvora.“ Jízlivě se usmál. „Ale jak to vypadá, náš drahý král jeho gesto moc neocení.“

Já nejsem oběť svého otce, pomyslel si Vélin. Poslala mě sem matka, aby mě ochránila. Nahlas ale neřekl nic. Tušil, že by se s tím Nortah těžko vyrovnával.

„Stejně je to ironie, nemyslíš?“ zeptal se Nortah po chvíli. „Kdybychom se nedostali do řádu, nejspíš by se z nás stali nepřátelé jako z našich otců. A stejně tak by se nenáviděli i naši synové, možná dokonce i jejich synové, a tak by to šlo dál a dál. Takhle to aspoň skončilo dřív, než to mohlo začít.“

„To skoro zní, jako bys byl se svým životem v řádu spokojený.“

„Spokojený? To ne, jen jsem se s ním smířil. Kdoví co nám přinese budoucnost?“

Šrám zívá, až se mu zuby ve světle ohně zablýskly, pak popošel k Vélinovi a uložil se těsně vedle něj ke spánku. Vélin ho poplácal po boku, lehl si na svoji deku, prohlížel si hvězdy a souhvězdí a čekal, až si pro něj přijde spánek.

„Já... myslím, že ti něco dlužím,“ řekl Nortah.

„Za co?“

„Za svůj život.“

Vélin pochopil, že se mu Nortah pokouší poděkovat, tím jediným způsobem, jakého byl schopen. Nikoli poprvé ho napadlo, jaký muž by z Nortaha vyrostl, kdyby ho sem jeho otec neposlal. Budoucí první ministr? Královský rytíř? Možná dokonce Pán bitev? Jen těžko si ale dovedl představit, že by obětoval vlastního syna jen proto, aby se vyrovnal svému rivalovi.

„Já sice nevím, co nám budoucnost přinese,“ řekl nakonec bratrovi. „Ale mám tušení, že budeš mít spoustu příležitostí mi ten dluh splatit.“

* * *

Život v řádu provázela skutečnost, že čím víc chlapci rostli, tím náročnější byl jejich výcvik. Jako by museli své dovednosti za všech okolností vylepšovat, vybrušovat jako čepel meče. A tak se na přelomu podzimu a zimy čas, který trávili na lekcích šermu, zdvojnásobil a pak i ztrojnásobil, až se nakonec zdálo, že nedělají nic jiného. Všem je teď učil jen mistr Sollis, z ostatních se staly pouze vzdálené postavy starající se o mladší učedníky. Šerm se stal středobodem jejich života. A nebylo žádným tajemstvím proč. Příští rok je čekala zkouška z šermu, při níž se s mečem v ruce měli postavit proti třem zločincům. A mohli v ní jen zvítězit, nebo zemřít.

Výcvik začínal po sedmé hodině ráno a probíhal po celý zbytek dne, jen s krátkými přestávkami na jídlo a jednou pauzou, během níž si mohli osvěžit své lukostřelecké nebo jezdecké dovednosti. Každé ráno jim mistr Sollis předvedl nějakou sestavu rychle se střídajících výpadů a úderů a pak jim

rozkázal, aby ho napodobili. Když ji někdo z nich nedokázal přesně zopakovat, vysloužil si za trest jedno kolečko okolo cvičiště. Odpoledne vyměnili své meče za dřevěné atrapy, s nimiž mezi sebou měřili síly v soubojích, po kterých jim zůstávaly neuvěřitelné sbírky modřin.

Vélin věděl, že je z chlapců nejlepším šermířem. Dentos byl přeborníkem v lukostřelbě, Barkus ovládal souboj beze zbraní, Nortah vynikal v jízdě na koni a Kenis se vyznal v divočině jako vlk, ale v šermu se Vélinovi nikdo z nich nevyrovnal. Byl to pro něj naprosto nepopsatelný pocit. Jako by se čepel stala součástí jeho samého, prodlouženou paží, s níž dokázal číst příští pohyby svých protivníků ještě dřív, než je udělali, odrážet jejich výpady, které by jiného šermíře srazily k zemi, a sám dávat údery, jimiž je naprosto vyvedl z míry. Netrvalo dlouho a mistr Sollis ho přestal stavět proti ostatním chlapcům.

„Odted' budeš bojovat se mnou,“ řekl Vélinovi, když stáli s tasenými meči proti sobě.

„To je čest, mistře,“ odpověděl Vélin.

Sollis ho tvrdě udeřil do zápěstí a vyrazil mu jeho dřevěný meč z ruky. Vélin se pokusil ustoupit, ale Sollis byl rychlejší; zapíchl mu dřevěnou čepel do břicha, až mu vyrazil dech, a Vélin se sesul k zemi.

„Vždycky byste měli ke svému protivníkovi přistupovat s respektem,“ říkal Sollis ostatním, zatímco se Vélin snažil udržet obsah žaludku, který mu stoupal do krku. „Ale nesmí se to přehánět.“

* * *

Když přišla zima, Frentis měl před sebou zkoušku přežití v divočině. Chlapci se shromáždili na nádvoří, aby ho vyprovodili a dali mu pár rad na cestu.

„Drž se dál od jeskyní,“ radil mu Nortah.

„Zabij a sněz všechno, co najdeš,“ přispěl Kenis svojí radou.

„Hlavně neztrať křesadlo,“ znělo Dentosovo doporučení.

„A kdyby přišla bouře,“ přidal se Vélin, „zůstaň ve svém přístřešku a snaž se neposlouchat vítr.“

Jen Barkus neřekl nic. Pořád ho ještě trápila vzpomínka na to, jak při své vlastní zkoušce narazil na Jenisovo tělo, a tak se omezil jen na poplácání po rameni.

„Už se na to těším, vážně,“ brebentil Frentis a potěžkal svůj vak. „Pět dní mimo zdi kláštera. Bez výcviku a bez bičování. Už se nemůžu dočkat.“

„Pět dní chladu a hladu,“ připomněl mu Nortah.

Frentis pokrčil rameny. „Hlad už jsem zažil. Zimu taky. Myslím, že si na to zas rychle zvyknu.“

Vélin nepřestávalo udivovat, jak moc Frentis za ty dva roky od svého přijetí do řádu vyrostl. Byl teď skoro tak vysoký jako Kenis a ramena se mu rozšiřovala snad den ode dne. Tělesné změny doprovázela i změna povahy, kňouravý tón z jeho hlasu téměř vymizel a on ke každé překážce přistupoval s neotřesitelnou důvěrou ve vlastní schopnosti. Nebylo žádným překvapením, že se projevil jako vůdce své skupiny, ačkoli výtky v něm většinou probouzely zlost a příležitostně i násilí.

Dívali se, jak s ostatními chlapci nasedá na povoz. Mistr Hutril šlehl opratěmi a vyjel z brány. Frentis jim mával s širokým úsměvem na rtech.

„Zvládne to,“ ujistil Kenis Vélin.

„Až moc dobře,“ podotkl Dentos. „On patří k těm, kteří se vracejí tlustší, než odjížděli.“

* * *

Dny plné výcviku a ošetřování modřin plynuly pomalu a s každým večerem si Vélin o Frentise dělal větší starosti. Čtyři dny po jeho odchodu už pomalu nemyslel na nic jiného. Na šerm se nesoustředil a odnášel si z něj bolestivé pohmožděniny, které jako by ani nevnímal. Nemohl se zbavit sžiravého pocitu, že je něco *špatně*. Teď už ten pocit znal, byl to stín v jeho hlavě, kterému se naučil věřit, teď však silnější, vytrvalý a neúmorný jako vtíravá melodie, na kterou si člověk nemůže úplně vzpomenout.

Pátého dne bloumal okolo brány s pláštěm pevně přitáženým u těla a pátral v pomalu padající tmě po povozu, který měl Frentise dopravit zpět do bezpečí kláštera.

„Co tady děláme?“ zeptal se Nortah, jehož obličej ve štiplavém večerním mraze pro jednu nevypadal úplně dokonale. Ostatní už odešli do věžní ložnice. Výcvik byl toho dne i na jejich poměry tvrdý a oni si šli před večerí ošetřit rány.

„Já čekám na Frentise,“ odpověděl Vélin. „Jestli je ti zima, klidně jdi dovnitř.“

„Neřekl jsem, že je mi zima,“ zabručel Nortah, ale zůstal na místě.

Teprve když se na jasné zimní obloze začaly objevovat první hvězdy, povoz se konečně objevil na obzoru. Vezl čtyři ucedníky, o tři méně, než když před pěti dny odjížděl. Ještě než koňská kopyta zazvonila na dlažebních kostkách nádvoří, Vélin věděl, že Frentis mezi nimi není.

„Kde je?“ dotíral na mistra Hutrila, hned jakmile přitáhl opratě.

Mistr Hutral přešel jeho nezdvořilost mlčením a věnoval mu přísný a netečný pohled. „Nebyl tam,“ odpověděl, když seskakoval z povozu. „Musím zajít za Principem. Ty zůstaň tady.“ S tím vykročil směrem k Principově komnatě. Vélin vydržel čekat celých deset vteřin, než se rozběhl za ním.

Mistr Hutral strávil v Principově komnatě několik dlouhých minut. Když vyšel ven, vyhnul se Vélinovi, aniž by se na něj podíval, a na jeho otázky nereagoval. Principovy dveře zůstaly pevně zavřené, a tak se na ně Vélin chystal zaklepat.

„Ne!“ Nortah ho vzal za zápěstí. „Zbláznil ses?“

„Musím vědět, co se stalo.“

„Musíš počkat.“

„Počkat na co? Na mlčení? Na to, až se budeme tvářit, že tady nikdy nebyl? Stejně jako Mikel nebo Jenis? Až zapálíme oheň, řekneme pár slov a stane se z něj jen další z mnoha, na které brzy zapomeneme?“

„Zkouška přežití v divočině je tvrdá, bratře...“

„Ne pro něj! Pro něj to nebylo nic...“

„To nemůžeš vědět. Nevíš, co všechno se za zdmi kláštera mohlo stát.“

„Vím to, že zima ani hlad by ho nezdolaly. Na to byl příliš silný.“

„Navzdory vši té síle to byl pořád jen kluk. Stejně jako my, když nás poslali tam ven, abychom se o sebe v zimě a ve tmě postarali.“

Vélin se mu vytrhl a bezradně si prohrábl vlasy. „On podle mě nikdy kluk nebyl.“

Jejich pozornost upoutal zvuk kroků na kamenné podlaze chodby. Blížil se k nim mistr Sollis. „Co tady vy dva děláte?“ zeptal se, když se zastavil před Principovými dveřmi.

„Čekáme na zprávy o svém bratrovi, mistře,“ odpověděl Vélin klidně.

Sollis po něm blýskl hněvivým pohledem a pak vzal za kliku. „Tak čekejte.“ S tím vešel dovnitř.

Nebyl v komnatě víc než pět minut, ale zdálo se to jako hodina. Pak se dveře prudce otevřely a Sollis na ně kývl, aby šli dovnitř. Princip seděl za svým stolem se stejně neproniknutelným výrazem jako vždy, ovšem pohled, který věnoval Vélinovi, prozrazoval, že to, co se mu chystá sdělit, je vážnější, než předpokládali.

„Bratře Véline,“ oslovil ho. „Nevíš, jestli má bratr Frentis za našimi zdmi nějaké nepřátele?“

Nepřátele... Vélinovi spadlo srdce až do žaludku. *On ho našel. A já ho nemohl chránit.* „Je tu jeden muž, Principe,“ odpověděl hlasem plným zármutku. „Stojí v čele varinsholdského podsvětí. Bratr Frentis mu předtím, než vstoupil do řádu, probodl nožem oko. Slyšel jsem, že k němu pořád ještě chová zášť.“

Mistr Sollis si podrážděně vzdychl a Nortah projednou vypadal, že mu došla slova.

„A to tě nenapadlo,“ pokračoval Princip, „sdělit tu informaci mně nebo mistru Sollisovi?“

Vélin jen němě zavrtěl hlavou.

„Jsi sebestředný hlupák,“ řekl mu mistr Sollis s pečlivou výslovností.

„Ano, mistře.“

„Co se stalo, stalo se,“ řekl Princip. „Máš tušení, kam ten jednooký muž mohl našeho bratra odvléci?“

Vélin zvedl hlavu. „On žije?“

„Mistr Hutrill našel nějaké tělo, to však nepatřilo bratru Frentisovi, ačkoli ten nešťastník měl v hrudi zabodnutý jeden z loveckých nožů patřících našemu řádu. Byly tam stopy po urputném boji, několik krvavých skvrn, ale bratr Frentis ne.“

Oni věděli, že je tady. Bylo dětinské myslet si, že ho nohsledi Jednookého nenajdou. Nejspíš sledovali povoz a pak ho unesli. Vybavil si slova Šplhouna Gallise: Jednooký říká, že až ho najde, bude ho celý rok postupně stahovat z kůže...

„Já ho najdu,“ obrátil se k Principovi s ledovým odhodláním. „Zabiju ty, kteří ho unesli, a dopravím ho zpět do kláštera. Živého, nebo mrtvého.“

Princip šlehl pohledem po mistru Sollisovi.

„Co potřebuješ?“ zeptal se Sollis.

„Půldenní propustku, své bratry a svého psa.“

* * *

Šrám jako by věděl, co se od něj očekává. Očichal ponožku, kterou našli pod Frentisovou postelí, a s krátkým zakňučením okamžitě vyběhl. Vélin ho nejprve dovedl na silnici vedoucí k varinsholdské severní bráně. Teprve tam ponožku vytáhl. Na psovi bylo vidět, jak mu jejich zasmušilá nálada kazí radost z toho, že se zase jednou dostal ven z kláštera. Rozběhli se za ním a ze všech sil se snažili neztratit ho z dohledu. Pes vražedným tempem odbočil ze silnice na stezku vinoucí se k břehům řeky. Tam ho Vélin našel, jak nejistě našlapuje po bahnitém ostrůvku na mělčině. Teskně kňučel a

očichával cosi, co se válelo v řece. Vélinovi se málem zastavilo srdce, když pochopil, že to je lidské tělo ležící na bříše a zahalené modrým pláštěm.

Skočil do vody a brodil se k němu. Vzápětí u něj byli i jeho bratři a pomohli mu otočit tělo na záda.

„Co to je za šmejda?“ zeptal se Dentos.

Mrtvý muž byl malý, jen o kousek vyšší než Frentis, měl pod'obaný obličej a na tváři čerstvou řeznou ránu.

„Vykrvácel,“ podotkl Nortah, který si všiml, jak je muž bledý. Když mu roztrhl halenu, odhalil bodnou ránu v podbřišku. „Možná to je práce našeho bratříčka.“

Vélin z těla stáhl plášť a pak ho společně prohledali v domnění, že snad objeví nějakou stopu vedoucí k Frentisovi. Nenašli však nic kromě trochy promočeného dýmkového tabáku.

„Odhaduju to na pět koní,“ řekl Kenis, který v pokleku zkoumal stopy v blátě na břehu. „Když se brodili přes řeku, ten chlap spadl z koně, tak mu sebrali všechno, co mělo nějakou cenu, a nechali ho tady vykrváct.“

„A to jsem si myslel, že zločinci jsou správní chlapi,“ vtipkoval Nortah.

„Bratře.“ Barkus šťouchl do Vélina a ukázal na Šráma, který horlivě očichával trávu na břehu. Chvilku nato pes zvedl hlavu a vyrazil vpřed podél řeky. Chlapci se rychle rozeběhli za ním. Šrám se znovu zastavil jen pár set yardů od městských hradeb. Kroužil okolo hlubokých rovnoběžných stop v půdě.

„Kola povozu,“ řekl Kenis. „V něm ho ukryli a provezli bránou do města.“

Šrám už byl zase v pohybu, uháněl k severní bráně. Stráže je vpustily dovnitř s nechápavými výrazy, ale bez poznámek. Členům řádu se žádné otázky nekladly. Vélina nijak nepřekvapilo, že je Šrám vedl do jižní čtvrti.

Ulice byly téměř prázdné, až na pár obvyklých opilců a lehkých holek, a ti se většinou klidili z cesty, když uviděli pět bratrů z Šestého řádu ženoucích se za obrovským psem. Konečně se Šrám zastavil. Strnul v postoji plném napětí, stejně jako když při lovu v lese zachytí stopu. Čenicem mířil přímo na hostinec krčící se ve ztemnělé uličce. Podle vývěsního štítu nade dveřmi se jmenoval U Černého kance. Okny ven pronikalo slabé světlo luceren a chlapci slyšeli bujarý halas hostů bavících se v alkoholovém opojení.

Šrám začal vrčet. Byl to tichý, ale výhrůžný zvuk.

Vélin poklekl a jemně ho poplácal po hlavě. „Zůstaň,“ zavelel.

Když se vydali směrem k hostinci, pes smutně zakňučel, ale poslechl.

„Jaký je plán?“ zeptal se Dentos, když se zastavili přede dveřmi.

„Myslel jsem, že se jich prostě zeptám, kde je Frentis,“ odpověděl Vélín.

„A pak že si nejspíš vyzkoušíme, jestli nás skutečně vycvičili tak dobře, jak si myslíme.“

Když vešli dovnitř, zábava okamžitě utichla. Tváře všech pijáků, většinou nemytých a předčasně zestárlých, na ně hleděly se směsicí strachu a zřetelné nenávisti. Muž za nálevním pultem byl rozložitý, plešatý a zjevně ne úplně šťastný, že je vidí.

„Dobry večer, pane!“ pozdravil ho Nortah a vykročil směrem k němu.

„Že vy to ale máte pěkné zařízení.“

„Řádový bratry tady nechcem,“ odvětil hospodský. Vélín si všiml, jak se mu horní ret leskne potem. „Nemáte tady co dělat. Tohle není místo pro vás.“

„Jen se neboj, kamaráde.“ Nortah muže poplácal po rameni. „Nechceme dělat problémy. Přišli jsme si jen pro svého bratra. Toho, co před pár lety vašemu šéfovi zabodl nůž do oka. Buď hodný kluk a pověz nám, kde je, a my nezabijeme ani tebe, ani nikoho z tvých zákazníků.“

V davu to rozezleně zahučelo a hospodský si olízl rty. Teď už se mu potem leskla celá plešatá hlava. Na kratičkový okamžik šlehl očima někam vpravo, pak rychle pohlédl zpátky na Nortaha. „Tady žádný bratři nejsou,“ řekl.

Nortah mu věnoval jeden ze svých nejoslnivějších úsměvů. „Dovolí bych si nesouhlasit. Pověz mi, věděl jsi, že člověk může žít ještě několik hodin, samozřejmě v příšerných bolestech, poté, co mu někdo rozřízne břicho?“

Vélín se podíval směrem, kterým předtím krátce pohlédl i hospodský. Na zaprášené podlaze uviděl mezi nohama neklidných hostů prázdné místo kousek od krbu. Mohlo mít tak čtvereční yard. Když se k němu šel podívat blíž, zvedl se od jednoho stolu svalnatý muž s naběhlými klouby a zakřiveným nosem, typickými znaky pouličního rváče.

„Kam si myslíš, že jdeš...“

Vélín ho v chůzi praštil do krku, a aniž by se zastavil, nechal ho za sebou ležet a dusit se na zaprášené podlaze. Následoval rachot odsouvaných židlí, když se začali zvedat další hosté, doprovázený rostoucím hučením davu. Vélín se přikrčil u místa, kde podlahová prkna nebyla zaprášená, a rychle

pochoopil, že to jsou padací dveře. *Dobrá práce*, zhodnotil je v duchu, když přejížděl prsty po spojích.

„Na to nemáte právo!“ rozkřikl se hospodský, když se Vélín narovnal. „Jenom tak si sem přijít, mlátit hosty a vyhrožovat. To není správný!“

Ostatní hosté souhlasně zabručeli. Teď už většina z nich stála na nohou a držela v ruce nejrůznější nože a obušky.

„Řádoví šmejdi,“ odplivl si jeden z nich, který se oháněl zbraní s širokou čepelí. „Co lezete, kam nemáte? Asi potřebujete trochu přistříhnout křídýlka.“

Nortah bryskně vytáhl svůj meč a okamžik nato muž zíral na své useknuté prsty, zatímco jeho nůž se zazvoněním dopadl na podlahu.

„Takhle s námi mluvit nebudete, pane,“ varoval ho Nortah příkře.

Ostatní se trochu stáhli a ve výčepu se rozhostilo ticho, přerušované jen mužovým naříkáním nad zmrzačenou rukou a chroptěním rváče, kterého Vélín praštil. *Bojí se*, říkal si v duchu Vélín, když si prohlédl tváře v davu. *Ale ne dost na to, aby utekli. Početní převaha jim dodává odvahy.*

Přiložil si prsty k ústům a hvízdal. Jednou, krátce a ostře. Čekal, že Šrám přiběhne dveřmi, ale okno pro něj zjevně nebylo žádnou překázkou. Místností se rozlétly střepy, načež uprostřed podlahy přistála tmavá, vrčící hromada svalů, zle cvakající zuby po těch, kteří měli tu smůlu, že stáli příliš blízko.

Hostinec se během několika vteřin vyprázdnil, zůstali v něm jen ti dva zranění a hospodský, který se trásl strachem a v ruce svíral těžký kyj.

„Ty jsi ještě tady?“ zeptal se ho Dentos.

„Kdybych utekl bez boje, zabil by mě,“ odpověděl plešatý muž.

„Jednooký bude do rána mrtvý,“ ujistil ho Vélín. „Zmiz odtud.“

Barman po nich naposled vrhl ustrašený pohled, pak odhodil kyj a rozběhl se k zadním dveřím.

„Barkusi,“ řekl Vélín. „Pomoz mi s tím.“

Zastrčili své lovecké nože do škvíry mezi padacími dveřmi a podlahou a společně poklop vypáčili. Pod ním spatřili otvor vedoucí přímo do spoře osvětleného sklepa. Na kamenné stěně zhruba deset stop pod nimi Vélín uviděl mihotavý odraz plamenů. Udělal krok dozadu, vytáhl svůj meč a chystal se ke skoku. Šrám ovšem zachytil čerstvou stopu a neviděl jediný důvod, proč čekat. Jen se mihl okolo Vélína a zmizel v díře. Krátce nato se ozvaly zděšené výkřiky plné bolesti prokládané Šrámovým vrčením, což chlapce nenechalo na pochybách, že pes narazil na nepřítele.

„Myslíte, že nám nějaké nechá?“ zeptal se Barkus a spiklenecky na ně mrkl.

Vélin se vrhl do díry, dopadl na kamennou podlahu, překulil se na stranu a s taseným mečem vyskočil na nohy. Jeho bratři ho okamžitě následovali. Sklep byl poměrně velký, na délku měřil nejméně dvacet stop a osvětlovaly jej louče zavěšené na stěnách. Vpravo do něj ústila nějaká chodba. Na podlaze ležela těla dvou zavalitých mužů s rozervanými hrdly. Na jedné ze svých obětí seděl Šrám a olizoval si zakrvácený čenich. Když uviděl Véлина, krátce zakňučel a zmizel v chodbě.

„Pořád má stopu.“ Vélin sňal ze stěny jednu louč a rozběhl se za psem.

Chodba byla zdánlivě nekonečná, ačkoli vlastně trvalo jen pár minut, než v závěsu za Šrámem doběhli do rozlehlé místnosti s klenutými stropy. Na první pohled se jednalo o starou stavbu. Stěny tvořilo kvalitní cihlové zdivo, které se spojovalo na vysokém stropě. Několik kamenných schodů klesalo k rovnému kruhovému prostoru, v němž stál velký dubový stůl prostřený všemožnými druhy zlatého a stříbrného nádobí. U stolu sedělo šest mužů, v rukou drželi karty a mezi nimi ležely roztroušené mince. V němém údivu zírali na Véлина a na Šráma.

„Ve jménu Víry, kdo jsi?“ zeptal se jeden z nich, vysoký muž s vyzáblým obličejem. Vélin si všiml, že na židli vedle něj leží nabitá kuše. Zbývajících pět přítomných mělo ve svém dosahu meče nebo sekery.

„Kde je můj bratr?“ dožadoval se Vélin odpovědi.

Muž, který na něj předtím promluvil, přejel očima z Véлина na Šráma, povšiml si krve na jeho čumáku a pak viditelně zbledl, když z chodby za Vélinem vyběhli Barkus a ostatní.

„Seš na špatném místě, bratře,“ řekl ten vysoký. Vélin obdivoval, kolik snahy vložil do toho, aby se mu nechvěl hlas. „Jednookej nemá rád...“ Pak znenadání sáhl po kuši. Šrámova rozmazaná silueta se mihla přes stůl a zvíře sevřelo mužův krk svými čelistmi. Šíp z kuše vyletěl ke stropu. Ostatní muži už byli na nohou a v rukou svírali své zbraně. Vypadali vyděšeně, ale nezdálo se, že by se chystali utéct. Vélin pochopil, že mluvit už nemá smysl.

Statný muž, na něhož zaútočil, naznačil ústup doleva, načež se chystal Véлина překvapit sekerou, jenže byl moc pomalý. Vélin mu zarazil hrot meče do krku dřív, než stihl zbraň zvednout. Zůstal nabodnutý na čepeli meče, vypouklil oči a z úst mu začala vytékat krev. Vélin svůj meč vytáhl a nechal muže v křečích padnout k zemi.

Když se otočil, zjistil, že jeho bratři se zatím vypořádali s ostatními. Barkus zachmuřeně utíral svůj meč do vesty muže, jehož zabil. Na podlaze pod ním se roztékala velká kaluž husté krve. Dentos poklekl, aby vytáhl svému protivníkovi z hrudi vrhací nůž. Vélinovi se zdálo, že se mu v očích lesknou slzy. Nortah si celý ztuhlý prohlížel svoji oběť a ze skloněného meče mu odkapávala krev. Jen Kenis vypadal lhostejně. Očistil si čepel a kopl do těla u svých nohou, aby se přesvědčil, že muž je skutečně mrtvý. Vélin věděl, že Kenis už dřív zabil člověka, přesto ho však jeho chladný přístup znepokojoval. *Co když mezi námi nakonec nejsem jediným opravdovým zabijákem?* napadlo ho.

Šrám se vysokému muži naposledy zakousl do krku a s hlasitým křupnutím mu zlomil vaz. Pak tělo nechal být a začal očichávat celou místnost, protože hledal Frentisův pach.

„Zajímavá stavba,“ podotkl Kenis. Přešel k jednomu ze sloupů podpírajících klenutý strop a přešel cihly dlaní. „Pěkné, moc pěkné. Takové řemeslo už dneska ve městě člověk nevidí. Tohle bude nějaká hodně stará budova.“

„Já myslel, že to patří k systému odpadních stok,“ řekl Dentos. Stál zády k muži, kterého zabil, paže měl zkřížené na hrudi a chvěl se, jako by mu byla zima.

„Kdepak,“ odpověděl Kenis. „Tohle je něco jiného, určitě. Podívej se tady na to zdobení.“ Ukázal na zvláštní rytinu v cihlovém zdivu. „Kniha a brk. Starý znak Víry ukazující na Třetí řád. Ten symbol už se dávno nepoužívá. Tohle místo patří k nejstarším ve městě, je tady od samých počátků Víry.“

Vélin se soustředil na Šráma, ale přesto ho Kenisova slova zaujala. Když se rozhlédl po místnosti, všiml si, že strop podpírá sedm sloupů a každý z nich má v základně vyrytý nějaký symbol. „Kdysi jich bylo sedm,“ zamumlal.

„No jistě!“ Kenis se nadšeně rozběhl po místnosti a prohlížel jeden sloup za druhým. „Sedm sloupů. Tohle je důkaz, bratře. Kdysi jich bylo sedm.“

„O čem to tady melete?“ chtěl vědět Nortah, kterému se začala vracet do tváří barva. Na rozdíl od Dentose vypadal, že není schopen spustit tělo svého bezvládného protivníka z očí, a meč měl pořád od krve.

„Sedm sloupů,“ odpověděl Kenis. „Sedm řádů. Tohle je starodávňý chrám Víry.“ Zastavil se u jednoho z pilířů a prohlížel si symbol vytesaný

do jeho základny. „Had a pohár. Vsadil bych se, že tohle je znak Sedmého řádu.“

„Sedmého řádu?“ Nortah se konečně pohledem odpoutal od mrtvoly. „Žádný sedmý řád neexistuje.“

„Ne, dnes už ne,“ vysvětloval Kenis. „Ale kdysi dávno...“

„Vyprávění si nechme na jindy, bratře,“ usadil ho Vélin. Pak se obrátil k Nortahovi. „Jestli si neočistiš meč, zrezaví ti.“

Barkus si prohlížel poklady rozestavěné po stole a přejížděl rukama po všech těch zlatých a stříbrných předmětech. „Mají tady pěkné věci,“ prohlásil obdivně. „Kdybych to věděl, vzal bych si s sebou vak.“

„Kdoví kde to sebrali,“ odfrkl si Dentos a potěžkal gravírovaný stříbrný podnos.

„Ukradli to,“ řekl Vélin. „Vezměte si, co chcete, ale ať vám to nepřekáží.“

Šrám krátce zakňučel. Čumákem mířil přímo na stěnu nalevo od Vélina. Barkus si ji šel prohlédnout a několikrát zabouchal pěstí do cihel. „Jenom zed’.“

Šrám přiběhl až ke stěně, očichal ji těsně u podlahy a začal packami odhrabovat maltu.

„Možná jsou to tajné dveře.“ Kenis přešel rukou po okrajích stěny. „Třeba tady někde bude tlačítko nebo páčka.“

Vélin vytrhl mrtvému muži z rukou sekeru a rozmáchl se s ní proti stěně. Bušil do ní tak dlouho, až se mezi cihlami objevila díra. Šrám znovu zakňučel, ale Vélin nepotřeboval psí smysly, aby poznal, co je na druhé straně, moc dobře to cítil i sám: sladký, těžký, odporný puch.

Pohlédl Kenisovi do očí a uviděl v nich soucit.

Frentis... Já chci bejt bratr... Chci bejt jako ty...

Zdvojnásobil své úsilí a stěna se pod údery sekery rozpadala v oblaku šedočerveného prachu. Bratři mu pomáhali čímkoli, co se jim podařilo najít. Barkus vzal jednomu z mužů sekeru, Dentos použil ulomenou nohu židle. Brzy se jim podařilo rozbourat zed’ natolik, že mohli otvorem projít.

Vešli do dlouhé a úzké místnosti. Louče zavěšené na stěnách osvětlovaly scénu jako z noční můry.

„U Víry!“ vyhrkl zděšený Barkus.

Od stropu viselo tělo, kotníky mělo spoutané řetězy a paže zajištěné koženým páskem uvázaným přes hrudník. Muselo tam být zavěšené už několik dní, zašedlé maso se začínalo uvolňovat od kostí. Zející rána na

krku prozrazovala, jak muž zemřel. Pod ním ležela mísa plná černé zaschlé krve. V místnosti viselo ještě pět dalších těl, všechna s prořízlým hrdlem a mísou pod sebou. V průvanu z otvoru vybouraného ve stěně se mírně pohupovala. Ten puch byl nesnesitelný. Šrám před tím odporným vzduchem krčil čenich a držel se těsně u stěny, co nejdál od visících mrtvol. Dentos se otočil do rohu a pozvracel se. Vélín vzdoroval nutkání ho napodobit. Postupoval od těla k tělu. U každého se přinutil pohlédnout mu do obličeje, ale nikoho z nich nepoznal.

„Co to je?“ zabručel znechuceně Barkus. „Říkals, že to je obyčejný zločinec.“

„Vypadá to, že má ctižádost stát se zločincem neobyčejným,“ poznamenal Nortah.

„Tohle není práce nějakého zlodějíčka,“ podotkl Kenis tiše, když si důkladně prohlédl jedno ze zavěšených těl. „Tady jde... o něco jiného.“ Pak se podíval na mísu se zčernalou krví na podlaze. „O něco úplně jiného.“

„Co by...“ začal Nortah, ale Vélín ho umlčel zvednutím ruky.

„Poslouchejte!“ zasyčel.

Byl to slabý, podivný zvuk. Mužský hlas, který zpíval. Slova zněla nezřetelně, cize. Vélín šel za zvukem do jednoho výklenku, v němž našel pootevřené dveře. S připraveným mečem je špičkou boty otevřel. Za nimi byla další místnost, tentokrát hrubě vytesaná do kamene, zaplavená načervenalou září ohně, jehož plameny mihotavě osvětlovaly scénu, před níž jen tak tak potlačil zhrozený výkřik.

Frentis byl přivázaný k dřevěnému rámu před zuřícím otevřeným ohněm. Ústa měl pevně zajištěná roubíkem. Byl nahý a jeho tělo bylo poznamenáno mnoha škrábanci tvořícími na kůži zvláštní vzor. Po celém těle mu volně stékala krev. Oči měl ve svém utrpení doširoka otevřené. Když uviděl Vélína, vypouklil je ještě víc.

Vedle Frentise stál muž s nožem v ruce. Byl svlečený do půli těla. Mohutné svaly na rukou a ostře řezané rysy jednooké tváře prozrazovaly jeho sílu. Prázdný oční důlek měl vyplněný hladkým černým kamenem. Když se otočil k Vélínovi, odráželo se od jeho povrchu světlo ohně. „Vida,“ podotkl. „Ty budeš ten jeho učitel.“

Vélín nikdy předtím neměl takovou chuť někoho zabít, nikdy dřív nelačnil po krvi. Až doteď. Obrovská zlost mu zatemnila mozek. Pevně sevřel v rukou svůj meč a rozběhl se proti tomu muži...

To, co následovalo, bylo naprosto nepochopitelné. Nějaká neznámá síla jako by mu svázala celé tělo, takže dopadl na zem, až mu z plic vyprchal všechen vzduch a meč mu vyletěl z rukou. Ruce i nohy měl jako z ledu. Snažil se vstát, jenže v podlaze nenašel žádnou oporu. Potácel se jako opilec. Jednooký odstoupil od Frentise. Zažloutlé zuby zamazané krví mu ve světle ohně odporně zářily.

„Na něj!“ vykřikl Barkus a všichni najednou se vrhli do útoku. „Je čas zemřít, Jednooký!“

Jednooký zvedl ruku v téměř lhostejném gestu, načež se před Vélinovými bratry zvedla ohnivá stěna, která je přinutila ucouvnout. Neproniknutelná hradba plamenů rozdělila místnost na dvě části, zvedala se od podlahy až ke stropu.

„Oheň mám rád,“ řekl Jednooký a otočil svůj vyzáblý obličej zpátky k Vélinovi. „Je to krása, když plameny vesele tančí, co myslíš?“

Vélin se pokusil sáhnout pod plášť pro svůj lovecký nůž, ale ruka se mu jen neovladatelně chvěla.

„Jsi silný,“ podotkl jednooký muž. „Většinou se nemůžou ani hnout.“ Podíval se na Frentise, jemuž ze všech ran proudila krev. Jeho nahé tělo vši silou zápasilo s pouty.

„Přišel sis sem pro něj,“ pokračoval jednooký muž. „Jsi ten, o němž říkal, že mě přijde zabít. Al Sorna, bojovník proti Černým jestřábům, zabiják vrahů a spratek Pána bitev. Hodně jsem o tobě slyšel. Slyšel jsi ty o mně?“ Prázdňě se usmál.

Vélin překvapeně zjistil, že pořád může plivat. Jeho slina přistála jednookému muži na botách.

Jeho úsměv zmizel. „Slyšel, jak vidím. Pověš mi, co jsi slyšel? Že jsem zločinec? Vůdce podsvětí? To je samozřejmě pravda, ale jen částečná. Bezpochyby jsi musel zabít několik mých podřízených, aby ses sem dostal. To tě nenapadlo, proč neutekli? Proč se víc než tebe báli mě?“

Jednooký se přikrčil těsně k Vélinovi a zasyčel mu do tváře: „Přišel jsi sem se svým mečem, se svými bratry a se svým psem a nemáš nejmenší tušení o své naproste bezvýznamnosti.“

Otočil obličej tak, aby předvedl černý kámen ve svém očním důlku. „Budiž ti odpuštěno, žes to bral jako prokletí. Protože to byl dar, zázračný dar, za který vděčím tvému mladému bratrovi. Kdybys jen věděl, jakou mi tím dal moc, spoustu moci, abych si podmanil veškerou lůzu tohoto města. Stal jsem se králem zlodějů a vrahů, jím ze stříbrných talířů a užívám si s

těmi nejlepšími děvkami. Mám všechno, co si jen muž může přát, ale přesto je tedy jedna věc, na kterou se mi nedaří zapomenout, jedna věc, která mi nedá spát...“ Vstal a šel k Frentisovi. „Malý fracek, který mi hodil nůž do oka.“

Frentis se svíjel v poutech a obličej se mu kroutil zlostí a nenávistí. Vélin slyšel tlumené nadávky, které se snažil vyslovit přes roubík.

„Neřekl mi ani slovo,“ mluvil Jednooký k Vélinovi přes rameno. „Měl bys na něj být pyšný. Odmítl mi prozradit tajemství vašeho řádu, ačkoli teď, když jsi tady ty osobně, si troufám tvrdit, že mé otázky budou brzy plně zodpovězeny.“ Přiložil Frentisovi nůž k hrudi, zabořil ostří do kůže a rozřízl sval až k hrudní kosti. Frentis křičel a před roubíkem se mu blýskaly bílé zuby.

Vélin se snažil vyškrábat se na ztuhlé nohy. Nejdřív je nasměroval pod hrudník a pak se pokusil se na nich postavit.

„Ani se neobtěžuj,“ řekl Jednooký a se zkrvaveným nožem v ruce se znovu otočil od Frentise k němu. „Ujišťuji tě, že jsi pevně připoutaný.“

Se zaťatými zuby se Vélinovi povedlo zvednout se z podlahy. Celé tělo se mu třásló úsilím.

„Ty jsi ale silák!“ řekl Jednooký. „Ale to se mi nehodí.“

Znovu ho svázala ta ledová otupělost. Zachvátila ho v ruku i v nohu, pak se rozšířila i do hrudi a opět ho naprosto vyčerpaného přitiskla k podlaze.

„Cítíš moji moc?“ Jednooký stál přímo nad ním. „Nejdřív mě to vyděsilo, dokonce i někomu, jako jsem já, může při pohledu do propasti přeběhnout mráz po zádech, ale strach brzy přejde.“ Zvedl nůž ušpiněný od Frentisovy krve. „Teď už znám to tajemství. Díky němu mě nikdo nemůže přemoci.“ Přiložil k ostří nože svůj prst, setřel jím z kovu kapku krve a vložil si ji do úst. „Koho by napadlo, že to bude tak jednoduché? Být králem podsvětí vyžaduje prolít spousty krve. Poslední roky jsem se v ní koupal, když jsem na jiných uspokojoval svůj vztek tady na tvého malého bratra. A přitom jsem cítil, jak moje moc roste až do té míry, že dnes se mi nemůže postavit ani někdo tak silný jako ty. Slyšel jsem, že tvůj osud leží ji...“

V tu chvíli Kenis proskočil ohnivou stěnou. Meč přitom držel v obou rukou nad hlavou. Když dopadl, rozmáchl se a čepel projela jednookému muži tělem od ramene až k hrudní kosti. Jak tam stál probodnutý mečem, v obličejí měl výraz naprostého údivu.

„Oheň bez žáru,“ řekl Kenis, „není žádný oheň.“

Když se tělo Jednookého zhroutilo k zemi, Vélinovo ochromení začalo slábnout a stěna z plamenů zmizela. Vélin cítil, jak ho něčí ruce zvedají na nohy, které se mu pořád ještě trochu chvěly. Barkus a Nortah odřízli Frentisovi pouta a vyndali mu z úst roubík. Jakmile byl chlapec volný, začal na bezvládné tělo jednookého muže zuřivě vykřikovat nenávistné kletby. Pak vzal do ruky jeho nůž a znovu a znovu do mrtvoly bodal.

„Ty smradlavej šmejde!“ křičel. „Myslel sis, že si do mě můžeš jenom tak řezat, ty zasraná špíno!“

Vélin ostatním naznačil, aby ustoupili stranou a nechali Frentise vylívat si svůj vztek, dokud se celý zakrvácený a vyčerpaný nesložil k zemi.

„Bratře,“ řekl a hodil Frentisovi přes ramena svůj plášť. „Musíš si nechat ošetřit rány.“

Kapitola osm

„Sestra Šerin je pořád ještě na jihu,“ řekl Vélinovi bratr Selin u brány Pátého řádu a prohlédl si Frentise, který celý zakrvácený visel mezi Barkusem a Nortahem. „Její povinnosti zastává mistr Harin. Pojd'te, bratři.“ Otevřel bránu dokořán a pozval je dovnitř. „Dovedu vás k němu.“

Mistru Harinovi trvalo celou hodinu, než Frentisovi zašil a zavázal všechny rány. Když mu jejich neustálé otázky a nevyžádané rady začaly lézt na nervy, vykázal chlapce z ošetřovny. Na chodbě na ně čekala Principila Elera.

„Vidím, že máte za sebou těžký den, bratři,“ poznamenala. „V jídelně jsme pro vás připravili nějaké jídlo.“

Jedli mlčky, v konverzaci jim bránila přítomnost tolika členů Pátého řádu. Všichni léčitelé si ty nezvané zachmuřené návštěvníky v modrých pláštích zvědavě prohlíželi. Několik známých tváří Vélina pozdravilo, na což jim odpověděl pouze zdvořilým pokývnutím. Jejich stůl přetékal jídlem, ale Vélin neměl na nic chuť. Ruce se mu pořád ještě chvěly od toho, co s ním provedl Jednooký, a navíc se nemohl zbavit vidiny zakrváceného a spoutaného Frentise.

Zhruba po hodině si k nim přisedla Principila Elera. „Mistr Harin říkal, že váš bratr bude v pořádku. Ale bude u nás muset pár dní zůstat, než se zotaví.“

„Je vzhůru, Principilo?“ zeptal se jí Vélin.

„Mistr Harin mu dal uspávací lektvar. Probudí se až ráno. Pak s ním můžete mluvit.“

„Děkuji vám, Principilo. Mohla byste poslat zprávu do kláštera? Princip Arlyn očekává mé hlášení.“

Principila vyslala bratra Selina se vzkazem do kláštera Šestého řádu a přidělila jim pokoj ve východním křídle. Vélin trval na tom, že zůstane sedět u Frentise, Kenis se k němu přidal, a zatímco ostatní spali, krátil si čas čištěním svých zbraní. Ve světle svíčky rozložil blýskající se meč i nože na podlahu a s úzkostlivou pečlivostí přejížděl hadříkem po každé čepeli. Šrám dostal prázdný kotec ve stájích. Předloženého jídla se ani nedotkl a neustále vyl. Jeho teskný hlas doléhal skrz zdi až k nim.

Vélin si prohlížel dýku s dlouhou čepelí, kterou vzal Frentisovi. Byl to tentýž nůž, jímž Jednooký vyřezal do jeho těla síť jizev. Po právu náležela Kenisovi, ten ji však se znechuceným šklebem odmítl. Vélin se okamžitě rozhodl, že si ji nechá. Byla to kvalitní zbraň neobvyklého tvaru s dobře temperovanou čepelí a překrásně zdobenou rukojetí zakončenou stříbrnou hlavicí. Na záštitě byla vyryta slova psaná neznámými písmeny. Zbraň zjevně pocházela ze zámoří. Jednooký musel mít dobré kontakty.

„Ten oheň byl jenom klam,“ řekl Vélin. Jeho vlastní hlas mu zněl prázdně a tupě. Vzpomněl si na bratra Makrila a jeho malátné blábolení o ohnivém masakru.

Kenis zvedl hlavu od svých zbraní a přikývl, jeho ruce i nadále třely čepele hadříkem.

„Pomáhaly mu Temné síly,“ pokračoval Vélin. „Tu moc získával z krve. Proto tam měl ta těla.“

Kenis ani nezvedl hlavu, ale znovu přikývl. Dál se věnoval svým čepelím.

Vélin cítil, jak se mu do rukou vrací třas, a rozzlobeně si vzpomněl na svoji bezmoc před jednookým mužem. Bezmoc, která Kenise nepostihla. Kenis dokázal proskočit Temnou ohnivou stěnou a zabít muže, který ji vyvolal. *Víš toho o tolik víc, než mi říkáš, bratře,* uvědomil si Vélin. *Vždycky to tak bylo.* „Mezi námi nejsou žádná tajemství,“ řekl nahlas.

Kenisův pohyb se zastavil v polovině čepele. Bratr pohlédl na Vélinu a ten v jeho očích na krátkou chvíli zahlédl něco jiného než obvyklé přátelství a úctu, snad rozhořčení.

Pak se otevřely dveře a dovnitř vešel mistr Sollis s Principilou Elerou. „Vy dva byste měli odpočívat,“ řekl jim stručně a šel rovnou k posteli, aby se podíval na Frentise. Očima přejížděl po zakrvácených obvazech, jimiž měl chlapec pokrytý hrudník i paže. „Zůstanou mu nějaké jizvy, Principilo?“

„Ty rány byly hluboké. Mistr Harin je zručný, ale...“ Rozhodila ruce. „Víc pro něj nemůžeme udělat. Svaly naštěstí zůstaly nedotčené. Brzy bude zase při síle.“

„Ten muž, co to udělal, je mrtvý?“ obrátil se Sollis k Vélinovi.

„Ano, mistře.“ Vélin ukázal Kenisovým směrem. „Zásluhou mého bratra.“

Sollis pohlédl na Kenise. „Byl to těžký protivník?“

„Jeho dovednosti nesouvisely se zbraněmi, mistře.“ Kenis se nejistě podíval na Principilu Eleru.

„Klidně mluv otevřeně,“ pobídl ho Sollis.

Kenis převyprávěl Sollisovi vše, co se odehrálo od jejich odchodu z kláštera, od událostí v hostinci U Černého kance až po jejich souboj s Jednookým v podzemí pod městem. „Ten muž ovládal Temné síly, mistře. Dokázal vyvolat iluzi ohně a pouhou vůlí upoutal bratra Vélinu k zemi.“

„A tebe ne?“ zeptal se Sollis se zvednutým obočím.

„Ne. Nejspíš jsem ho překvapil tím, že jsem prohlédl jeho iluzi.“

„Ujistili jste se, že je skutečně mrtvý?“

„Je po smrti, mistře,“ trval na svém Vélin.

Mistr Sollis a Principila Elera si vyměnili krátký pohled.

„Slyšel jsem, že Principila Elera byla tak laskavá a nabídla vám pokoj,“ řekl Sollis a otočil se zpátky k Frentisovi. „Určitě by ji mrzelo, kdybyste ho nepoužili.“

Chlapci poznali, že tím je propustil, a tak se zvedli a zamířili ke dveřím. „Nikomu o tom nevyprávějte,“ rozkázal jim mistr Sollis, než odešli. „A udělejte něco s tím zatraceným psem!“

* * *

Ráno je mistr Sollis podrobně vyzpovídal o jejich cestě do podzemních komnat Jednookého a starodávném chrámu Víry, na který narazili. Vélin se nabídl, že ho tam dovede, ale Sollis příkře odmítl. Když byl s jejich popisem spokojen, nařídil jim, aby se vrátili do kláštera.

„Bratr Frentis...“ začal Vélin.

„...se uzdraví stejně dobře, když ty budeš na cvičišti, kam patříš. Do zkoušky z šermu zbývá jen osm týdnů a ani jeden z vás ještě není připravený.“

Chlapci se dovlekli zpátky do kláštera bez mistra Sollise, který jim ještě předtím, než vyrazil prohlédnout místa, která objevili, znovu připomněl, aby o proběhlých událostech s nikým nemluvili. Šrám nesouhlasně kňučel, když ho odváděli z kláštera Pátého řádu, a Vélin ho muset notně povzbuzovat, než se konečně vydal za nimi.

Po návratu Vélinovi připadalo, že zatímco byli pryč, jejich ložnice se nějak podivně smrskla. Po noci plné strachu a záhad vypadala tak malá. Jako dětský pokoj, ačkoli už to bylo hodně dávno, co se naposledy cítil jako dítě. Uklidil si své vybavení a položil se na záda na svou úzkou postel. Když zavřel oči, znovu uviděl Frentisovo mučené tělo a ohnivou stěnu,

kteřou před nimi vyvolal Jednooký. *Byl jsem přesvědčený, že jsem se toho naučil vážně spoustu, říkal si. Ale ve skutečnosti neznám vůbec nic.*

* * *

Chlapci z Frentisovy skupiny se vyptávali, co se stalo, ale Vélín se držel instrukcí mistra Sollise, a tak jim řekl, že ho během zkoušky napadla puma. Že je teď v péči Pátého řádu a za pár dní se vrátí. Sollis jim o svých zjištěních nic neřekl a Princip si jejich přítomnost nevyžádal. Z Frentisova únosu byla jen další v řadě událostí, které se podle řádu nikdy neodehrály. *Řád bojuje, ale často bojuje ve stínech.* Teprve teď Vélínovi začal plně docházet význam Sollisových slov.

Sám Frentis po svém návratu o té události neřekl ani slovo. Se znepokojivým zápalem se vrátil k výcviku, jako by chtěl popřít vše, co mu Jednooký provedl, tím, že bude přehlížet bolest, kterou mu výcvik způsoboval. Také jeho chování se proměnilo: méně se usmíval, a jestli byl předtím hodně upovídaný, teď většinu času mlčel. Navíc se stal ještě vznětlivějším než dřív, takže ho mistři museli odvléci z několika bitek. Dokonce i ostatní chlapci z jeho skupiny vypadali, že si na něj dávají pozor. Jen v přítomnosti Šráma a Vélína aspoň částečně připomínal toho starého Frentise. S chutí pomáhal při výchově dospívajících štěňat. Ani tehdy ovšem nemluvil o svém utrpení, ačkoli ho Vélín několikrát přistihl, jak si se zvláště zamyšleným výrazem přejíždí prsty po pavučině jizev na těle, jako by se pokoušel rozluštit jejich význam.

„Bolí to?“ zeptal se Vélín jednoho večera o Eltrianu. Štěňata byla unavená po celodenním stopování s mistrem Hutřilem, takže jen líně chňapala po dobrotách, které jim házeli do kotců.

Frentis rychle ucukl rukou od košile. „Trochu. Každý den o něco míň. Principila Elera mi na ně dala mast, docela pomáhá.“

„Byla to moje chyba...“

„Zapomeň na to.“

„Kdybych to jen Principovi řekl...“

„Zapomeň na to!“ Frentis celý napjatý upřeně hleděl do kotců. Řezák, jeho nejoblíbenější štěně, vycítil jeho náladu a přišel mu olízat ruku. Starostlivě přitom kňučel. „Je mrtvý,“ řekl Frentis, tentokrát už klidnějším hlasem. „A já nejsem. Tak na to zapomeň. Nemůžeš ho zabít podruhé.“

Šli spolu zpátky k hlavní věži. Choulili se pod pláští před mrazem, ačkoli zima rychle ztrácela na síle a okolní stromy se začínaly halit do jarních odstínů.

„Za měsíc máš zkoušku z šermu,“ nadhodil Frentis. „Bojíš se?“

„Proč? Myslíš, že bych měl?“

„Už jsem vsadil celou svou sbírku nožů na to, že všechny tři vyřídíš do dvou minut. Spíš jsem myslel, jestli se bojíš toho, co bude potom. Pošlou tě hned někam pryč, ne?“

„Asi ano.“

„Myslíš, že nás nechají sloužit spolu, až složím všechny zkoušky? To by se mi líbilo.“

„Mně taky. Ale řekl bych, že si moc vybírat nemůžeme. Určitě to bude nějakou dobu trvat, než se znovu uvidíme.“

Postávali spolu na nádvoří. Vélin cítil, že mu Frentis chce ještě něco říct. „Já...“ začal, pak zmlkl a nervózně se ošil. „Jsem rád, že ses za mě zaručil, když jsem sem přišel,“ řekl po chvíli. „Jsem rád, že jsem členem řádu. Mám takový pocit, že je to můj osud. Takže by sis neměl vyčítat nic, co se mi stane, jo? Ať se odteď stane cokoli, nemusíš se tím trápit ani mě nemusíš zachraňovat, kdybych se dostal do potíží.“

„Copak ty bys mě nešel zachraňovat, kdybych měl nějaké potíže?“

„To je něco jiného.“

„Ne, je to úplně stejné.“ Vélin poplácal Frentise po rameni. „Běž si trochu odpočinout, bratře.“

Vystoupal po několika schodech, když Frentis řekl něco, co ho přimělo se zastavit, ačkoli jeho přítel promluvil skoro šeptem. „Ten, který vyčkává, nás zničí.“

Když se Vélin otočil, uviděl Frentise, jak se choulí pod svým pláštěm, paže má založené na prsou a v obličejí starostlivý výraz. Očima uhýbal před Vélinovým pohledem.

„Cože?“ zeptal se Vélin.

„To mi řekl.“ Frentis zkřivil tvář, jako by ho něco zbolelo. Vélin pochopil, že znovu prožívá to mučení z rukou Jednookého. „Rozčílil se, když jsem mu odmítl prozradit to, co chtěl slyšet. Pořád se vyptával na zkoušky a na to, co nás tady učí. Zdálo se, jako by si myslel, že nás cvičí v používání Temných sil. Ten hloupý mizera. Ale já mu neřekl vůbec nic. A tak mě znovu pořezal a pak řekl: „Ten, který vyčkává váš drahý řád stejně zničí, chlapče.““

Ten, který vyčkává... „A řekl ti, co to znamená?“

„Když mě začal znovu řezat, omdlel jsem. Probral mě jen chvíli předtím, než jste přišli.“

„Řekl jsi o tom Principovi?“

Frentis zavrtěl hlavou. „Nevím proč, ale prostě jsem měl pocit, že bych to neměl říkat nikomu jinému než tobě.“

Vélin se zachvěl, ale s chladem to nemělo nic společného. Na chvíli se ocitl znovu v tom lese při zkoušce z běhu a poslouchal muže, kteří zabili Mikela, jak se baví o své oběti. *Ten druhý... Slyšels přece, co říkal ten druhý. Že mi ale nahnal strach, to jo.*

„Nikomu o tom nevyprávěj,“ rozhodl Vélin. „Jednooký ti nic neřekl.“ Díval se, jak se Frentis pod pláštěm třese, a přinutil se k úsměvu. „Ten chlap byl cvok. Jeho slova nic neznamení. Ale bude nejlepší, když to zůstane mezi námi. Kdybychom o tom pověděli svým bratrům, jen tím spustíme spoustu pošetilých řečí.“

Frentis přikývl a vydal se k odchodu. Pod pláštěm si nepřestával objímat tělo pažemi a nepochybně prsty přejížděl po svých jizvách. *Bude se mu o tom dnes zdát?* pomyslel si Vélin a u srdce ho píchl pocit viny i lítosti. *Proč jen jsem Jednookého nemohl zabít já?*

Kapitola devět

V den zkoušky z šermu ráno hustě pršelo. Půda byla od deště rozbahněná, což chlapcům na náladě nijak nepřidalo. Zkouška se konala v aréně v severní čtvrti Varinsholdu. Byla to starobylá stavba z pečlivě opracované žuly, zašlá věkem a ošlehaná živly. Všichni jí říkali Kruh a Vélin neznal nikoho, kdo by mu byl schopen povědět, kdy nebo za jakým účelem byla postavena. Když se teď na ni díval, spatřoval v ní určité podobnosti s chrámem sedmi řádů, který odhalili pod městem. Sloupy podpírající jednotlivé úrovně hlediště mu dávaly vzpomenout na vznešenost té podzemní stavby. Na několika místech zahlédl zbytky složitých ornamentů vytesaných do kamenných stěn, které připomínaly lépe zachovalé motivy v chrámu. Upozornil na ně Kenise, když je mistr Sollis vedl do stínu pod sloupy, ten však jen něco nevrle zabručel. Dnes se dokonce i Kenis soustředil natolik, že ani něco takového v něm nedokázalo vzbudit zvědavost.

Vélin viděl na tvářích svých bratrů strach a nejistotu, ale sám u sebe nic takového nepozoroval. Jednoduše necítil žádnou z emocí, kvůli nimž Dentos vyzvracel svoji snídani a Nortah byl celý bledý a nemluvný. Nebál se a nechápal proč. Dnes se má postavit v souboji třem ozbrojeným mužům. Buď zabije on je, nebo oni jeho. Z blízkosti smrti by ho mělo mrazit v zádech. Možná ho strachu zbavila ta naprostá jednoduchost celé situace. Nebyly v tom žádné otázky, žádné záhady, žádná tajemství. Buď přežije, nebo zemře. Ale navzdory tomu, že necítil žádný strach, pořád ho něco hlodalo, nějaký tichý, naléhavý hlas v zastrčeném koutě jeho mysli opakující slova, která nechtěl slyšet. *Možná se té zkoušky nebojíš, protože se na ni těšíš.*

Neochotně si vzpomněl na zkoušku poznání, při níž z něj Principové vytáhli tu nechutnou pravdu. *Dokážu zabít. Dokážu zabít bez váhání. Byl jsem předurčen k tomu, abych se stal válečníkem.* Hlavou mu proběhly obličejové mužů, které zabil: lučištník v lese, neviditelní vrahové v klášteře Pátého řádu, přísluhovači Jednookého. Uznával, že je všechny zabil bez zaváhání, ale že by z toho měl požitek?

„Počkáte tady.“ Mistr Sollis je dovedl do místnosti ležící stranou od hlavního vchodu. Měla silné stěny, ale i tak k nim doléhalo pokřikování

davu v Kruhu. Zkouška z šermu se mezi obyvateli města těšila velké oblibě, ale vzhledem k tomu, že vstupenky byly hodně drahé, mezi návštěvníky třídní podívané převažovali bohatší občané království, kteří často sázeli obrovské částky na výsledky jednotlivých soubojů. Výtěžek z celé události byl každoročně věnován Pátému řádu na péči o nemocné. Vélin se nad tou ironií bezděky usmál.

„Co je tak legračního?“ zeptal se Nortah.

Vélin zavrtěl hlavou a posadil se na kamennou lavici. V jeho skupině dnes bylo dvacet bratrů. Padesát dalších přeživších z původních tří set, kteří společně s Vélinem vstoupili do řádu ve věku deseti nebo jedenácti let, zkoušku podstoupilo v předchozích dvou dnech. Zatím jich deset zemřelo a dalších osm bylo zmrzačeno natolik, že už řádu nemohli sloužit. Mnozí jiní odešli ze soubojů s vážnými zraněními, jež vyžadovala týdny léčení. Ta přehlídka raněných a zdrcených bratrů, kteří opouštěli brány arény během předešlých dvou dnů, většině z nich v jejich obavách ještě přitížila. Vlastně všem, jen Vélin a Barkus vypadali nedotčeně.

„Cukrovou třtinu?“ nabídl mu Vélin a posadil se vedle něj.

„Díky, bratře.“ Třtina byla čerstvá a trochu nakyslá, ale i tak poskytovala vítané rozptýlení od chmurné nálady ostatních.

„To by mě zajímalo, kdo půjde jako první,“ řekl Barkus po chvíli. „Podle čeho to vybírají.“

„Losujeme,“ odpověděl mu mistr Sollis ode dveří. „Nyso. Jsi první. Jdeme.“

Kenis pomalu přikývl a vstal, aniž by hnul brvou. Když promluvil, jeho hlas skoro nebyl slyšet. „Bratři...“ začal, pak se odmlčel a odkašlal si. „Já...“ Chvilku se pokoušel něco vykoktat, až ho Vélin vzal za předloktí.

„My víme, Kenisi. Brzy se zase uvidíme. Všichni.“

Postavili se čelem k sobě, všech pět, a vzali se za ruce. Dentos, Barkus, Nortah, Vélin a Kenis. Vélin vzpomínal, jací byli jako chlapci. Barkus obtloustlý a nešikovný, Kenis štíhlý a bojácný, Dentos halasný a s nekonečnou zásobou historek, Nortah mrzutý a zasmušilý. Teď v těch štíhlých mladých mužích se strohými rysy viděl jen stíny chlapců, kterými kdysi byli. Byli silní. Byli to zabijáci. Byli tím, co z nich udělal řád. *Tohle je konec jedné etapy, uvědomil si. Ať přežijeme, nebo zemřeme, dnešek všechno změní, navždy.*

„Byla to dlouhá cesta,“ řekl Barkus. „Nikdy jsem si nemyslel, že se dostanu až tak daleko. Bez vás by to nešlo, kluci.“

„Nic z toho, co jsme prožili, bych neměnil,“ navázal na něj Dentos. „Každý den děkuju Víře za své místo v řádu.“

Nortah se ztuhlým obličejem a svrašťelým čelem zápasil se svým strachem. Vélin už si myslel, že nebude schopen nic říct, ale nakonec přece jen promluvil. „Já... doufám, že to všichni zvládneme.“

„Určitě.“ Vélin si se všemi plácl. „Jako vždycky. Bojujte udatně, bratři.“

„Nyso,“ ozval se ode dveří mistr Sollis. Zněl netrpělivě a Vélin byl překvapený, že jim vůbec dovolil ten krátký rozhovor. „Jdeme.“

* * *

Vélin pochopil, že čekání na zprávu, jestli jeho přátelé žijí, nebo zemřeli, je zvláštní druh bolesti, vedle níž se dá působení Džofrilova kořene přirovnat tak nanejvýš k účinkům čaje s citrónem. Mistr Sollis volal jeho bratry jednoho po druhém. Pak vždycky následovala chvilka ticha, načež davy diváků začaly jásat. Hlasitost jejich povzbuzování v průběhu souboje střídavě klesala a zase stoupala. Brzy Vélin z reakcí davu dokázal odhadnout alespoň průběh boje, když ne samotného vítěze. Některé souboje skončily už po pár vteřinách, zvláště ten Kenisův byl neobyčejně krátký. Vélin se nedokázal rozhodnout, jestli je to dobré, nebo špatné znamení. Ostatní bojovali déle, Barkus i Nortah strávili v aréně několik dlouhých minut.

Dentos byl poslední, kdo šel na řadu před Vélinem. Přinutil se k úsměvu, pevně uchopil svůj meč a bez dalšího ohlednutí následoval mistra Sollise z místnosti. Podle zvuků davu byl jeho souboj plný zvrátů. Divoký řev vystřídalo naprosté ticho, po němž diváci opět propukli v jásot. Tak se to opakovalo několikrát. Když k Vélinovi dolehla poslední vlna křiku, uvědomil si, že vůbec není schopen říci, jestli Dentos přežil.

Hodně štěstí, bratře, pomyslel si, zatímco v prázdné místnosti čekal na mistra Sollise. *Možná se už brzy zase shledáme.* Rukojeť svého meče svíral tak pevně, až ho bolela ruka a bělaly mu klouby. *Že by to byl konečně strach?* říkal si. *Nebo jenom tréma?*

„Sorno.“ Mistr Sollis stál ve dveřích a sledoval ho tak pronikavým pohledem, jaký u něj Vélin ještě neviděl. „Je čas.“

Cesta tunelem do arény se zdála dlouhá, mnohem delší, než si Vélin dovedl představit. Jak postupoval chodbou, čas si s ním hrál. Mohla to být pouhá minuta, ale taky celá hodina. A jásání diváků celou tu dobu sílilo, až ho úplně obklopilo a on si uvědomil, že stojí na pískem vysypaném prostranství.

Po celém obvodu arény se zvedaly lavice s pokřikujícími diváky. Bylo jich tam nejméně deset tisíc. V té neuvěřitelné spoustě lidí nedokázal rozeznat jediný obličej, celá tribuna se pro něj slila do řvoucí a gestikulující masy. Hustým provazům vody, které ještě pořád padaly z nebe, obecnstvo nevěnovalo žádnou pozornost. Zem byla potřísněná krví. Většina se jí sice vsákla do písku, a navíc ji rozředil déšť, přesto však dál rudě svítila na zelenožlutém povrchu arény. Už tam na něj čekali tři muži, z nichž každý držel v ruce asrélský meč.

„Dva vrazi a jeden násilník,“ oznámil mu mistr Sollis. Vélin předpokládal, že za to chvění v jeho hlase může hlučení davu. „Zaslouží si smrt. Nešetří je. Pozor na toho vysokého, vypadá, že s mečem umí zacházet.“

Vélin mezi nimi vyhledal očima toho nejvyššího. Byl to statný muž s krátce střiženými vlasy a uvolněným postojem: chodidla měl v jedné rovině s rameny a meč držel u země. *Ten prošel nějakým výcvikem*, pochopil Vélin. „Voják.“

„Voják nebo léčitel, pořád je to vrah.“ Po kratičké chvílce Sollis dodal: „Hodně štěstí, bratře.“

„Díky, mistře.“

Vytáhl svůj meč z pochvy, podal ji Sollisovi a nakráčel do středu arény. Když ho diváci spatřili, jejich pokřikování se zdvojnásobilo. Občas z toho hlomozu k Vélinovi dolehlo jedno nebo dvě slova: „Sorna!... Zabiják Jestřábů!... Ukaž jim to, hochu!“

Zastavil se asi deset stop od těch tří a jednoho po druhém si je prohlédl. Dav ztichl v očekávání toho, co bude následovat. *Dva vrazi a jeden násilník*. Vůbec nevypadali jako zločinci. Ten vlevo byl prostý vylekaný neoholený muž. Stál tam s mečem v třesoucí se ruce před deseti tisíci lidmi očekávajícími jeho smrt a déšť mu stékal po těle. *To bude násilník*, hádal Vélin. Muž vpravo byl podsaditější a ne tolik vystrašený. Neustále přešlapoval z nohy na nohu a zpod staženého obočí si Vélina měřil upřeným pohledem. V pravé ruce otáčel mečem, od jehož čepele se odrážely kapky deště. Od rtů mu odlétla sprška vody, jak něco vyslovil. Kletbu nebo výzvu, slova se ztratila v dešti a větru. *Vrah*. Třetí muž, ten voják, se vůbec nebál a neměl potřebu hrát si s mečem nebo nějak projevovat svoji bojovnost. Jednoduše s klidným výrazem čekal v šermířském postoji, který Vélin tak dobře znal. *Určitě je to zabiják. Ale vrah?*

Muž vpravo zaútočil jako první. Přesně jak Vélín čekal. Vrhł se k němu ve snadno předvídatelném výpadu. Vélín ho hladce odrazil a okamžitě se mu rozmáchl po krku. Protivník byl však obratný. Rychle uskočil, takže mu Vélínův meč jen rozřízl tvář. Muž vlevo využil příležitosti a s křikem se rozběhl proti Vélínovi. Zvedl meč nad hlavu a sekl s ním po jeho rameni. Vélín se otočil a čepel dopadla s tvrdým nárazem do písku jen kousek od něj. Pak zabodl muži svůj meč zespodu do brady a zatlačil ho skrz jazyk a obličejové kosti až do mozku. Pak čepel rychle vytáhl a ustoupil. Tušil, že teď přijde útok vojáka.

Jeho výpad byl rychlý a dobře mířený. Smrtelná rána do hrudi. Vélínova čepel zasáhla jeho meč v pohybu, odrazila ho vzhůru, načež Vélín škrábl muže hrotem svého meče do hrudníku. Jeho protiútok byl rychlý, dost rychlý na to, aby zaskočil kteréhokoli z jeho bratrů, ale dlouhán se s ním vyrovnal bez větších potíží. V podřepu a se zbraní těsně u země poodstoupil. Celou dobu z Vélína nespustil oči.

Podsaditý muž si jednou rukou držel otevřenou ránu na tváři a druhou divoce máchal mečem, zatímco klopýtal okolo a zkrvavenými rty na Vélína plival neslyšitelné kletby.

Vélín naznačil výpad směrem k vysokému, rozmáchl se mečem proti jeho nohám, aby ho donutil ustoupit, a pak se vrhl na svého druhého protivníka s takovou rychlostí, že ten neměl nejmenší šanci se ubránit. V zoufalé snaze máchal mečem ve vzduchu. Vélín se skrčil a překulil se na druhou stranu, načež mu uštědřil smrtící ránu zezadu. Hrot jeho meče muži protnul srdce a projel mu hrudníkem ven z těla. Vélín se nohou zapřel umírajícímu muži o záda, skopl ho ze svého meče a přikrčil se před dalším výpadem toho vysokého. Zdálo se mu, že viděl, jak jeho čepel přeřala padající kapku vedví.

Oba poodstoupili a s pozdviženými meči kroužili okolo sebe. Navzájem si hleděli do očí. Podsaditému muži chvílku trvalo, než zemřel. Potácel se mezi nimi po promočeném písku a zuřivě klel, až mu nakonec došel dech a on se bez života svezl k zemi.

V tu chvíli Vélína zaskočil tentýž pocit, že je něco špatně, jaký poznal už v minulosti. V lese, v klášteře Pátého řádu, potom co ho přišla zabít sestra Henna, nebo tehdy, když čekal, až se Frentis vrátí ze své zkoušky přežití v divočině. Na jeho protivníkovi bylo něco zvláštního, co vypovídalo o strašlivé, ale неотřesitelné pravdě: *Ten muž není žádný zločinec. Ten muž*

není vrah! Nedokázal si vysvětlit, jak to ví. Ale ještě nikdy ten pocit nebyl tak silný jako teď a on nepochyboval o jeho správnosti.

Zastavil se, sklonil meč k zemi a narovnal se. Ztuhlé svaly v obličejí mu povolily. Poprvé za celou dobu vnímal déšť, který ho ledově bičoval do kůže. Vysoký muž se zmateným výrazem sledoval, jak Vélín opouští bojový postoj a voda mu z meče smývá krev. Pak Vélín zvedl levou ruku s prsty roztaženými na znamení míru.

„Kdo js...“

V tu chvíli muž zaútočil. Jeho meč mířil jako šíp Vélínovi přímo do srdce. Byl to neuvěřitelně rychlý pohyb, rychlejší, než Vélín znal od mistra Sollise, a měl ho zabít. Nějak se mu však podařilo otočit se včas, aby mu hrot mužova meče jen rozřízl halenu a škrábl ho do hrudi.

Protivníková hlava spočinula na Vélínově rameni. Z očí mu zmizelo tvrdé odhodlání, ze rtů mu unikl tichý sten a jeho kůže rychle ztrácela barvu.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho Vélín šeptem.

Vysoký muž klopýtavě couvl a Vélínova čepel mu s odporným zvukem vyjela z hrudi. Pomalu poklesl na kolena, podepřel se svým vlastním mečem a opřel si bradu o jeho hlavici. Vélín viděl, že se jeho rty pohybují, a tak si klekl vedle něj, aby slyšel, co říká.

„Moje... žena...“ sípal muž. Znělo to jako vysvětlení. Znovu se pohledem setkal s Vélínem a ten v jeho očích na krátkou chvíli něco zahlédl. Byla to omluva? Lítost?

Vélín ho zachytil v pádu a cítil, jak život opouští jeho chvějící se tělo. Držel mrtvého vojáka v náručí, zatímco do něj bušil hustý déšť a krvežíznivý dav pochvalně jásal.

* * *

Vélín ještě nikdy nebyl opilý. Byl to nepříjemný pocit, podobný jako když dostal při tréninku pořádnou ránu do hlavy, jen trval o dost déle. Pivo chutnalo hořce, při prvním loku se znechuceně zašklebil.

„Na to si zvykneš,“ ujišťoval ho Barkus.

Hostinec byl nedaleko od západních hradeb města a chodili do něj převážně strážní po službě a místní obchodníci. Povětšinou si pěti bratrů nevšíмали, ačkoli občas někdo z nich Vélínovi pogrataloval.

„Byla to moje nejlepší sázka,“ zavolal na něj rozjařený stařík a pozvedl svůj korbel. „Díky tobě jsem dnes vydělal balík, bratře. Když se zdálo, že to schytáš, kurz stoupl na deset ku jedný...“

„Zmlkni,“ uzemnil muže Nortah. Levá paže mu spočívala v závěsu a celé předloktí měl omotané obvazy, ale věnoval mu tak výhrůžný pohled, že muž zbledl a bez dalších řečí se posadil.

Našli si prázdný stůl a Barkus přinesl pití. Kulhal kvůli ráně na lýtku, takže cestou od výčepu spoustu piva vybryndal na zem.

„Nešiko,“ zabručel Dentos. „Příště pro ně zajdu já.“ Byl jediný, kdo ze zkoušky vyšel bez zranění, ale v očích měl pořád trochu vyděšený výraz a skoro nemrkal, jako by se bál, co uvidí, když zavře oči.

Kenis usrkl trochu piva a zmateně se zamračil. „Podle toho, jak po něm všichni muži lační, bych čekal, že bude chutnat líp.“ Na bradě měl řadu osmi stehů. Bratr z Pátého řádu, který mu zranění ošetřoval, ho ujistil, že mu tam až do konce života zůstane jizva.

„No,“ řekl Nortah a pozvedl svůj korbek. „Tak jsme tady všichni.“

„Přesně tak,“ přidal se Dentos a přitukl si s Nortahem. „Takže na... Asi na to, že jsme tady.“

Připili si a Vélin svůj korbek vyprázdnil.

„Pomalů, bratře,“ varoval ho Barkus.

Vélin upíral oči k usazenině na dně korbele a cítil, že ostatní si vyměňují nejisté pohledy. V Kruhu se odehrála nepříjemná scéna, když se Vélin u mistra Sollise dožadoval, aby mu prozradil, kdo byl ten vysoký muž, a dostal jen úsečnou odpověď: „Vrah.“

„To nebyl žádný vrah,“ trval na svém Vélin. V rozčilení zapomněl na obvyklou úctu. Před očima měl čerstvou vzpomínku na tvář mrtvého muže. „Mistře, kdo byl ten muž? Proč jsem ho musel zabít?“

„Každý rok nám městská stráž poskytne skupinu usvědčených zločinců,“ odsekl Sollis a bylo na něm vidět, že pohár jeho trpělivosti začíná přetékat. „Vybíráme si z nich ty nejsilnější a nejschopnější. Jejich totožnost nás nezajímá. A neměla by zajímat ani tebe, Sorno.“

„Dnes ano!“ Vélin přistoupil k Sollisovi blíž, hněv v něm rostl.

„Véline,“ klidnil ho Kenis a položil mu ruku na rameno.

„Dnes jsem zabil nevinného muže,“ prskal Vélin na Sollise. Setřásl Kenisovu ruku a přikročil těsně k mistrovi. „Proč? Abych vám ukázal, že dovedu zabíjet? To už jste zjistil. To vy jste ho vybral, že? Věděli jste, že je ze všech nejschopnější. Věděli jste, že ho postavíte proti mně.“

„Zkouška není skutečnou zkouškou, pokud je snadná.“

„SNADNÁ?“ Vélinovi začaly před očima tančit červené tečky a sáhl po svém meči.

„Véline!“ Dentos a Nortah se postavili mezi ně, Barkus ho stáhl k sobě a Kenis ho pevně chytil za paži.

„Odved'te ho odtud!“ zavelel Sollis, když ho vlekli k východu. Zlostí se téměř nedovedl ovládat. „Večer máte volno. Pomozte svému bratrovi, aby se zklidnil.“

Vélin si nebyl jistý, jestli je pivo tou nejlepší cestou, jak toho dosáhnout. Vztek ho ani trochu neopustil. Jediné, co získal, byl jen neuvěřitelně nepříjemný pocit, že se s ním celá místnost houpe.

„Můj strejda Derv dokázal na posezení vypít víc piva než kterýkoli jiný chlap,“ vyprávěl Dentos, kterému po čtvrtém korbenu začínala padat hlava. „Každý rok pořádal o letní slavnosti soutěž. Zkoušeli ho porazit chlapi z dalekého okolí, ale on pokaždé vyhrál. Pět let za sebou byl šampionem v pití piva. A dotáhl by to na šest, kdyby se v zimě neuchlastal k smrti.“ Odmlčel se, aby si mohl hlasitě říhnout. „Hlupák starej.“

„Neměli bychom teď slavit?“ zeptal se Kenis, který se oběma rukama přidržoval stolu, jako by se bál, že přepadne na záda.

„Já jsem spokojenej,“ odvětil Barkus a radostně se usmál. Halenu měl úplně nasáklou pivem a vypadal, jako by vůbec nevěděl o tom, že kdykoli se napije, tečou mu potůčky ležáku po bradě.

„Dva bratři...“ blábolil Nortah. Plácal o své zkoušce už přes hodinu. Z toho, co Vélin slyšel, pochopil, že dva z mužů, které zabil, byli bratři, oba zjevně lapkové. „Dvojčata... myslím. Vypadali úplně stejně, dokonce i stejně chroptěli, když umírali...“

Vélinovi se nepříjemně stáhl žaludek a on si uvědomil, že bude zvracet. „Jdu ven,“ zamumlal. Zvedl se a vydal se ke dveřím. Jeho nohy jako by ztratily schopnost jít rovně.

Venku mu plíce naplnil ledový vzduch, po kterém nevolnost trochu ustoupila, přesto ale Vélin strávil několik minut dávením u strouhy. Pak se opřel zády o zeď hostince a pomalu se svezl na dlažební kostky. Dech se mu v chladném vzduchu srážel u úst. *Moje žena*, říkal ten vysoký voják. Možná ji volal k sobě. Nebo si ji připomínal, aby si vzpomínku na ni odnesl s sebou za hranice světa.

„Člověk s tolika nepřáteli by jim neměl dávat takovou příležitost.“

Muž stojící nad ním byl průměrného vzrůstu, ale dobře stavěný, měl štíhlý, hluboce zvráskněný obličej a pronikavý pohled.

„Erline,“ pozdravil ho Vélin a uvolnil sevření na rukojeti nože. „Vůbec ses nezměnil.“ Mžouravě se rozhlížel po ulici. „Usnul jsem? Nebo jsi

opravdu tady?“

„Jsem tady.“ Erlin mu nabídl ruku. „A myslím, že na jeden večer už jsi toho měl až dost.“

Vélin se ho přidržel a namáhavě se vyškrábal na nohy. Ke svému překvapení si všiml, že je nejméně o půl stopy vyšší než Erlin. Když se viděli naposledy, sahal mu sotva po ramena.

„Myslel jsem si, že budeš hodně vysoký,“ řekl Erlin.

„Co Sella?“ zeptal se Vélin.

„Když jsem ji naposledy viděl, byla v pořádku. Víím, že by si přála, abych ti poděkoval za to, cos pro nás udělal.“

Budu bojovat, ale nebudu vraždit. Vybavilo se mu jeho chlapecké předsevzetí, slib, který si dal poté, co ty dva zachránil. *Budu zabíjet muže, kteří se mi postaví v bitvě, ale na nevinné meč nevztáhnu.* Teď to znělo tak prázdně, tak pošetile. Vzpomněl si na své znechucení z bratra Makrila a jeho historek o zavražděných Popíračích a napadlo ho, jestli je teď mezi nimi vlastně nějaký rozdíl.

„Pořád mám její šál,“ řekl ve snaze přesunout se v myšlenkách k něčemu příjemnějšímu. „Vrátil bys jí ho?“ Neobratně pro něj sáhl pod halenu.

„Nevím, jestli bych ji našel. A navíc si myslím, že by chtěla, aby sis ho nechal.“ Vzal Vélinu za paži a vedl ho pryč od hostince. „Pojď se se mnou chvilku projít. Pročistí ti to hlavu. A já ti toho chci hodně povědět.“

Procházeli spolu prázdnými uličkami západní čtvrti mezi řadami řemeslnických dílen, které byly pro tuto část města typické. Když došli k řece, Vélin podle rostoucí bolesti hlavy a zlepšující se stability nohou poznal, že začíná střízlivět. Zastavili se na hrázi u řeky a dívali se, jak se od inkoustově černé hladiny odráží světlo měsíce.

„Když jsem tady byl poprvé, řeka páchla tak hrozně, že se k ní člověk nemohl ani přiblížit. Než vybudovali podzemní stoky, odtékaly tam všechny splašky z města. Teď je tak čistá, že by ses z ní mohl napít.“

„Viděl jsem tě,“ poznamenal Vélin. „Na letní slavnosti před čtyřmi roky. Sledoval jsi loutkové divadlo.“

„Ano. Měl jsem tam nějakou práci.“ Z jeho tónu bylo jasné, že o povaze té práce mluvit nehodlá.

„Chodit do města je pro tebe nebezpečné. Bratr Makril po vás určitě ještě pořád pátrá. Muži jako on se jen tak nevzdávají.“

„To je pravda, loni v zimě mě dopadl.“

„Tak jak...“

„Je to hodně dlouhý příběh. Ve zkratce se stalo to, že mě zahnal do kouta na úpatí hory v Renfélinu. Bojovali jsme. Já prohrál a on mě pak pustil.“

„Pustil tě?“

„Ano. Sám jsem byl dost překvapený.“

„Řekl ti proč?“

„On toho moc nenapovídal. Na celou noc mě spoutal a pak seděl u ohně tak dlouho, než se zpil do němoty. Krátce nato jsem usnul i já, protože mě hodně ztloukl. Když jsem se ráno probudil, byl i s pouty pryč.“

Vélin si vzpomněl, jak se Makrilovi v očích leskly slzy. *Možná je to nakonec lepší člověk, než jsem si o něm myslel.*

„Viděl jsem tě dnes bojovat,“ řekl mu Erlin.

Vélin cítil, jak tupá bolest v hlavě roste. „To musíš být bohatý, když sis mohl dovolit koupit si lístek.“

„To těžko. Do Kruhu vede jedna cesta, o které ví jen málokdo, podzemní chodba, z níž je dobře vidět do arény.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Vélin neměl ani tu nejmenší chuť mluvit o své zkoušce, a navíc v něm rostlo podezření, že bude znovu zvracet. „Říkal jsi, že mi chceš něco povědět,“ nadhodil v naději, že mu další rozhovor pomůže na nevolnost zapomenout.

„Jeden z těch mužů, které jsi zabil, měl ženu.“

„Já vím. Řekl mi to.“ Když se podíval na Erlina, všiml si, že si ho bedlivě prohlíží. „Tys ho znal?“

„Moc dobře ne. Znáám spíš jeho ženu. V minulosti mi párkrát pomohla. Řadím ji mezi své přátele.“

„Je to Popíračka?“

„Ty bys ji tak asi nazval. Ona si říká Pátračka.“

„A její manžel to... vyznání uctíval taky?“

„To ne. Jmenoval se Urlian Jural. Kdysi mu říkali bratr Urlian. Byl jako ty, bratr Šestého řádu, ale pak ho opustil, aby mohl být se svojí ženou, Ilií.“

Žádný zázrak, že bojoval tak dobře. „Myslel jsem si, že to je voják.“

„Když opustil řád, začal se živit jako loďař. Získal si dobrou pověst a otevřel si vlastní rejdařství. Někteří tvrdí, že stavěl ty nejlepší lodě na řece.“

Vélin smutně zavrtěl hlavou. *Posloužil jsem Víře tím, že jsem zabil nevinného loďaře.* „Co dělal v té aréně? Víím, že to nebyl vrah.“

„Stalo se to během těch nepokojů. Někteří lidé se doslechli o Iliině vyznání, netuším přesně odkud, možná někde něco plácl její syn, dětem se nedá moc důvěřovat. Přišli si pro ni, deset mužů s provazem. Urlian dva z

nich zabil a tři další poranil. Ostatní utekli, ale vrátili se zpátky s městskou stráží. Přemohli Urliana a odvezli ho do Černé kobky. Jeho ženu také.“

„A jejich syn?“

„Když vypukla bitka, schoval se pod otcovou postelí. Teď je v bezpečí. Žije u mých přátel.“

„Jestli Urlian bránil svoji ženu, nebyla to vražda. Soudce k tomu určitě musel přihlédnout.“

„No jistě. Ale soudce má také majetné přátele s čichem na dobrou příležitost. Věděl jsi, že kurz na tvé přežití byl tak nízký, že se sotva vyplatilo na to sázet? Zato kurz na tvou smrt byl neuvěřitelně vysoký. A když byl v aréně Urlian, už se docela vyplatilo trochu zariskovat. Učinili mu nabídku: přiznej se ke zločinu a my zařídíme, aby tě vybrali ke zkoušce. To nebylo nic složitého, všichni věděli, že vaši mistři jeho schopnosti okamžitě rozpoznají. Dohodli se, že když tě zabije, on i jeho žena budou volní.“

Vélin si všiml, že už úplně vystřízlivěl. Nevlnost nahradilo chladné, nesmiřitelné odhodlání. „Jeho žena je pořád v Černé kobce?“

„Ano. Teď už se určitě o manželově osudu doslechla. Bojím se toho, co by ve svém zármutku mohla provést.“

„A ten soudce a jeho majetní přátelé, znáš jejich jména?“

„K čemu by ti byla?“

Vélin mu věnoval chladný pohled. „Všechny bych je zabil. O to ti přece jde, ne? Využít mě k pomstě. Máš to mít. Stačí, když mi dáš jejich jména.“

„Ty jsi mě nepochopil, Véline. Já nebažím po pomstě. A v žádném případě bys je nedokázal všechny zabít. Bohatí muži ze šlechtických rodin mají své ochránce, spousty strážných. Možná bys zabil jednoho, ale všechny ne. A poté co by tě zneškodnili, Ilia by pořád ještě čekala na svůj osud v Černé kobce.“

„Tak proč mi to vyprávíš, když s tím nemůžu nic udělat?“

„Můžeš se za ni přimluvit. Tvoje slovo by mělo velkou váhu. Kdybys zašel za vaším Principem a vysvětlil mu...“

„Je to Popíračka. Nepomůžou jí, dokud neodvolá své kacířství.“

„To neudělá. Její duše je s jejím vyznáním svázaná pevněji, než si dovedeš představit. Pochybuji, že by ho dokázala popřít, i kdyby si to přála. Ale vím, že váš Princip je milosrdný, přimluví se za ni.“

„I kdyby to udělal, Černá kobka od posledního volebního sněmu není v rukou Šestého řádu. Teď spadá pod Čtvrtý řád. Znam Principa Tendrise, ten

žádnému zarputilému Popírači nepomůže.“ Vélín se otočil zpátky k řece. Cítil, jak v něm roste vztek, a před očima měl Urlianovu bledou tvář volající stále a znovu po své ženě.

„Takže neexistuje nic, co bys pro ni mohl udělat?“ zeptal se Erlin. V jeho hlase bylo cítit zklamání a Vélín věděl, že tento rozhovor byl pro něj zoufalým činem, který podstoupil s obrovským rizikem.

„Tím, že jsi za mnou přišel, jsi mi projevil velkou důvěru,“ řekl Vélín. „Děkuju ti.“

„Už jsem na světě dost dlouho na to, abych dokázal odhadnout, jaké má člověk srdce.“ Poodstoupil od kraje řeky a podal Vélínovi ruku. „Mrzí mě, že jsem tě tím zatěžoval. Teď už tě nechám na pokoji.“

„Jak dospívám, dochází mi, že pravda není nikdy břemenem. Je to dar.“ Vélín mu stiskl ruku. „Dej mi ta jména.“

„Nechci tě poslat na jistou smrt.“

„O to neměj strach. Věř mi. Napadlo mě něco, co bych mohl udělat.“

Kapitola deset

Vybral si východní bránu, o níž předpokládal, že u ní bude největší klid. U hlavní brány paláce by i v tuto pozdní hodinu bylo příliš mnoho lidí, kteří by pak všude vyprávěli o tom, jak se Vélín Al Sorna dožadoval audience u krále.

„Zmiz, kluku,“ zavrčel na něj seržant u brány, aniž by se obtěžoval vylézt ze strážního domku. „Jdi se z toho vyspat.“

Vélinovi došlo, že musí páchnout jako pivovar. „Jsem bratr Vélín Al Sorna z Šestého řádu,“ řekl pevně, aby nikoho nenechal na pochybách, že má plné právo tady být. „Žádám o audienci u krále Januse.“

„U Víry!“ povzdechl si seržant podrážděně. Vyšel z domku a zlostně si Vélína prohlížel. „Víš, že tě za udání falešného jména před příslušníkem palácové gardy můžou zbičovat?“

Za seržantem se objevil mladší strážný, který na Vélína zíral v až nepříjemně posvátné úctě. „Ehm, seržan...“

„Ale teď už je pozdě a já mám dobrou náladu.“ Seržant se přibližoval k Vélinovi se zaťatými pěstmi, prošedivělou tvář ztuhlou v očekávání rvačky. „Takže tě jenom trochu zbiju a pak tě pošlu, kam patříš.“

„Seržante!“ ozval se mladík naléhavě a chytil strážného za paži. „Je to on.“

Seržant šlehl pohledem po svém druhovi, pak se podíval zpátky na Vélína a prohlédl si ho od hlavy až k patě. „Víš to jistě?“

„Dnes ráno jsem měl službu v Kruhu, vzpomínáte? Opravdu je to on.“

Seržant povolil pěsti, ale o nic vstřícněji nevypadal. „Co chceš od krále?“

„To je jenom pro jeho uši. Když mu někdo poví, že jsem tady, přijme mě. A jsem si jistý, že nebude mít radost, jestli se dozví, že jste mi odmítli pomoci.“ *Skvělá lež*, pogrataloval si v duchu. Ve skutečnosti si nebyl ani trochu jistý, že ho král vážně přijme.

Seržant se rozmýšlel. Jeho jizvy vypovídaly o dlouhých letech tvrdé služby a Vélín pochopil, že každé vyrušení z té nepochybně pohodlné práce, v níž mohl dožít až do penze, nese nelibě. „Vyřid' kapitánovi můj pozdrav a omluvu,“ rozkázal mladšímu strážnému. „Vzbud' ho a pověz mu o našem návštěvníkovi.“

Poté co muž odběhl ke dvířkům v obrovských dubových vratech, rychle je odemkl a zmizel uvnitř, stáli mlčky proti sobě a ostražitě si prohlíželi jeden druhého.

„Slyšel jsem, že jsi tu noc, kdy napadli Principy, zabil pět popíračských vrahů,“ zabručel seržant nakonec.

„Bylo jich padesát.“

Trvalo snad celé věky, než se dvířka znovu otevřela a vynořil se z nich strážný následovaný štíhlým mladým mužem, který byl pečlivě ustrojený v uniformě kapitána královské jezdecké gardy. Přejel Vélina pohledem a podal mu ruku. „Bratře Vélino,“ pozdravil ho s mírným renfélinským přízvukem. „Kapitán Nirka Smolen, k vašim službám.“

„Přijměte moji omluvu za to, že jsem vás vzbudil, kapitáne,“ odpověděl Vélín, trochu znepokojený dokonalostí mužova vzezření. Všechno od lesku jeho bot až po hladce zastřižený knír vypovídalo o jeho neobyčejné pečlivosti. V žádném případě nevypadal jako někdo, koho právě vytáhli z postele.

„Vůbec nic se nestalo.“ Kapitán Smolen ukázal ke dvířkům. „Půjdeme?“

Východní křídlo paláce se ani zdaleko nemohlo rovnat Vélinovým vzpomínkám z dětství na všechn ten okázalý přepych. Když přešli malé nádvoří, kapitán ho vedl bludištěm chodeb plných nejrůznějších zaprášených truhel a obrazů zahalených plátnem.

„Tohle křídlo se používá hlavně jako skladiště,“ vysvětlil mu kapitán Smolen, když si všiml jeho překvapeného výrazu. „Král dostává spousty darů.“

Vélín následoval kapitána přes několik chodeb a místností, až došli do velkého sálu s šachovnicově uspořádanou podlahou a několika velkými obrazy na stěnách. Ty okamžitě připoutaly jeho pozornost. Každý z nich byl nejméně sedm stop široký a všechny zobrazovaly výjevy z bitev. Pozadí se na jednotlivých plátnech lišilo, ale všem vévodila stejná postava: urostlý muž s ohnivými vlasy, který seděl na bílém koni a držel meč vysoko nad hlavou. *Král Janus*. Vélín si na krále sice moc nepamatoval, ale rozhodně si nevzpomínal, že by měl tak mohutné čelisti nebo tak široká ramena.

„Šest bitev, které vedly ke sjednocení království,“ řekl kapitán Smolen. „Namaloval je mistr Benril Lenial. Trvalo mu to přes tři roky.“

Vélín si vzpomněl na kresby mistra Benrila, které viděl v komnatě Principily Elery, na detailní provedení každé linky a na to, jak orgány zdánlivě vystupovaly z pergamenu. Nic z toho tady neviděl. Barvy působily

jasně, ale ne živě, bojovníci byli sice vykreslení dobře, ale trochu strojeně, jako by ani nebojovali, ale spíš zaujímali nějakou pózu.

„Nepatří to k jeho nejlepším dílům, co?“ podotkl kapitán Smolen. „Dostal to rozkazem, víte. Mám takové tušení, že ho to téma moc nezaujalo. Viděl jste jeho fresku ve Velké knihovně na památku obětem Rudé ruky? Ta je doslova dechberoucí.“

„Nikdy jsem ve Velké knihovně nebyl,“ odpověděl Vélín a pomyslel si, že by si kapitán Smolen nejspíš docela rozuměl s Kenisem.

„Měl byste se tam podívat, je to klenot našeho království. Teď vás požádám o vaše zbraně.“

Vélín si svlékl plášť se čtyřmi vrhacími noži upevněnými v jeho záhybech, odepnul si meč, od pasu sňal lovecký nůž a z levé boty vytáhl dýku s úzkou čepelí.

„Pěkná,“ obdivoval dýku kapitán Smolen. „Z Alpie?“

„Nevím, vzal jsem ji mrtvému muži.“

„Počkají tady na vás.“ Smolen rozložil zbraně na stolek. „Nikdo se jich ani nedotkne.“ S tím přistoupil k prázdné stěně a zatlačil na ni, načež se otevřely tajné dveře, za kterými bylo tmavé schodiště. „Běžte po schodech až nahoru.“

„A tam je král?“ podivil se Vélín. Čekal, že ho uvedou do trůnního sálu nebo do přijímací komnaty.

„Přesně tak. A nerad čeká.“

Vélín vděčně přikývl a vydal se po stupních nahoru. Schodiště slabě osvětlovaly petrolejky zavěšené na stěnách. Když za ním Smolen zavřel dveře, v chodbě se setmělo ještě víc. Podle instrukcí stoupal vzhůru, podrážky jeho bot v tom úzkém prostoru na kamenných schodech hlasitě klapaly. Dveře na vrcholu schodiště byly pootevřené a z místnosti za nimi škvírou pronikalo jasné světlo. Když je Vélín otevřel, hlasitě zavržaly, ale muž sedící za stolem ani nezvedl hlavu. Skláněl se nad svitkem pergamenu a něco sepisoval brkem, za nímž zůstával text plný kudrlinek. Muž byl starý, jistě šedesátník, pořád však měl široká ramena. Dlouhé, kdysi zářivě rudé vlasy mu visely přes obličej. Dnes už byly prošedivělé, jen s náznaky měděných odstínů. Na sobě měl obyčejnou halenu z bílého plátna s rukávy umazanými od inkoustu. Jedinou jeho ozdobou byl zlatý pečetní prsten na prostředníčku pravé ruky, nesoucí symbol vzpínajícího se koně.

„Vaše Veličenstvo...“ začal Vélín a poklekl na jedno koleno.

Král mu zvednutím ruky naznačil, aby vstal, a pak ukázal na blízké křeslo. Jeho brk se ani na chvíli nezastavil. Vélín šel ke křeslu a zjistil, že je celé zaskládané papíry a svitky. Zaváhal, pak je opatrně sebral a položil na podlahu. Teprve potom se posadil.

Čekal.

Jediný zvuk v místnosti vydával králův skřípající brk. Vélín zvažoval, jestli má znovu promluvit, ale něco mu říkalo, že nejlepší bude mlčet. Raději se rozhlédl kolem. Až do této chvíle viděl nejvíc knih pohromadě v komnatě Principily Elery, ale králova pracovna ji lehce zastínila. Knihy byly naskládané po celém obvodu místnosti ve vysokých regálech sahajících téměř až do stropu. Mezi policemi ležely krabice se svitky, z nichž některé byly popraskané a zašlé věkem. Jedinou dekorací v místnosti byla obrovská mapa království visící nad krbem. Její povrch místy narušovaly krátké poznámky psané zdobným rukopisem. Z nějakého důvodu byly některé z nich zaznamenány červeným inkoustem a jiné černým. Po jedné straně mapy Vélín rozeznal nějaký seznam, jehož položky byly psané černě, ale přeškrtnuté červeně. Byl velmi dlouhý.

„Máš tvář svého otce, ale na svět se díváš jako tvoje matka.“

Vélín se očima vrátil ke králi. Ten odložil svůj brk a pohodlně se opřel v křesle. Zelené oči ve vráscité a větrem ošlehané tváři Vélína pozorovaly jasným a moudrým pohledem. Vélínova pozornost zabloudila k zarudlým jizvám na králově krku, které si odnesl z dětství, kdy na něj sáhla Rudá ruka.

„Vaše Veličenstvo?“ vykoktal.

„Tvůj otec byl v mnoha ohledech chytrý, ale v případě většiny ostatních věcí musím říct, že byl tupý jako kámen. Zato tvoje matka uměla snad všechno. Před chvílí ses jí podobal, když sis prohlížel moji mapu.“

„Jsem si jistý, že by se cítila poctěna, kdyby věděla, jak dobře o ní smýšlíte, Vaše Veličenstvo.“

Král zvedl obočí. „Nemusíš mi lichotit, hochu. K tomu mám spoustu sloužících. Kromě toho ti to moc nejde. Aspoň v něčem jsi jako tvůj otec.“

Vélín cítil, že se červená, a na poslední chvíli polkl omluvu. *Má pravdu, nejsem žádný pochlebovač.* „Jen nerad vás ruším, Veličenstvo, ale přišel jsem vás požádat o pomoc.“

„Za tím účelem mě navštěvuje většina lidí. Ačkoli to obyčejně provází nechutně drahé dary a hodiny prázdných řečí. Chystáš se mi také vlichotit,

bratře?“ Král zkroutil rty do mírného úsměvu, v němž však nebyla ani stopa po veselí.

„Ne.“ Vélínovy obavy rychle střídal chladný vztek. „Ne, Veličenstvo, nechystám.“

„A přesto jsi sem přišel v tak pozdní hodinu žádat ode mě laskavost.“

„Nic nežádám.“

„Ale něco chceš. Rád bych věděl, co to je. Peníze? To pochybuji. Pro tvé rodiče mnoho neznamenal a troufám si říci, že nejsou důležité ani pro tebe. Tak chceš možná pomoci s žádostí o ruku? Zalíbilo se ti nějaké děvče, ale její otec nechce za zetě kluka z řádu chudého jako kostelní myš?“ Král naklonil hlavu na stranu a pozorně si Vélína prohlížel. „Kdepak, to také ne. Tak co to může být?“

„Spravedlnost,“ odpověděl Vélín. „Spravedlnost pro zavražděného muže a spravedlnost pro jeho rodinu.“

„Tak zavražděného? A kým?“

„Mnou, Veličenstvo. Při dnešní zkoušce z šermu jsem zabil člověka. Byl však nevinný, stal se obětí falešného obvinění, jehož účelem bylo pouze to, aby se mi postavil ve zkoušce.“

Pobavení v králově tváři vystřídal výraz mnohem vážnější, ale jinak naprosto nečitelný. „Pověz mi o tom.“

Vélín mu odvyprávěl, jak byl Urian zatčen, jak jeho ženu uvrhli do Černé kobky, a nakonec přidal jména mužů, kteří za to byli odpovědní: Džentil Al Hilsa, soudce, který Uriana odsoudil, a Mandril Al Unsa spolu s Harisem Estianem, dva boháči, kteří se chtěli přiživit na jeho smrti.

„A odkud to všechno víš?“ zeptal se král, když skončil.

„Dnes večer za mnou přišel jeden muž. Muž, kterému důvěřuji.“ Vélín zaváhal a sbíral odvahu k riskantnímu kroku, o němž věděl, že se mu nemůže vyhnout. „Muž, který ví mnohé o utrpení Popíračů žijících v království.“

„Aha. Na člena řádu si vybíráš neobvyklé přátele.“

„Víra nás učí, že lidská mysl by měla být pravdě otevřená, ať ji najde kdekoli.“

„Vypadá to, že umíš také mluvit jako tvoje matka.“ Král vzal z hromádky na stole čistý list pergamenu, namočil brk do lahvičky s černým inkoustem a napsal několik řádků. Nato si pero utřel do rukávu, namočil ho do červeného inkoustu a pod černý text přidal červený seznam. Celý dokument zakončil složitým podpisem, pak vzal svíčku a kostku pečetního vosku a

nahříval ji nad plamenem, až z ní na spodní okraj pergamenu odpadla velká kapka. Chvilku na roztavený vosk jemně foukal, načež do něj obtiskl svůj pečetní prsten.

„Pokaždé když něco takového podepišu,“ řekl, když odložil brk, „musím upravit svoji mapu.“ Vélin se otočil zpátky k seznamu na stěně a znovu si prohlédl černá slova přeškrtnutá červenou barvou. *Jména*, došlo mu. *Jména mužů, které nechal zabít. Někde mezi nimi musí být i Nortahův otec.*

„Dám ty muže popravit,“ oznámil mu král. „Jen na základě toho, cos mi řekl. Žádný soud nebude, královské slovo je nade vším zákonem. Jejich rodiny mě za to budou nenávidět, ale vzhledem k tomu, že se chystám zkonfiskovat jejich majetek a oni zůstanou bez peněz, nijak to nevádí.“

Vélin pohlédl králi do očí. Přemýšlel, jestli je to nějaký trik, ale nic takového v nich neviděl. „Rodina by neměla nést následky zločinů svého jediného člena.“

„V případě šlechticů to tak být musí. Když jim jejich majetek nechám, dřív nebo později ho použijí proti mně. Navíc ty muže a jejich rodiny znám. Je to zlá, hamižná sebranka. Zaslouží si život ve stoce.“

„Vkládáte v má slova velkou důvěru, Vaše Veličenstvo. Mohl bych lhát...“

„Nelžeš. Za třicet let se král naučí, jak rozpoznat lež.“

Králova spravedlnost je vážně tvrdá, říkal si Vélin. Nebyl si jistý, zda to dokáže strávit. Když však uviděl rozhodnost v králově výrazu, pochopil, že nemá jinou možnost. Rozhodnuto bylo ve chvíli, kdy otevřel ústa. „A manželka toho muže?“

„Tak s tím bude potíž. Je to zatvrzelá Popíračka. Princip Tendris bude jistě usilovat o to, aby ji zavřeli do klece zavěšené na hradbách. Pokud samozřejmě nezemře už při výslechu.“

„Vaše Veličenstvo, jste přece vládce tohoto království a Nejvyšší služebník Víry. Musí být nějaká cesta...“

„*Musí?*“ V králových očích se mísila zlost s pobavením. „To, co *musím*, už jsem dnes udělal.“ Ukázal na rozsudek smrti, který sepsal. „Královou povinností je šířit spravedlnost tam, kde může. Nechám ty muže zabít, protože porušili zákony tohoto království a zaslouží si smrt. Co se však týče ženy oběti, její zločiny nespadají do mých pravomocí. Otázka proto nezní, co musím udělat, ale co mohu udělat, aby to posloužilo mým záměrům. Tak mi, Véline Al Sorno, pověz, k čemu mi bude dobré, když té ženě zachráním

život. Dostal jsi se ke mně díky svému jménu, to nemáš nic jiného, co bys mi nabídl?“

Matko, odpust' mi. „Vím, že než mě můj otec poslal do řádu, Vaše Veličenstvo se mnou mělo jisté plány. Pokud vás to potěší, podvolím se vašemu přání, pakliže to pomůže k propuštění Urlianovy ženy.“

Král sáhl po křišťálové karafě na stole a nalil si do skleničky trochu červeného vína. „Cumbrélské, deset let staré. Jednou z výhod královského úřadu jsou dobře zásobené sklepy.“ Pak nabídl karafu Véliinovi. „Dáš si?“

Véliina pořád ještě bolela hlava po té pitce v hostinci. „Ne, děkuji, Veličenstvo.“

„Tvůj otec se mnou také nikdy nepil.“ Král pomalu usrkával víno. „Ale také se nikdy neodvážil se mnou smlouvat. Já dal rozkaz a on ho vykonal.“

„V loajalitě je naše síla.“

„Ano. Milé krédo, jedno z mých nejoblíbenějších. Vybral jsem mu ho, vybral jsem mu dokonce i jestřába jako erbovní znak vaší rodiny. Vlastně to byl takový vtip. Tvůj otec sokolnictví nesnášel, přece jen je to sport pro šlechtu.“ Znovu usrkal svého vína a rukávem ušmudlaným od inkoustu si otřel červeň ze rtů. „Víš, proč opustil mé služby?“

„Slyšel jsem, že jste se nepohodli ohledně jeho přání oženit se a učinit svoji dceru zákonným potomkem.“

„Takže ty o ní víš? To muselo být překvapení. Je pravda, že jsem odmítl otcovu žádost o svolení ke svatbě a že se kvůli tomu rozčílil. Ale ve skutečnosti jsem přesvědčen, že se rozhodl ode mě odejít poté, co jsem musel nechat zabít svého prvního ministra. Sice si celé roky šli po krku, ale když vyšlo najevo Al Sendalovo zlodějství, byl tvůj otec jediný, kdo se ho zastal. Samozřejmě musel zemřít, ačkoli to byla politováníhodná ztráta. Jen málo mužů se ve financích vyzná tak dobře jako Artis Al Sendal.“

„Už od dětství sloužím s jeho synem, Veličenstvo. Nikdy neuvěřil tomu, že jeho otec kradl z vaší pokladny.“

„Ale on nekradl peníze, on kradl moc. Moc je neuvěřitelně lákavá věc, Véliine. Abys ji ovšem dokázal dobře ovládat, musíš ji nenávidět stejně, jako ji miluješ. Lord Artis to nikdy nepochopil, veškeré jeho jednání bylo vedeno pouze jeho ctižádostí, přičemž ohrožoval mír v království, takže jsem ho musel nechat zabít.“

„A zbavit jeho rodinu veškerého majetku?“

„No jistě. Alespoň jsem však dohlédl na to, aby o jeho ženu a dcery bylo postaráno, cítil jsem, že jim to dlužím. Pán věže Al Myrna byl tak laskav, že

je vzal pod svá ochranná křídla. Věnoval té ženě nějakou půdu v Severních provinciích, samozřejmě pod falešným jménem. Nemohu dovolit, aby si mí šlechtici mysleli, že jsem příliš milosrdný.“

„Mému bratrovi by se velmi ulevilo, kdybych mu to mohl říct.“

„To je mi jasné. Ale nesmíš.“

Král odložil sklenici, vstal a protáhl si ztuhlé nohy, načež se přesunul k mapě nad krbem. „Sjednocené království,“ řekl. „Čtyři kraje, které kdysi rozdělila válka a nenávist, jsou znovu sjednoceny v loajalitě k mé osobě. Ovšem až na to, že nejsou. Nilséinci se mi poddali, protože už byli unavení z toho, jak armády každých pár let vyplení jejich zemi. Renfélin přišel v bojích o polovinu svých rytířů a kníže Theros pochopil, že jestli se mnou bude dál bojovat, brzy přijde i o tu druhou polovinu. Cumbrelinci se mě bojí a stejnou měrou mě i nenávidí, ještě víc se ale bojí Víry, takže zůstanou loajální, dokud ji budu držet za jejich hranicemi. Tohle je království, pro jehož sjednocení jsem prolil celé moře krve, a tvým prostřednictvím jsem chtěl zajistit, aby se znovu nerozpadlo, až zemřu.“

Máš pravdu, měl jsem s tebou velké plány. Syn Pána bitev a bývalé mistryně Pátého řádu, přičemž ani jeden z nich nebyl urozený. Díky tobě bych si na svoji stranu naklonil prostý lid nejen v Asrélinu, ale ve všech krajích. A jakmile bych získal srdce poddaných, jejich páni by mohli volat po válce, ale nikdo by je neposlouchal. Měl jsem s tebou zatraceně velké plány, Mladý jestřábe.“ Bloudil očima po mapě a lítostivě si povzdechl. „Jenže tvá matka s tebou měla jiné úmysly. Když přesvědčila Principa Arlyna, aby tě přijal do Šestého řádu, udělala z tebe bratra, který podléhá Víře, nikoli mně.“

„Vaše Veličenstvo, pokud si to přejete, odejdu z řádu...“

„Na to už je příliš pozdě. Všichni by pochopili, že jsi Víru opustil na můj rozkaz. A kdybych řádu odloudil jeho nejslavnějšího syna, moc by mi to na oblíbenosti nepřidalo. Kdepak, ty plány, které jsem s tebou měl, jsou už dávno zapomenuty.“

Vélin hledal slova, nějaký argument, kterým by si zajistil královu pomoc. Vyhlídka, že by Urlianovu ženu nechal napospas mučení a pomalé smrti, pro něj byla nesnesitelná. Jak se ho zmocňovala panika, začal v hlavě sprádat šílené plány. Pronikne do Černé kobky a zachrání ji, jeho bratři mu pomohou, tím si byl jistý, přestože by to pro všechny nejspíš znamenalo jistou smrt...

„Nebyl jsem první, víš?“ řekl král tiše. Vélín si všiml, že se dívá na krátký seznam u horního okraje mapy. „Přede mnou jich bylo dalších pět.“ Král zaťukal prstem na pět napsaných jmen. „Pět králů od té doby, co Varin dovedl náš lid do této země a vyhnal Sordaje do lesů a Lonaky do hor. A za pět set let neudržela žádná vládnoucí rodina království déle než po jednu generaci.“

„Princ Malcius je dobrý člověk, Veličenstvo.“

„Můj rezník je taky dobrý člověk, hochu!“ odsekl král zničehonic podrážděně. „I můj podkoní, i ten chlap, co na nádvoří zametá hnůj. Můj syn je dobrý člověk, to je pravda, ale být králem vyžaduje víc než jen dobrotu. Až převezme trůn, měl jsi mu stát po boku, abys zastal to, co on nedokáže. Teď mi nezbývá než vytvořit z našeho království tak velkou říši, aby se ti, kdo by ji chtěli rozbít, obávali toho, že když padne říše, padnou i oni.“

Vrátil se do svého křesla a ztuhle se posadil. „Takže dám dohromady nový plán. A ty, bratře Vélíne Al Sorno, opět posloužíš mým záměrům.“ Prohrabal se hromádkou papírů na stole a vytáhl z ní svazek dokumentů zapečetěných černým voskem. „Princip Tendris mě neustále zaměstnává svými loajálními radami a pokornými prosbami ohledně nových pravidel boje s bezvěrci. Tady“ – král vybral hned první dokument – „například navrhuje, aby vojáci královské armády zmrskali každého, kdo nedokáže na požádání odříkat katechismus Víry.“

„Princip Tendris je ve svém přesvědčení až příliš horlivý, Vaše Veličenstvo.“

„Princip Tendris je pošetilý fanatik. Ale i s fanatiky je možné vyjednávat.“ Král vytáhl další listinu a začal číst: „Co nejpokorněji si dovoluji znovu upozornit Vaše Veličenstvo na pravidelná hlášení o tom, že v Martišském lese se shromažďují bezvěrci v neslýchaných počtech. Od spolehlivého zdroje jsem se dozvěděl, že jde o stoupence cumbrélinského náboženství, kteří jsou ve svém kacířství velmi neoblomní. Jsou dobře ozbrojeni, a jak mne můj zdroj ujistil, neváhají odpovědět na jakýkoli pokus o jejich rozpuštění nevidaným násilím. Se vši úctou důrazně žádám Vaše Veličenstvo, aby vyslyšelo mé prosby a zahájilo v této věci rozhodné kroky.“

Král odhodil pergamen stranou. „Co si o tom myslíš?“

„Princip vás žádá, abyste do Martišského lesa vyslal armádu, která by všechny Popírače vymýtila.“

„Přesně tak, jako by mí vojáci neměli na práci nic lepšího než běhat celé měsíce po lesích, kde na ně za každým stromem číhá cumbrélinský lukostřelec. Kdepak, královská armáda se k Martišskému lesu nepřiblíží na deset mil. Ale ty ano.“

„Já, Vaše Veličenstvo?“

„Ano. Přesvědčím Principa Arlyna, aby do Martišského lesa vyslal menší jednotku bratrů. A ty budeš mezi nimi. Stejně jako jeden mladík jménem Linden Al Hestian. Znáš to jméno?“

„Al Hestian.“ Vélín si vzpomněl na zuřivého muže, který si bičem prosekával cestu davem na letní slavnosti toho roku, kdy byl Nortahův otec popraven. „Jednou jsem potkal lorda maršála, který se jmenoval stejně.“

„Lakril Al Hestian, lord maršál mého Dvacátého sedmého jezdeckého regimentu. Schopný důstojník a jeden z mých nejbohatších poddaných. Stejně jako můj bývalý první ministr je to cílevědomý muž, především co se týče jeho syna. Jeho staršího syna, Lindena.“

Vélín cítil, jak se mu začíná stahovat žaludek. „Takže je to jeho syn, Veličenstvo?“

„Vznešený mladík s mnoha obdivuhodnými vlastnostmi, mezi něž bohužel nepatří pokora a bystrost. Má spoustu přátel, vlastně spíš zástup obdivovatelů a patolízalů. Nic nepřitahuje nohsledy víc než bohatství a arogance. Je to miláček mého váženého dvora, vítězí v turnajích, svádí dámy a vyhrává souboje. Je to obehnaná písnička. Mladý muž zažívá od dětství jen úspěchy a slávu, načež začne věřit řečem o vlastní výjimečnosti, podporovaným ctižádostivým otcem. Je to zdaleka ten nejoblíbenější muž u dvora, mnohem oblíbenější než můj vlastní syn, který nikdy moc nevynikal ve vynalézavosti. Každý den jsem zasypáván prosbami, abych mladému Al Hestianovi svěřil nějaký úkol, něco, co by mu pomohlo prokázat jeho cenu a nastoupit cestu ke slávě. A tak to udělám. Pasuji ho na královského rytíře a svěřím mu jeho vlastní regiment, s nímž se vydá vyčistit Martišský les od Popíračů. Bohužel předpokládám, že to bude dlouhá a náročná mise a asi tak po“ – král se odmlčel a zamyslel se – „šesti měsících tragicky zemře po nečekaném útoku kacírů.“

Jejich oči se setkaly a Vélínovi se obracel žaludek hněvem a bezmocí. *Jsem blázen*, říkal si. *Myška, která chce vyjednat se sovou*. „A Urlianova žena, Vaše Veličenstvo?“ nedal pokoj se svým požadavkem.

„Troufám si tvrdit, že až Principu Tendrisovi povím o svém plánu na výpravu do Martišského lesa, zaujme trochu vstřícnější postoj. Zvláště když

členem té armády budeš i ty. Má tě rád. Zaručím se za tu ženu, řeknu mu, že jsem přesvědčen o její nápravě, a pokud ona neřekne nic, co by jí mohlo uškodit, bude zítra večer volná.“

„Potřebuji jistotu, že o ni a jejího syna bude postaráno.“ Vélín se přinutil dál hledět králi přímo do očí. „Jestli mám být členem té výpravy.“

„Věřím, že Pán věže Al Myrna ještě pro jednoho nebo dva uprchlíky nějaké místo najde. Rozdíl mezi služebníky Víry a Popírači v Severních provinciích téměř nic neznamena.“ Král se sklonil nad stolem, zvedl svůj brk a narovnal před sebou čistý list pergamenu. „Rozkazy dostaneš během několika dní.“ Pak se jeho pero znovu rozběhlo po pergamenu.

Vélinovi chvilku trvalo, než pochopil, že je propuštěn. Když se zvedl z křesla, trochu se mu zatočila hlava. Nedokázal říct, jestli za to může zloba, nebo smutek. „Děkuji vám za váš čas, Veličenstvo,“ vykoktal a vykročil ke dveřím.

„Pamatuj si, Mladý jestrábe,“ řekl král, aniž by vzhlédl od pergamenu. „Co se tebe týče, tohle není celý můj plán. Je to pouhý začátek. Já rozkazuji, ty konáš. Je to obchod, který jsi dnes v noci uzavřel.“ Zvedl hlavu a podíval se Vélinovi do očí. „Rozumíš tomu?“

„Rozumím tomu dokonale, Veličenstvo.“

Král na něj ještě chvilku upřeně hleděl a pak se bez dalšího slova vrátil k psaní.

* * *

Když Vélín sešel ze schodiště za tajnými dveřmi, kapitán Smolen na něj čekal v sále. „Vaše návštěva je u konce, bratře?“

Vélín přikývl, posbíral si ze stolku své věci a zbraně a rychle se oblékl. Hnala ho silná touha co nejrychleji odtud zmizet. Potřeboval čas o samotě, aby mohl přemýšlet. Uvědomoval si závažnost své dohody s králem a v hlavě mu zmateně vířily nejrůznější myšlenky a pocity. Neustále si v duchu opakoval králova poslední slova. *Co se tebe týče, tohle není celý můj plán. Je to pouhý začátek.*

„S dovolením vás teď opustím,“ oznámil mu Smolen na rohu chodby, o níž si Vélín pamatoval, že vede k východní bráně. „Volají mě další naléhavé povinnosti.“

Vélín nahlédl do ztemnělé chodby a pak se otočil zpátky ke Smolenovi. V jeho obličeji zahlédl náznak rozpaků. „Naléhavé povinnosti, kapitáne?“

„Ano.“ Smolen si odkašlal. „Velmi naléhavé.“ O krok ustoupil, formálně mu pokývl na pozdrav, pak se otočil a odkráčel směrem, kterým právě

přišli.

Vélin se znovu podíval do chodby před sebou. Z toho mlhavého pocitu, že je tady něco špatně, se mu rozbušilo srdce. *Je plná skrýší*, říkal si v duchu. *Král má nedůvěryhodné sloužící*. Napadlo ho, že kapitána dohoní a přinutí ho, aby před ním prošel chodbou jako první, ale nedokázal k tomu sesbírat dost odhodlání. Měl za sebou velmi dlouhou noc. A kromě toho si ho vždycky může najít později. Ze záhybů svého pláště vytáhl jeden vrhací nůž a vykročil kupředu.

Čekal, že útok přijde v té nejtemnější části na konci chodby, ale nic se nestalo. Žádný muž v černém se šavlemi v rukou se na něj nevrhl. Stejně však ve vzduchu cítil nějakou slabou vůni, jemnou a sladkou jako květy za horkého letního dne...

„Slyšela jsem o tobě, že jsi krasavec.“

Vélin se prudce otočil za tím hlasem, ale ve chvíli, kdy ji uviděl, už nebyl schopen hodu zabránit. Napůl skrytá ve stínech tam stála nějaká dívka. V poslední chvíli ruku s nožem strhl stranou, takže se čepel zabodla do stěny jen kousek od její hlavy. Dívka o nůž zavadila pohledem a vystoupila do světla. Vélin už pár pěkných žen v životě viděl. Vždycky si myslel, že nejkrásnější žena, s níž se kdy mohl setkat, je Principila Elera, ale tahle dívka byla úplně jiná. Všechno na ní, od porcelánově hladké pokožky přes něžné rysy tváře až po třpytivé rudozlaté vlasy, vypovídalo o její přirozené dokonalosti.

„To nejsi,“ řekla, když k němu přistoupila blíž a s hlavou nakloněnou na stranu si ho důkladně prohlédla svými jasně zelenými očima. „Ale máš zajímavý obličej.“ Pak zvedla ruku a chystala se mu přejet prsty po tváři.

Vélin ucukl dřív, než se ho stihla dotknout. Poklekl na jedno koleno a hluboce se uklonil. „Vaše Výsosti.“

„Prosím, vstaň,“ vyzvala ho princezna Lyrna Al Nierenová. „Když se budeš pořád dívat do země, moc si nepopovídáme.“

Vélin se postavil. Čekal a snažil se na princeznu moc nezápat.

„Promiň, že jsem tě tak přepadla,“ omluvila se princezna. „Kapitán Smolen byl tak hodný, že mě informoval o tvé návštěvě. Napadlo mě, že bychom si měli promluvit.“

Vélin na to nic neřekl. Pocit, že je něco v nepořádku, ho neopustil. Na tomhle setkání bylo cosi nebezpečného. Věděl, že by se měl omluvit a odejít, jenže nemohl najít ta správná slova. Chtěl, aby s ním mluvila, chtěl jí být nablízku. To nutkání v něm vyvolávalo náhlé a hluboké rozhořčení.

„Chtěla jsem se dnes jít podívat, jak budeš bojovat,“ pokračovala princezna. „Otec mi to samozřejmě nedovolil. Slyšela jsem, že to byl strhující souboj.“

Její podmanivý úsměv v sobě nesl tak dokonalou přetvářku, že vedle ní byl Nortah úplný břídil. *Čeká, že mi tím polichotí*, uvědomil si. „Je něco, co pro vás mohu udělat, Výsosti? Stejně jako kapitána Smolena, i mě volají naléhavé povinnosti.“

„Prosím, na kapitána se nezlob. Obyčejně vykonává svou službu nesmírně pečlivě. Bojím se, že ho trochu kazím.“ Pak se otočila, šla ke stěně, z níž trčel jeho nůž, a s trochou námahy ho ze zdi vytáhla. „Tretky mám ráda.“ Prohlížela si ho a přejížděla po něm prsty. „Mladí muži mi pořád nějaké dávají. Ale žádný z nich mi ještě nevěnoval zbraň.“

„Nechte si ho,“ řekl Vélin. „Když mě teď omluvíte, Výsosti.“ Uklonil se a otočil se k odchodu.

„Neomluvím,“ odpověděla věcně. „Náš rozhovor ještě neskončil. Pojd' se mnou.“ Pokynula mu rukou, v níž držela nůž, a poodešla od stěny. „Budeme si povídat pod hvězdným nebem, jen ty a já. Jako v nějaké písničce.“

Mohl bych prostě odejít, říkal si v duchu. *Nedokázala by mě zastavit... nebo snad ano?* Chvilku zvažoval vyhlídku na boj s celou armádou strážných snažících se mu zabránit v odchodu a pak princeznu raději poslušně následoval chodbou. Vedla ho ke dveřím v nenápadném výklenku, otevřela je a pokynula mu, aby jimi prošel. Zahrada za nimi byla malá, ale i ve světle měsíce si všiml krásy rozkvetlých záhonů. Rostlo tu neuvěřitelné množství květin, daleko víc než v zahradě Principily Elery.

„Měl bys ji vidět ve dne,“ řekla princezna Lyrna, když zavřela dveře, prošla okolo něj a zastavila se u růžového keře. „Navíc už se blíží konec léta, spousta mých miláčků začíná chladem chřadnout.“

Šla k nízké kamenné lavičce stojící uprostřed zahrady, její plášť za ní vznešeně vlál. Vélin se snažil zaměstnat svůj pohled tím, že v záhonech hledal nějakou rostlinu, kterou by poznal. Ke svému překvapení ji našel v podobě drobných žlutých kvítků krčících se pod nízkým javorem. „Zimní jasmín.“

„Ty znáš květiny?“ Princezna zněla překvapeně. „Slyšela jsem, že bratři Šestého řádu neznají nic než válčení.“

„Učíme se mnoha věcem.“

Posadila se na lavičku, zvedla ruce a ukázala na záhony. „Tak co, líbí se ti moje zahrada?“

„Je překrásná, Výchostní.“

„Když jsem byla malá, otec se mě zeptal, co chci jako dárek ke svátku zimního slunovratu. Život v paláci znamená, že člověk nikdy nemá soukromí, vždycky se okolo mě motaly zástupy chův a vychovatelů, tak jsem mu řekla, že chci nějaké místo, kde bych mohla být sama. Dovedl mě sem. Tehdy to byl jen prázdný dvorek a já z něj udělala tuhle zahradu. Nikdo jiný sem nesmí a až dodneška jsem tohle místo nikomu neukázala.“ Pozorně si ho prohlížela a hodnotila jeho reakci.

„To je... velká čest, Výchostní.“

„To ráda slyším. Když jsem tě poctila svým tajemstvím, možná bys mi mohl na oplátku taky jedno svěřit. O čem jsi mluvil s mým otcem?“

Vélinovi se nechtělo odpovědět, ale dobře věděl, že její otázku nemůže jen tak mlčky přejít. Hlavou mu bleskly různé lži, ale měl takové tušení, že princezna po otci zdědila schopnost rozeznat nepravdu. „Myslím, že by král Janus neměl radost, kdyby zjistil, že jsem o tom s někým mluvil,“ odpověděl nakonec.

„Opravdu? Tak to budu muset hádat. Prosím, řekni mi, jestli jsem hádala dobře. Zjistil jsi, že jeden z mužů, s nimiž jsi se dnes bil, byl k tomu souboji postaven neprávem. A přišel jsi otce požádat o spravedlnost. Mám pravdu?“

„Víte toho hodně, Vaše Výchostní.“

„Ano. Bohužel ale zjišťuji, že nikdy nevím všechno. Vyhověl otec tvému požadavku?“

„Byl tak laskav, že učinil spravedlnosti zadosť.“

„Aha.“ V jejím hlase zazněl nepatrný náznak lítosti. „Chudák lord Al Unsa. Vždycky mě dokázalo rozesmát, když jsem se při výročním plesu dívala, jak se potácí po parketu.“

„Jsem přesvědčen, že vaše milé vzpomínky mu budou na šibenici velkou útěchou, Výchostní.“

Její úsměv povadl. „Myslíš si, že mám ledové srdce? Možná mám. Za ta léta jsem poznala spoustu pánů. Byli to usměvaví, přátelští muži, kteří mi dávali sladkosti a dárky a vyprávěli mi, jak jsem krásná, jen proto, aby se vetřeli do otcovy přízně. Některé vyhodil, jiným dovolil zůstat v jeho službách a další nechal zabít.“

Vélin si uvědomil, že jeho vlastní otec musel být jedním z těch mnoha mužů, s nimiž přišla do styku. Napadla ho otázka, jestli v něm také vzbudila

tolik nejistoty. „Můj otec vám také dával dárky?“

„Všechno, co jsem kdy dostala od tvého otce, byly jen chladné pohledy. Ačkoli nebyly až tak chladné jako ten, který mi věnovala tvoje matka. Řekla bych, že se přede mnou měli na pozoru kvůli plánům, které s námi měl můj otec.“

„S námi, Výsosti?“

Princezna zvedla obočí. „Měli jsme se vzít. To jsi nevěděl?“

Vzít? To bylo absurdní, šílené. Oženit se s princeznou. Oženit se s *ní*. Vybavil si tu neomalenu holčičku, kterou viděl při své návštěvě v paláci, když byl ještě malý chlapec. *Já si tě nevezmu, jsi špinavý.* Byl to skutečně způsob, kterým ho král hodlal připoutat ke své rodině?

„Ne, taky jsem z toho nikdy nebyla příliš nadšená,“ řekla princezna Lyrna, jako by mu četla myšlenky. „Teprve teď vidím, jak dobře to měl promyšlené. Často trvá dlouhá léta, než se projeví otcovy skutečné záměry. V tomto případě tě chtěl postavit po bok mého bratra a současně zvýšit mé postavení. Pak bychom ho společně vedli v jeho vládnutí.“

„Třeba váš bratr žádné vedení potřebovat nebude.“

Princezna zvedla svou dokonalou tvář k obloze a prohlížela si nekonečné množství hvězd. „To ukáže čas. Měla bych sem častěji chodit v noci. Ten výhled je vážně překrásný.“ Pak se otočila k němu, tentokrát s vážným výrazem. „Jaké to je, vzít někomu život?“

V jejím hlase byla slyšet čistá zvědavost. Buď nevěděla, že by ho její otázka mohla urazit, nebo jí na tom nezáleželo. Vélina to však z nějakého důvodu nepopudilo. Bylo to něco, na co se ho ještě nikdo nezeptal. Přesto znal odpověď až moc dobře.

„Jako byste si umazala duši,“ odpověděl.

„Ale přesto v tom pokračuješ.“

„Až dodneška to vždy bylo... nutné.“

„A tak jsi šel za mým otcem, abys ulevil svému svědomí. Copak za to od tebe chtěl? Řekla bych, že tě přijal do svých služeb. Špion v řadách Šestého řádu by se mu jistě hodil.“

Špion? Kdyby jen to. „To jste mě sem odvedla jen proto, abyste mi kladla otázky, na něž už znáte odpověď, Výsosti?“

K jeho překvapení se Lyrna rozesmála. Znělo to pobaveně, upřímně. „Jsi tak kouzelný. Nezkoušíš mi lichotit, nezpíváš mi zamilované písně ani necituješ sonety. Jednáš naprosto věcně a bez vedlejších úmyslů.“ Podívala se na vrhací nůž ve své ruce. „A jsi jediný muž, kterému se povedlo mě

skutečně vyděsit. Jako vždy musím vzdát hold otcově předvídavosti.“ Ačkoli mu její přímý pohled nebyl příjemný, přinutil se jí mlčky podívat do očí.

„Na tom, co ti chci povědět, není nic složitého,“ řekla. „Odejdi z řádu a dej se do služeb mého otce u dvora i ve válce. Časem z tebe udělá královského rytíře a pak můžeme naplnit budoucnost, kterou nám přichystal.“

Vélin v její tváři hledal nějaký náznak výsměchu nebo klamu, ale neviděl nic než upřímné odhodlání. „Přejete si, abychom se vzali, Výsosti?“

„Chci respektovat přání svého otce.“

„Váš otec je přesvědčen, že jeho plán již ztratil smysl. Můj odchod z řádu by mu teď nijak neprospěl. Kdybych jednal podle vašeho přání, postavil bych se jeho vůli.“

„Promluvím s ním. Často naslouchá mým radám, určitě odhalí v mých slovech moudrost.“ Vtom to Vélin uviděl. Ten slabý záblesk v jejích očích. Pocit, že je něco v nepořádku, zesílil, když si uvědomil, že už ho viděl, v očích sestry Henny, když se ho pokusila zabít. Nebyla to přímo hrozba, spíš vypočítavost spojená s touhou. Ale jestli sestra Henna toužila po jeho smrti, princezna chtěla ještě mnohem víc a Vélin pochyboval, že šlo o krásnou vyhlídku na jejich společnou budoucnost.

„Cítím se velmi poctěn, Výsosti,“ prohlásil tónem tak formálním, jak jen dovedl. „Ale jistě chápete, že jsem svůj život zasvětil službě Víře. Jsem bratr Šestého řádu a toto setkání je proti dobrým mravům. Byl bych vám velmi vděčen, kdybyste mi už dovolila odejít.“

Princezna sklopila oči a jízlivě se pousmála. „Samozřejmě, bratře. Odpuštěte mi prosím nezdvořilost, s jakou jsem vás zdržela.“

Vélin se uklonil a chystal se odejít dřív, než ho zastaví.

„Čeká mě toho v životě hodně, Véline.“ V jejích slovech nebyl slyšet žádný výsměch nebo přetvářka, byla naprosto vážná a upřímná. *Její skutečný hlas*, pomyslel si.

Zastavil se u dveří, ale neotočil se. Čekal.

„To, co mám před sebou, by bylo snazší s tebou po mém boku, ale dokážu to i bez tebe. A nezastavím se před žádnou překážkou. Věř mi, když řeknu, že bych byla velmi nerada, kdyby se z nás měli stát nepřátelé.“

Vélin se k ní ohlédl. „Děkuji, že jste mi ukázala zahradu, Výsosti.“

Princezna zaklonila hlavu a znovu upřela pohled ke hvězdám. Byl propuštěn. Tou nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl, koupající se v

měsíčním světle. Byl to skutečně neodolatelný pohled. Vélín si horlivě přál, aby se mu už nikdy nenaskytl.

ČÁST III

Velmi mne těší, že Vás mohu informovat o úspěších lorda Al Hestiana a jeho mužů v posledních měsících. Mnozí Popírači zaplatili za své kacířství nebo ve strachu o svůj život uprchli do lesů. Muži berou své poslání velmi vážně, jen několikrát v životě jsem se setkal s vojáky, kteří by chovali takové nadšení pro svou věc.

BRATR YALLIN HELTIS, ČTVRTÝ ŘÁD
DOPIS PRO PRINCIPA TENDRISE AL FORNEHO
Z TAŽENÍ DO MARTIŠSKÉHO LESA
ARCHIV ČTVRTÉHO ŘÁDU

Vernierovy zápisky

Když se odmlčel, můj brk dál horečně kmital po pergamenu. Kolem mě leželo už deset svitků, které jsem popsal jeho příběhem. Venku padla noc a světlo nám dávala jediná lucerna houpající se na ráhnech nad našimi hlavami. Po hodinách psaní už mě bolelo zápěstí a záda jsem měl strnulá od toho, jak jsem se celý den skláněl nad sudem, na němž ležely pergameny. Nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost.

„A dál?“ vyzval jsem ho.

Ve světle lucerny jsem viděl jeho zasmušilý výraz a pohled upřený do dálky. Musel jsem ho znovu oslovit, aby se probral.

„Mám žízeň,“ odpověděl a sáhl po kalabase, kterou si podle kapitánova svolení naplnil vodou z nádrže. „Celých pět let jsem neřekl víc než pár slov za den. Ze všeho mluvení už mě škrábe v krku.“

Odložil jsem brk a opřel se rozbolavělými zády o stěny trupu. „Viděl jste ji ještě někdy?“ zeptal jsem se. „Myslím princeznu.“

„Ne. Poté, co jsem odmítl její plán, jsem jí už nejspíš nebyl k užitku.“ Zvedl kalabasu k ústům a zcela napil. „Ale její sláva s léty rostla. Pověsti o její kráse a dobrotě se šířily po celém království. Často ji vidali v těch nejchudších částech města i království, kde rozdávala potřebným almužny a věnovala peníze na nové školy a nemocnice Pátého řádu. Dvořili se jí mnozí šlechtici, ona však každého odmítla. Říkalo se, že se na ni král zlobí za to, že si nenašla příhodně vlivného ženicha, ale ona se vzepřela jeho vůli, ačkoli ji to hodně bolelo.“

„Myslíte si, že na vás pořád čeká?“ Tragédie té situace hnula moji spisovatelskou duši. „Že léčí své zlomené srdce dobrými skutky, jimiž si chce získat vaši přízeň? Ačkoli podle toho, co ví, jste už pět let mrtvý?“

V jeho pohledu jsem uviděl pobavenou nevěřícnost. Pak se začal smát. Smál se hlubokým, hrdelním smíchem. Hlasitě a tentokrát i velmi dlouho.

„Jednoho dne, můj pane,“ řekl, když ho veselí přešlo, „jestli se znelíbíte svým bohům, se s princeznou Lyrnou možná setkáte. Jestli k tomu dojde, pamatujte na moje slova a rychle utíkejte co nejdál od ní. Myslím, že vaše srdce by rozmáčkla na kaši až příliš snadno.“

Pak mi hodil svoji kalabasu. Rychle jsem se napil a doufal, že tím skryju svoji zlost. Vše, co mi o princezně dosud pověděl, svědčilo o tom, že se jedná o mimořádně inteligentní a svému poslání oddanou ženu, jejímž cílem

je naplňovat přání svého otce a sloužit jeho lidu. Tušil jsem, že s podobnou ženou bych snadno našel společnou řeč.

„Neprovdala se, protože manžel by pro ni znamenal jen přítěž,“ řekl mi Vélín Al Sorna. „Dobré skutky dělá proto, aby si naklonila prostý lid. Když si získá jejich přízeň, dostane s ní i moc. Jestli vůbec má srdce, žene ho kupředu moc, nikoli vášeň.“

V duchu jsem se rozhodl, že životem princezny Lyrny se budu zabývat zevrubněji. Čím víc mi toho Severan vyprávěl, tím víc rostla moje touha vydat se do jeho země. Ačkoli jsem měl podezření, že sám příliš neoceňoval umění a učení kultury, kterou mi popisoval, lačnil jsem po jejím hlubším poznání. Chtěl jsem se začíst do knih ve Velké knihovně a prohlédnout si fresky mistra Benrila Leniala na památku řádění Rudé ruky. Chtěl jsem spatřit staré kamenné stěny Kruhu, kde prolil krev těch tří mužů. Obyvatele Sjednaceného království jsme vždy považovali za nevzdělané divochy a je pravda, že mnozí jejich bojovníci jimi skutečně byli. Teď jsem ale pochopil, že světu dokázali nabídnout mnohem víc než barbarské chování a válečnické umění. Za těch několik hodin jsem se o jeho království dozvěděl víc než za celé roky shánění podkladů pro svoji válečnou kroniku. Něco ve mně roznítil, touhu po sepsání nové knihy, obsáhlejší a bohatší než veškeré mé předchozí dílo. Kroniky jeho království.

„Dodržel král svůj slib?“ zeptal jsem se. „Skutečně učinil spravedlnosti zadost a zachránil tu ženu z Černé kobky?“

„Muži, které jsem jmenoval, byli druhého dne popraveni. Ta žena a její syn odcestovali během týdne do Severních provincií.“ Odmlčel se a v obličejí se mu rozhostil zármutek. „Před odjezdem jsem ji navštívil, Erlin to setkání zařídil. Požádal jsem ji o odpuštění. Plivla na mě a nazvala mě vrahem.“

Vzal jsem znovu do ruky svůj brk a zapsal si jeho slova, ačkoli jsem si dovolil změnit „plivla na mě“ za „proklela mě mocí všech svých popíračských bohů“. Rád své texty obohacuji trochou barvitosti.

„A vaše část dohody?“ pokračoval jsem. „Udělal jste, co král rozkázal? Zabil jste Lindena Al Hestiana?“

Podíval se na své ruce, které měl položené na kolenou, a protáhl si prsty. Mezi jizvami jasně vystoupily žíly a šlachy. Ruce zabijáka, pomyslel jsem si s vědomím, že by mě dokázal uškrtit během několika vteřin.

„Ano,“ odpověděl. „Zabil jsem ho.“

Kapitola jedna

Nenapnutý prut cumbrélinského luku měřil přes pět stop a byl vyrobený z vyzrálého tisového dřeva. Dokázal vyslat šíp až do dálky dvou set, ve cvičených rukou možná i tří set kroků a na krátkou vzdálenost mohl téměř jistě prostřelit zbroj. Ten, který držel Vélin, byl o něco silnější než většina ostatních a jeho ohlazená rukojeť prozrazovala, že byl hojně používán. Jeho majitel měl zkušené oko a ocelovým hrotem svého šípu probodl brněním krytý hrudník Martila Al Jelneka, přívětivého mladého šlechtice, který miloval poezii a rád trochu zdlouhavě vyprávěl o své snoubence, o níž tvrdil, že to je ta nejlepší a nejmilejší dívka v celém Asrélinu, pokud ne na celém světě. Bohužel mu nebylo souzeno se s ní znovu shledat. Oči měl otevřené, ale všechn život z nich dávno vyprchal. Jeho ústa byla potřísněná krví a zvratky, což vypovídalo o bolestivé smrti; cumbrélinští lučištníci hroty svých šípů často namáčeli do směsi vyrobené z Džofrilova kořene a hadího jedu. Majitel luku ležel o pár yardů dál s Vélinovým šípem v paži. Po pádu z koruny břízy, v níž se schovával, si zlomil vaz.

„Nic,“ řekl Barkus, který se plahočil sněhem mezi Kenisem a Dentosem. „Vypadá to, že byl sám.“ Kopl mrtvého lučištníka do hlavy, až se mu na zlomené páteři otočila, pak poklekl a prohledal ho, jestli u sebe nemá nějaké cennosti.

„Kam zmizeli všichni vojáci?“ zeptal se Dentos.

„Rozutekli se,“ řekl Vélin. „Nejspíš většinu z nich najdeme v táboře.“

„Zatracení srabi.“ Dentos se podíval na Martila Al Jelneka. „Copak ho neměli rádi? Podle mě to byl docela fajn kluk. Na šlechtice.“

„Tihle takzvaní vojáci pocházejí z varinsholdských žalářů, bratře,“ vysvětlil mu Kenis. „Ti nejsou věrní nikomu kromě sebe.“

„Našli jste jeho koně?“ zeptal se Vélin. Z představy, že by měli mrtvého mladíka nést do tábora sami, nebyl příliš nadšený.

„Nortah už ho vede,“ řekl Barkus, zvedl se od lučištníka a pohazoval si v dlani několika měďáky. Cumbrélinský toulec hodil Vélinovi. Šípy v něm měly popelavě černé dřívky a krkavčí opeření. Jejich nepřátelé si svou práci rádi podepisovali. „Chceš si ho nechat?“ kývl směrem k luku. „Až se vrátíme do města, mohl bych za něj dostat deset stříbrných.“

Vélin si zbraň potěžkal. „Napadlo mě, že bych zkusil, jak by mi to s ním šlo.“

„Hodně štěstí. Co jsem slyšel, ti burani se s tím učí střílet celý život. Jejich krajský kníže je nutí cvičit každý den.“ Pak se podíval na mince ve své dlani. „Ale moc jim za to asi neplatí.“

„Tahle sebranka bojuje za svého boha, ne za svého pána,“ ozval se Kenis. „Peníze jim nic neříkají.“

Sundali Al Jelnekovi brnění a vyhodili ho na hřbet koně. Barkus se natáhl po jeho váčku na peníze, ale Nortah ho pleskl přes ruku.

„Už to nebude potřebovat, ne?“

„U Víry, vždyť jsme z kláštera odešli před sedmi měsíci!“ odsekl Nortah. „Teď už nemusíš krást.“

Barkus pokrčil rameny. „Síla zvyku.“

Sedm měsíců, pomyslel si Vélin cestou zpátky do tábora. Celých sedm měsíců už naháněli po Martišském lese cumbrélinské Popírače, v čemž jim – velmi nadneseně řečeno – pomáhal Linden Al Hestian a jeho nově ustavený pěší regiment. Linden Al Hestian, který byl nápadně živý už o celý měsíc déle, než král nařídil. S každým končícím dnem Vélin cítil, jak ho břemeno jeho slibu tíží víc a víc.

Prostředí, ve kterém se pohybovali, mu na náladě moc nepřidalo. Martiš nevypadal jako Urlišský les. Byl temnější a hlubší, stromy rostly tak blízko u sebe, že se mezi nimi na některých místech ani nedalo projít. Půda byla navíc zvrásněná mnoha průrvami a roklemi, které poskytovaly příhodný úkryt pro nepřátele a kvůli nimž nemohli jezdit na koních. Všude chodili pěšky s luky a nasazenými šípy v rukou. Jen šlechtici se odmítali svých koní vzdát, čímž se z nich stávaly snadné cíle pro cumbrélinské lučištníky skryté ve větvích stromů. Z patnácti mladých šlechticů, kteří Lindena Al Hestiana doprovázeli, byli čtyři po smrti a další tři zranění tak vážně, že je museli dopravit zpátky do města. Jejich muži trpěli ještě hůře. Do vojska bylo dobrovolně nebo násilím naverbováno šest set mužů, z nichž přišli už o víc než třetinu. Většinou byli zabiti nebo se ztratili mezi stromy, ale někteří z nich určitě využili příležitosti a uprchli. Často nacházeli muže, které už týdny pohřešovali, umrzlé ve sněhu nebo uvázané ke stromu a umučené k smrti. Jejich nepřátelé rukojmí nebrali.

Navzdory všem ztrátám jejich malé řádové mužstvo zaznamenalo několik vítězství. Před měsícem jim Kenis pomohl vystopovat skupinu dvaceti Cumbrélinců, kteří postupovali vpřed potokem. Byl to chytrý krok, ale ne

dost chytrý, když jim byl na stopě Kenis. Sledovali je několik hodin, až se jejich nepřátelé zastavili k odpočinku. Byli to tvrdě vyhlížejší muži v kozlích kůžích a sobolích čepicích. Luky nesli na zádech, nečekali žádné nebezpečí. První salva šípů jich zkosila polovinu, ostatní se otočili a utíkali podle potoka zpět. Bratři tasili meče a dohnali je. Žádný neunikl a žádný nepožádal o milost. Kenis měl pravdu, jejich nepřátelé bojovali za svého boha a neváhali pro něj i umírat.

Po pár mílích už měli tábor na dohled. Spíš než o tábor se jednalo ohradu z kůlů. Zpočátku zkoušeli stavět hlídky, což ovšem jejich nepřátelům posloužilo jen jako noční trénink střeleckého umění. Linden Al Hestian byl nucen rozkázat, aby muži pokáceli stromy, z nichž následně postavili palisádové opevnění, neutěšený kruh do špičky otesaných kmenů tyčící se na jedné z mála mýtin v Martišském lese. Vélín a většina jejich řádového mužstva to vlhké a stísněné místo neměli moc rádi a raději trávili většinu času v lese. Rozdělili se do malých skupin a stavěli si vlastní tábořiště, která každý den přesouvali. Denně se vystavovali smrti a hráli si s Cumbrelinci na honěnou, zatímco Al Hestianovi vojáci se váleli v bezpečí opevněného tábora. Skupina vedená nešťastným Martilem Al Jelnekem byla po několika týdnech první, která relativní pohodlí tábořiště opustila, a to navíc muže musel donutit k pochodu výhrůzkami, že je zmrská. Za takových okolností stačil jediný nepřátelský šíp a všichni se rozutekli.

U brány čekal podsaditý bratr se zarostlým a omrzlým obočím a zlostným, podmračeným pohledem. Vedle něj seděl obrovský pes s šedivými skvrnami, který se výhrůžným výrazem svému pánovi hladce vyrovnal.

„Bratře Makrile,“ pozdravil ho Vélín mírnou úklonou. Makril si na formality moc nepotrpěl, ale jako velitel jejich mužstva si alespoň nějaký projev úcty zasloužil, zvláště před Al Hestianovými vojáky, kteří postávali za bránou a ustrašenými pohledy kmitali očima mezi tělem Al Jelneka a tmavou hradbou stromů, jako by k nim každou chvíli mohl z lesa přisvištět cumbrelinský šíp.

Vélínovi se podařilo skrýt své překvapení, když přišel do Principovy komnaty a uviděl v ní Makrila, jak sedí a s nevěřicným výrazem si v ruku prohlíží červený kus látky ve tvaru kosočtverce.

„Tuším, že vy dva už se znáte,“ začal Princip.

„Potkali jsme se během mé zkoušky přežití v divočině, Principe.“

„Bratr Makril byl jmenován velitelem naší výpravy do Martišského lesa,“ vysvětlil mu Princip. „Budeš plnit jeho rozkazy bez otázek.“

Jen málokdo očividně znal Martišský les tak dobře jako Makril, kromě mistra Hutrila, který nemohl být uvolněn ze svých povinností v klášteře. Jejich mužstvo čítalo pouhých třicet bratří, většinou zkušených mužů od severních hranic, kteří se před Makrilem měli podobně jako Vélín na pozoru. Ten se však rychle projevil jako schopný taktik, ačkoli jeho způsob velení byl občas poněkud svérázný.

„Jedna pitomá hodina,“ zavrčel. „Měli jste jít na jih celé dva dny.“

„Muži lorda Al Jelneka se rozprchli,“ vysvětloval Nortah. „Neviděli jsme moc důvodů, proč bychom měli jít dál.“

„Ptal jsem se tě snad, ty usoplenče?“ obořil se na něj Makril. Od začátku k nim všem choval zášť, ale největší porci svého hněvu si schovával pro Nortaha. Čumák, jeho pes, vedle něj souhlasně zavrčel. Vélín neměl tušení, kde Makril toho křížence našel. Jasně však bylo, že po zkušenosti se Šrámem to s volarskými otrokáři vzdal a jednoduše se spokojil s tím největším a nejzlejšším loveckým psem, jaký mu přišel pod ruku, nehledě na plemeno. Několika vojákům dal pes důrazně najevo, že se nevyplácí zkoušet ho hladit nebo mu jen pohlédnout do očí.

Nortah na Makrila hleděl s plně opětovanou nenávistí. Vélínovi trvale dělalo starosti, co by se stalo, kdyby ti dva spolu zůstali o samotě.

„Mysleli jsme si, že nejlepší bude vrátit se s tělem do tábora, bratře,“ vysvětlil Vélín. „Večer se pak sami znovu vydáme na cestu.“

Makril obrátil svůj zamračený pohled k Vélínovi. „Někteří muži se dostali zpátky. Tvrdili, že tam těch hajzlíků bylo nejmíň padesát.“ Makril Cumbréincům zásadně říkal hajzlíci. „Kolik jste jich sejmuli?“

Vélín potěžkal v ruce luk jejich oběti. „Jednoho.“

Makril stáhl své zarostlé obočí k sobě. „Jednoho z padesáti?“

„Jednoho z jednoho, bratře.“

Makril si ztěžka vzdychl. „Měli bychom to ohlásit jeho lordstvu. Může napsat další dopis.“

Lord Linden Al Hestian byl vysoký a urostlý, s milým úsměvem a pořádným smyslem pro humor. V boji byl odvážný a s mečem i halapartnou to uměl moc dobře. Navzdory královu popisu také projevil schopnost rychlého rozhodování a jeho zjevná povýšenost byla jen důsledkem pýchy mladého muže, který toho za svůj krátký život hodně dokázal a jednoduše neviděl důvod, proč by měl skrývat spokojenost se sebou samým. Ke své

velké lítosti měl Vélín mladého šlechtice docela rád, ačkoli musel uznat, že to byl mizerný vojevůdce, protože postrádal potřebnou nemilosrdnost. Mnohokrát svým mužům vyhrožoval zbičováním, ale vzdor jejich zbabělosti, opilosti a stavu tábora zatím nikomu žádný trest neuložil.

„Bratři!“ přivítal je s širokým úsměvem, když došli k jeho stanu. Jakmile však uviděl tělo ležící na hřbetu koně, jeho úsměv povadl. Nikdo z uprchnuvších mužů se zjevně neobtěžoval sdělit mu, co se stalo.

„Upřímnou soustrast, lorde,“ řekl mu Vélín. Věděl, že ti dva se přátelili už od dětství.

Linden Al Hestian se zármutkem v očích přistoupil k tělu a jemně pohladil svého mrtvého přítele po vlasech. „Zemřel v boji?“ zeptal se po chvíli hlasem plným citu.

Vélín viděl, že Nortah už otevírá pusku k odpovědi, a tak ho rychle předběhl. Nortah v přítomnosti lorda Al Hestiana často projevoval svoji krutou povahu a bez váhání vyjadřoval své rozhořčení a kritiku. „Byl velmi odvážný, pane.“

Ve skutečnosti Martil Al Jelnek fňukal jako dítě, když ho našli s šípem trčícím z břicha, a zatímco z něj pomalu vyprchával život, natahoval k Vélínovi ruce v krátkých, zoufalých křečích. Na konci se pokoušel něco říct, Vélín si tím byl jistý. Přes krev a zvratky mu ale nebylo rozumět. Možná to byl nějaký vzkaz pro jeho milovanou. To už se nikdy nedozví.

„Odvážný,“ zopakoval Al Hestian s mírným úsměvem. „Ano, takový byl vždycky.“

„Jeho muži se rozutekli,“ hlásil Nortah. „Stačil jediný šíp a byli v prachu. Ta vaše armáda není nic víc než banda smradlavých zločinců.“

„Tak dost!“ vyštěkl bratr Makril.

Přišel k nim seržant Krelnik a břitce Al Hestianovi zasalutoval. Byl to podsaditý muž krátce před padesátkou s výrazně zjizveným obličejem a s nelítostným přístupem ke svým mužům. Jako jednoho z mála zkušených vojáků, který od svých šestnácti let sloužil u královské armády, ho Al Hestian moudře jmenoval mistrem seržantem odpovědným za kázeň vojska. Navzdory všem jeho snahám však byl Nortahův popis naprosto přesný, armáda se skutečně podobala spíš tlupě zbabělců.

„Nechám postavit hranici, pane,“ řekl seržant Krelnik. „Měli bychom jeho tělo ještě dnes večer svěřit ohni.“

Al Hestian přikývl a poodstoupil od mrtvoly. „Ano. Děkuji vám, seržante. I vám, bratři, že jste ho dopravili zpět.“ Pak se vrátil do svého

stanu. „Bratře Makrile, bratře Vélíne, máte chvíli?“

Al Hestianův stan postrádal přepychové vybavení příznačné pro stany ostatních šlechticů. Volné místo zabírala jeho zbroj a zbraně, o které sám pečoval. Většina pánů si s sebou přivedla jednoho nebo dva sluhy, ale lord Al Hestian se o sebe zjevně dokázal postarat sám.

„Prosím, bratři.“ Pokynul jim, aby se posadili, a sám si sedl k přenosnému stolku, u něhož vyřizoval úřední povinnosti, které trápily všechny vojevůdce. „Psaní od krále,“ řekl a zvedl ze stolu obálku. Když Vélín spatřil královskou pečeť, srdce mu začalo tlouct o něco rychleji.

„Lordu Lindenovi Al Hestianovi, veliteli Třicátého pátého pěšího regimentu, od Jeho Veličenstva Januse Al Neirena,“ četl Al Hestian. „Pane, přijměte prosím mé uznání za to, že udržujete svůj regiment v poli po tak dlouhou dobu. Méně významní velitelé by se bezpochyby snažili ukončit svoji misi v Martišském lese v co nejkratší lhůtě, vy však zjevně nosíte v hlavě jakousi rafinovanou strategii. Musím přiznat, že je patrně rafinovanější, než jsem schopen z té vzdálenosti posoudit. Jistě si vybavíte, s jakou laskavostí nám Princip Arlyn poskytl mužstvo bratrů Šestého řádu, které by nyní rád zaměstnal na jiných místech. Slyšel jsem, že je mezi nimi i syn mého bývalého Pána bitev. Věřím, že po svém otci zdědil schopnost vykonat rozkazy svého krále nanejvýš pohotově a bez váhání. Možná byste mohl své plány s těmito bratry probrat, jistě by vám s největší radostí pomohli se stanovením dalšího postupu.“

Zděšený Vélín si všiml, jak se mu chvějí ruce. Skryl je ve svém plášti a doufal, že si ostatní budou myslet, že je mu zima.

„Takže to vypadá, bratři,“ věnoval jim Al Hestian upřímně zoufalý pohled, „že jsem nucen vyžádat si vaši radu.“

„Já jsem vám radil už několikrát, lorde,“ řekl Makril. „Zbičujte pár mužů, ty nejlínější a nezbabělejší vyžeňte z brány beze zbraní a dejte seržantu Krelnikovi volnou ruku v udržování pořádku.“

Al Hestian si mnul spánky a v jeho obličeji byla jasně patrná únava. „Taková opatření by mi jen těžko pomohla získat si srdce těch mužů, bratře.“

„Na jejich srdce se vykašlete. Jen málo vojevůdců si získá náklonnost svých vojáků. Většina jich vládne pomocí strachu. Když se vás budou bát, začnou k vám chovat úctu. Pak možná zabijí nějaké Cumbrelince.“

„Z dopisu Jeho Veličenstva usuzuji, že nám dává jen několik týdnů, abychom svou zdejší práci nějak ukončili. A navzdory králově předpokladu

musím přiznat, že vůbec netuším, jak Černý šíp a jeho stoupence porazit. I kdybych přistoupil k opatřením, která navrhuje, potřebovali bychom k vítězství v tomto prokletém lese mnohem více času.“

Černý šíp. To jméno získali od svého jediného zajatce za celých sedm měsíců, lučištníka, kterého Nortah sestřelil ze stromu. Žil ještě dost dlouho na to, aby po nich plival nenávist a odpor, a prosil svého boha, aby přijal jeho duši a odpustil mu jeho hříchy. Jejich otázkám se vysmíval. S umírajícím výhrůžky moc nezmůžou. Nakonec Vélin poslal ostatní pryč, posadil se a nabídl muži láhev s vodou.

„Chceš se napít?“

Muži zářily oči vzdorem, ale šílená žízeň způsobená silným krvácením ho přinutila spolknout odmítnutí. „Nic ti neřeknu.“

„Já vím.“ Vélin muži přiložil láhev k ústům, aby se napil. „Myslíš, že ti odpustí? Váš bůh.“

„Náš nebeský Otec je milostivý.“ Umírající ze sebe jednotlivá slova zlostně plival. „Zná mé silné i slabé stránky a miluje mě pro obojí.“

Vélin se díval, jak muž svírá šíp, který mu trčí z boku. Ze rtů mu unikl tichý sten.

„Proč nás tolik nenávidíte?“ zeptal se Vélin. „Proč nás zabíjíte?“

Mužovo bolestné sténání se proměnilo v chraplavý, hořký smích. „Proč vy zabíjíte *nás*, bratře?“

„Přišli jste sem v rozporu s dohodou. Váš kníže se zavázal k tomu, že nebudete šířit slovo svého boha do ostatních krajů...“

„*Jeho* slova není možné svázat hranicemi ani přísluhovači falešné víry. Černý šíp nás sem přivedl, abychom bránili ty, které byste ve službě svému kacířství povraždili. Věděl, že mír mezi námi byla zrada, odporné rouhání...“ Pak se neovladatelně rozkašlal. Vélin se pokusil získat od muže ještě nějaké informace, ale ten dál blábolil jen o svém bohu. Jak ho opouštěl život, jeho slova byla čím dál nesrozumitelnější. Krátce nato ztratil vědomí a během několika minut dodýchal. Z nějakého důvodu si Vélin přál, aby se ho byl zeptal na jméno.

„A vy, bratře Véline?“ Al Hestianova otázka ho okamžitě vrátila do přítomnosti. „Zdá se, že král důvěruje vašemu úsudku. Vidíte nějakou cestu, jak tuto výpravu dovést do zdárného konce?“

Pojďme celou tu krvavou frašku odvolat a vraťme se domů, pomyslel si Vélin, ale nechal si tu myšlenku pro sebe. Al Hestian nemohl les opustit bez vítězství nebo aspoň zdánlivého vítězství. *A podle krále navíc les nemá*

opustit vůbec, připomněl si v duchu. Uzavřel jsi obchod, jehož podmínky musíš dodržet. Kdo říká, že Jeho Veličenstvo nemůže zvrátit už vykonané?

„Vaši muži se stanou pro lučištníky Černého šípu kořistí, kdykoli opustí bezpečí tábora,“ řekl nahlas. „Ale já a mí bratři nikoli. My jsme v tomto lese lovci a Cumbréinci se nás bojí. Z vašich mužů se musí také stát lovci, přinejmenším z těch, kteří k tomu mají předpoklady.“

Makril se uchechtl. „Tihle špinavci neumí rovně ani chcát, natož střílet.“

„Musí tady snad být nějakí muži schopní výcviku. Víra nás přece učí, že i ten největší zatracenec má svou cenu. Navrhuji, abychom vybrali několik vojáků, okolo třiceti. Vycvičíme je a oni nás budou poslouchat. Pak uspořádáme výpravu do lesa, najdeme jedno z ležení Černého šípu a zničíme ho. Až tito muži dosáhnou v boji proti Cumbréincům prvního úspěchu, dodají tím kuráž i ostatním.“ Odmlčel se a sbíral odvalu k tomu, co musel udělat. „Ještě víc by muže inspirovalo, kdybyste se do čela výpravy postavil vy sám, lorde. Vojáci chovají úctu k velitelům, kteří s nimi osobně podstupují nebezpečí.“ *A ve zmatku té výpravy se může stát spousta věcí, třeba se může najít nějaký zbloudilý šíp...*

Al Hestian si hladil řídkou bradku. „Bratře Makrile, souhlasíte s tímto postupem?“

Makril hodil po Vélinovi podezřívavě podmračený pohled. *Vi, že tady něco nehraje, pochopil Vélín. Vycítil to, stejně jako pes vycítí neznámý pach.*

„Za zkoušku to stojí,“ řekl Makril po chvílce. „Ale najít jejich ležení nebude nic snadného. Ti hajzlíci za sebou umí moc dobře zametat stopy.“

„O bratrech Šestého řádu se říká, že jsou to nejlepší stopaři v království,“ odpověděl Hestian. „Jestli je možné ten tábor najít, jsem si jistý, že to dokážete.“ Pak se plácl do kolen. Vyhlídka nějakého řešení ho povzbudila. „Děkuji vám, bratři. Náš plán určitě bude fungovat.“ Vstal ze židle, z jejího opěradla sňal vlčí kožešinu a hodil si ji přes ramena. „Pojďme se do toho pustit. Čeká nás spousta práce!“

* * *

Nikdo z vojáků jako by neměl jméno. Většinou je všichni znali pod jejich přezdívkami z minulosti: Chmaták, Rudý nůž, Hbitá ruka a podobně. Třicet mužů si vybrali jednoduše tak, že nechali celý regiment běhat okolo hradeb a rozhodli se pro ty, kteří odpadli jako poslední. Stáli před nimi ve třech řadách a zlověstně zírali na Makrila, který jim vypočítával pravidla, jimiž se jejich život měl nadále řídit.

„Muž, který se opije bez svolení, bude zmrskán. Ti, kteří se opijí víckrát než jednou, budou propuštěni z regimentu. Jestli si někdo z vás představuje, jak tím pádem pojedou domů, měl by si dobře zapamatovat, že propuštěný muž bude muset odejít z Martišského lesa po svých a beze zbraní.“ Makril se odmlčel, aby na všechny dolehl význam jeho slov. Osamocený, bezbranný muž měl v Martišském lese velkou šanci, že během chvílky skončí přivázaný u stromu nebo vykuchaný jako zvíře.

„Pamatujte si, vy bando chmatáků,“ hřímal Makril, „že lord Al Hestian dal Šestému řádu svolení vycvičit vás podle našich pravidel. Teď patříte nám.“

„K tomu jsem se neupsal,“ zabručel rozmrzele jeden muž s nažloutlou pokožkou, stojící v první řadě. „Měl jsem být ve službách krá...“

Makril ho jediným úderem do brady srazil k zemi. „Bratře Barkusi!“ vyštěkl a překročil odmlouvajícího vojáka. „Deset ran bičem pro tohoto muže. A týden žádný rum.“ Pak přešel pohledem ostatní. „Ještě má někdo chuť diskutovat o podmínkách své služby?“

* * *

Dalšího dne se Kenis s Dentosem vydali do lesa, aby našli tábor Cumbrélineců, zatímco vojáci se budou cvičit v boji. Kombinace výhrůžek bičováním a smrtí se projevila jako vynikající podpora poslušnosti i úsilí. Muži se snažili splnit každý rozkaz, běhali míle ve sněhu, podstupovali namáhavé lekce šermu a souboje holýma rukama a uctivě naslouchali Makrilovi, který se je snažil naučit základy pohybu v lese. Byli ovšem až příliš plní respektu a strachu, a jak Vélin věděl, ustrašený voják je špatný voják.

„S tím si nedělej starosti, bratře,“ řekl mu Makril. „Dokud se víc bojí nás než těch hajzlíků, povedou si dobře.“

Vélin si vzal na starosti výuku šermu, zatímco Barkus si získal úctu svým přímým a tvrdým přístupem k souboji beze zbraní. Nortah rychle vzdal snahy naučit muže střílet z luku, pro který jim chyběla síla i dovednost, a namísto toho se soustředil na kuši, s níž se i ten největší nešika musí naučit zacházet během několika dní. Po prvním týdnu muži uběhli bez remcání pět mil, přestali se bát přespat venku v lese a většina z nich dokázala zasáhnout kuší terč na vzdálenost dvaceti kroků. S mečem a v souboji sice ještě měli rezervy, ale Vélin usoudil, že už se naučili dost, aby se ubránili prvotnímu útoku mužů Černého šípů.

Vélinova pověst ho jako vždy předešla, a tak na něj muži pohlíželi se směsicí obdivu a obav. S Nortahem nebo Barkusem občas vyměnili pár slov, ale ve Vélinově přítomnosti přísně dodržovali naprosté mlčení, jako by si jediným slovem mohli vysloužit okamžitou smrt. Jejich strach ještě prohloubila Vélinova pochmurná nálada, kvůli níž byl netrpělivý a často rozdával bolestivé rány holí, kterou používal pro výcvik v šermu. Občas se přistihl, že zní jako mistr Sollis. To mu na náladě moc nepřidalo.

Al Hestian se rozhodl, že bude cvičit společně s muži. Běhal s nimi a sdílel jejich modřiny. Projevil se jako schopný šermíř a také byl dost vysoký a silný, aby se mohl Barkusovi postavit v souboji beze zbraní. Neustále se snažil bojovníky povzbuzovat, odpadlíky zvedal na nohy, při běhu je táhl za sebou a nadšeně se radoval z jejich skromných pokroků v šermu. Vélin si všiml, že vojáci začínají mladého šlechtice uznávat. Zatímco dříve mu za jeho zády říkali „ten usmrkaný trouba“, teď z něj bylo jednoduše „jeho lordstvo“. Muži pořád vypadali zachmuřeně a k Vélinovi ani jeho bratrům žádný vřelý vztah nechovali, Al Hestian si u nich ale vybudoval dobrou pověst. Když ho Vélin pozoroval, jak trénuje společně s nimi, jeho sklíčenost se ještě prohlubovala. *Vrah.*

Ten hlas ho pronásledoval od prvního dne, kdy začali s výcvikem. Odněkud z hlubin jeho mysli vědoucně šeptal nechutnou pravdu. *Jsi vrah. Nejsi o nic lepší než ten zmetek, co zabil Mikela. Král z tebe udělal svoji loutku...*

„Co myslíte, bratře?“ Al Hestian si k němurazil cestu sněhem. Vypadal vyčerpaně, ale současně zářil optimismem. „Zvládnou to?“

„Potřebujeme ještě nejméně deset dní, lorde,“ odpověděl Vélin. „Pořád se toho ještě musí mnoho naučit.“

„Ale hodně se zlepšili, nemyslíte? Teď už jim aspoň můžeme říkat vojáci.“

Spíš strašáci. Slouží jen jako kulisy k tvému zániku, jako návnada do tvé pasti. „Přesně tak, lorde.“

„Škoda, že se toho nedožil bratr Yallin, co?“ Bratr Yallin ze Čtvrtého řádu byl také členem jejich výpravy. Oficiálně měl Principa Tendrise zpravovat o postupu celé mise, ve skutečnosti ale po několika prvních týdnech v lese začal tvrdit, že nemůže opustit tábor, protože jeho hlavním úkolem je vyučovat muže katechismu oddanosti. Brzy dostal silnou úplavici, již krátce nato podlehl. Pravda byla taková, že nikomu moc nechyběl.

„Je to zvláštní, že Princip Tendris za bratra Yallina neposlal náhradu,“ podotkl Vélin.

Al Hestian pokrčil rameny. „Možná si myslí, že je to tady příliš nebezpečné.“

„Možná. Nebo o smrti bratra Yallina vůbec neví. Možná je tady někdo, kdo jménem bratra Yallina posílá Principu Tendrisovi pravidelná hlášení.“

„Něco takového je naprosto nepředstavitelné, bratře.“ Al Hestian se zasmál a odběhl povzbuzovat muže zápasící nedaleko. *Proč jen nemůžeš být nesnesitelný?* říkal si Vélin. *Proč mi nemůžeš můj úkol ulehčit?* Hlas mu okamžitě odpověděl: *Copak je vražda někdy snadná?*

Kapitola dvě

„Celkem asi sedmdesát mužů,“ huhňal Dentos s pusou plnou soleného hovězího. „Zhruba deset mil na západ odtud. Je to dobře zvolené místo, od východu chráněné roklí, od jihu balvany a od severu a západu příkrým svahem. Nebude snadné tam nečekaně vpadnout.“

Vrátili se po čtrnácti dnech výcviku. Kenis načrtl mapku zobrazující polohu tábora Cumbréinců. Spolu s Al Hestianem a Makrilem se shlukli okolo ohně, aby připravili plán útoku.

„Sedmdesát je pro tuhle bandu dost, bratře,“ nadnesl Barkus. „Dokonce i se všemi našimi bratry budou pořád v přesile.“

„Každý z bratrů vydá nejméně za tři jejich muže,“ odvětil Makril. „Překvapený voják je navíc obvykle poražený ještě dřív, než stačí tasit meč.“ Zahleděl se na Kenisovu mapku a přešel buclatým prstem přes roklí táhnoucí se po východním okraji tábora. „Jak dobře ji hlídají?“

„Ve dne tam jsou tři muži,“ odpověděl Kenis. „V noci pět. Vypadá to, že Černý šíp je hodně opatrný. Tuší, že si pro něj přijdeme v noci. Cesta dovnitř vede tudy.“ Kenis ukázal na balvany lemující jižní hranici tábora. „Dostal jsem se tak blízko, že jsem cítil kouř z jejich dýmek. Ale může tudy projít jen jeden muž. Dalších už by si všimli.“

„Takže nejlepší cestu hlídá pět mužů a dveře může otevřít jen jeden,“ uvažoval Makril. „Pokud se mu podaří nepozorovaně se proplížit přes tábor.“

„Nechali jsme si nějaké jejich oblečení a zbraně,“ připomněl Vélín. „Ve tmě by mě mohli považovat za vlastního.“

„Chceš říct mě, bratře,“ opravil ho Kenis.

„Pět mužů najednou...“

„Jak říká bratr Makril, překvapené muže zabiješ snáz. A navíc jsem jediný, kdo zná cestu.“

„Má pravdu,“ rozhodl Makril. „Já provedu naše bratry přes roklí. A co se týče vás, lorde,“ obrátil se k Al Hestianovi, „navrhuji, abyste dovedl svoji skupinu k jižní hranici, kde počkáte, až k vám dolehnou zvuky našeho útoku, a pak vpadnete dovnitř. Většinu jejich sil stáhneme na sebe, takže byste je měli překvapit ze zálohy.“

Al Hestian přikývl. „To zní jako dobrý plán, bratře.“

„Já bych měl jít s lordem Al Hestianem,“ navrhl Vélina. „Když s nimi bude jeden z nás, muži budou ochotněji poslouchat.“

Z Makrilových přimhouřených očí vyčetl, že jeho podezření nevyprchalo. *Ví to, zasyčel mu hlas v hlavě. Ostatní nebudou mít ani podezření, ale on to ví, cítí to z tebe jako krev.*

„Lepší bude, když s jeho lordstvem půjdou Sendal a Ješua,“ odpověděl Makril s nedůvěřivým pohledem stále upřeným na Vélina. „Až vpadneme do tábora, bude se nám tvůj meč hodit.“

„Ale oni se víc bojí Vélina než nás,“ namítl Barkus. „Když s nimi bude on, je mnohem méně pravděpodobné, že se pokusí utéct.“

„A pro mě by byla čest bojovat po boku bratra Vélina!“ nadchl se Al Hestian. „Podle mě je to moc dobrý nápad.“

Makril se pohledem pomalu vrátil k mapě. „Jak si přejete, lorde.“ Pak ukázal na svah jižně od tábora. „Když to půjde dobře, rozběhnou se z kopce k řece. To je ideální místo pro past. Jestli budou Zemřelí stát při nás, měli bychom je dostat všechny.“ Zvedl hlavu, najednou měl v očích nelítostný výraz. „I tak to ale bude náročná a krvavá bitva. Ti hajzlíci nežádají o milost a nikomu žádnou ani nedají. Řekněte svým mužům, aby se k nim dostali co nejdříve a nezapomněli na své meče. Nesmíme jim dát možnost použít luky. Z toho místa není úniku, buď je všechny zabijeme, nebo se oni postarají o to, abychom zemřeli my.“

Makril stočil plánek do ruličky a vstal. „Pět hodin spánku a pak vyrazíme. Půjdeme ve tmě, aby nás neviděli jejich zvědové. Deset mil sněhem je dost velká vzdálenost, takže sebou budeme muset pořádně hodit. Jestli během pochodu někdo promluví nebo upadne, proříznu mu hrdlo. Než tohle skončí, žádné příděly rumu.“ Pak hodil mapu Kenisovi. „Bratře, ty nás povedeš.“

* * *

Pochod byl tvrdý a muži si sáhli na dno svých sil, ale příslib smrti pro každého, kdo nebude moci jít dál, je hnál kupředu. Řádoví bratři šli v čele s šípy nasazenými v lucích a rozhlíželi se tmou, jestli někde neuvidí cumbrélské zvědy. Čas od času se muži Černého šípu v noci připlížili k táboru a vysílali přes palisádu ohnivé střely, ale poté, co začali Kenis a Makril po západu slunce vyrážet na lov a posbírali během čtyř večerů čtyři luky, jejich návštěvy ustaly. Teď už se Cumbrélsinci k táboru v noci nepřibližovali a jejich pochod tak byl nerušený.

Trvalo jim osm hodin svižné chůze, než dorazili na okraj mýtiny, z níž se zvedal krátký svah směrem ke kamennému náspu, za nímž si Cumbrelinci postavili své ležení. Po pravé straně viděli tmavý stín rokle, kudy Makril povede řádové mužstvo. Neřekl ani slovo, jen jim gestem popřál mnoho štěstí a odvedl osmnáct bratrů přes pastvinu ve volné bitevní formaci.

Potřebuješ něco? naznačil Vélin Kenisovi.

Jeho bratr zavrtěl hlavou a pevně si přitáhl vestu ze sobolí kůže. V ukradeném oblečení vypadal věrohodně. Pak ještě vyměnil svůj luk za cumbrélinský a za opasek si zastrčil sekerku. Rozhodl se, že meč si nechá na zádech. Jejich nepřátelé ukradli Al Hestianovým mužům spoustu asrélinských mečů, takže by neměl působit příliš nápadně.

Hodně štěstí, bratře, znakoval Vélin a dotkl se jeho ramene. Kenis se krátce usmál a vyrazil k balvanům. *Zvládne to,* ujišťoval se Vélin. Během času stráveného v Martišském lese získal v Kenisovy schopnosti ještě větší důvěru. Z toho vychrtlého kluka, který se ustrašeně třásl při vyprávění mistra Gréline o obrovských krysách, vyrostl mrštný, nebezpečný válečník, který se ničeho nebál a zabíjel bez váhání.

Za Vélinem zakřupal sníh, jak se k němu připlížil Al Hestian. „Na jak dlouho to odhadujete, bratře?“ zeptal se šeptem.

Vélin zahnal pocit viny, který ho ovládl při pohledu na upřímný obličej mladého šlechtice. *Přeješ si, aby se nedozvěděl, že jsi to byl ty,* trýznil ho všudypřítomný průvodce v jeho hlavě. *Chceš, aby odešel za hranice světa ve víře v tu lež, že jste byli přátelé...*

„Asi hodinu, lorde,“ zašeptal. „Možná méně.“

„Aspoň si muži budou moci odpočinout.“ Pak se vydal obejít své vojáky a tiše každého z nich povzbudil. Vélin se snažil neposlouchat a soustředil se na tmavé siluety balvanů. Obloha byla pořád ztemnělá, ale její namodralý odstín už ohlašoval brzký příhod denního světla. Makril upřednostňoval útok za úsvitu, kdy bude unaveným strážcům v rokli končit jejich směna.

Vélin se snažil dýchat klidně a počítal plynoucí vteřiny. Čekal na vhodnou chvíli pro svůj plán a pokoušel se zahnat všechny myšlenky, které by ho mohly vyrušit v jeho soustředění. Luk svíral tak pevně, až ho bolela ruka. Když si byl jistý, že uplynula nejméně půlhodina, připlížil se k Al Hestianovi, přikrčil se a zašeptal mu do ucha.

„Mezi balvany určitě také čekají strážci,“ řekl. „Můj bratr je nechá být, aby nevzbudil podezření. Nebude jich sice tolik, aby nás v našem útoku

zastavili, ale mohli by nás střelbou oslabit.“ Potěžkal svůj luk. „Vyrazím teď napřed a postarám se, aby nás neohrozili, až dojde na útok.“

Al Hestian se zvedl. „Půjdu s vámi.“

Vélin ho pevně uchopil za předloktí, aby ho zastavil. „Vy přece musíte vést muže, pane.“

Al Hestian pohlédl k napjatým, ztrhaným tvářím svých mužů a neochotně přikývl. „No jistě.“

Vélin se přinutil k úsměvu. „Uvidíme se u snídane ve stanu Černého šípu.“ *Lháři!*

„Hodně štěstí, bratře.“

Vélin se nedokázal Al Hestianovi podívat do očí, a tak jen přikývl a rozběhl se k balvanům. Tu vzdálenost překonal během chvílky. Pak si našel úkryt mezi obrovskými kameny, které se zvedaly ze sněhu jako podřimující nestvůry. Rychle se rozhlédl, jestli neuvidí nějaké hlídky, v okolí ale nikdo nebyl. Z tábora stoupal tenký proužek dýmu, ovšem žádný hluk, jenž by naznačoval, že vypukl poplach, od něj nepřicházel. Vélin sáhl do toulce a vytáhl z něj šíp zabalený v šátku. Byl popelavě černý s krkavčím opeřením, cumbrélinický šíp původně patřící lučištníkovi, který zastřelil ubohého lorda Al Jelneka. Vražedný nástroj. Šíp, který lorda Al Hestiana připraví o život, zatímco hrdinně povede své muže proti nepřátelskému táboru. *Docela dobrý konec*, říkal hlas v jeho hlavě. *Otec na něj jistě bude pyšný. Vzpomínáš na svá slova? Vzpomínáš na svůj slib? Budu zabíjet, ale nebudu vraždit...*

Nech mě být! okřikl Vélin ten hlas. *Dělám to, co musím. Nemám jinou možnost. Nemůžu porušit dohodu uzavřenou s králem.*

Rozechvělýma rukama nasadil šíp na tětivu. Srdce mu v hrudi divoce bušilo. *Dost!* Protáhl si ruce, aby zahnal třas. *Dělám to, co musím. Už jsem přece zabíjel. Co je proti tomu jeden další mrtvý?*

Za sebou uslyšel slabé zvonění kovu o kov následované drnčením tětív a povykováním zaskočených hlasů. Zvuky bitvy se brzy donesly až na mýtinu a Vélin se díval, jak se zpoza stromů vynořil Al Hestian vedoucí útok. Mladý šlechtic byl snadno rozpoznatelný, běžel o několik kroků před ostatními, dlouhý meč držel nad hlavou a plášť za ním vlál ve větru. Vélin slyšel, jak své muže pobízí do útoku. Měl podivnou radost z toho, že se všichni vojáci vydali za Al Hestianem, protože očekával, že jich spousta uteče.

Zhluboka se nadechl, až ho ledový vzduch zaštípal v plicích, zvedl svůj luk a natáhl tětivu. Krkavčí opeření ho zašimralo na tváři. Zamířil na rychle se přibližujícího Al Hestiana. *Zavraždit člověka je snadné*, říkal si v duchu, když mu tětiva klouzala mezi prsty. *Jako sfouknout svíčku.*

V tu chvíli se odněkud ze tmy ozvalo zavrčení a ve sněhu se něco pohnulo. Vélinovi se z toho naježily vlasy na krku.

Jako oheň se v něm rozhořel ten známý pocit, že je něco v nepořádku. Znovu se mu roztrásl ruce, sklonil luk a otočil se.

Vlk hrozivě cenil zuby, oči mu zářily ze tmy a naježená srst připomínala stříbrné hroty. Když se jejich oči setkaly, zvíře se přestalo výhrůžně hrbít a jeho vrčení utichlo. Prohlíželo si Vélina se stejným zaujetím, jaké si pamatoval z jejich prvního setkání při zkoušce z běhu před mnoha lety.

Ta chvíle jako by trvala věčně. Vlčí pohled Vélina zcela pohltit. Nemohl se ani hnout a hlavou mu běžela jediná myšlenka. *Co to dělám? Já přece nejsem vrah!*

Vlk zamrkal, otočil se a za okamžik zmizel ve sněhu.

Bližící se pokřik Al Hestianových mužů ho vytrhl ze zamyšlení. Když se otočil, uviděl, že už jsou skoro u balvanů. Ani ne dvacet kroků od něj se vztyčila postava v sobolí kůži a napnutým lukem mířila přímo na Al Hestianovu hrud'. Vélinův šíp zasáhl lučištníka do břicha. Za okamžik už byl u něj a probodl ho svou dlouhou dýkou, aby se ujistil, že je skutečně mrtvý.

„Děkuji, bratře!“ zavolal Al Hestian, když se okolo něj hnal směrem k táboru. Vélin se rozběhl za ním, odhodil svůj luk a tasil meč.

Tábor byl plný smrti a plamenů. Cumbrelinci se možná řádovým bratrům vyrovnali v lukostřelbě, ale při boji nablízko byli odsouzeni k porážce. Jejich těla se válela všude ve sněhu mezi hořícími stany. Nějaký zraněný Cumbrelínek se vypoťoval z dýmu, zkrvavená paže mu bezvládně visela u boku, zatímco zdravou rukou máchal sekerou proti Al Hestianovi. Šlechtic před jeho úderem hladce uskočil a srazil muže k zemi dlouhým mečem. Další se vrhl na Vélina. S očima vypoulenýma ve zmatku a strachu se proti němu oháněl dlouhým kopím. Vélin se přikrčil, chytil kopí hned pod čepelí a přitáhl s ním jeho majitele proti svému meči. Jeden z Al Hestianových vojáků se rozběhl vpřed a vrazil Cumbrelinci čepel do hrudi. Jeho vítězný křik se spojil s řevem ostatních mužů, kteří postupovali za Al Hestianem a zabíjeli všechno, co jim přišlo pod ruku.

Vélin viděl, jak se Al Hestian rozběhl do dýmu. Vydal se za ním a spatřil, jak zabil dva muže těsně za sebou. Třetí mu vyskočil na ramena, ovinul Al Hestianovi nohy okolo hrudi a rozmáchl se dýkou. Vélinův vrhací nůž muže zasáhl do zad, Al Hestian ho setřásl z ramen a probodl mu mečem hrudník. Pak šlechtic Vélinovi pokynul na znamení díků a vydal se dál.

Armáda se v tom šíleném krveprolití dál hnala táborem. Její muži cestou zabíjeli těch pár Cumbrélců, kteří ještě dokázali vzdorovat, a probodávali raněné ležící na zemi. Vélin spatřil několik scén jako vystřižených z noční můry: nějaký voják zvedl do vzduchu hlavu, kterou usekl svému protivníkovi, a nechal si jeho krev stékat po tváři, jinde tři muži střídavě bodali do nepřítele svíječícího se na zemi, další se vysmívali Cumbrélcům, který se snažil zatlačit si vyhřezlé vnitřnosti zpět do břišní dutiny. Vélin už v životě viděl opilé muže, ale nikdy ne muže opilé krví. Po měsících strachu a strádání se Al Hestianovi muži s chutí mstili svým utlačovatelům.

Vélin dohnal Al Hestiana, kterého našel, jak nejistě stojí nad klečící postavou mladého Cumbrélince, chlapce, jemuž nemohlo být víc než patnáct let. Mladík měl zavřené oči a rty se mu pohybovaly v tiché modlitbě. Zbraně odložil stranou a ruce spínal na hrudi.

Vélin se zastavil, prudce oddechoval a utíral si krev z meče. Od řeky slyšel řinčení zbraní a bojovný pokřik, jak jeho bratři drtili poslední muže Černého šípu. Rychle se rozednívalo a denní světlo odhalovalo pozůstatky té příšerné bitvy. Okolí bylo poseto těly, z nichž některá se pořád ještě svíjela bolestí, a sníh mezi hořícími stany byl potřísněný krví. Al Hestianovi muži bloudili tou scénou zkázy, okrádali mrtvé a dobíjeli raněné.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Al Hestian. Obličej měl celý od potu a popela a tvářil se zachmuřeně. Touha po krvi, která zachvátila vojáky, se jeho samotného nezmocnila, jemu to nepůsobilo potěšení. Vélin měl velkou radost, že neuposlechl králův rozkaz.

Bude se zlobit, řekl mu neviditelný společník.

Já si to před králem zodpovím, odvětil Vélin. Jestli chce, může si vzít můj život. Alespoň nezemřu jako vrah.

Podíval se na chlapce. Vypadal, jako by vůbec nevnímal jejich rozmluvu ani zvuky smrti okolo něj, soustředil se jen na svoji modlitbu. Mluvil jazykem, který Vélin neznal, slova mu plynula ze rtů tichým, skoro melodickým tónem. Žádal svého boha, aby přijal jeho duši, nebo aby ho zachránil před blížící se smrtí?

„Vypadá to, že máme prvního zajatce, lorde.“ Šťouchl do chlapce špičkou boty. „Vstávej! A přestaň blábolit.“

Hoch si ho nevšímal, naprosto nezaújatě pokračoval v modlitbě.

„Řekl jsem: vstaň!“ Vélin se sklonil a chytil chlapce za kožešinový kabát. V tu chvíli ucítil závan vzduchu, jak mu něco proletělo těsně kolem ucha, načež uslyšel zvuk šípu zabodávajícího se do masa. Když vzhlédl, spatřil, jak Al Hestian s překvapeně zvednutým obočím hledí na černý dřík trčící z jeho ramene. „U Víry,“ vydechl a ztěžka se zhroutil do sněhu. Do krve mu pronikal jed a končetiny se mu začínaly kroutit bolestí.

Vélin se prudce otočil a mezi nedalekými stromy zahlédl obláček rozvířeného sněhu. Zmocnila se ho zlost a rozběhl se za střelcem. Oči jako by mu halil rudý závěs. „Vy tam!“ zavolal na skupinu vojáků. „Postarejte se o jeho lordstvo, potřebuje léčitele!“

Uháněl mezi stromy, všechny smysly upínal k písni lesa, pátral, lovil. Vlevo zaslechl slabé křupnutí sněhu a hned se za ním rozběhl, načež zachytil pach strachu. Ještě nikdy nevnímal píseň lesa tak silně jako v tuto chvíli, nikdy ho neovládala tak silná touha zabít. Ústa měl plná slin a jeho mysl se soustředila na jediný cíl – prolít krev. Nedokázal říct, jak dlouho byl na lovu. Připomínalo to sen plný rozmazaných stromů a zpola zapomenutých pachů, které ho vedly hlouběji do lesa. Neúnavně se hnál vpřed, bez ohledu na bolest ve svalech. Na mysli měl pouze lov a svou kořist.

Když doběhl na malou mýtinu, píseň lesa se změnila. Zpěv ptáků vítajících ráno tady zněl slaběji, utlumila ho něčí nevíтанá přítomnost. Vélin se zastavil, snažil se ovládnout svůj zrychlený dech a všemi smysly pátral po sebemenší stopě. Mýtina byla dobře osvětlená vycházejícím sluncem, jehož světlo si pohrávalo s podivně tvarovaným kamenem uprostřed. Něco na tom kameni přitahovalo Vélinovu pozornost a otupovalo jeho soustředění na píseň lesa. Na výšku měřil asi čtyři stopy, u země byl úzký a směrem vzhůru se postupně rozšiřoval, takže připomínal houbu. Zčásti byl porostlý popínavými rostlinami. Když si ho prohlédl pozorněji, zjistil, že nejde o přírodní útvar. Někdo ho musel vytesat z jednoho z mnoha žulových balvanů rozmístěných po celém Martišském lese.

Kdyby neměl tak napnuté smysly, byl by to tiché zadrncení tětivy přeslechl. Sklonil se a černý šíp mu proletěl těsně nad hlavou. Střelec vyskočil z křoví, máchal zdviženou sekerou a vyrazil divoký válečný pokřik. Vélin ho mečem sekl přes zápěstí a ruka držící sekeru odletěla

vzduchem, následujícím úderem mu hrot Vélina meče prořízl hrdlo. Za několik vteřin vykrvácel.

Teď když bylo pronásledování u konce, Vélín cítil, jak jeho tělo ztěžklo. Po bitvě a následném honu se v jeho těle rozlila bolest, v uších mu bušila krev a jen ztěžka lapal po dechu. Doklopýtal ke kameni, opřel se o něj a svezl se k zemi. Zoufale se mu chtělo spát. Zabloudil očima k tělu střelce. Vrásky a ztrhané rysy o něm prozrazovaly, že je o hodně starší než většina jejich nepřátel. *Černý šíp?* napadlo Vélina, jenže byl příliš unavený na to, aby prohledal tělo ve snaze najít nějaké důkazy o mužově totožnosti.

Jak tam tak seděl s hlavou padající na prsa, píseň lesa se vrátila. Zpěv ptáků se teď ozýval hlasitěji. Probudilo ho náhlé teplo v končetinách a on se rozhlédl po mýtině zalité světlem. Slunce stálo vysoko na obloze a Vélín pochopil, že musel usnout. *Blázne!* Vyškrábal se na nohy a chystal se oprášit si sních z pláště... Až na to, že tam žádný nebyl. Ani na plášti, ani na botách. Sních nebyl ani na zemi nebo na stromech. Namísto toho byla půda porostlá svěží zelenou trávou a stromy obsypané listy. Ze vzduchu zmizel řezavý chlad a obloha nad baldachýnem lesa byla jasně modrá. *Léto... Je léto!*

Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Tělo Černého šípu, pokud vůbec patřilo jemu, bylo pryč. Kamenný útvar, který ho zaujal, když prve vstoupil na mýtinu, byl teď zbavený veškerého porostu, takže Vélín viděl, že se jedná o pečlivě otesaný podstavec z šedé žuly. Jeho povrch byl dokonale hladký, až na kruhovou jamku uprostřed. Vélín přistoupil blíž a přešel prstem po jeho povrchu.

„Na to bys neměl sahat.“

Vélín se otočil na patě a zvedl svůj meč směrem, odkud přišel ten hlas. Stála tam žena střední postavy oblečená ve splývavých tkaných šatech. Podobný oděv Vélín ještě nikdy neviděl. Měla dlouhé černé vlasy, které jí spadaly přes ramena a rámovaly hranatý, bledý obličej. Nejvíc ho však upoutaly její oči, tedy spíš to, že vlastně žádné oči neměla. Byly mléčně růžové a chyběly jim zorničky. Když k němu přistoupila blíž, všiml si, že jsou protkané hustou sítí žilek. Vypadaly jako dvě kuličky z červeného mramoru. *Je slepá?* Ale jak by mohla být? Nějak přece musela vidět, viděla ho, jak se dotýká kamene. Při pohledu na ni si vybavil několik let starou vzpomínku na vážného muže s orlím nosem, který smutně kroutil hlavou a mluvil jazykem, který Vélín neznal.

„Sordaj,“ vydechl. „Jsi z kmene Sordajů.“

Její úsměv se trochu rozšířil. „Ano. A ty jsi Beral Shak Ur z kmene Marelímů.“ Zvedla ruce, jako by jimi chtěla obejmout celou mýtinu. „A tohle je místo a čas našeho setkání.“

„Já... jmenuji se Vélin Al Sorna,“ koktal zmateně. „Jsem bratr Šestého řádu.“

„Opravdu? Co to je?“

Vélin na ni jen překvapeně zíral. Bylo známo, že Sordajové žijí v odloučení od zbytku světa, ale jak potom mohla znát jeho jazyk, když nevěděla, co je Šestý řád?

„Jsem válečník ve službách Víry,“ vysvětlil.

„Aha, ty jsi toho ještě nenechal.“ Přistoupila k němu ještě blíž. S nakrčeným obočím a hlavou nakloněnou na stranu si ho důkladně prohlížela svými mramorovými očima. „Už to vidím, jsi ještě hodně mladý. Vždycky jsem si myslela, že budeš starší, až se setkáme. Máš toho před sebou ještě hodně, Beral Shak Ure. Kéž bych ti jen mohla říct, že to bude jednoduchá cesta.“

„Mluvíš v hádankách, paní.“ Vélin se rozhlédl po tom nečekaném letním dni. „Tohle je jenom sen nebo nějaké vidění.“

„Tohle není místo pro sny.“ Žena ho obešla, dotkla se kamenného podstavce a pohladila prsty kruhový otvor v jeho středu. „Najdeš tu jen čas a vzpomínky uvězněné v tomhle kameni, dokud ho léta nepromění v prach.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Vélin. „A co ode mě chceš? To ty jsi mě sem přivedla?“

„Přivedl ses sám.“ Stáhla ruku a otočila se zpátky k němu. „A co se mě týče, jmenuju se Nersus Sil Nina a chci spoustu věcí, z nichž mi ale žádnou nemůžeš dát.“

Vélin si uvědomil, že pořád ještě drží svůj meč, a zasunul ho do pochvy. Trochu se zastyděl. „Ten muž, kterého jsem zabil, kde je?“

„Ty jsi tady zabil muže?“ Žena zavřela oči a tvář jí posmutněla. „Jak slabými jsme se stali? Doufala jsem, že se mýlím, že mě jen šálí zrak. Ovšem jestli tady může být prolita krev, tak se to všechno skutečně stalo.“ Znovu otevřela oči. „Moji lidé byli vyhnáni, že? Rozutekli se do lesů a vy se je snažíte vyhubit?“

„Ty nevíš, jak se vede tvému lidu?“

„Prosím. Vyprávěj.“

„Kmen Sordajů žije ve Velkém severním lese. Moji lidé tam nechodí. Sordaje nepronásledujeme. Říká se o nich, že jsou hrůzostrašní. Dokonce ještě víc než Lonakové.“

„Lonakové? Takže přežili příchod tvého lidu. Měla jsem tušit, že Nejvyšší kněžka najde nějakou cestu.“ Znovu k němu obrátila prázdný zrak. Vélín na sobě cítil její pátravý pohled a znovu ho zaplavil pocit, že je něco v nepořádku. Tentokrát byl ale jiný, nešlo ani tak o varování před nebezpečím, spíš se cítil ztracený, jako by vyšplhal na nějaký útes a s úžasem shlížel na krajinu pod sebou.

„To je ono,“ řekla Nersus Sil Nina s hlavou nakloněnou na stranu. „To je píseň tvé krve.“

„Píseň krve?“

„Ten pocit, který tě teď ovládl. Už jsi ho zažil, že?“

„Několikrát. Většinou v nebezpečí. On mě... zachránil.“

„Tak to můžeš být vděčný, že patříš k Obdařeným.“

„Obdařeným?“ Nelíbilo se mu, jakým tónem to slovo vyslovila. Byla v něm znepokojující vážnost. „Bude to spíš jen pud, který mi pomáhá přežít. Jsem si jistý, že ho mají všichni muži.“

„To mají, ale ne každý ho slyší tak jasně jako ty. A píseň krve toho dokáže mnohem víc, než jen varovat před nebezpečím. Časem se naučíš naslouchat její melodii.“

Píseň krve? „Chceš říct, že jsem nějak posedlý Temnými silami?“

Žena pobaveně zkroutila ústa. „Temnými silami. Aha, tak tví lidé říkají všemu, čeho se bojí a čemu nerozumí. Píseň krve může být temná, Beral Shak Ure, ale stejně tak dokáže i jasně zářit.“

Beral Shak Ur... „Proč mi tak říkáš? Mám své vlastní jméno.“

„Muži jako ty často sbírají jména jako trofeje. Ne všechna jména, která si vysloužíš, budou tak pěkná.“

„Co to znamená?“

„Moji lidé věří, že krkavec je poslem změny. Když v srdci pocítíš stín krkavce, čeká tě životní zvrát. K lepšímu nebo k horšímu, to nelze odhadnout. V našem jazyce máme pro krkavce slovo Beral a stín se řekne Shak. A ty, Vélíne Al Sorno, válečníku ve službách Víry, jsi Stín krkavce.“

Ten zvláštní pocit, píseň krve, jak mu říkala, se v něm rozezněl nanovo. Tentokrát byl silnější, ne nepříjemný, ale přesto v něm probouzel ostražitost. „A tvé jméno?“

„Já jsem Píseň větru.“

„Moji lidé věří, že vítr může přinášet hlasy Zemřelých zpoza hranic světa.“

„Pak jsou tvoji lidé moudřejší, než jsem o nich soudila.“

„Tohle,“ rozpráhl Vélin ruce, „je minulost, ne?“

„Svým způsobem. Je to vzpomínka na toto místo zachycená v kameni. Uzavřela jsem ji do něj, protože jsem věděla, že sem jednoho dne přijdeš, dotkneš se ho a my se spolu setkáme.“

„Jak je to dávno?“

„Mnoho a mnoho let před tvými časy. Tato země patřila Sordajům a Lonakům. Brzy nato však tví lidé, kmen Marelímů, děti moře, přistáli u našich břehů a vzali nám ji. Museli jsme odejít do lesů. Viděla jsem to. Tvým darem je píseň krve a já jsem zase obdařená zrakem, jímž mohu hledět napříč časem. Vidím jen tehdy, když použiju svůj dar, to je cena, kterou za něj musím platit.“

„A teď využíváš svůj dar? Já jsem...“ Vélin hledal to správné slovo, „... vidina?“

„Svým způsobem. Naše setkání bylo nezbytné. A tak jsme se setkali.“ Pak se otočila a odcházela zpátky k lesu.

„Počkej!“ Vélin se po ní natáhl, ale nic nezachytil, ruka mu projela jejími šaty jako mlhou. Udiveně na ni zíral.

„Tohle je moje vzpomínka, ne tvoje,“ řekla mu Nersus Sil Nina, aniž by se zastavila. „Ty v ní nemáš žádnou moc.“

„Proč bylo nezbytné, abychom se setkali?“ Píseň krve teď dosáhla svého vrcholu a přinutila ho tu otázku položit. „Proč jsi mě sem zavolala?“

Žena došla na okraj mýtiny, otočila se a věnovala mu vážný, ale nikoli nepříjemný pohled. „Musel ses dozvědět své jméno.“

* * *

„VÉLINE!“

Zamrkal a všechno bylo pryč. Slunce, svěží zelená tráva pod nohama i Nersus Sil Nina a její bláznivé hádanky. Všechno zmizelo. Po teplém dni z daleké minulosti se zimní vzduch zdál příšerně ledový a záře bělostného sněhu ho oslňovala.

„Véline?“ Byl to Nortah. Stál nad ním s výrazem, v němž se mísil zmatek s obavami. „Jsi zraněný?“

Vélin pořád ještě seděl opřený o kamenný podstavec, který už zase porůstala zeleň. „Já... potřeboval jsem si odpočinout.“ Přijal Nortahovu

ruku a nechal se vytáhnout na nohy. Barkus kousek od nich prohledával mrtvolu starého muže, jehož Vélín zabil.

„Jak jste mě našli?“ zeptal se Nortaha.

„Bez Kenise to nebylo snadné. Moc stop jsi za sebou nenechal.“

„Kenis je raněný?“

„Když bojoval s hlídkami, dostal zásah do paže. Není to nijak vážné, ale nějakou dobu bude muset ležet.“

„A bitva?“

„Skončila. Napočítali jsme šedesát pět cumbrélinských těl. Bratr Sonril přišel o oko a pět Al Hestianových mužů odešlo k Zemřelým.“ Nortah se tvářil stejně zděšeně jako tehdy, když poprvé zabil muže během jejich výpravy na záchranu Frentise. Zdálo se, že na rozdíl od Kenise a ostatních si Nortah na zabíjení nikdy nezvykne. Suše se zasmál. „Vítězství, bratře.“

Vélín si vybavil zvuk letícího šípu, který se zabodl do těla Lindena Al Hestiana. *Vítězství... A stejně chutná jako ta nejkrutější porážka.*

„Jak dlouho vydržel?“

Nortah se zamračil. „Kdo?“

„Lord Al Hestian. Trpěl hodně?“

„Pořád ještě trpí, chudák. Ten šíp ho nezabil. Bratr Makril nedokáže říct, jestli přežije. Ptal se po tobě.“

Vélín se provinile zachvěl. Aby přišel na jiné myšlenky, šel k Barkusovi, který mrtvolu lučištníka obratně zbavoval všech cenností. „Máš něco, z čeho bychom poznali, kdo to byl?“

„Ani ne.“ Barkus si nasypal do kapes několik stříbrných mincí a z malého koženého váčku, který měl muž přehozený přes rameno, vytáhl svazek papírů. „Našel jsem jenom nějaké listiny. Třeba z nich něco zjistíš.“

Nortah sáhl po papírech. Přečetl pár prvních řádků a rozčileně zkrabatil čelo.

„Co to je?“ zeptal se Vélín.

Nortah papíry pečlivě složil a schoval je do kapsy. „Něco, co by měl vidět Princip. Ale mám takový pocit, že tahle naše malá válka brzy přeroste hranice lesa.“

* * *

Lord Linden Al Hestian ležel na lůžku z vlčích kožešin a natahoval vzduch do plic dlouhými, chrčivými nádechy. Kůži měl našedlou a zmáčenou potem. Bratr Makril mu vytáhl šíp z ramene a ošetřil ránu obkladem z bylinek, bylo to však jen k uklidnění šlechticovy mysli, zachránit už ho

nešlo. I přes jeho námitky ho přinutili vypít trochu juky na otupení bolesti. Jed nicméně postupoval dál do těla a Al Hestian i nadále trpěl. Muži mu postavili stan. Pach uvnitř ve Vélinovi okamžitě probudil vzpomínku na své bolestivé zotavování z účinků Džofrilova kořene.

„Lorde?“ oslovil ho Vélin, když se posadil vedle něj.

„Bratře.“ Na šlechticových bledých rtech se objevil náznak úsměvu. „Řekli mi, že jste se vydal za Černým šípem. Dostal jste ho?“

„Teď už je... u svého boha,“ odpověděl Vélin, ačkoli ve skutečnosti pořád nevěděl jistě, kdo ten muž byl.

„Tak to se můžeme vrátit domů, ne? Myslím, že král bude spokojen, co vy na to?“

Vélin pohlédl Al Hestianovi do očí a uviděl v nich bolest a strach, vědomí, že on už se domů nevrátí, že brzy odejde z tohoto světa. „Bude spokojen.“

Al Hestian se zabořil do kožešin. „Zabili i toho chlapce. Říkal jsem jim, ať ho nechají být, ale oni ho rozsekali na kousky. Nevydal ani hlásku.“

„Muži byli rozzlobení. Chovají k vám velkou úctou. Stejně jako já.“

„Když si pomyslím, že mě před vámi otec varoval.“

„Lorde?“

„Měli jsme s otcem mnohé neshody, často jsme se hádali. Musím se přiznat, že ho nemám rád, ačkoli je to můj otec. Občas si říkám, že mě nenávidí, protože nejsem tak ctižádostivý jako on. Takový muž vidí nepřátele všude, zvláště u dvora, kde intriky jen kvetou. Před mým odjezdem mě upozornil na povídačky o tom, že si na mě nějaká skrytá ruka brousí drápy, ovšem neřekl mi, čí ruka by to měla být. Ale varoval mě, abych si na vás dával dobrý pozor.“

Povídačky o skryté ruce... Vypadá to, že princezna se činila.

„Nedovedu si představit, proč byste mi chtěl ublížit,“ pokračoval Al Hestian i přes ukrutné bolesti. „Povíte mu to, že ano? Povíte mu, že jsme byli přátelé.“

„Povíte mu to vy sám.“

Al Hestian se slabě zasmál. „Nesnažte se mě ukonejšit, bratře. V mém stanu, tam v táboře, mám jeden dopis. Napsal jsem ho předtím, než jsme vyrazili. Byl bych vám vděčný, kdybyste dohlédl na jeho doručení. Je určen pro... pro jednu dámu.“

„Pro dámu, pane?“

„Ano, pro princeznu Lyrnu.“ Odmlčel se a zarmouceně si povzdechl. „Touhle výpravou jsem si chtěl konečně získat královu přízeň. Aby požehnal našemu svazku.“

Vélin zatínil zuby, aby se nezačal na místě proklínat za svou vlastní hloupost. Od prvního setkání s Al Hestianem věděl, že králův popis toho muže byl přinejmenším přikrášlený, ale až dosud nepřišel na skutečný důvod svého poslání. Měl zbavit princeznu nevhodného nápadníka.

„Princezna to musela nést těžce, když vás viděla odjíždět vstříc nebezpečí,“ poznamenal.

„Je to velmi statečná dáma. Říkala, že pro pravou lásku musí dát člověk všanc vše.“

Čeká mě toho v životě hodně a nezastavím se před žádnou překážkou...
Vélin si v duchu spílal za svoji hloupost. *Princezno, zabili jsme velmi dobrého muže.*

„Mám mladšího bratra, Alucia,“ pokračoval Al Hestian. „Byl bych rád, kdyby dostal můj meč. Vyříd'te mu... Vyříd'te mu, že nejlepší bude, když ho nechá odpočívat v pochvě. Na válce není nic pěkného...“ Odmlčel se a v návalu bolesti zkroutil obličej. „Lyrna... Neříkejte jí, že to vypadalo tak...“ Pak se rozkašlal, celý se prohnul bolestí a z úst mu vytekl pramínek krve. Vélin k němu natáhl ruku, ale mohl jen bezmocně sledovat, jak se Al Hestian svíjí v kožešinách bolestí. Už to nedokázal snést, a tak vyběhl ze stanu. Bratr Makril seděl u ohně s placatkou v ruce a popíjel Bratrova přítele.

„To není žádná naděje?“ dožadoval se Vélin. „Neexistuje nic, co bys pro něj mohl udělat?“

Makril se na něj ani nepodíval. „Dostal všechnu juku, kterou mu můžeme dát. Když s ním pohneme, zemře. Léčitel z Pátého řádu by mu mohl jeho skon ulehčit, ale ani ten by ho nedokázal zvrátit.“

Vélin sebou trhl, když se ze stanu za ním ozval bolestný výkřik.

„Tady.“ Bratr Makril mu nabídl placatku. „Otupí to tvůj sluch.“

„Nemůžeme ho nechat jen tak trpět.“

Makril zvedl hlavu a upřel na něj své oči. Pořád v nich bylo podezření, podvědomé tušení Vélinovy viny. Po chvílce uhnul pohledem a začal se zvedat. „Postarám se o to.“

„Ne.“ Vélin se otočil zpátky ke stanu. „Ne... je to moje povinnost.“

„Křční žíla. To je nejrychlejší způsob. Pochybují, že to vůbec ucítí.“

Vélin přikývl a na nejistých nohou se vydal zpátky do stanu. *Takže nakonec ze mě král přece jen udělal vraha...*

Al Hestian měl skelný a nesoustředěný pohled, když vedle něj Vélin poklekl. Jen na okamžik se do něj vrátil život, když zahlédl záblesk dýky. Následovala chvilka strachu a pak povzdech, zarmoucený nebo úlevný, to už se Vélin nikdy nedozvěděl. Upřeně Vélinovi pohlédl do očí, pak se usmál a přikývl. Vélin ho podepřel, podložil mu hlavu paží a přiložil mu čepel ke krku.

Al Hestian zkroutil obličej bolestí a promluvil: „Jsem... rád, že... jsi to byl ty... bratře.“

Kapitola tři

„Ty listiny jste našli na těle Černého šípu?“

Principovy ruce s roztaženými prsty ležely na rozložených papírech jako dva bledí pavouci. S odhodlaným výrazem vzhlížel k Vélinovi a Makrilovi. Vélin si říkal, že po dvanáctidenním pochodu z Martišského lesa musejí vypadat ohavně a odpudivě, ale Princip jejich vzhled nijak nekomentoval. Když vyslechl hlášení, vyžádal si dopisy a rychle je přelétl očima.

„Věříme, že ten muž mohl být Černý šíp, Principe,“ odpověděl Vélin. „Ale neexistuje způsob, jak to potvrdit.“

„Ano. Možná bys příště nemusel se zabíjením tak spěchat, bratře.“

„Zachoval jsem se ledabyle. Omlouvám se, Principe.“

Princip na jeho omluvu zareagoval jen nepatrným zavrtěním hlavy.

„Chápete, jak důležité ty listiny jsou?“

„Sendal nám je přečetl,“ řekl Makril.

„Slyšel ho ještě někdo mimo řád?“

„Al Hestianovým mužům jsme ten večer dali dvojitý příděl rumu. Pochybuju, že byli schopni vůbec něco slyšet.“

„Dobře. Vyříd'te svým bratrům, že o tom nesmí s nikým mluvit, ani mezi sebou.“ Pak posbíral listiny, uložil je do pevné dřevěné zásuvky v pracovním stole, dobře ji zavřel a zajistil těžkým visacím zámkem. „Určitě jste unavení, bratři. Jménem řádu vám děkuji za vaši službu v Martišském lese. Bratře Makrile, povyšuji tě do hodnosti bratra velitele. Prozatím zůstaneš v klášteře. Mistr Sollis v současné době vede skupinu bojovníků u jižního pobřeží. Tamní pašeráci se začali ke královským výběrčím daní chovat velmi neurvale. Převezmeš jeho lekce. Věřím, že si z šermu pořád pamatuješ dost na to, abys ho mohl vyučovat.“

„Jistě, Principe.“

„Bratře Véline, zítra ráno v osm hodin se sejdem ve stájích. Doprovodíš mě do paláce.“

* * *

„Gratuluju, bratře,“ řekl Vélin cestou ke cvičišti, kde tábořil Al Hestianův regiment. V žádných kasárnách pro ně nebylo místo, a tak jim Princip dovolil zůstat v klášteře. Vélin měl podezření, že ve skutečnosti na ně ve městě nebyli připravení, protože král nečekal, že by se někdo z nich vrátil.

Makril se zastavil a probodl ho zkoumavým pohledem.

„Velitel a mistr,“ pokračoval Vélin zmatený stopařovým mlčením. „Vynikající úspěch.“

Makril k němu přistoupil blíž a natáhl vzduch do roztažených nozder. Vélin vzdoroval nutkání sáhnout po svém loveckém noži.

„Nikdy se mi nelíbil tvůj pach, bratře,“ zavrčel Makril. „Bylo na něm něco nepřírozeného. A teď je z tebe cítit vina. Proč?“ Aniž by počkal na odpověď, otočil se a odkráčel do šera. Krátce a ostře hvízdal, načež odněkud přiběhl jeho pes a poslušně ho následoval.

Ložnici ve věži, v níž Vélin s ostatními strávili tolik let, teď obývala skupina nových učedníků, a tak museli zůstat v táboře s regimentem. Vélin našel své bratry schoulené okolo ohně, jak Frentisovi vyprávějí historiky z Martišského lesa.

„...prošel přímo skrz dva muže,“ říkal zrovna Dentos. „Jediný šíp, přísahám. Nikdy jsem nic takového neviděl.“

Vélin se posadil vedle Frentise. Šrám, který ležel stočený u Frentisových nohou, vstal a přesunul se k němu. Zaryl mu čumák do dlaně, aby ho pohládl. Vélin ho drbal za ušima a teprve teď si uvědomil, jak moc mu jeho otrokářský pes chyběl. Na druhou stranu nijak nelitoval, že ho nechal v klášteře. Martišský les by pro něj byl skvělým hřištěm, ale Vélin měl pocit, že lidské krve už ochutnal dost.

„Princip nám děkuje za naši službu,“ oznámil jim a natáhl ruce k ohni. „O těch listinách, které jsme našli, se vůbec nemáme bavit.“

„O jakých listinách?“ zeptal se Frentis. Barkus po něm hodil zpola okousané kuřecí stehno.

„Říkal něco o tom, kam půjdeme teď?“ zeptal se Dentos a podal mu pohárek s vínem.

Vélin zavrtěl hlavou. „Zítřka ho mám doprovodit do paláce.“

Nortah si odfrkl a notně si přihnul. „Člověk nepotřebuje Temné síly, aby viděl naši budoucnost.“ Mluvil nahlas a mumlavě a po bradě mu teklo vybryndané víno. „Na Cumbrélin!“ Vstal a zvedl svůj pohárek do vzduchu. „Nejdřív ten les a teď celý kraj. Přineseme těm popíračským parchantům naši Víru. Ať se jim to líbí, nebo ne!“

„Nortahu...“ Kenis vstal, aby ho stáhl zpátky k zemi, ale Nortah se mu vykroutil.

„Jako bychom těch Cumbrélineců nepovraždili už dost. Já sám jsem jich v tom zatraceném lese pobil deset. A co ty, bratře?“ Nortah se zakymácel

směrem ke Kenisovi. „Ty mě určitě trumfneš, co? Aspoň dvakrát tolik, řekl bych.“ Pak se naklonil k Frentisovi. „Měls tam být, kluku. Měli jsme tam víc krve na koupání než tvůj kámoš Jednookej za celý život.“

Frentis se zachmuřil a Vélín mu stiskl rameno. „Dej si ještě trochu, bratře,“ obrátil se k Nortahovi. „Pomůže ti to usnout.“

„Usnout?“ Nortah sebou praštil zpátky na zem. „Poslední dobou jsem se moc nevyspal.“ Strčil svůj pohárek před Kenise, aby mu dolil, a zasmušile se zahleděl do ohně.

Chvilku seděli v nepříjemném tichu, a tak byl Vélín vděčný za rozptýlení od vedlejšího ohně. Jeden voják kdesi našel mandolínu, nejspíš ji ukradl nějakému mrtvému Cumbréinci v lese, a docela zdatně na ni začal hrát. Ta píseň měla hezký nápěv, ale byla smutná a celý tábor utichl a poslouchal. Brzy se okolo hráče shromáždila skupina posluchačů, kteří začali zpívat písničku, v níž Vélín poznal *Vojákovu baladu*:

*Voják, ten osamělý život má,
je to cesta krátká, ohnivá,
o padlých kamarádech si zpívá,
když na krvavý konec čeká...*

Když skončil, muži mu hlasitě zatleskali a dožadovali se další. Vélín se protlačil hloučkem posluchačů. Hudebník byl zhruba dvacetiletý mladík se štíhlým obličejem. Vélín v něm poznal jednoho z oněch třiceti vybraných bojovníků, kteří se účastnili závěrečné bitvy v lese. Zašitá rána na čele vypovídala o tom, že se do boje zapojil. Vélín pátral v paměti po jeho jménu, ale pak si zahanbeně uvědomil, že se neobtěžoval naučit se jména byť jen těch mužů, které cvičil. Možná stejně jako král nečekal, že by některý z nich přežil.

„Hraješ moc dobře,“ pochválil ho.

Muž se na něj nervózně usmál. Vojáci se Vélína nikdy nepřestali úplně bát a jen několik z nich se odvážilo na něj promluvit, většina se starala hlavně o to, aby se vyhnuli jeho pohledu.

„Učil jsem se u jednoho barda, bratře,“ odpověděl muž. Měl jiný přízvuk než většina jeho druhů, vyslovoval pečlivě a jeho hlas zněl téměř učeně.

„Tak proč děláš vojáka?“

Muž pokrčil rameny. „Můj pán měl dceru.“

Ostatní muži se vědoucně rozesmáli.

„Každopádně si myslím, že tě to naučil dobře,“ řekl Vélín. „Jak se jmenuješ?“

„Janril, bratře. Janril Norin.“

Vélín mezi muži zahlédl seržanta Krelnika. „Víno pro tyto muže, seržante. Bratr Frentis vás zavede do sklepů k mistru Grélinovi. Řekněte mu, že to vyrovnám, a dohlédněte na to, aby vám dal něco kvalitního.“

Muži uznale zamručeli. Vélín sáhl do svého váčku a hodil Janrilovi do ruky několik stříbrných. „Hraj dál, Janrile Norine. Něco veselého. Něco, co se hodí na oslavu.“

Janril se zamračil. „Co oslavujeme, bratře?“

Vélín ho poplácal po rameni. „Že žijeme, příteli!“ Pak zvedl svůj pohárek a otočil se ke shromážděným mužům. „Napijme se na to, že žijeme!“

* * *

Král svolal svoji ministerskou radu do velkého sálu s leštěnou mramorovou podlahou a překrásným štukovým stropem se zlacenými listy. Stěny zdobily elegantní malby a tapisérie. Vystrojení vojáci palácové gardy stáli v pozoru okolo obdélníkového stolu, u něhož se rada sešla. Sám král Janus působil úplně jinak než ten starý muž umazaný od inkoustu, s nímž Vélín uzavřel svou dohodu. Seděl v čele, přes ramena měl přehozený hermelínový plášť a na hlavě jednoduchou zlatou korunu. Jeho ministři byli usazeni po obou stranách stolu. Deset mužů, majících na sobě ty nejvznešenější oděvy, nespouštělo oči z Vélina, který po boku Principa Arlyna dokončil své hlášení. U menšího stolu poblíž seděli dva písaři, kteří zapisovali každé vyřčené slovo. Král trval na pečlivém záznamu veškerých jednání a každý člen rady se před usednutím ke stolu musel představit a uvést svoji funkci.

„A ten muž, který u sebe měl ty listiny,“ zeptal se král. „Jeho totožnost neznáme?“

„Neměli jsme žádné zajatce, kteří by ho mohli identifikovat, Veličenstvo,“ odpověděl Vélín. „Muži Černého šípů se odmítali vzdát.“

„Lorde Al Molnare.“ Král podal listiny zavalitému muži po své levici, který se představil jako Lartek Al Molnar, ministr financí. „Vy znáte rukopis krajského knížete Mustora stejně dobře jako já. Vidíte tady nějakou podobnost?“

Lord Al Molnar si dopisy chvíli pozorně prohlížel. „Bohužel, Vaše Veličenstvo, rukopis, kterým jsou psány tyto dopisy, je tak podobný písmu krajského knížete, že mezi nimi nevidím vůbec žádný rozdíl. Kromě toho

poznávám i samotné formulace. Dokonce i bez podpisu bych poznal, že jejich pisatelem byl lord Mustor.“

„Ale proč?“ zeptal se Pán loďstva Al Junril, rozložitý zarostlý muž po králově pravici. „Víra ví, že krajského knížete Cumbrélinu nemám moc v lásce, ale ten muž není žádný blázen. Proč by svým jménem uděloval právo volného průchodu fanaticovi, který se snaží rozvrátit naše království?“

„Bratře Vélina,“ oslovil ho lord Al Molnar. „Bojoval jste s těmi kacíři sedm měsíců. Řekl byste, že byli dobře živení?“

„Nevypadali, že by trpěli hladem, lorde.“

„A co jejich zbraně, byly podle vás kvalitní?“

„Měli výborné luky a meče z dobré oceli, ačkoli některé ze zbraní vzali našim padlým vojákům.“

„Takže jsou dobře vybavení a dobře živení, a to uprostřed zimy, kdy v Martišském lese moc lovné zvěře nepotkají. Domnívám se, Veličenstvo, že ten Černý šíp musel mít něčí významnou podporu.“

„A teď víme čím,“ doplnil třetí ministr, Kelden Al Telnar, ministr královských dílen a vedle krále nejlépe oblečený muž u stolu. „Krajský kníže Mustor se usvědčil sám. Už dlouho upozorňuji na to, že jeho dodržování míru je jen maskou pro budoucí zradu. Nezapomeňme, že Cumbrélinci se přidali ke království jen z donucení a po krvavých porážkách. Nikdy nepřestali nenávidět nás a naši ctěnou Víru. A Zemřeli teď konečně dovedli udatného bratra Vélina k pravdě. Veličenstvo, důrazně navrhuji, abychom zasáhli...“

Král zvedl ruku, aby muže umlčel. „Lorde Al Genrile,“ otočil se k muži s prošedivělým plnovousem po své pravici. „Jste mým Pánem spravedlnosti, Vrchním předsedou všech soudů a možná tím nejmoudřejším členem rady. Jsou tyto dokumenty dostatečným důkazem pro odsouzení, nebo spíše jen podnětem k vyšetřování?“

Pán spravedlnosti si zamyšleně mnul svůj šedostříbrný plnovous. „Čistě z právního hlediska, Vaše Veličenstvo, tyto listiny dle mého názoru vyvolávají otázky a případné zákroky závisí na odpovědích. Kdyby přede mne předstoupil nějaký muž obviněný ze zrady pouze na základě takového důkazu, nedovolil bych si ho poslat na šibenici.“

Lord Al Telnar chtěl znovu něco říct, ale král ho mávnutím ruky umlčel. „Jaké otázky, lorde?“

Lord Al Genril vzal dopisy do rukou a rychle je přelétl očima. „Rozumím tomu tak, že tyto listiny udělují jejich držiteli právo volného průchodu přes

hranice Cumbrelínu a kterémukoli vojákovi nebo jinému oficiálnímu představiteli kraje povinnost poskytnout mu veškerou možnou pomoc. A skutečně, pokud jsou pečeť a podpis pravé, byly podepsány samotným krajským knížetem. Nikoho však nejmenují. Navíc ani neznáme totožnost muže, který je u sebe měl před svou smrtí. Pokud je jejich autorem opravdu krajský kníže, byly od začátku určeny pro Černý šíp, nebo byly ukradeny a užity k jinému účelu, než bylo zamýšleno?“

„Takže chcete říct,“ shrnul to lord Al Molnar, „že podle vás bychom měli krajského knížete podrobit výslechu?“

Vrchnímu předsedovi trvalo několik vteřin, než konečně odpověděl, a Vélín z napětí v jeho tváři pochopil, že si plně uvědomuje závažnost svých slov. „Ano, věřím, že je třeba začít výslechem.“

Dveře do sálu se prudce otevřely a dovnitř vstoupil kapitán Smolen, postavil se do pozoru před krále a zasalutoval.

„Našel jste ho?“ zeptal se král.

„Ano, Veličenstvo.“

„V bordelu, nebo v jukovém paláci?“

Jediným znakem kapitánových rozpaků bylo dvojí mrknutí. „V tom prvním, Veličenstvo.“

„Je schopen mluvit?“

„Udělal vše pro to, aby vystřízlivěl, Veličenstvo.“

Král si vzdychl a unaveně si otřel čelo. „Dobrá tedy. Přiveďte ho.“

Kapitán Smolen zasalutoval a odpochoval ze sálu. O chvíli později se vrátil s mužem oblečeným v nákladném, ale zabláceném oděvu. Pohyboval se opatrnými kroky člověka, který se bojí, že by mohl každou chvíli zakopnout, a jeho rudé oči a nažloutlá pleť vypovídaly o tom, jak trávil několik předchozích hodin. Vypadal na čtyřicet let, ale Vélín s vědomím, že požitkáři často stárnou rychleji, odhadoval, že bude mladší. Zastavil se vedle Principa Arlyna, pozdravil ho zběžným pokývnutím, načež se hluboce, avšak nejistě uklonil králi. „Veličenstvo. Jako vždy jsem poctěn vaším předvoláním.“ Vélín zaznamenal mužův přízvuk: cumbrelínský.

Král se otočil ke svým písařům. „Zaznamenejte prosím, že od této chvíle je jednání přítomen ctěný lord Sentes Mustor, dědic titulu cumbrelínského krajského knížete a zástupce cumbrelínských zájmů u dvora krále Januse.“ Pak si Cumbrelince změřil přísným pohledem. „Lorde Mustore. Jak se dnes ráno máte?“

Lord Al Telnar si pobaveně odfrkl.

„Velmi dobře, Veličenstvo,“ odvětil lord Mustor. „Pobyť ve vašem městě je velmi příjemný.“

„To rád slyším. Principa Arlyna jistě znáte. A tento mladý bratr je Vélin Al Sorna, který se nedávno vrátil z Martišského lesa.“

Lord Mustor se s ostražitým pohledem otočil k Vélinovi, vážně mu pokývl na pozdrav, ale jeho tón zůstal veselý, byť možná nuceně. „Ano, díky němu jsem při zkoušce z šermu vyhrál deset zlatých. Rád vás poznávám, pane.“

Vélin mu opětoval pokývnutí, ale nic neřekl. Při každé zmínce o zkoušce z šermu jeho nálada potemněla.

„Bratr Vélin nám přinesl jisté dokumenty.“ Král si vzal dopisy od lorda Al Genrila. „Dokumenty, které vyvolávají otázky. Jsem přesvědčen, že váš názor nám velmi pomůže v odhalení jejich skutečného účelu.“ Vélin si dobře všiml krátkého zaváhání lorda Mustora, než předstoupil před krále a listiny od něj převzal.

„Jedná se o udělení práva volného průchodu,“ prohlásil, když si dokumenty prolistoval.

„A podepsal je váš otec, je to tak?“ zeptal se král.

„Ehm... vypadá to tak, Veličenstvo.“

„Pak nám možná můžete vysvětlit i to, jak se stalo, že je bratr Vélin našel u těla cumbrélského kacíře v Martišském lese.“

Lord Mustor šlehl pohledem po Vélinovi, pak se otočil zpátky ke králi. Zarudlé oči měl najednou plné strachu. „Veličenstvo, můj otec by nikdy nesvěřil tak důležité listiny do rukou rebela. Podle mého názoru musely být někomu ukradeny. Nebo jsou to možná padělky...“

„Možná by nám váš otec dokázal poskytnout přesnější vysvětlení.“

„O tom... O tom nepochybuji, Veličenstvo. Kdybyste byl tak laskav a napsal mu dopis...“

„Nebyl. Dostaví se sem.“

Lord Mustor mimoděk ustoupil o krok vzad. V jeho obličejí se zračil strach. Vélin poznal, že se cítí poníženě, protože byl podroben zkoušce a neobstál. „Veličenstvo...“ koktal. „Můj otec... to nejde...“

Král si dlouze a podrážděně vzdychl. „Lorde Mustore, postavil jsem se vašemu dědovi ve dvou válkách a musím uznat, že to byl odvážný a mazaný protivník. Nikdy jsem ho neměl rád, ale choval jsem k němu velkou úctu. Určitě by byl rád, že se nedožil toho, jak tady jeho vnuk blábolí jako nějaký opilec a děvkař, zatímco jeho kraji hrozí válka.“

Král zvednutím ruky přivolal kapitána Smolena. „Lord Mustor bude až do odvolání naším hostem v paláci,“ rozhodl. „Připravte mu prosím odpovídající ubytování a dohlédněte na to, aby ho neobtěžovali nezvaní hosté.“

„Víte, že můj otec sem nepřijede,“ prohlásil rozhodně lord Mustor. „K žádnému výslechu se nedostaví. Klidně si mě tady uvězněte, ale ničemu tím nepomůžete. Žádný člověk nepošle svého oblíbeného syna do náruče nepřítele.“

Král si Cumbrelince mlčky prohlížel přimhouřenýma očima. *Překvapil tě, uvědomil si Vélin. Nemyslel sis, že se odváží ti odmlouvat.*

„Uvidíme, co váš otec udělá,“ odpověděl nakonec král. Kývl na kapitána Smolena, který lorda Mustora se dvěma strážci v zádech odvedl ze sálu.

Král se obrátil k písařům. „Připravte dopis pro cumbrelinského krajského knížete s příkazem, aby se do tří týdnů dostavil do paláce.“ Pak odstrčil svoji židli od stolu a vstal. „Jednání je u konce. Principe Arlyne a bratře Véline, pojd'te prosím se mnou.“

* * *

V králových komnatách čišela ze všech koutů úzkostlivá pořádkumilovnost, od umístění přepychových koberců na mramorové podlaze až po papíry vyskládané na velkém dubovém psacím stole. Působily úplně jinak než ten stísněný pokoj plný knih a svitků, do něhož byl uveden před osmi měsíci. *Tam král skutečně pracuje, došlo mu. A ostatní si mají myslet, že pracuje tady.*

„Posad'te se, bratři.“ Král ukázal na dvě židle u svého stolu. „Můžu vám nabídnout nějaké občerstvení?“

„Není třeba, Veličenstvo,“ odpověděl Princip Arlyn neutrálním tónem. Zůstal stát, takže Vélin byl nucen zachovat se stejně.

Král si chvíli prohlížel Principa, pak se obrátil k Vélinovi. Pod plnovousem mu rty hrály úsměvem. „Všimni si toho tónu, chlapče. Postrádá respekt, ale i vzdor. Prospělo by ti, kdyby sis ho osvojil. Tuším, že se na mě Princip zlobí. Proč tomu tak je?“

Vélin se podíval na Principa, který si zachovával bezvýraznou tvář a neodpověděl.

„No?“ naléhal král. „Jen mi to pověz, bratře. Co mohlo v tvém Principovi vzbudit takovou zlobu?“

„Za Principa nemohu mluvit, Veličenstvo. To Princip hovoří za mě.“

Král si pobaveně odfrkl a udeřil dlaní do stolu. „Slyšíš to, Arlyne? Hlas jeho matky. Jasný jako zvon. Neběhá ti z toho někdy mráz po zádech?“

Tón Principa Arlyna se nijak nezměnil. „Ne, Veličenstvo.“

„Ne.“ Král se smíchem zavrtěl hlavou a sáhl po karafě s vínem. „Ne, to asi skutečně ne.“ Nalil si víno do sklenice a pohodlně se opřel. „Tvůj Princip,“ vysvětloval Vélinovi, „se na mě zlobí, protože je přesvědčen, že vedu království do války. Věří, a to ne zcela neoprávněně, že mě cumbrélinický krajský kníže radši klidně nechá srazit jeho synovi hlavu, než by sám opustil hranice svého kraje. A že pak pro něj budu muset vyslat královskou armádu, čímž spustím dlouhou řadu bitev a krveprolití, mnohá města budou vypálena a zemřou spousty lidí. Navzdory svému válečnému poslání, což znamená, že je sám nositelem smrti v mnoha jejích podobách, Princip věří, že to je politováníhodný postup. A přesto mi to neřekne. Takhle to s ním chodí pokaždé.“

Dva muži se navzájem mlčky měřili pohledem a Vélinovi to najednou došlo: *Oni se vzájemně nenávidí. Král a Princip Šestého řádu nemůžou jeden druhého vystát.*

„Pověz mi, bratře,“ pokračoval král. Mluvil k Vélinovi, dál ale upřeně sledoval Principa. „Co myslíš, že krajský kníže udělá, až se dozví, že jsem zajal jeho syna a vyžádal si jeho přítomnost?“

„Já toho muže neznám, Veličenstvo...“

„Není to nijak složitý člověk, Véline. Zamysli se nad tím. Troufám si říct, že na to máš dostatek matčina důvtipu.“

Vélinovi začínalo vadit, jak se král neustále otírá o památku jeho matky, ale přinutil se k odpovědi. „Nejspíš... se rozčílí. Bude váš čin vnímat jako výhrůžku. Vyhlásí poplach, shromáždí svoji armádu a vyšle ji k hranicím.“

„Dobře. Co ještě udělá?“

„Zdá se, že má jen dvě možnosti. Podvolit se vašemu rozkazu, nebo ho ignorovat a čelit válce.“

„Špatně, má ještě třetí možnost. Může zaútočit. Vší silou. Myslíš, že to udělá?“

„Pochybuji, že by Cumbrélin měl dostatečně silné vojsko, aby se mohlo postavit královské armádě, Veličenstvo.“

„A v tom máš pravdu. Cumbrélin vlastně žádnou armádu nemá, až na několik stovek gardistů, kteří jsou věrní krajskému knížeti. Má však v záloze tisíce lučištníků žijících na venkově, které může v případě potřeby povolat. Je to ohromná síla. Dobře to vím, svého času jsem se sám jednou

nebo dvakrát ocitl pod jejich palbou. Nemají ovšem žádnou jízdu ani těžkou pěchotu. Kdyby napadli Asrélin nebo se postavili královské armádě na bitevním poli, neměli by šanci. Cumbrélinický krajský kníže si sice nijak velký obdiv nezaslouží, po svém otci však zdědil dost rozumu na to, aby si byl vědom svých slabin.“

Král se znovu usmál, odvrátil se od Principa a smířlivě mávl rukou. „Neboj se, Arlyne. Do čtrnácti dnů krajský kníže vyšle svého posla s nějakou dostatečně patolízalskou omluvou, že se nemůže dostavit osobně, a věrohodným, pokud ne přímo důvěryhodným vysvětlením původu těch listin a pravděpodobně ještě s truhlou plnou zlata. Můj moudrý a mírumilovný syn mě poté přesvědčí, abych stáhl svůj rozkaz a propustil toho opilce. Velmi pochybuji, že se pak krajský kníže ještě odváží udělit někomu z těch popíračských fanatiků právo volného průchodu. A co je důležitější, rozpomene se na své místo v tomto království.“

„Mám to chápat tak, Veličenstvo,“ ozval se Princip, „že podle vašeho přesvědčení je autorem těch listin krajský kníže?“

„Přesvědčení? To ne. Ale je to pravděpodobné. Ten muž možná není takový fanatik jako ti blázni, s nimiž se bratr Vélin vypořádal v Martišském lese, ale pro svého boha má slabost. Nejspíš se strachuje o místo na věčnosti, když teď překročil padesátku. Ale v každém případě není až tak důležité, jestli je autorem těch listin, větším problémem je jejich samotná existence. Když už se objevily, musel jsem jednat. Ovšem díky tomu se aspoň krajský kníže bude cítit dlužníkem mého syna, až nastoupí na trůn.“

Král rychle dopil zbytek vína a vstal od stolu. „Ale dost vládnutí. Chci s vámi projednat ještě něco, bratři. Pojd'te.“ Pokynul jim, aby ho následovali do menší přilehlé místnosti, která nebyla o nic méně vyzdobená, ovšem namísto obrazů a tapisérií na stěnách visely meče, nejméně stovka lesknoucích se čepelí. Některé byly asrélinské, ale byla tam i spousta takových, jaké Vélin nikdy neviděl. Velké dvouruční meče dlouhé skoro šest stop, šavle s ostřím tak zatočeným, že vypadaly spíš jako srpy, dlouhé rapíry připomínající jehly bez hrotů a se záštitou ve tvaru misky, meče s čepelí vykoványi ze zlata nebo stříbra, ačkoli tyto kovy jsou příliš měkké na to, aby z nich bylo možné vytvořit použitelné zbraně.

„Jsou krásné, že?“ nadhodil král. „Sbírám je už celá léta. Některé jsem dostal darem, jiné jsem získal jako válečnou kořist a další jsem jednoduše koupil, protože se mi líbily. Čas od času některý z nich věnuji“ – král se

otočil k Vélinovi a znovu se usmál – „některému mladému muži, jako jsi ty, bratře.“

Vélina znovu zaplavil ten nepříjemný pocit, který měl už při svém prvním setkání s králem. To znepokojující vědomí, že je jen malou součástí nějakého většího, neviditelného plánu. Někde vzadu v hlavě se mu tiše rozeznělo to, co Nersus Sil Nina nazývala písní krve. *Jestli mi dá meč...*

„Jsem bratr Šestého řádu, Veličenstvo,“ namítl, přičemž se snažil napodobit Principův neutrální tón. „Pro nás nejsou královské pocty určeny.“

„Královské pocty jsou určeny přesně takovým lidem, jako jsi ty, Mladý jestrábe,“ odvětil král. „Bohužel je často musím dávat takovým, kteří si to nezaslouží. Dnes tedy nastává vítaná změna.“ Rozmáchl se rukou směrem ke své sbírce. „Vyber si.“

Vélin se otočil k Principovi, hledal u něj nějakou radu.

Princip Arlyn mírně přimhouřil oči, ale jinak se jeho výraz nijak nezměnil. Chvilí mlčel a pak promluvil stejným tónem jako prve, prostým jakékoli podřízenosti či vzdoru. „Král ti projevuje poctu, bratře. Tím projevuje poctu i celému řádu. Přijmi ji.“

„Ale je to správně, Principe? Může být muž bratrem a současně královským rytířem?“

„Takový případ už v minulosti nastal. Před mnoha lety.“ Princip se od krále otočil k Vélinovi a jeho pohled trochu změkkl, tón jeho hlasu však nepřipouštěl žádnou diskuzi. „Přijmi královu poctu, bratře Vélíne.“

Já ji nechci! pomyslel si Vélin zlostně. *Je to úplatek, úplatek za vraždu. Ten starý pletichář si mě chce ještě víc zavázat.*

Jenže neměl jinou možnost. Princip mu dal rozkaz. Král mu projevil poctu. Musel si ten meč vzít.

Vélin polkl povzdech a rozhlédl se po stěně, kmítal očima od jednoho meče k druhému. Chvilku si pohrával s myšlenkou, že by si vzal jeden z těch zlatých, který by mohl později prodat, ale nakonec se rozhodl, že nejlepší bude vybrat si nějakou užitečnou zbraň. Rozhodl se, že asrélský meč si brát nebude, protože by byl jen těžko lepší než jeho čepel z hvězdného stříbra, a hodně exotické zbraně se mu zase zdály nepraktické. Nakonec se pohledem zastavil u krátkého meče s širokou čepelí, jednoduchou bronzovou záštitou a dřevěným jílcem. Sňal ho ze stěny a několikrát s ním na zkoušku máchl ve vzduchu. Zjistil, že je dobře vyvážený a ne příliš těžký. Ostří bylo kvalitní a čepel lesklá a nepoškozená.

„Volarský,“ řekl král. „Moc krásný není, ale je to dobrá zbraň. Hodí se uprostřed bitevní vřavy, když člověk nemá čas ani prostor se rozmáchnout. Dobrá volba.“ Natáhl ruku a Vélin mu meč podal. „Obyčejně bychom pořádali ceremonii se spoustou přísah a klekání, ale myslím, že se bez toho můžeme obejít. Véline Al Sorno, jmenuji tě královským rytířem. Slibuješ, že budeš svůj meč užívat ve službě Sjednocenému království?“

„Slibuji, Veličenstvo.“

„Užívej ho dobře.“ Král mu meč podal. „A teď ti jako královskému rytíři musím najít nějaké uplatnění. Jmenuji tě velitelem Třicátého pátého pěšího regimentu. Vzhledem k tomu, že Princip byl tak laskav a nabídl klášter vašeho řádu k ubytování mého pluku, považuji za správné, že jeho vedení zůstane v rukou řádu. Vycvičíš ho, a až nastane čas, povedeš ho do války.“

Vélin pátral v Principově tváři po nějaké reakci, neviděl však nic než stále tentýž prázdný výraz.

„Odpusťte, Veličenstvo, ale pokud má regiment přejít pod správu řádu, pak by jistě lepší volbou byl bratr Makril...“

„Ten slavný lovec Popíračů? Tak o tom pochybuji. Z toho bych jen těžko mohl udělat rytíře, nemyslíš? A regimentu královské armády smí velet pouze muž povýšený Korunou do šlechtického stavu. Kolik času budeš potřebovat na přípravu?“

„Naše ztráty v Martišském lese byly značné, Veličenstvo. Muži jsou vyčerpaní a už týdny nedostali žold.“

„Skutečně?“ Král pozvedl obočí a podíval se na Principa.

„Řád se o tyto náklady postará,“ přislíbil Princip. „Má-li regiment spadat pod naše vedení, bude to tak jedině správně.“

„To je od vás velmi šlechetné, Principe. A co se ztrát týče, máte volnou ruku v žalářích a samozřejmě můžete verbovat muže i na ulici. Vsadil bych se, že se najde spousta chlapců, které osloví možnost služby v regimentu vedeném slavným bratrem Vélinem.“ Posmutněle se zasmál. „Pro ty, kdo ji ještě nezažili, je válka vždycky dobrodružstvím.“

Kapitola čtyři

„Nechceme násilníky, vrahy ani závislé na juce.“ Seržant Krelnik s téměř neznatelnou úklonou předal vrchnímu žalárníkovi královský dekret. „Ani žádné slabochy. Chystáme se z té bandy udělat vojáky.“

„Život v žaláři člověku zrovna na kondici nepřidá,“ odvětil vrchní žalárník, zatímco kontroloval pečeť na listině a rychle přejížděl očima její obsah. „Ale my se vždy snažíme Jeho Veličenstvu co nejvíce vyhovět, zvláště když nám sem poslal toho nejslavnějšího válečníka v celém království.“ Úsměv, který věnoval Vélinovi, mohl být stejně dobře podlézavý jako posměšný. Přes vrstvu nečistoty to nebylo snadné rozlišit. Podle stavu jeho oblečení a špíny, která pokrývala celé jeho tělo, ho Vélin nejprve považoval za vězně, jeho nadmuté břicho a obrovský svazek klíčů však dostatečně vypovídaly o jeho postavení.

Královský žalář se nacházel nedaleko přístavu v několika starých, navzájem propojených pevnostech, které přestaly plnit svoji funkci po výstavbě městských hradeb před dvěma staletími. Následující panovníci však jejich rozlehlé kasematy využili jako odkladiště zločinných živlů. Přesný počet uvězněných zjevně nikdo neznal. „Umírají tak často, že se nevyplatí je počítat,“ vysvětlil jim vrchní žalárník. „Nejdýl vydrží ti nejsilnější a nejkrutější, dovedou si vybojovat jídlo.“

Vélin nahlížel do tmy za masivní železnou mříží, která chránila vstup do podzemí, a bojoval s nutkáním překrýt si obličej pláštěm, aby nemusel čichat ten neuvěřitelný puch. „Dáváte jich královské armádě hodně?“ zeptal se.

„Záleží na tom, jak bouřlivé časy zrovna jsou. Během Meldenejské války tady bylo skoro prázdno.“ Vrchní žalárník se zvoněním klíčů odemkl mříž a pokynul čtyřem urostlým strážcům, aby šli s nimi. „Tak se pojďme podívat, co se nám tady dnes urodilo.“

Vybrali si necelou stovku mužů. Všichni byli pohublí, navlečení v potrhaných hadrech a umazaní silnou vrstvou prachu, krve a špíny. Mhouřili oči do slunce a vrhali ostražitě pohledy ke strážcům na hradbách nad hlavním nádvořím, kteří na skupinku vězňů mířili nabitými kušemi.

„Tohle je vážně to nejlepší, co máte?“ zeptal se seržant Krelnik vrchního žalárníka nedůvěřivě.

„Včera se věšelo,“ pokrčil muž rameny. „Nemůžeme je tu nechávat navěky.“

Seržant Krelnik znechuceně zavrtěl hlavou a pomocí biče začal muže rovnat do řady. „Uděláme si tady trochu pořádek, vy chátro! Kdo neumí stát rovně, nehodí se pro královskou armádu.“ Dál je častoval nadávkami, dokud nestáli ve dvou nerovných řadách, pak se obrátil k Vélinovi a zasalutoval. „Můžete si prohlédnout nováčky, lorde.“

Lorde. Ten titul mu pořád zněl cize. Nepřipadal si jako lord, cítil se a vypadal jako bratr Šestého řádu. Neměl žádné pozemky, sloužící ani majetek, a přesto z něj král udělal šlechtice. Jako by to byla jen další z řady lží.

Kývl na seržanta Krelnika a vyrazil na obhlídku okolo řady mužů. Nebylo vůbec jednoduché hledět do těch vyděšených očí, které sledovaly každý jeho krok. Někteří muži se drželi víc zpřímá než jiní, někteří byli čistší, jiní tak vychrtlí a zanedbaní, až bylo s podivem, že dokázali stát rovně. A všichni páchli. Byl to silný, nasládlý pach, který Vélin tak dobře znal. Ti muži páchli po smrti.

Šel dál, dokud ho něco nepřinutilo se zarazit. Jeden pár očí ho nesledoval, ale upřeně hleděl do země. Zastavil se a přistoupil k tomu muži blíž. Byl vyšší a silnější než většina vězňů, povislá kůže na hrudi ukazovala na kdysi svalnatou postavu povadlou dlouhým obdobím hladovění. Hluboká jizva po špatně vyléčené ráně na předloktí byla pod vrstvou špíny sotva viditelná.

„Pořád ještě šplháš?“ zeptal se Vélin muže.

Gallis zvedl hlavu a neochotně se mu podíval do očí. „Jen občas, bratře.“

„Co to bylo tentokrát? Další pytel koření?“

Na Gallisově ztrhané tváři se objevil náznak úsměvu. „Stříbro. Z jednoho velkého domu. Zvládnul bych to, kdyby parťák na hřídce neztratil hlavu.“

„Jak dlouho jsi tady?“

„Měsíc nebo dva. Člověk tady lehce ztratí pojem o čase. Včera mě měli pověsit, ale kára už byla plná.“

Vélin kývl směrem k jeho zjizvené paži. „Netrápí tě to nějak?“

„V zimě to občas pobolívá. Ale pořád dokážu zdolat každou zeď líp než kterékoli jinej chlap. Nebojte se.“

„Dobře. Schopný lezec se mi bude hodit.“ Vélin přistoupil k muži ještě o jeden krok a dál mu upřeně hleděl do očí. „Ale pamatuj si, že se pořád zlobím za to, cos zkusil provést sestře Šerin, takže jestli utečeš...“

„To by mě ani nenapadlo, bratře. Možná jsem zloděj, ale mému slovu můžete věřit.“ Gallis se snažil působit jako voják, vystrkoval hrud' a zatahoval ramena. „Navíc by to byla čest, pochodovat s...“

„Dobrá.“ Vélin ho gestem umlčel a pak o kus ustoupil, aby ho všichni slyšeli. „Jsem Vélin Al Sorna, bratr Šestého řádu a králem pověřený velitel Třicátého pátého pěšího regimentu. Král Janus se milostivě rozhodl zmírnit váš trest a udělil vám výsadu sloužit v královské armádě. Výměnou za to budete v jeho jménu bojovat příštích deset let. Dostanete stravu a žold a budete mě poslouchat na slovo. Každý, kdo se proviní neposlušností nebo opilostí, bude zmrskán. A kdo se pokusí utéct, bude popraven.“

Pátral v jejich tvářích po nějaké reakci na svá slova, ale většinou v nich viděl jen úlevu. Dokonce i těžkosti vojenského života byly lepší než další hodina strávená v žaláři. „Seržante Krelniku.“

„Lorde!“

„Odved'te je do kláštera. Mám ještě ve městě nějakou práci.“

* * *

Dům rodiny Al Hestianových stál v severní čtvrti, nejbohatší oblasti města. Byl to ohromující palác z červeného pískovce se spoustou oken a rozlehlými pozemky chráněnými mohutnou zdí s železnými hroty. Bezchybně oblečený sloužící u brány si s nacvičeným nezájmem vyslechl Vélinovu žádost, pak ho poprosil, aby počkal, a odešel dovnitř pro pokyny. Vrátil se po několika minutách.

„Mladý pán Al Hestian je v zahradě za domem, lorde. Vyřizuje vám svůj pozdrav a žádá vás, abyste se k němu přidal.“

„A lord maršál?“

„Lord Al Hestian byl dnes ráno povolán do paláce. Nevrátí se dřív než večer.“

Vélin si v duchu oddechl. Jeho nepříjemný úkol by byl ještě tíživější, kdyby se měl postavit zároveň před otce i bratra.

Když prošel bránou, uviděl na trávníku skupinku postávajících příslušníků palácové gardy. Jeden z nich držel v rukou otěže pěkné kobyly. Když uvažoval o důvodu jejich přítomnosti, úleva ho rychle opustila. Jak procházel okolo nich, gardisté ho pozdravili uctivým pokývnutím hlavy. Zdálo se, že zvěsti o jeho novém postavení se rozšířily velmi rychle. Odpověděl jim na pozdrav a spěchal dál. Chtěl se co nejdřív vypořádat se svým úkolem a vrátit se do kláštera, kde se mohl zaměstnat výcvikem svého regimentu. *Můj regiment*. Pořád tomu nemohl věřit. V pouhých devatenácti

letech mu král svěřil celý regiment, a ačkoli Kenis ze sebe hbitě vysypal seznam slavných válečníků, kteří se stali veliteli ve velmi mladém věku, Vélinovi se to celé pořád zdálo nesmyslné. Cestou zpět do kláštera po setkání v paláci se snažil od Principa získat nějaké vysvětlení, ale dočkal se jen prostých instrukcí, aby plnil královy rozkazy. Zamyšlené vrásky na Principově čele mu však prozradily, že i on má o čem přemýšlet.

Zahrady tvořilo obrovské bludiště z živých plotů a okrasných záhonů, které v jarním slunci začínaly kvést. Našel je ve stínu velkého javoru. Princezna byla kouzelná jako vždy, zářivě se usmívala a pohazovala svými rudozlatými vlasy. Poslouchala vážného mladíka, který seděl na lavičce vedle ní a nahlas jí předčítal z nějaké knihy. Podle Vélina se Alucius Al Hestian svému bratrovi příliš nepodobal. Byl to štíhlý, přibližně patnáctiletý chlapec. Měl jemné, mladistvé rysy, skoro zženštilé, rámované černými kudrnatými vlasy, které mu spadaly přes ramena. Na znamení smutku byl oblečený v černé. Vélin v rukou pevně sevřel pochvu dlouhého meče, který nesl s sebou, zhluboka se nadechl, sebral odvalu a vykročil k nim. Když přišel blíž, slyšel, jak chlapec čte: „*Už neplač, má lásko, neprolévej pro můj skon další slzy, zvedni hlavu k nebesům a dovol slunci, aby ti osušilo oči...*“

Když na ně dopadl Vélinův stín, chlapec zmlkl.

„Lorde Al Sorno!“ Alucius vstal, aby ho přivítal. V rozporu se šlechtickými zvyklostmi, které Vélin považoval za neuvěřitelně otravné, mu podal ruku jako první. „Jaká čest. Můj bratr o vás ve svých dopisech hovořil tak krásně.“

Vélinova sebejistota se rozplynula a jako by ji odfoukl vítr. „Váš bratr byl občas až příliš šlechetný, pane.“ Stiskl chlapci ruku a mírně se uklonil princezně Lyrně. „Výsosti.“

Princezna mu pokynula hlavou. „Ráda vás znovu vidím, bratře. Nebo vás mám raději oslovovat lorde?“

Vélin jí pohlédl do očí. Cítil, jak v něm roste zlost, která by mohla spustit lavinu nerozumných slov. „To záleží na vás, Výsosti.“

Princezna si mnula bradu a tvářila se, že si to rozmýšlí. Nehty měla ozdobené bledě modře a vykládané drahokamy, které se na slunci třpytily. „Myslím, že vám budu i nadále říkat bratře. Zdá se mi to takové... patřičnější.“

V jejím hlase zaznívalo rozčilení. Vélin nedokázal říct, jestli se na něj pořád ještě zlobí za jeho odmítnutí, nebo se jednoduše vysmívá muži, o

němž si myslí, že je blázen, protože promeškal příležitost podělit se s ní o moc, po níž prahla.

„Pěkná balada, pane,“ otočil se k Aluciovi ve snaze změnit téma. „Někdo z klasiků?“

„Ani náhodou.“ Hoch vypadal trochu rozpačitě a rychle odložil útlou knížku, kterou držel v rukou. „Jen taková maličkost.“

„Jen nebuď tak skromný, Alucie,“ napomenula ho princezna. „Bratře Vélino, měl jste tu čest stát se svědkem čtení jednoho z nejnadanějších básníků v království. Jsem si jistá, že v budoucnu se tím budete moci chlubit.“

Alucius plaše pokrčil rameny. „Lyrna mi lichotí.“ Pak se jeho pohled zastavil na dlouhém meči ve Vélinově ruce, a když ho poznal, obličej se mu stáhl smutkem. „Ten je pro mě?“

„Váš bratr si přál, abyste ho dostal.“ Vélino mu zbraň podal. „Žádal, abyste ho nevytahoval z pochvy.“

Chlapec krátce zaváhal a pak si meč vzal, pevně uchopil jílec a najednou byl jeho výraz plný hněvu. „Vždycky uměl odpouštět lépe než já. Ti, kdo ho zabili, za to zaplatí, to přísahám.“

Slova chlapce, pomyslel si Vélino a najednou se cítil velmi starý. *Slova z pohádky nebo z básně*. „Muž, který zabil vašeho bratra, je po smrti, pane. Už není, na kom pomstu vykonat.“

„Ty válečníky vyslali do Martišského lesa Cumbréinci, ne? Dokonce i teď proti nám kují pikle. Můj otec o tom něco zaslechl. Kacíře, kteří zavraždili Lindena, poslal cumbréinský krajský kníže.“

Jak je vidět, zvěsti z paláce se šíří velmi rychle. „Král má celou věc pevně v rukou. Jsem si jist, že království povede správným směrem.“

„Jediný směr, kterým se vydám já, je válka.“ Chlapec měl v sobě silné odhodlání a v očích se mu leskly slzy.

„Alucie.“ Princezna Lyrna mu něžně položila ruku na rameno a hovořila k němu uklidňujícím tónem. „Vím, že Linden by si nikdy nepřál, aby tvé srdce bylo plné nenávisti. Poslechni slova bratra Vélina, už není na kom se mstít. Cti Lindenu památku a jeho meč nechej odpočívát, jak si přál.“

Její slova účasti zněla tak upřímně, že Vélino skoro zapomněl na svůj hněv, ale živá vzpomínka na Lindenu mramorově bílou tvář, když mu přiložil nůž ke krku, rozptýlila poslední zbytky důvěry. Její slova však měla na chlapce zjevně uklidňující účinek. Vztek mu pomalu mizel z tváře, ačkoli slzy mu tekly i nadále.

„Prosím vás o odpuštění, lorde,“ koktal. „Teď potřebuji být sám. Rád bych... Rád bych s vámi ještě někdy mluvil, o bratrovi a o chvílích, které jste spolu strávili.“

„Najdete mě v klášteře Šestého řádu, pane. S radostí vám zodpovím všechny vaše otázky.“

Alucius přikývl, pak se otočil a krátce políbil princeznu na tvář, načež se v slzách vydal k domu.

„Chudák Alucius,“ povzdechla si princezna. „Odkakživa všechno prožíval, už když jsme byli děti. Víte o tom, že se chce dát naverbovat k vašemu regimentu?“

Když se k ní Vélin otočil, uviděl, že jí úsměv zmizel z tváře, která teď vypadala vážně a soustředěně. „To jsem nevěděl.“

„Povídá se, že bude válka. Představuje si, že s vámi půjde do cumbrélského hlavního města, kde společně postavíte krajského knížete před spravedlnost. Velmi by mě potěšilo, kdybyste ho odmítli. Je to ještě dítě a já pochybuji, že z něj kdy bude dobrý voják, to spíš pěkná mrtvola.“

„Mrtvoly nikdy nejsou pěkné. Jestli přijde, odmítnu ho.“

Rysy její tváře změkly a rty podobné růžovému poupěti se roztáhly do úsměvu. „Děkuji vám.“

„Nemohl bych ho přijmout, ani kdybych chtěl. Princip rozhodl, že důstojníky v mém regimentu budou jen řádoví bratři.“

„Rozumím.“ Její výraz posmutněl, když si uvědomila, že s ní Vélin nehodlá pletichařit. „Myslíš, že válka bude? S Cumbrélcí?“

„Král věří, že k ní nedojde.“

„A co si myslíš ty, bratře?“

„Myslím, že bychom měli důvěřovat královu úsudku.“ Toporně se uklonil a otočil se k odchodu.

„Nedávno jsem měla to štěstí poznat jednu tvoji přítelkyni,“ řekla princezna, čímž ho donutila se zastavit. „Sestru Šerin, je to ona? Vede misi Pátého řádu ve Warnsclavě. Jménem svého otce jsem nemocnici přivezla nějaké milodary. Milá dívka, i když trochu moc zanícená. Zmínila jsem se před ní, že jsme se seznámili, a ona mě požádala, abych ti vyřídila její pozdravy. Přestože vypadala, že si spíš myslí, žes na ni zapomněl.“

Nic neříkej, nabádal se v duchu. Nic neříkej. Její zbraní jsou informace.

„To pro ni nemáš žádnou odpověď?“ naléhala na něj. „Mohla bych ji nechat doručit královským poslem. Vždycky hrozně nerada vidím, když nějaké přátelství skončí úplně zbytečně.“

Teď měla na rtech zářivý úsměv, stejný, jaký si pamatoval z jejich posledního rozhovoru v zahradě. Vypovídal o neotřesitelném sebevědomí a znalostech dalece přesahujících její věk.

„Jsem ráda, že nás osud znovu svedl dohromady,“ pokračovala, když neodpovídal. „Poslední dobou jsem hodně přemýšlela o jednom problému, který by tě mohl zajímat.“

Vélin mlčel. Pohlédl jí do očí, avšak odmítal hrát jakoukoli z jejích her.

„Hádanky jsou mým koníčkem,“ pokračovala. „Jednou jsem vyřešila matematický rébus, s nímž se bratři Třetího řádu trápili přes sto let. Samozřejmě jsem o tom nikomu neřekla, nehodí se, aby princezna zastínila vzdělané muže.“ Její hlas se znovu změnil, teď v něm byl slyšet náznak hořkosti.

„Obdivuji bystrost vaší mysli, Výsosti,“ řekl Vélin.

Princezna naklonila hlavu, zjevně nepostřehla naprostou prázdnotu toho komplimentu. „Ale poslední dobou se trápím nad jednou událostí, s níž jsi úzce spojen: jde o masakr Principů, ačkoli tomu názvu nerozumím, když tehdy zemřeli jen dva z nich.“

„Proč byste se měla trápit tak nepříjemnou událostí, Výsosti?“

„Protože je to celé záhada. Proč se ti zabijáci rozhodli k útoku zrovna v tu noc, kdy byli ve třech dalších klášterech přítomni uředníci Šestáho řádu? Zdá se mi to jako neobyčejně hloupá strategie.“

Navzdory všemu odhodlání odolat jejím nástrahám v něm vzbudila zájem. *Ona mi chce něco prozradit. Proč? Jakou výhodu tím získá?* „A k čemu jste došla, Výsosti?“

„Existuje jedna alpská hra zvaná *Kešet*, což v našem jazyce znamená ‚lživost‘. Je velmi složitá, dvacet pět figurek hraje na desce se stovkou políček. Alpírané milují strategii, v obchodu i ve válce. Doufám, že otec to v budoucnu bude mít na paměti.“

„Výsosti?“

Princezna mávla rukou. „Na tom nesejde. Jedna partie *Kešetu* může trvat i několik dní a několik moudrých mužů zasvětilo celý svůj život zvládnutí všech jejích záludností.“

„Jsem si jist, že něco takového už jste dávno dokázala, Výsosti.“

Princezna pokrčila rameny. „Nebylo to tak složité, celé tajemství spočívá v začátku. Existuje jen asi dvě stě variací, z nichž nejvýhodnější je Lhářův útok, série tahů, která se jeví zcela defenzivně, ale ve skutečnosti slouží jako zástěrka pro napadení, jež může při správném provedení přinést

vítězství už po deseti tazích. Úspěch této strategie spočívá v tom, že protivníkovu pozornost upoutáš vždy k jedinému otevřenému tahu v jiných částech hracího pole. Klíč je v dobrém krytí tajného útoku, který vede k jedinému cíli: zbavit protihráče Učence, jehož figurka sice není nejmocnější, ovšem je klíčová k úspěšné obraně. Protivník je však mezitím přesvědčen, že čelí frontálnímu útoku v celém poli.“

„Útok na všechny Principy byl jen zástěrkou,“ pochopil Vélín. „Ve skutečnosti chtěli zabít jen jednoho.“

„Snad, nebo možná dva. A pokud tuto teorii ještě o něco rozšíříš, je klidně možné, že zamýšlenou obětí jsi byl ty a Principové představovaly jen vedlejší figurky.“

„A to je váš závěr?“

Princezna zavrtěla hlavou. „Každá teorie potřebuje nějaký předpoklad. V tomto případě předpokládám, že strůjce toho útoku chtěl zničit řády i samotnou Víru. K tomu by samozřejmě napomohlo pouhé zabití všech Principů, jenže pak by museli být jmenováni noví Principové, kteří by ty původní nahradili, stejně jako v případě Principa Tendrise Al Forneho. A není nerozumné se domnívat, že jeho ustavení do úřadu vrazilo mezi jednotlivé řády klín. A škoda je na světě.“

„Chcete říct, že cílem celého toho útoku bylo, aby se Principem Čtvrtého řádu stal Al Forne?“

Princezna zaklonila hlavu a přimhouřila oči proti slunci, které ji hrálo do tváře. „Přesně tak.“

„To jsou nebezpečné domněnky, Výsosti.“

Usmála se pořád ještě se zavřenýma očima. „Jen pro tebe a přeji si, abys mi říkal Lyrno.“

Příslib moci nestačil, pomyslel si. Ted' se mě snaží svést pomocí informací. „Jak vám říkal Linden?“

Na téměř nepostřehnutelnou chvíli se odmlčela, poté se odvrátila od slunce a pohlédla mu do očí. „Když jsme byli sami, říkal mi Lyrno. Už od dětství jsme byli přátelé. Poslal mi z lesa mnoho dopisů, takže vím, jak moc tě obdivoval. Moje srdce však toužilo slyšet...“

„Pro pravou lásku musí dát člověk všanc vše.“ Uvědomoval si, že jeho hlas je plný hněvu a že se zlostně mračí. Sledoval, jak i jí z tváře mizí úsměv. „Není to snad to, co jste mu řekla?“

Byla to jen chvílička, ale Vélín si byl jistý, že se jí v obličejí mihlo něco jako lítost. Poprvé také zaslechl v jejím hlase nejistotu. „Trpěl hodně?“

„Když se mu jed rozléval do těla, řval bolestí a potil krev. Říkal, že vás miluje. A že odešel do Martišského lesa, aby si získal přízeň vašeho otce a mohl se s vámi oženit. Než jsem mu prořízl hrdlo, požádal mě, abych vám předal jeden dopis. Když jsme jeho tělo svěřili ohni, spálil jsem ho.“

Princezna na okamžik zavřela oči. Byl to dokonalý obraz krásy a zármutku. Když je však znovu otevřela, veškeré pohnutí bylo pryč a v její odpovědi nezazněl ani náznak citu: „Vždy se snažím vyhovět přáním svého otce, bratře. Stejně jako ty.“

Ta pravda na něj zapůsobila stejně, jako by ho někdo šlehl bičem. Oba na té tragédii měli svůj díl viny. Byli v té vraždě zapletení spolu. Sice to nebyl on, kdo nakonec vypustil ten osudný šíp, nicméně Lindena poslal do cesty jinému střelci, stejně jako ho ona poslala do Martišského lesa. Vélina napadlo, že přesně to měl král možná v plánu od samého začátku, svázat je k sobě společným proviněním.

Pochopil, že si nevraživost k ní jen namlouvá, aby se zbavil svého podílu na vině, ale přesto si ji i nadále zachovával. *Je chladná, je to intrikářka a nelze jí věřit.* Ještě víc však nenáviděl tu moc, kterou nad ním měla, její schopnost vzbudit v něm zájem.

Pak si uvědomil, jak upřeně na ni hledí. V tom pohledu spatřil ještě něco jiného. *Strach*, došlo mu. *Jsem jediný muž, kterému se povedlo ji skutečně vyděsit.*

Znovu se uklonil a cítil, že se jeho pocit viny mísí s uspokojením. „Když dovolíte, Výsosti.“

* * *

Sestra Gilma byla buclatá a přátelská. Hodně se usmívala a jasně modré oči jí neustále hrály veselím. „Ve jménu Víry, bratře, usměj se trochu!“ řekla Vélinovi, když se poprvé setkali, a štípla ho do brady. „Jeden by si myslel, že neseš na ramenou starosti celého království. Říkají ti bratr Kyselá tvář.“

„Víš jistě, že chceš mít v regimentu stálou léčitelku?“ zeptal se Nortah.

Sestra Gilma se rozesmála. „Tak ty se mi budeš líbit!“ zazpívala svým těžkým nilsélinským přízvukem a už ne tak hravě Nortaha šťouchla do paže.

Vélin skrýval své zklamání, že Principila Elera nevyhověla jeho požadavku, aby mu propůjčila sestru Šerin, ačkoli se tomu vlastně vůbec nedivil. „Poskytneme ti vše, co budeš potřebovat, sestro.“

„To byste měli,“ zasmála se Gilma. Za ten měsíc od jejího příjezdu si stačil všimnout, že se často směje, když mluví vážně, a vážný tón naopak

používá jako nástroj něžné, ale o to účinnější jízlivosti.

„Dnes jsem tu měla další dvě zlomené ruce,“ zachichotala se a vyčítavě zakroutila hlavou, když vešel do stanu, který sloužil jako její ošetřovna. Na postelích leželi čtyři muži omotaní obvazy a spali. Další dva byli v péči jejích pomocníků, které si vyžádala z řad vojska. K Vélinovu překvapení si zvolila dva sešlé muže z žaláře, drobné chlapíky s rychlým úsudkem a šikovnýma rukama, kteří by se patrně stejně projevíli jako špatní vojáci.

„Jestli na ně budeš pořád tak tvrdý, do měsíce už ti jich do bitvy moc nezůstane.“ Věnovala mu svůj veselý úsměv a jiskřivý pohled.

„Válka je náročná, sestro. Z mírného výcviku vzejdou mírní vojáci, z nichž se brzy stanou mrtvoly.“

Její úsměv povadl. „Takže se blíží nějaká bitva? Bude tedy válka?“

Válka. Poslední dobou o ní mluvili všichni. Ode dne, kdy král povolal ke dvoru cumbrélnského krajského knížete, uběhly už čtyři týdny, ale zatím nepřišla žádná odpověď. Královská armáda se shromáždila v kasárnách a všechny vycházky byly zrušeny. Po celé zemi se s děsivou rychlostí šířily různé zvěsti. Cumbrélninci se shlukují u hranic. V Urlišském lese byli spatřeni cumbrélnští lučištníci. Tajné popíračské sekty kují děsivé plány podporované Temnými silami. Vzduch byl prosycen nejistotou a očekáváním, což Vélina nutilo cvičit muže tak tvrdě, jak to jen šlo. Říkal si, že kdyby došlo na nejhorší, musí být připraveni.

„Nevím o nic víc než ty, sestro,“ ujistil ji. „Ještě se objevily nějaké případy příjice?“

„Od mé návštěvy v dámském ležení žádný.“

Nákaza nemoci šířící se mezi muži byla vystopována až do tábora podnikavých nevěstek, které se usídlily v lese necelé dvě míle od kláštera. Vélin, který se obával Principovy reakce na zprávy o hnízdě lehkých žen v takové blízkosti kláštera, nařídil seržantu Krelnikovi, aby dal dohromady skupinu dvaceti důvěryhodných mužů a společně s nimi ženy vykázal zpět do města. Starý voják ho však překvapil. „Jste si tím jistý, lorde?“

„Mám dvacet mužů, kteří jsou tak nemocní, že se nemůžou účastnit výcviku, seržante. Tento regiment spadá pod vedení řádu, nemohu mužům dovolit, aby takto... uspokojovali svůj chtíč.“

Seržant jen zamrkal. Ve zjizvené tváři nedal nic najevo, ale Vélin si byl jistý, že potlačuje úsměv. Občas se při rozhovoru se seržantem cítil jako dítě, které rozkazuje svému dědečkovi. „Ehm, se vši úctou, lorde. Regiment možná patří řádu, ale ti muži nikoli. Nejsou to bratři, jsou to vojáci a vojáci

občas potřebují ženskou společnost. Když jim seberete možnost... uspokojení, mohl byste tím vyvolat problémy. Neříkám, že vás muži nemají v úctě, lorde, to určitě ano, nikdy jsem neviděl, aby se vojáci tolik děsili svého velitele jako tahle banda, ale není to zrovna výkvět království a my je cvičíme dost tvrdě. Jestli jim přistříhneme křídla až moc, mohli by začít utíkat, navzdory hrozbě šibenice.“

„A co příjice?“

„Pátý řád na ni má dost léků. Sestra Gilma to vyřeší, řekněte jí, aby za těmi ženami zašla, a náказа bude brzy pryč.“

A tak se odebrali za sestrou Gilmou a Vélín vykotal svůj požadavek, zatímco ona si ho měřila ledovým pohledem.

„Ty chceš, abych šla do tábora plného kurev a vyléčila je z příjice, bratře?“ zasyčela ledově.

„Samozřejmě s ozbrojeným doprovodem, sestro.“

Gilma se otočila a zavřela oči. Vélín bojoval s nutkáním někam zmizet.

„Pět let jsem strávila výukou v klášteře,“ řekla tiše, „a čtyři další na severní hranici ve společnosti barbarů a ledových bouří. A tohle je moje odměna? Žít mezi spodinou a starat se o jejich coury?“ Smutně zavrtěla hlavou. „Zemřelí mě vážně prokleli.“

„Sestro, nechtěl jsem tě urazit!“

„No jistě!“ vybuchla. „Jdu si pro tašku. Ozbrojený doprovod nepotřebuju, ale někdo mi musí ukázat cestu.“ Pak vyzývavě pohlédla na Vélína. „Ty ji asi neznáš, vid', bratře?“

Ušklíbl se při vzpomínce na to, jak vykotal zápornou odpověď. Seržant Krelnik měl nicméně pravdu, náказа rychle zmizela a muži zůstali tak spokojení, jak jen mohli být po několika týdnech náročného výcviku vedeného jeho bratry. Rozhodl se, že Principa o celé věci zapomněl informovat, a podle nepsané dohody se o tom nemluvalo ani mezi bratry.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se Gilmy. „Můžu do vašeho kláštera poslat povoz s objednávkou zásob.“

„Zatím mám všeho dost. Bylinková zahrádka mistra Smentila mi hodně pomáhá. Je to takové zlatíčko. Učí mě znakovou řeč, koukni.“ Baculatýma, ale mrštnýma rukama vytvořila ve vzduchu několik znaků, jejichž význam byl zhruba takový: *Jsem protivná megera*. „Znamená to: jmenuju se Gilma.“

Vélín klidně přikývl. „Mistr Smentil je nadaný učitel.“

Nechal ji u raněných a vyšel ze stanu. Všude cvičili muži ve shlucích okolo jeho bratrů, kteří se jim snažili předat své celoživotní zkušenosti během několika měsíců. Často to byla ubíjející snaha, nováčci se zdáli pomalí a nešikovní a neznali ani základní pravidla souboje. Tím spíš bratři hořce protestovali, když Vélin zakázal používání biče. „Bez biče psa nevyčvičíš,“ podotkl Dentos.

„Tohle nejsou psi,“ odvětil Vélin. „Ani malí kluci, přinejmenším většina z nich. Trestejte je mimořádným výcvikem nebo podřadnou prací nebo jim seberte dávky rumu, kdykoli uznáte za vhodné. Ale nebijte je.“

Regiment teď byl v plné síle, mužstvo doplnil dostatek bývalých vězňů i neutuchající příliv nových branců, které přesně podle králových předpokladů lákala Vélinova pověst. Někteří kvůli tomu dokonce přicestovali z obrovské dálky.

„Jindy je nejčastějším důvodem, proč se muži nechávají naverbovat, kručení v žaludku,“ poznamenal seržant Krelnik. „Tahle banda ale hladoví jen proto, aby mohli sloužit pod Mladým jestřábem.“

Jak týdny plynuly, výcvik začal nést ovoce. Muži byli viditelně silnější a zdravá strava, kterou někteří z nich nepoznali po celý svůj život, jim prospívala. Stáli více zpříma, pohybovali se rychleji a zručně ovládali své zbraně, ačkoli se pořád měli co učit. Šplhoun Gallis rychle nabral síly a opakované návštěvy v táboře nevěstek mu zlepšily náladu. Stal se jednou z výrazných postav regimentu, vždy měl připravenou nějakou nestydatou poznámku, kterou své kamarády rozesmál, i když během výcviku raději držel jazyk za zuby. Bratři sice nesměli používat bič, ale zato znali stovky způsobů, jak člověku ublížit v souboji. Největší radost Vélinovi dělala jejich disciplína. Jen zřídka se mezi nimi strhla bitka, nikdy neodmlouvali a nevyskytly se žádné případy útěků. Zatím nemusel nikoho nechat zmrskat ani oběsit a neustále se obával dne, kdy nebude mít jinou možnost. *Tou skutečnou zkouškou pro ně bude válka*, říkal si. Dobře si pamatoval skličující měsíce v Martišském lese a ty spousty mužů, kteří raději riskovali útěk hvozdem plným Cumbrelinců, než aby museli strávit další den za palisádou.

Nortaha našel, jak vyučuje skupinu statnějších vojáků lukostřelbě. Každého nového vojáka vyzkoušeli u terče, ale většina z nich se ke střelbě nehodila. Z těch schopnějších vytvořili střeleckou skupinu, jen několik z nich však prokázalo dostatek schopností a síly k další výuce. Bylo jich asi třicet, ale Vélin věděl, že i malá skupina zručných lukostřelců je pro

regiment vítanou pomocí. Nortah se opět projevil jako schopný učitel. Všichni jeho žáci dokázali zasáhnout střed terče na čtyřicet pět kroků a jeden nebo dva se dokonce v rychlosti střelby vyrovnali řádovým bratrům.

„Neolizuj tětivu,“ napomínal zrovna Nortah jednoho ze svých žáků, urostlého chlapa, kterého si Vélin pamatoval ze své návštěvy v žaláři. Jmenoval se Drak nebo Drax a býval to známý pytlák, dokud ho královi lesníci nenačapali v Urlišském lese, jak porcuje čerstvou mršinu jelena. „Než vypustíš šíp, natáhni ho až za ucho.“

Drak nebo Drax vydal ze svých svalů veškerou sílu a vystřelil šíp, který se zabodl do terče několik palců nad středem. „To nebylo špatné,“ pochválil ho Nortah. „Ale pořád ještě po výstřelu necháváš prut uvolnit. Nezapomeň, že tohle je válečný luk a ty nejsi na lovu. Když vystřelíš, znovu tětivu natáhni, jak nejrychleji to dokážeš.“ Když si všiml, že přišel Vélin, zatleskal, aby ho celá skupina poslouchala. „Výborně. Posuňte terče o dalších deset kroků dozadu. První, kdo trefí střed, dostane večer zvláštní přiděl rumu.“

Když muži vyrazili k terčům, otočil se a strojeně se Vélinovi uklonil. „Zdravím vás, lorde.“

„Přestaň s tím.“ Vélin se podíval směrem k mužům, kteří při vytahování svých šípů z terčů vtipkovali a smáli se. „Vypadají vesele.“

„Mají k tomu důvod. Hodně jídla, každý den rum a levné šlapky jen pár kroků lesem. To je víc, než v co mohla většina z nich kdy doufat.“

Vélin pozorně pohlédl na svého bratra a znovu spatřil ten známý výraz plný hrůzy, který ho od jejich návratu z Martišského lesa ještě neopustil. Když zrovna neměl nic na práci, vypadal unaveně a zamýšleně a po večerech nacházel zvláštní zalíbení v nejrůznějších rumových nápojích, které si muži vařili. Nebylo to poprvé, kdy Vélin zatoužil povědět mu o osudu jeho rodiny, ale králův rozkaz mu jako vždy svázal jazyk. *Tolik zestárnul*, pomyslel si Vélin. *Ještě mu nebylo dvacet, ale už má v očích pohled starého muže.*

„Kde je Barkus?“ zeptal se Vélin Nortaha. „Teď by měl vést výcvik s halapartnou.“

„Už zase v kovárně. Poslední dobou z ní skoro nevylézá.“

Od jejich návratu z Martišského lesa Barkuse opustila jeho nechuť ke kovářskému řemeslu. Nabídl se mistru Jestinovi a spousty hodin trávil v kovárně, kde pomáhal vyrábět nové zbraně pro vojáky. Zbrojnice mistra Grélina byla bohatá, ale dokonce ani všechny ty police plné zbraní nemohly

vybavit celé vojsko a k tomu stále uspokojovat potřeby řádu. Vélinovi nevadilo, že Barkus znovu vzal do ruky kladivo, zvlášť když s ním vypadal tak spokojeně, ale hněvalo ho, že kvůli tomu zanedbává své povinnosti u regimentu. Rozhodl se, že si s ním bude muset promluvit, stejně jako s Nortahem.

„Kolik jsi toho včera vypil?“

Nortah pokrčil rameny. „Přestal jsem, když jsem napočítal šestý pohár. Ale i tak jsem spal dobře.“

„To bych se vsadil.“ Vélin si povzdechl, nechtělo se mu říct, co říct musel. „Nechci nikomu upírat právo se napít, bratře, ale přece jen jsi v tomto regimentu důstojník. Jestli se vážně musíš opíjet, aspoň to nedělej před vojáky.“

„Ale chlapi mě mají rádi,“ namítl Nortah s předstíranou upřímností. „„Pojď s námi popít, bratře,“ říkají mi. „Ty nejsi jako Mladý jestřáb. Tebe se ani trochu nebojíme, kdepak.“ Dokonce mě pozvali, abych s nimi zašel za těmi courami. To mě potěšilo.“ Usmál se Vélinovu zhrozenému výrazu. „Neboj, tak hluboko jsem neklesl. Kromě toho jsem slyšel, že po takové návštěvě většinu chlapů akorát pálí v rozkroku.“

Vélin se rozhodl nesdělovat Nortahovi, že nákaza příjice už je zažehnána. Kývl hlavou směrem k lučištníkům. „Za jak dlouho budou připravení?“

„Asi tak za sedm let budou stejně dobří jako my. Myslíš, že nám Cumbréinci dají tolik času?“

„V to můžu jenom doufat. Spíš jsem myslel, jestli to zvládnou? Jestli budou bojovat?“

Nortah se rozhlédl po svých mužích, ve vyděšených očích měl nepřítomný pohled. Nepochybně si je představoval v bitvě, zpustošené a zakrvácené. „Budou bojovat,“ řekl nakonec. „Chudáci. Budou se bít jako lvi.“

Kapitola pět

Když za ním přišel Frentis, zrovna se mu zdálo o Martišském lese, o těch šílených hádankách Nersus Sil Niny. Tentokrát však byly její červeně mramorové oči celé černé jako kámen, který měl v prázdném očním důlku Jednooký. Horké letní slunce, jehož paprsky v jeho představách zalévaly mýtinu, tentokrát nahradily hluboké závěje sněhu a štípavě mrazivý vzduch. A její slova, ačkoli pořád záhadná, zněla krutě.

„Budeš znovu a znovu zabíjet, Beral Shak Ure,“ řekla mu se zlověstným úsměvem. V černých hlubinách očí jí zářila malá světélka. „Staneš se svědkem smrtících žní pod krvavě rudým sluncem. Budeš zabíjet pro svoji víru, pro svého krále a pro Královnu ohně, až povstane. Tvá pověst se rozletí po celém světě a bude to píseň krve.“

Vélin klečel ve sněhu a rukama svíral jílec své dýky, jejíž čepel zbrocená krví se ve světle měsíce temně leskla. Vedle něj leželo něčí tělo, cítil, jak z něj teplo uniká do sněhu. Tvář té mrtvoly znal, byl to někdo, koho miloval. A věděl, že toho člověka zabil on. „Nikdy jsem o to nežádal,“ namítl. „Nic takového jsem si nepřál.“

„Přání nic nezmůže. Všechno řídí osud. Jsi jen hračka v rukou osudu, Beral Shak Ure.“

„Zvolím si svůj vlastní osud,“ odsekl, ale jeho slova zněla slabě, prázdně, jako když dítě odmlouvá neoblomnému rodiči.

Chraptivě se mu vysmála. „Volba je lež. Ta největší ze všech lží.“

Tvář plná zášti zmizela, když s Vélinem zatřásla něčí ruka. „Bratře!“ S trhnutím se probudil a před očima mu vytanula Frentisova bledá, vyděšená tvář. „Je tady posel,“ oznámil mu jeho bratr. „Z paláce. Máš jít k Principovi.“

Vélin se rychle oblékl a cestou k hlavní věži vyhnal z hlavy zbytky noční můry. Principa našel v jeho komnatě. Četl si ve svitku s královskou pečeti. „Cumbrélinský krajský kníže je mrtev,“ oznámil mu Princip bez dlouhých průtahů. „Jak to vypadá, zavraždil ho jeho syn, tedy druhý syn, a přivlastnil si titul krajského knížete. Svolává všechny věrné Cumbrélince a pravé služebníky jejich boha, aby se u něj shromáždili a společně svrhli nenáviděného utlačovatele a kacíře, krále Januse. Pod hrozbou okamžité popravy vyhnal z kraje všechny služebníky naší Víry. Některé už údajně

dokonce upálili.“ Odmlčel se a upřeně se Vélinovi podíval do očí. „Víš, co to znamená, Véline?“

Závěr byl jasný, ač mrazivý. „Bude válka.“

„Přesně tak. Čekají nás bitvy, krveprolití, hořící vesnice i města,“ pronesl hořce Princip a odhodil králův vzkaz na stůl. „Jeho Veličenstvo povolalo královskou armádu do zbraně. Náš regiment má být zítra v poledne nastoupen u severní brány.“

„Dohlédnu na to, Principe.“

„Jsou připravení?“

Vélin si vybavil Nortahova slova i své vlastní hodnocení jejich kázně. „Budou bojovat, Principe. Kdybychom měli víc času, bojovali by lépe, ale bojovat budou.“

„Výborně. Bratr Makril povede průzkumnou jednotku třiceti bratrů, která bude regiment doprovázet a zajišťovat výzvědné výpravy. Byl bych raději za početnější jednotku, ale naši bratři jsou rozmístěni po celém království a není čas je všechny svolávat.“

Princip k němu přistoupil blíž s vážnějším výrazem, než u něj Vélin kdy viděl. „Hlavně si pamatuj, že regiment slouží králi, ale je součástí tohoto řádu a ten bojuje ve jménu Víry. A meč ve službách Víry nesmí být potřísněn nevinnou krví. V Cumbrélinu uvidíš spoustu věcí, spoustu strašlivých věcí. Jsou to lidé, kteří popírají naši Víru a oddávají se pomýlenému vzývání bohů, ale pořád jsou to občané království. Zcela jistě tě přepadne velká touha utišit svoji zlobu a nechat své muže zmasakrovat tamní lid. Musíš tomu odolat. Násilníci, zloději a všichni, kdo ubližují nevinným, si zaslouží zmrskat a pověsit. Chovej se k prostým lidem z Cumbrélinu se vší úctou. Ukaž jim, že Víra není pomstychtivá.“

„Slibuji, Principe.“

Princip se vrátil ke svému stolu, ztěžka se za něj usadil a ruce s propletenými dlouhými prsty si složil do klína. Jeho štíhlý obličej vypadal strhaně a unaveně a v očích měl truchlivý pohled. „Doufal jsem, že během mého života už se naše království znovu nepropůjčí válce,“ povzdechl si Princip nakonec. „Proto jsme se s ním spojili, chápeš? Proto jsme provdali Víru za královskou korunu. Pro mír a“ – jeho úzké rty se stočily do mírného úsměvu – „pro jednotu.“

„Já... pochybuji, že si král přál, aby tato krize vyústila ve válku, Principe,“ snažil se ho Vélin utěšit.

Princip se k němu prudce otočil. Najednou byl všechn jeho smutek pryč a nahradila ho tatáž neotřesitelná jistota, kterou Vélin tak dobře znal už od svého dětství. „Po králových přáních nám nic není. Nezapomeň na mé pokyny, Véline. Drž se Víry a kéž tě Zemřelí provázejí.“

* * *

Regiment pochodoval pod ocelově šedivou oblohou. Pozdně letní slunce se skrývalo za hradbou hrozivých mračen, která příznačně doplňovala pochmurnou náladu mužstva. Seřadit se a vydat se na pochod trvalo mužům déle, než by se Vélinovi líbilo, a on si na nich během celého pochodu k městu vybíjel svoji zlost.

„Zvedni to, ty lenochu!“ zavrčel na nešťastného vojáka, který upustil svoji halapartnu. „Má větší cenu než ty. Seržante, tento muž dnes nedostane žádný rum.“

„Rozkaz, lorde!“ Seržant Krelnik se mu držel po boku a sledoval ho ostražitým pohledem. Vélin ho už delší dobu podezříval, že k vykonávání trestů nepřistupuje vždy úplně důsledně, ale rozhodl se, že si toho nebude všímat. Dnes však měl pramalou chuť v tom pokračovat.

K severní bráně došli hodinu před polednem. Mužstvo se rozprostřelo na okraji silnice. Někteří si mumlali něco o nedostatku odpočinku, ovšem ne moc hlasitě.

„Kde všichni jsou?“ zeptal se Barkus, když se rozhlédl po prázdné louce. „Neměla by se tady snad shromáždit celá královská armáda?“

„Třeba mají zpoždění,“ nadhodil Dentos. „Předhonili jsme je, protože pochodujeme o dost rychleji.“

„Bratr velitel Makril ví možná víc.“ Kenis kývl směrem k bráně, z níž se vynořil Makril se svojí skupinou vyzvědačů na koních. Všichni jeli tryskem.

„Královské vojsko se řadí u Západní cesty,“ oznámil jim bratr velitel, když v oblaku prachu zastavil koně. „Pán bitev nám rozkázal, abychom počkali tady.“

„Pán bitev?“ podivil se Vélin. Od té doby, co jeho otec odešel z královských služeb, království žádného Pána bitev nemělo.

„Lord maršál Al Hestian byl králem poctěn. Vede královskou armádu na Cumbrélin s rozkazy udeřit na hlavní město.“

Al Hestian... Král svěřil svou armádu do rukou Lindenovu otci. Teď si Vélin přál, aby se byl s lordem maršálem setkal, když nesl Lindenovu bratrovi jeho meč. Díky tomu by nyní znal jeho rozpoložení a věděl, jestli

lační po pomstě. Protože jestli ano, Principovy obavy o nevinné občany Cumbrelinu byly zcela na místě.

Obrátil se k seržantu Krelnikovi. „Dohlédněte na to, aby muži šetřili vodou. A žádné ohně. Nevíme, jak dlouho tady zůstaneme.“

„Rozkaz, lorde.“

A tak čekali pod výhrůžnými mraky. Muži se shlukli do skupinek, v nichž hráli v kostky nebo nože. Tuto hru, oblíbenou mezi řádovými bratry, s nadšením přejali i muži v regimentu. Podobně jako v řádu se mezi nimi vrhací nože staly jistou formou měny a symbolem postavení mezi vojáky. Vélin však pečlivě dohlížel na to, aby se mezi jeho muži nerozšířily i další řádové tradice jako zlodějství a časté bitky u jídla.

„U Víry, Barkusi! Co to je?“

Dentos zíral na předmět, který Barkus vylovil ze své sedlové brašny. Byl téměř yard dlouhý, měl zatočenou železnou rukojeť a dvojhlavou čepel, která se v šeru před nadcházející bouřkou až nepřirozeně leskla. „Bitevní sekera,“ odpověděl Barkus. „Mistr Jestin mi ji pomohl vykovat.“

Když si Vélin zbraň prohlížel, pocítil znepokojivé probuzení své písňé krve. Jeho nepříjemný pocit ještě prohlubovala vzpomínka na Barkusovo vyprávění o Temné náklonnosti ke kovům.

„Čepel je z hvězdného stříbra?“ zeptal se Nortah, když všichni obstoupili Barkuse, aby si sekeru prohlédli.

„No jistě, ale jen ostří. Rukojeť je dutá, aby byla zbraň lehčí.“ Vyhodil sekeru do vzduchu, kde se otočila kolem své osy, načež mu znovu hladce přistála v dlani. „Vidíte? Klidně bych s ní sundal letícího vrabce. Zkuste si ji.“

Podal zbraň Nortahovi, který s ní párkrát na zkoušku máchl. S pozvednutým obočím ocenil, jak dobře se ovládá. „Zní to, jako by zpívala. Poslouchejte.“ Znovu se rozmáchl a oni uslyšeli tichý, téměř melodický zvuk. Vélin cítil, jak hlas písňé krve v jeho hlavě sílí. Nedobrovolně ucouvl a ucítil, že se mu začíná dělat zle.

„Chceš si ji zkusit, bratře?“ nabídl mu Nortah sekeru.

Vélin nemohl spustit oči z čepele. Ostří se blýskalo hvězdným stříbrem a v širokém středu byl vyražený jakýsi nápis. „Tys jí dal jméno?“ zeptal se Barkuse, aniž by sekeru vzal do ruky.

„Bendra. Po mojím... po jedné ženě, kterou jsem kdysi znal.“

Nortah si čepel prohlédl pozorněji. „Nedokážu to přečíst. Co je to za jazyk?“

„Mistr Jestin říkal, že to je stará volarština. Podle kovářské tradice se na čepelích používá. Nemám páru proč.“

„Volarští kováři patří k těm nejlepším na světě,“ vysvětlovat Kenis. „Říká se, že byli první, kdo dokázal roztavit rudu. Většina tajemství kovářského umění pochází od nich.“

„Dost hraní, bratři,“ napomenul je Vélín hnaný touhou dostat se dál od té sekery. „Vraťte se ke svým skupinám. Ujistěte se, jestli se jim nepovedlo ztratit cestou nějakou výstroj.“

Trvalo celou hodinu, než bránou prošla další jednotka. Byla to dvacítko palácových gardistů na koních vedená vysokým rudovlasým mužem na překrásném černém hřebci. Po jeho boku si Vélín všiml jako vždy pečlivě upraveného kapitána Smolena.

„Seřad'te je!“ vyštěkl seržant Krelnik. „Ať stojí rovně. Máme královskou návštěvu.“

Sám vyrazil pochodem pozdravit prince, zatímco se vojáci rychle seskupili a postavili do pozoru. Okolo nich se vznášel hustý oblak prachu. Princ a jeho průvodci zastavili koně a Vélín poklekl se skloněnou hlavu. „Výsosti.“

„Povstaňte, bratře,“ řekl mu princ Malcius. „Na formality není čas. Tady.“ Hodil Vélínovi svitek s královskou pečeti. „Vaše rozkazy. Tento regiment bude až do odvolání podléhat mně.“ Ohlédl se přes rameno a Vélín si povšiml shrbené postavy sedící na koni v první řadě gardistů. Mužova nažloutlá pleť, rudé kruhy okolo očí a svraštělé čelo vypovídaly o dlouhém období přehnaného požitkářství. „Věřím, že lorda Mustora už znáte,“ řekl princ.

„Znám. Velmi mě mrzí, že váš otec zemřel, lorde.“ Jestli si dědic Cumbrelínu povšiml jeho soucitu, nedal to nijak najevo, jen se nepohodlně zavrtil v sedle a zívl si.

„Lord Mustor nás bude doprovázet,“ oznámil mu princ. Rozhlédl se po seřazeném mužstvu. „Jsou připravení na pochod?“

„Čekají jen na váš rozkaz, Výsosti.“

„V tom případě už neotálejme. Vydáme se Severní cestou a do večera dojdeme k mostu přes Slanou řeku.“

Vélín si v hlavě spočítal přibližnou vzdálenost. *Skoro dvacet mil a po Severní cestě, stranou od zbytku královské armády.* Zaplašil příval otázek vířících mu v hlavě a zdvořile přikývl. „Dobrá, Výsosti.“

„Pojedu napřed a připravím tábořiště.“ Princ mu věnoval krátký úsměv. „Večer si promluvíme. Nepochybuji, že budete žádat pro tohle všechno vysvětlení.“

Pak pobídl svého koně a tryskem vyrazil pryč. Skupina gardistů se vydala hned za ním. Když odjížděli, Vélin mezi jezdci zachytil ještě jednu známou tvář, úzký mladistvý obličej lemovaný záplavou černých kudrnatých vlasů. Na okamžik Vélinovi pohlédl do očí, jako by u něj hledal uznání a souhlas. *Alucius Al Hestian. Tak nakonec přece jen jede do války.* Vélin se otočil a začal vykřikovat rozkazy.

* * *

Když regiment dorazil k dřevěnému mostu přes široký tok Slané řeky, už se začínalo stmívat. Vélin rozkázal rozbít tábor a postavit hlídky. „Žádný rum, dokud nedorazíme na místo,“ připomněl seržantu Krelnikovi, seskočil z Plivance a protáhl si ztuhlá záda. „Nejspíš před sebou máme ještě několik dalších dnů náročného pochodu. Nechci, aby měli muži těžké nohy. Kdo si bude chtít stěžovat, může si to vyřídit se mnou osobně.“

„Nikdo si stěžovat nebude, lorde,“ ujistil ho Krelnik, načež odpochoval a tábořem se rozlehl jeho tvrdý, řezavý hlas vydávající rozkazy.

Vélin nechal Plivance v péči jednoho bratra z Makrilovy skupiny a vydal se k princově družině, která tábořila pod vrbou kousek od mostu. „Lorde Véline,“ pozdravil ho kapitán Smolen a zasalutoval. „Rád vás zase vidím.“

„Kapitáne.“ Vélin se měl před kapitánem pořádně na pozoru za to, že ho nahnal do společnosti princezny Lyrny. Na druhou stranu si trochu vyčítal, že mu ještě neodpustil. Dokázal pochopit, jak snadno může člověk podlehnout jejímu naléhání.

„Musím říct, že se těším, až budu moci znovu žít jako voják.“ Kapitán Smolen kývl směrem k ohni, u něhož seděla schoulená postava v plášti, která zírala do plamenů a popíjela z láhve vína. „Zdá se mi, že novému krajskému knížeti dělám chůvu už dost dlouho.“

„Takže to je náročný zajatec?“

„Vůbec ne. Moje povinnosti spočívají především v tom, že mu pravidelně doplňuji zásoby vína a odmítám sehnat kurvu. Pokud se zrovna něčeho z toho nedožaduje, téměř pořád mlčí.“ Kapitán ukázal k nedalekému stanu. „Jeho Výsost mě požádala, abych vás k němu pozval, jakmile dorazíte.“

Princ se skláněl nad stolem a upíral oči na rozloženou mapu. V rohu stanu seděl Alucius Al Hestian, který vzhlédl od svítka, na nějž cosi psal.

„Bratře,“ přivítal ho princ přívětivě. Přistoupil k němu a podal mu ruku. „Vaši muži to zvládli rychle. Nečekal jsem vás dřív než za dvě hodiny.“

„Regiment zvládá pochod dobře, Výsosti.“

„To velmi rád slyším. Čeká je ještě hodně dlouhá cesta.“ Vrátil se ke stolu a otočil se k Aluciovi. „Nalej bratru Vélinovi trochu vína, Alucie.“

„Děkuji, Výsosti, ale raději bych si dal vodu.“

„Jak si přejete.“

Mladý básník nalil vodu z čutory do poháru a podal ho Vélinovi. Pohled, který mu věnoval, byl ostražitý, ale stále v něm byla touha po uznání. „Moc rád vás opět vidím, lorde.“

„I já vás, pane.“ Mluvil neutrálním tónem, ale podle toho, jak se Alucius stáhl, poznal, že výraz jeho tváře musel prozradit, co si myslí.

„Zajdeš se podívat na koně, Alucie?“ požádal ho princ. „Rival bývá nervózní, když ho nikdo pořádně nevyhřebelcuje.“

„Provedu, Výsosti.“ Alucius se uklonil a odešel. Než se za ním zavřel vstup do stanu, věnoval Vélinovi další obezřetný pohled.

„Uprosil mě,“ vysvětlil princ Malcius. „Říkal, že za námi půjde, i když mu to zakážu. Udělal jsem z něj svého panoše, co mi zbylo?“

„Panoše, Výsosti?“

„To je renfélinský zvyk. Mladí šlechtici se učí u zkušených rytířů.“ Odmlčel se, když si všiml Vélinova výrazu. „Vidím, že s mou sestrou sdílíte nesouhlas.“

„Jeho bratr si to nepřál. Byla to jeho poslední prosba před smrtí.“

„To je mi velmi líto. Ale každý muž si musí v životě vyšlapat vlastní cestičku.“

„Muž ano. Ale on je ještě chlapec. Válku zná jen z knih.“

„Bylo mi sotva čtrnáct let, když jsem doprovázel naši flotilu na Meldenejské ostrovy. Myslel jsem si, že válka bude jedno velké dobrodružství. Brzy jsem pochopil, že jsem se mýlil. A Alucius to pochopí také. Zkušenosti jsou tím, co nás mění z chlapců v muže.“

„Podstoupil alespoň nějaký výcvik?“

„Jeho otec se ho pokoušel naučit šermovat, ale prý nebyl zrovna nadaný žák. Požádal jsem kapitána Smolena, aby ho něco přiučil.“

„Kapitán Smolen je jistě výborný důstojník, Výsosti, ale velmi by mě potěšilo, kdybych toho chlapce mohl cvičit sám.“

Princ Malcius se na chvíli zamyslel. „Takže vás přátelství k jednomu bratrovi táhne i k druhému?“

„Spíš povinnost.“

„Povinnost. O té toho mnoho nevím. Dobrá tedy, cvičte ho, pokud si to přežete. Ačkoli přesně netuším, kdy k tomu chcete najít čas. Podívejte se sem.“ Znovu se sklonil nad mapou. „Naše výprava bude nejspíš hodně náročná.“

Mapa podrobně zobrazovala hranici mezi Cumbrélinem a Asrélinem od jižního pobřeží až k horám tvořícím severní hranici s Nilsélinem. „Tedy táboříme zde.“ Princ ukázal na křížek u západní větve Slané řeky. „Pán bitev Al Hestian zatím vede královskou armádu k brodu na sever od Martišského lesa. Odtud se vydá k hlavnímu městu. Cestou bude bezpochyby šířit hrůzu a oheň. K hlavnímu městu dorazí pravděpodobně za dvacet dní, možná dvacet pět, jestli dají Cumbréinci dohromady dost sil, aby se mu postavili v poli. Nepochybuji o tom, že až se dostane do Alltoru, nechá ho celý vypálit a v ohni zahyne mnoho nevinných obětí.“ Princ Malcius se Vélinovi upřeně zahleděl do očí. „Měly by řády naší Víry z takového výsledku radost, bratře? Tolik Popíračů by skončilo v plamenech, aby nás už neobtěžovali.“

„Praví služebníci Víry se nikdy nebudou radovat nad proléváním krve nevinných, Výsosti. Ať jsou to Popírači, nebo ne.“

„Takže se mnou budete souhlasit, že bychom měli využít každé příležitosti zastavit takové krveprolití dřív, než k němu dojde?“

„Samozřejmě.“

„Výborně!“ Princ udeřil pěstí do stolu a přesunul se ke vchodu do stanu. „Krajský kníže Mustore! Pojd'te sem, prosím.“

Cumbrélinkému krajskému knížeti nějakou dobu trvalo, než uposlechl. Jeho neoholený obličej vypadal ještě strhaněji a zničeněji, než si Vélin pamatoval. Ten muž byl zjevně opilý, takže Vélina překvapilo, s jakou jistotou promluvil.

„Bratře Véline. Jak jsem pochopil, je namístě vám poblahopřát.“

„Poblahopřát, lorde?“

„Stal jste se přece královským rytířem, ne? Zdá se, že k vašemu povýšení došlo ve stejné době jako k tomu mému.“ Jeho smích byl plný hořkosti.

„Zrovna seznamuji bratra Vélina s naším plánem, lorde Mustore,“ oznámil mu princ Malcius. „Souhlasí se cílem, jež jsme si předsevzali.“

„To rád slyším. Byl bych rád, kdyby kraj, který zdědím, nebyl jen prázdnou zemí posetou popelem a mrtvými těly.“

„Nápodobně,“ zamručel princ a vrátil se k mapě. „Krajský kníže Mustor byl tak laskav, že nám poskytl podle svých slov důvěryhodné sdělení o místě pobytu svého mocichtivého bratra. Ačkoli Pán bitev nepochybně očekává, že ho najde v cumbrélinském hlavním městě, lord Mustor si je jist, že ve skutečnosti se nachází zde.“ Princ zapíchl prst do bodu na severu, úzkého průsmyku v Šedohorách, pohoří, které tvořilo přírodní hranici mezi Cumbrélinem a Asrélinem.

Vélin se sklonil blíž k mapě. „Tady nic není, Výsosti.“

Krajský kníže Mustor se uchechl. „To místo na žádné mapě nenajdete, bratře. Můj otec a všichni otcové jeho otců se o to postarali. Jmenuje se to Vysoká věž a ujišťuji vás, že ten název má své opodstatnění. Je to ta nejnedobytnější pevnost v kraji, možná i v celém království. Sto stop vysoké hradby jsou ze žuly a strážci z nich mají dokonalý výhled na všechny přístupové cesty. Nikdy ji nikdo nedobyl. Můj ubohý, pošetilý bratr se určitě skrývá právě tam, jistě obklopen několika stovkami věrných fanatiků. Nejspíš tráví svůj čas tím, že z plna hrdla vykřikují citáty z Deseti knih a vzájemně se bičují za nečisté myšlenky.“ Odmlčel se a s nadějí v očích se rozhlédl po stanu. „Nenašlo by se tady něco k pití, princí Malcie? Docela mi vyprahlo.“

Vélin si všiml, že princ polkl podrážděnou výčitku, načež ukázal na láhev vína na stolku. „Jste velmi laskav.“

„Odpusťte, lorde,“ řekl Vélin. „Ale jestli je ta pevnost nedobytná, jak se dostaneme k vašemu bratrovi?“

„Pomocí toho nejstřeženějšího tajemství mé rodiny, bratře.“ Krajský kníže Mustor si lokl vína a zamlaskal. „Výborné červené z Werlišského údolí. Máte vynikající zásoby, Výsosti.“ Znovu si notně přihnul.

„O jakém tajemství mluvíte, lorde?“ naléhal Vélin.

Krajský kníže se zmateně zamračil. „No ano, ta pevnost. Ano, rodinné tajemství, které se dědí jen z otce na prvorozeného syna. Jediné slabé místo celé pevnosti. Před mnoha lety, v dobách, kdy byla pevnost hlavním sídlem naší rodiny, se jeden z mých předků začal obávat vlastních poddaných a sám sebe přesvědčil o tom, že se osazenstvo pevnosti spojilo s jistými spiklenci, kteří usilují o jeho pád. Protože potřeboval únikovou cestu, nechal v útrobách hory vyhloubit tunel. Všechny dělníky, kteří na tunelu pracovali, dal v tichosti otrávit a tajemství svěřil pouze svému provorozenému synovi. Pak se však ukázalo, že jeho neustálý strach ze spiknutí patřil pouze k projevům pozdního stádia příjice, které ovlivňuje

lidské vnímání. Po několika měsících na tuto nemoc i zemřel.“ Mustor dopil sklenici. „To víno je vážně vynikající.“

„Takový je tedy plán,“ řekl princ Malcius. „Krajský kníže nás dovede k tunelu, vaši muži vtrhnou do pevnosti, samozvaný vládce bude zajat a předveden před královskou spravedlnost.“

„To není moc pravděpodobné, Výsosti,“ podotkl lord Mustor a znovu sáhl po láhvi. „Jsem si jistý, že můj bratr učiní vše pro to, aby se stal mučedníkem ve službě nebeskému Otcí. Přesto si myslím, že bratr Vélín a jeho parta hrdlořezů jsou pro ten úkol více než způsobilí.“

„Moc tomu nerozumím, lorde Mustore,“ řekl Vélín. „Váš bratr zavraždil vašeho otce, aby se zmocnil kraje, ale pak se ukryl na tajný hrad, zatímco královská armáda pochoduje na hlavní město?“

„Můj bratr Hentes je fanatik,“ pokrčil lord Mustor rameny. „Když bylo jasné, že můj otec se skloní před králem Janusem, pozval ho na utajené setkání, kde mu probodl srdce mečem. Vnímal to jako službu nebeskému Otcí. Někteří z radikálnějších kněží a věřících to jistě schvalují, ale Cumbrélin není zemí, v níž by mohl krajský kníže získat vládu vraždou otce. Navzdory tomu, k čemu se kloní prostý lid, vazalové věrní mému otcí by Hentese nikdy neuznali. Budou proti vaší armádě bojovat, koneckonců nemají jinou možnost, ale pouze, aby ubránili kraj. Můj bratr bude v pevnosti, nemá kam jinak jít.“

„A až bude uzurpátor... odstraněn?“ zeptal se Vélín prince Malcia.

„Pak důvod k této válce pomine. Všechno však závisí na načasování.“ Znovu se vrátil k mapě a přešel prstem po cestě od mostu přes Slanou řeku až k průsmyku, v němž stála Vysoká věž. „Podle mého nejlepšího odhadu je odtud průsmyk zhruba dvě stě mil. Pokud chceme dosáhnout svého, musíme se tam dostat tak, aby se o tom stačil dozvědět Pán bitev.“ Princ sáhl po zapečetěném pergamenu na stole. „Král už pro případ našeho úspěchu připravil pro Pána bitev rozkaz k návratu do Asrélinu.“

Vélín si v hlavě rychle spočítal vzdálenost mezi průsmykem a hlavním městem Cumbrélinu. *Skoro sto mil, to znamená dva dny jízdy na rychlém koni. Nortah by to zvládl, Dentos možná také. Nejtěžší bude dostat se včas k pevnosti. Regiment bude muset denně urazit nejméně dvacet mil.*

„Dokážeme to, bratře?“ zeptal se princ.

Vélínův pohled se stočil k úhledné řádce cumbrélinských vesnic na mapě. Uvažoval, kolik lidí v těch osadách okolo Západní cesty má tušení o bouři, která se na ně žene. Napadlo ho, že až tahle válka skončí, možná bude nutné

mapu překreslit. *V Cumbrélinu uvidíš spoustu věcí, spoustu strašlivých věcí.* „Dokážeme to, Výsosti,“ odpověděl odhodlaně. *Když to nepůjde jinak, doženu je tam bičem.*

A tak pochodovali dál, po čtyřhodinových úsecích, dvanáct hodin denně. Šli a šli. Přes louky na sever od Slané řeky, přes kopce i údolí až do podhůří v pohraniční oblasti. Muži, kteří cestou upadli, byli násilím postaveni na nohy a donuceni k pohybu, ti, kteří se zhroutili, dostali půl dne odpočinku v povoze, pak museli pochodovat dál. Vélin vyhlásil, že výjimku dostanou jen ti, kteří už budou jednou nohou u Zemřelých, a spoléhal, že strach je přinutí jít dál. Zatím to fungovalo. Muži byli mrzutí, zbraně a zásoby je tížily a náladu jim kazil i jeho rozkaz, že až do odvolání nikdo nedostane žádný rum, ale pořád se ho báli, a tak šli dál.

Každý večer si Vélin vzal stranou Alucia Al Hestiana, aby ho cvičil. Zpočátku chlapce jeho pozornost těšila. „Jsem poctěn, lorde,“ řekl vážným tónem. Stál před Vélinem a svůj dlouhý meč držel před sebou, jako by to bylo koště. Vélin mu ho jediným pohybem vyrazil z ruky.

„Nebud'te poctěn, radši dávejte pozor. Zvedněte to.“

O hodinu později mu bylo jasné, že Alucius je lepší básník než šermíř. „Vstaňte,“ řekl mu Vélin poté, co ho poslal k zemi tupým úderem do nohou. Udělal ten výpad už počtvrté, ale chlapec jako by si vůbec nevšiml, že se pohyby opakují.

„Já, ehm, musím víc cvičit...“ začal Alucius celý červený. V očích se mu leskly slzy ponížení.

„Pane, vy pro šerm nemáte vůbec žádné nadání,“ řekl mu Vélin. „Jste pomalý, neobratný a nejedete do boje s chutí. Žádám vás, abyste poprosil prince Malcia o propuštění a vrátil se domů.“

„To *ona* vás k tomu navedla.“ Snad poprvé zaslechl v Aluciově hlase nějaký náznak odporu. „Lyrna. Snaží se mě chránit. Já ale ochranu nepotřebuju, lorde. Smrt mého bratra vyžaduje odplatu a já se o ni postarám. I kdybych měl k té pevnosti pochodovat sám.“

Další slova chlapce. Nicméně z nich byla slyšet síla a odhodlání. „Vaše odvaha vám budiž ke cti, pane. Ale jestli setrváte u svého plánu, přinese vám jen smrt...“

„Tak mě to naučte.“

„Snažím se...“

„Nesnažíte! Snažíte se mě jen odehnat, to je všechno. Naučte mě to pořádně, pak za mě nikdo nebude muset nést odpovědnost.“

To byla samozřejmě pravda. Vélín si myslel, že jedna nebo dvě hodiny hanby budou stačit, aby se chlapec nechal přesvědčit k návratu domů. Dokáže ho ve zbývajícím čase skutečně něco naučit? Díval se, jak Alucius drží meč těsně u těla, aby vyvážil jeho hmotnost. „To je meč vašeho bratra,“ podotkl, když poznal hlavici z lazuritu.

„Ano. Myslel jsem si, že když s ním půjdu do války, uctím tak jeho památku.“

„Ale on byl vyšší než vy a silnější.“ Krátce se zamyslel, pak zašel do svého stanu a vrátil se s krátkým volarským mečem, který dostal od krále Januse. „Tady.“ Hodil zbraň Aluciovi. „Královský dar. Podíváme se, jestli si s ním povedete o něco lépe.“

Pořád byl nešikovný a nechal se snadno zmást, ale aspoň se pohyboval o něco rychleji. Podařilo se mu vykrýt několik výpadů, a dokonce zkusil i jeden nebo dva protiúder.

„To by pro dnešek stačilo,“ rozhodl Vélín, když uviděl, jak je Al Hestian zpocený a ztěžka oddechuje. „Nejlepší bude, když odteď bratrův meč necháte připoutaný k sedlu. Ráno vstaňte dřív a hodinu si cvičte pohyby, které jsem vám ukázal. Zítra budeme pokračovat.“

Cvičili spolu dalších devět večerů. Po vysilujícím celodenním pochodu se Vélín snažil proměnit básníka v rytíře.

„Nedržíte čepel rovně, stáčíte ji,“ vyčítal Aluciovi a zlobil se na sebe za to, že zní úplně jako mistr Sollis. „Musíte sílu úderu odrazit, a ne tlumit.“

Naznačil výpad do chlapcova břicha, načež meč zvedl a rozmáchlým pohybem zamířil na nohy. Alucius uskočil, čepel ho jen těsně minula a hned nato sám zaútočil. Byl to nemotorný, nevyvážený a snadno odrazitelný pohyb, ale byl rychlý. Navzdory jeho neustálým pochybám to na Vélína zapůsobilo.

„Dobrá. To by stačilo. Nabruste si ostří a trochu si odpočiňte.“

„Už to bylo lepší, ne?“ zeptal se Alucius. „Zlepšuji se?“

Vélín zasunul meč do pochvy a poplácal chlapce po rameni. „Nakonec to vypadá, že ve vás možná nějaký válečník přece jen je.“

* * *

Desátého dne hlásili Makrilovi zvědové, že průsmyk už je jen půl dne pochodu daleko. Vélín rozkázal rozbít tábor a spolu s princem Malciem a lordem Mustorem vyrazili napřed obhlédnout vstup do tunelu. Makrilovi muži je doprovázeli. Zelené kopce brzy vystřídaly svahy poseté velkými

balvany, na nichž se koně neměli kopyty čeho zachytit. Plivanec začal vzdorovat, pohazoval hlavou a hlasitě frkal.

„Že to ale máte neposlušné zvíře, bratře,“ poznamenal princ Malcius.

„Nelíbí se mu ten povrch.“ Vélín seskočil ze sedla a vzal si luk a toulec. „Necháme koně tady s jedním z mužů bratra Makrila a dál půjdeme pěšky.“

„Musíme?“ zeptal se lord Mustor. „Je to ještě několik mil.“ Jeho povadlý postoj vypovídal o další prohýřené noci a Vélín se v duchu podivil, že se vůbec celou cestu udržel v sedle.

„Tak to bychom se už neměli zdržovat, lorde.“

Přibližně další hodinu se škrábali vzhůru. Nad nimi se majestátně tyčily temné štíty Šedohor. Jejich vrcholy i slunce zakrýval hustý opar a v tom tlumeném světle získávala okolní krajina jednotný našedlý nádech. Ačkoli bylo pozdní léto, vzduch byl ledový a plný vlhkosti, která se jim vsakovala do oblečení.

„Dobrý bože, jak já tohle místo nenávidím,“ funěl lord Mustor, když se zastavili, aby si odpočinuli. Opřel se o kamenitou výspu, sesunul se k zemi a vytáhl zátku z čutory. „Jenom voda,“ bránil se, když si všiml princova nesouhlasného pohledu. „Abych řekl pravdu, doufal jsem, že už Cumbrelin nikdy neuvidím.“

„Jste přece dědicem titulu krajského knížete,“ podotkl Vélín. „To zní celkem jako nesplnitelné přání, už nikdy se sem nevrátit.“

„Jenže já jsem k vládnutí nikdy nebyl předurčen. Tu čest měl dostat Hentes, můj bratr-zabiják, kterého náš otec hluboce miloval. Tomu starému mizerovi muselo zlomit srdce, když se dal ke kněžím. To on byl vždycky ten zbožňovaný syn, víte? Nejlepší v lukostřelbě, nejlepší v šermu, bystrý, vysoký a krásný. Když mu bylo dvacet pět let, měl už tři vlastní bastardy.“

„Ten nezní jako příliš pobožný muž,“ podotkl princ Malcius.

„To také nebyl.“ Lord Mustor si dlouze přihnul z čutory, což Vélína přivedlo k podezření, že v ní přece jen má víc než vodu. „Do té doby, než mu nějaký lapka při jedné šarvátce prostřelil tvář šípem. Otcův léčitel mu šíp vytáhl, ale bratr dostal horečku a několik dnů bojoval o život. V jednu chvíli se mu prý dokonce zastavilo srdce. Ale nakonec ho nebeský Otec ušetřil. Když se uzdravil, byl z něj úplně jiný muž. Z krásného, veselého válečníka, kolem kterého se ženy jen točily, se stal pobožný vyznavač Deseti knih. Říkali mu Svatý rytíř Hentes. Odstříhl se od bývalých přátel, stranil se svých mnoha milenek a vyhledával společnost těch nejzapálenějších a nejradikálnějších kněží. Začal dávat kázání, vášnivé

promluvy popisující vize, které měl na pokraji smrti. Tvrdil, že s ním mluví nebeský Otec a že mu ukázal cestu k vykoupení, která zjevně spočívá především v přesvědčení co nejvíce pohanů, aby se obrátili k učení Deseti knih, v případě potřeby i násilím. Otec neměl moc jiných možností než poslat ho pryč spolu s jeho neustále se rozšiřující skupinou následovníků.“

„A podle vás tedy věří, že mu váš bůh přikázal, aby zavraždil otce?“ zeptal se princ.

„Víře mého bratra není vždy snadné porozumět, dokonce ani pro jeho žáky. Ale už samotný fakt, že by se měl cumbrélinský krajský kníže podvolit králi, pro něj představoval téměř prokletí. Zvláště když se to stalo po tom, co on vidí jako vyvraždění svatých válečníků v Martišském lese bratrem Vélinem.“

Odmlčel se a znovu se napil, pak jeho pohled ulpěl na Vélinovi. „Podle mých zdrojů vás teď v Cumbrélinu zná téměř každý, bratře. Hentes se možná prohlašuje za Svatého rytíře, ale vy jste pro všechny Temným rytířem. Pochází to z Páté knihy, knihy Proroctví. Před mnoha staletími jeden prorok hovořil o téměř neporazitelném kacířském rytíři: „Rozpráší svaté a prolije krev těch, kdo věrně slouží nebeskému Otci. Poznáte ho podle jeho meče, který bude ukován v nadpřirozeném ohni pod dohledem Temnoty.““

Temný rytíř? Vélin si vzpomněl na píseň krve a vyprávění Nersus Sil Niny. *Možná mají pravdu.* Vyskočil na nohy. „Radši bychom měli jít dál.“

* * *

„No, tak tohle je nám úplně k ničemu!“ odplivl si vztekle bratr velitel Makril kousek od nohou lorda Mustora.

Krajský kníže ucouvl a v očích mu probleskl strach. „Před deseti lety byl ještě otevřený,“ zakňoural.

Vélin nahlédl do tunelu, nebo spíš úzké pukliny ve větrem ohlazené skále, které by si snad ani nevšimli, kdyby je na ni lord Mustor neupozornil. V šeru chodby jen tak tak rozpoznal zdroj Makrilovy zloby: byla od podlahy až ke stropu zavalená hromadou obrovských balvanů. Byly tak těžké, že sami neměli šanci cestu uvolnit. Makril měl pravdu, tunel jim byl k ničemu.

„Nechápu to,“ stěžoval si lord Mustor. „Byl postavený tak dobře, jak to jen šlo. Nikdo kromě mě a mého otce o něm nevěděl.“

Vélin vlezl dovnitř a přejel rukou po kameni. Z jedné strany byl hladký, ale z druhé hrubý a Vélin prsty nahmatal zářezy od dláta. „Tenhle balvan

musel někdo uvolnit. Docela nedávno, jestli se nepletu.“

„Tak to vypadá, že vaše největší tajemství bylo prozrazeno, lorde,“ poznamenal princ Malcius. „Jestli váš otec upřednostňoval vašeho bratra před vámi, jak říkáte, možná se rozhodl podělit se o tajemství i s ním.“

„Co teď budeme dělat?“ naříkal lord Mustor. „Do Vysoké věže se jinou cestou nedostaneme.“

„Kromě obléhání,“ řekl princ. „Na to však nemáme ani čas, ani dostatek mužů, ani vybavení.“

Vélin vylezl z tunelu. „Je tady někde nějaké místo, odkud bychom viděli pevnost, aniž by nás někdo zahlédl?“

Byl to nebezpečný výstup úzkou pěšinou zasypanou kamením, ale zvládli to dobře, navzdory neustálým stížnostem lorda Mustora, že má nohy plné puchýřů. Konečně došli na skalní římsu chráněnou před větrem velkým převisem.

„Raději se držte při zemi,“ nabádal je lord Mustor. „Pochybuji, že by na nás některá z hlídek dohlédla, ale neměli bychom na to spoléhat.“ Skrčil se pod převisem a ukázal před sebe. „Tam, není to zrovna elegantní stavba, co?“

Vysokou věž nešlo přehlédnout. Její hradby se zvedaly z úbočí hory jako otupený hrot šípu trčící přímo z kamene. Lord Mustor měl pravdu, pevnost nebyla nijak hezká na pohled. Postrádala jakékoli ozdoby v podobě soch nebo věžiček, hladký povrch zdí narušovaly jen střílny pro lučištníky. Na ochozu nad bránou vlál jediný prapor zobrazující svatý bílý plamen cumbrélinského boha. Jedinou přístupovou cestu představovala úzká stezka prudce stoupající k pevnosti ze dna průsmyku. Stáli na úrovni vrcholu věže a Vélin viděl na ochozech černé tečky hlídkujících strážců.

„Vidíte, lorde Véline?“ ozval se lord Mustor. „Je nedobytná.“

Vélin se připlížil k okraji převisu a pohlédl na základy pevnosti. Hladké stěny stoupaly přímo z nepravidelného kamene. *Skály by nebyly až takový problém, ale hradby?* „Jak vysoké jste říkal, že ty hradby jsou, lorde?“

* * *

„Víš jistě, že to dokážeš?“

Šplhoun Gallis zvedl smotané lano nad hlavu, hodil si ho přes ramena a vzhlédl k pevnosti tyčící se nad nimi. „Velký výzvy mám rád, mylorde.“

Vélin zahnal všechny pochybnosti a podal muži dýku. „Když to dokážeš, možná zapomenu, že se na tebe zlobím.“

„Bude mi stačit ten džbán vína, co jste mi slíbil.“ Gallis se usmál, zastrčil si dýku do boty a otočil se ke skalní stěně. Jeho šikovné prsty se s dokonalou přesností rozběhly po žulovém povrchu a hledaly záchytné body. Po několika vteřinách se přitáhl a začal šplhat vzhůru, jeho tělo hladce stoupalo po útesu, ruce i nohy jako by si samy hledaly oporu. Zhruba po deseti stopách se ohlédl na Vélina a široce se usmál. „Zatím je to jednodušší než měšťanský dům.“

Vélin ho pozoroval, jak přelézá z útesu na stěnu. Šplhal dál, takže byl pořád menší a menší, až nakonec vypadal jako mravenec lezoucí po kmeni mohutného stromu. Jedinkrát nezaváhal ani neuklouzl. Když se Vélin přesvědčil, že skutečně nespadne, otočil se k bratrům a vojákům krčícím se ve tmě okolo něj. Byli mezi nimi nejlepší Nortahovi střelci i bratři z Makrilovy skupiny, celkem dvacet mužů. Proti té spoustě uzurpátorových strážců představovali nepatrnou sílu, ale s každým dalším mužem by rostlo nebezpečí, že je někdo uvidí. Zbytek regimentu čekal u paty dlouhé silnice stoupající k bráně. Velel mu bratr Makril, který měl společně s princem Malciem vést jezdecký útok, jakmile bude brána otevřená. Za nimi měl následovat Kenis s pěšáky. Vélin si od něj vyslechl důrazné námitky proti svému rozhodnutí, aby vedl zteč na bránu. Kenis jednoduše prohlásil, že jeho místo je u mužů.

„Poslali mě proti tomu samozvanci,“ odpověděl Vélin. „Chci ho dostat, pokud možno živého. A kromě toho bych si s ním rád promluvil. Jsem si jistý, že mi může povědět spoustu zajímavých věcí.“

„Spíš chceš vyzkoušet jeho meč,“ opravil ho Makril. „Vyprávění jeho lordstva ti nasadilo brouka do hlavy, co? Chceš vědět, jestli je tak dobrý jako ty.“

Opravdu? říkal si Vélin. Ve skutečnosti nijak netoužil změřit se Svatým rytířem síly v souboji. Vlastně ani trochu nepochyboval, že by ho dokázal porazit. Ale chtěl mu stanout tváří v tvář, slyšet jeho hlas. Vyprávění lorda Mustora ho skutečně zaujalo. Uzurpátor věřil, že všechno, co dělá, činí ve jménu svého boha, stejně jako ten Cumbrelíneček, kterého viděl umírat v Martišském lese. *Co je k tomu vede? Co nutí člověka vraždit pro svého boha?* Ale bylo v tom ještě něco, od první chvíle, kdy Vysokou věž zahlédl. Píseň krve. Zpočátku zněla jen slabě, ale s příchodem noci zesílila. Nebylo to tak úplně varování, spíš naléhavost, potřeba odhalit, co se skrývá uvnitř.

Přivolal si k sobě Nortaha a Dentose. V nočním mraze se mu šeptem pronesená slova srážela u úst. „Nortahu, veď muže po ochozech. Zabijte

hlídky a hlídejte nádvoří. Dentosi, ty jdi s bratry k bráně, zvedněte ji a držte ji nahoře, dokud nedorazí celý regiment.“

„A ty, bratře?“ zeptal se Nortah s pozvednutým obočím.

„Já mám práci v pevnosti.“ Vélín zvedl hlavu ke zmenšující se Gallisově siluetě. „Nortahu, řekni svým mužům, ať nekřičí, kdyby padali. Zemřeli mezi sebe žádného zbabělce nepřijmou. Hodně štěstí, bratři.“

* * *

Vélín byl první, kdo se pustil po laně za Gallisem. Vítr okolo něj hučel jako nějaká neviditelná stvůra hrozící, že ho každou chvíli strhne ze stěny. Když vyšplhal až ke Gallisovi, paže měl celé rozbolavělé a prsty úplně zkřehlé zimou. Někdejší zloděj se krčil hned pod ochozem, rukama se přidržoval hrany kamene a chodidly se opíral o stěnu. Vélín jen obdivoval, kolik síly ho muselo stát vydržet v té pozici tak dlouho. Když se Vélín vytáhl až k železné kotvě zaháknuté za hranu cimbuří, Gallis ho pozdravil pokývnutím hlavy. Jeho „mylorde“ se ztratilo ve větru. Vélín se jednou rukou chytil kotvy a protáhl si prsty pravé ruky, aby do nich vrátil nějaký cit. S tázavým pohledem se otočil ke Gallisovi.

„Jeden,“ naznačil Gallis ústy a kývl hlavou k ochozu. „Vypadá znuděně.“

Vélín se vytáhl nahoru, aby rychle nahlédl přes zeď. Strážce stál pár yardů od nich, choulil se do pláště v závětrí malého výklenku v cimbuří, od mihotavého plamene pochodně nad jeho hlavou do tmy odletovaly jiskry. Kopí i luk měl opřené o zeď a horečně si mnul ruce. U úst se mu tvořily obláčky páry. Vélín sáhl přes rameno pro meč, zhluboka se nadechl a jediným pohybem se hladce přehoupl přes zeď. Počítal s tím, že hlídač ve svém překvapení nespustí povyk, i Vélína samotného však překvapilo, že strážce ani nesáhl po svých zbraních. Jen ohromeně stál na místě, než mu čepel z hvězdného stříbra prořízla hrdlo.

Vélín položil tělo na podlahu ochozu a pokynul Gallisovi, že může přes zeď. „Tady,“ zašeptal, když z mrtvolky stáhl zakrvácený plášť a hodil ho Gallisovi. „Dej si to na sebe a trochu se tady projdi. Snaž se vypadat jako Cumbrélinec. Jestli na tebe někdo z dalších hlídačů promluví, zabij ho.“

Gallis se zamračil při pohledu na krev kapající z pláště, ale poslušně si ho hodil přes ramena a na hlavu si natáhl kapuci, aby mu nebylo vidět do obličeje. Pomalu vykročil z příšeří výklenku a postupoval po ochozu. Pod pláštěm si mnul ruce a dělal vše pro to, aby vypadal jako znuděný hlídač procházející se za chladné noci po hradbách.

Vélin se přesunul ke kotvě a prudce trhl lanem, nejdřív jednou, pak ještě dvakrát. Trvalo celé věky, než se nad cimbuřím vynořila Nortahova hlava, a ještě déle, než nahoru vyšplhali ostatní muži. Jako poslední byl Dentos. Když přelézal cimbuří a pomalu se krčil k podlaze, ruce se mu chvěly nejen od chladu. Nikdy neměl rád výšky.

Vélin spočítal muže a spokojeně zamručel, když zjistil, že nikdo nespádl. „Na odpočinek není čas, bratře,“ zašeptal k Dentosovi a vytáhl ho na nohy. „Víš, co máš dělat. Snažte se být co nejvíc zticha.“

Dvě skupiny se vydaly za svými cíli. Nortah vedl lučištníky s nasazenými šípy po ochozu vlevo, Dentos s bratry zamířil opačným směrem k bráně. Brzy se ozvalo tvrdé drnění tětív, to když Nortahovi muži narazili na hlídky. Bylo slyšet několik tlumených vyděšených stenů, ale žádný křik a z pevnosti nepřišla žádná odpověď. Vélin našel schodiště vedoucí na nádvoří a spěchal dolů. Mustorův popis pevnosti byl velmi neurčitý, co se týkalo podrobností, měl trochu otupenou paměť, ale jednu věc věděl jistě: jeho bratr bude v ložnici pána domu v samém středu pevnosti, do níž vedou dveře nacházející se přímo proti bráně.

Vélin se pohyboval rychle, píseň krve teď zněla ještě hlasitěji. V její melodii bylo nyní patrné i varování: *najdi ho*. Když otevřel dveře, narazil na dva zavalité muže choulící se u svíčky, které halil kouř z dýmky. Seděli u malého stolu a mezi nimi ležela poloprázdná láhev pálenky a otevřená kniha. První zemřel hned, jak vyskočil na nohy. Meč se mu zabodl do hrudi a bleskově projel skrz maso i kost. Druhý stihl sáhnout po dýce u opasku, pak mu ale Vélin rozřízl hrdlo. Byl to nepřesný úder a muž se ještě chvíli potácel na nohou. Z otevřeného hrdla mu unikl výkřik. Vélin mu přitiskl dlaň přes ústa, aby ten zvuk utlumil. Mezi prsty mu tryskala krev. Pak muži zabodl meč hluboko do břicha. Držel jeho zmítající se tělo a díval se, jak mu z očí mizí život.

Utřel si zakrvácenou ruku do mužovy kazajky a prohlédl okolí. Z malé místnosti vedla chodba hlouběji do útrob pevnosti a po levé straně stoupalo schodiště do vyšších pater. Lord Mustor mu řekl, že ložnice pána domu je v přízemí, a tak se vydal chodbou. Pohyboval se pomaleji, každý stinný kout mohl skrývat nějaké nebezpečí. Brzy se ocitl před velkými dubovými dveřmi, které byly mírně pootevřené. Po jejich obvodu pronikalo zevnitř světlo pochodní.

Kolik u něj bude strážců? říkal si Vélin, když se chystal strčit do dveří. *Tohle je bláznovství. Měl bych počkat na ostatní...* Ale píseň krve už mu v

hlavě nahlas křičela, nutila ho jít vpřed. *NAJDI HO!*

Za dveřmi žádní strážci nebyli, jen velká kamenná komnata, jejíž obvodové stěny se halily do stínů za šesti kamennými sloupy, které podpíraly strop. Muž sedící na stupínku na druhém konci místnosti byl vysoký a ramenatý, hezký obličej měl na levé tváři poznamenaný hlubokou jizvou. Na klíně mu ležel meč, jednoduchá zbraň s úzkou čepelí. Podle chybějící záštity Vélin poznal, že je renfélinský. Cumbrélcinci uměli vyrábět skvělé luky, ale o kovářském řemesle toho věděli jen málo. Když Vélin vešel, muž nic neřekl. Soustředěně si ho prohlížel, v očích neměl ani náznak strachu.

Když teď stál proti své kořisti, Vélinova píseň krve ztratila na naléhavosti, proměnila se jen v tichý, ale nepřerušovaný šum někde hluboko v mysli. *Jsem tam, kde mě chce mít?* říkal si. *Nebo tam, kde musím být?* Ať tak, nebo tak, neviděl důvod proč to protahovat.

„Hentesi Mustore!“ řekl a vykročil k muži. „Jste předvolán před krále, abyste se zodpovídal z obvinění z vraždy a zrady. Odložte svůj meč a nechte se spoutat.“

Po celou dobu, kdy se k němu Vélin blížil, Hentes Mustor zůstal sedět. Nic neřekl ani nesáhl po své zbrani. Teprve když Vélin stanul na několik yardů od něj, všiml si, že má okolo levého zápěstí omotaný řetěz. Sledoval očima tmavou linku kovu až do stínů mezi sloupy. Mustor rychlým, zkušeným pohybem škulbl rukou. Řetěz sebou švihl jako bič, až od kamenných dlaždic vyšlehl jiskry, a z temnoty se vynořila štíhlá postava s roubíkem a rukama spoutanýma v zápěstí. Žena padla na kolena před Mustorem a Vélin měl čas všimnout si jejího šedého pláště a záplavy tmavých vlasů, než Mustor vstal a přidržel jí meč u krku.

„Bratře,“ oslovil ho tichým, téměř zarmouceným hlasem. „Věřím, že tuhle mladou ženu znáte.“

Žena k němu upírala jasné oči, ustrašené a prosebné. Roubík utlumil její volání, ale důrazným kroucením hlavy dávala jasně najevo jeho význam. Pevně mu hleděla do očí a on v nich jasně četl. *Neobětuj se pro mě!* Roubík ani uběhlá léta nic neznamenal. Tu ženu by Vélin poznal kdykoli. *Šerin!*

Kapitola šest

„Váš meč, bratře,“ požádal ho Hentes Mustor tiše.

Měl cítit vztek, zoufalý, vražedný vztek, který by ho přinutil zasáhnout Mustorovu paži vrhacím nožem a pak mu zabodnout meč hluboko do krku. Jenže něco v něm ten vztek udusilo ještě dřív, než se stačil vzednout. Nebyla to jen opatrnost, ačkoli ten muž byl rychlý, mnohem rychlejší než před mnoha lety Gallis, bylo v tom ještě něco jiného. Na okamžik se cítil naprosto ztracený, pak mu to došlo: tón písně krve se nezměnil. Byl to tentýž tichý a neměnný šum beze stopy varování nebo pocitu, že by bylo něco špatně, který tak dobře znal.

Jeho meč se zazvoněním přistál Mustorovi u nohou. Ten zvuk se mísil s Šerininým tlumeným vzlykáním.

„A vida.“ Mustor odkopl meč do šera. Jeho hlas byl plný posvátné úcty. „Pravda Jeho slov se opět ukázala.“ Upřel své oči na Vélina. „Vaše další zbraně, odhodte je. Pomalu.“

Vélin udělal, co mu bylo řečeno, odhodil všechny nože i dýku, kterou ukrýval v botě. „Teď jsem odzbrojen,“ řekl. „Máte nějaký důvod tolik děsit moji sestru?“

Mustor pohlédl do Šerinina zrudlého obličeje, jako by si právě vzpomněl, že tam je. „Vaši sestru. Pán mi prozradil, že takto o ní nesmýšlíte. Je to vaše láska, ne snad? Klíč, jehož pomocí můžu odemknout vaši víru.“

„Moji víru nelze odemknout, lorde. Dal jsem vám svůj meč, to je vše.“

„Ano,“ přitakal Mustor hlasem plným jistoty. „Přesně jak Pán říká.“

Je snad šílený? říkal si Vélin. Ten člověk byl jasný fanatik, ale copak to z něj dělalo šílence? Vybavil si vyprávění Sentese Mustora o bratrově obrácení na víru. *Tvrdil, že s ním mluví nebeský Otec...* „Váš bůh? To on vám řekl, že přijdu?“

„On není *můj* bůh! Je to nebeský Otec, který stvořil celý svět a chová ve své lásce všechny, dokonce i kacíře, jako jste vy. A já jsem byl obdařen Jeho hlasem. Varoval mě před vaším příchodem i před tím, že byste mě díky svým Temným schopnostem s mečem mohl porazit, ačkoli já ve své hříšné pýše toužil postavit se vám bez takového podvádění. Ukázal mi, kde najdu tuto ženu. A všechno bylo přesně tak, jak předpověděl.“

„A předpověděl vám také, že zabijete svého otce?“

„Můj otec...“ Z Mustorových očí se vytratila jistota a on ostražitě zamrkal. „Můj otec sešel z cesty. Odvrátil se od lásky nebeského Otce.“

„Ale neodvrátil se od vás. Svěřil vám svou pevnost, ne? A udělil vám právo volného průchodu, aby zajistil, že vás na cestách nebude nikdo obtěžovat. Dokonce vám prozradil i nejcennější tajemství vaší rodiny: tunel v útrokách hory. To všechno udělal, aby se postaral o vaše bezpečí. Lidé by vám měli závidět, že vás někdo tolik miloval. A vy jste se mu odvděčil tak, že jste mu probodl srdce.“

„Porušil zákon Deseti knih. Jeho toleranci vaší kacírské nadvlády už nešlo déle snášet. Musel jsem zakročit...“

„To je zvláštní bůh, když vás miluje natolik, že vás donutí dokonce zabít vašeho vlastního otce.“

„ZAVŘI HUBU!“ vykřikl Mustor skoro plačtivým hlasem, odhodil Šerin stranou a s mečem v ruce se vrhl proti Vélinovi. „Zavři tu svou hubu! Vím, kdo jsi. Nemysli si, že mi to Pán neřekl. Jsi uctíváč Temných sil. Vyhýbáš se Otcově lásce. Nevíš *nic*.“

Nápěv písně krve se nezměnil, ani když se hrot Mustorova meče ocitl jen kousek od Vélinovy hrudi. „Jsi připraven?“ otázal se Mustor. „Jsi připraven zemřít, Temný rytíři?“

Vélin si všiml, že se Mustorovi ruka s mečem chvěje, má zarudlé oči a pevně zaťaté zuby. „A jsi ty připraven mě zabít?“

„Udělám to, co musím.“ Mustor tu větu ochraptěle procedil skrz zaťaté zuby. Celý se třásl a ztěžka oddechoval. Vélin pochopil, že muž před ním svádí bitvu sám se sebou. Hrot jeho meče se trochu rozechvěl, ale neuhnul ani na jednu stranu.

„Odpusťte, lorde,“ řekl Vélin. „Ale já pochybuji, že ve vás zbyla jakákoli síla zabíjet.“

„Už jen jeden,“ zašeptal Mustor. „Už jen jeden, řekl mi. Pak konečně dojdu odpočinku. Věčnost, která mi byla kdysi zapovězena, mi konečně otevře své brány.“

Zpoza dveří k nim dolehly první zvuky zuřící bitvy. Vyděšené hlasy brzy přehlušil klapot kopyt a tvrdé zvonění oceli.

„Co to je?“ Mustor zmateně kmital pohledem mezi Vélinem a dveřmi. „Co se to děje? Chceš mě snad vystrašit pomocí nějaké Temné iluze?“

Vélin zavrtěl hlavou. „Moji muži udeřili na pevnost.“

„Tví muži?“ Mustor vůbec netušil, co se to děje. „Ale vždyť jsi přišel sám. Řekl mi, že přijdeš sám.“ Ruka s mečem mu sklouzla k zemi a on

klopýtavě ustoupil o několik kroků. V očích měl nepřítomný pohled. „Řekl mi, že přijdeš sám...“

Zabij ho! zakřičel hlas ve Vélinově hlavě. Hlas, o němž si myslel, že zůstal v Martišském lese, hlas, který se neustále vysmíval jeho přípravám na vraždu Al Hestiana. *Je na dosah, seber mu meč a zlom mu vaz!*

Ten hlas měl pravdu, teď by bylo snadné ho zabít. Vlivem šílenství, které Mustorovi zatemnilo mysl, zůstal zcela bezbranný. Ale píseň krve zněla pořád stejně... A Mustorova slova v něm probudila tolik otázek.

„Byl jste oklamán, lorde,“ oslovil Vélin tiše Mustora. „Ten hlas, který k vám mluví, si s vámi šeredně zahrává. Přišel jsem s celým pěším regimentem a skupinou bratrů na koních. A silně pochybuji, že moje smrt nebo snad smrt kohokoli jiného, by vám měla zajistit místo za hranicemi světa.“

Mustor zavrával a málem upadl na podlahu. Na okamžik celý ztuhl a během té krátké chvíle byl úplně nehybný, jako by ho někdo vytesal z ledu. Když se znovu pohnul, veškerý zmatek z jeho vystupování zmizel a nahradil ho výraz muže, který má své tělo plně pod kontrolou. Jedno obočí zvedl v pobaveném úžasu, ale oči měl plné chladné nenávisti. Z Mustorových rtů zazněl hlas, který Vélin slyšel před chvílí. Mluvil klidně a jistě. „Neustále mě překvapuješ, bratře. Ale tímhle nic nekončí.“

V tu chvíli to celé pominulo a Mustor se tvářil stejně zmateně jako předtím. Vélin poznal, že nemá ani ponětí, k čemu právě došlo. *Něco žije v jeho mysli*, došlo mu. *Něco, co dokáže mluvit jeho hlasem. A on o tom neví.*

„Hentesi Mustore,“ zopakoval. „Jste předvolán před krále, abyste se zpovídál z vraždy a zrady.“ Natáhl k němu ruku. „Váš meč, lorde.“

Mustor se podíval na zbraň ve své ruce a otočil čepel tak, aby se od ní odráželo světlo pochodně. „Čistil jsem ho pořád a pořád dokola. Celé hodiny jsem čepel brousil o kámen. Ale pořád na ní vidím krev...“

„Váš meč, lorde,“ zopakoval Vélin a přistoupil k němu blíž s nataženou rukou.

„Ano...“ řekl Mustor tiše. „Ano. Nejlepší bude, když si ho vezmete...“ Otočil meč a jílcem napřed ho podal Vélinovi.

V tom se ozval zvuk, jako když jestřáb zatřepotá křídly, Vélin na tváři ucítil lehký vánek a pak se okolo něj mihla roztočená ocel. Píseň krve se varovně rozechvěla, až Vélin pod její silou zavrával. Podvědomě natáhl ruku k prázdné pochvě na zádech a pak ho zaplavil naprostý pocit bezmoci,

když sekera zasáhla Hentese Mustora přímo do hrudi. Náraz muže zvedl do vzduchu, načež s rozpaženýma rukama dopadl na podlahu.

„Dostal jsem toho hajzla!“ vykřikl Barkus a vynořil se ze stínu. „Dobrý hod, pokud můžu soudit...“

Vtom ho Vélinův tvrdý úder do brady seslal k zemi. „Vzdával se!“ Vztek se v něm jen vařil, ještě podněcován písní krve. Vélin měl nutkání sáhnout po svých zbraních. „Nechal by se zatknout, ty hlupáku!“

„Já myslel...“ Barkus vyplivl krev na podlahu. „Myslel jsem, že tě chce zabít... Měl meč, ty ne... Viděl jsem, jak tam leží ta sestra. Nevěděl jsem.“ Vypadal spíš vyděšeně než rozzlobeně.

Když si Vélin uvědomil tu odpornou pravdu, že by byl v tu chvíli schopen Barkuse zabít, všechn vztek z něj vyprchal. Sklonil se a podal mu ruku. „Tady.“

Barkus na něj chvíli jen hleděl, na bradě už se mu začínal tvořit rudý otok. „Tohle vážně bolelo, víš to?“

„Promiň.“

Barkus se chytil jeho ruky a vytáhl se na nohy. Vélin se ohlédl k Mustorovu tělu, kolem kterého se rozlévala rudá kaluž krve. „Postarej se o naši sestru,“ řekl Barkusovi a šel k tělu. Ještě pořád z něj čněla Barkusova příšerná sekera. *To proto jsem na ni nemohl sáhnout? Věděla snad píseň krve, k čemu ji Barkus použije?*

Doufal, že v Mustorovi najde ještě zbytek života, dost na to, aby z něj dostal nějakou odpověď, jež by objasnila záhadu jeho vražedného a lživého boha. Veškeré světlo z jeho očí však dávno vyprchalo, bezvládné tělo se ani nehnulo. Barkusova sekera odvedla skvělou práci.

Vélin poklekl vedle těla a vybavil si mužova horečnatá slova: *Věčnost, která mi byla kdysi zapovězena, mi konečně otevře své brány.* Položil Mustorovi ruku na hrudník a tiše recitoval: „Co je to smrt? Smrt je bránou za hranice světa, je to cesta ke spojení se Zemřelými. Je to konec i začátek. Strachuj se jí a vítěj ji.“

„To není příliš vhodné.“ Sentes Mustor, nezpochybnitelný krajský kníže Cumbrélinu, shlížel na tělo svého bratra se směsicí zloby a znechucení. V ruce mu visel nepošpiněný meč a hrudník se mu těžce zvedal po nezvyklé námaze. Vélin se podivil, jak rychle se sem dostal, zjevně se neobtěžoval účastnit se samotné bitvy. „Přál by si posmrtnou modlitbu z Desáté knihy,“ pokračoval lord Mustor. „Slova nebeského Otce...“

„Bůh je pouhá lež,“ odsekl Vélin hrubě. Vstal a letmo se krajskému knížeti uklonil. „Myslím, že váš bratr to věděl.“

* * *

„Kolik?“

„Celkem osmdesát devět.“ Kenis kývl směrem k tělům rozloženým na nádvoří pod nimi. „Nikdo nežádal o milost a nikdo žádnou nedostal. Přesně jako v Martišském lese.“ Zachmuřeně se otočil k Vélinovi. „Přišli jsme o devět mužů. A dalších deset je zraněných. Sestra Gilma už je ošetřuje.“

„Neuvěřitelné,“ podotkl princ Malcius. Kabát lemovaný kožešinou měl těsně přitážený k tělu a rudé vlasy mu na ochozu vlály ve větru. „Tak málo ztrát proti tolika mužům.“

„Mezi našimi halapartnami a lučištníky bratra Nortaha na hradbách...“ pokrčil rameny Kenis. „Moc šancí neměli, Výsosti.“

„Má krajský kníže nějaké požadavky ohledně cumbrélských padlých?“ zeptal se Vélin prince. Od chvíle, kdy skončila bitva lorda Mustora ještě neviděli. S největší pravděpodobností pořádal nájezd na vinné sklepy.

„Spalte je nebo je shod'te z hradeb. Pochybují, že je dost střízlivý, aby mu na tom nějak záleželo.“ Princ nevypadal příliš radostně. Vélin věděl, že byl v čele skupiny útočící bránou a Alucius al Hestian šel hned za ním. Následovala krátká, ale zuřivá obrana nádvoří zhruba proti dvacítce Mustorových nohsledů, při níž Alucius spadl z koně a zmizel v záplavě těl. Když ho po bitvě vytáhli, byl naživu, ale v bezvědomí. Krátký meč měl potřísněný zaschlou krví a na čele mu vyrazila velká boule. Teď byl v péči sestry Gilmy a pořád ještě se nevzbudil.

Deset dní jsem ho nechal hrát si s mečem a nalhal mu, že je válečník, pomyslel si Vélin hořce. Radši jsem ho měl hned prvního dne přivázat do sedla a poslat jeho koně zpátky k městu. Vélin zaplašil pocit viny a otočil se ke Kenisovi.

„Víš něco o tom, jak Cumbréinci nakládají se svými mrtvými?“

„Většinou je pohřbívají. Hříšníky rozčtvrtí a nechají je shnít někde venku.“

„To zní spravedlivě.“

„Dej dohromady skupinu vojáků,“ požádal Vélin Kenise, „odvezte je do údolí a nechte je pohřbít. Podle mapy je asi pět mil na jih od průsmyku vesnice. Pošli jednoho jezdce pro tamního kněze, ať ten pohřeb vede.“

Kenis nejistě pohlédl na prince. „Toho zrádce taky?“

„Toho taky.“

„To se mužům nebude líbit...“

„Je mi fuk, co se jim bude líbit!“ zahřímal Vélín. Snažil se potlačit zlost, která pramenila z jeho pocitu viny za Aluciovo zranění. „Vyber si dobrovolníky,“ řekl Kenisovi s povzdechem. „Prvních dvacet, kteří se nabídnou, dostane dvojitý přiděl rumu a stříbrňák.“ Pak se uklonil princ Malcioví. „S vaším dovolením, Výsosti. Mám ještě nějakou práci...“

„Pochopil jsem správně, že jste se zprávou vyslal své nejlepší jezdce?“ ujistil se princ.

„Bratra Nortaha a bratra Dentose. Když budou mít vítr v zádech, dostane Pán bitev králův rozkaz do dvou dnů.“

„Výborně. Byl bych nerad, kdyby to celé nakonec bylo k ničemu.“

Vélín si vybavil Aluciovu vážnou tvář, celou zrudlou po další hodině nešikovných pokusů ovládnout svůj meč. „I já, Výsosti.“

* * *

Pleť měl úplně bledou a vlhkou na dotek, černé vlasy se mu lepily ke zpocenému kůži na hlavě. Pravidelný, klidný pohyb jeho hrudníku nijak nepomáhal tomu, aby se Vélínův pocit viny utišil.

„Brzy bude zase v pořádku.“ Sestra Šerin přiložila Alucioví dlaň na čelo. „Horečka rychle ustoupila, ta boule už se zmenšuje a podívej.“ Ukázala na jeho zavřené oči a Vélín uviděl pohyb zornic za víčky.

„Co to znamená?“

„Že se mu něco zdá, takže nejspíš nemá poškozený mozek. Za pár hodin se vzbudí a bude se cítit hrozně. Ale vzbudí se.“ Pak se na něj podívala a široce se usmála. „Moc ráda tě zase vidím, Vélíne.“

„I já tebe, sestro.“

„Vypadá to, že tě osud předurčil jako mého zachránce.“

„Nebýt mě, žádné nebezpečí by ti nehrozilo.“ Rozhlédl se po jídelně, v níž si sestra Gilma zřídila dočasnou ošetrovnu. Seděla u krbu, srdečně se smála na Janrila Norina, bardova učedníka, a zašívala mu ránu na paži, zatímco on ji bavil nějakým přisprostlým popěvkem.

„Můžeme si promluvit?“ požádal Vélín Šerin. „Rád bych se o tvém zajetí dozvěděl víc.“

Její úsměv trochu povadl, ale přikývla. „No jistě.“

Odvedl ji na hradby, pryč od všech zvědavých uší. Na nádvoří pod nimi muži nakládali na vozy těla Cumbrélců. Mezi zasychající krví a tuhnoucími končetinami si vyměňovali nucené, ale veselé vtipy. Z nejistého

kroku některých mužů Vélin usuzoval, že to Kenis s rumem navíc možná trochu uspěchal.

„Vy je budete pohřbívat?“ zeptala se Šerin. Překvapilo ho, že v jejím hlase neslyší šok ani znechucení, ale pak si uvědomil, že během svého života léčitelky už musela vidět spousty mrtvých.

„Zdá se mi to tak správné.“

„Pochybuji, že by to udělali i jejich vlastní lidé. Prohřešili se přece proti svému bohu, ne?“

„Oni si to nemysleli.“ Vélin pokrčil rameny. „A navíc to nedělám kvůli nim samotným. Po kraji se brzy rozletí zpráva o tom, co se stalo. Mnozí cumbrélinští fanatici tu událost rychle překrtí na masakr. Když se doslechnou, že jsme s jejich mrtvými naložili s úctou k jejich zvykům, snad to trochu otupí nenávisť, kterou budou chtít šířit.“

„Zníš skoro jako Princip.“ Její široký, zářivý úsměv znovu probudil tu starou známou bolest v jeho hrudi. Byla jiná; z té ostražité, přísné dívky, kterou poznal téměř před pěti lety, vyrostla sebevědomá mladá žena. V jádru ovšem zůstala stejná, poznal to z toho, jak přiložila Aluciovi ruku na čelo, i z jejich zoufalých prosb přes roubík, když si myslela, že kvůli ní hodlá obětovat svůj život. Pořád v sobě měla obrovský soucit.

„Mám pocit, že jsme pořád na opačných koncích království,“ pokračovala. „Před rokem jsem měla tu čest potkat se s princeznou Lyrnou. Říkala, že jste se spřátelili, požádala jsem ji, aby ti vyřídila mé pozdravy.“

Tak spřátelili. Ta žena lže stejně, jako ostatní dýchají. „Udělal to.“ Zjevně o tom nevěděla, Principila Elera jí nikdy neprozradila, proč je držela tak daleko od sebe. Náhle se rozhodl, že se to Šerin nesmí dozvědět.

„Ublížil ti?“ zeptal se. „Mustor. Udělal...?“

„Jen pár modřin, když mě bral do zajetí.“ Ukázala mu stopy po poutech na zápěstích. „Ale jinak mi nic není.“

„Kdy tě zajal?“

„Před sedmi osmi týdny. Možná ještě dřív. Úplně jsem tady v té pevnosti ztratila pojem o čase. Konečně mě z Warnslavy povolali zpět do kláštera. Těšila jsem se, že se vrátím na své staré místo, ale Principila Elera mi svěřila vývoj nových léků. Je to neuvěřitelně nudná práce, Véline. Neustále jen drtím bylinky a míchám lektvary, které často dost nechutně páchnou. Dokonce jsem si stěžovala Principile, ale ta mi řekla, že se musím obšírněji seznámit s prací řádu. V každém případě jsem měla radost, když přijel posel z mé předchozí mise se zprávou, že na místě začala řídit Rudá ruka.“

Pracovala jsem zrovna na směsi, která by snad mohla posloužit jako lék nebo aspoň trochu zmírnit příznaky nemoci. A tak pro mě tamní mistr poslal.“

Rudá ruka. Mor, který kosil obyvatele všech čtyř krajů předtím, než je král sjednotil. Za dva pekelné roky své vlády si vyžádal tisíce životů. Neunikla před ním žádná rodina a žádné choroby se zatím lidé tolik nebáli. Jenže už téměř padesát let se v celém království neobjevil ani jediný případ.

„Byla to past,“ řekl Vélín.

Šerin přikývla. „Bála jsem se, že nemoc nabrala nový dech, a tak jsem tam jela sama. Ale žádnou chorobu jsem nenašla, jen smrt. Mise byla tichá a prázdná. Uvnitř byla samá mrtvá těla, ale nebyly to oběti Rudé ruky. Těla byla rozsekaná a rozřezaná, dokonce i nemocní v postelích. Mustorovi muži nikoho neušetřili. Zkusila jsem utéct, ale samozřejmě mě chytili. Spoutali mě a odvezli sem.“

„Je mi to líto.“

„Ty za to přece nemůžeš. Mrzelo by mě, kdyby sis to myslel.“

Znovu se setkali pohledy a Vélina opět píchlo u srdce. „Mluvil s tebou Mustor? Řekl ti něco, co by mohlo vysvětlit jeho chování?“

„Chodil za mnou do cely skoro každý den. Zpočátku vypadal, že mu jde o to, aby mi nic nechybělo. Dohlížel na to, abych měla dost jídla i vody, dokonce mi přinesl i pergamen a nějaké knihy, když jsem o ně požádala. Ale pokaždé mluvil tak, jako by ho k tomu někdo přinutil, a jeho slova často nedávala smysl. Blábolil o svém bohu a citoval celé pasáže z Deseti knih, které Cumbréinci tolik uctívají. Nejdřív jsem si myslela, že se mě snaží obrátit na svoji víru, pak mi však došlo, že ve skutečnosti nemluví ke mně, můj názor ho vůbec nezajímal. Jednoduše potřeboval vyslovit to, o čem nemohl hovořit před svými následovníky.“

„Co to bylo?“

„Slova plná pochybností. Hentes Mustor o svém bohu pochyboval. Ne o jeho existenci, ale o jeho činech a záměrech. Tehdy jsem nevěděla, že zavraždil svého otce, zjevně na žádost svého boha. Možná ho pocit viny dohnal k šílenství. Moc jsem s ním nemluvila. Řekla jsem mu jen tolik, že jestli mě chce použít jako návnadu, aby tě mohl zničit, je vážně šílený. Že bys ho okamžitě zabil. Ale jak to vypadá, mýlila jsem se.“ Upřeně mu pohlédla do očí. „Byl vážně šílený, Vélíne? Bylo šílenství tou silou, která ho hnala vpřed? Nebo šlo o... něco jiného? Tuším, že víš víc, než mi říkáš.“

Vélin jí to chtěl prozradit, to nutkání ho úplně spalovalo. Přál si moct o tom s někým mluvit. O vlku v Urlišském a Martišském lese, o setkání s Nersus Sil Ninou, o Tom, který vyčkává i o hlase, stejném hlase, který už slyšel ze rtů dvou mrtvých mužů. Ale něco ho zastavilo. Tentokrát to nebyla píseň krve, šlo o něco prostšího. *Takové vědění je nebezpečné. A Šerin už kvůli mně zažila nebezpečí až příliš.*

„Nejsem nic než bratr s mečem, sestro,“ řekl jí. „Jak léta plynou, uvědomuji si, že toho vím jen velmi málo.“

„Věděl jsi dost, abys mi zachránil život. Věděl jsi, že Mustor už na další vraždění nemá žaludek. Byla jsem si jistá, že ho zabiješ, když uvidíš, že mě drží... Jsem na tebe pyšná, pyšná za to, žes to neudělal. Ať už to byl šílenec, nebo vrah, vycítila jsem, že v něm není žádné zlo. Jen smutek a pocit viny.“

Ze zdola se k nim nesl nějaký hluk. Když se Vélin podíval na nádvoří, uviděl, že krajský kníže Mustor plísnil Kenise, až z láhve v jeho ruce šplíchá víno na dlažební kostky. Krajský kníže byl rozcuchaný, neoholený a soudě podle jeho urážlivých slov opilejší než obvykle. „Nechte je shnít! Slyšíš, bratře! Hříšníci se v Cumbrélinu nepohrívají, kdepak! Usekejte jim hlavy a nechte je krkavcům...“ Mustor uklouzl na krvi potřísněné dlažbě a ztěžka dopadl na zem, přičemž se celý polil vínem. Mohutně zaklel a Kenise, který mu nabízel pomoc, pleskl přes ruce. „Nechte ty hříšníky shnít, říkám! Tohle je moje pevnost. Princí Malcie? Lorde Véline? Tahle pevnost je moje!“

„Kdo je ten muž?“ zeptala se Šerin. „Vypadá... znepokojeně.“

„Právoplatný krajský kníže Cumbrélineců. Víra jim pomáhej.“ Omluvně se na ni usmál. „Měl bych jít. Můj regiment zůstane tady, počkáme na rozkazy od krále. Muži bratra velitele Makrila tě doprovodí zpět k tvému řádu.“

„Raději bych nějakou dobu zůstala tady. Sestra Gilma určitě ocení pomoc. A kromě toho, ani jsme si nestihli povědět všechny novinky. Je toho tolik, co ti chci říct.“

Stejný vřelý úsměv, stejné bodnutí na hrudi. *Pošli ji pryč, velel mu jeho vnitřní hlas. Jestli ji tady necháš, přinese ti to jen bolest.*

„Lorde Véline!“ Výkřik krajského knížete Mustora ho přiměl obrátit svou pozornost zpět k dění na nádvoří. „Kde jste? Zastavte ty muže!“

„Taky mám co vyprávět,“ řekl, než se otočil k odchodu.

* * *

Když Vélin odmítl zastavit pohřeb, krajský kníže Mustor nejprve zuřil. Hlasitě opakoval, že pevnost patří jemu a jeho slovo má v jeho vlastní zemi tu největší váhu. Když Vélin jednoduše odpověděl, že je služebníkem Víry, a tudíž není vázán slovem krajského knížete, Mustor mu věnoval zlověstný pohled a urazil se. Když se ani od prince Malcia nedočkal ničeho než nesouhlasného výrazu, odebral se do komnaty svého mrtvého bratra, kam si odstěhoval podstatnou část zásob z vinného sklepa.

Na Vysoké věži zůstali dalších osm dní, během nichž netrpělivě očekávali zprávu o konci války. Vélin muže zaměstnával neustálým výcvikem a výpravami do hor. Jen málokdo reptal, kázeň mužstva zdatně stoupla díky vítězství i podílu na kořisti z pevností a od mrtvých mužů. Ta sice byla skromná, nicméně i tak uspokojila touhu vojáků po lupu. „Zajistěte jim vítězství, peníze v kapsách a čas od času nějakou ženu,“ řekl Vélinovi jednoho večera seržant Krelnik, „a půjdou za vámi kamkoli.“

Přesně jak předpověděla sestra Šerin, Alucius Al Hestian se zotavil rychle. Třetího dne se probudil a prošel řadou jednoduchých pokusů, které prokázaly, že jeho mozek neutrpěl trvalé poškození, ačkoli si nepamatoval nic z bitvy ani to, jak přišel ke svému zranění.

„Takže je mrtvý?“ zeptal se Vélina. Stáli spolu na nádvoří a pozorovali muže při večerním výcviku. „Ten uzurpátor.“

„Ano.“

„Myslíte si, že to byl on, kdo dal Černému šípu to právo volného průchodu?“

„Nevidím jinou možnost, jak by se mu mohlo dostat do rukou. Vypadá to, že starý krajský kníže zašel kvůli ochraně svého syna až příliš daleko.“

Alucius si přitáhl plášť okolo ramen. Kvůli prázdným očím vypadal jako starý muž vyhlížející zpoza tváře mladíka. „Tolik krve kvůli několika papírům.“ Zavrtěl hlavou. „Lindena by to hodně zarmoutilo.“ Sáhl pod plášť a odepjal od opasku Vélinův krátký meč. „Tady,“ podal mu ho. „Už ho nebudu potřebovat.“

„Nechte si ho. Jako dárek. Měl byste mít památku na život vojáka.“

„To nemohu. Věnoval vám ho král...“

„A já ho teď dávám vám.“

„Ale to... Neměl byste ho darovat muži, jako jsem já.“

Když se Vélin díval, jak chlapec svírá jílec meče roztřesenými prsty, vybavil si rudě umazanou čepel, když ho vytáhli zpod hromady těl. *Bitva vždy vypadá nejobporněji, když ji člověk vidí poprvé.* „Komu jinému bych ji

měl dát?“ opáčil a jemně meč odstrčil. „Až se vrátíte domů, pověste si ho na zed'. Nechte ho tam. Já už ho zpátky nechci.“

Hoch vypadal, že chce ještě něco říct, ale pak se ovládl a znovu si meč připnul k opasku. „Jak si přejete, lorde.“

„Napíšete tady o tom něco? Myslíte, že to stojí za báseň?“

„Stojí to za celou stovku básní, to jsem si jistý, ale pochybuji, že nějakou z nich napíšu já. Co jsem se probudil, slova už ke mně nepřicházejí tak jako dřív. Zkoušel jsem to, usedl jsem s brkem k pergamenu, ale nic ze mě nevyšlo.“

„Když se člověk zraní, chvíli to trvá, než se dá zase do pořádku. Odpočívajte a pořádně jezte. Jsem si jistý, že se vám vaše nadání vrátí.“

„To doufám.“ Hoch se pousmál. „Možná napíšu Lyrně. Pro ni určitě nějaká slova najdu.“

Vélin, který sám nacházel pro princeznu spoustu slov, přikývl a otočil se zpět k vojákům, aby si vybil náhlý vztek na muže, který v obranné formaci držel svoji halapartnu příliš vysoko. „Drž ji níž, ty hovado! Jak chceš propíchnout koně, když míříš zbraní do vzduchu? Seržante, ten muž bude cvičit o hodinu déle.“

Každý večer Vélin strávil ve společnosti Šerin. Sedávali spolu v ložnici pána domu a vyprávěli si příhody z posledních let. Vélin zjistil, že Šerin toho procestovala mnohem víc než on. Navštívila mise Pátého řádu ve všech čtyřech krajích, dokonce se plavila i do Severních provincií, kde jménem krále vládl Pán věže Vanos Al Myrna.

„Pěkné místo, i když je tam zima,“ vyprávěla. „A žije tam tolik různých lidí. Většinu sedláků tvoří utečenci z Alpie. Vysocí a urostlí s tmavou pletí. Zjevně rozzlobili císaře, a tak museli odcestovat do vyhnanství, nebo čelit smrti. Žijí v Severních provinciích už přes padesát let. Dokonce z velké části tvoří i gardu Pána věže. Mají strašlivou pověst.“

„Jednou jsem se setkal s Pánem věže a jeho dcerou. Myslím, že jsem se jí moc nelíbil.“

„Ten slavný lonacký sirotek? Při mé návštěvě zrovna byla pryč, odjela do lesů k Sordajům. Místní lidé si jí i jejího otce velmi váží. Má to co dělat s velkou bitvou proti Ledovým lidem.“

Vélin jí vyprávěl o své službě v Martišském lese a o bolestivé vzpomínce na Al Hestianovu smrt. Cítil se jako lhář a zbabělec, když vynechal zmínku o svých vražedných úkladech.

„To byl milosrdný čin, Véline,“ řekla mu a vzala ho za ruku, když uviděla v jeho obličejí pocit viny. „Nechat ho trpět by bylo špatné, bylo by to proti Víře.“

„Kolik už jsem toho udělal ve jménu Víry.“ Podíval se na jizvy na svých rukou, ostře kontrastující s její hladkou pleť. *Ruce zabijáka a ruce léčitelky. U Víry, proč z ní cítím takové teplo?*

„Každý z nás se může sám sebe ptát, jestli udělal ve jménu Víry něco špatného,“ poznamenala Šerin. „Ty ano, Véline?“

„Zabil jsem spoustu mužů, které jsem ani neznal. Někteří byli zločinci a vrazi, skutečná špína. Ale jiní, třeba jako ti pošetilí fanatici, kteří žili v této pevnosti, se prohřešili jen tím, že jednoduše žili v jiném vyznání. Takoví muži by klidně mohli být mými přáteli, kdybychom se potkali na jiném místě nebo v jiném čase.“

„Muži, kteří žili tady, byli vrazi. Vyvráždili celou misi jen proto, aby mě mohli vzít do zajetí. Udělal bys ty snad někdy něco takového?“

Ona to nevidí, uvědomil si. *Ona ve mně nevidí vraha*. „Ne,“ odpověděl, ačkoli se z nějakého důvodu znovu cítil jako lhář. „Ne. To bych neudělal.“

* * *

Jak dny plynuly, Vélin se začínal opájet představou, že by je král a rád mohli nechat žít v pevnosti jako trvalou cumbrélinskou posádku. Stal by se pánem Vysoké věže, aby cumbrélinští fanatici nezapomněli, jakou cenu museli za svoji rebelii zaplatit. Šerin by si zřídila svoji misi a starala by se v téhle odlehle a hořké zemi o nemocné, a tak by tady spolu strávili spokojená léta v odloučení a službě Víře. Ačkoli si uvědomoval, že to není možné, ten sen se mu pořád vracel jako jasná a lákavá představa, která rostla s každým bláhovým sněním. Kenis by si vzal na starost místní knihovnu a založil by v ní školu pro děti, kde by je učil čtení, psaní i pravdivé Víře. Barkus by převzal kovárnu, Nortah stáje a Dentos by se stal mistrem lovu. Vélin by si do pevnosti mohl z kláštera přivést Šráma a Frentise. Dobře věděl, že to je nespílitelná představa, pouhá lež, kterou si opakoval po každém večeru stráveném ve společnosti Šerin. Protože nechtěl, aby to skončilo, toužil po tom, aby ten klid, který cítil v její přítomnosti, trval co nejdéle. Dokonce v hlavě začal skládat formální žádost pro Principa Arlyna, neustále ji měnil a předělával, jenže když měl příležitost požádat Kenise, aby mu ji napsal, vždy to odložil. Kdyby tuto svoji představu vyslovil nahlas, naplno by se projevila její pošetilost, a tak radši zůstával u svého snění.

Devátého dne ráno mu došlo, jak moc se mýlil. Vzbudil se brzy, rychle zkontroloval strážce u brány a před snídaní ještě obcházel hlídky na hradbách. Hlídači byli zmrzlí, ale veselí, až je měl v podezření, že si ve službě přilepšili jedním nebo dvěma pohárky Bratrova přítele. Před odchodem na nádvoří se krátce zastavil a vychutnával si ten úžasný výhled. *Hrozné místo na službu až do konce života. Ale tiché, tak požehnaně tiché.*

Celé roky si ten pohled dobře pamatoval. Ostré paprsky ranního slunce třpytící se na čerstvé sněhové pokrývce okolních vrcholů, jasně modrá obloha a čerstvý větřík ve tváři. Na tu chvíli předtím, než se všechno změnilo, už nikdy nezapomněl.

Zrovna se chystal k odchodu, když si všiml něčeho na dlouhé úzké cestě stoupající z údolí: spěchající jezdec. Dokonce i na tu vzdálenost viděl, jak má zvíře ženoucí se tryskem do kopce od té námahy pěnu u huby. *Dentos*, poznal Vélina jezdce, když přijel blíž. *Dentos bez Nortaha.*

Když *Dentos* na nádvoří sesedl z koně, byl únavou celý pobledlý. Na tváři měl ošklivou modřinu. „Bratře,“ pozdravil Vélina hlasem plným zármutku a vyčerpání. „Musím s tebou mluvit.“ Zavrával a Vélin ho podepřel.

„Co se stalo?“ ptal se Vélin. „Kde je Nortah?“

Dentos se na něj ušklíbl. „Předpokládám, že hodně daleko.“ Celý se zasmušil a uhnul pohledem, jako by se bál podívat se Vélinovi do očí. „Náš bratr se pokusil zabít Pána bitev. Teď je z něj uprchlík a má v patách půlku královské armády.“

* * *

„Strhla se tam bitva,“ vyprávěl *Dentos*, když se posadil u krbu v jídelně s šálkem horkého mléka s pálenkou. Vélin k vyprávění svolal ještě *Barkuse* a *Kenise* spolu s princem *Malciem* a sestru *Šerin*, která *Barkusovi* ošetřovala modřinu balzámem. „*Cumbréinci* dali dohromady pět tisíc mužů a postavili se královské armádě u brodu. Proti té přesile neměli moc šancí, ale podle mě chtěli hlavně získat víc času na opevnění hlavního města. U brodu mohli zabít spoustu mužů, jenže Pán bitev byl na ně příliš prohnáný. Shromáždil celou kavalerii na jižním břehu, aby je měl na dohled, a pak poslal půlku své pěchoty po proudu, takže se brzy ráno přebrodili přes řeku v hloubce. V proudu přišel o padesát mužů, ale ostatní se dostali na druhý břeh. Udeřili na *cumbréinské* pravé křídlo, když si teprve rozbalovali šípy. Když jsme

tam dorazili s Nortahem, už bylo po všem. Vypadalo to tam jako v kostnici a voda v řece byla celá rudá.“

Dentos se odmlčel a napil se. Tvářil se vážněji, než ho Vélin kdy viděl. „Po skončení bitvy zajali několik stovek mužů,“ pokračoval. „Na Pána bitev jsme narazili, zrovna když jim četl rozsudek smrti. Nemyslete si, že měl z našich zpráv radost.“

„Dali jste mu králův podepsaný rozkaz?“ zeptal se princ Malcius.

„To jsme udělali, Výsosti. Podíval se na pečeť a pak nás pozval do svého stanu. Když si rozkaz přečetl, chtěl vědět, jestli jsme tělo uzurpátora viděli na vlastní oči, jestli je jeho smrt jistá a tak dále. Nortah ho ujišťoval, že ano, ale Pán bitev ho přerušil. „Slova zrádce pro mě nejsou nic než hnůj,“ řekl mu.“

„A kvůli tomu ho chtěl Nortah zabít?“ zeptal se Barkus.

Dentos zavrtěl hlavou. „Nortaha to strašně rozzlobilo, vypadal, že toho hajzla na místě zabije, ale neudělal to. Jen zaťal zuby a odpověděl mu. „Já nejsem ničím syn, lorde. Dostal jste králův rozkaz, že tahle válka skončila. Uposlechnete ho?““ Dentos zmlkl a zahleděl se do dálky.

„Bratře?“ naléhal Kenis. „Co bylo dál?“

„Pán bitev mu odvětil, že nepotřebuje od nikoho radit, jak má sloužit králi. A že než odvede královskou armádu zpět domů přes tu bezvěrou zemi, má právo vykonat spravedlnost na těch, kteří se postavili Koruně se zbraněmi v rukou.“

„Tím chtěl říct, že tu popravu vězňů dokončí,“ podotkl Vélin. Vybavil si Nortaha po návratu z Martišského lesa, tu unavenou beznadějí v jeho očích i to, jak zapíjel bolest v srdci. *Přineseme těm popíračským parchantům naši Víru.*

„Přesně tak,“ povzdechl si Dentos. „Nortah mu řekl, že to nesmí. Že by se tím postavil rozhodnutí krále. Pán bitev se zasmál a odsekl, že v králově rozkazu se nepíše nic o tom, jak naložit se zajatými Popírači. Řekl Nortahovi, ať se uklidní, nebo ho pošle za hranice světa k jeho zrádnému otci, ať si je bratr, nebo není.“

Vélin zavřel oči a přinutil se zeptat. „Jak moc je Pán bitev zraněný?“

„No,“ začal Dentos, „odteď si bude muset utírat zadek levou rukou.“

„U Víry!“ vydechl Kenis.

„Kurva!“ ulevil si Barkus.

„A proč ho nezabil?“ zeptal se Vélin.

„Protože jsem ho zastavil, ne?“ odpověděl Dentos. „Podařilo se mi zarazit jeho další úder. Prosil jsem ho, žadonil jsem, aby pustil meč. Myslím, že mě vůbec neslyšel. Nortah byl duchem úplně mimo, viděl jsem mu to na očích, jako když pes dostane vzteklinu, zoufale se soustředil jen na to, aby zabil Pána bitev. Ten hlupák klečel na kolenou a jen zíral na ten pahýl, který mu zbyl z ruky, a na to, jak z něj prýští krev. Nortah a já jsme spolu zápasili.“ Pohládl si modřinu na tváři. „Prohrál jsem. Naštěstí pro Pána bitev dovnitř vtrhly jeho strážce, aby se podívaly, co se to děje. Nortah dva z nich zabil a další zranil. Přiběhli další. Několik jich vyřídil a rozběhl se ke svému koni. Podařilo se mu projet celým táborem, koneckonců, kdo by si myslel, že řádový bratr právě usekl Pánu bitev ruku? Já jsem se v tom zmatku vyplížil pryč. Říkal jsem si, že mě asi moc rádi neuvidí, až se usadí prach. Zhruba den jsem se skrýval v lesích a pak jsem se rozjel k pevnosti. Cestou jsem zaslechl zvěsti o šíleném bratrovi, kterého stíhá půlka královské armády. Naposledy ho prý viděli, jak směřuje na západ.“

„Což znamená, že ve skutečnosti odjel někam jinam,“ řekl Barkus. „Ti ho nikdy nechytí.“

„Tohle je špatná zpráva, bratře,“ obrátil se princ Malcius s vážnou tváří k Vélinovi. „Řád může nad svými bratry držet ochrannou ruku dlouho, ale tohle...“ Zavrtěl hlavou. „Král nebude mít jinou možnost, než vydat rozsudek smrti.“

„V tom případě doufejme, že náš bratr se rychle dostane do bezpečnějších zemí,“ podotkl Kenis. „Je to možná ten nejlepší jezdec v řádu a skvěle se vyzná v divočině. Královská armáda ho tak snadno nenajde...“

„Královská armáda ho rozhodně nenajde,“ řekl Vélin. Šel ke stolu, kde ležel jeho meč, a rychle si ho připnul na záda, pevně si přitáhl popruhy a hodil si přes ramena plášť. Cítil na sobě pohled sestry Šerin, ale nedokázal se na ni podívat. „Bratře Kenisi, regiment je tvůj. Vyšli k Principu Arlynovi posla, že jsem se vydal stíhat bratra Nortaha a přivedu ho před spravedlnost. Regiment zatím zůstane tady a počká na rozkazy od krále.“

„Ty jdeš za ním?“ podivil se Barkus. „Slyšel jsi přece prince. Jestli ho přivedeš zpátky, oběsí ho. Je to náš bratr...“

„Je to uprchlík před královskou spravedlností a ostuda našeho řádu. Navíc pochybuju, že mi dá možnost přivést ho zpátky.“ Přinutil se pohlédnout na Šerin. Hledal nějaká slova na rozloučenou, ale žádná ho nenapadla. Její oči jasně zářily a on poznal, že nemá daleko k slzám. *Je mi*

to líto, chtěl říct, ale nemohl, tíha toho, co musel udělat, ho až příliš tlačila k zemi.

„Proč si myslíš, že se ti ho vůbec podaří vystopovat?“ chtěl vědět Barkus. „Je mnohem lepší jezdec než ty a i v divočině se vyzná líp.“

Ale nemá píseň krve, která by ho vedla. Ta spustila, jakmile Dentos začal s vyprávěním, a její tichá melodie se rozezvučela pokaždé, když se Véliovy myšlenky stočily k severu. „Já ho najdu.“

Pak se otočil a uklonil se princi. „S vaším dovolením, Výsosti.“

„Nechcete snad jet sám?“ zeptal se princ.

„Obávám se, že na tom musím trvat.“ Rozhlédl se po svých bratrech, rozzlobeném Barkusovi, zmateném Kenisovi a smutném Dentosovi, a přemýšlel, jestli mu někdy odpustí. „Postarejte se o muže,“ řekl jim a odešel z místnosti.

Kapitola sedm

Renfélinské město Kardurín bylo vystavěno na úpatí severních hor. Když se Vélín s Plivancem loudavým krokem blížil k hradbám, překvapila ho architektonická složitost, všechny dlážděné ulice stoupaly do výšky v zákrutech, které byly čím dál užší a příkřejší. Po obou jejich stranách se tyčily vysoké obdélníkové budovy z pískovce se střechami z tašek. Město tvořilo propojený celek, každý dům byl spojen s vedlejším pomocí chodníku a mezi zdmi se elegantně klenuly vysoké oblouky. Měl pocit, jako by před ním stál kamenný les.

Když projížděl bránou, strážce vyzbrojený kopím mu uctivě pokývl. Řád se v Renfélinu vždy těšil velké úctě, která nijak neklesla ani po válkách o sjednocení, kdy se Principové postavili na stranu krále. Několik lidí v ulicích za bránou mu věnovalo zvědavý pohled, ale nikde se neseťkal s tím, že by na něj někdo otevřeně zíral nebo ho poznal, což se mu v ulicích Varinsholdu stávalo vždy.

Plivance zanechal u jednoho stájníka nedaleko brány, který mu ukázal cestu k misi Šestého řádu. „Je to trochu do kopce, bratře,“ řekl muž, když od něj převzal Plivancovu uzdu a zvedl ruku, aby koně podrpal na čenichu.

„To nedělejte!“ Vélín muži ruku odtáhl a Plivanec naprázdno kousl do vzduchu. „Je to protiva a za poslední dva týdny jsme urazili dalekou cestu.“

„Aha.“ Stájník trochu ustoupil a usmál se na Vélina. „Vsadím se, že jste jediný, kdo ho zvládne, co?“

„Ne, mě kouše taky.“

Misijní budova Šestého řádu stála skoro až v nejvyšším bodu města a stájník to s popisem cesty do kopce nepřeháněl. Když Vélín konečně zazvonil na zvon zavěšený vedle vstupních dveří, pořádně ho bolely nohy. Bratr, který mu otevřel, byl urostlý a měl hustý plnovous. Zpoza zarostlého obočí si Vélina prohlížel mazanýma očima.

„Bratr Vélín?“ zeptal se.

Vélín se překvapeně zamračil. „Jsem očekáván, bratře?“

„Před dvěma dny dorazil z hlavního města spěšný posel. Princip mě informoval o tvém poslání a přikázal mi poskytnout ti veškerou pomoc, kdyby ses zde zastavil. Odhaduji, že stejné zprávy rozeslal do všech misí v

celém království. Máš smutný úkol.“ Pak ustoupil stranou. „Prosím, musíš být hladový.“

Vedl Vélina spoře osvětlenou chodbou a vzhůru po schodech, pak znovu a ještě jednou. „Bratr velitel Artin,“ představil se zarostlý muž, když vystoupali až nahoru. „Omluv ty schody. Renfélinci nazývají Kardurín městem mnoha mostů. Ve skutečnosti by mu měli spíš říkat město bezpočtu schodů.“

„Smím se zeptat, proč nemáte u dveří strážce, bratře?“ zeptal se Vélina.

„Žádného nepotřebujeme. Tohle je to nejbezpečnější město, jaké jsem kdy navštívil. Dokonce ani v okolí nežijí žádní zločinci, Lonakové by je nesnesli.“

„Copak nejsou sami Lonakové nebezpeční?“

„Ti sem nikdy nechodí. Nemají rádi, jak město páchne. Zápach si zjevně spojují s neštěstím. Když chtějí rabovat, vyjíždějí do menších měst poblíž hranic. Vždy jednou za několik let dá některý z jejich válečných velitelů dohromady několik tisíc mužů a podniknou větší nájezd, ale ani tehdy se k hradbám města moc nepřibližují. Obléhání Lonakům moc nejde.“

Bratr Artin ho zavedl do velké místnosti, která sloužila jako jídelna, a přinesl mu z kuchyně talíř masové směsi. Po jídle bratr velitel rozložil na stole velkou mapu. „Nejnovější dílo našich bratrů zeměpytců z Třetího řádu,“ vysvětlil. „Podrobná mapa pohraničí. Tady.“ Ukázal na značku opevněného města. „Kardurín. Když pojeděš přímo na sever, dostaneš se ke Skelanskému průsmyku. Je opevněný a trvale hlídáný třemi skupinami bratrů. Pro uprchlíka je to skutečně neproniknutelná překážka. Lonakové tuto cestu už dávno vzdali.“

„A jak se dostávají na jih?“ zeptal se Vélina.

„Přes podhůří na východě a na západě. Je to dlouhá cesta, na níž je můžeme snadno dostihnout, ale jestli chtějí dál rabovat, jinou možnost nemají. Jak si můžeš být tak jistý, že tvůj bratr míří do země Lonaků?“

Už to není můj bratr, chtěl namítnout Vélina, ale pak se kousl do jazyka. Pokaždé když si vzpomněl na Nortaha, pocítil hluboký vztek. Věděl však, že by ničemu neprospěl, kdyby ho dal otevřeně najevo. „Existuje k nim nějaká bezpečná cesta?“ zeptal se bratra velitele, aniž by věnoval pozornost jeho otázce. „Cesta, na níž by osamělý jezdec mohl zůstat neviděn?“

Bratr Artin zavrtěl hlavou. „Lonakové vždy poznají, když vstoupíme na jejich území, ať už jde o jednoho člověka uprostřed zimy, nebo o celou skupinu bratrů na vrcholu léta. Vždy to vědí. Určitě to má co do činění s

Temnými silami. Neudělej chybu, bratře, jestli tam za ním půjdeš, dřív nebo později se s nimi setkáš.“

Vélin si důkladně prohlédl mapu, od hradby rozeklaných vrcholů severních hor a srdce území Lonaků až ke Skelanskému průsmyku, který byl opevněn zhruba před sto lety, když se renfélinský kníže rozhodl, že Lonakové představují skutečnou hrozbu, a nikoli jen neustávající nepřijemnost. Teprve když obrátil svoji pozornost k západnímu podhůří, píseň krve se rozezněla. Ukázal prstem na malý, neznámý symbol na mapě. „Co je tohle?“

„Padlé město? Tam nepůjde. Dokonce ani Lonakové tam nechodí.“

„Proč?“

„Je to zlé místo, bratře. Samé rozvaliny a kamení. Viděl jsem ho jen z dálky, ale stejně mi z něj běhal mráz po zádech. Je tam něco ve vzduchu...“ Artin zavrtěl hlavou. „Prostě to není dobré místo. Lonakové ho nazývají *Maars Nir-Uhlin Sol*, Místo ukradených duší. Vyprávějí si mezi sebou spousty příběhů o mužích, kteří se tam vydali a už nikdy se nevrátili. Asi před rokem k nám zavítala skupina bratří ze Čtvrtého řádu, kteří stíhali nějaké Popírače prchající na sever. Bylo to krátce poté, co byl jmenován jejich nový Princip, a náš řád odmítl dále se účastnit jejich honů na Popírače. Trvali na tom, že půjdou do Padlého města, tvrdili, že mají informace, které je tam vedou, ale už mi neřekli, odkud je získali. K mým varováním byli naprosto hluchí. ‚Služebníci Víry se nemusí bát žádných barbarských nadpřirozených sil,‘ říkali mi. Po třech měsících jsme našli jednoho z nich, nebo spíš jeho část. Zbytky jeho těla ležely úplně zmrzlé ve sněhu. Něco ho zabilo. Něco hladového.“

„Možná se jednoduše ztratili a umrzli. Tělo pak mohl okousat vlk nebo medvěd.“

„Ten muž měl obličej ztuhlý ve výrazu děsu, bratře. Nikdy jsem podobný pohled neviděl, u živého ani u mrtvého muže. Byl sněden zaživa, něčím větším a mnohem krutějším, než je vlk. A po medvědech nezůstávají takové stopy.“

Vélin se otočil zpátky k mapě. „Kolik dnů jízdy je to do Padlého města?“

Bratr Artin si Vélina pozorně prohlédl mazanýma očima. „Skutečně si myslíš, že bude tam?“

Já vím, že tam je. „Tak kolik dnů?“

„Tři, když poženeš koně hodně tvrdě. Pošlu k hradbám vzkaz po poštovním holubovi, aby tě doprovodila skupina mužů. Může to trvat

několik dní. Zatím si tady odpočiň...“

„Budu cestovat sám, bratře. A vyrazím hned ráno.“

„Sám na území Lonaků? Bratře, když ti řeknu, že to je nerozum, bude to velmi slabé vyjádření.“

„Byl v Principově zprávě nějaký zákaz, abych cestoval sám?“

„Ne. Jen rozkaz poskytnout ti veškerou pomoc.“

„Tak vidíš.“ Vélín odstoupil od stolu a poplácal bratra Artina po rameni. „Když mě tady necháš přespat a dáš mi nějaké zásoby na cestu, prokážeš mi neobyčejnou pomoc.“

„Jestli se tam vydáš sám, zahyneš,“ prohlásil bratr Artin suše.

„V tom případě doufejme, že předtím dokončím své poslání.“

* * *

Západní podhůří bylo kamenité a pusté, zvrásněné zdánlivě nekonečnou řadou roklí, které Vélín musel cestou na sever překonat. Zima se rychle blížila a kopce s děsivou pravidelností bičoval hustý ledový déšť. Plivanec se choval ještě vzdorněji než obvykle. Kdykoli na něj Vélín nasedl, pohazoval hlavou a frkal a náladu mu nespravily ani pravidelné příděly cukru ze skladiště misijního domu. Prvního dne Vélín urazil pouhých patnáct mil a utábořil se pod skalním převisem. Choulil se ve svém plášti a vzdoroval touze nedbat důrazného varování bratra Artina, aby si nerozdělával oheň. Když konečně usnul neklidným spánkem, budily ho z něj sny, které si po probuzení hned za svítání sotva pamatoval. Píseň krve teď zněla tišeji, ale pořád zřetelně, vedla ho dál k Padlému městu, kde na něj čekal Nortah.

Nortah... Znovu ho popadl vztek, divoký a nesmiřitelný. *Jak to mohl udělat? JAK MOHL?* Rostlo to v něm od chvíle, co Dentos odvyprávěl svůj příběh, znepokojivé vědomí, že bude muset vypátrat a zabít svého bratra. Na druhou stranu v sobě marně hledal nějakou lítost nad tím, že Pán bitev přišel o ruku. Bylo těžké litovat muže, který se chystal vylít si svůj smutek na bezmocných zajatcích. Ale Nortah... *Bude se bít*, věděl Vélín s hrozivou jistotou. *Bude se bít a já ho zabiju.*

K snídani si dal sušené hovězí a vyrazil do lehkého ranního mrholení. Půda byla pro jízdu na koni příliš kamenitá, a tak Plivance vedl pěšky. Ušel teprve několik mil, když na něj zaútočili Lonakové.

Ten chlapec vyskočil ze skal nad ním s obdivuhodnou obratností, zatočil se ve vzduchu a mrštně dopadl na nohy přímo před Vélína. V jedné ruce držel kyj a v druhé dlouhý zahnutý nůž. Od pasu nahoru byl nahý a holý

jako chrt. Vélin odhadoval jeho věk někde mezi čtrnácti a šestnácti lety. Měl oholenou hlavu, kterou mu nad uchem zdobilo složité tetování. Hladký hranatý obličej mu ztuhl v očekávání boje. V jazyce, jaký Vélin nikdy neslyšel, na něj vychrlil nějakou zlou hrozbu.

„Je mi líto,“ řekl Vélin. „Neznám tvůj jazyk.“

Lonacký chlapec jeho odpověď zjevně vzal jako urážku nebo přijetí výzvy, protože bez dalšího čekání zaútočil. Vyskočil do vzduchu s kyjem nad hlavou a ruku s nožem napřáhl k úderu. Byl to zkušený pohyb provedený s elegantní přesností. Vélin uhnul před úderem kyje, ruku držící nůž zachytil v letu a úderem otevřenou dlaní do spánku hochu zbavil vědomí.

Sáhl po meči a rozhlédl se po dalších nepřátelích. Očima pátral ve skalách nad sebou. *Kde je jeden, tam budou i další*, varoval ho bratr Artin. *Vždycky je jich víc*. Nikde nic, žádný zvuk ani pach ve větru, nic, co by rušilo tiché pleskání deště o kámen. Ani Plivanec očividně nic necítil, protože začal bezvládnému chlapci ožizlávat chodidla zahalená do kůže.

Vélin ho odstrčil, za což si vysloužil nebezpečné kopnutí přední nohou, před nímž jen tak tak uhnul, a přiklekl vedle chlapce. Ten dýchal pravidelně a z nosu ani z úst mu netekla krev. Vélin ho položil tak, aby se nezadusil jazykem, a táhl Plivance dál.

Po další hodině vystřídalo rokle něco, čemu bratr Artin říkal Kamenná kovadlina. Byla to nejpodivnější a nejneobvyklejší krajina, jakou Vélin kdy viděl. Širé pláně tvořené převážně holým kamením přerušované jen malými loužemi dešťové vody a kamennými útvary, které čněly ze zvlněného povrchu jako obrovské zdeformované houby. Mohl se jen dohadovat, jaká síla dokázala vytvořit něco takového. Cumbrelinci tvrdili, že jejich bůh stvořil celou zemi i všechno na ní jediným mrknutím oka, ale když Vélin viděl ty zvětralé kanálky ve skalách, bylo mu jasné, že trvalo celá staletí, než tohle místo dostalo tak zvláštní vzhled.

Vyskočil na Plivance a krokem zamířil k severu. Než padla noc, ujeli dalších deset mil. Utábořil se v závětrří největšího kamenného útvaru, který našel, a znovu se snažil usnout zahalený ve svém plášti. Už mu padala víčka, když na něj znovu zaútočil mladý Lonak.

* * *

Když Vélin chlapci utahoval provaz okolo hrudi a rukou, které už měl svázané za zády, hoch se rozčiloval svým nesrozumitelným jazykem. Na

spánku mu tmavla obrovská modřina a další se mu tvořila pod nosem, kde klouby Vélikových prstů našly nervová zakončení a znovu ho uspaly.

„*Nisha ulniss ne Serantim!*“ řval kluk na Vélina s nenávisným výrazem.
„*Herin! Garnin!*“

„Tak už zmlkni,“ povzdechl si Vélín unaveně a ucpal chlapci ústa roubíkem.

Nechal ho svíjet se v poutech a vedl Plivance dál. Ve tmě našlapoval opatrně, ačkoli půlměsíc osvětloval okolí dostatečně na to, aby dokázal jít bez zakopnutí. Šel, dokud chlapcovo tlumené pokřikování neutichlo, a pak se utábořil vedle velkého balvanu, kde se uložil ke spánku.

* * *

Dalšího dne Vélín poprvé zahlédl slunce. Osamocené paprsky pronikaly skrz mračna k zamrzlé pláni Kovadliny, kde obrovské kamenné útvary vrhaly dlouhé stíny. Zvětralý povrch skal se ve sluneční záři leskl. *Nádhera*, napadlo ho. Přál si, aby tady mohl být za jiných okolností. Jeho ztěžklé srdce jako by si zakázalo radovat se z jednoduchých věcí.

Kovadlina se táhla ještě dalších pět mil, až nakonec ustoupila řadě nízkých pahorků posetých borovicovou klečí, jejíž porost směrem k severu houstl. Plivanec se sám od sebe rozběhl tryskem, jakmile se jeho kopyta dotkla trávy, a frkal radostí nad tím, že konečně opustili tvrdý povrch Kovadliny. Vélín ho nechal, ať si běží, jak chce. Plivanec byl snad vždycky špatně naladěný a cítit z něj radost, zatímco se hnal nahoru a dolů přes kopce, bylo pro Vélina cosi dosud nepoznaného. Do večera dojeli na dohled široké náhorní plošiny, kde čekalo Padlé město. Vélín si našel tábořiště na vrcholu posledního kopce, odkud měl dobrý výhled do okolí a současně se mohl skrýt pod trsem borovic.

Uvázal Plivance k nízko rostoucí větvi, posbíral v okolí dřevo a postavil z něj hraničku uprostřed kruhu z kamení. Pak nadělal trochu borových hoblin na podpal. Škrtl křesadlem a opatrně foukal do plamínku, než se oheň rozhořel. Posadil se se zkříženýma nohama, meč si nechal na zádech, luk s trvale nasazeným šípem odložil na dosah a čekal. V podvečer si všiml, že ho někdo sleduje, a tak neviděl důvod řídit se Artinovou naléhavou radou, aby nerozdělával oheň.

Noc přišla rychle, pod zataženou oblohou padla hluboká tma, proti záři ohně naprosto neproniknutelná. Uběhla celá hodina, než ho tiché škrtnutí podrážky o půdu upozornilo na blížícího se návštěvníka. Ten muž byl vysoký šest a půl stopy, měl široká ramena a svalnaté paže a hrudník mu

halila vesta z medvědí kožešiny, která mu sahala až k pasu, kde se na opasku houpal kyj a sekerka s ocelovou čepelí. Na nohou měl kalhoty z jelenice a kožené boty. Stejně jako tomu chlapci, i jemu oholenou hlavu zdobilo složité ornamentální tetování, které se táhlo po celém jejím obvodu od spánku ke spánku. Další tetování měl na pažích, podivné smyčky a špičaté tvary sahající od ramene až k zápěstí. Ze štíhlého hranatého obličeje nebylo snadné odhadnout jeho stáří, ale oči, tmavé a nepřátelsky vyhlížející zpod zamračeného čela, ukazovaly na vysoký věk, a pokud Vélin mohl soudit, i hodně zažitých bitev. Vedl s sebou statného poníka, který měl na hřbetě nějaký pevně svázaný náklad, jenž se vrtěl a sténal.

Rychlým a zkušeným pohybem, který Vélin skoro ani nezaznamenal, Lonak sundal z opasku kyj i sekerku. Vélin ho pozoroval, jak chvíli točí zbraněmi ve vzduchu, a vzdoroval nutkání sáhnout po svém meči. Muž ho ani na okamžik nespustil z očí, prohlížel si ho a uvažoval. Po nějaké době něco spokojeně zamručel a položil obě zbraně na zem kousek od ohně. S rukama nad hlavou o krok ustoupil, ovšem jeho výraz nebyl o nic méně nepřátelský.

Vélin si odepnul meč ze zad, položil ho před sebe a také zvedl ruce. Lonak znovu zamručel, přistoupil k poníkovi, sundal mu ze hřbetu svázaného chlapce a bez dlouhých cavyků s ním praštil vedle ohniště.

„Tohle je tvoje,“ řekl Vélinovi. Hovořil s těžkým přízvukem, ale vyslovoval jasně.

Vélin se na hocha podíval. Ústa měl pevně zavázaná koženým páskem a oči pohaslé vyčerpáním. „Já to nechci,“ odpověděl Lonakovi.

Velký muž si ho chvíli mlčky prohlížel, pak se usadil k ohni naproti němu a natáhl ruce k plamenům. „Mezi mými lidmi je dobrým zvykem, že když k tvému ohni někdo přijde v míru, nabídneš mu maso a něco na uhašení žízně.“

Vélin se natáhl ke svým sedlovým brašnám, vylovil z nich trochu sušeného hovězího a měch s vodou a vše hodil přes oheň Lonakovi. Ten vytáhl z boty nožík, ukrojil si proužek masa, rychle ho rozkousal a polkl. Když se však napil z měchu, zašklebil se a vyplivl vodu na zem. „Kde máš víno, které vy *Merim Her* tak milujete?“ zeptal se.

„Vino piju jen zřídka.“ Vélin pohlédl na chlapce. „Nedáš mu také najíst?“

„Jestli bude jíst, to záleží na tobě. Patří ti.“

„Protože jsem ho porazil?“

„Když porazíš muže a nezabiješ ho, patří ti.“

„A když si ho nechci nechat?“

„Tak tady bude ležet, dokud nezemře hlady nebo ho nesežerou šelmy.“

„Mohl bych mu přece přeríznout pouta a nechat ho jít.“

Lonak se drsně zasmál. „Tomu už svoboda nepřísluší. Je poražený, zlomený, v očích mého lidu už nemá vůbec žádnou cenu.“ Muž hocha probodával zlým, nesmiřitelným pohledem. „Příhodný trest pro někoho, kdo nenaslouchá *Jejím* slovům a kdo dovolí své mylné pýše, aby nahradila poslušnost. Když mu přerízneš pouta, bude beze zbraní a bez přátel bloumat krajinou, moji lidé se mu budou vyhýbat a nikde nenajde přístřeší.“

Otočil se zpátky k Vélinovi. Napětí v obličejí a semknuté rty vypovídaly ještě o něčem jiném než o vzteku, o něčem až příliš otevřeném, než aby to muž mohl skrýt. *Starost. Má o toho chlapce strach.*

„Jestli patří mně,“ řekl Vélín, „pak si s ním mohu dělat, co chci?“

Lonak rychle šlehl očima po chlapci a přikývl.

„V tom případě ti ho věnuji. Jako poděkování za to, že mohu projít přes tvé území.“

Lonak se dál tvářil netečně, ale Vélín z jeho očí vyčetl úlevu. „Vy *Merim Her* jste měkčí,“ usklíbl se. „Slabí a zbabělí. Vaše síla je jen v přesile a ta nebude trvat věčně. Jednoho dne vás zaženeme zpátky do moře a vaše krev jeho vlny zbarví doruda.“ Vstal, šel k chlapci a pomocí svého nožiku mu přeřezal pouta. „Vezmu si tvůj bezcenný dar, jestli mi nemůžeš nabídnout nic jiného.“

„Prosím.“

I bez provazů byl chlapec netečný, bezvládně visel muži v náručí a fňukal. Lonak ho vytáhl na nohy a pohlavky a přívalem nadávek v jejich jazyce ho probíral k životu. Jakmile hoch přišel k sobě, podíval se na Vélina a znovu z něj čišela nenávist a touha po krvi. Vyskočil, celý ztuhl a chystal se k dalšímu útoku. Urostlý Lonak mu vrazil hřbetem ruky pořádnou facku, až mu rozsekl ret, pak ho hrubě postrčil k poníkovi, vysadil ho na jeho hřbet a přísně ukázal směrem z kopce dolů. Chlapec Vélinovi věnoval poslední pohled plný čiré nevraživosti a pak se rozjel do tmy.

Lonak se vrátil k ohni, vzal si další kus sušeného hovězího a zasmušile přežvykoval.

„Dobrý otec toho pro syna vytrpí hodně,“ podotkl Vélín.

Lonak po něm šlehl pohledem, který už byl zase plný nepřátelství. „Nemysli si, že ti něco dlužím. Nemysli si, že sis koupil právo průchodu přes naše území za život mého syna. Žiješ jen proto, že si to přeje *Ona*.“

„Ona?“

Lonak znechuceně zavrtěl hlavou. „Bojujete s námi už celá staletí, a stejně o nás víte tak málo. *Ona* je naší průvodkyní a ochránkyní. *Ona* je naše moudrost a naše duše. *Ona* nám vládne i slouží.“

Vélin si vybavil své snové setkání s Nersus Sil Ninou v Martišském lese. Co to říkala o Lonacích? *Měla jsem tušit, že Nejvyšší kněžka najde nějakou cestu.* „Nejvyšší kněžka. To ona vás vede?“

„Nejvyšší kněžka.“ Lonak ta slova vyslovil, jako by ochutnával nějaký neznámý pokrm. „Stejně dobré jméno jako každé jiné. Váš barbarický jazyk příliš neumí popsat naše způsoby.“

„Mluviš mým barbarickým jazykem velmi dobře. Kde ses ho naučil?“

Lonak pokrčil rameny. „Při nájezdech bereme zajatce, ačkoli nám nejsou zrovna k užítku. Muži jsou příliš slabí, takže v dolech nevydrží pracovat déle než rok, a ženy rodí nemocné děti. Ale jednou jsme zajali muže v šedém plášti. Říkal si bratr Kellin. Uměl léčit a uměl učit. Brzy se naučil skvěle našemu jazyku, a tak jsem ho přinutil, aby mě naučil tomu vašemu.“

„Kde je teď?“

„Loni v zimě ochořel. Byl starý, nechali jsme ho ve sněhu.“

Vélin už začínal chápat, proč všichni Lonaky tolik opovrhují. „A vaše Nejvyšší kněžka ti tedy řekla, abyste mě nechali projít?“

„Dostali jsme zprávu z Hory. Že na naše území přijde jeden z *Merim Her*, jejich největší válečník, v honbě za krví svého bratra. A že mu nikdo nesmí ublížit.“

Za krví svého bratra... Nejvyšší kněžka toho zjevně vidí hodně. „Proč?“

„To nám nevysvětlila. Zprávy z Hory nesmí nikdo zpochybňovat.“

„A přesto se tvůj syn pokusil mě zabít.“

„Chlapci hledají slávu v zakázaných činech. Představoval si, jak tě porazí a vydobude si uznání za to, že nejlepší šermíř mezi *Merim Her* zhynul pod jeho nožem. Čím jsem bohy tak rozzlobil, že mě potrestali tak hloupým synem?“ Odkášlal si a plivl do ohně, pak zvedl oči k Vélinovi. „Proč jsi ho ušetřil?“

„Zabít ho nebylo nutné. A zabít bez nutnosti je prohřeškem proti Víře.“

„Bratr Kellin o vaší Víře mluvil často, vyprávěl nekonečné lži. Jak může žít člověk podle nějakého přesvědčení, když neexistuje bůh, který by ho potrestal za jeho prohřešky?“

„Bůh je pouhá lež a člověk nemůže být potrestán lží.“

Lonak přežvykoval další kus hovězího a téměř zarmouceně vrtěl hlavou. „Hluboko v temných prostorách pod kouřící horou jsem slyšel hlas Nishaka, boha ohně. To žádná lež nebyla.“

Boha ohně? Ten muž si zjevně spletl ozvěnu v jeskyni s hlasem jednoho z jejich bohů. „A co ti říkal?“

„Spoustu věcí. Nic pro tvoje uši, *Merim Her*.“ Hodil zbytek hovězího a měch s vodou zpátky Véliinovi. „Hnát se za krví bratra není moc dobré. Proč to děláš?“

Vélin měl nutkání tu otázku ignorovat a mlčky sedět, dokud Lonak neodejde. Nebylo už o čem mluvit a on z mužovy společnosti velké potěšení neměl. Pak ho ale něco přinutilo vyslovit všechny ty pocity, které ho tolik trápily. *Podělit se o břemeno s cizincem je snazší*. „Není to můj pokrevní bratr, jen bratr ve Víře. Patříme ke stejnému řádu a on spáchal závažný zločin.“

„A proto ho zabiješ.“

„Budu muset. Nedovolí mi dovést ho zpět, aby čelil spravedlnosti. Předpověděla Nejvyšší kněžka i jeho příchod?“

Lonak přikývl. „Muž se žlutými vlasy tudy projel před sedmi dny. Mířil k *Maars Nir-Uhlin Sol*. Hodláš ho tam následovat?“

„Musím.“

„V tom případě nejspíš najdeš jen plavovlasou mrtvolu. V těch rozvalinách na člověka nečeká nic než smrt.“

„Slyšel jsem. Víš, co v Padlém městě tu smrt rozsévá?“

Lonak se mrzutě zašklebil. Strach byl u nich zjevně choulostivým tématem. „Naši lidé tam nechodí, nebyli tam už déle než pět zim, ale ani předtím jsme to místo neměli rádi. Vzduch je tam tak těžký, že člověku stlačí duši až k zemi. Pak se začnou objeovat těla. Umrzlí lovci a válečníci roztrhaní a rozsápaní něčím neznámým, obličeje mají ztuhlé strachem. Hanebný konec, nechat se zabít zrůdou, byť by měla čarovnou moc.“ Pohlédl Véliinovi do očí. „Jestli tam půjdeš, brzy budeš mrtvý jako tvůj bratr.“

„Můj bratr není mrtvý.“ Vélin to věděl, slyšel to v neutichající melodii písně krve. Nortah byl pořád naživu a čekal na něj.

Lonak náhle vzal své zbraně, vstal a přeměřil si Véliina nepřátelským pohledem. „Už spolu mluvíme dlouho, *Merim Her*. Nehodlám si od tebe nadále špinit duši.“

„Vélin Al Sorna,“ odpověděl na to Vélin.

Lonak na něj podezřívavě zamžoural. „Cože?“

„Moje jméno. Ty nějaké máš?“

Lonak si ho dlouho mlčky prohlížel, nepřátelství z jeho pohledu zvolna vyprchalo. Nakonec zavrtěl hlavou. „To není tvé jméno.“

Vzápětí zmizel ve tmě.

* * *

Ta věž musela na výšku měřit přes dvě stě stop a Vélín si mohl jen představit, jak impozantně kdysi působila: šíp z rudého mramoru a šedivé žuly směřující přímo do nebes. Teď ho do srdce Padlého města vedla popraskaná a trávou zarostlá kamenná cesta. Když si ruiny prohlédl pozorněji, všiml si, že jsou zdobené překrásnými reliéfy všemožných nestvůr a dovádějících nahých lidských postav. Kamenné vlysy, které zdobily starší budovy hlavního města království, všechny do jednoho zobrazovaly dávné válečníky se starobylými zbraněmi bojující v zapomenutých bitvách. Tady ale Vélín žádná válečná témata neviděl, všechny reliéfy působily vesele, často živočišně, ale nikdy násilně.

Ranní slunce stoupalo k obloze za hustou hradbou mraků, z nichž se k zemi snášely vločky sněhu unášené silným větrem, o němž Vélín tušil, že během dne ještě nabere na síle. Přitáhl si plášť blíž k tělu a popohnal Plivance vpřed. Ačkoli se kůň nechoval tak vzdorovitě jako jindy, bylo z něj cítit napětí, jaké u něj Vélín ještě nikdy nepozoroval. Rozhlížel se okolo sebe s vykulenýma očima a při každém sebeslabším zvuku nervózně zaržál. Bylo to tím městem, Vélín to věděl. Lonak ani bratr Artin to s tím skličujícím pocitem ve vzduchu nijak nepřeháněli. S každým dalším krokem směrem k rozeklaným zbytkům města ovzduší houstlo a Vélín cítil počínající tupou bolest v hlavě. Dokonce i píseň krve zněla jinak, byla proměnlivější a varovnější.

Vedl Plivance směrem k hlavní klenuté bráně, v jejímž blízkém okolí nejspíš měla padlá věž svoji základnu. Ušli jen několik kroků, když se Plivanec začal třást. Ještě víc vypouklil oči, vyděšeně pohazoval hlavou a couval.

„Šššš!“ Vélín se ho snažil uklidnit hlazením po krku, ale kůň se ve svém strachu vůbec nedokázal ovládat. Hlasitě zařehotal, náhle Vélína shodil ze hřbetu a odcválal pryč dřív, než ho Vélín stačil přidržet za uzdu.

„Vrať se, ty zatracená herko!“ zlobil se. Jedinou odpovědí mu byl vzdálený dusot kopyt. „Měl jsem ho podržnout už před lety,“ mumlal si Vélín.

„Ani hnout, bratře.“

Nortah stál pod zpola zhrouceným obloukem. Plavé vlasy měl delší, sahaly mu teď skoro až k ramenům, a brada mu začínala zarůstat mladistvým plnovousem. Namísto svého řádového oděvu měl na sobě kalhoty z jelenice a koženou vestu. Až na lovecký nůž za opaskem nebyl ozbrojen. Vélín očekával vzdor okořeněný trochou obvyklého pohrdání a výsměchu, takže ho Nortahův výraz plný vážného soustředění udivil.

„Bratře,“ oslovil Nortaha formálně, „Princip Arlyn ti přikazuje, aby ses okamžitě vrátil...“

Nortah jako by ho snad ani nevnímal, s rukama nad hlavou pomalu přistupovat blíž k němu a Vélín si všiml, jak neustále uhýbá očima do strany, sleduje něco za ním...

Vélín se prudce otočil a vmžiku vytáhl meč z pochvy.

„NE!“ Nortahův výkřik přišel příliš pozdě. V tu chvíli do Vélína ze strany uhodilo něco velkého a neuvěřitelně silného. Úder mu vyrazil meč z ruky a poslal ho vzduchem o dobrých deset stop dál. Při dopadu na zem si Vélín vyrazil dech.

Šátral po dýce v botě, snažil se nabrat vzduch do plic a nevšímat si ostré bolesti v hrudi, která vypovídala o nejméně jednom zlomeném žebro. Vyskočil na nohy, vykřikl bolestí a okamžitě klesl zpátky poté, co se mu v návalu nevolnosti zatmělo před očima, a pozvracel se. *To bude horší než jenom zlomené žebro.* Divoce kolem sebe máchal dýkou a snažil se zvednout, když si všiml, že Nortah stojí nad ním. Vélín se stáhl v očekávání útoku, pevně sevřel dýku v ruce, aby s ní dokázal odrazit výpad...

Nortah stál zády k němu a zoufale máchal rukama nad hlavou. „NE! Ne! Nech ho být!“

Ozval se nějaký zvuk připomínající něco mezi vytím a vrčením. Takový zvuk ale nemohl vydávat žádný pes na světě.

Vélín už viděl divoké kočky v Urlišském a Martišském lese, ale ta stvůra, která ho napadla tady, se od nich tvarem těla i velikostí lišila natolik, že došel k závěru, že se musí jednat o jiný živočišný druh. V kohoutku dosahovala téměř čtyř stop a štíhlé, silné tělo měla pokryté sněhobílou srstí s temně černými pruhy. Drápy na obrovských tlapách té příšery byly alespoň dva palce dlouhé a v jasně zelených očích, lesknoucích se v pruhovaném obličejí, se zračily zlé úmysly. Když se jejich pohledy setkaly, nestvůra zasyčela a vycenila tesáky připomínající dýky ze slonoviny.

„NE!“ zařval Nortah a postavil se mezi zvíře a Vélína. „Ne!“

Kočka znovu zavrčela, vztekle máchla tlapou do vzduchu, pak zahrnula vlevo a obešla Nortaha obloukem. Vélin zůstal v němém úžasu. *Copak se ho snad bojí?*

Pak se ozvalo zatleskání, v ledovém horském vzduchu hlasité a ostré. Vélin odtrhl oči od vrčící kočky a uviděl mladou ženu stojící jen kousek od nich, štíhlou mladou ženu s kaštanovými vlasy a povědomou a překrásnou tváří.

„Sello?“ hlesl a škulbl sebou, jak mu tělem projela nová vlna bolesti. Svět se mu rozhoupal před očima. Když se mu pohled znovu rozjasnil, viděl, že Sella stojí nad ním a vřele se na něj usmívá. Kočka teď seděla vedle ní, tiskla se jí k noze a Sella ji hladila po srsti. Pak si všiml, že z rozvalin vycházejí další postavy: desítky lidí, mladí i staří, muži i ženy.

„Bratře?“ Nortah klečel vedle něj, celý pobledlý a ustaraný. „Jsi zraněný?“

„Já...“ Když pohlédl Nortahovi do očí a uviděl v nich starostlivost, zaplavily ho výčitky svědomí. *Přišel jsem tě sem zabít, příteli. Co jsem to jen za člověka?* „Nic mi není,“ odpověděl a zvedl se, načež ztratil vědomí v návalu příšerné bolesti.

Kapitola osm

Vzbudily ho něčí hlasy. Mluvily tiše, ale nervózně, hádaly se.

„...nebezpečí pro nás všechny,“ šeptal nějaký muž vzrušeně.

„Ne víc než já,“ odpověděl povědomý hlas.

„Ty jsi uprchlík jako my, bratře. Ale *on* je členem řádu, který takové, jako jsme my, zabíjí.“

„Ten muž je pod mojí ochranou. Nikdo mu nesmí ublížit.“

„Já mu nechci ublížit. Existují jiné způsoby, můžeme ho nechat spát...“

„Na to už je trochu pozdě,“ řekl Vélín a otevřel oči.

Ležel na lůžku z kožešin ve velké, prázdné místnosti. Její stěny i strop zdobily vybledlé malby zvířat a podivných mořských tvorů, které nepoznával. Na podlaze byla složitá mozaika zobrazující hrušeň v plodu obklopenou neznámými symboly a spleťtými vzory. U dveří stál Nortah s nějakým pohublým mužem s šedivějšími vlasy a ostražitým pohledem.

„Bratře,“ usmál se Nortah. „Cítíš se dobře?“

Vélín si ohmatal bok. Čekal, že bude na dotek bolestivý, nic však neucítil. Když odhodil kožešiny, uviděl, že na těle nemá žádnou modřinu, přestože ji očekával. Jeho kůže na tom místě byla hladká a ničím nepoznamenaná. „Vypadá to tak. Myslel jsem, že mi to zvíře přinejmenším zlomilo žebro.“

„Udělalala ti víc než to,“ odpověděl ten pohublý muž. „Pletač u tebe strávil skoro půlku noci. Sněženku není snadné zvládnout, dokonce ani pro Sellu.“

„Sněženku?“

„To je ta kočka,“ vysvětlil mu Nortah. „Bojová kočka, která tady zůstala po Ledových lidech. Zdá se, že poté, co je odtud Pán věže vyhnal, některé z nich zabloudily na území Lonaků. Sella ji našla, když byla ještě kotě. A nejspíš ještě pořád není dospělá.“

„Nicméně je dost velká a divoká, aby nás ochránila,“ řekl druhý muž a změřil si Vélina ledovým pohledem. „Až doteď.“

„Tohle je Harlick,“ představil ho Nortah. „Bojí se tě. Stejně jako většina ostatních.“

„Ostatních?“

„Lidí, kteří tady žijí. Je to zvláštní sebranka.“ Šel do kouta, kde byly pečlivě uloženy Vélinovy zbraně a oblečení a hodil mu halenu. „Oblékni se

a já tě provedu po Padlém městě.“

Venku zářilo slunce stojící vysoko na obloze, prohřívalo vzduch a vyhánělo z rozvalin stíny. Vyšli z budovy, která vzhledem ke své velikosti a změti symbolů vytesaných nad vstupními dveřmi nejspíš sloužila k nějakému oficiálnímu účelu.

„Harlick si myslí, že to bývala knihovna,“ řekl Nortah. „Měl by to vědět, míval významné postavení ve Velké knihovně ve Varinsholdu. Ovšem co se stalo se všemi těmi knihami...“ Pokrčil rameny.

„Nesjpiš se rozpadly na prach,“ usoudil Vélín. Když se rozhlédl po okolí, zarazilo ho, kolik viděl zašlé krásy. Z různých detailů rozpadajících se budov čísela jejich dávná vznešenost. Všiml si všudypřítomných hlubokých rýh a zářezů v kamenných budovách a sochách, jež ovšem nemohly vzniknout samy od sebe. Také ho zaujalo, že vyšší budovy se zhroutily do různých směrů, jako by je někdo náhodně strhl. Ve všem tom úpadku bylo patrné násilí, které mělo na současnou podobu města dozajista větší vliv než plynutí času a působení živlů.

„Tohle místo někdo napadl,“ zabručel. „Někdo ho před mnoha staletími srovnal se zemí.“

„Sella říkala totéž.“ Nortah se trochu zachmuřil. „Občas mívá takové sny. Zlé sny o tom, co se tady stalo.“

Vélín se k němu otočil a zapátral v jeho tváři. Nortah se v každém případě změnil, ostražitost, která mu nezmizela z očí od návratu z Martišského lesa, teď byla pryč. Nahradilo ji něco, co Vélín nepoznal hned. *Je šťastný.*

„Bratře,“ oslovil ho. „Musím to vědět. Sáhla na tebe?“

Nortah vypadal pobaveně a překvapeně. „Otec mi jednou řekl, že o určitých věcech šlechtic nemluví.“

Vélín se nedokázal rozhodnout, jestli by se měl zlobit, nebo závidět, že Nortah dokázal tak jednoduše odhodit všechny své přísahy. S překvapením si uvědomil, že necítí ani jedno. „Myslel jsem...“

Ozvalo se rychlé cvakání drápů o kámen a Vélín jen tak tak ovládl své obavy, když k nim přiběhla Sněženka, přeskočila padlý sloup a téměř srazila Nortaha k zemi, když si o něj s hlasitým předemím opřela hlavu.

„Nazdar, ty příšero,“ pozdravil ji Nortah a podrbal ji za ušima tak samozřejmě, jako by si hrál s malým koťátkem. Vélín si nedokázal pomoci a musel ustoupit. Ve srovnání s tím zvířetem vypadal i Šrám jako slaboch.

„Neublíží ti,“ ujistil ho Nortah a podrbal kočku pod bradou, když naklonila hlavu na stranu. „Sella jí to nedovolí.“

Nortah ho vedl mezi ruinami k několika budovám, které ve srovnání s ostatními vypadaly takřka nedotčeně. U nich čekalo přibližně třicet lidí. Byli různě staří, a dokonce mezi nimi pobíhalo několik dětí. Většina dospělých hleděla na Vélina se směsicí strachu a podezření, někteří neskrývali nepřátelský postoj. Kupodivu se ani trochu nebáli Sněženky, děti se k ní dokonce rozběhly a začaly ji hladit.

„Proč jsi mu nevzal meč?“ zeptal se Nortaha vysoký muž s černým plnovousem. Držel v ruce těžkou krátkou palici a zpoza jeho nohou vyhlíželo malé děvčátko, které na Vélina kulilo ustrašené a zvědavé oči.

„Není můj,“ odpověděl Nortah stručně. „A tobě bych radil, abys to nezkoušel, Rannile.“

Vélina zarazilo, že před ním všichni lidé uhýbali pohledem, někteří si dokonce zakrývali tvář, ačkoli nikoho z nich neznal. Dokonce slyšel tiché šumění písňe krve. Byla to melodie, jakou ještě neznal, skoro měl pocit, že v ní slyší poznání.

Nortah se zastavil vedle statného mladíka, který si jich na rozdíl od ostatních vůbec nevšímal. Seděl mezi hromádkami proutí a šikovnými pohyby jej splétal do sebe. Okolo něj ležela spousta hotových košíků, jeden jako druhý.

„Tohle je Pletač,“ řekl Nortah Vélinovi. „Tomu vděčíš za svá nezlomená žebra.“

„Vy jste léčitel, pane?“ zeptal se Vélin mladíka.

Pletač se zahleděl na Vélina prázdným pohledem a v širokém obličejí měl neurčitý úsměv. Po chvílce zamrkal, jako by Vélina konečně poznal. „Uvnitř celý polámaný,“ zamumlal tak rychle, že mu Vélin skoro nerozuměl. „Kosti a žíly a svaly a orgány. Musel opravit. Dlouho opravoval.“

„Vy jste mě opravil?“ zeptal se Vélin.

„Opravil,“ zopakoval Pletač. Znovu zamrkal a vrátil se ke své činnosti, jeho prsty dál bez zastavení zručně pokračovaly v práci. Když Nortah Vélina odtáhl stranou, ani nezvedl oči.

„Je pomatený?“ zeptal se Vélin.

„To nikdo neví jistě. Celé dny sedí a plete košíky a jen zřídka něco řekne. Neplete jen tehdy, když léčí.“

„Jak se mohl naučit léčitelství?“

Nortah se zastavil a vyhrnul si rukáv na levé paži. Na předloktí měl tenkou jizvu, vybledlou a skoro neznatelnou. „Když jsem si prosekal cestu ze stanu Pána bitev, jeden z Jestřábů mě zasáhl kopím. Zašil jsem to, jak nejlíp jsem dovedl, ale léčitel nejsem. Než jsem dojel do hor, dostala se mi do rány sněť, maso okolo bylo úplně černé a páchlo. A když jsem se dostal k těmto lidem, Pletač odložil proutí, šel ke mně a přiložil mi k předloktí ruce. Ten dotek byl... horký, skoro jako by mě spálil. Když mě pustil, rána vypadala takhle.“

Vélin se ohlédl k Pletači, který seděl mezi svým proutím a košíky, a znovu uslyšel píseň krve. „Temné síly,“ řekl. Když se podíval po ostražitých tvářích ostatních, pochopil význam té nové melodie. „Mají je všichni.“

Nortah se naklonil až k němu a tiše řekl: „I ty, bratře. Jak bys mě jinak našel?“ Usmál se Vélinovu ohromenému pohledu. „Celé ty roky jsi to výborně skrýval. Nikdo z nás neměl ani ponětí. Před ní jsi to ale skrýt nemohl. Vyprávěla mi, co jsi pro ni udělal, za což ti co nejpokorněji děkuju. Koneckonců, kdybys to neudělal, nikdy bychom se nesetkali. Pojd', už na tebe čeká.“

Sella seděla u ohně na velkém náměstí ve středu města. Z ohniště stoupal dým a nad plameny visel kotlík, z něhož se kouřilo. Nebyla sama, Plivanec spokojeně frkal, zatímco ho hladila po boku. Jakmile se Vélin přiblížil, frkání vystřídaló známé podrážděné řehtání, jako by mu vyčítal, že ho vyrušuje.

Sella ho s širokým úsměvem vřele objala, ačkoli si všiml, že má na ruku rukavice a dává si pozor, aby se nedotkla jeho kůže. Pohybovala rukama stejně zručně, jak si pamatoval. *Vyrostl jsi, znakovala.*

„Ty také.“ Kývl hlavou k Plivancovi, který s naučenou lhostejností ke svému pánovi uždiboval lístky z nějakého keře. „Líbíš se mu. Většinou každého na setkání nenávidí.“

To není nenávisť, odpověděly její ruce. Je to zloba. Na koně má dlouhou paměť. Vzpomíná si na pláň, kde vyrůstal. Na nekonečnou trávu a oblohu bez hranic. Touží se tam vrátit.

Odmlčela se, aby políbila Nortaha, který si ji k sobě důvěrně přitáhl, což ve Vélinovi na chvíli probudilo nepříjemné pocity. *Takže na něj sáhla.*

Zničehonic Plivanec polekaně zaržál, když odněkud přiběhla Sněženka, a kdyby ho Sella neuklidnila pohlazením po krku, znovu by utekl. Pak se Sella otočila k bojové kočce a zastavila ji uprostřed kroku. Jak Sella dál upírala pohled na kočku, Vélin cítil šum písně krve. Po kratičké pauze

Sněženka zamrkala, zmateně zavrtěla hlavou a rychle zmizela mezi rozvalinami.

Chtěla by si hrát s tvým koněm, znakovala Sella. *Ale teď už se od něj bude držet dál.* Pak přešla k ohni a sundala ze stojanu kotlík.

„Najíš se s námi, bratře?“ zeptal se Nortah.

Vélin si uvědomil, že má strašlivý hlad. „Moc rád.“

K jídlu dostal kozí maso dušené na tymiánu a šalvěji, které hojně rostly mezi rozvalinami města. Vélin se na obsah misky vrhl se svou obvyklou netečností ke společenským způsobům. Všiml si, že Nortah věnoval Selle omluvný pohled. Ta se jen usmála a zakroutila hlavou.

„Jak je na tom Dentos?“ zeptal se Nortah.

„Málem jsi mu zlomil čelist.“

„On mně taky. Takže ho Jestřábi nedostali?“

„V pořádku se vrátil na Vysokou věž.“

„To rád slyším. A co ostatní? Zlobili se hodně?“

„Ne, oni se o tebe báli. To *já* jsem se zlobil.“

Nortah se upjatě, skoro ostražitě usmál. „Přišel jsi mě sem zabít, bratře?“

Vélin mu zpřímá pohlédl do očí. „Věděl jsem, že se se mnou nevrátíš.“

„Tos měl pravdu. A co teď?“

Vélin ukázal na medailon, který měl Nortah zavěšený na krku a naznačil, aby mu ho podal. Nortah krátce zaváhal, pak zpod košile vyňal malý kovový přívěsek se siluetou slepého válečníka, přetáhl si řetízek přes hlavu a hodil ho Vélinovi.

„Teď už nemusím,“ řekl Vélin a pověsil si ho okolo krku. „Protože jsi nerozumně uprchl až na území Lonaků. Tvé zranění tě hodně oslabilo, několik útoků jsi sice odrazil, ale nakonec jsi padl za oběť nepojmenované, ale slavné nestvůře žijící v okolí Padlého města.“ Sevřel medailon v ruce. „Nebýt tohoto, sotva bych poznal tvé ostatky.“

Budou ti věřit? zeptala se Sella.

Vélin pokrčil rameny. „Věřili mi, co jsem jim pověděl o tobě. Kromě toho, hlavní je, aby mi uvěřil král, a mám takový pocit, že ten mému slovu bude důvěřovat bez dalšího vyšetřování.“

„Takže na tebe král dá,“ zamručel Nortah. „Už dlouho jsme si to mysleli. Pán bitev to přežil?“

„Vypadá to tak. Královská armáda se vrátila do Asrélinu a lord Mustor zastává v cumbrélinském hlavním městě funkci krajského knížete.“

„A ti cumbrélinští zajatci?“

Vélin zaváhal. Slyšel ten příběh od bratra Artina a nebyl si jistý, jak na něj Nortah zareaguje, ale rozhodl se, že si zaslouží znát pravdu. „Viš, jak je Pán bitev mezi Jestřáby oblíbený. Po tvém útoku se vzbouřili a vyvraždili zajatce do posledního muže.“

Nortah zasmušile sklonil hlavu. „Takže to všechno bylo k ničemu.“

Sella ho poplácala po ruce. *K ničemu to nebylo, znakovala. Našel jsi přece mě.*

Nortah se přinutil k úsměvu a vstal. „Měl bych vyrazit na lov.“ Políbil Sella na tvář a hodil si přes rameno luk a toulec. „Dochází nám maso, a navíc tuším, že si vy dva máte hodně co říct.“

Vélin se za ním díval, jak odchází k severnímu okraji města. Za chvíli odněkud vyběhla Sněženka a přidala se k němu.

Vím, co si myslíš, řekla Sella, když se otočil zpátky k ní.

„Dotkla ses ho,“ odpověděl Vélin.

Ne tak, jak si myslíš, znakovala naléhavě. *Máš něco, co patří mně.*

Vélin přikývl a sáhl pod límec pro hedvábný šál, který mu tehdy dala. Odvázal si ho z krku a s podivnou neochotou jí ho podal. Tak dlouho mu sloužil jako talisman, že se bez něj vůbec necítil dobře.

Sella si rozložila šátek na kolenou, přejížděla prsty po překrásných vzorech vyšitých zlatou nití a smutně se usmála. *Matka ho nosila celý život, vyprávěla rukama. Když zemřela, dostala jsem ho já. Pro lidi, kteří sdílejí naši víru, je jeho poselství velmi cenné. Podívej.* Ukázala na jeden ze symbolů vyšitých do hedvábí, půlměsíc obklopený kruhem hvězd. *Měsíc, symbol klidu, z něhož vychází rozum a rovnováha. A tady.* Ukázala na zlatý kruh obkroužený plameny. *Slunce, zdroj vášně, lásky a zloby.* Pak přejela prstem až ke stromu v samém středu šátku. *Tady jsme my, mezi těmi dvěma. Rosteme ze země, slunce nás zahřívá a měsíc v noci chladí. Srdce tvého bratra se ocitlo příliš blízko slunci, žhnulo zlobou a lítostí. Teď se zchladil a nechává se mnohem víc vést měsícem.*

„Ze své vlastní vůle, nebo díky tvému doteku?“

Sella se stydlivě usmála. *Když mi Sněhurka ohlásila, že se blíží, bála jsem se ho. Našli jsme ho, jak leží pod svým koněm, spalovala ho horečka vyvolaná jeho zraněním. Ostatní ho chtěli zabít, ale já jim to nedovolila. Věděla jsem, kdo to je. Muž s jeho schopnostmi by nám mohl být užitečný, a tak jsem na něj sáhla.* Odmlčela se a pohlédla na své ruce v rukavicích. *Nic se nestalo. Poprvé za celý svůj život jsem necítila žádnou výměnu energie,*

žádnou moc. Postupně se červenala čím dál víc. *Jeho se mohu dotýkat, jak chci.*

Za to je určitě nesmírně vděčný, pomyslel si Vélin, který v sobě potlačoval závist. „Takže on nejedná podle tvých příkazů? On není...“ Vélin hledal ta správná slova, „...zotročený?“

Matka mi předpověděla, že to tak bude. Jednoho dne potkám někoho, kdo bude vůči mému dotyku odolný, a s tím je mi předurčeno žít. U lidí s takovým darem to tak bývá vždy. Tvůj bratr je stejně svobodný jako celý svůj dosavadní život. Její úsměv povadl a oči jí zakalil soucit. Svobodnější než ty, myslím.

Vélin uhnul pohledem. „Vyprávěl mi, co pro něj udělal Pletač,“ řekl ve snaze změnit téma. „Všichni místní lidé mají nějaké Temné schopnosti, vid’?“

Sella se zamračila a podrážděnými pohyby odpověděla: *Temný je slovo pro hlupáky. Lidé, kteří zde žijí, jsou Obdaření. Různou mocí a schopnostmi, ale všichni jsou Obdaření. Stejně jako ty.*

Vélin přikývl. „Už před těmi mnoha lety jsi to ve mně viděla. Věděla jsi to dřív než já.“

Tvůj dar je výjimečný a vzácný. Matka mu říkala Volání lovce. V dobách čtyř krajů byl známý jako Bojové vidění. Sordajové...

„Píseň krve,“ doplnil Vélin.

Sella přikývla. *Od našeho posledního setkání vyrostla. Cítím to. Zdokonalil jsi ji, dobře ses naučil její melodii. Ale pořád se máš hodně co učit.*

„A ty mě to můžeš naučit?“ Ta zřetelná naděje v jeho hlase ho samotného překvapila.

Sella zavrtěla hlavou. *Ne, ale jsou jiní, starší a moudřejší, kteří mají tentýž dar. Ti tě mohou vést.*

„Jak je najdu?“

Tvoje píseň tě s nimi spojuje. Najde je sama. Stačí, když ji budeš následovat. Nezapomeň ale, že dar, který máš, je vzácný. Může trvat celé roky, než najdeš někoho, kdo tě dokáže vést.

Než Vélin položil další otázku, zaváhal. Tak dlouho už to držel v tajnosti, že se z toho stal zvyk, který nebylo snadné zlomit. „Je tady něco, co musím vědět. Jak je možné, že jsem se setkal se dvěma muži, kteří už jsou oba po smrti, a ti mluvili stejným hlasem?“

Sella se najednou zatvářila ostražitě, pak její ruce znovu spustily. *A ti muži k tobě chovali zášť?*

Vélin si vzpomněl na zabijáka v klášteře Čtvrtého řádu a na vražednou beznaděj Hentese Mustora. „Ano, chovali ke mně zášť.“

Sella najednou znakovala s podivnou váhavostí, kterou u ní dříve nepozoroval. *Mezi Obdařenými kolují různé pověsti... Staré pověsti... Mýty... O Obdařených, kteří se dokážou vrátit...*

Vélin se zamračil. „Vrátit odkud?“

Z místa, kde končí všechny cesty... Zpoza hranic světa... Ze smrti. Zmocňují se těl živých, oblékají si je na sebe jako plášť. Ale nevím, jestli je něco takového skutečně možné. Tvoje slova jsou však... znepokojivá.

„Kdysi jich bylo sedm. Víš, co to znamená?“

Kdysi existovalo sedm řádů vaší Víry. Je to starý příběh.

„Pravdivý příběh?“

Sella pokrčila rameny. *Já vaši Víru nevyznávám. O její historii vím jen velmi málo.*

Vélin se ohlédl směrem k tábořišti a jeho ustrašeným obyvatelům. „A tihle lidé všichni uctívají tvé vyznání?“

Sella se zasmála a zavrtěla hlavou. *Ze všech lidí tady cestu Slunce a Měsíce sleduji jen já. Mezi námi žijí Pátrači, Stoupající, vyznavači cumbrélského boha, a dokonce i několik stoupenců tvé Víry. Nás nespojuje vyznání, ale naše dary.*

„A to sem všechny ty lidi dovedl Erlin?“

Některé. Když mi tohle místo ukázal, žil tady jen Harlick a několik dalších. Ostatní přišli později, uprchli před strachem a nenávisí, které lidé jako my pronásledují. Přivedly je sem jejich dary. V tomto městě byli Obdaření chráněni, dokonce velebeni. Ozvěna té doby je pořád dost silná, aby nás sem dovedla. Ty to také cítíš, ne?

Vélin přikývl. Teď když znal význam města, jeho atmosféra už se mu nezdála tolik tíživá. „Nortah říkal, že o tomhle městě míváš zlé sny. O tom, co se tady stalo.“

Nejenom zlé. Občas vidím, jak to ve městě vypadalo před jeho pádem. Bylo plné zázraků: město umělců, básníků, zpěváků, sochařů. Dovedli toho tolik, shromáždili tolik vědomostí, že se cítili nezranitelní. Mysleli si, že Obdaření jim poskytnou veškerou potřebnou ochranu. Po celé generace žili v míru a neměli žádné válečníky, takže když přišla bouře, ocitli se před ní zcela nazí.

„Bouře?“

Před mnoha staletími, ještě než k těmto břehům přišli naši lidé, dokonce i předtím, než zde žili Lonakové a Sordajové, tady byla řada takových měst. Tato země byla plná lidí a krásy. Pak přišla bouře, která to všechno srovnala se zemí. Bouře oceli a zvrhlé moci. Vyhladili Obdařené, kteří se jim postavili, a veškerou svoji zášť upřeli k tomuto městu, které nenáviděli ze všeho nejvíc. Odmlčela se a celá se rozechvěla, až si musela přes ramena přitáhnout svůj šál. Znásilňovali, vraždili, upalovali děti a muži pojídali maso jiných mužů. Odehrály se tady všechny hrůzy, jaké si člověk dovede představit.

„Kdo to byl? Ti lidé, co to udělali?“

Sella zavrtěla hlavou. *Z těch snů není jasné, kdo byli ani odkud přišli. Je to nejspíš tím, že to nevěděli ani lidé, kteří tady žili. Ty sny jsou ozvěnou jejich životů, ukazují mi jen to, co věděli oni sami.*

Na chvíli zavřela oči a vyhnala všechny vzpomínky z hlavy, pak hbitě složila šál rozprostřený na kolenou a podala mu ho.

„To nemůžu,“ řekl. „Patřil tvojí matce.“

Do svých rukou v rukavicích vzala jeho ruce a vtiskla do nich šál. *Je to dárek. Vděčím ti za hodně a tohle je jediný způsob, jak mohu svůj vděk projevit.*

* * *

Večer se rozdělili o párek králíků, které Nortah přinesl z lovu, a bavili Sellu veselými historkami z jejich společných dnů strávených v řádu. Všechny ty příběhy se zdály neuvěřitelně staré, jako když dva starci vzpomínají na své mládí. Vélin pochopil, že pro Nortaha už řád patří do minulosti, posunul se dál. Vélin a jeho bratři už nebyli jeho rodinou. Teď měl Sellu, Sellu a další Obdařené, kteří s nimi žili v ruinách starého města.

„Víš, doufám, že není bezpečné tady zůstat,“ upozornil Vélin Sellu. „Lonakové tvoji bojovou kočku nebudou snášet navěky. A dřív nebo později sem Princip Tendris vyšle početnější skupinu, aby odhalila tajemství tohoto místa.“

Sella přikývla a odpověděla pohyby rukou v záři ohně. *Brzy budeme muset odejít. Ale jsou i jiná útočiště, kde se můžeme ukrýt.*

„Přidej se k nám,“ navrhl Nortah. „Koneckonců, máš větší právo připojit se k téhle podivné skupině než já.“

Vélin zavrtěl hlavou. „Já patřím řádu, bratře. A ty to víš.“

„Vím jen to, že jestli zůstaneš v řádu, nečeká tě v budoucnu nic než války a zabíjení. A co myslíš, že udělají, až odhalí tvoje tajemství?“

Vélin skryl svoji nejistotu za pokrčení rameny. Nortah měl samozřejmě pravdu, jenže Vélinova jeho přesvědčení neopustilo. Navzdory břemeni mnoha tajemství a vší té prolité krvi, navzdory jeho touze po Šerin a navzdory sestře, kterou nikdy nepozná, věděl, že patří k řádu.

Vélin zaváhal, než řekl to, co říct musel. Šlo o tajemství, které skrýval už příliš dlouho, a tížila ho vina. „Tvoje matka a sestry žijí v Severních provinciích,“ řekl Nortahovi. „Když král nechal popravít tvého otce, našel jim tam nové místo k životu.“

Nortah se tvářil naprosto nečitelně. „Jak dlouho už to víš?“

„Od zkoušky z šermu. Měl jsem ti to říct dřív. Mrzí mě to. Slyšel jsem, že Pán věže Al Myrna toleruje ve svých zemích i jiná vyznání. Třeba byste tam našli útočiště.“

Nortah mlčky hleděl do ohně. Sella ho objala okolo ramen a opřela si hlavu o jeho hrud'. Hladil ji po vlasech, až z něj napětí postupně vyprchalo. „Ano, měl jsi mi to povědět dřív,“ řekl Vélinovi. „Ale díky, že mi to říkáš teď.“

Ze tmy k nim přiběhlo několik dětí, které se smíchem obklopily Nortaha. „Pohádku!“ pokřikovaly. „Pohádku! Pohádku!“

Nortah se je snažil utiшит, vymlouval se, že je moc unavený, ale čím víc se bránil, tím víc děti dotíraly. „Jakou pohádku?“

„O bitvách!“ vykřikl jeden malý chlapec, když si děti sedaly k ohni.

„O bitvách ne,“ zakňourala holčička, v níž Vélin poznal to ustrašené dítě s vykulenýma očima. „Bitvy jsou nudné. Radši nějakou strašidelnou pohádku!“ Vyšplhala Selle na klín a uvelebila se jí v náručí.

Ostatní děti začaly pokřikovat. Nortah zvedl ruku, aby je utiшил, a naoko se zatvářil vážně. „Tohle je hodně strašidelná pohádka.“ Výstražně zvedl ukazováček. „Není pro strašpytle a třasořítky. Je to pohádka ze všech nejstrašidelnější, a až vám ji dovyprávím, možná mě budete proklínat za to, že jsem s ní vůbec začal.“ Pak přešel do šepotu a děti se naklonily blíž k němu, aby ho slyšely. „Je to pohádka o čarodějnici a jejím bastardovi.“

Byl to starý příběh, který Vélin dobře znal: o čarodějnici z renfélinské vesnice posedlé Temnými silami, která přesvědčila místního kováře, aby s ní ulehl, a z jejich spojení se narodila stvůra v těle malého chlapce, předurčená přinést vesnici zkázu a svému otci smrt. Měl pocit, že pro tyto děti není úplně nejvhodnější, protože se často používala jako varování před

zahráváním si s Temnými silami, ale když Nortah začal, děti jeho vyprávění dychtivě naslouchaly. „V těch nejtemnějších částech toho nejtemnějšího lesa ve starém dobrém Renfélinu, dávno předtím, než vzniklo království, stála jedna vesnice. A v té vesnici žila čarodějnice, hezká na pohled, ale se srdcem černějším než nejčernější noc...“

Vélin tiše vstal a prošel mezi rozvalinami k hlavnímu tábořišti, kde ho z prozatímních přístřešků pozorovaly podezřívavé oči. Několik lidí mu ostražitě kývlo na pozdrav, ale nikdo z Obdařených na něj nepromluvil. *Musí vědět, že jsem jedním z nich*, říkal si. *Přesto se mě ale pořád bojí*. Pokračoval až k budově, v níž se toho dne ráno probudil. Nortah říkal, že v ní bývala knihovna. Ve dveřích zahlédl slabý odraz záře ohně. Chvilku postával venku, aby se ujistil, že zevnitř nezaznívají žádné hlasy. Chtěl si v soukromí promluvit s Harlickem, bývalým knihovníkem.

Našel ho, jak sedí u ohniště a čte si. Kouř stoupal dírou ve stropě. Když se Vélin zahleděl do plamenů, všiml si, že Harlick používá neobvyklé palivo. Namísto dřeva plameny olizovaly zkroucené zčernalé stránky a seškvařené kožené vazby. Jeho podezření se potvrdilo, když Harlick dočetl poslední stránku své knihy, zavřel ji a hodil ji do plamenů.

„Kdysi mi někdo řekl, že pálit knihy je odporný zločin,“ podotkl Vélin, který si vybavil jednu z mnoha matčiných přednášek o důležitosti vzdělání.

Harlick v úleku vyskočil na nohy a couvl o několik opatrných kroků. „Co chceš?“ zeptal se roztřeseným hlasem, který jeho slova zbavil jakéhokoli náznaku výhrůžky.

„Promluvit si.“ Vélin vešel dovnitř, dřepěl si k ohni, hřál si ruce a pozoroval hořící knihy. Harlick mlčel, stál s rukama zkříženými na hrudi a vyhýbal se jeho pohledu.

„Jsi Obdařený,“ pokračoval Vélin. „Musíš být, jinak bys tady nebyl.“

Harlick po něm šlehl očima. „Chceš snad říct *posedlý*, ne, bratře?“

„Nemusíš se mě bát. Mám jen pár otázek, na které by mi vzdělaný muž jako ty snad mohl odpovědět. Zvláště muž s nějakým darem.“

„A když ti neodpovím?“

Vélin pokrčil rameny. „Pak budu muset hledat odpovědi jinde.“ Kývl k ohni. „Jako knihovník se k těm knihám nechováš zrovna uctivě.“

Harlick se zatvářil pyšně, vztek přemohl jeho strach. „Zasvětil jsem svůj život vědění. Nebudu se zpovídat někomu, kdo neumí nic než rozsévat smrt po celém království.“

Vélin naklonil hlavu na stranu. „Jak si přejete, pane. Přesto bych vám rád položil své otázky. Můžete mi odpovědět, nebo nemusíte, záleží jen na vás.“

Harlick se krátce zamyslel, pak se posadil zpátky na stoličku pokrytou kožešinou u ohně a ostražitě Vélinovi pohlédl do očí. „Tak se ptej.“

„Je Sedmý řád Víry skutečně minulostí?“

Muž okamžitě sklopil zrak a celý obličej se mu znovu stáhl strachem. Dlouho mlčel, a když konečně znovu promluvil, byl to jen tichý šepot.

„Přišel jsi mě sem zabít?“

„Nejsem tady kvůli tobě. To víš.“

„Ale pátráš po Sedmém řádu.“

„Své pátrání vedu ve službě Víře a království.“ Pak se zamračil a uvědomil si význam toho, co Harlick právě řekl. „Chceš říct, že *ty* patříš k Sedmému řádu?“

Harlick vypadal ohromeně. „Chceš mi tvrdit, že to nevíš? Proč bys tady jinak byl?“

Vélin nevěděl, jestli se má začít smát, nebo tomu muži jednu vrazit. „Vydal jsem se hledat svého bratra na útěku,“ vysvětloval Harlickovi trpělivě. „Nevěděl jsem, co tady najdu. O Sedmém řádu toho vím jen velmi málo a rád bych se o něm dozvěděl víc. To je všechno.“

Harlick se tvářil ztrnule, jako by se bál, že by ho jakýkoli náznak pocitů prozradil. „Vyjevil bys někomu tajemství svého řádu, bratře?“

„Samozřejmě že ne.“

„Pak ode mě nemůžeš očekávat, že ti odhalím tajemství toho svého. Mohl bys mě mučit, já vím. Ale nic ti neřeknu.“

Vélin si všiml, jak se muži chvějí ruce složené v klíně a musel v duchu obdivovat jeho kuráž. Myslel si, že Sedmý řád, pokud ještě existuje, tvoří bídná skupinka spiklenců posedlých Temnými silami, ale tenhle vyděšený muž a jeho odvaha vypovídaly o něčem jiném.

„Zosnoval Sedmý řád vraždu Principů Sentrise a Morvina?“ zeptal se přísnějším hlasem, než zamýšlel. „Pokusili se mě jeho členové zabít během zkoušky z běhu? Navedli Hentese Mustora, aby zavraždil svého otce?“

Harlick sebou trhl a vydal zvuk, který zněl jako něco mezi vzlyknutím a smíchem. „Sedmý řád střeží Mystéria,“ prohlásil. Ta slova zněla jako citace. „Vykonává své umění ve službě Víře. Nikdy to nebylo jinak.“

„Před mnoha staletími vypukla válka. Válka mezi řády, kterou začal Sedmý řád.“

Harlick zavrtěl hlavou. „Sedmý řád válčil sám se sebou. Byl rozštěpen zevnitř a ostatní řády byly do toho konfliktu zataženy až později. Ta válka byla dlouhá a hrůzostrašná, zemřely při ní tisíce lidí. Když skončila, lidé i šlechta se zbylých členů Sedmého řádu bezdůvodně začali bát. Volební sbor rozhodl, že Sedmý řád musí ze všech krajů zmizet, aby o něm lidé už nikdy neslyšeli. Jeho klášter byl zničen, knihy spáleny, bratři a sestry se rozutekli a skrývali se. Jenže Víra vyžaduje, aby Sedmý řád existoval, ať už otevřeně, nebo skrytě.“

„Chceš říct, že Sedmý řád ve skutečnosti nikdy zničen nebyl? Že pracuje v utajení?“

„Už jsem ti toho řekl až příliš. Na víc se mě neptej.“

„Vědí o tom Principové?“

Harlick pevně zavřel oči a mlčel.

Véliná náhle ovládla zuřivost. Popadl muže, zvedl ho ze stoličky a přimáčkl ho na zeď. „VĚDÍ O TOM PRINCIPOVÉ?“

Harlick se kroutil v jeho sevření a slova mu v panice proudila z úst společně se slinami. „Jistěže to vědí. Ti vědí všechno.“

Jakmile Harlickova slova dozněla, Vélinovi vytanuly na mysl vzpomínky. Ten záblesk v očích mistra Sollise, když před ním poprvé vyslovil: „Kdysi jich bylo sedm“, úlek Principily Elery nad týmiž slovy, pohled, který si Sollis s Elerou vyměnili, když jim vyprávěli o schopnostech Jednookého. Nebo vědění v očích Principa Arlyna. *Jsem snad hlupák?* říkal si. *Že jsem si toho nevšiml? Principové lžou služebníkům Víry už celá staletí.*

Pustil Harlicka a vrátil se k ohni. Z knih už byl skoro jen samý popel, mezi žhnoucími uhlíky se kroutily pouze zčernalé zbytky kožených vazeb. „Ostatní Obdaření to nevědí, že ne?“ zeptal se, když se znovu podíval na Harlicka. „Nevědí, kdo opravdu jsi.“

Harlick zavrtěl hlavou. „Máš tady nějaké poslání?“

„Víc už ti toho říct nemohu, bratře.“ Harlick mluvil napjatým, ale odhodlaným hlasem. „Už se mě prosím na nic neptej.“

„Jak si přeješ, bratře.“ Vélin šel ke dveřím a rozhlédl se po rozvalinách města, zalitých měsíčním světlem. „Byl bych ti vděčný, kdyby ses ve svých zprávách pro vašeho Principa nezmiňoval o tom, že bratr Nortah dál žije.“

Harlick pokrčil rameny. „Bratr Nortah mě nezajímá.“

„Děkuji ti.“

* * *

Celé hodiny bloudil mezi ruinami a hlavou mu vířil celý proud vzpomínek. *Věděli to, celou tu dobu to věděli.* Nemohl se rozhodnout, jestli jeho zmatek plyne z pocitu zrady, nebo z něčeho hlubšího. *Principové ztělesňují hodnoty naší Víry. To oni jsou Víra. Jestli lžou...*

„Vážně bych si přál, abys šel s námi.“ Když zvedl hlavu, uviděl Nortaha, jak sedí na obrovském kusu rozbité sochy. Vélinovi chvíli trvalo, než v červeném mramoru rozeznal hlavu vousatého muže. Ve vytesaném obličejí měl hluboce rozjímavý výraz. Určitě nějaký významný občan města, jehož ostatní obyvatelé zvěčnili do kamene. Byl to filozof nebo král? Možná nějaký bůh. Vélin se opřel o čelo sochy a přešel dlaní po hlubokých vráskách. Ať to byl kdokoli, teď už je zapomenut. Nezbylo z něj víc než obří kamenná hlava, která čeká ve městě, jehož jméno už nikdo nepamatuje, až se rozpadne v prach.

„Já... nemůžu,“ odpověděl nakonec Nortahovi.

„Teď už nezníš tak přesvědčeně.“

„Možná nejsem. Ale přesto je spousta věcí, které potřebuju vědět. A odpovědi najdu jen v řádu.“

„Odpovědi na co?“

Něco se chystá. Hrozba, nebezpečí, něco, co ohrožuje nás všechny. Cítím to už dlouho, ale teprve teď jsem si to uvědomil. Nic z toho Vélin neřekl. Nortah už měl před sebou jinou cestu, byl členem jiné rodiny. Jen by ho tím zbytečně zatížil. „Všichni hledáme odpovědi, bratře,“ řekl. „Ačkoli mám pocit, že tys ty své už našel.“

„Přesně tak.“ Nortah seskočil ze sochy a podal mu svůj meč. „Tohle by sis měl vzít taky. Poslouží ti jako důkaz.“

„Možná ho budeš potřebovat, putování do Severních provincií bude dlouhé a nebezpečné. Musíš tyhle lidi ochránit.“

„Existují i jiné způsoby ochrany. Už jsem prolil dost krve. Ve zbytku svého života už nikoho zabít nechci.“

Vélin si meč vzal. „Kdy vyrazíte?“

„Nemá cenu čekat tady, až přijde zima. Ale přesvědčit ostatní možná nebude snadné. Někteří tady žijí už roky.“ Odmlčel se a zatvářil se rozpačitě. „Toho medvěda jsem nezabil.“

„Cože?“

„Při zkoušce přežití v divočině. Nezabil jsem ho. Přístřešek, který jsem si postavil, se zhroutil ve větru. Zoufalý a zmrzlý jsem bloudil ve sněhu. Narazil jsem na jeskyni a myslel jsem si, že mě Zemřelí přivedli k úkrytu.“

Bohužel, žil v ní medvěd, který si na návštěvy moc nepotrpěl. Hnal se za mnou několik mil, až k okraji jednoho útesu. Podařilo se mi zachytit se větve, ale ten medvěd tolik štěstí neměl. Aspoň jsem se z něj pořádně najedl.“

Vélin se rozesmál. Mezi rozvalinami města zněl ten zvuk zvláště, cize. „Jsi zatracený lhář.“

Nortah se usmál. „Vedle lukostřelby to bylo moje největší nadání.“ Pak jeho úsměv zmizel. „Budeš mi chybět, i ostatní. Ale že bych litoval Pána bitev, to říct nemůžu.“

Vrátili se spolu k ohništi, přiložili do vyhasínajícího ohně a celé hodiny vzpomínali na život v řádu a na své bratry. Když Nortah konečně odešel do přístřešku, o který se dělil se Sellou, Vélin se zabalil do svého pláště s vědomím, že brzy ráno odejde bez rozloučení. Ještě než usnul, si uvědomil proč: *Chci tady zůstat.*

ČÁST IV.

Kromě mnoha svých lží o údajné proradnosti alpínských vetřelců potřeboval král Janus ještě nějaký právní nástroj, kterým by podložil vyhlášení války. Jeho archiváři proto v královském archivu vyhrabali jakousi čtyři sta let starou smlouvu. Původně šlo o obyčejnou dohodu o celních poplatcích mezi asrélinským knížetem a tehdy nezávislými městskými státy Untěš a Marbellis, jejíž platnost už dávno skončila. Králův Pán spravedlnosti se v ní ovšem zaměřil jen na dodatečné ustanovení o pravidlech spolupráce v boji s meldenejskými piráty. Pomocí důvtipného překladu alpínského originálu a jednoduché sofistiky její význam překroutil v uznání nadřazenosti Asrélinu. Tak vznikla lež, díky níž král svoji invazi mohl označit za pouhý zábor území, které mu už dávno mělo patřit.

Invazní flotila doplula k břehům Alpirie devadesátého šestého dne vlády císaře Alurana (budiž veleběna jeho moudrost a laskavost). Ačkoli po nedávném zhoršení vztahů mezi naším císařstvím (kéž žije věčně) a Sjednoceným královstvím někteří císařští poradci hovořili o hrozící invazi, poměrně malý počet lodí krále Januse mnohé přesvědčil, aby na své obavy zapomněli. Císařský matematik Rerien Alturs vypočítal, že k dopravě armády Sjednoceného království na naše pobřeží by bylo třeba nejméně patnáct set lodí. Janusova flotila však čítala pouhých pět set korábů, z nichž jen polovinu tvořily lodě válečné. Bohužel se k uším nikoho z nás nedostala zpráva o zrádném jednání národa meldenejských pirátů (kéž oceán pohltí jejich ostrovy), kteří se s Janusem dohodli, že dopraví jeho armádu přes Erinejské moře. Jednotlivé zdroje se rozcházejí v tom, jak se jim Janus za jejich službu odměnil, zmiňují například tři miliony zlatých prutů nebo nabídku sňatku Janusovy dcery s Meldenejcem vhodného postavení, ale jisté je, že se muselo jednat o velmi výhodnou nabídku, protože piráti museli zapomenout na nenávist chovanou k Seveřanům za to, že jim před dvaceti lety vypálili celé město.

Nešťastnou náhodou se stalo, že Nadějný se právě v tu chvíli účastnil ceremoniální návštěvy chrámu bohyně Muisily v Untěši v doprovodu stovky

mužů císařské jízdy. To znamená, že se nacházel pouhých deset mil od místa vylodění, když k němu doběhl vyděšený rybář se zprávou o dosud snad největším nájezdu Meldenejců. Nadějný okamžitě uvedl do pohotovosti tamní posádku, přibližně tři tisíce jezdců a pět tisíc kopiníků, a uprostřed noci se vydal zastavit nájezdníky a zahnat je zpět do moře. Trvalo mu několik hodin, než shromáždil všechny muže a došel s nimi až k moři. Být jen o zlomek času rychlejší, měl by Nadějný šanci uštvět vážný, možná osudný úder protivníkově armádě shromažďující se na pobřeží. V době, kdy dorazil, však už první regiment Janusovy armády zaujal postavení k obraně úzkého průchodu k pláži mezi dunami. V jejich čele stál ten nejfanatičtější a nejdivočejší válečník kněz kacířského vyznání Sjednoceného království: Valin il Sorna (kěz je jeho jméno navždy proklete).

VERNIER ALIŠI SOMEREN,
O VELKÉ VÁLCE O SPASENÍ, KNIHA I
(NEREVIDOVANÝ TEXT)
ARCHIV ALPÍRSKÉHO CÍSAŘSTVÍ

Vernierovy zápisky

„Muselo vás to velmi zasáhnout,“ podotkl jsem, „když jste našel tělo svého bratra. A viděl jste ho tak... znetvořené.“

Seveřan vstal, uvolnil si ztuhlé nohy a se zaúpěním si protáhl záda. „Nebyl to moc příjemný pohled,“ přitakal. „Zbytky jeho těla jsem svěřil ohni a jeho meč a medailon jsem vrátil řádu. Král ani Princip Arlyn má slova nijak nezpochybňovali. Pán bitev mi pochopitelně věřil už méně, tvrdil o mně, že jsem zrádce a lhář. Myslím, že by mě tehdy vyzval na souboj, kdyby ho král nepostavil do latě.“

„A ta záhadná nestvůra, která zabila Nortaha,“ vyzvídal jsem. „Podařilo se vám zjistit, co to bylo za zvíře?“

„Říká se, že na severu vlci dorůstají neuvěřitelných rozměrů. Ve skalách na východě prý zase žijí opice dvakrát větší než lidé, jejichž hlavy připomínají psy.“ Pokrčil rameny. „V přírodě může člověk narazit na mnohá nebezpečí.“

Vyrazil ke schodišti vedoucímu na palubu a začal po něm stoupat vzhůru. „Potřebuju chvíli na vzduch.“

Šel jsem za ním ven do noci. Obloha byla jako vymetená a měsíc jasně zářil. Lanová loď získávalo v ostrém mořském větru namodralý nádech. Jediní členové posádky, které jsem viděl na palubě, byli kormidelník a nejasná silueta chlapce vysoko ve strážním koši. „Kapitán vám říkal, že máte zůstat v podpalubí,“ zavrčel kormidelník.

„Tak ho běžte vzbudit,“ navrhl jsem mu a šel jsem za Al Sornou. Ten stál opřený o zábradlí a s nepřítomným výrazem hleděl na moře osvětlené měsícem.

„Zuby Moesise,“ hlesl a ukázal na několik bílých bodů v dálce, kde se vlny lámaly o rozeklané útesy. „Moesis je meldenejský bůh lovu, velký had, který celý den a noc zápasil s Margentisem, obrovským kosatčím bohem. Bojovali tak zarputile, až se moře začalo vařit a roztrhlo pevninu na dva kusy. Moesis souboj nepřežil. Jeho tělo shnilo, ale zuby zůstaly jako památka na místo jeho skonu. Jeho duše splýnula s mořem, a když začali Meldenejci lovit na moři, hledali ochranu právě u něj, neboť jeho zuby označovaly cestu zpět k jejich zemi. Teď už jsme v meldenejských vodách. Kam se vaše loď nejspíš nikdy neodvažují.“

„Meldenejci jsou pirátská lůza,“ odvětil jsem. „Kterákoli z našich lodí by pro ně byla vítanou kořistí.“

„A přesto se tady ocitla loď s lady Emeren.“

Mlčel jsem. Samotného mě v této věci sžíraly všemožné otázky, ale neměl jsem ani tu nejmenší chuť mluvit o nich právě s ním.

„Slyšel jsem, že loď i s celou posádkou nechali plout dál,“ pokračoval. „Zajali jen lady.“

Odkášlal jsem si. „Piráťům bezpochyby došlo, že by za ni mohli žádat vysoké výkupné.“

„Jenže o výkupné nepožádali. Žádali jen to, abych přijel já a postavil se jejich nejlepšímu bojovníkovi.“ Zašklebil se a já pochopil, že mě nachytil.

Vybavil jsem si Emereninou nepříjemnou audienci u císaře po Seveřanově procesu, při níž žádala změnu rozsudku. „Smrt vyžaduje smrt,“ opakovala, přičemž její jemné rysy křivil vztek. „Žádají si ji bohové. Žádá si ji lid. Žádá si ji můj syn, který přišel o otce. A žádám ji i já, sire, jako vdova po zavražděném Nadějném, následovníku trůnu tohoto císařství.“

V ledovém tichu, které zavládlo po jejím výstupu, seděl císař mlčky a bez hnutí na trůnu, přítomní strážci a dvořené z toho byli celí ztuhlí a bojácně klopili oči k podlaze. Když císař konečně promluvil, jeho hlas postrádal jakoukoli emoci. Klidně prohlásil, že lady Emeren urazila jeho osobu a až do odvolání je vykázána od dvora. Pokud vím, od té doby spolu nepromluvili.

„Myslete si, co chcete,“ odpověděl jsem Al Sornovi. „Ale vězte, že císař neintrikuje a nikdy by se nesnížil k tomu, aby si vychutnával pomstu. Každý svůj čin koná v zájmu císařství.“

Seveřan se zasmál. „Váš císař mě poslal na ostrovy zemřít, lorde. Meldenejci se tak mohou pomstít za činy mého otce a lady může sledovat smrt muže, který zabil jejího manžela. Zajímalo by mě, jestli to vymyslela ona, nebo Meldenejci.“

Jeho závěry jsem neměl jak zpochybnit. Samozřejmě se očekávalo, že zemře. Skon Vraha Nadějného měl ukončit trauma z války s jeho lidmi, měla to být poslední kapitola toho velkolepého konfliktu. Skutečně nevím, jestli měl císař na mysli právě tohle, když přijal nabídku Meldenejců. V každém případě Al Sorna vypadal, že se nebojí a že je se svým osudem smířený. Napadlo mě, jestli si myslí, že má naději přežít souboj se Štítem, údajně tím nejlepším šermířem, jaký kdy třímal v rukou meč. Vyprávění Vraha Nadějného mě nenechalo na pochybách o jeho vlastních smrtících

schopnostech, jenže léta zajetí se na nich určitě musela podepsat. A i kdyby zvítězil, nezdálo se mi moc pravděpodobné, že by Meldenejci jednoduše nechali odplout syna vojevůdce, který jim vypálil město. Byl to muž jdoucí vstříc svému osudu. Já to věděl a on zjevně také.

„Kdy vám král Janus pověděl o svých plánech zaútočit na císařství?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem vyslechnout co největší část jeho příběhu, než dorazíme k pevnině.

„Asi rok předtím, než se naše armáda vylodila u alpirských břehů. Tři roky náš regiment putoval po království a likvidoval povstalce a zločince. Pašeráky na jižním pobřeží, bandy hrdlořezů v Nilsélinu a další a další fanatiky v Cumbrelinu. Celou jednu zimu jsme strávili na severu v boji s Lonaky, kteří se rozhodli, že přišel čas na novou vlnu nájezdů. Regiment pořád rostl, přibýly nám dvě další roty. Po cumbrelinském dobrodružství nám král věnoval vlastní standartu, běžícího vlka nad Vysokou věží. Proto si muži začali říkat Vlčí běžci. Mně to vždycky znělo hloupě, ale jim se to líbilo. Z nějakého důvodu naše standarta mladé muže přitahovala, dokonce i ty lépe situované, takže už jsme nemuseli nabírat muže mezi osazenstvem žalářů. Do kláštera jich přicházelo tolik, že Princip musel připravit několik vstupních zkoušek. Převážně se jednalo o zkoušky síly a rychlosti, ale také o zkoušku Víry. Přijímali jsme jen ty s nejupřímnější Vírou a nejsilnějším tělem. V době, kdy jsme se naložovali k invazi, jsem velel dvanácti stovkám mužů, pravděpodobně těm nejlépe vycvičeným a nejzkušenějším vojákům v celém království.“ Zasmušile se zahleděl k modrým vodám oceánu, které se rozbíjely o trup lodi. „Když skončila válka, nezůstaly z nich ani dvě třetiny. Královská armáda na tom byla ještě hůř, zpátky do království se vrátil možná každý desátý muž.“

Vždyť si to zasloužili, pomyslel jsem si v duchu. „Co vám řekl?“ vyzvídal jsem místo toho. „Jaký měl Janus důvod k invazi?“

Seveřan zvedl hlavu a upřel zrak k Zubům Moesise, jejichž silueta se pomalu ztrácela za horizontem. „Lazurit, koření a hedvábí,“ povzdechl si hořce. „Lazurit, koření a hedvábí.“

Kapitola jedna

Vélin držel v dlani lazurit, dar od krále. V jeho hladkém povrchu se odráželo tlumené světlo půlměsíce, tenký šedostříbrný proužek, který narušoval jinak dokonalou modř. Byl to ten největší lazurit, jaký kdy kdo našel, většina jich byla jen o málo větší než kulička vína. Podle Barkuse, který neskrýval závist, by za něj dostal tolik zlata, že by si mohl koupit půlku Renfélinu.

„Slyšíte to?“ Dentos mluvil klidně, ale Vélin si všiml, že mu cuká kůže pod okem. Začalo to asi před rokem, když obklíčili velkou skupinu lonackých nájezdníků v jednom slepém kaňonu na severu. Lonakové se jako vždy odmítli vzdát a rozběhli se přímo proti jejich linii s písní smrti na rtech. Byl z toho krátký, ale ošklivý střet. Dentos se ocitl v samém jejím středu. Vyvázl sice bez zranění, ale odnesl si z ní ten tik. Objevoval se vždy, když je čekala nějaká bitva. „Zní to jako hřmění.“ Usmál se, ale tik ho ještě neopustil.

Vélin zastrčil lazurit do kapsy a rozhlédl se po široké pláni táhnoucí se od pláže. Řídká tráva a zakrslé keře byly v šeru téměř neviditelné. Severní pobřeží Alpírského císařství vegetací zrovna neoplývalo. Za sebou slyšel hlučení tisíců vojáků královské armády shromažďujících se na pláži, které se mísilo s burácením příboje a skřípáním bezpočtu vesel na lodích zaprodaných Meldenejců, kteří dopravovali ke břehům další a další muže. Navzdory tomu hluku to ale jasně slyšel: vzdálené dunění přicházející ze tmy.

„Moc dlouho jim to netrvalo,“ podotkl Barkus. „Možná věděli, že přijdeme.“

„Ty meldenejský parchanti,“ ulevil si Dentos a odplivl si do písku. „Nedá se jim věřit.“

„Třeba si jen všimli blížící se flotily,“ navrhoval Kenis. „Osm set lodí se jen tak neschová. Posádka v Untéši je odtud jen pár hodin jízdy.“

„Teď už nesejde na tom, jak se to dozvěděli,“ řekl Vélin. „Podstatné je, že to vědí a že nás čeká náročná noc. Bratři, ke svým rotám. Dentosi, chci mít lučištníky tamhle na tom kopečku.“ Pak se obrátil k Janrilu Norinovi, bývalému bardovi a nyní trubači a nosiči standarty. „Ať muži zaujmou postavení.“

Janril přikývl, zvedl trubku ke rtům a začal naléhavě svolávat muže. Vojáci odpočívající mezi dunami se okamžitě zvedli a dvanáct stovek bojovníků se za necelých pět minut seřadilo do úhledných šiků. Byl to bleskový, bezděčný pohyb profesionálních vojáků. Téměř nikdo nemluvil a nevznikal žádný zmatek. Většina z nich už takhle nastupovala mnohokrát a nováčci jednoduše napodobovali veterány.

Vélin počkal, než muži nastoupí, pak obešel celý regiment, zkontroloval, jestli někde nejsou mezery, povzbudivě přikyvoval nebo huboval těm, kteří měli uvolněnou drátěnou košili nebo špatně připnutou helmu. Vlčí běžci byli nejméně obrněnými vojáky v celém království. Tradiční ocelové brnění a přilbice s širokým okrajem vyměnili za drátěné košile a kožené čapky vyztužené ocelovými pláty. Tato lehká zbroj byla mnohem vhodnějším vybavením pro jednotku, která obvykle stíhala skupinky lonackých jezdců nebo zločinců v drsné krajině nebo v hustém lese.

Dohlédnout na vojsko ve skutečnosti patřilo k povinností seržanta Krelnika, ale pro Vélina se stalo jakýmsi rituálem před bitvou. Dal tím mužům možnost vidět svého velitele předtím, než vypukne chaos. Rozptýlil je tak od myšlenek na blížící se krveprolití a sobě tím ušetřil nepříjemné povzbuzující projevy, tak oblíbené mezi ostatními veliteli. Věděl, že loajalita jeho mužů se do velké míry zakládá na strachu a úctě k jeho neustále rostoucí slávě. Nemilovali ho, ale on přesto nikdy nepochyboval, že za ním půjdou kamkoli i bez proslovů.

Zastavil se před mužem kdysi známým jako Šplhoun Gallis, nyní seržantem Třetí roty. Gallis před ním vzorně zasalutoval. „Mylorde!“

„Měl byste se oholit, seržante.“

Gallis se široce usmál. Byl to jejich starý vtip, pokaždé byl neoholený. „Máme se připravit na jízdu, mylorde?“

Vélin se ohlédl přes rameno. Krajina byla pořád zahalená ve tmě, ale dunění se blížilo. „Přesně tak, seržante.“

„Doufám, že to s nimi bude snazší než s Lonaky.“

„To brzy poznáme.“

Pak se přesunul dozadu, kde čekal Janril Norin s Plivancem. V nervózních rukou svíral uzdu a držel se co možná nejdál od jeho nechvalně známých zubů. Když Plivanec uviděl Vélina, zafrkal a nechal ho nasednout bez obvyklého podrážděného oklepání. Před bitvou se tak choval vždy, z nějakého důvodu ho blížící se násilí uklidňovalo. Jakkoli byl neposlušný, během posledních čtyř let se Plivanec ukázal jako neocenitelný válečný

kůň. „Zatracená herko,“ řekl Vélín a poplácával ho po krku. Plivanec hlasitě zaržal a hrábl kopytem do písku. Nepohodlí a omezený prostor během plavby přes Erinejské moře pro něj byly náročné a teď vypadal, že si vychutnává volný prostor a příslib bitvy.

Nedaleko sedělo na koních padesát mužů průzkumné jednotky. V jejich čele byl mladý svalnatý bratr se štíhlou a urostlou postavou a jasně modrýma očima. Když zahlédl Vélína, Frentis se pousmál a zvedl ruku na pozdrav. Vélín mu pokynul a zahnal špatné svědomí. *Měl jsem nějak zařídit, aby toho zůstal ušetřen.* Jenže neexistovala žádná cesta, jak Frentise udržet v království. Čerstvě potvrzený bratr, který už se stihl proslavit svými schopnostmi, se jevil jako vynikající přírůstek regimentu.

Janril Norin rychle nasedl na svého koně a zastavil hned vedle svého velitele. „Zatrubte, ať se muži připraví na jízdu,“ rozkázal Vélín. Trubač okamžitě zatroubil signál, tři krátké tóny a jeden dlouhý. Mezi muži to zašumělo a všichni vytáhli hvězdice s hřeby, které nosili u opasku. Vymyslel to Kenis, když na ně Lonakové začali útočit na svých mohutných ponících. Hřeby byly neobyčejně účinné a Lonakové brzy od svých pokusů ustoupili. Budou však fungovat i proti Alpíranům?

Dunění ve tmě před nimi utichlo. Teď už je Vélín viděl. V šeru nadcházejícího svítání to byly jen nezřetelné stíny. Dlouhá řada mužů na koních. Jezdcům i zvířatům stoupala od úst pára, která se hromadila mezi zvednutými šavlemi a kopími. Když zběžně odhadl jejich počet, moc mu to na náladě nepřidalo.

„Musí to být hodně přes tisíc mužů, lorde,“ ozval se Janril, v jehož silném, melodickém hlase bylo patrné napětí. Za poslední čtyři roky mnohokrát projevil svoji odvahu, ale chvíle před začátkem krveprolití by znepokojily i ty největší odvážlivce.

„Spíš dva,“ zavrčel Vélín. „A to je nevidíme všechny.“ Nejméně dvě tisícovky vycvičených jezdců proti dvanácti stovkám pěších vojáků. To nevypadalo dobře. Vélín se ohlédl přes rameno v naději, že se z písku najednou zvednou hroty kopí královské armády. Jeho poslové už k Pánu bitev určitě dorazili, ale Vélín o Al Hestianově ochotě vyslat pomoc trochu pochyboval. Jeho nevraživost k němu nijak neochabla. Vždy když měl Vélín tu smůlu, že se ocitl v jeho přítomnosti, blýskala mu z očí i z háku opleteného ostnatým drátem, který teď nosil místo ruky. *To klidně prohraje válku jen proto, aby mě viděl mrtvého?*

Zástup alpířských jezdců se zastavil. Jejich brnění se v šeru zaleskla, když se stavěli do útočných řad. K Vélinovi dolehl osamělý hlas pokřikující rozkazy nebo povzbuzení, kterému jezdci jako jeden muž odpověděli zvoláním: „ŠALMAŠ!“

„To znamená vítězství, lorde,“ přeložil mu Janril, jemuž se na horním rtu leskl pot. „Šalmaš. Svého času jsem pár Alpíranů znal.“

„To je dobré vědět, seržante.“

Alpírané se dali do pohybu, zpočátku klusem, pak zrychlili do cvalu. Blížily se k nim tři vzorně seřazené šiky, každý muž měl na sobě drátěnou halenu, přilbu s hrotem a bílý plášť. Jejich kázeň byla ohromující, ani jeden jezdec nevypadl z rytmu a celé řady se sunuly vpřed dokonale sladěnými pohyby. Vélin jen zřídka vídal lepší ukázkou špičkového výcviku, dokonce i královská jízda by měla potíže se takovému výkonu vyrovnat. Když se přiblížili na dvě stě kroků, ozvala se nová vlna pokřiku a troubení a muži se rozjeli tryskem. Každý z nich se nakláněl vpřed, držel napřažené kopí a hnal koně čím dál rychleji. Jejich precizní postavení se rozpadlo a proměnilo se v obrovskou přílivovou vlnu koňských těl a oceli chystající se spláchnout celý regiment.

Další rozkazy už nebyly třeba, Vlčí jezdci takto stáli už mnohokrát, ačkoli nikdy proti takové přesile. Muži z první řady vykročili vpřed a hodili hřeby co nejdál před sebe, načež zaklekli a druhá i třetí řada po nich celý manévr zopakovaly. Půda před nimi teď byla posetá ostrými hroty, jimž se jezdci nemohli vyhnout. První kůň šel se zakrvácenými kopyty k zemi asi padesát yardů před nimi a strhl s sebou i dalšího. Další jezdci museli přitáhnout opratě, aby sami nespadli. Útok celé alpířské linie se zbrzdil, protože koně padali nebo se vzpínali v bolestech, ačkoli síla tolika zvířat běžících tryskem ho i nadále posouvala vpřed.

Na dunách za jejich zády Dentos usoudil, že přišel správný čas, a dal rozkaz ke střelbě. Za ty roky se lukostřelecká rota rozrostla na dvě stovky mužů a kuše, jejichž nabíjení trvalo dlouho, už dávno nahradily řádové krátké luky. Zruční a zkušené veteráni sestřelili na první pokus nejméně padesát mužů, načež spustili celé krupobití šípů. Stříleli šípy jeden za druhým, jak nejlépe dovedli. Alpířský útok se pod vytrvalým přívalem střel úplně zastavil. Ze tří pyšných řad zbyla jen divoká změť třepotajících se kopí a motajících se jezdců.

Vélin znovu kývl na Janrila, který zatroubil tři dlouhé tóny, signál k útoku pro celý regiment. Z řad se ozval pokřik a všechny čtyři jednotky se

rozběhly vpřed s halapartnami namířenými na jezdce, z nichž mnozí pod tlakem boje pustili uzdu a chopili se šavle. Bitevním polem znělo řinčení oceli. Uprostřed toho zmatku Vélin zahlédl Barkuse, který se rozmachoval dvouhlavou sekerou a nešetřil muže ani koně. Nalevo vedl Kenis svoji rotu k útoku ze strany, čímž alpírskou linii uzavřel uprostřed bitevního pole a zabránil jí obejít křídlo regimentu.

Od chvíle, co na sebe obě strany narazily, pozoroval Vélin vřavu zkušeným okem a čekal na nevyhnutelný rozhodující okamžik, kdy se průběh bitvy stočí ve prospěch jedné z bojujících stran. Viděl to už mnohokrát. Zpočátku muži útočí s téměř neomezenou divokostí, jenže pak se otočí a utečou, jako by je nějaký pradávný pud varoval před blížící se porážkou. Když viděl, jak alpířští jezdci v bílých pláštích i nadále dorážejí na Vlčí běžce navzdory ztrátám i pokračující záplavě šípů, instinktivně pochopil, že v tomto případě k podobnému obratu nedojde. Tito muži byli odhodlaní, disciplinovaní a – pokud Vélin mohl soudit – připravení bojovat na život a na smrt. Jeho vojáci zabili spoustu protivníků, nepřítel byl však pořád v přesile. Navíc začínal získávat převahu nad pravým křídlem, kde rota bratra Iniše v zoufalství vytáhla luky proti jezcům, kteří si prosekávali cestu zuboženou pěchotou. Palba Dentosových lučištníků zatím neustávala, jenže už brzy jim měly dojít šípy, zatímco Alpíranů bylo pořád ještě mnoho.

Vélin se naposledy ohlédl, ale žádnou posilu blížící se přes duny neviděl. *Jestli tohle přežiju, asi budu muset lorda Al Hestiana zabít.* Tasil meč a znovu se rozhlédl po bitevním poli, kde mezi davy Alpíranů uviděl vlajku třepotající se vysoko ve vzduchu, modré hedvábí zdobené stříbrným kolem. Zamával, aby upoutal Frentisovu pozornost a ukázal mečem na prapor. Frentis přikývl, tasil svůj meč a rozkázal mužům, aby ho následovali.

„Držte se poblíž,“ řekl Vélin Janrilovi, načež pobídl Plivance do trysku. Frentis a jeho muži hned vyrazili za ním. Vedl je okolo váhající roty bratra Iniše, přičemž si držel dostatečný odstup od zuřící bitvy, aby do ní nebyl zatažen moc brzy. Pak ostře zahrnul k odhalenému alpírskému křídlu. *Padesát koní proti dvěma tisícům. Ale jak se říká, i zmije může zabít vola, když najde tu správnou žílu.*

První Alpíran, kterého zabil, byl urostlý muž s ebenově tmavou pletí a pečlivě zastřiženým plnovousem, který mu vylézal zpod chrániče úst. Byl to skvělý jezdec a výborný šermíř. Jakmile se Vélin přiblížil, hbitě otočil koně a obratně zvedl šavli. Čepel z hvězdného stříbra mu usekla ruku nad loktem. Plivanec o kousek couvl a s chutí kousl alpírského koně, načež

ušlapal jezdce, který sklouzl ze sedla. Z pahýlu pod ramenem muži tryskala tmavá krev. Vélin vyrazil dál a zabil druhého jezdce, kterému nejprve probodl nohu a pak mu sekal mečem do obličeje tak dlouho, až spadl z koně s vykloubenou dolní čelistí. Jeho křik zanikl v záplavě krve. Třetí jezdec se k němu přihnal tryskem s napřaženým kopím. Zuřivě a krvežíznivě se šklebil. Vélin prudce přitáhl opratě, otočil se v sedle, aby se jen těsně vyhnul hrotu kopí, a pak jedním máchnutím usekl koni hlavu. Zvíře se v přívalech krve sesunulo k zemi a jezdec se hbitě hrabal na nohy s šavlí v ruce. Plivanec se vzepjal a prudce Alpírana nakopl, až mu odletěla přilba.

Vélin se zastavil, aby zhodnotil úspěšnost svého útoku. Frentis právě kousek od něj probodával jednoho Alpírana spadlého z koně a ostatní členové průzkumné jednotky si prosekávali cestu davem. V tom masakru zahlédl tři ležící těla oděná do modrého pláště. Ohlédl se po rotě bratra Iníše a zjistil, že jeho muži srovnali linii a dokázali odrazit alpírskou převahu.

Frentisův varovný výkřik znovu přitáhl Vélinovu pozornost k bitvě. Hnal se k němu další Alpíran s napřaženou šavlí, který však vzápětí prudce odletěl ze sedla, když ho dobře mířený šíp lučištníků na dunách zasáhl přímo do hrudi. Jeho kůň ovšem v panice běžel dál a narazil do Plivance tak prudce, že se oba svalili na zem.

Plivanec se rychle zvedl, zuřivě frkal, kopal a kousal do útočícího zvířete, načež se za ním rozběhl. Vélin musel ze všech sil odrážet odhodlané výpady šavlí Alpírana na šedém hřebci, dokud se k nim nepřihnal Frentis a nesrazil muže z koně. „Počkej, bratře!“ zakřičel přes okolní hluk a chystal se seskočit z hřbetu zvířete. „Vezmi si mého koně.“

„Zůstaň v sedle!“ zařval na něj Vélin a ukázal na vlajku mezi Alpírany. „Bojuj dál!“

„Ale bratře...“

„JDI!“ Mladý bratr po tom nesmlouvavém rozkazu přece jen krátce zaváhal, načež neochotně odcválal pryč a brzy zmizel ve víru bitvy.

Vélin se ohlédl a všiml si, že Janril také přišel o koně, který ležel mrtvý kousek od něj. Bard měl rozříznutou nohu, podpíral se standartou jejich regimentu a neobratně máchal mečem proti každému Alpíranovi, který se k němu přiblížil. Vélin se rozběhl k němu, uhýbal před kopími a v běhu hodil vrhací nůž do obličeje jezdce, který se chystal stít bardovi hlavu svojí šavlí. Muž se prudce otočil s ocelovou šipkou zabodnutou ve tváři.

„Janrile!“ Chytil muže ještě dřív, než upadl. Všiml si jeho popelavě šedé pleti a bolestivé grimasy.

„Omlouvám se, lorde,“ řekl Janril. „Nejsem tak rychlý jezdec jako vy...“

Vélin s ním trhl na stranu před útokem nějakého Alpírana, jehož kopí se zabodlo do země. Vélin kopí rozsekl vedví a dalším pohybem jezdcí téměř uťal nohu. Pak popadl uzdu jeho koně, čímž ho prudce zastavil, a voják s křikem přepadl vpřed. Uklidnil vyděšeného koně, jak to jen šlo, a vyhodil Janrila na jeho hřbet. „Vraťte se na pláž,“ rozkázal. „Najděte sestru Gilmu.“ Pleskl koně po zadku plochou svého meče a zvíře se prudce rozběhlo do změti těl a kovu, až se bard povážlivě zakýval.

Vélin popadl standartu a zabodl ji do země. Symbol jestřába se třepotal v ostrém ranním větru. *Braň vlajku*, pomyslel si a hořce se usmál. *Jako při zkoušce válečnických dovedností.*

Ve vzdálenosti asi dvaceti yardů Vélin zpozoroval náhlý zvrát v alpírských řadách. Vojáci uhýbali na stranu a mezi nimi se prodíral jezdec na nádherném bílém koni. Máchal šavlí, aby mu uvolnili cestu, a hlasitě vykřikoval nějaké rozkazy. Byl oděný v bílém smaltovaném brnění zdobeném zlatým kruhovým symbolem, který Vélin viděl na stále ještě vlajícím praporu Alpíranů. Neměl na hlavě přilbu a vousatý obličej s olivovou pletí se mu stahoval zlostí. Vypadalo to, že muži okolo něj se ho snaží z nějakého důvodu zastavit. Jeden dokonce natáhl ruku po jeho uzdě, pak ale v podlézavé úctě rychle ucukl, když ho muž v bílém brnění hrubě okřikl. Docválal vpřed, krátce se zastavil a vyzývavě ukázal šavlí na Vélina, načež se rozjel do útoku.

Vélin čekal s rozkročenýma nohama, držel meč při zemi a pomalu a klidně dýchal. Muž v bílém brnění se dál hnal k němu se zuřivě vyceněnými zuby a oči mu divoce plály. *Vzteky*. Vélin si vzpomněl na dávná slova mistra Sollise. *Vzteky vás zabije. Muž, který ve vzteku napadne připraveného nepřítele, je mrtvý dřív, než udělá první výpad.*

Jako vždy měl Sollis pravdu. Ten válečník s elegantním brněním a nádherným koněm, ten odvážný rozlícený muž byl dávno mrtvý. Odvaha, zbraně, brnění, nic z toho mu nepomohlo. Zabil se sám ve chvíli, kdy se vrhl do útoku.

Vybavil si jednu z nejnebezpečnějších lekcí vedených starým a šíleným mistrem Rensialem: jak porazit útočícího muže na koni. „Nepřítel na koni má proti vám jen jedinou výhodu,“ učil je před lety vyšinutý stájník. „Koně. Odstraňte koně a bude z něj obyčejný muž jako každý jiný.“ Další hodinu je

pak honil po cvičišti na honebním koni a snažil se je přejet. „Skrč se a překul se!“ pokřikoval neustále vysokým hlasem šílence. „Skrč se a překul se!“

Vélin počkal, až bude šavle muže v bílém brnění na dosah ruky, pak uhnul doprava, příkrčil se k dunícím koňským kopytům a překulil se na kolena. Vzápětí máchl mečem a přetřel koni zadní nohu. Vélina zalil proud krve. Kůň vydal vysoký skřek a zhroutil se k zemi. Muž v brnění se snažil rychle uvolnit nohy ze třmenů, zatímco Vélin přeskočil zubožené zvíře, jedním máchnutím mečem vyrazil jezdcí šavli z rukou, načež obrovskou silou probodl smaltované brnění. Muž padl k zemi, vykašlal krev a zemřel.

A Alpirané se zastavili.

Prostě se zastavili. Zvednuté šavle krátce visely ve vzduchu, načež bezvládně padly vedle svých majitelů. Útočící jezdci zastavili koně a jen ohromeně zírali. Každý Alpirán na dohled té scény jednoduše přestal bojovat a upřeně hleděl na Vélina a tělo muže v bílém brnění. Někteří pořád ještě zírali, když je proklál šíp nebo je Vlčí běžci srazili k zemi.

Vélin pohlédl na mrtvolu. Probodnuté zlaté kolo na zakrváceném brnění se slabě lesklo v přibývajícím ranním světle. *Možná někdo významný?*

„*Eruhin Makhtar!*“ promluvil jeden Alpirán, který se nedaleko potácel bez koně, držel si ránu na paži a po zakrvácené tváři mu tekly slzy. V jeho hlase znělo něco mezi zlobou a výčitkou. Takovou hloubku zoufalství Vélin slyšel jen párkrát v životě. „*Eruhin Makhtar!*“ Byla to slova, která měl v příštích letech slyšet ještě mnohokrát.

Raněný muž klopýtal vpřed. Vélin už se chystal zbavit ho záštitou meče vědomí, protože byl bezbranný. Ale on se nechystal zaútočit. Prošel okolo Vélina, klesl vedle těla v bílém brnění a vzlykal jako dítě. „*Eruhin ast forgallah!*“ skučel. Vélin s hrůzou pozoroval, jak muž vytáhl zpoza opasku dýku a bez váhání si s ní podřízl hrdlo. Zhroutil se přes tělo v brnění a z krku mu prýštil nezastavitelný proud krve.

Ta sebevražda jako by prolomila kletbu nad ostatními Alpirany. Z jejich řad se ozval divoký výkřik a všechny oči se zaměřily na Vélina. Muži s namířenými kopími a šavlemi se konečně pohnuli a začali postupovat směrem k němu. Všichni měli v očích vražednou touhu po pomstě.

V tu chvíli se ozval zvuk, jako když tisíc kladiv dopadne na tisíc kovadlin a řady Alpiranů se znovu rozvlnily. Vélin viděl jen to, že muže zezadu kosí nějaká nová síla. Alpirané se snažili otočit koně a postavit se té blížící se

hrozbě, jenže bylo příliš pozdě. Čerstvě naleštěná ocel probodávala jedno tělo po druhém.

Obrovská postava zahalená od hlavy až k patě v brnění a usazená na vysokém černém koni si razila cestu řadami lehce oděných Alpíranů. Jezdec máchal palicí ze strany na stranu a vyrážel život z těl mužů i koní. Stovky podobně oděných mužů za ním šířily stejný zmatek, dlouhé meče a palice létaly vzduchem se smrtící divokostí. Rozzuření Alpírané se bránili udatně, pod kopyty jejich koní zmizelo nemálo rytířů, ale už na své straně neměli ani počet mužů, ani dostatek síly, aby tomu nájezdu dokázali vzdorovat. Brzy bylo po všem a všichni Alpírané byli mrtví nebo ranění. Nikdo neutekl.

Muž v brnění na černém koni připoutal palici k sedlu a doklopýtal k Vélinovi. Když zvedl hledí, odhalil široký obličej s nadvakrát zlomeným nosem a oči lemované hlubokými vráskami.

Vélin se formálně uklonil. „Krajský kníže Therosi.“

„Lorde Véline.“ Renfélinský krajský kníže se rozhlédl po pozůstatcích masakru a štěkavě se rozesmál. „Vsadím se, že jste ještě nikdy neměl takovou radost, že vidíte Renfélince, co, chlapče?“

„Přesně tak, lorde.“

Vedle krajského knížete zastavil mladý rytíř, který měl pěknou tvář zbrocenou potem a krví. Tmavě modré oči si měřily Véline se zřetelnou, ale nevyslovenou zlomyslností.

„Lorde Darnele,“ pozdravil ho Vélin. „Za sebe i za své muže děkuji vám a vašemu otci.“

„Takže pořád žijete, Sorno?“ odsekl mladý rytíř. „Aspoň král bude mít radost.“

„Pozor na jazyk, kluku!“ okřikl ho lord Theros. „Omlouvám se, lorde Véline. Ten kluk je od malička rozmazlený. Osobně z toho viním jeho matku. Dala mi tři syny, ale tenhle jediný se narodil živý, Víra mi pomáhej.“

Vélin si všiml, jak mladý rytíř obtáčí prsty okolo jílce svého dlouhého meče a tváře mu barví zlostná červeň. *Další syn, který nenávidí svého otce, pomyslel si. Častý neduh.*

„Když mě teď omluvíte, lorde.“ Vélin se znovu uklonil. „Musím se vrátit ke svým mužům.“

Jak krácel zpátky k pláži a ve světle vycházejícího slunce překračoval mrtvé a umírající, znovu sáhl do kapsy pro lazurit, vystavil ho záři

slunečních paprsků a vzpomínal na den, kdy ho jím král zatížil, den, kdy ho lord Darnel začal nenávidět, den, kdy princezna Lyrna plakala.

Den, kdy píseň krve utichla.

„Lazurit, koření a hedvábí,“ řekl tiše.

Kapitola dvě

Renfélinské rytířské turnaje byly zařazeny do programu letní slavnosti teprve nedávno, ale rychle si mezi lidmi získaly obrovskou oblibu. Když se Vélin blížil ke královskému altánu s kapucí staženou do obličeje, aby ho nikdo nepoznal, diváci řvali nadšením nad neobyčejně vzrušujícím střetnutím. Jeden rytíř zrovna v oblaku třísek sklouzl ze sedla a jeho protivník hodil roztráštěné kopí do davu.

„Další nafoukaný blbeček, co už nevstane!“ podotkl nějaký růžolící muž, což Vélin přimělo k zamyšlení, jestli diváky na turnajích víc láká vidina souboje nebo možnost stát se svědkem zmrzačení nějakého boháče.

Strážci u vstupu do královského altánu ho uctili hlubší úklonou, než si ve svém postavení zasloužil, a jen zběžně přejeli očima předvolání od krále, které jim předložil, načež odhrnuli závěs a pokynuli mu, aby vešel. Ze severu se vrátil teprve před dvěma dny, ale pověsti o jeho údajně velkolepém vítězství nad Lonaky už se rozletěly městem.

Když odevzdal zbraně, byl uveden do královské lóže, kde našel princeznu Lyrnu samotnou. Nijak ho to nepřekvapilo. „Bratře.“ Přivítala ho úsměvem a nastavila mu ruku k polibku. Na okamžik ho tím vyvedla z míry, nikdy předtím nic takového neudělala. Šlo o gesto, které činila jen velmi zřídka před shromážděním obyvatel hlavního města. Vélin nicméně poklekl na jedno koleno a přitiskl své rty k prstům. Její kůže byla teplejší, než čekal, a jeho rozzlobilo, že je mu to příjemné.

„Výsosti,“ pozdravil ji, když se narovnal. Pokoušel se o neutrální tón, ale úplně se mu to nedařilo. „Váš otec mě předvolal...“

Princezna mávla rukou. „Brzy přijde. Nejspíš někde založil svůj oblíbený plášť. Poslední dobou bez něj nikdy nevychází ven.“ Ukázala na křeslo vedle svého. „Posadíš se?“

Vélin se posadil a upřel svoji pozornost k turnaji. Na opačných koncích pole se shromažďovaly dvě skupiny, každá zhruba o třiceti mužích, jedna pod praporem s červenobílou šachovnicí s motivem orla, druhá pod vlajkou s červenou liškou na zeleném pozadí.

„Bitva je vyvrcholením renfélinského turnaje,“ vysvětlila mu princezna. „Červená liška patří baronovi Huglinu Bandersovi, to je ten v rezavém brnění, bývalý majordomus krajského knížete Therose. Orel patří lordu

Darnelovi, dědici titulu krajského knížete. Bitva má zjevně vyřešit nějaký jejich dlouhotrvající spor.“ Z nedalekého stolečku zvedla bílý hedvábný šátek. „Prosili mě, abych tohle dala tomu troubovi, který podle mě bude udatnější než ostatní. Při pohledu na obrovské muže navlečené do hromady železa, jak se bijí hlava nehlava, má zjevně mé ženské srdce zahořet.“

„Výjimečný omyl, Výsosti.“

Princezna se otočila k němu a široce se usmála. „Takový bys ty neudělal, bratře.“

„To doufám.“ Díval se, jak se obě strany řadí, vyměňují si pozdravy a tryskem se rozjíždějí proti sobě. Vzduchem vířily meče a palice. Srazili se s takovým řinčením kovů a koňských těl, že sebou Vélin i princezna polekaně trhli. Následující bitka se proměnila v neuvěřitelný zmatek klopýtajících rytířů a zvonících zbraní. Vélin věděl, že bojovníci smí útočit jen plochou stranou čepelí, většina z nich ale toto nařízení jednoduše přehlížela a nejméně tři postavy v brnění už uprostřed toho chaosu nehnutě ležely na zemi.

„Tak tedy vypadá bitva,“ podotkla Lyrna.

„Tak nějak.“

„Co si o něm vlastně myslíš? O dědici krajského knížete.“

Vélin pozoroval lorda Darnela, jak udeřil mečem do přilby svého protivníka, který se sesunul k rozbahněné zemi a z hledí mu prýštila krev. „Bojuje dobře, Výsosti.“

„Ale určitě ne tak dobře jako ty. A nemá v sobě vůbec nic z tvého nadhledu ani charakteru. Ženy mu polezou do postele kvůli jeho vlivu a majetku, ne z lásky. A muži za ním půjdou pro peníze nebo z povinnosti, nikoli z oddanosti.“ Odmlčela se s lehce podrážděným výrazem. „A můj otec si myslí, že pro mě bude dobrým ženichem.“

„Jsem si jistý, že váš otec chce to nejlepší...“

„Můj otec chce, abych se rozmnožila. Chce mít palác plný vřeštících spratků z rodiny Al Nierenů, kteří v sobě budou mít krev renfélinského krajského knížete. Poslední pečeť na jejich spojenectví. Tolik jsem toho pro království udělala a otec ve mně stejně pořád vidí jen chovnou prasnici.“

„Katechismus společného života hovoří jasně, Výsosti. Nikdo, muž ani žena, nesmí být nucen do manželství proti své vůli.“

„Moje vůle.“ Princezna se hořce zasmála. „S každým rokem, během něhož se nevám, má moje vůle menší váhu. Ty máš svůj meč a nože a luk. Mými zbraněmi jsou jen rozum, tvář a příslib moci v mém lůně.“

Otevřenost toho rozhovoru Vélina zarazila. Kam zmizelo to napětí, vědomí spoluviny? *Nezapomeň*, varoval se v duchu. *Nezapomeň, kdo to je. Co jsme udělali*. Díval se, jak princezna sleduje lorda Dernela a v duchu ho soudí a hodnotí. Neušlo mu, jak jen těžko skryla znechucený úšklebek. „Výsosti,“ řekl. „Pochybují, že jste zařídila toto naše setkání jen proto, abyste se mě zeptala na názor na muže, jehož si nechcete vzít. Nechtěla jste si snad se mnou pohovořit ještě o něčem jiném?“

„Pokud máš na mysli ten masakr Principů, obávám se, že se můj názor nijak nezměnil. Ale narazila jsem v tomto ohledu ještě na jednu věc. Pověz mi, slyšel jsi někdy o Sedmém řádu?“

Pozorně sledovala výraz jeho tváře a Vélin věděl, že by na něm lež poznala. „Je to jen příběh.“ Pokrčil rameny. „Legenda, podle níž kdysi existoval ještě jeden řád Víry, který se věnoval studiu Temných sil.“

„A ty jí tedy ani trochu nevěříš?“

„Dějiny se zabývá spíš bratr Kenis.“

„Temné síly.“ Princezna ta slova vyslovila tiše, jako by je ochutnávala. „Fascinující téma. Samozřejmě jsou to všechno jen pověry, ale v historických záznamech se vyskytují takřka neustále. Nedávno jsem šla do Velké knihovny a vyžádala jsem si všechny knihy, které se Temným silám věnují. Způsobila jsem tím menší poprask, protože se ukázalo, že většina starších knih zmizela.“

Vélin si vzpomněl, jak bratr Harlick házel v Padlém městě knihy do ohně. „A jak podle vás tato legenda souvisí s masakrem Principů?“

„O té nešťastné události se vypráví spousta historek. Dala jsem si tu práci, že jsem je všechny posbírala, samozřejmě diskrétně. Většinou jsou to nesmysly, přehánění, které s každým vyprávěním ještě narůstá, zvláště co se týká tvé účasti, bratře. Věděl jsi, žeš jednou rukou zabil deset vrahů, kteří měli všichni kouzelné meče, co vysávají krev padlých?“

„Nemohu říct, že bych si na něco takového vzpomínal, Výsosti.“

„Myslela jsem si to. Ale ať jsou to jakékoli nesmysly, v něčem se ta vyprávění shodují. Ve všech se nějakým způsobem vyskytují Temné síly a v těch nápaditějších i zmínky o Sedmém řádu.“

Navzdory vší své ostražitosti jí nemohl nepřiznat bystrou mysl. To, co dříve považoval za pouhou lstivost, bylo ve skutečnosti jednou ze stránek výrazného intelektu. Mnohokrát za poslední tři roky se snažil odhalit nějaký význam Harlickovy výpovědi v Padlém městě, spojit různé střípky informací k sobě. Jenže nic z toho do sebe nezapadalo: zjevná zrada

Principů na Víře, moc Jednookého, známý hlas té záhadné síly žijící v hlavě Hentese Mustora. Ať to zkoušel, jak chtěl, neviděl v tom žádnou spojitost. Neustále měl pocit, že mu něco uniká, nějaká podstatná věc, kterou nedokázala odhalit ani píseň krve. *Dokáže to snad ona? A pokud ano, můžu jejím informacím důvěřovat?* Představa, že by jí měl věřit, byla samozřejmě nesmyslná. Na druhou stranu, i nevěrohodné informace se mu mohly hodit.

„Na něco se vás zeptám, Výsosti,“ řekl. „Proč by muž oddaný učením přečetl knihu a pak ji okamžitě hodil do ohně?“

Princezna se nechápavě zamračila. „Má to s tím snad nějakou spojitost?“

„Ptal bych se, kdyby nemělo?“

„Ne. Pochybuji, že by ses mě ptal na cokoli, kdyby to nebylo nutné.“

Počet bojujících rytířů na kolbišti se zatím smrškl přibližně na tučt. Lord Darnel právě šermoval s baronem Bandersem. Tuhost jeho rezavějícího brnění zjevně nijak neomezovala šlechticovo odhodlání.

„Kdyby byl takový muž skutečně oddaný učením,“ navázala princezna, když Vélin na její předchozí poznámku nijak nereagoval, „považoval by pálení knih za neskutečný zločin. V minulosti už se knihy pálily, třeba král Lakril Šílený spálil na hranici všechny knihy ve Varinsholdu a prohlásil, že každý poddaný, který umí číst, je neloajlní a zaslouží si popravu. Naštěstí ho Šestý řád krátce poté sesadil z trůnu. Na druhou stranu bylo v jeho šílenství i trochu moudrosti. Hodnota knih spočívá v informacích v nich obsažených a informace jsou vždy nebezpečné.“

„Takže když spálíte knihu, odstraníte nebezpečí vyplývající z jejího obsahu.“

„Možná. Říkáš, že ten muž byl učený. Jak učený?“

Vélin zaváhal, nechtělo se mu Harlicka prozradit. „Kdysi působil ve Velké knihovně.“

„Tak to musel být hodně učený.“ Princezna našpulila rty. „Víš, že jsem žádnou knihu nečetla dvakrát? Nemusím. Každé slovo si dokonale pamatuju.“

Princezna mluvila věcným tónem, takže Vélin pochopil, že se nevychloubá. „To znamená, že muž se stejnými schopnostmi by si nebezpečnou knihu nemusel nechávat. Stačilo by mu ji jednou přečíst a všechny vědomosti v ní obsažené by si zapamatoval.“

Lyrna přikývla. „Možná se ten muž pokoušel informace zachovat, ne je zničit.“

To tedy byl Harlickův úkol. Ukradl z Velké knihovny knihy o Temných silách. Zničil je, aby ukryl jejich obsah, předtím si je však přečetl, aby ho ochránil. Ale proč?

„Nepovíš mi to, co?“ zeptala se princezna. „Kdo to byl. A kde jsi ho potkal.“

„Byla to jen taková podivná událost, jíž jsem se stal svědkem...“

„Vím, že náklonnost, kterou k tobě chovám, neopětuješ, bratře. Vím, že o mě nesmýšlíš nijak dobře. Ale můj názor na tebe se vždy zakládal na skutečnosti, že mi nelžeš. Tvá pravda může být krutá, ale vždy je to pravda. Pověz mi pravdu i teď, prosím.“

Když se jí podíval do očí, překvapeně zjistil, že se jí v nich třpytí slzy. *Jsou skutečné? Mohou být?* „Nevím, jestli vám mohu věřit,“ odpověděl jí stroze. „Kdysi jsme spolu spáchali ošklivou věc...“

„Já o tom nevěděla!“ zašeptala zlostně. Naklonila se k němu blíž a naléhavým tónem vyprávěla. „Linden za mnou sám přišel se svým šíleným nápadem na výpravu do Martišského lesa. Otec mi poručil, abych jeho snahu podpořila. Nic jsem Lindenovi neslíbila, milovala jsem ho tak, jako sestra miluje svého bratra. On mě ale miloval víc než kteroukoli sestru a slyšel jen to, co slyšet chtěl. Přísahám, že jsem nevěděla o tom, co můj otec ve skutečnosti chystá. Koneckonců jsi tam s ním jel *ty* a já věděla, že nejsi schopen vraždy.“ Z očí jí proudily slzy, které stékaly po její dokonale oválné tváři. „Mám své vlastní zdroje, Véline. Vím, že jsi ho nezavraždil, vím, že jsi ho ušetřil ošklivého konce. Tohle všechno ti říkám, protože mi teď musíš věřit. Musíš dbát na má slova. *Musíš* odmítnout, o co tě dnes můj otec požádá.“

„A o co mě požádá?“

„Princezno Lyrno Al Nierenová!“ ozval se silný hlas. Vůdčí hlas. Hlas krále. Vélin Januse neviděl už přes rok. Opět vypadal starší, vrásky v obličeji měl hlubší, měděnou hřívu jeho vlasů protkávaly další šedivé pramínky a o něco víc se hrbil. Pořád však měl královský hlas. Oba vstali a uklonili se. Teprve teď si všimli okolního ticha.

„Dcero královského rodu Al Nierenů,“ pokračoval král. „Princezno Sjednoceného království, druhá v následnictví na trůn.“ Zpod hermelínového pláště se vynořila štíhlá ruka posetá jaterními skvrnami a ukázala ke kolbišti za nimi. „Zanedbáváte své povinnosti.“

Když se Vélin otočil, uviděl, že lord Darnel klečí na jednom kolenu před královským altánem. Poražení rytíři okolo něj klopýtali pryč, některé z nich

odnášeli na nosítkách. Baron Banders ve svém rezavém brnění byl mezi nimi. Navzdory úslužné pokloně měl lord Darnel zvednutou hlavu a přilbu držel pod paží. Probodával Vélina pohledem plným prudké a znepokojující zuřivosti.

Lyrna si rychle utřela slzy z tváře a znovu se uklonila. „Odpusťte, otče,“ omluvila se nuceně lehkovážným tónem. „Už tak dlouho jsem s lordem Vélinem nemluvila...“

„Lord Vélín tady není kvůli vám, mladá dámo.“

Princeznu na kratičku chvíli ovládl vztek, rychle však jeho nápor překonala a přinutila se k úsměvu. „Samozřejmě.“ Otočila se, zvedla hedvábný šátek a pokynula lordu Darnelovi. „Výborný souboj, lorde.“

Lord Darnel se ztuhle uklonil, rukou ukrytou v rukavici si vzal šátek a viditelně sebou trhl, když princezna stáhla ruku dřív, než ji mohl políbit. Ustoupil a znovu upřel zlostný pohled na Vélina. „Tuším správně, lorde Véline,“ řekl hlasem rozechvělým zlobou, „že bratři Šestého řádu mají zakázáno účastnit se osobních soubojů?“

„Je to přesně tak, lorde.“

„Velká škoda.“ Rytíř se znovu uklonil Lyrně i králi a bez ohlednutí odkráčel.

„Zdá se, že jste v tom naleštěném chlapci vzbudil nenávist,“ podotkl král.

Vélín pohlédl králi do očí a uviděl v nich tutéž lstivou vypočítavost, kterou si pamatoval už od jejich prvního nepříjemného setkání. „Na nenávist jsem zvyklý, Veličenstvo.“

„My vás ale máme rádi, že ano, dcero?“ otočil se král k Lyrně.

Princezna s nečitelným výrazem přikývla, nic na to však neřekla.

„Možná až moc, zdá se. Když byla malá, obával jsem se, že bude mít příliš ledové srdce, aby si našla cestu k nějakému muži. Teď si však začínám přát, aby jí znovu zmrzlo.“

Vélín na rozpaky nebyl zvyklý a snášel je jen těžko. „Poslal jste pro mě, Veličenstvo.“

„Ano.“ Král ještě chvíli upřeně pozoroval Lyrnu. „Ano, poslal.“ Pak se otočil a ukázal ke vchodu do altánu. „Rád bych vás někomu představil. Dcero, prosím zůstaň tady a pokus se lidem připomenout, že navzdory tomu, že vystupujeme na veřejnosti, jsme jim pořád nadřazení.“

Princezna bez jakýchkoli emocí odpověděla: „Jistě, otče.“

Vélín poklekl na jedno koleno, přijal ruku, kterou mu nabídla, přitiskl k ní rty a znovu pocítil teplo její kůže. *I nevěrohodné informace se mohou*

hodit. „Výsosti,“ oslovil ji, když vstával, s plným vědomím královy přítomnosti. „Nejsem si jistý, že máte pravdu.“

„Pravdu?“

Jeho další krok byl v mnoha ohledech prohřeškem, porušil jím etiku, ale přesto přistoupil blíž k ní, políbil ji na tvář a zašeptal jí do ucha: „Temné síly nejsou jen pověry. Zjistěte si něco o jednookém muži ze západní čtvrti.“

* * *

„Chceš mě zkoušet, Mladý jestřábe?“

Vyšli spolu zadním vchodem z altánu. Až na dva strážce byli sami. Král těžce kráčel blátem, od něhož měl umazaný celý spodní okraj pláště. Vypadal menší než dřív, scvrklý stářím, hlavou sotva dosahoval Véliinovi k ramenům.

„Zkoušet vás, Veličenstvo?“ podivil se Vélín.

Král se k němu postavil čelem. „Nehraj si se mnou, chlapče!“ Probodl ho pohledem. „Nezkoušej to!“

Vélín jeho přímý pohled opětoval. Král byl možná pořád ještě sova, ale on už nebyl žádná myš. „Mé přátelství s princeznou Lyrnou vás uráží, Veličenstvo?“

„Ty se s ní nepřátelíš. Nemůžeš ji vystát a máš k tomu dobrý důvod.“ Král naklonil hlavu a přemýšlivě přimhouřil oči. „Chtěla tě ukázat tomu naleštěnému chlapci, vzbudit v něm žárlivost. Je to tak?“

Kešet. Vélín si vzpomněl, co mu říkala v Al Hestianově zahradě. *Lhářův útok. Jeho principem je skryt skutečnou strategii za nějakou jinou.* Lord Darnel byl zástěrkou, něco, co její otec očekával. *Musíš odmítnout, o co tě dnes můj otec požádá.*

Vélín pokrčil rameny. „Nejspíš ano.“

„Cos jí to řekl? Víím, že jsi ji nechtěl políbit.“

Vélín se rozpačitě pousmál. „Řekl jsem jí, že krása pomíjí. Stejně jako příležitost.“

Král zabručel a dál se shrbeně ploužil blátem. „Neměl jsi ji tolik dráždit. Z vás dvou se nesmí stát nepřítel. V zájmu království, rozumíš?“

„Rozumím, Veličenstvo.“

„Nevezme si ho, co?“

„Velmi o tom pochybuji.“

„Já to věděl.“ Král si unaveně povzdech. „Kéž by ten kluk nebyl takový pitomec. Mít chytrou dceru je tak těžké. Když se rozum spojí s takovou

krásou, je to proti přírodě. Podle mé zkušenosti oplývají skutečně krásné ženy buď velkým šarmem, nebo neskutečnou záští. Její matka, má drahá zesnulá královna, byla vyhlášená krasavice a měla v sobě tolik záští, kolik bys jen čekal, ale příliš moudrosti naštěstí nepobrala.“

Tohle není otevřenost, pomyslel si Vélin. Jen další maska. Předstírá upřímnost, aby si mě získal pro svůj další plán.

Došli k bohatě zdobenému kočáru. Vyřezávané dřevo se třpytilo zlatem a okna kryly závěsy z černého sametu. Do kočáru byli zapřaženi čtyři šediví grošáci. Král mu naznačil, že má otevřít dveře, s námahou nastoupil dovnitř a pokynul mu, aby ho následoval. Pak se usadil do měkké kožené sedačky a zaklepal kostnatým prstem na stěnu. „Do paláce! Ne moc rychle.“

Zvenčí se ozvalo švihnutí biče a kočár se s trhnutím rozjel. „Byl to dar,“ vysvětlil král. „Kočár, i s koňmi. Od lorda Al Telnara, pamatuješ si ho?“

Vélin si vzpomněl na dobře oblečeného muže, kterého viděl na jednání rady. „Ministr dílen.“

„Ano. Jízlivý tupec, co? Chtěl po mně, abych cumbrélinskému krajskému knížeti zabavil čtvrtinu půdy jako trest za povstání vedené jeho bratrem. Samozřejmě byl připraven šlechetně se ujmout břemene poručnictví i všech výnosů. Poděkoval jsem mu za kočár a zabavil jsem čtvrtinu jeho půdy. Výnosy jsem daroval krajskému knížeti Mustorovi. Měly by mu vystačit na víno i děvky na pár let. Připomněl jsem lordu Al Telnarovi, že správného krále si nelze koupit.“

Král zalovil pod svým pláštěm a vytáhl kožený váček veliký asi jako jablko. „Tady.“ Hodil váček Vélinovi. „Víš, co to je?“

Vélin váček otevřel a uviděl velký modrý kámen s šedými žilkami. „Lazurit. Hodně veliký.“

„Ano, ten největší, jaký byl kdy nalezen. Našli ho v dolech v Severních provinciích zhruba před sedmdesáti lety, kdy tam můj dědeček, dvacátý asrélnský kníže, postavil věž a založil první kolonii. Víš, jakou má cenu?“

Vélin si znovu prohlédl kámen, od jehož hladkého povrchu se odráželo světlo lucerny. „Bude to hodně peněz, Veličenstvo.“ Zatáhl váček a podal ho zpět králi.

Stařec nechal ruce pod pláštěm. „Nechej si ho. Dar od krále pro jeho nejceněnějšího rytíře.“

„Netoužím po bohatství, Veličenstvo.“ *Ani mě si nelze koupit.*

„Dokonce i bratr Šestého řádu možná jednoho dne bude potřebovat majetek. Prosím, ber ho jako talisman.“

Vélin vrátil kámen do váčku a přivázal si ho k opasku.

„Lazurit,“ pokračoval král, „je nejcennější nerost na světě. Lidé všech národů jsou ochotni za něj zaplatit obrovské částky. Alpírané, Volaři, kupečtí králové z Dálného západu. Drží si lepší cenu než stříbro, zlato nebo diamanty a jeho největší naleziště jsou v Severních provinciích. Království samozřejmě překypuje i dalším bohatstvím, cumbrélinským vínem, asrélinkou ocelí a tak dále, ale právě díky lazuritu jsem vybudoval svoji flotilu a ustanovil královskou armádu, dva pilíře, na nichž stojí jednota tohoto království. A Pán věže Al Myrna mi hlásí, že ložiska lazuritu se začínají vyčerpávat. Během dvaceti let už ho bude tak málo, že nebude stačit ani na výplaty horníkům. A co pak budeme dělat, Mladý jestřábe?“

Vélin pokrčil rameny, ekonomika nepatřila k jeho silným stránkám. „Jak říkáte, Veličenstvo, království oplývá i jiným bohatstvím.“

„To ale nebude stačit, pokud na šlechtice i na prostý lid neuvalíme takové daně, že budou mít chuť pověsit mě i mé děti z hradeb paláce. Viděl jsi sám, jak tahle země dokáže být nepokojná, i když ji královská armáda drží pohromadě. Představ si to krveprolití, kdyby jí nebylo. Kdepak, potřebujeme další zdroje, potřebujeme koření a hedvábí.“

„A kde ho vezmeme, Veličenstvo?“

„Hlavní obchodní trasy s kořením a hedvábím protínají Erinejské moře. Koření připlouvá z jižních částí Alpírského císařství, hedvábí zase z Dálného západu. A vše končí v alpírských přístavech na severním pobřeží císařství. Každá loď, která tam zakotví, za to musí císaři zaplatit a dát mu podíl ze svého nákladu. Alpírští obchodníci na tom výrazně zbohatli, někteří jsou dokonce majetnější než kupečtí králové ze západu. A všichni odvádějí císaři podíly.“

Ve Vélinovi rostlo znepokojení. *To přece nemůže myslet vážně.* „Vy snad chcete tento obchod odlákat do našich přístavů?“ dotázal se.

Starý král zavrtěl hlavou. „Našich přístavů je málo a nejsou veliké. Navíc je bičují časté bouře a leží příliš daleko na severu, aby zaujaly takové množství obchodníků. Jestli něco chceme, musíme si to vzít.“

„Veličenstvo, o dějinách toho nevím mnoho, ale nevybavuji si jedinou příležitost, kdy by naše království nebo některý z krajů ohrožovala alpírská invaze nebo dokonce nájezdy. Mezi našimi národy nepanuje žádné napětí. A katechismy nás učí, že válka je ospravedlnitelná jedině obranou půdy, života či Víry.“

„Alpírané jsou vyznavači bohů, ne snad? Celé císařství popírá naši Víru.“

„Víra může být jedině přijata, nikoli nucena, zvláště ne celému císařství.“

„Jenže oni se chystají přivést své bohy na naše území a podkopávat naši Víru. Jejich zvědové přestrojení za obchodníky jsou všude, tiše rozšiřují popíračské vyznání a zneužívají naši mládež v Temných rituálech. A jejich armáda celou tu dobu roste a císař staví další lodě.“

„Je něco z toho pravda?“

Král se pousmál a v sovích očích se mu zablýsklo. „Bude.“

„Vy čekáte, že celé království tomu nesmyslu uvěří?“

„Lidé vždy věří, čemu chtějí, ať je to pravda, nebo ne. Jen si vzpomeň na masakr Principů, kolik Popíračů a domnělých Popíračů lidé povraždili jen na základě nějakých zvěstí. Dej jim tu správnou lež a oni jí uvěří.“

Vélin si krále mlčky prohlížel, zatímco kočár rachotil po dlážděných ulicích severní čtvrti. Z toho, co si s jistotou uvědomil, mu běhal mráz po zádech. *On nelže, skutečně se to chystá udělat.* „A co chcete ode mě, Veličenstvo? Proč mi to říkáte?“

Král rozpráhl kostnaté ruce. „Potřebuji přece tvůj meč. Jen těžko bych mohl jít do války bez toho nejslavnějšího válečníka v celém království, ne? Co by si asi lid pomyslel, kdybys odmítl namířit svůj meč Víry proti popíračskému císařství?“

„Vy očekáváte, že povedu válku proti lidem, kteří s našim královstvím nemají žádné spory, jen na základě lži?“

„Přesně to očekávám.“

„A proč bych to měl udělat?“

„V loajalitě je tvoje síla.“

Vélinovi se vybavila Al Hestianova popelavá tvář, z níž ránou na krku vyprchávala veškerá krev... „Loajalita je jen další lež, jejíž pomocí zaplétáte neopatrné do svých plánů.“

Král se zamračil. Zpočátku vypadal nazlobeně, pak se ale rozesmál. „Samozřejmě že je. K čemu si myslíš, že je dobrý královský úřad?“ Jeho pobavení ho rychle opustilo. „Zapomínáš na naši dohodu. Já rozkazuji a ty konáš. Vzpomínáš?“

„Naši dohodu už jsem porušil, Veličenstvo. Nesplnil jsem váš rozkaz v Martišském lese.“

„A přesto odešel Linden Al Hestian za hranice světa a vyprovodil ho tam tvůj nůž.“

„On trpěl. Musel jsem ukončit jeho bolesti.“

„Ano, to bylo velmi příhodné.“ Král podrážděně máchl rukou, to téma už ho zjevně unavovalo. „Na tom nesejde, dodržel jsi dohodu. Jsi můj, Mladý jestřábe. Tvé spojení s řádem je pouhý klam, víš to stejně dobře jako já. Já rozkazuji, ty konáš.“

„Ne v případě Alpírského císařství. Pokud mi nedáte lepší důvod, než je nedostatek lazuritu.“

„Ty se mi stavíš na odpor?“

„Přesně tak. Nechte mě popravit, jestli musíte. Nebudu nijak vystupovat na svoji obranu. Ale z vašich plánů už jsem unavený.“

„Nechat tě popravit?“ Janus znovu vyštěkl smíchy, tentokrát ještě hlasitěji než prve. „Jak šlechetné, zvláště když dobře víš, že něco takového nemůžu udělat, protože bych tím rozpoutal lidová povstání a válku s představiteli Víry. Navíc si myslím, že moje dcera má už tak dost důvodů mě nenávidět.“

Král náhle roztáhl závěs na okénku a jeho tvář se celá rozjasnila. „Vida, pekárna vdovy Nornahové.“ Znovu zaklepal na střechu kočáru a zvedl svůj královský hlas. „ZASTAVTE!“

Vystoupil z kočáru, mávnutím ruky odmítl pomoc dvou vojáků jezdecké gardy, kteří ho doprovázeli, a usmál se na Vélina skoro jako přerostlé dítě. „Pojď se mnou, Mladý jestřábe. Mají tady nejlepší pečivo v celém městě, možná i kraji. Dopřej starci trochu potěšení.“

V pekárně vdovy Nornahové bylo teplo a vzduch byl prosycen vůní čerstvého chleba. Když uviděla krále, rychle přispěchala od svého pultu. „Veličenstvo! Sire! Znovu jste můj skromný podnik poctil návštěvou!“ rozplývala se, nešikovně se ukláněla a odstrkovala ohromené zákazníky stranou. „Ustupte! Ustupte králi!“

„Paní.“ Když král pekařce políbil ruku, červené tváře jí zrudly ještě víc. „Přece si nemohu nechat ujít příležitost pochutnat si na tvém pečivu. A tady lord Vélín je na ně také zvědavý. K dortům se moc často nedostane, že ano, bratře?“

Vélín se díval, jak se pekařka opájí pohledem na krále a jak po nich zákazníci, klečící na jednom kolenu, zvědavě pokukují. Skoro je za to podlézání nenáviděl. „Zatím jsem mnoho dortů neochutnal, to je pravda, Veličenstvo,“ odpověděl a doufal, že v jeho hlase není patrné rozhořčení.

„Nemáš tady nějakou místnost, kde bychom si mohli v klidu vychutnat tvé zboží?“ zeptal se král vdovy. „Nerad bych v tvém podniku dál působil rozruch.“

„Jistě, Veličenstvo. No jistě.“

Odvedla je za pekárnu do místnosti využívané jako skladiště. Kromě polic plných zavařovacích sklenic a pytlů s moukou byla vybavená i stolem se židlemi. U něj seděla kyprá žena v křiklavých šatech z nějakého levného materiálu. Vlasy měla obarvené načerveno, na rtech šarlatovou rtěnku a v hlubokém výstřihu její haleny se skvělo mohutné poprsí. Když král vstoupil, vstala a předvedla dokonalou poklonu. „Veličenstvo.“ Měla hrubý hlas a přízvuk člověka z ulice.

„Derlo,“ pozdravil ji král a pak se otočil k pekaře. „Dal bych si jablečné taštičky, paní Nornahová. A trochu čaje, jestli mohu.“

Vdova se uklonila a odešla z místnosti. Pevně za sebou zavřela dveře. Král se posadil a naznačil kypré ženě, aby vstala. „Derlo, to je lord Vélín Al Sorna, známý bratr Šestého řádu a královský rytíř. Vélíne, toto je Derla, neznámá děvka a neocenitelná špionka v mých službách.“

Žena si Vélina zkoumavě prohlédla. Na rtech jí hrál lehký úsměv. „Těší mě, lorde.“

Vélín pokývl na pozdrav. „Paní.“

Její úsměv se rozšířil. „To těžko.“

„Ty své triky na něj ani nezkoušej, Derlo,“ napomenul ji král. „Bratr Vélín je skutečný služebník Víry.“

Žena zvedla namalované obočí a našpulila rty. „Škoda. Lidi z řádů bejvaj nejlepší zákazníci. Zvláště ze Třetího, ty knihomolové jsou pěkně nadržená banda.“

„Je rozkošná, co?“ zeptal se král. „Žena bystré mysli, ale bez skrupulí. A občas také slušná násilnice. Kolikrát že jsi bodla toho kupce, Derlo? Už jsem to zapomněl.“

Vélín si pozorně prohlížel Derlin obličej. Neviděl v něm žádnou lstivost. „Asi padesátkrát, Veličenstvo.“ Spiklenecky mrkla na Vélina. „Chtěl mě umlátit k smrti a pak mě mrtvou vojet.“

„Ano, byl to pěkný zvrhlík,“ uznal král. „Ale bohatý a u soudu hodně oblíbený. Když jsem poznal, jak užitečná bys mi mohla být, nebylo snadné zosnovat tvoji údajnou sebevraždu a dostat tě na svobodu.“

„Taky že vám to nikdy nezapomenu, Veličenstvo.“

„To doufám. Vidíš, Vélíne, k práci krále patří i hledat mezi svými poddanými talentované osobnosti a využívat je ke svému prospěchu. V každém kraji mám několik takových, jako je Derla, kteří podávají svá hlášení přímo mně. Dostávají za to dost peněz a dobrý pocit z toho, že

přispívají k bezpečí v království.“ Král najednou vypadal unaveně. Podepřel si bradu rukou a mnul si přivřené oči. „Zopakuj lordu Vélinovi své hlášení z minulého týdne,“ požádal Derlu.

Ta přikývla a začala hovořit formálním, nacvičeným tónem. „Sedmého dne měsíce Prensúru jsem byla v uličce za hospodou U Řvoucího Iva a pozorovala jsem dům, o kterém vím, že ho často navštěvují Popírači ze sekty Stoupajících. Krátce před půlnocí do domu začalo přicházet větší množství lidí. Mezi nimi byli i vysoký muž a žena s asi patnáctiletou dívkou, kteří přišli společně. Když vešli do domu, pronikla jsem dovnitř šachtou na uhlí vedoucí do sklepa. Ze sklepení jsem slyšela, jak se v místnosti nade mnou odehrávají popíračské rituály. Asi po dvou hodinách jsem pochopila, že setkání se chýlí ke konci, a tak jsem šachtou vyšplhala zpět do uličky a viděla jsem ty tři osoby zase společně odcházet. Ten vysoký muž mi byl povědomý, a proto jsem se rozhodla, že je budu sledovat. Šli až do severní čtvrti, kde vstoupili do velikého domu naproti mlýnu u Zákruťy pozorovatele. Když muž vstoupil do domu, poznala jsem v něm ve světle domovních lamp lorda Kralyka Al Sornu, bývalého Pána bitev a Prvního královského rytíře.“

Pozorovala Vélina lhostejným pohledem prostým strachu nebo znepokojení. Král si líně mnul šedivou bradku. „Takové to nebylo vždycky, víš?“ ozval se. „S Popírači. Když jsem byl chlapec, žili mezi námi. Měli jsme se před nimi na pozoru, ale tolerovali jsme je. Můj první učitel šermu byl Pátrač a byl to vynikající muž. Řády před nimi varovaly, ale nikdy se nesnažily o zákaz jejich praktik. Koneckonců jsme národem utečenců, k těmto břehům nás před mnoha staletími vyhnali ti, kteří by nás jinak kvůli naší Víře a našim bohům vyvraždili. Víra byla vždy dominantním vyznáním, prvním mezi všemi, ale ostatní s ní žili v míru, a přestože se mezi služebníky Víry našli tací, kterým se to nelíbilo, většině lidem to nevadilo. Jenže pak přišla Rudá ruka.“

Král ukázal na několik rudých skvrn na svém krku a ponořil se do vzpomínek. „Té nemoci se říkalo Rudá ruka kvůli skvrnám, které zanechávala na kůži. Jako by člověka sevřely okolo krku neviditelné pařáty. Jakmile se skvrny objevily, člověk měl smrt jistou. Jen si to představ Vélino, během několika měsíců byla celá země zpustošená. Pomysli na všechny, které znáš, muže, ženy, děti, bohaté nebo chudé, na tom nesejde. Představ si, že polovina z nich náhle zemřela. Představ si, že zemřeli na ničivou chorobu, která je nutila v bolestech a křiku zvracet své vnitřnosti.

Těla se skládala na hromady jako snopy obilí, nikdo nebyl v bezpečí, jediným vyznáním se stal strach. To nemohla být jen další vlna moru, tohle ne. Musela to být práce Temných sil. A tak svou pozornost obrátíš k Popíračům. Trpěli stejně jako my, ale protože jich bylo méně, zdálo se, že i jejich ztráty jsou menší. Davy lidí pročesávaly města i pole, lovily a vraždily. Některé sekty byly úplně vyhlazeny a jejich vyznání jednou provždy zmizela ze světa, ostatní se skryli někde v ústraní. Když řádění Rudé ruky přešlo, zůstala jen Víra a cumbrélinský bůh. Ostatní věřící se schovávali, uctívali svá vyznání tajně a už nikdy se nezbavili strachu, že je někdo objeví.“

Král se vrátil do přítomnosti a s chladnou vypočítavostí si Vélina prohlížel. „Zdá se, že tvůj otec si našel nezdravého koníčka, Mladý jestřábe.“

Píseň krve se vrátila, rozezněla se hlasitou a drsnou melodií. Tak silně ji Vélín ještě nikdy neslyšel a její význam mu byl jasnější než kdy dřív. V téhle místnosti číhalo velké nebezpečí. Nebezpečí plynoucí z informací, které získala tahle slídivá šlapka. Nebezpečí plynoucí z králových intrik. Ale ze všeho nejvíc nebezpečí plynoucí z písně krve, která ho nabádala, aby je oba zabil.

„Já nemám otce,“ zachrčel.

„Možná. Ale máš sestru. Je trochu mladá na to, aby ji Čtvrtý řád poctil svou péčí v Černé kobce a pak ji s vyříznutým jazykem pověsil na hradby. Společně s její matkou, která by visela hned ve vedlejší kleci. Mumlaly by na sebe nesrozumitelné nesmysly, dokud by je neoslabil hlad a nezačaly by je zaživa ožírat krkavci. Chtěl jsi lepší důvod. Tady ho máš.“

Tmavé oči, stejné jako ty jeho, a malé ruce svírající kytičku zimního jasmínu. *Máma mi říkala, že budeš žít s námi a budeš můj bratr...*

Píseň krve už doslova vyla. Ruce mu cukaly. *Ještě nikdy jsem nezabil ženu, říkal si. Ani krále.* Když se díval, jak stařec zívá a mne si rozbolavělá kolena, došlo mu, jak snadné by bylo chytit ho pod tím jeho křehkým krkem a zlomit ho jako větvičku. Jak *uspokojivé* by to bylo...

Zaťal pěsti, uklidnil cukání v rukou a ztěžka se posadil ke stolu.

A píseň krve utichla.

„Nakonec tady na pečivo asi nezůstanu,“ řekl král a namáhavě se zvedl. „Dej si i za mě.“ Pak položil Vélinovi na rameno svou kostnatou ruku. *Soví pařát.* „Předpokládám, že ti nemusím vysvětlovat, co máš odpovědět, až se tě Princip Arlyn zeptá na tvůj názor.“

Vélin se na něj ani nepodíval ve strachu, že by se píseň krve mohla vrátit, a jen ztuhle přikývl.

„Výborně. Derlo, ještě tady prosím zůstaň. Jsem si jistý, že lord Vélin bude mít další otázky.“

„Jistě, Veličenstvo.“ Když odcházel, znovu se mu předpisově uklonila. Vélin zůstal sedět u stolu.

„Smím se posadit, lorde?“ zeptala se ho Derla.

Vélin nic neřekl a ona si sedla naproti němu. „To je docela čest, potkat tak uznávaného lorda, jako jste vy,“ pokračovala. „Už u mě byla spousta lordů. Jeho Veličenstvo se vždycky zajímá o jejich choutky, čím nechutnější, tím líp.“

Vélin dál mlčel.

„Jsou všechny ty historiky o vás pravdivý?“ mluvila dál. „Když vás teď vidím, říkám si, že by mohly bejt.“ Čekala na jeho odpověď, a když pořád žádná nepřišla, nepohodlně se zavrtěla. „Tý vdově to s těma dortíkama nějak trvá.“

„Žádné dorty nebudou,“ řekl jí Vélin. „A já nemám žádné otázky. Nechal tě tady, abych tě mohl zabít.“

Když se jí podíval do očí, konečně v nich uviděl nějaký upřímný pocit: strach.

„Vdova Nornahová určitě umí v tichosti odklízet mrtvoly,“ rozvíjel Vélin svoji úvahu. „Řekl bych, že sem za ty roky dovedl už spoustu nic netušících bláznů. Bláznů, jako jsme my dva.“

Derla pohlédla ke dveřím, pak se mu znovu podívala do očí. Zkroutila rty a polkla urážky a provokace. Věděla, že by proti němu neměla nejmenší šanci. „Nejsem bezbranná.“

„V živůtku máš schovaný nůž a další na zádech. A jehla, co máš ve vlasech, bude taky asi docela ostrá.“

„Sloužím králi Janusovi věrně a dobře už nejmíň pět let...“

„To ho nezajímá. Informace, které máš, jsou příliš nebezpečné.“

„Mám prachy...“

„Já žádné bohatství nepotřebuju.“ Váček s lazuritem ho tížil u opasku. „Ani trochu.“

„Dobře.“ Derla se opřela na židli, sklouzla rukama ke svým bokům a zvedla si sukni nad kolena. Na rtech jí znovu zahrál mírný úsměv, o nic upřímnější než předtím. „Tak mi aspoň prokaž tu laskavost a vojeď mě už před smrtí, ne až po ní.“

Vélinovi odumřel smích na rtech. Uhnul pohledem a sepjal ruce na stole. „Přede mnou jsi v bezpečí, ale před ním ne. Měla bys odejít z města, a jestli můžeš, tak i z království. Už nikdy se nevracej.“

Derla se pomalu zvedla, ostražitě šla ke dveřím a sáhla po klice. Druhou ruku měla za zády a bezpochyby v ní svírala nůž. Když zmáčkla kliku, zastavila se. „Váš otec může být na svého syna hrdý, lorde.“ Vzápětí byla pryč a dveře na mizerně namazaných pantech se za ní zavřely.

„Já nemám otce,“ řekl Vélin tiše do prázdné místnosti.

Kapitola tři

Dál od alpírského pobřeží buš ustoupila nepřekročitelné poušti bičované ostrým jižním větrem. Ten unášel písek v oblacích prachu, které se nad dunami vznášely jako přízraky. Armáda se držela na okraji pouště. Postupovala k Untéši v útvaru táhnoucím se více než dvě míle. Když Vélin pozoroval vojsko, vzpomněl si na obrovského hada, který jednou utekl z klece na lodi z Dálného západu. Ležel natažený na celou šířku paluby a šupiny se mu ve slunci leskly jako teď kopí královské armády.

Vélin seděl na vrcholu kamenitého pahorku několik mil před hlavní kolonou a upíjel ze své polní láhve. Plivanec zatím nedaleko okusoval skromné listy pouštního porostu. Frentis a jeho muži z průzkumné jednotky, kteří přežili bitvu u pláže, byli rozestavení po pahorku a sledovali východní horizont.

Vélin vzpomínal na bitvu, která se odehrála před dvěma dny, na muže v bílém brnění a na skupinu, která si přišla pro jeho tělo. Byli to čtyři přísně se tvářící císařští vojáci, kteří se zjevili na okraji pouště a žádali slyšení u Pána bitev. Al Hestian jim vyjel naproti s dalšími vysoce postavenými muži v zádech a přivítal je podle etikety. Alpírané jeho chování nevěnovali pozornost a zůstali v sedlech. Zrovna jim předčítal královo rozhodnutí o anexi tří měst – Untéše, Linéše a Marbellitu – když ho jeden z vojáků přerušil uprostřed věty. Byl to urostlý muž s popelavě šedými vlasy, který mluvil téměř bezchybně jazykem království. „Nech si ty řeči, Seveřane. Přišli jsme si pro tělo *Eruhina*. Vydej nám ho, nebo nás zabij, bez něj neodejdeme.“

Al Hestian znejistěl a v obličeji zrudl vzteky. „Co to je, ten *Eruhina*?“

„Ten muž v bílém,“ vysvětlil Vélin. Nikdo ho sice k jednání nepřizval, ale přesto se ke skupině přidal. Věděl, že Pán bitev se nebude obtěžovat posílat ho pryč, ne v takové chvíli, jakou je první setkání s nepřítelem. „*Eruhina*, ano?“ zeptal se důstojníka.

Ten ho upřeně pozoroval, přešel ho očima od hlavy až k patě a zapátral v jeho obličeji. „Byl jsi to ty? To tys ho zabil?“

Vélin přikývl. Jeden z jezdců něco zavrčel a začal vytahovat šavli, ale šedovlasý muž ho zastavil přísným rozkazem.

„Kdo to byl?“ zeptal se Vélin.

„Jmenoval se Seliesen Maxtor Aluran,“ odpověděl voják. „*Eruhin*, ve vašem jazyce Nadějný. Zvolený dědic císaře.“

„Vyřídíte císaři naši lítost,“ vložil se do hovoru Pán bitev. „Taková ztráta je jistě bolestná, ale my jsme si přišli jen pro to, co nám po právu...“

„Přišli jste sem dobývat a rabovat, Severane,“ odsekl šedovlasý muž. „V této zemi najdete jen smrt. Žádná další jednání ani rozhovory nebudou, všechny vás pobijeme, jako jste vy zabili našeho Nadějného. Nečekejte žádné slitování. A teď nám vydejte jeho tělo.“

Lord Darnel si přihnul z čutory, poválel víno v ústech a plivl ho ke kopytům koně císařského důstojníka. „Porušuje pravidla vyjednávání svými nestydatostmi, lorde,“ podotkl směrem k Al Hestianovi. „Zaslouží si smrt.“

„Tak to ne.“ Vélin popohnal koně mezi obě skupiny a otočil se k šedovlasému muži. „Doprovodím vás k jeho tělu.“

Když je vedl k mrtvole, cítil na sobě hněv Pána bitev i nenávist lorda Darnela. Vzpomněl si na něco, co mu řekl Princip Arlyn. *Muži, kteří milují jen sami sebe, nesnášejí ty, kdo zastíní jejich slávu.*

Vojáci seskočili ze sedel a naložili ostatky Nadějného na soumara. Šedovlasý muž tělo pevně připoutal ke koni popruhy a otočil se k Vélinovi. V očích se mu leskly slzy. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se ostře.

Vélin neviděl žádný důvod, proč by mu to nemohl říct. „Vélin Al Sorna.“

„Tvá ohleduplnost nemůže nijak otupit moji nenávist, Véline Al Sorno, *Eruhin Makhtar*, Vrahu Nadějného. Má čest mi velí, abych si sám vzal život, nenávist mě ale bude držet naživu. Odteď budu dýchat jen za jediným účelem: stát se svědkem tvého konce. Jmenuji se Neliesen Nester Hevren, kapitán Desáté kohorty císařské armády. Nezapomeň.“

S tím on i jeho druhové nasedli na koně a odcválali.

Někdy si Víra žádá vše, co máme. Další Principova slova. Vyslovil je loni v zimě, když se s Vélinem procházel po zasněženém cvičišti a naslouchal jeho názoru na králův plán. Toho dne bylo chladno, chladněji než je pro měsíc Weslín obvyklé. Učedníci se potáceli ve sněhu, běhali, bojovali a snášeli od svých mistrů rány bičem.

„Tato válka bude jiná než všechny předchozí,“ varoval ho Princip. Dech se mu srážel u úst. „Bude to velká oběť. Mnozí naši bratři se nevrátí. Rozumíš tomu?“

Vélin přikývl. Poslouchal Principa už dlouho a zjistil, že už neví, co říct.

„Ty se ale musíš vrátit Véline. Bojuj tak udatně, jak bude nutné, zabij tolik mužů, kolik bude třeba. Nehleď na to, kolik mužů a tvých bratrů

padne, ty se vrátíš do království.“

Vélin znovu přikývl a Princip se usmál. Něco takového u něj naposledy spatřil tehdy před lety, když ho viděl poprvé u brány kláštera. Všiml si, že s úsměvem působí jako stařec, protože se mu okolo očí a rtů vytvářejí tenké vrásky. Nikdy dřív staře nevypadal.

„Někdy mi tolik připomínáš svoji matku,“ povzdechl si Princip smutně, pak se otočil a odešel. Jeho vysoká postava se pohybovala sněhem bez nejmenšího zaváhání.

Šrám za ním vyběhl na pahorek. Od tlapek se mu zvedaly obláčky prachu. V zubech držel zajíce. V buši se dařilo velkým zajícům s širokýma nohama a stejně jako Šrám, i vojáci královské armády se rychle naučili tuto snadnou kořist lovit. Otrokářský pes hodil zajíce Vélinovi k nohám a ostře, krátce zaštěkal.

„Díky, ty troubo.“ Vélin ho podrbl na krku. „Ale můžeš si ho nechat.“ Zvedl zajíce a hodil ho z kopce. Šrám radostně zakňučel a rozběhl se za ním.

„Většinou ho necháváš v klášteře, když vyrážíme na výpravu,“ řekl Frentis. Posadil se a odzátkoval svoji láhev.

„Napadlo mě, že by ocenil nová loviště.“

„Takže to byl císařův syn?“ zeptal se Frentis. „Ten muž v bílém brnění.“

„Jeho zvolený dědic. Vypadá to, že císař si svého nástupce vybírá mezi poddanými.“

Frentis se zamračil. „A jak to dělá?“

„Nejspíš to má co do činění s jejich bohy.“

„Jeden by si myslel, že vybere někoho, kdo umí líp bojovat. Vždyť ten řnouma pořádně neuměl ani sedět na koni.“ Navzdory bratrovu zlehčování Vélin vycítil jeho znepokojení. „Neměl tam co dělat.“

„Nedělej si o mě starosti, bratře.“ Usmál se na Frentise. „Až tolik mě z toho srdce netíží.“

Frentis kývl a rozhlédl se po poušti táhnoucí se daleko k jihu. „Nechápu, proč král po tomhle místě tolik touží. Vždyť je to jenom prach a křoví. Co jsme přistáli, neviděl jsem jediný strom.“

„Přišli jsme sem vzít si, co nám podle starodávné smlouvy po právu náleží, a pomstít zlo, které na nás napáchalo popíračské císařství.“

„No jo, to mě taky zaráží. Víš, jediní Alpířani, které jsem kdy viděl, byli námořníci a obchodníci v okolí přístavu. Nosili směšné oblečení, ale jinak se v ničem nelišili od jiných námořníků a obchodníků. Stejně jako ostatní se

honili za děvkami a penězi, jen o něco slušněji. Nevzpomínám si, že by kohokoli z mých kamarádů na ulici unesli a mučili při Temných rituálech. Samozřejmě až na mě, ale Jednooký nebyl Alpíran.“

„Chceš zpochybňovat slovo krále, bratře?“

Frentis zajel rukama pod svůj plášť, bezpochyby si znovu osahával změř jizev. „Jeho i slovo všech ostatních, když si myslím, že je to třeba.“

Vélin se zasmál. „Dobře, dělej to tak i dál.“

„Lorde!“ zavolal na něj jeden ze zvěďů, který stál a ukazoval k východu.

Vélin se přesunul na druhou stranu pahorku a zahleděl se do dálky. Neviděl nic než horký vzduch vlnící se nad rozpálenou pouští. „Po čem se to vlastně mám dívat?“

„Já to vidím.“ Frentis držel před očima dalekohled. Byl to drahý předmět, vyrobený z mosazi pokryté žraločí kůží. Vélin se rozhodl, že se nebude ptát, kde ho získal, ačkoli si vzpomínal, že kapitán meldenejské lodě, která je dopravila k pobřeží, vlastnil něco podobného. Stejně jako Barkuse, ani Frentise nikdy úplně neopustil jeho zlodějský instinkt.

„Kolik?“

„Víš, že odhady mi moc nejdu, bratře. Ale ať se propadnu, jestli jich tam není stejně jako nás a ještě třikrát tolik.“

* * *

„Je mi jasné, že víte, kde je.“ Pohled Pána bitev zatemňovala nekonečná nenávist.

„Lorde?“ Vélin byl pohlčen tím výjevem v poušti před nimi. Tisíce alpírských vojáků nastoupených v útočné formaci postupovaly přímo k nim. Pán bitev rozkázal Vélinovi, aby nechal nastoupit celý svůj regiment a vyvěsil jejich standartu na co nejvyšší žerd'. Na západním svahu, mimo dohled Alpíranů, stálo pět tisíc cumbrelínských lučištníků. Oficiálně to byl příspěvek krajského knížete Mustora k tažení, který měl posloužit jako důkaz loajality po události, jež vešla do dějin jako Povstání uzurpátora, ve skutečnosti však šlo o žoldnéře, kteří prodávali své schopnosti přímo králi. Nebyl mezi nimi jediný cumbrelínský šlechtic. Na druhé straně pahorku byla ve čtyřech řadách nastoupená pěchota královské armády. Vzadu čekalo nilsélinské mužstvo pěti tisíc mužů lehké pěchoty s deseti tisíci jezdci královského vojska na pravém křídle a renfélinskými rytíři na levém. Za nimi byly seřazeny čtyři jezdecké roty Šestého řádu vedle prince Malcia, který vedl tři roty královské jezdecké gardy. Byla to největší armáda, jakou

kdy Sjednocené království vyslalo do boje, a chystala se na svoji první velkou bitvu, což ovšem Pána bitev zjevně ani trochu nezajímalo.

„Ten smrad, co mi to udělal.“ Al Hestian zvedl pravou ruku. Hák vystupující z kožené násady kryjící pahýl se zaleskl na slunci. Upřeně zíral na Vélina a blížící se alpírská armáda ho nechávala zcela chladným. „Al Sendal, vím, že ho nesežrala žádná pohádková stvůra.“

Vélina překvapilo, že se Pán bitev postavil na vrchol pahorku, ačkoli mu poskytoval dobrý výhled na bitevní pole. Víc však byl překvapen jeho volbou příležitosti, při níž dal průchod svému pocitu křivdy. „Lorde, tento rozhovor by snad mohl počkat...“

„Vím, že smrt mého syna nebyla žádná rána z milosti,“ pokračoval Pán bitev. „Vím, kdo usiloval o jeho život, a vím, že vy jste byl jeho nástrojem. Já Al Sendala najdu, to si buďte jistý. Srovnám s ním účty. A až králi vyhrajou tuhle válku, srovnám účty i s vámi.“

„Lorde, kdybyste tolik netrval na vraždění bezbranných zajatců, měl byste pořádně svoji ruku a já svého bratra. Váš syn byl můj přítel a já mu vzal život, abych ho ušetřil bolesti. Král je s mým postupem v obou případech spokojen a jako služebník Koruny a Víry už nemám ani k jedné z těch věcí co říct.“

V ledovém tichu pozorovali jeden druhého. Pán bitev se zuřivostí celý chvěl. „Schovávejte se za řád a za krále, jak chcete,“ procedil mezi zuby. „Až tuhle válku vyhrajeme, stejně vás to nezachrání. Vás ani nikoho z vašich bratrů. Řády jsou skvrnou na kráse království, umožňují buranům ze stoky povyšovat se nad jim nadřazené...“

„Otče!“ Nedaleko od nich stál vysoký pohledný mladík, který se tvářil rozpačitě. Měl na sobě uniformu kapitána Dvacáté sedmé kavalerie, na brnění se mu třepotalo černé ocasní pero a na zádech měl zavěšený dlouhý meč s lazuritovou hlavicí. „Nepřítel,“ hlásil Alucius al Hestian a kývl hlavou směrem k blížící se armádě, „nevypadá, že by chtěl na něco čekat.“

Vélin předpokládal, že Pán bitev na svého syna vybuchne, namísto toho však vypadal téměř zklamaně. Polykal svůj vztek a oči mu zlostně plály. Věnoval Vélinovi poslední výhrůžný pohled a pak odkráčel k vlastní standartě, elegantní šarlatové růži, která se ke svému majiteli vůbec nehodila. Z obou stran ho obestoupila jeho osobní stráž z řad Černých jestřábů. Všichni vrhali podezřívavé pohledy směrem k Vlčím běžcům nastoupeným okolo nich. Tyto dva regimenty se vzájemně nenáviděly. Kdykoli na sebe muži narazili v některé z hospod hlavního města, během

chvilky ji proměnili v bitevní pole. Vélin se snažil dohlížet na to, aby se během pochodu oba útvary neocitly příliš blízko sebe.

„Máme před sebou horký den, lorde,“ oslovil ho Alucius a Vélin si povšiml nuceného humoru v jeho hlase. Zklamalo ho, když zjistil, že se mladík nechal naverbovat do otcova regimentu. Doufal, že mladý básník má po výpravě na Vysokou věž vraždění dost. Během let se čas od času potkali v paláci a vyměnili si pár povrchních vět, když král pozval Vélina na nějakou ze zbytečných ceremonií. Věděl, že Aluciovi se jeho dar vrátil a že nyní se jeho dílo čte po celém království. Mladé ženy dychtily po jeho společnosti. V jeho očích však i nadále zůstával smutek jako památka na to, čeho byl svědkem na Vysoké věži.

„Měl byste si lépe utáhnout brnění,“ řekl mu Vélin. „A umíte vůbec tasit tu věc, co máte na zádech?“

Alucius se přinutil k úsměvu. „Učitel jako vždy, vidíte?“

„Proč jste tady, Alucie? Přinutil vás k tomu snad otec?“

Básníkův falešný úsměv povadl. „Otec nejprve říkal, že bych měl zůstat u svého psaní a svých šlechtických paniček. Občas mě napadá, že mám to literární nadání po něm. Jenže pak se nechal přesvědčit, že kronika jeho slavné výpravy sepsaná nejoslavovanějším básníkem království by byla pro naši rodinu velkým pokladem. Ale nebojte se o mě, bratře, mám zakázáno vzdálit se od něj na víc než délku paže.“

Vélin pohlédl směrem k blížící se alpírské armádě. Nad hlavami jim vlál celý hedvábný les praporů jejich kohort. Troubení a zpěv bojových písní se mísily v zesilující kakofonii. „Na tomhle bitevním poli nebude žádné bezpečné místo,“ řekl Vélin a kývl ke krátkému meči u Aluciova opasku. „Víte ještě, jak se používá?“

„Cvičím každý den.“

„Dobře. Držte se svého otce.“

„To budu.“ Alucius mu podal ruku. „Je to čest, sloužit opět po vašem boku, bratře.“

Vélin mu ruku stiskl, pevněji, než zamýšlel, a podíval se básníkovi do očí. „Držte se svého otce.“

Alucius přikývl, naposledy se zakřiknutě usmál a vrátil se k mužům Pána bitev.

Plán ukrytý v plánu, říkal si Vélin, když se zamyslel nad slovy Pána bitev. *Janus mu slíbil moji smrt výměnou za vítězství. Já zachráním sestru, Pán bitev pomstí syna.* Uvažoval, kolik takových dohod a podvodů musel

král spříst dohromady, aby je všechny dohnal až k těmto břehům. Naléhavé prosby na krajského knížete Therose, aby sem přivedl tolik svých skvělých rytířů. Nikomu neznámá cena za to, že Meldenejci přepravili armádu přes moře. Uvažoval, jestli se Janus ve své síti už někdy zamotal, jestli tomu pavoukovi nějaké vlákno už někdy prasklo. Ta představa se mu však zdála naprosto absurdní. Janus své plány nezapomínal, stejně jako princezna Lyrna nezapomínala slova, která přečetla v knihách. Znovu si vzpomněl na Principa a na rozkazy, které dostal. Navzdory vší složitosti starcova pavučina nestála za nic.

* * *

„*ERUHIN MAKHTAR!*“

Ten výkřik se nesl celým regimentem a dolehl až k blížícím se Alpíranům. Byl dost hlasitý, aby ho slyšeli i přes své troubení a zpěv.

„*ERUHIN MAKHTAR!*“ Muži se oháněli halapartnami, ocel se leskla ve slunci a jako jeden muž vykřikovali slova, která je naučili. „*ERUHIN MAKHTAR!*“ Na vrcholu pahorku Janril mával jejich standartou na dvacet stop dlouhé žerdi, třepotající se symbol běžícího vlka byl vidět ze všech stran.

Nejbližší alpírské kohorty už začínaly reagovat, řady se rozpadaly, protože muži zrychlovali krok navzdory rytmickému bubnování. Výsměch Vlčích běžců byl silnější.

Pán bitev měl pravdu, pomyslel si Vélin, když viděl, jak Alpírané naprosto ztrácejí disciplínu a v ohlušujícím řevu se rozbíhají vpřed. Císařští vyslanci nám dali zbraň. Ta slova a standartu. Eruhin Makhtar. Vrah Nadějného je tady, pojd'te si pro něj.

A oni šli. Řady vojáků se postupně rozpadaly, jak muži následovali své spolubojovníky, šílenství se šířilo po celé armádě a další a další útvary ztrácely kázeň a řítily se přímo k pahorku.

„Už nemá smysl čekat,“ řekl Vélin Dentosovi. Stál mezi lučištníky s připraveným lukem. „Začněte, jakmile budou v dostřelu. Možná je tím přinutíme běžet rychleji.“

Dentos zvedl luk a pečlivě namířil. Jeho muži ho následovali. Pak vypustil šíp, který se obloukem nesl k Alpíranům. Hned za ním následoval oblak dalších dvou stovek šípů. Muži začali padat, někteří se zvedli a běželi dál, jiní zůstali ležet. Vélin s překvapením sledoval, jak se někteří snaží dál plazit vpřed, přestože mají šíp zabodnutý hluboko v krku nebo v hrudi. Když lučištníci spustili svoji palbu naplno, vystřelil v rychlém sledu čtyři

šípů. Celou tu dobu jeho regiment neustával v posměšném pokřikování. „*ERUHHIN MAKHTAR!*“

Když doběhli do poloviny srázu, muselo padnout nejméně sto Alpíranů, jejich útok však nijak nepolevoval. Spíš ještě zrychlili. Úpatí kopce se teď hemžilo muži snažícími se vyšplhat vzhůru a dostat Vraha Nadějného. Vélín viděl, že se celá útočná linie Alpíranů rozpadla. Kohorty na křídlech nevěděly, jestli se pustit do královské armády před nimi, nebo se otočit a také se rozběhnout k pahorku. *Tuhle bitvu jsme už vyhráli*, uvědomil si. Alpírská armáda šla dobrovolně na smrt jako dobytek na jatkách lákaný balíkem čerstvé slámy. Vélín musel uznat, že ať byl Pán bitev jakýkoli, byl to vynikající taktik.

Když se vlna útočících Alpíranů přiblížila na vzdálenost dvou set kroků, Pán bitev dal cumbrélským lučištníkům znamení, aby se přesunuli na vrchol. Ti se s připravenými luky rozběhli k houštině šípů zaražených v písčité půdě a bez váhání spustili palbu, jak bylo dohodnuto.

Vélín už mnohokrát bojoval proti Cumbrélcům a moc dobře znal smrtící schopnosti jejich lukostřelců, nikdy však neviděl tak mohutný příval šípů. Ozvalo se zasyčení jako od obřího hada a pět tisíc střel se zabořilo do útočící masy mužů. Snad všichni Alpírané na čele útoku v tu ránu padli k zemi, nejméně pět stovek mužů, které šípů srazily do písku. Cumbrélců pokračovali v palbě a vzduch nad Vélínovou hlavou zčernal hustým oblakem letících střel. Když se ohlédl, s obdivem pozoroval, jak střelci vytrhávají šípů z písku, nasazují je na tětívu a střílí. Jeden muž dokázal vystřelit pět šípů dřív, než první z nich našel cíl.

Příval Alpíranů se v té bouři zpomalil. Vojáci přelézali těla padlých a raněných spolubojovníků, bránili se před palbou zvednutými pažemi i štíty, ačkoli se tím stěží mohli zachránit. Přesto pořád postupovali dál, hnáni zlobou. Někteří stále klopytali přes houstnoucí koberec mrtvých i s několika šípů trčícími z drátěné košile. Když se vyškrábali do vzdálenosti padesáti kroků od vrcholu, Pán bitev dal znamení k útoku regimentům královské armády rozestavěným okolo pahorku. Muži s namířenými kopími udeřili z obou stran a zatlačili narušenou alpírskou linii zpět. Alpírské kohorty na křídlech dál vypadaly nerozhodně, ale brzy se zorientovaly. Udržely linie, když se lučištníci na koních v jejich zádech tryskem rozjeli okolo bitevního pole, aby zaútočili na královskou armádu přes hlavy svých obležených spolubojovníků.

Vpravo se zvedl oblak prachu, když se alpírská jízda pustila do útoku proti křídlu královského vojska. Pán bitev okamžitě pochopil, že jsou v nebezpečí. Jeho vlajkonoši zuřivě signalizovali kavalerii, aby se dala do pohybu. Vzorné řady královské jízdy se zavlnily. Zvedl se další prach, protože koně se rozběhli proti alpírským vojákům. Neladící trubení stovky trubačů hnalo tisíc koní proti blížícím se alpírským kopiníkům, až se za ohlušujícího hlomozu oba útvary srazily. V rozvířeném prachu se míhaly obrazy bitevní vřavy, muži i koně padající za řinčení zbraní. Pak už byl prach tak hustý, že znemožňoval sledovat průběh bitvy, ačkoli bylo jasné, že alpírský útok byl odražen. Pěchota královské armády i nadále pokračovala ve zteči a alpírská linie se na pravé straně začínala pod tím náparem hroutit.

Alpírský vojevůdce konečně získal nad svými muži nějakou kontrolu a vyslal veškerou zbývající pěchotu na pomoc slábnoucí linii. Pět kohort se rozběhlo vpřed zastavit postupující královskou armádu. Bylo už však příliš pozdě, alpírská linie se v jednom místě zhroutila, vojáci královské armády pronikli skrz a napadli zbývající Alpírany zezadu. Během několika minut celou jejich linii rozprášili. Nikdo z mužů nepřišel o svou příležitost. Pán bitev vyslal vpřed rytíře krajského knížete Therose. Obrovská hmota brnění a koňských těl převálcovala zbývající pravou část alpírské linie, načež se otočila a udeřila na Alpírany, kteří na úpatí pahorku i nadále vzdorovali cumbrélinským šípům.

Pak začínala ztrácet síly i levá část alpírské linie. Když vojáci viděli, jaký masakr potkal jejich druhy pod pahorkem, zmocnila se jich panika a celá jedna rota se navzdory rozkazům svých velitelů rozutekla. Královská armáda vtrhla do vzniklé mezery. Celá linie se začala drobit a další vojáci brali nohy na ramena. Brzy už po pláni utíkaly pryč celé tisíce Alpíranů. Od nohou se jim zvedal oblak prachu tak vysoký, že zastínil slunce a celé bitevní pole se ponořilo do stínu.

Na svahu před Vélinem se přeživší Alpírané snažili alespoň uprchnout před spojenými silami lukostřelců a renfélinských rytířů. Mnozí už byli na běh příliš vyčerpaní, a tak jen klopytali pryč, drželi si rány a šípy trčící z těla. Když mezi ně vrazili rytíři na koních s palicemi a dlouhými meči v rukou, už jim zbývalo jen málo sil na obranu. Na několika místech zůstaly osamocené hloučky vzdorujících mužů, kteří však brzy podlehli záplavě oceli a koní. Ani jeden z nich se nedostal na dosah meče k vrcholu a Vlčí běžci nepřišli o jediného vojáka.

Rostoucí oblak prachu na pravé straně vypovídal o neutuchajícím odhodlání alpírské kavalerie. Pán bitev rozkázal řadovým rotám, aby se zapojily do boje. Bratři v modrých pláštích brzy zmizeli v prachu. Během několika minut se začali objevovat alpírští jezdci ženoucí se k západu. Jejich koním od tlam odletovaly chomáče pěny. Z tisíců rytířů, kteří se postavili křídlu královské armády, přežilo jen několik stovek.

Vélin zvedl hlavu ke slunci zahalenému rudým prachem. *Staneš se svědkem smrtících žní pod krvavě rudým sluncem...* Byla to slova ze sna vyslovená příznakem Nersus Sil Niny. Z představy, že by ten sen mohl být předzvěstí jeho budoucnosti, mu přeběhl mráz po zádech. Tělo chladnoucí ve sněhu, tělo někoho, koho miloval, někoho, koho zabil...

„U Víry!“ vykřikl Dentos vedle Vélina. Sledoval ten výjev před nimi se směsicí údivu a zhnusení. „Nic takového jsem nikdy neviděl.“

„Nečekej, že to ještě uvidíš,“ odvětil a zavrtěl hlavou, aby z ní vyhnal pozůstatky svého snu. „Dnes se proti nám postavila jen narychlo vyslaná posádka ze severního pobřeží. Až na sever dorazí skutečná císařova armáda, pochybuju, že se dočkáme tak snadného vítězství.“

Kapitola čtyři

Gubernérská vila v Untéši stála na malebném vrcholku nad přístavem, kde z vody trčely stěžně obchodní flotily jako podmořský les. Zahrady okolo vily byly plné olivových hájů, soch a akátových alejí. Pečovala o ně malá armáda zahradníků, která své denní povinnosti nezanedbávala ani poté, co vilu zabral Pan bitev. Zbytek sloužících se zachoval stejně, mlčky vykonávali své denní povinnosti, což však Pánu bitev nijak neubralo na nejistotě. Jeho strážci dohlíželi na služebnictvo ostražitým zrakem a každé jídlo dvakrát ochutnávali předtím, než ho Pán bitev dostal na stůl. Přístup sloužících odpovídal chování ostatních obyvatel města. Potíže způsobilo jen několik tuctů raněných alpírských vojáků, přeživších v bitvě, která vešla do dějin jako bitva u Krvavého kopce. Chaoticky zaútočili na hlavní městskou bránu, když skrz ni prošli první vojáci královské armády, aby se dočkali rychlého a předvídatelného konce. Jinak se však Alpírané povětšinou chovali klidně, zjevně na rozkaz svého guvernéra, který ještě předtím, než společně s celou rodinou vypil otrávený nápoj, vydal prohlášení s doporučením, aby občané nekladli žádný odpor. Ten muž nejspíš velel alpírským jednotkám u Krvavého kopce a zjevně už nechtěl mít na svědomí žádné další krveprolití, které by mu u jejich bohů ještě víc přitížilo.

Přestože se nestavěli na odpor, Vélin viděl to roztrpčení v kradmých pohledech, které k němu obyvatelé města vrhali. Bylo na nich vidět, jak se stydí za to, že se v klidu věnují své práci. Mnozí u Krvavého kopce bezpochyby ztratili své syny a manžely, přesto svou bolest snášeli mlčky a čekali na císařovu nevyhnutelnou odpověď. Atmosféra ve městě byla dusná a nijak k ní nepřispívala nálada vojáků královské armády, která zhořkla v momentě, kdy se dostali za hradby. Příčinou bylo rozhodnutí Pána bitev, že ty nejmávaněji zraněné nechají na bitevním poli, a také jeho zákaz rabování v nejnovějším městě království. Den po jejich příchodu se na hlavním náměstí objevily tři šibenice. Oběšenci pocházeli z řad jeho vojska a podle cedulek zavěšených na jejich krcích byl jeden zloděj, další násilník a poslední dezertér. Král vydal jasný rozkaz města dobýt, ale nezničit je a Pán bitev se nijak nerozpokoval zajistit, že bude bez námitek splněn. Muži mu v hořkém výsměchu jeho rodovému znaku začali říkat Krvavá růže. Zdálo se,

že Al Hestianova schopnost vítězit v bitvách si nijak nezadá s jeho nadáním vyvolávat ve vojácích nenávisť.

Vélin dovedl Plivance po cestě lemované akáty od brány vily až na nádvoří, kde seskočil ze sedla a podal uzdu podkonímu, který stál nedaleko. Muž stál bez hnutí se skloněnou hlavou, oči klopil k zemi a v horkém odpoledním slunci se mu na čele leskl pot. Vélinovi neušlo, jak se mu chvějí ruce. Když se rozhlédl, uviděl, že ostatní pacholci zaujali stejný postoj. Všichni zůstali nehnutě stát na místě, odmítali se na něj podívat či se postarat o jeho koně, i když si byli vědomi důsledků. *Eruhin Makhtar*, pomyslel si Vélin s povzdechem a uvázal Plivance ke kůlu tak, aby dosáhl do koryta.

Jednání rady kapitánů už bylo v plném proudu. Muži seděli v hlavním sále rozlehlé, mramorem obložené místnosti. Působivé mozaiky na stěnách a na podlaze zobrazovaly výjevy z legend o hlavních alpířských bozích. Jako obvykle se jednání rady rychle zvirtlo v ostrou hádku. Baron Banders, jehož lord Darnel na letní slavnosti před Vélinovými očima zbil do bezvědomí a který od té doby získal zpět své postavení majordoma u krajského knížete Therose, si vyměňoval urážky s hrabětem Marvenem, kapitánem nilsélského mužstva. Vzduchem létala spojení jako „nadutý buran“ a „tupý koňák“, oba muži na sebe výhrůžně gestikulovali a uhýbali před rukama ostatních, kteří se je snažili udržet na uzdě. Od bitvy na Krvavém kopci mezi Nilsélcinci a zbytkem armády panovalo jisté napětí, protože jejich mužstvo bylo povoláno do boje až ve chvíli, kdy nepřítel prchal, a většina mužů se spíše než o pronásledování zlomené armády zajímala o okrádání alpířských padlých.

„Jdete pozdě, lorde Véline.“ Hlas Pána bitev zazněl nad vším hlukem a utáal probíhající hádku.

„Mám to sem daleko, lorde,“ odpověděl Vélin. Al Hestian rozkázal, aby se jeho regiment utábořil v jedné oáze dobrých pět mil od hradeb města, údajně proto, aby hlídal zdroj pitné vody pro další pochod. Současně se však jednalo o citlivé opatření proti možnému vzbouření obyvatel kvůli Vélinově setrvalé přítomnosti ve městě. Navíc tím Pán bitev získal možnost vyhubovat mu za pozdní příchod pokaždé, když kapitány svolal k poradě.

„Tak musíte jezdit rychleji,“ odsekl Pán bitev. „To už by stačilo,“ otočil se ke dvěma znesvářeným šlechticům, kteří se navzájem mlčky měřili zlostnými pohledy. „Raději šetřte síly na nepřítele. A než se zeptáte, barone Bandersi, ne, určitě nezruším zákaz soubojů. Vraťte se na svá místa.“

Vélin se posadil na jedinou volnou židli a rozhlédl se po ostatních členech rady. Kromě nejzkušenějších kapitánů armády tu byli princ Malcius, krajský kníže Theros a ve srovnání s nimi poměrně nízko postavený zástupce Šestého řádu, ačkoli v hierarchii řádu Vélin stále ještě převyšoval. Mistr Sollis byl štíhlý jako vždy, běh času byl patrný jen na několika nových vráskách na jeho čele a několika šedivých pramenech v nakrátko ostříhaných vlasech. Sledoval Vélin svýma chladnýma šedýma očima beze stopy vřelosti či nevraživosti. Za ta léta od zkoušky z šermu se viděli jen jednou: krátce a upjatě se pozdravili v klášteře, kam si Princip Vélin pozval, aby mu podal zprávu o posledních nájezdech Lonaků. Vélin věděl, že teď velí jedné rotě bratrů, necítil však žádnou potřebu ho vyhledat. Nevěděl jistě, jestli by se ovládl při návalu vzpomínek, které by pohled na mistra šermu jistě vyvolal. *Moje žena*, vydechl naposled Urlian Jural. *Moje žena...*

„Svolal jsem vás sem,“ promluvil Pán bitev, „abych vám nastínil další postup.“ Hovořil poněkud okázale, což jeho slovům dodávalo patřičnou vážnost. Ten dojem si však sám poněkud pokazil, když se ohlédl na svého syna usazeného u stolu mimo kruh jednajících, aby se ujistil, že dělá zápis. Alucius se na otce usmál a zapsal si do zápisníku s koženou vazbou jednu nebo dvě řádky. Vélin si všiml, že přestal, jakmile se Al Hestian otočil zpět k radě.

„Vybojovali jsme možná to největší vítězství v dějinách našeho království,“ pokračoval Pán bitev. „Ale jen blázen by si mohl myslet, že tím tahle válka skončila. Jestli chceme splnit rozkazy našeho krále, musíme rychle udeřit znovu. Za šest měsíců začnou Erinejské moře bičovat zimní bouře a naše dodávky zásob přinejmenším značně zeslábnou. Do té doby musí být Liněš i Marbellis v našich rukou. Dostal jsem od krále zprávu, že do měsíce v Untěši zakotví posily, sedm čerstvě ustavených regimentů, pět pěších a dva jezdecké. Vyváží naše ztráty a budou město chránit proti obléhání. Jakmile se sem dostanou, vyrazíme. Zbývá jen rozhodnout, kam půjdeme. Naštěstí máme nové informace, na jejichž základě můžeme postavit svoji strategii.“ Obrátil se k Sollisovi. „Bratře?“

Sollis měl hrubší hlas, než si Vélin pamatoval, za ta léta pokřikování rozkazů ještě víc ochraptěl. „Na rozkaz Pána bitev jsem provedl obhlídku obranných opatření měst Liněše a Marbellitu,“ začal Sollis. „Z rozsahu dodatečného opevnění a počtu vojáků se zdá, že zbytky armády poražené u Krvavého kopce se utábořily v Marbellitu, který je jako největší město na

severním pobřeží nejlepším východním bodem k obraně. Z počtu opuštěných domů a vesnic v okolí města lze usuzovat, že se do města stáhli i další poddaní. Na jednu stranu bezpochyby posílili zdejší posádku, na druhou stranu ovšem spotřebují více zásob. Ve srovnání s Marbellitem působí Liněš o poznání méně připraveně. Na hradbách jsem napočítal jen několik tuctů stráží a posádka zůstává ve městě, nehlídkuje v jeho okolí. Hradby jsou ve špatném stavu, ačkoli se zdá, že se obyvatelé snaží tento nedostatek napravit. Nepostavili však žádná dodatečná opevnění, ani neprohloubili příkop okolo hradeb.“

„To vypadá jako zralé ovoce, co stačí jen sebrat, co?“ podotkl krajský kníže Theros. „Takže nejdřív Liněš, pak vyrazíme na Marbellis.“

„Ne,“ rozhodl Pán bitev. Zatvářil se zamyšleně a přejížděl si prstem po bradě, ačkoli Vélinovi bylo jasné, že o své strategii rozhodl už dávno předtím, než radu svolal. „Ne. Vypadá to, že Liněš bude snadná kořist, pochodem k němu bychom ale ztratili cenné týdny. Cesta z Untěše do Marbellitu je mnohem přímější a Marbellis je místem, kde se rozhodne o konečném vítězství. Bez něj by celé naše snažení přišlo vniveč. Náš postup je jasný, musíme armádu rozdělit. Lorde Véline.“

Vélin se podíval Pánu bitev do očí a snad po tisíci si přál, aby ho píseň krve nebyla opustila. V podobných chvílích mu její rady hodně scházely. „Ano, lorde?“

„Vezmete si pod své velení tři pěší regimenty, vojáky hraběte Marvena a pětinu cumbrélnských lučištníků. Okamžitě vyrazíte na Liněš, dobudete město a budete ho bránit před obléháním. Princ Malcius se svojí gardou zůstane v Untěši a bude vládnout městu podle práva našeho království. Hlavní část armády půjde na Marbellis, jakmile dorazí královy posily. Tak budeme mít všechna tři města v rukou dlouho před příchodem zimy.“

Následovalo krátké nepříjemné ticho a na několika účastnících bylo patrné překvapení nebo zmatek. Nakonec jako první promluvil princ Malcius. „Mám zůstat tady, zatímco královská armáda půjde vstříc ještě většímu nebezpečí?“

„To rozhodnutí nebylo moje, Výsosti. Král Janus mi dal před odplutím jasné rozkazy. Mám je písemně, jestli je chcete vidět.“

Princ zaťal zuby a Vélin viděl, jak se snaží ovládnout zlost a pocit ponížení. Po krátké chvíli se ozval znovu. Mluvil lehce přidrušeným hlasem. „Čekáte, že lord Vélin dobude město s necelými osmi tisíci muži?“

„Podle všeho jde o dost špatně chráněné město,“ odvětil Pán bitev. „A já jsem si jistý, že tak slavný velitel, jakým je lord Vélín, se tohoto úkolu zhostí skvěle.“

Hrabě Marven si několikrát odkašlal a tváře měl celé zarudlé. Podle nilsélinského zvyku měl šedivé vlasy vyholené nakrátko, což mu spolu se zlatým kroužkem ve zmrzačeném levém uchu dodávalo vzezření zločince. Tímto rysem se vyznačovala i většina jeho mužů. „Lorde,“ oslovil Al Hestiana. „Ne že bych si lorda Vélína nevážil, ale rád bych poukázal na svoji hodnotu...“

„Ve srovnání se schopnostmi a zkušenostmi nemá hodnotu žádný význam,“ přerušil ho Pán bitev. „Lord Vélín má za sebou spoustu vyhraných bitev, zatímco vy jste se zatím účastnil jen několika potyček s bandami lapků, co straší na cestách ve vašem kraji.“

Hrabě Marven se zamračil, ale i přes zjevný vztek už nic neřekl.

„Nechce se mi věřit,“ ozval se znovu princ Malcius, „že by můj otec souhlasil s takovým plánem.“

„Král Janus svěřil velení této armádě *mně*, Výsosti.“ Al Hestian se nutil do zdvořilosti, ale odpor, který k sobě s princem navzájem chovali, z něj jasně vyzařoval.

Hádka pokračovala a nabývala na síle. Vélín zatím uvažoval o celém plánu. Podle toho, co říkal Sollis, by nemělo být obtížné město získat. Horší však bude ho udržet. Zatím nedostali žádné zprávy o alpírské armádě, která už určitě pochoduje směrem k severu, bezpochyby v obrovském počtu. Liněš ležel na samotném konci hlavní cesty přes hory lemující východní okraj pouště. Zcela jistě bude prvním cílem předtím, než Alpírané zahrnou k Marbellitu. Přítomnost Vraha Nadějného ho pro Alpírané učiní ještě zajímavějším. Nazývat něco takového zranitelnou pozicí bylo hrubé podceňování a Pán bitev to určitě dobře věděl.

Chce se zbavit rivala na cestě ke slávě, říkal si Vélín. Ví, že Alpírané vši silou zaútočí na Liněš, aby se pomstili Vrahu Nadějného, přičemž utrpí nějaké ztráty. On zatím získá věčnou slávu dobytím Marbellitu, který následně ubrání před obléháním. A tím, že mě postaví do tak zranitelné pozice, dá navíc Alpíranům skvělou příležitost vykonat pomstu, po níž tolik baží. Vélín se zamračil a vzpomněl si na Principovy instrukce. *Zranitelný... Daleko od hlavní části armády, mimo dohled tolika zvědavých očí. Lákavý cíl...*

„Podle mě je to vynikající plán,“ prohlásil rozjařeně, čímž utišil pokračující hádku.

Princ Malcius na něj udiveně pohlédl. „Lorde?“

„Pán bitev Al Hestian má před sebou náročnou volbu. Přesto nikdo z nás nemůže po našem posledním vítězství pochybovat o jeho strategickém nadání. V tuto chvíli bychom v něj neměli ztrácet důvěru. S radostí přijmu jeho úkol a“ – uctivě se Al Hestianovi poklonil – „děkuji Pánu bitev za čest.“

* * *

„Předpokládám, že tušíš, že tě žene do pasti?“

Vélin odvázal Plivance od kůlu a vedl ho po štěrku vysypané cestě, aniž by se na Sollise podíval. „Dnes už toho tuším mnoho, mistře.“

„Bratře,“ opravil ho Sollis. „Nebo bratře veliteli, jestli cítíš tu nutnost. Ale dny, kdys mi říkal mistře, jsou už dávno za námi.“

„A přesto“ – Vélin zkontroloval utazení sedla a oprášil Plivanci ze zadku prach – „se mi to zdá jako včera.“

„Už nejsi malý kluk, bratře. Z trucovitého fracka je královský rytíř.“

Vélin se k němu otočil a cítil, jak se mu v hrudi hromadí vztek. Sollis mu pohlédl do očí, ale neustoupil ani o krok. Jeden z mála mužů, kteří se ho nikdy nebudou bát. Věděl, že by si měl společnosti takového muže vážít, ale zkouška z šermu mezi nimi visela jako kletba.

„Mám od Principa své rozkazy,“ řekl Sollisovi. „Stejně jako vy, řekl bych. Pouze se snažím je následovat.“

„Princip mi jednoduše rozkázal zúčastnit se s mojí rotou této přehlídky bláznů. Proč, to mi neřekl.“

„Vážně? Mně toho řekl víc, než jsem chtěl slyšet.“ Zahleděl se Sollisovi do tváře a snažil se z ní vyčíst nějakou reakci na svá slova. „Co víš o Sedmém řádu, bratře? Co mi můžeš říct o Tom, který vyčkává? Jaké máš informace o masakru Principů?“

Sollis jen zamrkal. To byla jediná jeho reakce. „Nic. Nic, co bys už dávno nevěděl.“

„Tak mě nech vyrazit do té pasti.“ Strčil nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. Když se znovu podíval na Sollise, uviděl v jeho obličejí něco, co by nikdy nečekal: nejistotu. „Jestli se vrátíš do království a já ne,“ řekl mu Vélin, „vyříd’ Principovi, že jsem udělal, co jsem mohl. Principové, všech sedm, by se měli poradit s princeznou Lyrnou. Ona je nadějí pro celé království.“

Pak pobídl Plivance do trysku a zmizel v oblaku prachu. Nemohl se dočkat svého cíle. *Liněš. V Liněši dostanu odpovědi.*

* * *

„Byl to chytrý plán.“

Holus Nester Aruan, guvernér Liněše, byl podsaditý, asi padesátiletý muž s bohatě vykládanými prsteny na každém ze svých buclatých prstů. V masité tváři se mu mísil strach se zlostí. Našli ho v malé pracovně stranou od hlavní chodby jeho vily. Na zápěstí měl velkou modřinu způsobenou tím, jak mu Frentis vykroutil z ruky dýku. Na Vélinova slova nijak neodpověděl, jen si odplivl na složitou mozaiku na podlaze, zavřel oči a ztěžka dýchal zjevně v očekávání smrti.

„Odvážnej trouba, co?“ podotkl Dentos.

„Nechat díru v hradbách,“ pokračoval Vélin, „a tvářit se, že je opravujete, zatímco jste pro nás za tou dírou nachystali příkop plný ostrých hrotů. Moc chytré.“

„Prostě mě zabijte a je to,“ zavrčel guvernér. „Už tak jsem dost zostuzený, nemusím ještě poslouchat vaše prázdné řeči.“ Nakrčil nos a nápadně potáhl nosem. „To všichni Seveřané páchnou po sračkách?“

Vélin se podíval na své výrazně znečištěné oblečení. Frentis a Dentos vypadali podobně a vydávali stejně odporný puch. „Vaše kanalizace by potřebovala trochu údržby,“ odpověděl. „Na několika místech je ucpaná.“

Guvernér tiše zaúpěl a zašklebil se, když mu to konečně došlo. „Výpusť v přístavu.“

„Přesně tak, při odlivu je snadno dostupná, jakmile sundáte mříže. Bratr Frentis odškraboval maltu celé čtyři noci.“ Vélin šel k oknu a ukázal k věži nad hlavní bránou. Ve tmě byl jasně vidět míhající se plamen pochodně. „Signál stvrzující úspěch. Hradby jsou v našich rukou a vaše posádka je zajata. Město patří nám, pane.“

Guvernér si dobře prohlédl Vélinovu tvář i oblečení. „Vysoký válečník v modrém plášti,“ šeptal s přimhouřenýma očima. „Černé oči s prohnáním pohledem šakala. Vrah Nadějného.“ Jeho obličej ovládl upřímný zármutek. „Svým příchodem jste nás všechny odsoudil k záhubě. Jakmile se císař dozví, že jste tady, jeho armáda město spálí na uhel jen proto, abyste v něm uhořel i vy.“

„K tomu nedojde,“ ujistil ho Vélin. „Můj král by se zlobil, kdybych přihlížel zkáze jeho nově nabytého území.“

„Váš král je šílenec a vy jste jeho vzteklý pes.“

Frentis se rozčílil. „Pozor na pusu...“

Vélin zvedl ruku, aby ho utišil. „Jestli urážkami ulevíte svému svědomí, poslužte si. Ale vyslechněte si alespoň naše podmínky.“

Guvernér se zmateně zamračil. „Podmínky? Jaké podmínky? Dobyli jste naše město.“

„Vy i všichni obyvatelé města jste nyní občany Sjednoceného království, se všemi právy a výsadami, které s sebou toto občanství nese. Nepřišli jsme vás zotročit ani vyrabovat. Vaše město je vzkvétající přístav a král Janus touží tento stav zachovat s co nejmenším narušením chodu celého města.“

„Jestli váš král očekává, že mu budu sloužit, pak je skutečně šílený. Můj osud už je zpečetěn, císař ode mě očekává, že nastoupím cestu cti, na což má právo.“

„*Hasta!*“ ode dveří se ozval výkřik a do místnosti vtrhla nějaká dívka. Mohlo jí být okolo patnácti let a na sobě měla krátké šaty z bílého plátna. Strachy poulila oči a v ruce třímala malý nůž. Frentis se chystal ji zadržet, ale Vélin ho zastavil. Dívka spěchala ke guvernérovi, postavila se mezi ně a zuřivě na Vélinu mávala svým nožem. Mluvila s těžkým přízvukem, takže Vélinovi chvíli trvalo, než jí porozuměl. „Nechte mého otce být!“

Guvernér ji vzal za ramena a něco jí pošeptal do ucha. Dívka se zachvěla, v očích se jí zaleskly slzy a ruka s nožem se rozklepala. Vélin si všiml, s jakou něžností ji guvernér uklidnil, vzal jí zbraň a přitáhl si ji k sobě, kde se zhroutila v slzách.

„V Untéši,“ vyprávěl Vélin, „musela guvernéra doprovodit na smrt celá rodina. V této zemi panují skutečně zvláštní zvyky.“

Guvernér mu věnoval roztrpčený pohled a dál držel dceru v náruči.

„Jak je stará?“ zeptal se Vélin. „Je to vaše jediné dítě?“

Guvernér neodpověděl, jen děvče sevřel v náruči ještě pevněji.

„Nemá se čeho bát, ode mě ani od mých mužů,“ ujistil ho Vélin. „Mají rozkazy vyvarovat se jakéhokoli krveprolití. Budou se zdržovat na přísně vymezeném prostoru a nebudou ani hlídkovat na ulicích. Zaplatíme vám za veškerou stravu i zboží, které budeme potřebovat. Kdyby se některý z mých mužů choval k vašim občanům zle, nahlásíte mi to a já ho nechám popravit. Budete i nadále řídit město a pečovat o potřeby obyvatel. Všechny daně budou vybírány jako doposud. Jeden z mých důstojníků, bratr Kenis, s vámi zítra probere všechny podrobnosti. Mám váš souhlas, pane?“

Guvernér pohladil dceru po vlasech a odměřeně přikývl. Stud mu vehnal slzy do očí. Vélin se mu uctivě uklonil. „Omluvte prosím to vyrušení. Brzy

se uvidíme.“

Byli už na cestě ke dveřím, když Vélin přepadl pocit, jako by ho někdo udeřil do hlavy kladivem. Píseň krve, hlasitější a jasnější než kdykoli dřív. V ústech ucítil kovovou pachut' krve, a když si olízl horní ret, zjistil, že mu z nosu prýští krev. Byla mu čím dál větší zima a podlomila se mu kolena. Dentos ho zachytil právě ve chvíli, kdy se krev rozstříkla na mozaikové podlaze. Na tvářích cítil, že mu krvácejí i uši.

„Bratře?“ vyjekl Dentos vyděšeně. Frentis začínal panikařit, s mečem v ruce varovně hleděl na guvernéra, který tu scénu sledoval se směsicí hrůzy a bezradnosti.

Vélinovi se zatmělo před očima a prostory vily zmizely v mlze a stínech, které ho pohltily. Ze tmy k němu přicházel nějaký slabý zvuk, rytmické zvonění kovu o kámen. Spatřil nezřetelný obraz dláta dopadajícího na mramorový kvádr. Dláto se pohybovalo bez ustání, rychleji a rychleji, mnohem větší rychlostí, než by dokázal vyvinout kterýkoli člověk. Z kamene pomalu začal vystupovat nějaký obličej...

DOST!

Byl to hlas písně krve. Vélin to podvědomě věděl. Další píseň krve. Melodie se lišila od té jeho, byla silnější a vyrovnanější. V jeho hlavě zazněl nový hlas. Mramorový obličej se rozplynul jako písek ve větru, zvuk kladiva utichl a už se neozval.

Tvá píseň není zkrocená, řekl hlas. Činí tě to zranitelným. Měl by ses mít na pozoru. Ne každý Zpěvák je přítel.

Vélin se pokusil odpovědět, ale slova mu uvízla v krku. *To ta píseň, uvědomil si. Slyší jenom píseň.* Snažil se ovládnout její zvuk, zazpívat odpověď, ale dostal ze sebe jen slabý vyděšený trylek.

Neboj se mě, zazněl znovu hlas. Až se zotavíš, vyhledej mě. Něco pro tebe mám.

Vélin posbíral všechnu zbývající sílu a přinutil píseň zazpívat jediné slovo *Kde?*

V tu chvíli se vrátil ten obraz dláta a kamene, tentokrát byl však mramorový kvádr nedotčený, obličej zatím zůstal skrytý. Dláto leželo na kameni a čekalo. *Ty víš kde.*

Kapitola pět

Probudil ho puch ještě odpornější než stoky v Liněši. Na tváři ho škrábalo něco hrubého a mokrého. V tu chvíli ucítil i tíhu na prsou.

„Zmiz od něj, ty špinavá příšero!“ Přísný rozkaz sestry Gilmy ho přinutil otevřít oči. Hleděl přímo do tváře Šráma, který ho nadšeně zdravil.

„Ahoj, ty praštěný pse,“ zaskučel Vélin.

„ZMIZ!“ křikla sestra Gilma. Šrám seskočil z postele a s nevrlym kňučením zalezl do rohu. Před sestrou se měl vždycky na pozoru, možná proto, že se ho nikdy ani trochu nebála.

Vélin se rozhlédl po místnosti. Byla skoro prázdná, až na postel a stolec, na který si sestra Gilma rozestavěla spoustu lahviček a krabiček se svými léky. Otevřeným oknem se k němu nesl křik racků. Vzduch voněl po soli a po rybách.

„Bratr Kenis zabral bývalé sídlo liněšského cechu obchodníků,“ vysvětlila mu sestra Gilma, načež mu přiložila dlaň na čelo a zkontrolovala pulz na zápěstí. „Všechny cesty ve městě vedou do přístavu a tahle budova byla prázdná, takže si ji vybral jako ideální místo pro velitelský štáb. Tvůj pes byl úplně šílený, dokud jsme ho nepustili do pokoje. Je tady celou dobu.“

Vélin zasténal a olízl si suché rty. „Jak dlouho?“

Gilma si ho chvíli ostražitě prohlížela svýma jasně modrýma očima, pak šla ke stolku, nalila do pohárku nějakou nazelenalou tekutinu a rozmíchala v ní bílý prášek. „Pět dní,“ odpověděla, aniž by se otočila. „Ztratil jsi hodně krve. Vlastně to bylo víc krve, než bych si myslela, že člověk může ztratit a přežít.“ Rozpačitě se uchichtla a pak se k němu otočila se svým typickým širokým úsměvem a přiložila mu pohárek ke rtům. „Vypij to.“

Nápoj byl hořký, ale nechutnal až tak zle. Vélin cítil, jak ho téměř okamžitě opouští únava. *Pět dní.* Nepamatoval si z nich vůbec nic, ani pozůstatky snů. *Ztratil jsem pět dní. Kvůli čemu?* Kvůli tomu hlasu, kvůli další písni krve. Pořád ho slyšel, bylo to slabé, ale setrvalé volání. Jeho vlastní píseň odpovídala, před očima se mu znovu jasně zjevila ta vidina mramorového kvádrů a dláta. Význam Selliných slov z Padlého města mu byl najednou úplně jasný. *Jsou jiní, starší a moudřejší, kteří mají tentýž dar. Ti tě mohou vést.*

„Musím...“ Vélín se zvedl a pokusil se odhodit pokrývku.

„Ne!“ Tón sestry Gilmy nepřipouštěl žádnou diskuzi. Buclatou rukou ho přimáčkla zpátky k měkké posteli. Uvědomil si, že nemá sílu vzdorovat. „Tak to v žádném případě. Budeš tady ležet a odpočívat, bratře.“ Přitáhla mu přikrývku až k bradě. „Ve městě je klid. Bratr Kenis má situaci pevně v rukou. Teď se nemusíš o nic starat.“

O kousek ustoupila a projednou se zatvářila úplně vážně. „Bratře, máš tušení, co se ti stalo?“

„Nic takového jsi nikdy neviděla, co?“

Gilma zavrtěla hlavou. „Ne, neviděla. Když někdo krvácí, musí mít nějaké zranění, škrábanec, vyrážku nebo tak něco. U tebe jsem ale žádné zranění nenašla. Nádor na mozku, který by způsobil takové krvácení, by tě už dávno zabil, přesto jsi ale pořád ještě tady. Mezi muži se povídalo, že guvernér Aruan se tě pokusil zabít nějakou Temnou kletbou nebo tak něco. Kenis musel k jeho domu postavit stráž a nechat zmrskat několik vojáků, než se uklidnili.“

Zmrskat? pomyslel si Vélín. *Já je nikdy mrskat nemusím.* „Já nevím, sestro,“ odpověděl upřímně. „Nevím, proč se to stalo.“ *Vím jen, co to způsobilo.*

* * *

Trvalo další dva dny, než ho sestra Gilma propustila. Přesto ho důrazně varovala, aby se příliš nevyčerpával a každý den vypil alespoň dvě pinty vody. Vélín svolal poradu kapitánů ve věži nad bránou, odkud mohli sledovat postup výstavby opevnění. Z míst, kde muži těžce pracovali na prohloubení příkopu a opravě zanedbaných hradeb, stoupala hustá oblaka prachu.

„Až skončíme, bude hluboký patnáct stop,“ oznámil mu Kenis. „Zatím jsme se dostali na devět. Práce na hradbách je pomalejší, v armádě není moc schopných zedníků.“

Vélín vyplivl z vyprahlých úst nános prachu a napil se vody z polní láhve. „Jak dlouho ještě?“ Věděl, že nevypadá příliš zdravě, pod očima měl obrovské kruhy a kůži bledou a upocenou. V očích svých bratrů viděl starost a u hraběte Marvena a ostatních kapitánů pozoroval nejistotu. *Uvažují, jestli jsem schopen velení,* uvědomil si. *Možná pro to mají dobrý důvod.*

„Nejméně další dva týdny,“ odpověděl Kenis. „Šlo by to rychleji, kdybychom k práci mohli využívat i lidi z města.“

„Ne,“ rozhodl důrazně Vélín. „Jestli tady máme vládnout, musíme si u místních získat důvěru. Tím, že jim do ruky strčíme lopatu a přinutíme je k tvrdé práci, toho nedocílíme.“

„Moji muži sem přišli bojovat, lorde,“ podotkl hrabě Marven mírným tónem, ačkoli Vélín viděl v jeho očích vypočítavost. „Kopání není práce pro vojáka.“

„Já bych řekl, že to rozhodně k práci vojáka patří, lorde,“ odpověděl Vélín. „A co se týče boje, brzy ho budou mít nad hlavu. Všem, kdo si stěžují, povězte, že mají mé svolení k odchodu. Do Untéše je to jen šedesát mil pouští. Třeba tam najdou nějakou loď směřující domů.“

Zaplavila ho vlna únavy a musel se opřít o cimbuří, aby skryl slabost v nohou. Velení, se všemi malichernými stížnostmi spojenců i poddaných, pro něj bylo čím dál nesnesitelnější. Jeho podráždění ještě zvyšovalo naléhavé volání písně krve a vidina mramorového bloku, který musel být někde ve městě.

„Necítíte se dobře, lorde?“ zeptal se hrabě Marven jízlivě.

Vélín ovládl nutkání praštit Nilsélinec přímo do obličeje a obrátil se k Brenu Antešovi, podsaditému střelci, který velel cumbrélinským lučištníkům. Ze všech kapitánů toho při poradách namluvil nejméně a jako první odcházel, když Vélín poradu ukončil. Neustále se tvářil ostražitě a z jeho vystupování bylo jasné, že nechce ani nepotřebuje jejich souhlas nebo svolení, ačkoli veškerý svůj odpor k službě pod mužem, kterému Cumbrélinci i nadále říkali Temný rytíř, umně skrýval. „A vaši muži, kapitáne?“ zeptal se ho Vélín. „Mají ohledně své práce nějaké stížnosti?“

Antešův výraz se nijak nezměnil a muž odpověděl větou, o níž se Vélín domníval, že je citací z Deseti knih: „Čestná práce nás přivede blíže k lásce nebeského Otce.“

Vélín zabručel a obrátil se k Frentisovi: „Něco nového od hlídek?“

Frentis zavrtěl hlavou. „Nic, bratře. Všechny přístupové cesty jsou prázdné. V kopcích nenarazili na žádné špehy ani zvědy.“

„Možná nakonec přece jen jdou na Marbellis,“ nadhodil lord Al Cordlin, kapitán Třináctého pěšího regimentu, podle azurových per namalovaných na brnění známého jako Modré sojky. Byl to statný, trochu nervózní muž. Ruku, kterou si zlomil u Krvavého kopce, měl pořád ještě v závěsu. V nelítostné řeži na pravém křídle tam přišel o celou třetinu svých mužů. Vélín tušil, že nemá nejmenší chuť vyrazit do blížící se bitvy, a nijak mu to nezazlíval.

Pak se otočil ke Kenisovi. „Jak to jde s guvernérem?“

„Spolupracuje, ale jen s největším odporem. Zatím drží lidi v klidu, promluvil si s obchodnickým cechem a městskou radou a žádal je, aby nekladli žádný odpor. Hlásil mi, že soudy i výběrčí daní fungují tak dobře, jak jen lze za daných okolností očekávat. Obchod se samozřejmě zhroutil. Když se rozletěla zpráva o tom, že jsme zabrali město, většina alpířských lodí opustila přístav. Zbytek odmítá odplout a hrozí, že lodě podpálí, pokud se je pokusíme zabavit. Zdá se ale, že Volaři a Meldenejci s chutí využili příležitosti. Ceny koření a hedvábí se podstatně zvedly, což znamená, že v království se patrně zdvojnásobily.“

Lord Al Trendil, kapitán Šestnáctého regimentu, si otráveně odfrkl. Vélin ze strachu, aby nebyl obviněn z úplatkářství, zakázal celé armádě uzavírat ve městě jakékoli obchody, čímž hodně pohněval těch několik šlechticů pod svým velením, kteří se tady s vidinou zisku chystali utratit své peníze.

„Co sklady s jídlem?“ zeptal se Vélin, aniž by na Al Trendila nějak reagoval.

„Plné až po okraj,“ ujistil ho Kenis. „Stačily by přinejmenším na dva měsíce obléhání, při skromných přídělích i déle. Voda se ve městě získává hlavně ze studní a z pramenů, takže by nám neměla dojít.“

„Pokud ji občané města neotráví,“ poznamenal Bren Anteš.

„Dobrá připomínka, kapitáne.“ Vélin kývl na Kenise. „Postav k hlavním studnám stráž.“ Slabost ho přešla, a tak se narovnal. „Sejdeme se znovu za tři dny. Děkuju vám za pozornost.“

Kapitáni odešli a Vélin zůstal na hradbách sám s Kenisem. „Je ti dobře, bratře?“ zeptal se ho Kenis.

„Jsem jenom trochu unavený, to je všechno.“ Pohlédl přes neproniknutelnou poušť až k obzoru rozvlněnému v poledním žáru. Věděl, že jednoho dne se tam podívá a uvidí blížící se alpířskou armádu. Zbývala jediná otázka: jak dlouho jim to bude trvat. Nechají mu dost času, aby dokončil svůj úkol?

„Myslíš, že by Al Cordlin mohl mít pravdu?“ uvažoval Kenis. „Pán bitev touhle dobou nejspíš ještě obléhá Marbellis, je to největší město na severním pobřeží.“

„Vrah Nadějného není v Marbellitu,“ odpověděl Vélin. „Pán bitev si to naplánoval dobře, bude mít v Marbellitu volné ruce, zatímco se císařova armáda pustí do nás. O tom bychom si neměli dělat žádné iluze.“

„Zvládneme je,“ řekl Kenis s pevným odhodláním.

„Obdivuju tvůj optimismus, bratře.“

„Král s tímhle městem počítá ve svých plánech. Děláme teprve první krok na slavné cestě k Velkému sjednocenému království. Časem se z oblastí, které jsme zajistili, stane pátý kraj království stmelého pod ochranou a vládou krále Januse a jeho následovníků. Jeho obyvatelé se konečně zbaví svých pověr i útlaků ze strany císaře. Musíme město udržet.“

Vélin pátral v Kenisově promluvě po nějaké ironii, ale nerozeznal v ní nic než známou slepou loajalitu ke králi. Nebylo to poprvé, co měl chuť dopodrobna svému bratrovi popsat všechna svá setkání s Janusem a přesvědčit se, jestli Kenisovi jeho oddanost k tomu starci vydrží, i když pozná jeho skutečnou povahu, ale jako vždy se tomu nutkání ubránil. Loajalita ke králi byla součástí Kenisovy osobnosti, skrýval se za ní před množstvím nejistot a lží, které za léta jejich služby Víře vypluly na povrch. Vélin zatím nepřišel na příčinu této Kenisovy oddanosti, ale nechtěl ho zbavit jeho ochranného pláště, i kdyby to měla být jen pouhá iluze.

„Samozřejmě, že město udržíme,“ ujistil Kenise s chmurným úsměvem, ale v duchu si pomyslel: *Otázkou ale zůstává, jestli se tím něco změní.*

Vydal se ke schodišti na konci cimbuří. „Asi se trochu projdu po městě, ještě jsem ho skoro neviděl.“

„Seženu nějaké strážce, neměl bys po ulicích chodit sám.“

Vélin zavrtěl hlavou. „Neboj se, bratře. Nejsem tak slabý, abych se nedokázal ubránit.“

Kenis působil nejistě, přesto však neochotně přikývl. „Jak si přeješ. Počkej ještě,“ vzpomněl si, když Vélin začal sestupovat po schodech dolů. „Guvernér mě požádal, jestli bychom do jeho domu neposlali nějakého léčitele. Jeho dcera zjevně onemocněla a místní léčitelé jí nejsou schopni pomoci. Ráno jsem k ní poslal sestru Gilmu. Třeba si ho tím trochu zavážeme.“

„Jestli někdo něco zmůže, pak je to ona. Ujisti guvernéra, že na jeho dceru myslím, ano?“

„Jistě, bratře.“

* * *

Žena, která otevřela dveře kamenické dílny, si ho změřila pohledem plným neskrývané nenávisti. Když uslyšela jeho pozdrav, zkrabatila jemnou kůži na čele a přimhouřila tmavé oči. Vypadala na necelých třicet let, dlouhé tmavé vlasy měla stažené do ohonu a štíhlé tělo jí kryla zaprášená kožená zástěra. Z dílny za jejími zády se neslo rytmické zvonění kovu o kámen.

„Dobrý den, paní,“ pozdravil. „Omlouvám se za vyrušení.“

Žena si založila ruce na prsou a odměřeně mu odpověděla v alpírštině. Z jejího tónu pochopil, že ho rozhodně nezve na sklenici ledového čaje.

„Já... Bylo mi řečeno, že sem mám přijít,“ pokračoval. Z jejího výrazu nebylo jasné, jestli mu rozumí. Rty držela sevřené do tenké čárky a nic neodpověděla.

Vélin se rozhlédl po skoro prázdné ulici a zauvažoval, jestli se nemohl zmýlit. Ale píseň krve byla neústupná a její melodie ho vedla ulicemi naprosto jistě. Polevila, teprve když se zastavil před těmito dveřmi pod vývěsním štítem se znakem dláta a kladiva. Odolal nutkání prodrat se okolo ženy dovnitř a přinutil se k úsměvu. „Mám pro vás zakázku.“

Žena se zamračila ještě víc a odpověděla s těžkým přízvukem, ale naprosto zřetelně. „Pro Seveřany nepracujeme.“

Vélin uslyšel tiché šumění písně krve a údery v dílně utichly. Mužský hlas zavolal něco v alpírštině, načež se žena znechuceně zašklebila a uvolnila Vélinovi cestu. „Máme tady posvátné věci,“ upozornila ho, když vcházel dovnitř. „Jestli něco ukradnete, bohové vás proklejí.“

Dílna byla obrovská, měla vysoké stropy a podlaha z mramorových dlaždic měřila nejméně třicet čtverečních kroků. Otevřenými světlíky dovnitř pronikalo sluneční světlo, které ozařovalo prostor naplněný sochami. Byly různě vysoké, některé jen jednu nebo dvě stopy, jiné v životní velikosti. Jedno sousoší zobrazovalo nejméně deset stop vysokého muže zápasícího se lvem. Vélina překvapilo, jak živě ten výjev působí a jak pečlivě je vytesaný. Jako by obr a lev ztuhli v nejtěžší chvíli zápasu. O kousek dál stála další, menší socha, postava nádherné ženy v životní velikosti. Prosebně zvedala paže a její vznešený obličej byl ztuhlý ve výrazu hlubokého zármutku.

„Herlia, bohyně spravedlnosti, pláče při vynášení svého prvního rozsudku.“ Když Vélin uslyšel ten hlas, píseň krve nabrala na síle, nikoli varovně, ale radostně. Muž stál s rukama v bok a na zástěře mu viselo dláto a kladivo. Byl malý, ale dobře stavěný, na odhalených pažích se mu rýsovaly svaly. Měl hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi, oči ve tvaru mandlí a jeho kůže se v místech, kde nebyla pokrytá prachem, zlatě leskla.

„Vy nejste Alpíran,“ řekl Vélin.

„Vy také ne,“ odpověděl muž se smíchem. „A přesto jsme oba tady.“ Obrátil se k ženě a řekl něco v alpírštině. Ta na Vélina naposled pohlédla a

zmizela v zadní místnosti.

Vélin kývl směrem k soše. „Proč je tak smutná?“

„Zamilovala se do smrtelného muže, ale jeho touha po ní ho dohnala k příšernému zločinu, a tak ho odsoudila. Uvrhla ho do hlubin země, kde měla jeho tělo připoutané řetězem ke skále celou věčnost ožírat drobná havěť.“

„To musel být vážný zločin.“

„Přesně tak, ukradl kouzelný meč a zabil s ním jednoho boha, o němž se domníval, že usiluje o Herliinu přízeň. Ve skutečnosti to byl její bratr Ixtus, bůh snů. Když nás teď trápí noční můry, jsou to stíny padlého boha, který se mstí smrtelníkům.“

„Bůh je pouhá lež. Ale je to dobrý příběh.“ Podal muži ruku. „Vélin Al Sorna...“

„Bratr Šestáho řádu, rytíř Sjednoceného království a nyní velitel cizí armády, která okupuje naše město. Skutečně zajímavý člověk, ale takoví už my Zpěváci jsme. Píseň nás vede mnoha cestami.“ Muž zavrtěl hlavou.

„Ahm Lin, pokorný kameník, k vašim službám.“

„To je všechno vaše dílo?“ zeptal se Vélin a ukázal na okolní sochy.

„Dá se to tak říct.“ Ahm Lin se otočil a zašel hlouběji do dílny. Vélin ho následoval a rozhlížel se po té kráse, zdánlivě nekonečném množství různorodých postav a výjevů. „Všechno bohové?“ zeptal se.

„Všechno ne. Tady...“ Ahm Lin se zastavil vedle busty vážně se tvářícího muže s orlím nosem a hustým, zamračeným obočím. „Císař Cammuran, první muž, který usedl na trůn Alpírského císařství.“

„Vypadá znepokojeně.“

„Má pro to dobrý důvod. Jeho syn se ho pokusil zabít, když pochopil, že nebude příštím císařem. Nápad vybírat si následovníka z lidu, samozřejmě s pomocí bohů, byl vážným porušením tradice.“

„Co se s jeho synem stalo?“

„Císař ho zbavil všeho majetku, nechal mu vyříznout jazyk a propíchnout oči a odsoudil ho k tomu, aby se protloukal životem jako žebrák. Většina Alpíranů si myslí, že byl zbytečně shovívavý. Jsou to dobří lidé, zdvořilí a tolerantní k chybám, ale když se rozčílí, dokážou být nemilosrdní. Měl byste si to pamatovat, bratře.“ Když Vélin neodpověděl, muž se na něj pokradmu podíval. „Překvapuje mě, že vás sem vaše píseň dovedla. Musíte přece vědět, že tahle invaze je předem ztracená.“

„Moje píseň se poslední dobou... odmlčela. Dlouho mě nevedla. Až do chvíle, kdy jsem uslyšel váš hlas, mlčela už déle než rok.“

„Mlčela.“ Ahm Lin vypadal ohromeně, zvědavě si ho prohlížel. „Jaké to bylo?“ Zněl skoro závistivě.

„Jako přijít o končetinu,“ odpověděl Vélín upřímně. Poprvé si uvědomil, jak hluboce ho zasáhlo, když píseň krve zmlkla. Teprve když se vrátila, plně si uvědomil, že nejde o prokletí. Sella měla pravdu: je to dar a on se naučil si ho vážit.

„Jsme tady.“ Ahm Lin rozpráhl ruce v zadní části dílny, kde stála velká lavice pokrytá ohromným množstvím pečlivě uspořádaných nástrojů, kladiv, dlát a podivně tvarovaných náčiní, která Vélín neznal. Kousek od ní byl žebřík opřený o velký blok mramoru, z něhož vystupovala rozpracovaná socha. Když ji Vélín uviděl, zděšeně ustoupil. Čumák, uši, pečlivě vytesaná srst a oči, ty nezaměnitelné oči. Jeho píseň se při tom poznání jasně rozezpívala. Byl to ten vlk. Vlk, který ho zachránil v Urlišském lese. Vlk, který ho varoval svým zavytím před klášterem Pátého řádu, když ho sestra Henna přišla zabít. Vlk, který ho odradil od vraždy v Martišském lese.

„Vida...“ Ahm Lin si s bolestivým výrazem mnul spánky. „Vaše píseň je skutečně silná, bratře.“

„Nezlobte se.“ Vélín se soustředil, aby píseň utišil, ale trvalo několik vteřin, než umlkla. „Je to nějaký bůh?“ zeptal se Ahm Lina s pohledem upřeným na vlka.

„Ne tak docela. Patří k těm, které Alpírané nazývají Bezejmennými. Jsou to duchovní stvoření. Vlk vystupuje v mnoha pověstech o pojmenovaných bozích, většinou jako průvodce, ochránce, válečník nebo duch pomsty. Nikdy však nemá jméno. Vždy je to jen vlk, obávaný a uznávaný současně.“ Zkoumavě si Vélína prohlížel. „Už jste ho viděl, že? A nikoli vytesaného do kamene.“

Vélín zaváhal, jestli by se měl tolik odhalit před tímto mužem, cizincem s písni, která ho vlastně málem zabila. Ale přívětivá melodie jeho vlastní písně převážila nad jeho nedůvěrou. „Zachránil mě. Dvakrát před smrtí a jednou před něčím ještě horším.“

Ahm Linovi se v očích na okamžik zablesklo něco jako strach, pak se ale rychle přinutil k úsměvu. „Slovo ‚zajímavý‘ ve vašem případě pravděpodobně nebude úplně dostačující, bratře. Tohle je pro vás.“ Ukázal na lavici, na níž ležel kus kamene a na něm dláto. Byl to dokonalý kvádr z

bílého mramoru, tentýž, který Vélín viděl, když ho dostihla Ahm Linova píseň. Na dotek byl úplně hladký.

„Tohle jste pro mě připravil?“ zeptal se.

„Už před mnoha lety. Moje píseň důrazně trvala na svém. Ať se uvnitř skrývá cokoli, vyčkává to na vás, abyste to vysvobodil.“

Vyčkává... Vélín položil na kámen dlaň a ucítil prudký nápor písně krve, melodii mísící varování s jistotou. *Ten, který vyčkává.*

Vélín zvedl dláto a váhavě se jeho čepelí dotkl kamene. „Nikdy jsem nic takového nedělal,“ řekl Ahm Linovi. „Neumím pořádně vyřezat ani hůl.“

„Vaše píseň vám povede ruce, stejně jako mně. Na těchto sochách se podílela stejnou měrou jako moje schopnosti.“

Vélín vzal z lavice paličku a poklepal s ní na dláto, až z rohu kvádrů ulomil malý kousek mramoru. Píseň zakřičela a jeho ruce se daly do pohybu. Práce ho zcela pohltila a Ahm Lin i celá dílna zmizely. V hlavě měl prázdno, vůbec nevnímal okolní svět. Probudil se, teprve když s ním někdo hrubě zacloumal.

„Véline!“ Když neodpověděl, Barkus s ním zatřásl znovu. „Co to děláš?“

Vélín se podíval na nástroje ve svých zaprášených rukou. Všiml si, že jeho plášť i zbraně leží stranou, ačkoli si vůbec nevzpomínal, že by je odkládal. Kámen se výrazně změnil, jeho horní polovina teď představovala hrubě otesanou kopuli se dvěma mělkými důlky uprostřed a ve spodní části se rýsoval náznak brady.

„Stojíš si tady bez strážců i beze zbraní a klidně si vytesáváš do kamene.“ Barkus zněl spíš překvapeně než rozčileně. „Kterýkoli Alpíran by tě mohl sejmout, aniž by se u toho zapotil.“

„Já...“ Vélín zmateně zamrkal. „Já jenom...“ Odmlčel se, pochopil, že jakákoli vysvětlení jsou zbytečná.

Ahm Lin a ta žena, která mu otevřela dveře, stáli kousek od nich, žena hleděla na dva vojáky, které Barkus přivedl s sebou. Ahm Lin vypadal klidněji, rozvážně přejížděl brouskem po vrcholu jednoho ze svých dlát a shlížel na Vélina s úsměvem, který možná skrýval obdiv.

Barkus se podíval na kámen, pak zpátky na Vélina a zamračil se. „Co má tohle být?“

„Na tom nesejde.“ Vélín sáhl po kusu plátna a kámen s ním zakryl. „Co chceš, bratře?“ Nedokázal v hlase skrýt podráždění.

„Sestra Gilma tě potřebuje. V guvernérově vile.“

Vélin netrpělivě zavrtěl hlavou a znovu sáhl po nástrojích. „S guvernérem jedná Kenis. Pošli tam jeho.“

„Ten už tam je. Teď potřebují i tebe.“

„Určitě to počká...“ Barkus ho pevně sevřel v zápěstí, přiblížil rty k Vélinovu uchu a zašeptal dvě slova, která ho přinutila bez dalšího odmlouvání odhodit nástroje a vzít si svůj plášť a zbraně, navzdory okamžitému vzdorovitému zavytí písňě krve.

* * *

„Rudá ruka.“ Sestra Gilma stála za branou vily a zakázala jim jít dál. Projednou v jejím hlase i vystupování scházela jakákoli stopa po veselosti. Byla pobledlá a obyčejně jasné oči jí potemněly strachem. „Zatím je to jen guvernérova dcera, ale budou další.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Vélin.

„Každý člen mého řádu se učí rozpoznat příznaky od první chvíle, kdy do řádu vstoupí. Není o tom pochyb, bratře.“

„Tys tu dívku prohlížela? Dotkla ses jí?“

Gilma mlčky přikývla.

Vélin vzdoroval smutku, který ho tížil na hrudi. *Teď není čas na slabost.*

„Co potřebuješ?“

„Musíme vilu neprodyšně uzavřít a nechat ji hlídat. Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Dávejte pozor, jestli se ve městě nevyskytnou další oběti. Mí pomocníci vědí, po čem se dívat. Každý, u koho se objeví příznaky, musí být dopraven sem. Jestli to bude nutné, pak i násilím. Kdokoli se k nim přiblíží, musí mít na sobě masku a rukavice. Také bude nutné uzavřít město, žádná loď nesmí odplout a žádná karavana nesmí odejít.“

„Propukne panika,“ upozornil Kenis. „Rudá ruka ve své době v Alpírii zabíjela stejně jako v království. Jakmile se o ní lidé doslechnou, budou se zoufale snažit uprchnout.“

„Tak je budete muset zastavit,“ odvětila sestra Gilma suše. „Nesmíme dovolit, aby se mor znovu rozšířil.“ Pevně pohlédla Vélinovi do očí. „Rozumíš, bratře? Musíš pro to udělat všechno.“

„Rozumím, sestro.“ Z jeho zármutku se začala nořit mlhavá vzpomínka, Šerin na Vysoké věži. Snažil se na ten čas nemyslet, vždy ho ovládl silný pocit ztráty, teď se ale pokoušel vybavit si, co mu vyprávěla toho rána po smrti Hentese Mustora. Jeho nohsledi ji nalákali na falešnou zprávu o propuknutí Rudé ruky ve Warnsclavě. *Pracovala jsem zrovna na směsi, která by snad mohla posloužit jako lék...*

„Sestra Šerin,“ řekl nahlas. „Jednou mi říkala, že má na tu nemoc lék.“

„Možný lék, bratře,“ odpověděla Gilma. „Zakládá se jen na teorii a já ho navíc v žádném případě nedokážu namíchat.“

„Kde teď působí sestra Šerin?“ naléhal Vélín.

„Co vím, naposledy byla v klášteře. Je mistryní léčivých přípravků.“

„Při dobrém větru je to dvacet dní plavby,“ zhodnotil Kenis. „A dvacet dní zpátky.“

„Na alpírské nebo královské lodi,“ dodal Vélín tiše. Otočil se zpátky ke Gilmě. „Sestro, požádej guvernéra, aby sepsal seznam tvých opatření a přikázal občanům města plnou spolupráci. Bratr Kenis ho nechá opsat a roznést po městě.“ Pak se podíval na Kenise. „Bratře, postarej se o strážu u bran i u vily. Nech zdvojnásobit hlídky na hradbách. Pokud to půjde, využij jen naše muže.“ Vrátil se pohledem k sestře Gilmě a přinutil se k povzbudivému úsměvu. „Co je naděje, sestro?“

„Naděje je srdcem naší Víry. Ztráta naděje je popíráním Víry.“ Slabě se pousmála. „Mám ve svém pokoji nějaké nástroje a léky. Byla bych ráda, kdyby mi je někdo přinesl.“

„Dohlédnu na to,“ ujistil ji Kenis.

Vélín se otočil k odchodu a spěchal po dlážděné cestě. „Co přístav?“ zavolal za ním Kenis.

Vélín se ani neohlédl. „O přístav se postarám já.“

* * *

Meldenejský kapitán byl drobný a šlachovitý. Seděl u stolu proti Vélínovi a podezřívavě si ho prohlížel. Ruce v rukavicích z měkké kůže měl sepnuté na stole před sebou. Seděli v místnosti plné map v bývalé budově obchodnického cechu. Byli sami až na Frentise, který hlídal dveře. Venku rychle padala tma a město se chystalo ke spánku, stále ještě v blaženém nevědomí toho, jaké těžkosti je čekají ráno. Jestli měl kapitán nějaké stížnosti kvůli tomu, že byli on i jeho posádka vyhnáni ze svých kajut a přinuceni se svléknout a nechat se prohlédnout pomocníky sestry Gilmy předtím, než k němu byl přiveden, zjevně vycítil, že bude nejlepší nechat si je pro sebe.

„Jste Carval Nurin?“ zeptal se ho Vélín. „Kapitán *Červeného sokola*?“

Muž pomalu přikývl. Kmital očima mezi Vélínem a Frentisem, občas zabloudil pohledem k jejich mečům. Vélín se nijak nesnažil jeho nejistotu zmenšit, hodilo se mu, aby zůstal vystrašený.

„Slyšel jsem, že vaše loď je nejrychlejší ze všech, které vyplouvají z tohoto přístavu,“ pokračoval Vélín. „Prý má ten nejlepší trup, jaký kdy v meldenejských loděnicích vznikl.“

Carval Nurin naklonil hlavu na stranu, ale neřekl nic.

„Vůbec se o vás nemluví v souvislosti s piráctvím nebo nečestností, což je na kapitána z vašich ostrovů dost nezvyklé.“

„Co chcete?“ Muž hovořil hrubým chraptivým hlasem a Vélín si všiml jizvy vykukující zpoza černého hedvábného šátku, který měl kapitán uvázaný okolo krku. Ať už je to pirát, nebo ne, prožil si na moři svoje.

„Požádat vás o službu,“ odpověděl Vélín klidně. „Jak rychle se dokážete dostat do Varinsholdu?“

Kapitán už vypadal klidněji, pořád se ale tvářil trochu podezřívavě. „Už jsem to zvládnul za patnáct dnů. Udonor mi poslal příznivej jižní vítr.“

Udonor byl jeden z meldenejských bohů, který vládl větrům. „Jde to i rychleji?“

Nurin pokrčil rameny. „Možná. S prázdnou lodí a pár rukama u vesel navíc. A dvěma kozama pro Udonora, samozřejmě.“

Obětování zvířat bohům před nebezpečnou plavbou patřilo k meldenejským zvykům. Vélín byl svědkem obrovského masakru dobytka předtím, než flotila s jejich armádou opustila přístav. Tehdy teklo tolik krve, že se voda v přístavu zbarvila dočervena.

„O kozy se postaráme,“ řekl a naznačil Frentisovi, ať jde blíž. „Vašimi pasažéry budou bratr Frentis a dva z mých mužů. Dopravíte je do Varinsholdu, kde vyzvednou dalšího pasažéra. Pak se vrátíte sem. Celá výprava nesmí trvat déle než dvacet pět dní. Půjde to?“

Nurin se krátce zamyslel a pak přikývl. „Půjde. Ale ne s mojí lodí.“

„Proč ne?“

Nurin rozepjal ruce a pomalu si sundal rukavice. Od prstů až k zápěstí měl kůži skvrnitou a zvláště zbarvenou. „Řekni, suchozemče,“ zabručel a natáhl ruce blíž k Vélínovi. Voskovitá, znetvořená kůže se leskla ve světle luceren. „Už jsi někdy hasil oheň holýma rukama, zatímco tvoje sestra a matka v něm umíraly?“ Meldenejec se hoře usmál. „Ne, moje loď se nebude plavit v tvých službách. Alpírani ti říkají Vrah Nadějného, ale pro mě jsi spratek Paliče našeho města. Naši kapitáni se možná zaprodali vašemu králi, ale já to neudělám. Klidně si vyhrožuj nebo mě muč, ale já...“

Když Vélín položil lazurit na stůl, tlumeně to zadunělo. Pomalu ho otáčel v prstech, aby se jeho žilnatý povrch ve světle pěkně zablýskal. Carval Nurin na něj zíral s údivem a neskryvanou závistí.

„Vaší matky i sestry je mi líto,“ řekl Vélín. „I vašich rukou. Muselo to být velmi bolestivé.“ Dál otáčel lazuritem v rukou. Nurin z něj nespouštěl oči. „Mám ovšem pocit, že především jste dobrý obchodník. Jenže za sentiment si nic nekoupíte.“

Nurin polkl a zjizvené ruce mu cukaly. „Kolik z něj dostanu?“

„Když se vrátíte do pětadvaceti dnů, tak celý.“

„Lžeš!“

„Když je to nutné, tak ano, teď ale ne.“

Nurin konečně spustil lazurit z očí a podíval se na Vélína. „Jakou dostanu záruku?“

„Mé slovo bratra Šestého řádu.“

„Choleru na tvoje slovo i tvůj řád. Ty vaše nesmysly mě nezajímají.“ Nurin si natáhl rukavice a zamračeně uvažoval. „Chci smlouvu podepsanou za přítomnosti guvernéra.“

„Guvernér... se náhle roznemohl. Ale jsem si jistý, že Nejvyšší mistr obchodnického cechu ho rád zastoupí. Bude to stačit?“

* * *

Červený sokol se lišil od všech lodí, které zatím Vélín viděl. Byl menší než většina plavidel, měl úzký trup a tři stěžně namísto obvyklých dvou. Byly na něm jen dvě paluby a posádka tvořila pouhá dvacítku mužů.

„Je určená k převozu čaje,“ vysvětlil Carval Nurin nevrle, když Vélín poukázal na neobvyklou konstrukci. „Čím je čerstvější, tím větší je výdělek. Malej náklad čerstvého čaje má třikrát větší cenu než obrovské náklad jiného zboží. Čím rychleji se dostanem z jednoho přístavu do druhého, tím víc peněz vyděláme.“

„Tady nejsou vesla?“ zeptal se Frentis. „Myslel jsem, že vesla mají všechny meldenejské lodě.“

„Máme jich dost.“ Nurin ukázal na zavřené otvory v dolní palubě. „Používáme je jenom tehdy, když nefouká vítr, což se v severních vodách tak často neděje. A náš *Sokol* letí kupředu i při tom nejslabším vánku.“

Kapitán se odmlčel a rozhlédl se po přístavu. Byl plný ztichlých a prázdných korábů a hráz střežil kordon Vlčích běžců. Během noci byly posádky z lodí odvedeny, ne úplně bez potíží, a teď si pod bedlivým

dozorem lízaly rány v nedalekých skladištích. „Nevzpomínám si, že by přístav v Liněši někdy byl takhle tichej,“ podotkl Nurin.

„Válka obchodu nesvědčí, kapitáne,“ odpověděl Vélín.

„Celej měsíc si lodě připlouvaly a odplouvaly, ale teď jsou prázdný a posádky sedí ve vězení. A přesto smí náš *Sokol* odplout...“

„Opatrnosti není nikdy nazbyt.“ Vélín ho přátelsky poplácal po zádech, až se kapitán s odporem otrásl. „Všude je spousta špehů. Kdy vyplujete, kapitáne?“

„Zhruba za hodinu, až bude příznivej příliv.“

„V tom případě se nenechte zdržovat od příprav.“

Nurin potlačil nějakou kousavou odpověď a přikývl. Vyšel po nástupním můstku na loď a zahrnul posádku přívalem rozkazů, které prokládal různými nadávkami.

„Myslíš, že ví, co se děje?“ zeptal se Frentis.

„Něco tuší, ale neví to.“ Vélín se na Frentise omluvně usmál. „Poslal bych s tebou víc mužů, ale mohlo by to vzbudit ještě větší podezření. Poučili tě pomocníci sestry Gilmy, po jakých příznacích se máš dívat?“

Frentis přikývl. „Otoky na krku, pocení, nevolnost a vyrážka na ruku. Jestli to někdo z nich chytil, příznaky se ukážou do tří dnů.“

„Dobře. Chápeš, bratře, že jestli se příznaky Rudé ruky objeví u kohokoli z posádky, a to včetně tebe, loď nesmí zakotvit ve Varinsholdu ani nikde jinde?“

Frentis přikývl. Vélín u něj nepozoroval strach ani neochotu. Píseň krve zpívala jen o čisté a neotřesitelné důvěře, téměř bezhlavé loajalitě. Ten vyhublý, zpustlý kluk, který ho před lety žádal o pomoc v Principově komnatě, byl pryč. Proměnil se ve zkušeného a hrozivě nadaného válečníka, který by nikdy nezpochybnil jeho rozkazy. Čas od času se mu zdálo, že velet Frentisovi je spíš břemeno než požehnání. Byl jako zbraň, kterou lze užít jen s nejvyšší opatrností, protože před ní není úniku.

„Já... mrzí mě, že to takhle dopadlo, bratře,“ řekl mu. „Kdyby existoval jiný způsob...“

„Nikdy jsi mi nedal tu lekci,“ řekl Frentis.

Vélín se zamračil. „Jakou lekci?“

„V házení nožů, říkal jsi, že mě to naučíš. Myslel jsem, že jsem se to dostatečně naučil sám. Ale mýlil jsem se.“

„Od té doby ses toho naučil spoustu.“ Vélína náhle zahryzalo svědomí. Vzpomněl na všechny ty bitvy, v nichž tento slepě důvěřivý mladík bojoval,

rány, které utrpěl. Životy, které vzal. „Chtěl jsi být bratrem,“ pokračoval, aniž se mu podařilo skrýt v hlase pocit viny. „Nezklamali jsme tě?“

K jeho překvapení se Frentis zasmál. „Nezklamali? Copak se ti někdy něco nepovedlo?“

„Děsil ses Jednookého. Zranil ses při zkouškách. A pak jsi za mnou šel až sem, do války a bolesti.“

„A jakou jsem měl jinou možnost? Protloukat se v hladu a strachu a jednou skončit v nějaké postranní uličce s nožem v břiše.“ Frentis ho vzal za rameno. „A teď mám bratry, kteří by pro mě položili život, stejně jako já pro ně. Teď mám Víru.“ Věnoval Vélinovi pevný úsměv plný přesvědčení. „Co je Víra, bratře?“

„Víra je všechno. Víra nás pohlcuje a osvobozuje. Víra utváří náš život, na tomto světě i za jeho hranicemi.“ Když Vélin ta slova vyslovil, překvapeně si povšiml přesvědčivosti ve svém vlastním hlase a uvědomil si hloubku své vlastní víry. Viděl už toho ve světě mnoho, tolik bohů, a přesto ta slova opakoval s naprostým přesvědčením. *Slyšel jsem hlas své matky...*

Kapitola šest

Dny, které následovaly po vyplutí *Červeného sokola*, ubíhaly v napjaté jednotvárnosti. Každé ráno se Vélín sešel u brány guvernérské vily se sestrou Gilmou. Zatím se další nákaza objevila jen u dívčiny chůvy. Byla to žena ve středních letech, u níž se nečekalo, že přežije déle než týden. Samo děvče díky svému mládí s příznaky zápasilo urputně, přesto však nebylo pravděpodobné, že by přežilo do konce měsíce.

„A ty, sestro?“ ptal se jí každé ráno. „Jsi v pořádku?“

Pokaždé mu věnovala svůj zářivý úsměv a přikývla. Vélín se obával dne, kdy vystoupá na kopec k bráně a nepotká ji tam.

Jakmile se rozšířily zvěsti o propuknutí nemoci, celé město se ponořilo do strachu, ačkoli reakce lidí se lišily. Někteří, hlavně bohatí občané, sebrali cennosti a své příbuzné a vydali se k nejbližší bráně, kde se dožadovali propuštění z města. Poté co jim to bylo odepřeno, oháněli se hrozbami i úplatky. Když nezabraly ani úplatky, někteří se rozběhli k branám v noci v doprovodu ozbrojených strážců a sloužících. Vlčí běžci každý takový útok snadno odrazili a zahnali lidi domů holemi, které Kenis strážcům prozřetelně rozdal ještě před vypuknutím krize. Naštěstí to nikdo nezaplátil životem, ale městská smetánka se i nadále cítila dotčeně. Některé ovládl strach, a tak se zabarikádovali ve svých domech, odmítali návštěvy a narušitele dokonce zaháněli střelbou z luků nebo kuší.

Méně bohatí se báli stejně, ale snášeli svůj strach klidněji a zatím nepropukla žádná povstání. Většina lidí se věnovala své každodenní práci, ačkoli na ulicích ve společnosti sousedů trávili co nejméně času. Všichni se s obavami odevzdaně podrobovali pravidelným prohlídkám. Zatím se ve městě neobjevil jediný případ, i když si sestra Gilma byla jistá, že k tomu musí dojít.

„Řádění Rudé ruky vždycky začínalo v přístavních městech,“ poznamenala jednoho rána. „Dostává se do nich na lodích přes moře. Tak se bezpochyby objevila i tady. Guvernér Aruan mi říkal, že jeho dcera ráda chodila do přístavů pozorovat, jak lodě připlouvají a odplouvají. Jestli narazíte na další případ, s největší pravděpodobností to bude nějaký námořník.“

Jakkoli byli obyvatelé města vystrašení, Vélin se víc obával o své vojáky. Vlčí jezdci si sice udržovali kázeň, jenže ostatní byli vzdorovitější. Mezi Nilséinci hraběte Marvena a cumbrélinkými lučištníky proběhlo pár ošklivých rvaček, z nichž na obou stranách vzešlo několik zranění. Ty největší rváče musel Vélin nechat zbičovat. Jediný případ dezerce se objevil v řadách královské armády. Pět mužů z Modrých sojek lorda Al Cordlina přešlo s ukradenými zásobami přes hradby v naději, že se dostanou do Untéše. Vélin měl sto chutí nechat je pojít v poušti, na druhou stranu však věděl, že mužům musí poskytnout odstrašující příklad, a tak za nimi vyslal Barkuse se skupinou zvěďů. Po dvou dnech se vrátili s těly uprchlíků. Vélin jim rozkázal vykonat trest na místě, aby nemusel pořádat veřejnou popravu. Nechali těla spálit kousek od hlavní brány, takže si toho strážci všimli a rozšířili zprávu mezi ostatními vojáky: nikdo nesmí odejít.

Každé odpoledne Vélin obcházel hradby a brány a navzdory jejich zjevnému nepohodlí muže nutil do rozhovorů. Vojáci k němu chovali respekt, ale báli se ho, Nilséinci byli zamklí a Cumbréinci zjevně nemohli vystát pouhý pohled na Temného rytíře, on však i přesto se všemi trávil čas, ptal se jich na jejich rodiny a životy před válkou. Všichni mu odpovídali podobně stručně jako vždy, když reagovali na zdvořilé zacházení svých velitelů. Na odstupu však nezáleželo, důležité bylo, aby ho viděli a věděli, že on se nebojí.

Jednoho dne narazil u západní brány na Brena Anteše, který si rukou clonil oči a pozoroval ptáka na nebi.

„Sup?“ zeptal se Vélin.

Jako obvykle Cumbréinec vynechal jakýkoli pozdrav, což Vélinovi nijak nevadilo. „Jestřáb,“ odvětil. „Takového jsem ale nikdy neviděl. Vůbec nevypadá jako ten krátkokřídlý, jakého znám z domova.“

Ze všech kapitánů Anteš snášel výjimečný stav nejklidněji. Mírnil své muže a ujišťoval je, že jim žádné nebezpečí nehrozí. Jeho slovo u nich zjevně mělo velkou váhu, protože se mezi lučištníky nevyskytl jediný pokus o útěk.

„Chtěl jsem vám poděkovat,“ řekl Vélin. „Za to, jak mezi svými muži udržujete kázeň. Určitě vám hodně důvěřují.“

„Důvěřují i vám, bratře. Skoro stejně, jako vás nenávidí.“

Vélin neviděl důvod, proč by měl na tu poznámku nějak reagovat. Šel k Antešovi a opřel se o cimbuří. „Musím říct, že mě překvapilo, že král dokázal naverbovat tolik mužů z vašeho kraje.“

„Když na trůn usedl Sentes Mustor, okamžitě zrušil zákon vyžadující denní cvičení s lukem a s ním i měsíční důchod, který se k němu vázal. Většina mých mužů jsou farmáři a důchod výrazně přispíval k jejich příjmům. Mnozí bez něj nedokázali uživit své rodiny. Mohou krále Januse nenávidět z celého srdce, ale nenávist jim děti nenakrmí.“

„Skutečně muži věří, že já jsem ten Temný rytíř z vašich Deseti knih?“

„Zabil jste Černý šíp i Svatého rytíře.“

„Hentes Mustor ve skutečnosti zemřel rukou bratra Barkuse. A já dodnes nevím, jestli muž, kterého jsem zabil v Martišském lese, skutečně byl Černý šíp.“

Cumbrélinský kapitán pokrčil rameny. „V každém případě podle Čtvrté knihy nemůže Temného rytíře zabít žádný pobožný člověk. Musím říct, bratře, že na vás tento popis dost sedí. A co se týče Temných sil... Kdoví?“
Anteš se tvářil obezřetně, jako by očekával nějakou tvrdou odpověď nebo hrozbu.

Vélin se rozhodl, že nejlepší bude změnit téma. „A co vy, pane. Nechal jste se naverbovat, abyste nakrmil děti?“

„Já děti nemám. Ani ženu. Patří mi jen luk a oblečení, které mám na sobě.“

„A co zlato od krále? To přece musíte mít taky.“

Anteš najednou vypadal rozrušeně. Uhnul pohledem a očima znovu zabloudil k jestřábovi na obloze. „Já... ztratil jsem ho.“

„Jak jsem pochopil, každý muž dostal předem dvacet zlatých. To jste přišel o velkou částku.“

Anteš dál hleděl k nebi. „Potřebujete ode mě něco, bratře?“

Píseň krve začala tiše a znepokojivě šumět. Nebylo to varování před hrozícím útokem, spíš upozornění na klam. *Něco skrývá.* „Rád bych slyšel víc o Temném rytíři,“ odpověděl Vélin. „Kdybyste byl tak laskav a něco mi o něm pověděl.“

„To by znamenalo, že se dozvíte víc o Deseti knihách. Nebojíte se, že takové vědomosti pošpiní vaši duši a zbaví vás vaší Víry?“

Cumbrélcova slova mu připomněla Hentes Mustora. Znovu v duchu spatřil vinu a šílenství v jeho očích. Píseň krve zněla čím dál silněji. *Znal ho? Byl jedním z jeho následovníků?* „Pochybuji, že by nějaké vědomosti mohly člověku pošpinit duši. A jak už jsem řekl Svatému rytíři, mé Víry mě nic zbavit nemůže.“

„První knihy praví, abychom šířili učení o lásce nebeského Otce mezi všemi, kdo si to přejí. Jestli chcete, můžete mě znovu vyhledat a já vám povím víc.“

* * *

Večery Vélín trávil v dílně Ahm Lina, kde mu jeho žena s vražednými pohledy nalévala čaj, zatímco ho kameník učil lépe naslouchat písni.

„Mezi mými lidmi se tomu říká Nebeská píseň,“ vyprávěl Ahm Lin jednoho večera. Seděli v dílně, popíjeli čaj z malých porcelánových kalíšků jen kousek od sochy vlka, který s každou Vélínovou návštěvou vypadal skutečněji a skutečněji. Kameníkova žena Vélina nikdy nepustila do samotného domu, kam se uchýlila vždy hned poté, co jim připravila čaj. Jednou udělal chybu, když navrhl, že si ho nalejí sami. Přitáhl tím na sebe tak zlostný pohled, že raději počkal, až se Ahm Lin napije ze svého šálku, protože se bál, že by nápoj mohla otrávit.

„Kdo vlastně jsou vaši lidé?“ zeptal se Vélín. Došel k závěru, že kameník pochází z Dálného západu, o kterém však nevěděl nic než to, co slyšel z historek námořníků, prapodivných příběhů o obrovské zemi nekonečných polí a velkých měst, v nichž vládnou kupečtí králové.

„Narodil jsem se v provincii Čin-Sa pod laskavou vládou velkého kupeckého krále Lol-Tana. Ten muž si velmi vážil lidí s neobvyklými dary. Když se o mém nadání dozvěděli stařešinové z mojí vesnice, odvedli mě v deseti letech od rodiny ke královskému dvoru, kde mě učili naslouchat Nebeské písni. Vzpomínám si, že se mi strašně stýskalo po domově, ale nikdy jsem se nepokusil utéct. Podle zákona se zrada syna vztahuje i na jeho otce a já nechtěl, aby pykal za moji neposlušnost, ačkoli jsem netoužil po ničem jiném než vrátit se do jeho dílny a znovu pracovat s kamenem. Byl také kameník, víte?“

„Takže ve vaší zemi nejsou Temné schopnosti ostudou?“

„Vůbec ne, nahlíží se na ně jako na požehnání, dar z Nebes. Rodina s Obdařeným dítětem se těší velké vážnosti.“ Pak se celý zachmuřil. „Nebo se to tak aspoň říká.“

„Takže vás písni naučili? Víte, jak ji používat a odkud pochází?“

Ahm Lin se smutně usmál. „Písni se nelze naučit, bratře, a stejně tak odnikud nepochází. Prostě jste to vy. Vaše píseň není další bytost žijící ve vašem těle. Jste to jen vy.“

„Píseň mé krve,“ zašeptal Vélín, když si vybavil slova Nersus Sil Niny z Martišského lesa.

„Slyšel jsem, že se jí tak říká. Na vás se to hodí skvěle.“

„Jestli se jí tedy nelze naučit, co vás vlastně naučili?“

„Naučili mě ji ovládat, bratře. Je jako každá jiná píseň. Chcete-li, aby dobře zněla, musíte ji cvičit a zdokonalovat. Mojí učitelkou byla stařena Šin-La. Byla tak stará, že ji museli po paláci nosit na nosítkách, a nedohlédla dál než jednu nebo dvě stopy před sebe. Ale její píseň...“ Při té vzpomínce kameník obdivně zakroutil hlavou. „Její píseň byla jako oheň, žhnula tak jasně a hlasitě, že jste měl pocit, jako by vás oslepila a ohlušila. Vždycky se chechtala a říkala mi Krysa, malá Zpívající Krysa, což se v mém jazyce řekne *Ahm Lin*.“

„To zní jako tvrdá učitelka,“ podotkl Vélín a vzpomněl si na mistra Sollise.

„Tvrdá, ano, to byla. Ale měla mě hodně co učit a zbývalo jí na to jen málo času. Náš dar je velmi neobvyklý, bratře, a ona za celý svůj dlouhý život a službu kupeckému králi a předtím i jeho otci nepotkala jiného Zpěváka. Měl jsem být jejím následovníkem. Její lekce byly kruté a bolestivé. Nepotřebovala žádnou hůl, aby mě uhodila, svojí písní mi dokázala ublížit dost. Začala s pravdomluvností. Do místnosti byli předvedeni dva muži, z nichž jeden spáchal nějaký zločin. Oba prohlašovali, že jsou nevinní, a ona se mě ptala, který z nich je tím zločincem. Pokaždé když jsem se zmýlil, a zpočátku se to stávalo často, mě její píseň šlehla svým plamenem. ‚Pravda je srdcem písně, Kryso,‘ říkala. ‚Jestli neslyšíš pravdu, neslyšíš nic.‘

Jakmile jsem se naučil slyšet pravdu, lekce začaly být složitější. Sloužící dostal do ruky nějaký předmět, vzácný drahokam nebo šperk, který měl schovat někde v paláci. Když jsem ho do večera nenašel, sloužící si ho mohl nechat a já byl potrestán za jeho ztrátu. Později se na jednom z nádvoří procházela velká skupina lidí, kteří mluvili z plna hrdla, a jeden z nich pod pláštěm ukrýval dýku. Měl jsem jen pět minut, abych ji našel, pak mě její píseň bodla stejně, jako by dýka bodla našeho pána. Protože, jak mi nikdy neopomněla připomenout, jsem za vše vděčil jemu a zklamat ho by byla nekonečná hanba.“

„A využil kupecký král vaši píseň?“

„No jistě. Obchod je hnací silou Dálného západu. Kdo umí dobře obchodovat, získá si významné postavení. Úspěšný obchod však vyžaduje informace, zvláště takové, které ostatní chtějí skrýt.“

„Takže jste byl zvěd?“

Ahm Lin zavrtěl hlavou. „Jen svědek jednání významnějších a bohatších mužů. Zpočátku mě Lol-Tan nechával sedět v koutě trůnního sálu a hrát si s jeho dětmi. Kdyby se někdo ptal, měl jsem odpovědět, že jsem jeho chránělec, osiřelý syn vzdáleného bratrance. Většina lidí si přirozeně myslela, že jsem jeho bastard, což je u dvora sice nedůležité, ale i tak vážené postavení. Zatímco jsem si hrál, muži přicházeli a odcházeli s různou mírou obřadnosti a různě dlouhými tirádami o své úctě nebo lítosti, že špiní královský palác svou nedůstojnou přítomností. Všiml jsem si, že čím nákladnější oblečení a větší doprovod návštěvníci měli, tím víc hovořili o své bídné nedůležitosti, načež je Lol-Tan ujišťoval o tom, že ho jejich přítomnost nijak neuráží, a omlouval se za to, že jim nepřipravil honosnější uvítání. Často trvalo celou hodinu i déle, než se dostali ke skutečnému důvodu jejich návštěvy, a téměř vždy se jednalo o peníze. Někteří si chtěli vypůjčit, jiní dlužili a další chtěli víc. Zatímco mluvili, já poslouchal. Když odešli s ujištěním, že se král co nejdříve vyjádří, a omluvou za tu otřesnou nehoráznost, že zdržuje odpověď na jejich žádost, zeptal se mě, jak během jednání zněla moje Nebeská píseň.

Byl jsem jen malý chlapec a o podstatě těch jednání jsem mnoho nevěděl, ale moje píseň nemusela poznat, proč nějaký muž lhal či podváděl nebo za svými úsměvy a projevy úcty skrýval nenávist. Lol-Tan samozřejmě věděl proč a ve věděni spatřoval cestu k zisku nebo ztrátě či čas od času na popravčí špalek.

A tak jsem žil v paláci kupeckého krále, učil jsem se od Šin-La a říkal Lol-Tanovi, jak zní moje píseň. Měl jsem málo přátel, jen takové, jež mi povolili dvořané, kteří byli mými poručníky. Většinou to byli hlupáci, veselí, ale slepě poslušné děti méně významných kupeckých rodin, které svým potomkům platily místo u dvora. Časem jsem pochopil, že mé kamarády vybírají právě kvůli jejich prostotě a nedostatku vypočítavosti a lstivosti. Moudřejší přátelé by mi pomohli prohlédnout, že můj život v přepychu a hojnosti nebyl ve skutečnosti ničím víc než životem ve zlaté kleci, v níž jsem já byl otrokem.

Samozřejmě to mělo své výhody, když jsem dospěl a ovládly mě mladické touhy. Dostával jsem dívky i chlapce, které jsem chtěl. Kvalitní víno a všemožné další nápoje, o které jsem požádal, i když jich nikdy nebylo tolik, aby dokázaly otupit moji píseň. Když jsem dospěl natolik, že už jsem si nemohl hrát s Lol-Tanovými dětmi, stal jsem se jedním z jeho písařů. U každého jednání byli vždy nejméně tři a nikdo si nejspíš nevšiml,

že mé zápisky jsou neúplné a často sotva čitelné. Život v mé kleci byl jednoduchý a nedotčený problémy světa za zdmi paláce. Pak Šin-La zemřela.“

Ahm-Lin se s nepřítomným pohledem ztratil ve vzpomínkách. Celý posmutněl. „Pro Zpěváka není snadné slyšet smrtelnou píseň jiného. Zněla tak hlasitě, že jsem si myslel, že to musí slyšet celý svět. Byl to takový řev plný zloby a lítosti, až jsem kvůli němu ztratil vědomí. Občas mě napadá, že mě chtěla vzít s sebou, ne ze zášti, ale z povinnosti. Když jsem slyšel její poslední píseň, došlo mi, že její oddanost Lol-Tanovi byla lež, ta největší lež ze všech, protože ji po celá ta léta, co mě učila, dokázala ve své písni skrývat. Její poslední píseň byla křikem otrocka, který nikdy neutekl před svým pánem a nechtěl mě tam nechat samotného. A pak mi něco ukázala, vidinu zrozenou z písni. Zobrazovala vesnici, zničenou, kouřící a posetou mrtvými těly. Moji vesnici.“

Kroutil hlavou a hlas měl ztěžklý takovým smutkem, díky němuž Vélín pochopil, že je prvním člověkem, kterému svůj příběh vypráví. „Byl jsem tak slepý,“ pokračoval Ahm Lin po chvíli. „Neuvědomil jsem si, že skutečná hodnota mého daru spočívá v tom, že o něm nikdo neví. Nikdo kromě Lol-Tana a té staré ženy, kterou jsem nahradil. Vzpomněl jsem si na všechny ty lidi, které Šin-La při svých lekcích využívala, všechny ty domnělé zločince a sloužící. Za ty roky jich určitě byly stovky. Došlo mi, že když se dozvěděli o mém daru, nemohli už dál žít. Zabil jsem je jen tím, že jsem se ocitl v jejich blízkosti.“

Když jsem se probрал z bezvědomí, do kterého mě Šin-La uvrhla, poznal jsem, že v mé duši žhne nový cit.“ Otočil se k Vélínovi. V očích měl zvláštní pohled, jako člověk, který vzpomíná na vlastní šílenství. „Znáš nenávist, bratře?“

Vélín si vybavil otce mizejícího v ranní mlze, slzy princezny Lyrny i jeho sotva potlačitelnou touhu zlomit králi vaz. „Katechismus naší Víry praví, že nenávist je břemenem na duši. Já s tím mohu plně souhlasit.“

„Máš pravdu v tom, že nenávist tíží duši, současně tě ale také může osvobodit. Vybaven svou nenávistí jsem si začal dělat poznámky o jednáních, kterých jsem se účastnil. S úzkostlivou péčí jsem si zapisoval vše, co bylo řečeno. Teprve tehdy mi začalo docházet, jak rozlehlé je královo panství. Vlastnil tisíce lodí, a přesto usiloval o další tisícovku. Dozvěděl jsem se o dolech, v nichž se ze země dobývá zlato, drahé kamení a železná ruda, o rozlehlých polích, v kterých spočívá jeho skutečné

bohatství, o těch nekonečných lánech obilí a rýže, jimiž ručí za všechny své obchodní dohody. A jak jsem se dozvídal čím dál víc, začal jsem v té obrovské pavučině obchodních vztahů hledat nějakou trhlinu. Uplynuly čtyři další roky, během nichž jsem pátral a hledal, nenechal jsem se nijak rozptylovat pohodlím u dvora. Mí poručníci a současně žaláři, jak už jsem tehdy věděl, mě v práci nerušili, neviděli v mé nově nalezené touze po vědomostech žádné nebezpečí. Po celou tu dobu pravdivost mé písně ani jednou nezakolísala a já Lol-Tanovi upřímně sděloval vše, co mi prozradila, každý podvod a každé tajemství. S každým odhaleným spiknutím rostlo jeho přesvědčení, že jsem se stal něčím víc než jeho vykladačem pravdy. Časem mi svěhoval tolik důvěrností, kolik jen muž v jeho postavení může komukoli svěřit, a já se tak dozvídal další informace, které jsem zaplétal do té pavučiny. A pořád jsem hledal, čekal, ale nic nenacházel. Kupecký král se ve své práci vyznal, jeho pavučina byla dokonalá. Jakákoli lež, kterou bych mu řekl, by byla odhalena a krátce nato by následovala moje smrt.

Byly časy, kdy jsem zvažoval, že jednoduše popadnu dýku a zabodnu mu ji do srdce. Měl jsem k tomu spoustu příležitostí, ale přece jen jsem byl ještě mladý a toužil jsem po životě. Byl jsem zbabělec, vězeň, jehož zajetí ještě zhoršovalo povědomí o rozlehlosti jeho vězení. Srdce mi začala sžírat beznadě. Znovu jsem začal holdovat všemožným požitkům, hledal jsem únik ve vínu, omamných látkách a tělesných rozkoších. Brzy by se mi to stalo osudným, nebýt příchodu těch cizinců.

Za celé ty roky v Lol-Tanově paláci jsem neviděl jediného cizince. Samozřejmě jsem o nich slyšel. Příběhy o zvláštních lidech s bílou nebo černou pleť, kteří přicházeli z východu a byli tak necivilizovaní, že pouhá jejich přítomnost na území kupeckého krále byla urážlivá. Král je trpěl jen kvůli hodnotě zboží, které přiváželi. Skupina, která přijela jednat s Lol-Tanem, mi přišla skutečně podivná. Měli zvláštní oděv a mluvili nesrozumitelným jazykem, o jejich neobratném přístupu k etiketě ani nemluví. A k mému údivu mezi nimi byla i jedna žena, žena s darem písně.

Jediné ženy, které se směly vyskytovat v přítomnosti kupeckého krále, byly jeho manželky, dcery a konkubíny. V mé zemi nemají v obchodě žádné postavení a je jim zapovězeno vlastnit majetek. Přes tlumočníka jsem pochopil, že ta žena je urozeného původu a odmítnout její přijetí by byla velká urážka pro její lid. Vzhledem k tomu, že Lol-Tan jí skutečně povolil

vejít do audienčního sálu, musela jejich nabídka nést příslib ohromného zisku.

Tlumočník pokračoval, jenže já jeho slova téměř nesledoval. Mou mysl zcela zaplnila píseň té ženy a já na ni pořád musel hledět. Byla to překrásná žena, bratře, ovšem překrásná ve stejném smyslu, jako může být třeba leopard. Oči se jí blýskaly, černé vlasy zářily jako vyleštěné ebenové dřevo a s krutým pobavením na rtech poslouchala moji píseň.

„Takže to šikmooké prase má vlastního Zpěváka,“ zněla její píseň. Z toho dutého smíchu, který ji probarvoval, mi běhal mráz po zádech. Byla mocná, dobře jsem to cítil, její píseň byla silnější než moje. Šin-La by se jí možná vyrovnala, ale já ne, krysa se střetla s kočkou a byla proti ní bezmocná. „Co bys mi tak mohl prozradit?“ zpívala v mé mysli. Píseň se nořila pořád hlouběji, sahala do mé paměti a s děsivou jednoduchostí z mé mysli tahala vše o mé nenávisti a plánech. Vypadala, že z mé chystané zrady má obrovskou, téměř triumfální radost. „A to mi Rada říkala, že to bude složité,“ zpívala dál. Na delší chvíli mi pohlédla do očí. „Jestli si přeješ smrt kupeckého krále, řekni mu, aby odmítl naši nabídku.“ A pak najednou byla pryč, její vpád do mé mysli skončil a zůstala po něm jen mrazivá jistota. Byla tady proto, aby Lol-Tana zabila, jestli odmítne jejich nabídku, a *chtěla* ho zabít. Na výsledku jednání jí pranic nezáleželo. Cestovala přes půl světa za krví a byla odhodlaná, že si ji nenechá vzít.“

Ahm Lin celý ztuhlý vzpomínal na bolest. „Někdy nám píseň umožní dotknout se myslí ostatních, za všechna ta léta jsem se musel dotknout tisíců, ale už nikdy jsem nepocítil nic, co by se vyrovnalo černé skvrně myšlenek té ženy. Ještě mnoho let poté mě trápily noční můry, vidiny jatek, vraždy provedené se zvrhlou pečlivostí, tváří křičících ve ztuhlém výrazu hrůzy, mužů, žen i dětí. A vidiny míst, která jsem nikdy nepoznal, jazyků, kterým jsem nerozuměl. Myslel jsem, že snad zešílím, až jsem pochopil, že mi v hlavě nechala část svých vzpomínek, ať už omylem nebo s nějakým zlým úmyslem. Většina z nich časem zmizela. Ale i teď jsou noci, kdy se budím s křikem a pláčem a žena mě pak kolébá v náručí.“

„Kdo byla ta žena?“ zeptal se Vélín. „Odkud přišla?“

„Jméno vyslovené tlumočnickem bylo falešné, cítil jsem to ještě dřív, než jsem uslyšel její píseň, a z jejich vzpomínek jsem se o ní ani její rodině nic nedozvěděl. A co se týče země, z níž pocházela, tehdy mi to nic neříkalo, ale ta delegace vyřizovala pozdravy od Nejvyšší rady Volarského císařství.

Podle toho, co jsem se od té doby o Volarech dozvěděl, soudím, že odtamtud skutečně pocházela.“

„Udělal jste to? Řekl jste kupeckému králi, aby jejich nabídku odmítl?“

Ahm Lin přikývl. „Bez nejmenšího zaváhání. Jakkoli jsem byl ohromený, moji nenávisť to nijak neutlumilo. Pověděl jsem mu, že jsou plní lží a že se chystají připravit ho o velké bohatství. Ve skutečnosti jsem vůbec netušil, co mu vlastně nabídli, ani jestli mluvili pravdu. On mi však jako vždy bezvýhradně věřil.“

„A dodržela ta žena své slovo?“

„Nejdřív jsem si myslel, že mě zradila. Lol-Tan jim druhého dne ráno odpověděl, načež oni nastoupili na svoji loď a odpluli. Vypadal, že se těší dobrému zdraví, a podle všeho se v tomto ohledu ani nechystala žádná změna. Sevřelo mě zklamání a strach. Vůbec poprvé jsem kupeckému králi lhal. Byl jsem si jistý, že mě odhalí a že mě nemine ošklivá smrt. Uplynul celý měsíc, během něhož jsem skrýval svůj strach, a pak začal Lol-Tan pomalu chřadnout. Nejdřív to nebylo nic, jen lehký, ale vytrvalý kašel, o kterém se samozřejmě nikdo neodvažoval ani zmínit, pak ale začal ztrácet barvu, chvěly se mu ruce a během pár týdnů už kašlal krev a sužovaly ho hrozné záchvaty. Když zemřel, byla z něj už jen zubožená hromádka kostí a kůže, která si ani nepamatovala své jméno. Ani trochu jsem ho nelitoval.“

Samozřejmě měl svého nástupce. Byl jím jeho třetí syn Mah-Lol. Oba jeho starší bratři byli na prahu dospělosti v tichosti otráveni, když vyšlo najevo, že postrádají otcův důvtip. Zato Mah-Lol byl skutečně synem svého otce, prudce inteligentní, výjimečně vzdělaný a nadaný veškerou lstivostí a krutostí potřebnou k tomu, aby mohl usednout na trůn kupeckého krále. K mé velké potěše ale neměl o mém daru ani ponětí. Lol-Tan ve své chorobě nestihl synovi objasnit pravou podstatu mé role u dvora. Pro Mah-Lola jsem byl jednoduše nezvykle důvěrný tajemník a k tomu účelu měl vlastního člověka. Dostal jsem práci archiváře ve skladišti paláce. Vystěhovali mě z mého přepychového příbytku a platili mi jen zlomek mzdy, jakou jsem dostával dřív. Zjevně se čekalo, že spáchám sebevraždu v hanbě nad ztrátou královské přízně, stejně jako to už dávno udělali mnozí, tou dobou nadbyteční sloužící Lol-Tana. Já namísto toho jednoduše odešel. Strážci u brány do paláce jsem řekl, že mám nějakou pochůzku ve městě, a on mě pustil ven, aniž by se na mě podíval. Bylo mi dvaadvacet let a poprvé jsem byl svobodný. Byla to ta nejsladší chvíle v mém životě.

Volnost moji píseň změnila. Zesílila a začala vyhledávat nové věci. Následoval jsem ji přes celé Mah-Lolovo království i za jeho hranice. Dovedla mě k jednomu kameníkovi v malé vesnici vysoko v horách. Ten neměl syny ani žádné učedníky, a tak souhlasil, že mě naučí svému řemeslu. Myslím, že ho znepokojovala rychlost, s níž jsem se učil, nemluvě o neobvyklé kvalitě mých děl. Když se ukázalo, že už mě nemá co naučit, a já vyrazil dál, zdálo se, že se mu ulevilo.

Píseň mě dovedla až do přístavu, kde jsem nastoupil na loď směřující na východ. Dalších dvacet let jsem cestoval a pracoval. Chodil jsem od města k městu a zanechával své stopy na domech, palácích a chrámech. Dokonce jsem celý rok strávil ve vašem království, kde jsem tesal chrličce pro hrad nilsélinského knížete. Nikdy mi nic nechybělo, v hubených časech mě píseň dovedla k jídlu i vodě, když nastaly zlé časy, vedla mě na místo, kde byl klid a samota. Nikdy jsem její rady nezpochybnil ani jim neodporoval. Před pěti lety mě dovedla sem, kde Šoala, má vynikající žena, horko těžko provozovala dílnu svého zesnulého otce. Byla šikovná, ale bohatí Alpírané neradi obchodují se ženami. Od té doby jsem tady. Moje píseň už nevyjádřila potřebu vyrazit dál, za což jsem jí vděčný.“

„Ani teď?“ zeptal se Vélin. „Když ve městě řádí Rudá ruka?“

„Copak tvoje píseň nějak zesílila, když ses o nemoci doslechl?“

Vélin si vzpomněl na smutek, který pocítil nad pravděpodobným osudem sestry Gilmy, ale uvědomil si, že melodie písně krve se nijak nezměnila. „Ne. Ani trochu. Znamená to, že nám žádné nebezpečí nehrozí?“

„To těžko. Spíš to znamená, že tady oba z nějakého důvodu máme být.“

„Takže tohle je...“ Vélin hledal ta správná slova. „Náš osud?“

Ahm Lin pokrčil rameny. „Kdoví, bratře? O osudu toho vím jen málo, ale musím říct, že jsem v životě viděl už tolik náhodných a nečekaných věcí, že o jeho existenci pochybuji. Určujeme si svou vlastní cestu, ale píseň nás vede. Tvoje píseň jsi ty sám, nezapomeň na to. Dokážeš s ní stejně dobře zpívat, jako jí naslouchat.“

„Jak?“ Vélin se naklonil kupředu. Věděl, že zní dychtivě, a byl z toho trochu na rozpacích. „Jak můžu zpívat?“

Ahm Lin ukázal na pracovní desku, kde pořád ležel Vélinův částečně otesaný mramorový blok. Od své první návštěvy se ho nedotkl. „Už jsi začal. Tuším, že už zpíváš dlouho, bratře. Píseň nás může vést v práci s mnoha nástroji: s perem, kladivem... nebo s mečem.“

Vélin se podíval na svůj meč, který měl opřený o okraj stolu na dosah ruky. *Je to snad to, co celé ty roky dělám? Prosekávám si svou cestu životem? Všechna ta prolitá krev a zmařené životy, jsou to jen verše písně?*

„Proč jsi ji nedokončil?“ zeptal se Ahm Lin. „Tu sochu?“

„Jestli znovu vezmu do ruky kladivo a dláto, neodložím je, dokud nebude hotová. A naše současné okolnosti vyžadují moji plnou pozornost.“ Věděl, že to je pravda jen napůl. Hrubě otesané rysy vystupující z kamene mu byly znepokojivě povědomé. Sice ještě nedostaly konečnou podobu, ale on už teď tušil, že konečné dílo zobrazí tvář, kterou zná. Určitým zvráceným způsobem tak byl příchod Rudé ruky vítanou výmluvou pro oddálení chvíle konečné jistoty.

„Přehlížeš volání své písně není dobré, bratře,“ varoval ho Ahm Lin. „Vybavuješ si, jak to bolelo, když jsem tě poprvé zavolaal? Proč myslíš, že tomu tak bylo?“

„Moje píseň mlčela.“

„Přesně tak. A proč mlčela?“

Královův křehký krk... Nebezpečné tajemství té děvky... „Nabádala mě, abych něco udělal, něco příšerného. Když jsem to nedokázal, moje píseň se odmlčela. Myslel jsem, že mě opustila.“

„Tvoje píseň je tvým průvodcem i ochráncem. Bez ní jsi zranitelný před těmi, co dokážou totéž jako my, jako ta volarská žena. Věř mi, bratře, před ní bys nechtěl být zranitelný.“

Vélin se podíval na mramorový blok a prohlédl si hrubý profil nedokončené tváře. „Až se vrátí *Červený sokol*,“ rozhodl. „Pak ji dokončím.“

* * *

Dvacet dní po vyplutí *Červeného sokola* se námořníci vzbouřili, uprchli z improvizovaného vězení ve skladištích, zabili strážce a v dobře připraveném útoku se dali k přístavu. Kenis zareagoval rychle, dvěma rotám Vlčích běžců přikázal, aby hlídaly přístav, a muže hraběte Marvena rozestavěl do okolních ulic. Cumbrelínští lučištníci vyšplhali na střechy a sestřelili několik tuctů námořníků. Útok tváří v tvář organizovanému odporu rychle zeslábl a vzbouřenci se rozběhli zpět do města. Kenis rozkázal okamžitý protiútok, a tak krátké, ale krvavé povstání skončilo pomalu dřív, než se o něm Vélin dozvěděl.

Když doběhl k bojišti, uviděl Kenise, jak měří síly se zavalitým Meldenejcem. Obr se neuměle rozmachoval kyjem proti drobnému bratrovi,

který tancoval kolem a útočil na něj mečem, od nějž námořníkovi na pažích i na obličeji zůstávaly krvavé šrámy. „Vzdej se!“ rozkázal a rozřízl protivníkovi kůži na předloktí. „Je konec!“

Meldenejec bolestně zařval a v zuřivosti zdvojnásobil svoji snahu. Dál však svým kyjem máchal pouze naprázdno ve vzduchu, zatímco Kenis pokračoval ve svém útočném tanci. Vélin si připravil luk, nasadil šíp a ze čtyřiceti kroků zasáhl Meldenejce přímo do krku. Jeden z jeho lepších střeleckých výkonů.

„Teď není čas na shovívavost, bratře,“ řekl Kenisovi, překročil mrtvého Meldenejce a tasil meč. Během hodiny bylo po všem. Bezmála dvě stě námořníků zemřelo a zhruba stejný počet si odnesl nějaké zranění. Vlčí běžci ztratili patnáct mužů, mezi nimiž byl i bývalý kapsář zvaný Chmaták, jeden z původní třicítky mužů vybraných pro výpravu do Martišského lesa. Námořníky nahnali zpět do skladišť a přeživší kapitány si Vélin nechal svolat do přístavu. Bylo jich asi čtyřicet, všichni vypadali dost sešle, což je pro námořní kapitány příznačné. Se svázanýma rukama před ním klečeli v řadě na hrázi, většina k němu vzhlížela zachmuřeně a se strachem nebo otevřeným odporem.

„Zachovali jste se hloupě a sobecky,“ řekl jim Vélin. „Kdybyste se dostali na své lodě, rozšířili byste mor do stovky dalších přístavů. V téhle zbytečné řeži jsem přišel o patnáct mužů. Jako kompenzaci za to vyžaduji patnáct duší.“

Trvalo dlouho, než vojáci královské armády odveslovali s patnácti loďmi z přístavu na volné moře, kde po jejich palubách rozlili smůlu a plachty postříkali lampovým olejem. Dentosovi lučištníci pak dílo dokončili zápalnými šípy. Než padla tma, všechny lodě byly v plamenech, které šlehalo vysoko k nebesům a osvětlovaly moře na míle daleko.

Vélin s uspokojením pozoroval smutek v ošlehaných tvářích kapitánů. Některým se v očích dokonce leskly slzy. „Jestli tohle bláznovství zkusíte zopakovat,“ pohrozil jim, „nechám spálit i zbytek flotily, vás a vaše posádky ale předtím přivážu ke stěžňům.“

* * *

Dalšího rána našel Vélin u brány vily guvernéra Aruana. Sestra Gilma nebyla nikde v dohledu a Vélin cítil, jak se mu do těla zakously ledové tesáky strachu.

„Kde je moje sestra?“ zeptal se.

Guvernér měl kdysi naducané tváře povislé starostmi a náhlým úbytkem váhy, žádné příznaky Rudé ruky však nevykazoval. Díval se obezřetně a mluvil bezvýrazným hlasem. „Včera večer podlehla, mnohem rychleji než moje dcera nebo její chůva. Vzpomínám si, jak moje matka říkala, že přesně tak to u této nemoci chodí. Někteří vydrží celé dny nebo i týdny, u jiných to skončí během několika hodin. Vaše sestra mi nedovolila se k dceři přiblížit, trvala na tom, že o ni bude pečovat sama. Dokonce mně i mým sloužícím zakázala vstupovat do celého křídla vily. Říkala, že jde o nezbytné opatření, aby se choroba nešířila dál. Včera večer jsem ji našel ležet na schodech, byla skoro v bezvědomí. Zakázala mi, abych se jí dotýkal, a sama se doplazila až do dceřina pokoje...“ Když Vélínův výraz potemněl, guvernér se odmlčel.

„Včera jsem s ní přece mluvil,“ namítl hloupě. Pátral v guvernérově tváři po nějakém znamení, že se mylí, ale nenašel nic než lítost. Přiškrčeným hlasem položil naprosto zbytečnou otázku. „Je mrtvá?“

Guvernér přikývl. „Chůva také. Moje dcera se zatím drží. Těla jsme podle pokynů vaší sestry spálili.“

Vélín pevně svíral v ruku kované železné pruty brány, až mu bělaly klouby. *Gilma... Zářící, vždy rozesmátá Gilma. Mrtvá a spálená během pár hodin, zatímco já ztrácel čas s těmi hloupými námořníky.*

„Říkala něco?“ zeptal se. „Zanechala nějakou závěť?“

„Zemřela velmi rychle, lorde. Vzkazuje vám, abyste se držel jejích instrukcí a že se znovu uvidíte za hranicemi světa.“

Vélín si pozorně prohlížel guvernérovu tvář. *Lže. Neříkala nic. Jen onemocněla a zemřela.* Uvědomil si však, že je za tu lež vděčný. „Děkuji vám, pane. Mohu pro vás něco udělat?“

„Potřebovali bychom další mast na dceřinu vyrážku. A snad pár lahví vína. Pomáhá sloužícím udržet si zdravý rozum a zásoby nám začínají docházet.“

„Postarám se o to.“ Pustil se brány a otočil se k odchodu.

„V noci jsem viděl velký oheň,“ řekl guvernér. „Na moři.“

„Námořníci se vzbouřili a pokusili se utéct. Jako trest jsem nechal spálit několik lodí.“

Očekával nějaký výraz nesouhlasu, ale guvernér jen přikývl. „Uvážlivá odpověď. Doporučil bych vám ale nabídnout obchodnickému cechu nějaké odškodnění. Kromě mě jsou jedinou občanskou autoritou ve městě, nebylo by moudré si je pohněvat.“

Vélin by sice raději nechal zmrskat každého obchodníka, který v jeho blízkosti udělá tu chybu, že si zkusí stěžovat, ale pod závojem svého smutku pochopil moudrost guvernérovy slov. „Udělám to.“ Z nějakého důvodu se odmlčel, cítil povinnost něco dodat, nějakou odměnu za guvernérovu laskavou lež. „Nebudeme tady dlouho, pane. Možná ještě několik měsíců. Až dorazí císařova armáda, město zachvátí bouře a krveprolití, ale ať bitva dopadne jakkoli, brzy odtud odejdeme a město bude znovu vaše.“

Guvernérovi se ve tváři mísil zmatek se zlobou. „Tak proč jste sem ve jménu všech bohů přišli?“

Vélin se zahleděl k městu. Ranní slunce zahřívalo střechy a prázdné ulice pod nimi. Mořská hladina se stříbřitě leskla, pobřeží omývaly zpěněné vlny a nad tím vším se táhla blankytně modrá obloha bez mráčku... a sestra Gilma byla mrtvá, stejně jako tisíce dalších, kteří už zemřeli, a tisíce těch, kteří teprve zemřou. „Mám teď nějakou práci,“ řekl místo odpovědi a odešel.

* * *

Dentose našel na vrcholu majáku na samém konci hráze táhnoucí se po levé straně přístavu. Seděl na okraji plošiny, houpal nohama ve vzduchu, hleděl k moři a upíjel z placatky Bratrova přítele. Kousek od něj ležel luk a prázdný toulec. Vélin se posadil vedle něj a Dentos mu podal placatku.

„Nepřišel ses rozloučit s naší sestrou,“ řekl, dal si malý doušek a vrátil mu placatku. Když ucítil v krku ostrou chuť pálenky smíchané se šťávou z juky, trochu se zašklebil.

„Rozloučil jsem se s ní sám,“ zašeptal Dentos. „Slyšela mě.“

Vélin se zadíval k patě majáku, kde se na hladině pohupovala těla bezpočtu uhynulých racků. Z každého těla trčel šíp. „Zdá se, že tě slyšeli i rackové.“

„Trochu jsem cvičil,“ odvětil Dentos. „Stejně jsou to odporní požírači odpadků. Ten jejich křik nemůžu vystát. Strejda Groll jim říkal zasraný ptáci. Byl to námořník.“ Chraptivě se zasmál a znovu si přihnul. „Klidně jsem ho včera mohl zabít. Vůbec si nepamatuju, jak ten trouba vypadal.“

„Kolik strýců vlastně máš, bratře? Vždycky jsem se tě na to chtěl zeptat.“

Dentos se zachmuřil a dlouho nic neřekl. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl tak vážně, jak ho Vélin ještě nikdy neslyšel. „Ani jednoho.“

Vélin se zmateně zamračil. „A co ten, který jezdil na psí zápasy? Nebo ten, co tě učil střilet...“

„Střílet jsem se naučil sám. V naší vesnici žil mistr lovu, ale nebyl to můj strýc, ani ten kretén s těmi psy. Nikdo z nich nebyl můj strýc.“ Podíval se na Vélina a smutně se usmál. „Moje drahá matka byla vesnická kurva, bratře. Všem těm chlapům, co chodili k nám domů, říkala strejda. Chtěla po nich, aby se ke mně chovali hezky, jinak je nevzala do postele. Kterejkoli z nich mohl být můj táta. Nikdy jsem se nedozvěděl, kdo z nich to byl. A je mi to fuk. Stejně to byla banda bezcennejch hlupáků.“

Ale i když to byla kurva, máma pro mě vždycky chtěla jenom to nejlepší. Na rozdíl od spousty dětí z naší vesnice jsem nikdy neměl hlad a vždycky jsem měl co na sebe. Bejt děckem kurvy je samo o sobě děs, ale bejt děckem kurvy, kterému ostatní závidí, to je ještě horší. Všichni věděli, že mým otcem mohl bejt kdokoli z těch třiceti chlapů ve vesnici, a tak na mě ostatní děti často volali: „Čí bastard? Čí bastard? Odkud máš svý boty, čí bastarde?“ A tak to šlo rok za rokem. Jeden kluk, syn strejdy Baba, takovej malej sráč to byl, vždycky začal pokřikovat jako první. Jednou po mně se svojí bandou začal házet různý věci a já jsem měl najednou všeho dost. Vzal jsem luk a střelil jsem ho do nohy. Nemůžu říct, že bych ho litoval, když jsem se koukal, jak krvácí a křičí a poletuje po vesnici. Kluk kurvy, navíc nebezpečnej, neměl šanci se u někoho vyučit, a tak mě matka spakovala a poslala do řádu. Pořád si pamatuju, jak plakala, když jsem odjížděl. Nikdy jsem se už za ní nevrátil.“

Když se Vélín díval, jak popíjí z placatky, zaraženě si uvědomil, jak staře Dentos vypadá. Na čele měl hluboké vrásky a krátce střižené vlasy mu na spáncích začínaly předčasně šedivět. Léta bojů a tvrdého života se na něm podepsala a teď na něm byl jasně patrný jeho smutek ze smrti sestry Gilmy. Ze všech bratrů byl Vélinovi nejbližší. *Až se vrátíme do království, požádám Principa, aby ho umístil do kláštera*, rozhodl se Vélín, ačkoli si hned vzápětí uvědomil, že existuje vysoká pravděpodobnost, že ani jeden už království neuvidí. Jediné, co Dentosovi mohl nabídnout, bylo čím dál víc příležitostí ke krvavému konci. V myšlenkách znovu zabloudil k mramorovému kvádru, který na něj čekal v Ahm Linově dílně, a uvědomil si, že vyčkává už příliš dlouho. Nastal čas, aby udělal to, kvůli čemu sem přišel. Když to dokáže dřív, než k městu dorazí alpírská armáda, třeba se mu pak podaří zabránit dalšímu krveprolití, pokud ovšem bude ochoten za to zaplatit.

Vstal a na rozloučenou položil Dentosovi ruku na rameno. „Mám nějakou práci...“

V tu chvíli Dentosovi vzrušeně zazářily jeho unavené oči a on namířil prst k obzoru. „Plachty! Vidíš je, bratře?“

Vélin si dlaní zaclonil oči a rozhlédl se po moři. Byl to jen maličký bod, šedá skvrna mezi hladinou a nebem, ale nebylo pochyb o tom, že jde o lodní plachty. *Červený sokol* se vracel.

* * *

Jako první po můstku sešel kapitán Nurin. Štíhlý, větry ošlehaný obličej měl strhaný vyčerpáním, ale oči mu triumfálně zářily chamtivostí, kterou si Vélin tak dobře pamatoval z jejich prvního setkání. „Dvacet jedna dní!“ radoval se. „Nečekal bych, že to v tuhle roční dobu zvládneme, ale Udonor vyslyšel naše prosby a seslal nám příznivej vítr. Udělali bychom to za osmnáct, kdyby nás ve Varinsholdu nezdrželi tak dlouho a nevezli jsme zpátky tolik pasažérů.“

„Tolik pasažérů?“ podivil se Vélin. Upíral oči k můstku a čekal, že se na něm každou chvíli objeví štíhlá postava s tmavými vlasy.

„Celkem devět. I když nechápu, proč musí mít holka, co mi nesahá ani k ramenům, sedm strážců.“

Vélin se k němu zamračeně otočil. „Jakých strážců?“

Nurin pokrčil rameny a ukázal k můstku. „Podívejte se sám.“

Podsaditý muž, který sestupoval po můstku, měl v očích krutý výraz a zamračeně se rozhlížel po Vélinovi a okolo stojících Vlčích běžcích. Vélina však víc znepokojil jeho černý plášť Čtvrtého řádu a meč u pasu.

„Bratr Vélin?“ oslovil ho prázdným tónem postrádajícím jakoukoli zdvořilost.

Vélin přikývl, v rostoucím zneklidnění muže nijak nepřivítal.

„Bratr velitel Iltis,“ představil se muž v černém plášti. „Skupina pro ochranu Víry ze Čtvrtého řádu.“

„Nikdy jsem o tobě neslyšel,“ odvětil Vélin. „Kde jsou sestra Šerin a bratr Frentis?“

Bratr Iltis zamrkal, na tak neuctivé jednání zjevně nebyl zvyklý. „Vězenkyně i bratr Frentis jsou na palubě. Potřebuji s tebou mluvit, bratře. Je třeba učinit určitá opatření...“

Vélin slyšel jen jediné slovo. „Vězenkyně?“ Mluvil tiše, ale uvědomoval si výhrůžný tón svého hlasu. „Jaká... vězenkyně?“

Při zvuku skřípajícího dřeva se otočil zpět k lodi. Další bratr Čtvrtého řádu, také ozbrojený mečem, vedl na řetěze mladou ženu s pouty na rukou. Šerin byla bledší, než si ji Vélin pamatoval, a také hubenější, ale ten jasný,

otevřený úsměv, který rozzářil její tvář, když se setkali pohledy, se nezměnil. Za ní sešlo po můstku dalších pět bratrů. Obestoupili ji z obou stran a s chladnou nedůvěrou přejeli očima Vélina i jeho Vlčí běžce. Jako poslední sestoupil Frentis. Tvář měl staženou studem a uhýbal pohledem.

„Sestro.“ Vélin vykročil k Šerin, jenž Iltis mu najednou zastoupil cestu.

„Vězenkyně má zakázáno hovořit se služebníky Víry, bratře.“

„Ustup mi z cesty!“ rozkázal mu Vélin, který pečlivě vyslovil každé slovo.

Iltis viditelně zbledl, ale z místa se nehnul. „Mám své rozkazy, bratře.“

„Co se to děje?“ dožadoval se Vélin, kterého začínal ovládat vztek. „Proč je naše sestra spoutaná?“

Šerin za Iltisem zvedla ruce v poutech a věnovala mu posmutnělý pohled. „Mrzí mě, že mě opět vidíš v poutech...“

„Vězenkyně nebude mluvit, dokud nedostane slovo!“ vyštěkl Iltis, načež se otočil k ní a tvrdě škulbl jejím řetězem. Pouta se jí zařízla do kůže a Šerin sebou v bolestech trhla. „Vězenkyně nebude špinit uši služebníků Víry svým kacírstvím!“

Šerin se prosebně zadívala na Vélina. „Prosím, nezabíjej ho!“

Kapitola sedm

Vélin na ní poznal, že se zlobí. V obličejí měla neurčitý výraz, a když stoupali ke guvernérově vile, uhýbala před jeho pohledem. Vélin nesl přes rameno její těžkou truhlu s léčivy.

„Nezabil jsem ho,“ začal Vélin, když začalo být mlčení nesnesitelné.

„Jen proto, že tě bratr Frentis zastavil,“ odpověděla a šlehla po něm pohledem.

Samozřejmě měla pravdu. Kdyby ho Frentis na hrázi nezastavil, umlátí by bratra Iltise k smrti. Když Vélin toho muže prvním úderem srazil k zemi, ostatní bratři Čtvrtého řádu začali nemoudře sahat po svých zbraních. Vlčí běžci je rychle odzbrojili. Mohli tam jen stát a bezmocně sledovat, jak Vélin pěstmi buší do Iltisova čím dál krvavějšího a znetvořenějšího obličejí, hluchý k Šerininým prosbám. Nechal toho teprve tehdy, když ho Frentis odtáhl stranou.

„Co tohle je?“ zavrčel a vyškubl se mu. „Jak jsi to mohl dovolit?“

Frentis vypadal zahanbeněji a ztrápeněji, než ho kdy Vélin viděl. „Byl to Principův rozkaz, bratře,“ odpověděl tiše.

„Promiň, bratře.“ Šerin zachrastila řetězy a pohlédla na Vélina. „Myslíš, že bys mě mohl osvobodit, abych mohla našeho bratra ošetřit dřív, než vykrvácí?“

A tak začala ošetřovat bratra velitele Iltise. Nechala si přinést z lodě svoji truhlu, natřela mu zranění hojivou masťou a zašila mu ránu na čele, kterou mu Vélin udělal, když jeho hlavou udeřil o dlažbu. Pracovala mlčky, její ruce se pohybovaly s jistotou, jakou si Vélin pamatoval, ale ostrost jejích pohybů vypovídala o potlačované zlobě.

Nelíbilo se jí to, uvědomil si Vélin. Nelíbilo se jí, že ve mně vidí zabijáka.

„Odveď tu bandu do žaláře,“ řekl Frentisovi a ukázal na bratry Čtvrtého řádu. „Jestli budou dělat problémy, nech je zmrskat.“

Frentis váhavě přikývl. „Bratře, co se týče sestry...“

„To probereme později, bratře.“

Frentis znovu přikývl a začal odvádět zajatce.

Kapitán Nurin stojící nedaleko si odkašlal. „Co je?“ zeptal se Vélina.

„Vaše slovo, lorde,“ řekl šlachovitý kapitán. Ta ukázka násilí ho znepokojila, ale byl odhodlaný nenechat se odradit a přinutil se opětovat

Vélinův pohled. „Měli jsme dohodu sepsanou před svědky.“

„Ano.“ Vélin sňal od opasku váček s lazuritem a hodil ho Nurinovi. „Naložte s ním moudře. Seržante!“

Seržant Vlčích běžců se rychle postavil do pozoru. „Lorde!“

„Zadržte kapitána Nurina a jeho posádku a odveďte je k ostatním námořníkům. Důkladně prohledejte loď, jestli se někdo neskrývá na palubě.“

Seržant hbitě zasalutoval a hned začal vydávat rozkazy.

„Chcete nás zadržet, lorde?“ Nurin neochotně zvedl oči od lazuritu, který teď pevně svíral v dlani. „Ale já mám naléhavou zakázku...“

„To vám věřím, kapitáne. Nicméně vzhledem k tomu, že se ve městě vyskytla Rudá ruka, s námi zůstanete o něco déle.“

Chamtivost v kapitánových očích vystřídal čirý strach. Ustoupil o několik kroků. „Rudá ruka? Tady?“

Vélin se otočil zpátky k Šerin a sledoval ji, jak dokončuje šití a odstřihává zbytky nitě nůžtičkami. „Ano,“ zašeptal. „Ale tuším, že už tady nebude dlouho.“

„Kdysi jsem ti řekla,“ promluvila Šerin po chvíli, když stoupali do kopce ke guvernérské vile, „že kvůli mně nikdo nezemře. A myslela jsem to vážně, Véline.“

„Omlouvám se,“ odpověděl. Její upřímnost ho zarazila. Ublížil jí, protože ona na sobě cítila každou ránu, kterou ušetřil Iltisovi, a on jí v sobě ukázal zabijáka.

Šerin si povzdechla a zlost jí částečně vyprchala z očí. „Radši mi pověz o Rudé ruce. Kolik lidí zemřelo?“

„Zatím jenom sestra Gilma a chůva v guvernérově vile. Jeho dcera zatím přežívá, ačkoli teď už může být po smrti.“

„Žádné jiné výskyty? Nikde ve městě?“

Vélin zavrtěl hlavou. „Do písmene jsme vyplnili pokyny sestry Gilmy.“

„V tom případě svým rychlým jednáním možná město zachránila.“

Když přišli k bráně, jeden ze strážců zazvoněním přivolal guvernéra. Zatímco čekali, Vélin pozoroval zatemněná okna vily.

Po smrti sestry Gilmy to místo získalo zlověstný nádech, ke kterému přispívaly i zanedbané zahrady. Vélin napůl očekával, že nikdo nepřijde, protože se Rudá ruka přece jen rozbujela celým domem a udělala z něj prázdnou slupku čekající jen na to, až ji někdo spálí. Zastyděl se, když si uvědomil, že si skoro přeje, aby bylo po všem. Když se ve městě neobjevily

další případy, hrozba epidemie by tím pominula a on by nemusel posílat Šerin do nebezpečí.

„To je guvernér?“ zeptala se Šerin.

„Ano, je.“ Vélina hanebná naděje pohasla, když se z vily vynořila guvernérova podsaditá postava. „Nenávidí nás, ale miluje svoji dceru. Díky tomu jsem ho přinutil se vzdát.“

„Tys jí vyhrožoval?“ Šerin na něj překvapeně zírala. „U Víry, ta válka z tebe udělala zrůdu.“

„Neublížil bych jí...“

„Nic už neříkej, Véline.“ Šerin se zavřenýma očima znechuceně zakroutila hlavou a odvrátila se od něj. „Prostě už mlč, prosím.“

V ledovém tichu čekali na guvernéra a stráže se svědomitě dívaly jinam. Šerinin hněv byl pro Vélina jako nůž v zádech. Když guvernér došel až k nim, Vélin je představil a zasunul klíč do těžkého visacího zámku, kterým byla brána zajištěná. „Slábne,“ hlásil guvernér, když otevřel bránu. Jeho hlas byl plný zoufalství i naděje. „Včera večer ještě mluvila, ale teď ráno...“

„Tak bychom už neměli na nic čekat, pane. Mohl byste mi s tím pomoci?“

Vélin položil její truhlu na zem. Sestra Šerin a guvernér ji uchopili každý z jedné strany a vyrazili s ní k vile. Šerin se s Vélinem ani nerozloučila.

„Jak dlouho to bude trvat, sestro?“ zeptal se.

Šerin se zastavila a ohlédla se. Její obličej byl zbavený všech emocí. „Příprava léku trvá několik hodin. Jakmile jí ho podám, měl by začít účinkovat okamžitě. Přijď zítra ráno.“ Pak se otočila.

„Proč jsi měla ta pouta?“ zeptal se ještě dřív, než mohla odejít. „Proč tě přivezla stráž?“

Šerin se neotočila a odpověděla tak tiše, že ji Vélin málem neslyšel. „Protože jsem se pokusila tě zachránit.“

* * *

Vélin poslal stráže pryč a rozhodl se, že počká na místě. Rozdělal oheň a zachumlal se do svého pláště. S blížící se zimou byl vítr od moře čím dál ledovější. Hodiny plynuly a Vélin dumal nad Šerininými slovy a její zlobou. *Pokusila jsem se tě zachránit...*

Když se slunce sklonilo k obzoru, přišel za ním Frentis. Posadil se proti němu a přiložil do ohně několik polínek. Vélin k němu zvedl oči, ale nic neřekl.

„Bratr velitel Iltis to přežije,“ hlásil mu Frentis záměrně odlehčeným tónem. „Bohužel. Aspoň zatím nemůže mluvit, jenom bručí a sténá. Žádná škoda, během plavby jsem si vyslechl dost jeho keců.“

„Říkal jsi, že Princip rozkázal, aby s ní takto zacházeli,“ nadhodil Vélin. „Proč?“

Frentis vypadal sklíčeně, do toho nepříjemného rozhovoru se mu nechtělo. „Sestra Šerin je usvědčená zrádkyně království a Popíračka Víry.“

Šerin v Černé kobce. Ta představa ho zaplavila obavami i pocitem viny. *Co si tam asi všechno vytrpěla?*

„Když jsme zakotvili, šel jsem přímo za Principilou Elerou,“ vyprávěl Frentis. „Přesně jak jsi mi říkal. Když mě vyslechla, odvedla mě za Principem Arlynem. Ten šel ke králi a přesvědčil ho, aby sestru propustil z paláce.“

„Z paláce? Takže nebyla v Černé kobce?“

„Co jsem slyšel, zavřeli ji tam, když ji Čtvrtý řád zatkł, ale princezna Lyrna ji dostala ven. Zjevně tam jen tak nakráčela a žádala, aby byla sestra propuštěna a umístěna pod její dohled. Správce si myslel, že jedná na rozkaz krále, a tak jí vyhověl. Říká se, že Princip Al Tendris skákal zlostí až do stropu, když se to doslechl, ale už s tím nemohl nic dělat. Sestra Šerin ale nadále zůstala vězenkyní, jen měla hezčí vězení.“

„Co mohla udělat, že ji odsoudili za zradu, a navíc za popírání Víry?“

„Veřejně se stavěla proti válce. A ne jednou. Mnohokrát, před každým, kdo ji poslouchal. Tvrdila, že válka je založená na lžích a odporuje Víře. A že tebe i nás ostatní poslali na smrt prakticky bez důvodu. Nikomu by nevadilo, kdyby takhle plácal nějaký nýmand, ale ona je v chudších čtvrtích města dobře známá a oblíbená, protože zachránila spoustu lidí. Když mluvila, lidé ji poslouchali. Vypadá to, že králi ani Čtvrtému řádu se její názory nelíbily.“

Takže další intriky toho starce? uvažoval Vélin. Možná věděl o Vélinově slabosti pro Šerin a její zatčení mu jen posloužilo jako další prostředek k nátlaku. To se mu ale moc nezdálo, Janus už si jeho poslušnost přece zajistil. Zatčení Šerin se spíš zrodilo z obyčejného strachu, aby její nesouhlasné projevy neohrozily jeho válku. Vélin dobře znal královu bezohlednost, ale veřejné zatčení oblíbené sestry Pátého řádu nebylo zrovna tím nenápadným, zákeřným činem, jaké měl král v oblibě. *Určitě vyzkoušel ještě něco jiného,* došel Vélin k závěru. *Nějaký jiný způsob, jak ji utišit nebo*

si koupit její loajalitu. Takže našla sílu králi vzdorovat tam, kde to Vélin nedovedl.

„Král souhlasil s Šerininým propuštěním jen pod podmínkou, že bude v poutech a pod neustálým dohledem,“ vyprávěl dál Frentis. „Také má zakázáno mluvit s kýmkoli bez dovolení.“ Frentis zpod pláště vylovil obálku a podal ji Vélinovi. „Tady jsou podrobnosti. Princip Arlyn říkal, že bychom se jimi měli řídit...“

Vélin si vzal obálku a hodil ji do ohně. Díval se, jak se králova pečeť v plamenech roztéká.

„Vypadá to, že král sestru Šerin omilostnil a nařídil její okamžité propuštění,“ řekl Frentisovi tónem, který nepřipouštěl jakékoli námitky. „Projevila tím své uznání za její dlouholetou službu království a Víře.“

Frentis se podíval na zuhelnatělou obálku a hned zase uhnul pohledem. „Jistě, bratře.“ Nervózně se zavrtěl. Zjevně se rozmýšlel, jestli má ještě něco dodat.

„Když jsme odplouvali, objevila se v přístavu nějaká holka. Požádala mě, abych ti tohle předal.“ Znovu vytáhl ruce zpod pláště a držel v nich malý balíček zabalený v obyčejném papíru. „Byla pěkná. Skoro jsem zalitoval, že jsem se dal k řádu.“

Vélin si balíček vzal. Když ho otevřel, uvnitř našel dvě dřevěné destičky svázané modrou hedvábnou mašlí. Uvnitř byl sušený kvítek zimního jasmínu na bílé kartičce. „Říkala něco?“

„Jenom že ti mám vyřídit její poděkování. Neřekla mi ale za co.“

Vélin se překvapeně pousmál. „Díky, bratře.“ Znovu destičky svázal mašlí a zastrčil je do kapsy. „Nemohl by nám sem někdo přinést něco k jídlu? Padám hlady.“

Frentis seběhl z kopce a za půl hodiny se vrátil s Kenisem, Barkusem a Dentosem. Všichni nesli zásoby a příkrývky.

„Pod hvězdami jsem nespal už několik týdnů,“ poznamenal Kenis. „Docela mi to chybí.“

„Přesně tak,“ zamumlal Barkus a rozbalil svoji deku. „Mým zádům už hodně chyběla tvrdá půda a nečekané deště.“

„Copak nemáte své povinnosti?“ vyptával se Vélin.

„Rozhodli jsme se, že se na ně vykašleme, *lorde*,“ odpověděl Dentos. „Necháte nás za to zmrskat?“

„To záleží na tom, co jste mi přinesli k jídlu.“

Upekli si na ohni kozí kýtu a podělili se o chléb a datle. Dentos otevřel láhev cumbrélinského červeného a poslal ji dokola. „Tahle je poslední,“ oznámil jim posmutněle. „Než jsme vyrazili, seržant Gallis zabalil dvacet lahví.“

„Jak to vypadá, ve válce muži skutečně víc pijou,“ podotkl Kenis.

„Nechápu proč,“ zamručel Barkus.

Chvíli se cítili jako před těmi mnoha lety, kdy je mistr Hutríl odvedl do lesů a oni se usadili k ohni, vyprávěli si příběhy a vtipkovali. Až na to, že teď jich bylo méně a jejich humor poněkud zhořkl. Dokonce i Frentis, který z nich byl svým způsobem nejbezelstnější, začínal mít sklony k cynismu, když jim vyprávěl, že žaláře už jsou zase prázdné, protože se král snaží doplnit svou armádu o další regimenty. „Další hrdlořezové se připravují na to, až jim někdo podřízne hrdlo.“

„To zní příhodně,“ zhodnotil Kenis. „Ti, kdo narušili mír v království, by to měli nějak napravit. A jak by to mohli napravit lépe než službou ve válce? A já musím říct, že z bývalých padouchů jsou vynikající vojáci.“

„Nemají žádné iluze,“ přitakal Barkus. „Žádná očekávání. Když celý život strádáš, ve srovnání s tím není válka tak hrozná.“

„Jen se zeptejte těch chudáků, které jsme nechali u Krvavého kopce, jak se jim líbil život vojáka,“ nesouhlasil Dentos.

Barkus pokrčil rameny. „Život vojáka často znamená vojákovu smrt. Aspoň jsou za to placení, co dostaneme my?“

„My sloužíme Víře,“ vložil se do debaty Frentis. „Mně to stačí.“

„No jo, ty jsi ještě mladý, duchem i tělem. Počkej rok nebo dva a taky začneš sahat po Bratrově příteli, abys umlčel ty dotěrné otázky, stejně jako my.“ Barkus si přiložil láhev vína ke rtům a zklamaně se zašklebil, když z ní ukápl jen několik posledních kapek. „U Víry, já bych se tolik chtěl opít,“ zamručel a hodil láhev do tmy.

„Takže vy tomu nevěříte?“ pokračoval Frentis. „Nevěříte tomu, za co bojujeme?“

„Bojujeme za to, aby král zdvojnásobil výnosy z daní, ty nevinnej uličníku.“ Barkus vytáhl z pláště placatku s Bratrovým přítelem a dlouze si přihrnul. „Tohle je lepší.“

„To nemůže být pravda,“ protestoval Frentis. „Já vím, že to, jak Alpírani unášejí děti, byly jen kecy, ale vždyť sem přece přinášíme naši Víru, ne? Ti lidi nás potřebují. Proto nás sem Princip poslal.“ Stočil svůj pohled k Vélinovi. „Je to tak?“

„Samozřejmě že je to tak,“ ujistil ho Kenis s naučenou jistotou. „Náš bratr často hledá za čistými činy ty nejnižší úmysly.“

„Čistými?“ Barkus se dlouze, upřímně zasmál. „Co je na tomhle čistého? Kolik tam v poušti kvůli nám leží mrtvých? Z kolika lidí jsme udělali vdovy a sirotky a mrzáky? A co tohle město? Myslíte si, že nákaza Rudé ruky, která tady vypukla hned potom, co jsme ho zabrali, je jenom velká nešťastná náhoda?“

„Kdybychom ji sem přinesli my, musela by se rozšířit i mezi námi,“ odsekl jeho směrem Kenis. „Občas vážně říkáš nesmysly, bratře.“

Zatímco se ostatní dál dohadovali, Vélin se ohlédl k vile. Z jednoho z horních oken vycházelo slabé světlo a za roletami se míhaly nezřetelné stíny. Nejspíš tam pracuje Šerin. Najednou si o ni začal dělat starosti, uvědomil si, jak je zranitelná. Jestli její lék nezabere, ocitne se bezbranná tvář v tvář Rudé ruce, stejně jako sestra Gilma. Znamenalo by to, že ji poslal na smrt... a ona se na něj tolik zlobila.

Vstal a šel k bráně, visel očima na tom žlutém obdélníku svítícího okna a v hrudi ho spaloval pocit viny. Uvědomil si, že otáčí klíčem v zámku. *Jestli ten lék zabral, nehrozí žádné nebezpečí, a jestli ne, nemůžu tady jen tak čekat, až Šerin zemře...*

„Bratře?“ Byl to Kenis, jeho hlas zněl varovně.

„Já musím...“ V tu chvíli se ozvala píseň krve. Zařvala mu v hlavě tak silně, že ho seslala na kolena. Zachytil se brány, aby neupadl, a ucítil, jak ho podpírají Barkusovy silné ruce.

„Véline? Je to zase ta nemoc?“

Navzdory tupé bolesti v hlavě Vélin zjistil, že dokáže stát bez opory, a v ústech necítil krev. Přejel si rukou pod nosem i okolo očí, všechno bylo suché. *Nebylo to stejné, ale byla to píseň Ahm Lina.* Náhle ho přepadl hrozivý pocit a on se vytrhl z Barkusova sevření a přejel očima ztemnělé město. Brzy to uviděl, jasné plameny stoupající ze čtvrti řemeslníků. V Ahm Linově dílně hořelo.

* * *

Když doběhli na místo, plameny už šlehaly vysoko k nebi. Střecha dílny byla pryč a zčernalé trámy se kroutily. Žár byl tak silný, že se museli zastavit deset yardů od dveří. Zástup obyvatel z okolí si předával kbelíky s vodou z nedaleké studny, ačkoli to nemělo skoro žádný účinek. Vélin obcházel dav a zoufale v něm pátral očima. „Kde je kameník?“ vyptával se. „Je uvnitř?“

Lidé před ním uhýbali, ze všech tváří četl jen strach a nepřátelství. Řekl Kenisovi, ať se jich zeptá na kameníka, a několik rukou ukázalo k hloučku lidí nedaleko. Ahm Lin ležel na ulici, jeho žena mu držela hlavu v klíně a plakala. Tváře i paže měl ošklivě spálené. Vélín poklekl vedle něj a opatrně muži přiložil ruku k hrudi, aby se přesvědčil, jestli ještě dýchá.

„Vypadni!“ obořila se na něj kameníkova žena a odstrčila ho. „Nechej ho být!“ Obličej měla zčernalý sazemi a zkroucený smutkem a zuřivostí. „Je to tvoje chyba! Tvoje chyba, Vrahu Nadějného!“

Ahm Lin zakašlal a zacukal sebou, když se snažil popadnout dech, pak otevřel oči. „*Nura-lah!*“ vzlykala jeho žena a přitáhla si ho blíž k sobě. „*Erha ne almash.*“

„Děkuj Bezejmenným, ne bohům,“ zachraptěl Ahm Lin. Očima našel Vélína, pokynul mu, ať se nakloní blíž, a zašeptal. „Můj vlk, bratře...“ Víčka mu zamžikala a on ztratil vědomí. Vélín si oddechl, když viděl, že dál dýchá.

„Odneste ho do cechovního domu,“ rozkázal Dentosovi. „Najděte léčitele.“

Když odnášeli Ahm Lina, jehož žena mu pořád svírala ruku, přistoupil k Vélínovi Kenis. „Našli muže, který to udělal,“ řekl a ukázal k dalšímu hloučku lidí. Vélín spěchal k němu, protlačil se davem a našel jen zmlácenou mrtvolu ležící na dlažbě. Když tělo nohou přetočil na záda, uviděl pohmožděnou a naprosto neznámou tvář. Alpírskou tvář.

„Kdo to je?“ zeptal se Vélín a pátral očima v davu, zatímco Kenis tlumočil. Po chvilce z něj vystoupil jeden muž a s nejistým pohledem upřeným na Vélína řekl několik slov.

„Kameník je mezi lidmi oblíbený,“ překládal Kenis. „Jeho práci považují za svatou. Ten muž nemohl čekat žádné slitování.“

„Ptal jsem se, kdo to je,“ zavrčel Vélín.

Kenis směrem k muži pomalou, ale precizní alpírštinou zopakoval otázku, ten však odpověděl jen vrtěním hlavy. Od ostatních lidí se toho nedozvěděli o moc víc. „Nikdo neví, jak se jmenuje, ale pracoval jako sluha v jednom velkém domě. Když se před několika týdny pokusili utéct, dostal ránu do hlavy a od té doby už to nebyl on.“

„Ví někdo, proč to udělal?“

Následující blábolení přihlížejících přineslo jednoznačnou odpověď. „Viděli ho, jak stojí na ulici se zapálenou loučí,“ popisoval Kenis.

„Vykřikoval, že kameník je zrádce. Zdá se, že si za své přátelství s tebou vysloužil určitou nevraživost okolí, ale nic takového nikdo nečekal.“

Pod vedením písně krve se Vélin zaměřil na lidi v davu ještě pozorněji. *Hrozba nepominula. Někdo z nich na tom má svůj podíl.*

Zvuk hroučící se dílny ho přinutil ohlédnout se. Jak oheň pozřel trámy, stěny se začaly drobit. Když se stěny sesuly, vystoupily z ohně mnohé sochy v dílně, bohové, hrdinové a císaři klidně a nedotčeně stojící mezi plameny. Hučící dav v úctě zmlkl, jen několik hlasů opakovalo modlitby a prosby.

Není tam, uvědomil si Vélin. Jak šel blíž, aby mohl pátrat mezi plameny, na čele mu vystoupil pot. *Ten vlk zmizel.*

* * *

Ráno Vélin pátral mezi ruinami. Proséval popel pod lhostejnými pohledy zčernalých, ale jinak nedotčených mramorových bohů. Trvalo celé hodiny, než oheň polevil, přestože lidé i vojáci ho neúnavně hasili bezpočtem kbelíků plných vody. Nakonec, když bylo jasné, že okolní domy už nejsou v ohrožení, Vélin je odvolal a nechal oheň dohořet. Hned za úsvitu se vydal hledat svůj kamenný kvádr s jeho důležitým tajemstvím, nenašel však nic než popel a několik úlomků mramoru, které mohly pocházet z čehokoli. Zarmoucená píseň krve mu vytrvale tepala v hlavě. *Nic*, pomyslel si. *Celé to bylo k ničemu.*

„Vypadáš unaveně.“ Kousek od něj stála Šerin ve svém šedém plášti. V dýmu, který ještě pořád stoupal ze spáleniště, vypadala pobledle. Pořád se tvářila ostražitě, ale jinak v její tváři neviděl žádnou zlobu, jen vyčerpání.

„Ty taky, sestro.“

„Lék zabral. To děvče bude za několik dní v pořádku. Napadlo mě, že bys to chtěl vědět.“

„Díky.“

Šerin téměř neznatelně pokývla hlavou. „Ještě to úplně neskončilo. Pořád se musíme mít na pozoru před dalšími případy, ale jinak jsem přesvědčená, že jsme nákazu zastavili. Počkáme ještě týden a pak můžeme město znovu otevřít.“

Šerin pátrala očima po spáleništi, pak jako by si poprvé všimla soch. Ulpěla pohledem na obrovském sousoší muže zápasícího se lvem.

„Martual, bůh odvahy,“ řekl jí. „Zápasí s Bezejmenným lvem, který pustošil jižní pláň.“

Šerin zvedla ruku a pohládila bohovu neskutečně svalnatou paži. „Nádhera.“

„Ano, to je. Vím, že jsi unavená, sestro, ale byl bych ti vděčný, kdyby ses mohla podívat na muže, který ji vytesal. Utrpěl vážné popáleniny.“

„No jistě. Kde ho najdu?“

„V cechovním domě kousek od přístavu. Nechal jsem ti tam připravit ubytování. Dovedu tě tam.“

„Určitě to najdu i sama.“ Otočila se k odchodu, ale pak se zastavila. „Guvernér Aruan mi vyprávěl o té noci, kdy jste se zmocnili města, i o tom, jak sis zajistil jeho spolupráci. Myslím, že má slova byla zbytečně tvrdá.“

Šerin mu hleděla do očí a Vélin ucítil tu známou bolest na hrudi, tentokrát ho však hrála, rozptylovala žalozpěv písně krve a vyvolávala na jeho rtech úsměv, přestože Zemřelí věděli, že má jen málo důvodů se smát.

„Na rozkaz krále jsi byla propuštěna,“ oznámil jí. „Bratr Frentis přivezl královský rozkaz.“

„Skutečně?“ Šerin zvedla obočí. „Smím ho vidět?“

„Bohužel, ztratil se.“ Na vysvětlenou ukázal na kouřící spáleniště okolo nich.

„To od tebe bylo nezvykle nemotorné, Véline.“

„Kdepak, často jednám i mluvím nemotorně.“

Šerin se v odpověď krátce usmála, pak ale uhnula pohledem. „Měla bych se jít podívat na toho tvého šikovného přítele.“

* * *

O sedm dní později byly brány města otevřeny. Vélin také nechal propustit námořníky, ale postupně – každou posádku zvlášť. Nikoho nepřekvapilo, když jich většina odplula s nejbližším přílivem. Mezi prvními zmizel *Červený sokol*, kapitán Nurin honil posádku se zoufalou naléhavostí, jako by se bál, že se Vélin na poslední chvíli pokusí vzít si svůj lazurit zpět.

Někteří bohatší občané se také rozhodli odejít, strach z Rudé ruky je neopouštěl. Vélinovi se podařilo zadržet bývalého zaměstnavatele muže, který zapálil Ahm Linovu dílnu, bohatě oděného, i když trochu umolousaného obchodníka s kořením, který rozčileně postával u východní brány, zatímco ho Vélin vyslychal. Jeho rodina a zbývající sloužící s koňmi naloženými cennostmi čekali nedaleko.

„Byl to nějaký tesař, pokud vím,“ odpověděl obchodník. „Nemůžete čekat, že si budu pamatovat jména všech svých zaměstnanců. Platím si lidi, aby si pamatovali za mě.“ Muž mluvil jazykem království naprosto bez chyby, ale v jeho hlase zaznívalo povýšené opovržení, které se Vélinovi

nelíbilo. Nicméně mužův očividný strach ho přinutil potlačit nutkání ušetřit mu povzbuzující políček.

„Měl nějakou ženu?“ ptal se. „Rodinu?“

Obchodník pokrčil rameny. „Nejspíš ne, většinu volného času trávil vyřezáváním dřevěných figurek bohů.“

„Slyšel jsem, že utrpěl nějaké zranění, prý ránu do hlavy.“

„To se té noci stalo skoro každému.“ Obchodník si vyhrnul hedvábný rukáv a ukázal mu zašitou ránu na předloktí. „Vaši muži s palicemi nikoho nešetřili.“

„Co to tesařovo zranění?“ naléhal Vélín.

„Dostal ránu do hlavy, nejspíš pořádnou. Muži ho přinesli domů v bezvědomí. Čekali jsme, že zemře, ale on několik dní přežíval na hranici života a smrti. Pak najednou vstal a vypadal úplně zdravě. Sloužící si mysleli, že to byla práce bohů, odměna za to jeho vyřezávání. Dalšího rána zmizel. Od té doby, co se probral, neřekl ani slovo.“ Obchodník se ohlédl ke své rodině, třas v jeho rukou prozrazoval netrpělivost a obavu.

„Vím, že s tím nemáte nic společného,“ řekl obchodníkovi a uvolnil mu cestu. „Hodně štěstí na vaší cestě.“

Muž už odcházel a popoháněl svoji domácnost, aby se dala do pohybu.

Několik dní přežíval na hranici života a smrti, opakoval si Vélín a píseň krve spustila svůj zpěv. V té melodii bylo poznání. Vélín se znovu ocitl ve známé situaci, kdy měl pocit, že mu něco uniká, nějaká odpověď na ten bezpočet záhad v jeho životě, na kterou ale opět nedosáhne. Přemohl ho pocit marnosti a píseň krve nerozhodně šuměla. *Tvoje píseň jsi ty sám*, řekl mu Ahm Lin. *Dokážeš s ní stejně dobře zpívat, jako jí naslouchat*. Snažil se uklidnit zmatek ve své hlavě, naslouchat písni, soustředit se na ni. *Píseň jsem já, moje krev, moje potřeby, můj lov*. Píseň v něm kypěla, hučela mu v uších, celá kakofonie pocitů a vidin, které se mu střídaly v mysli jedna za druhou příliš rychle na to, aby je dokázal vnímat. Vyslovená i nevyslovená slova se střetávala v nesrozumitelném blábolení a pravda se mísila se lží v bouři zmatku.

Potřebuju radu Ahm Lina, pomyslel si. Snažil se píseň uklidnit, dostat do toho neladícího hlomozu nějaký řád. Píseň znovu vzkypěla a pak se uklidnila do jediné čisté melodie, která v sobě nesla krátkou vidinu mramorového kvádrů, dláta pohybujícího se neuvěřitelnou rychlostí a vedeného neviditelnou rukou, tváře vystupující z kamene... Pak byla pryč, kvádr byl celý černý a roztržštěný mezi zbytky kameníkova domu.

Vélin popošel k nejbližšímu schodu a ztěžka se na něj posadil. Zdálo se, že má jen jednu možnost zjistit, jakou zprávu ten kvádr ukrývá. Tato sloka písňe však skončila a on potřeboval novou melodii.

Kapitola osm

O půlnoci ho zavolali k bráně. Janril Norin dokulhal do jeho pokoje, aby ho vzbudil.

„K městu se blíží spousty jezdců, lorde,“ oznámil mu bard. „Bratr Kenis žádá vaši přítomnost.“

Vélin si spěšně připnul meč, nasedl na Plivance a během několika minut tryskem dojel k bráně. Kenis už byl na místě a hnal na hradby další lučištníky. Vystoupali po schodech na ochoz s cimbuřím, kde jeden z Nilsélců hraběte Marvena ukazoval za opevnění. „Skoro pět stovek chlapů, lorde,“ hlásil voják vystrašeně.

Vélin ho klidně poplácal po rameni, šel k hradbám a prohlédl si skupinku obrněných jezdců, jejichž ocelová zbroj se namodrale blýskala ve slabém světle půlměsíce. Statná postava v rezavějícím brnění v jejich čele k nim zvedla hlavu. „Otevře nám někdo tu zatracenou bránu?“ zeptal se baron Banders. „Moji muži jsou hladoví a já už mám na zadku puchýře.“

* * *

Bez brnění byl baron menší, ale nepůsobil o nic méně hrozivě. „Pfff!“ vyplivl doušek vína na podlahu jednoho sálu v cechovním domě, který sloužil jako jídelna. „Alpírský sračky. To nemáte trochu cumbrélského, kterým byste uctili vzácného hosta, lorde?“

„Lituji, ale mí bratři a já už jsme vypili všechny zásoby, barone,“ odpověděl Vélin. „Přijměte moji omluvu.“

Banders pokrčil rameny, vzal ze stolu pečené kuře, utrl si stehno a zakousl se do masa. „Jak vidím, podařilo se vám zachovat město vcelku,“ poznamenal mezi sousty. „Místní nejspíš nekladli moc velký odpor.“

„Podařilo se nám město převzít nenápadně. Guvernér se projevil jako pragmatický muž. Téměř nebylo nutné prolévat krev.“

Baron se zamračil, na chvíli se odmlčel, načež zapil jídlo a natáhl se pro další. „O Marbellitu se totéž říct nedá. Myslel jsem, že to město bude hořet celou věčnost.“

Vélinovo zneklidnění se ještě prohloubilo. Baronův nečekaný příjezd byl znepokojivý, a jak se zdálo, šlechtic přivázel špatné zprávy. „Obléhání bylo složité?“

Banders si odfrkl a nalil si další víno. „Čtyři týdny obléhání s katapulty, než se nám podařilo v jednom místě dostatečně rozbourat hrady. Každou noc se z města vykradly skupinky mužů s dýkami, kteří se plížili naším táborem, podřezávali vojáky a dělali díry do nádrží s vodou. Noci se proměnily v bezesné utrpení. Zemřeli vědci, kolik mužů jsme ztratili. Pak Pán bitev vyslal dírou v hradbách do města tři celé regimenty. Vrátilo se možná padesát mužů, všichni zranění. Alpíraní nachystali pasti, jámy s hroty a podobně. Když se královská armáda dostala přes jámy, poslali do města balíky slámy namočené v oleji. Jejich lučištníci je podpálili zápalnými šípy.“ Odmlčel se, zavřel oči a celé tělo se mu zachvělo. „Ten řev se nesl na míle daleko.“

„Takže jste město nezískali?“

„Ale ano. Nakonec podlehlo jako levná děvka.“ Banders si říhl. „Krvavá růže si olízl rány a přišel s novým plánem. Vlastně mám podezření, že ten první útok byl jen taková lest, oběť, aby Alpírany přesvědčil, že proti nim stojí blázen. O dvě noci později shromáždil u rozbouřených hradeb čtyři regimenty a chystal se s nimi k útoku. V tutéž chvíli poslal zbytek pěchoty královské armády k východnímu opevnění s žebříky. Sázel na to, že Alpíraní soustředí všechny síly k díře v hradbách a nezbude jim dost mužů na jejich obranu na východě. Ukázalo se, že měl pravdu. Trvalo to celou noc a zaplatili jsme vysokou cenu, ale nakonec bylo město naše, nebo spíš jeho zbytky.“

Banders zmlkl a soustředil se na jídlo. Vélín ho nechal jíst a zahleděl se na baronovo věčně zrezavělé brnění. Když ho teď poprvé viděl zblízka, všiml si, že části oceli nezasažené korozí se hladce lesknou a samotná rez má zvláštní voskovitý povrch.

„To je barva,“ řekl nahlas.

„Cože?“ Banders se ohlédl ke svému brnění a zamručel. „Jo tohle. Muž by se měl snažit dostat své legendě, nemyslíte?“

„Legenda o rezavém rytíři?“ podivil se Vélín. „Nemohu říct, že bych ji slyšel, lorde.“

„No jo, ale vy nejste Renfélinec.“ Banders se široce usmál. „Můj otec byl nespoutaný dobromyslný chlapík, jenže měl až přílišnou vášeň pro kostky a děvky, takže mi nakonec nezanechal nic než rezavé brnění, které jsem si musel vzít na sebe, když krajský kníže vyhlásil mobilizaci. Naštěstí jsem se od otce naučil i trochu zacházet s kopím, a tak s každou bitvou a turnajem mé postavení rostlo. Proslavil jsem se jako Rezavý rytíř, prostý lid mě

miloval pro moji chudobu. To brnění se stalo mojí standartou, díky němu mě každý snadno rozpoznal uprostřed bitevní vřavy. Venkované se jím bavili a mí muži se za ním hnali, samozřejmě až poté, co jsem měl dost peněz, abych si mohl nějaké zaplatit.“

„Takže tohle není to původní brnění?“

Banders se srdečně zasmál. „Kdepak, bratře! To bylo nepoužitelné už před lety. Dokonce ani ta nejlepší zbroj nevydrží déle než několik let, boje a živly si vezmou svoji daň. V Renfélinu máme jedno přísloví: chceš-li být bohatší než šlechtic, staň se kovářem.“ Zasmál se a dolil si další víno.

„Proč jste vlastně zde, barone?“ zeptal se ho Vélin. „Přinášíte mi zprávu od Pána bitev?“

Baron se znovu zachmuřil. „Ano. Také vám přináším sebe a své muže. Tři stovky rytířů a dvě stovky ozbrojených sloužících a panošů, jestli nás přijmete.“

„Vy i vaši muži jste vítáni, ale copak vás krajský kníže Theros nebude potřebovat?“

Banders postavil sklenici s vínem a ztěžka si povzdechl, pak Vélinovi upřímně pohlédl do očí. „Byl jsem ze služeb krajského knížete propuštěn, bratře. Není to poprvé, ale obávám se, že je to naposled. Pán bitev mi nabídl, abych šel sloužit k vám.“

„Vy jste se s krajským knížetem pohádal?“

„Ne, s ním ne.“ Pak stáhl rty do tenké linky a Vélin pochopil, že nejlepší bude už se dál nevyptávat.

„A ta zpráva od Pána bitev?“

Banders vytáhl zpod košile zapečetěný dopis a hodil ho na stůl. „Znám obsah, můžu vám ušetřit čtení. Vzkazuje vám, abyste město nechal opevnit před blížícím se obléháním. Zvědové z Marbellitu hlásí davy Alpiranů postupujících k severu. Zdá se, že se chystají obejít Marbellis a vši silou zaútočit na Liněš.“ Znovu si zhluboka přihnul vína, otřel si rty a znovu si říhl. „Radím vám, bratře, zmocněte se obchodnické flotily a odplujte se svými muži zpátky do království. Proti takovému množství vojáků nemáme šanci město udržet.“

* * *

„Nejméně deset kohort pěchoty, dalších pět jízdy, a navíc divoši z jižních oblastí císařství. Celkem je jich skoro dvacet tisíc.“ Banders mluvil mírným tónem, ale všichni přítomní za jeho lehkostí vycítili skutečnou vážnost. Vélin svolal do cechovního domu jednání rady kapitanů. Ještě předtím

požádal Kenise, aby v městském archivu našel co možná největší a nejpodrobnější mapu severního pobřeží Alpirie.

„Myslel jsem, že jich bude víc,“ uvažoval Kenis. „Císařova armáda má údajně nepočítaně vojáků.“

„Samozřejmě, že je jich víc, bratře,“ ujistil ho Banders. „Tohle je jenom předvoj. Těch několik zajatců z Marbellitu to s radostí potvrdilo. Na tohle město kráčí elita alpirské armády. Ta nejlepší pěchota a jízda, jaké dokázali dát dohromady, samí veteráni z války s Volary. A nepodceňujte ani ty divochy, ti se válečníky už rodí. Prý tráví své životy tím, že císaře uctívají jako boha a bojují mezi sebou kvůli malicherným sporům, které s radostí odsunou stranou, když je císař povolá do války. Zdá se, že jim poražení nepřátelé chutnají.“

„Mají katapulty?“ zeptal Vélin.

Banders přikývl. „Deset. Mnohem větších a těžších než naše. Prý dokážou vrhnout kámen o velikosti buvola na vzdálenost delší než tři sta kroků.“

Vélin se rozhlédl okolo stolu a hodnotil, jaký účinek mají na kapitány baronova slova. Hrabě Marven se ze všech sil ovládal, aby neprozradil žádnou emoci, která by mohla oslabit jeho žárlivě střežené postavení. Lord maršál Al Cordlin viditelně zbledl a pevně si tiskl teprve nedávno uzdravenou paži. Na horním rtu mu vyrazil pot. Lord maršál Al Trendil se tvářil zamyšleně, mnul si bradu a v očích měl nepřítomný pohled. Vélin předpokládal, že v duchu počítá, jestli by se mu podařilo se vši svojí kořistí uprchnout do Untéše. Jen Bren Anteš vypadal nedotčeně, se založenými rukama naslouchal Bandersovi a jevil jen nepatrný zájem.

„Kolik máme času?“ zeptal se Kenis barona.

„Podle bratra Sollise byli tady.“ Banders zabodl prst do mapy rozložené na stole v místě zhruba dvacet mil jihozápadně od Marbellitu. „To bylo před dvanácti dny.“

„Taková armáda neujde denně víc než patnáct mil,“ podotkl hrabě Marven úmyslně rozvážným tónem. „V poušti ještě méně.“

„To znamená, že máme možná další dva týdny,“ řekl lord maršál Al Cordlin. Hlas měl posazený o něco výš než obvykle, a když chtěl pokračovat, musel si odkašlat. „To je dost času, lorde.“

Vélin se zamračil. „Dost času k čemu?“

„K evakuaci, samozřejmě.“ Al Cordlin se rozhlédl po ostatních a hledal podporu. „Vím, že tady nezůstalo dost lodí, aby odvezly celou armádu, ale

vyšší důstojníci by se odtud pohodlně dostali. Vojáci mohou odejít do Untéše...“

„Dostali jsme rozkaz město ubránit,“ odsekl Vélín.

„Proti dvaceti tisícům?“ Al Cordlin se krátce a trochu hystericky zasmál. „Počtem nás třikrát převyšují, a navíc jsou to samí elitní vojáci. Bylo by šílenství...“

„Lorde maršále Al Cordline, tímto vás zbavuji vaší hodnosti.“ Vélín ukázal ke dveřím. „Odejděte z této místnosti. Ráno budete odveden do přístavu, odkud odplujete do království. Do té doby se držte ve svém pokoji, nechci, abyste vojáky nakazil svojí zbabělostí.“

Al Cordlin se zhoupl na patách, jako by dostal ránu, a začal koktat. „Tohle je... To jsou nemístné urážky. Svůj regiment jsem dostal od krále...“

„Odejděte.“

Uražený lord se naposledy rozhlédl po ostatních důstojnících, u nichž našel jen nezáměr nebo ostražitě rozpaky, pak se otočil ke dveřím a odešel. „Na každý další návrh na evakuaci odpovím stejně,“ oznámil Vélín radě. „Věřím, že jste to pochopili.“

Pak se znovu obrátil k mapě, aniž by věnoval pozornost sborovému ujišťování ostatních. Znovu ho zarazilo, jak je tato oblast pustá, a divil se, že je možné, aby tak velká města jako Untéš, Linéš a Marbellis mohla existovat na okraji tak neproniknutelné pouště. *Jenom prach a křoví*, jak říkal Frentis. *Co jsme přistáli, neviděl jsem jediný strom...* „Nejsou tady stromy.“

„Lorde?“ zeptal se baron Banders.

Vélín neodpověděl a dál upíral pozornost k mapě, až v něm začal klíčit zárodek plánu přiživovaný tichým šuměním písně krve, která zesílila do hlasitého chorálu, když se pohledem zastavil u piktogramu asi třicet mil jižně od města: několik palem okolo rybníčku. „Co je tohle?“ zeptal se Kenise.

„Lélunská oáza, bratře. Jediný dostatečný zdroj vody na jižní karavanové stezce.“

„To znamená,“ pochopil hrabě Marven, „že alpírská armáda se u ní cestou na sever bude muset zastavit.“

„Navrhujete, abychom vodu otrávil, lorde?“ zeptal se lord maršál Al Trendil. „Vynikající plán. Mohli bychom do ní naházet mršiny zvířat...“

„Nic takového nemám na mysli,“ odpověděl Vélín a dál naslouchal písni krve. *Rizika jsou velká a cena...*

„Měli bychom město uzavřít, lorde,“ přerušil hrabě Marven ticho, které – jak si Vélin uvědomil – trvalo už několik minut. „Karavany směřující na jih nepřítele určitě informují o tom, kolik nás je.“

„Od ústupu Rudé ruky odtud lidé odcházejí po tuctech,“ odvětil Vélin. „Byl bych hodně překvapený, kdyby alpírský velitel ještě neměl dokonalý přehled o našich počtech a opatřeních. A kromě toho, když ho necháme myslet si, že jsme slabí, bude to naše výhoda. Přehnaně sebevědomý protivník častěji dělá chyby.“

Naposled se podíval na mapu a pak odstoupil od stolu. „Barone Bandersi, omlouvám se, že vás tak brzy po vašem příjezdu znovu poženu do sedla, ale budu vás a vaše rytíře zítra potřebovat.“ Pak se otočil ke Kenisovi. „Bratře, ať průzkumná jednotka nastoupí za úsvitu, povedu je sám. Během mé nepřítomnosti budeš město řídit ty. Snažte se ze všech sil prohloubit příkop okolo hradeb a zdvojnásobit jeho šířku.“

„Chystáte se vyhladit dvacetitisícovou armádu s několika stovkami mužů?“ ptal se nevěřící hrabě Marven. „Čeho si myslíte, že dosáhnete?“

Vélin už byl na cestě ke dveřím. „Sekera bez čepele je jen obyčejný klacek.“

* * *

Hlouběji ve vnitrozemí se pouštní písek zvedal do vysokých dun, které se pod bezmračnou oblohou táhly k obzoru jako rozbouřené moře zlata, jež v jediné chvíli ztuhlo. Slunce žhnulo tak silně, že ve dne nebylo možné postupovat vpřed. Byli nuceni cestovat v noci, zatímco ve dne se skrývali před sluncem pod stanovými plachtami. Rytíři v nezvyklém vedru reptali a jejich koně nespokojeně frkali a hrabali kopyty.

„Že to je ale hlučná banda,“ podotkl Dentos, když byli na cestě druhý den.

Vélin se ohlédl k hloučku rytířů, kteří se dohadovali a strkali se u hry v kostky. Kousek dál jiný rytíř hlasitě huboval pážeti za to, že mu dostatečně nevyleštilo brnění. Musel uznat, že rytíři nepatří zrovna k nenápadným vojákům. Nejraději by je všechny vyměnil za rotu řádových bratrů, jenže v Liněši neměl žádné bratry k dispozici, a navíc pro svůj plán potřeboval jízdu.

„To by nemělo vadit,“ odpověděl. „Budeme muset zaútočit jen jednou.“ *Ačkoli nedokážu odhadnout, kolik jich po tom útoku zůstane.*

„Co zvědové?“ zeptal se Frentis. „Alpírani by byli blázni, kdyby nevysílali zvědy.“

„Doufám, že v takové vzdálenosti od města budou dost neopatrní, aby přesně něco takového udělali. A i kdyby ne, bude nám stačit zůstat na místě jediný den. Jestli na nás narazí nějakí zvědové, budeme je muset umlčet a můžeme jen doufat, že nám neproklouznou za tmy.“

Trvalo další dvě noci, než došli na dohled k oáze, která se osaměle třpytila mezi dunami. Vélina udivila její velikost. Nečekal víc než rybníček a pár palem, teď měl ale před sebou malé jezero obklopené bujnou vegetací, téměř neodolatelný zelenomodrý klenot.

„Alpírani nikde v dohledu, bratře,“ hlásil mu Frentis, když s průzkumnou jednotkou zastavil na úpatí duny, odkud oázu pozorovali. „Vypadá to, že jsme je předběhli, jak jsi předvídal.“

„Nějaké karavany?“ zeptal se Vélín.

„Na míle daleko nikde nikdo.“

„Cestou na sever jsme potkali jen pár kupců, lorde,“ poznamenal baron Banders. „Válka obchodu nesvědčí. Pokud samozřejmě neobchodujete s ocelí.“

Vélín se rozhlížel po poušti, dokud neviděl vysokou dunu dvě míle na západ. „Tamhle,“ ukázal. „Utáboříme se na západním svahu. Žádné ohně a moc bych ocenil, barone, kdyby se vaši muži vyvarovali zbytečného hluku.“

„Udělám, co půjde, lorde. Ale tohle nejsou žádní nuzáci, víte? Nemůžu je jen tak zmrskat jako vy tu svoji bandu.“

„Možná byste to měl zkusit, mylorde,“ navrhl Dentos. „Aspoň byste jim připomněl, že mají stejnou krev jako my nuzáci.“

„Až Alpírani přijdou, poteče krve víc než dost, bratře,“ odušil Banders. Jeho už tak rudá tvář zrudla ještě víc.

„To stačí,“ přerušil je Vélín. „Bratře Dentosi, půjdeš s bratrem Frentisem. Přineste tolik vody, kolik poberete, a zanechte co nejméně stop. Nechci, aby si nepřítel myslel, že tudy za poslední týdny prošlo cokoli většího než karavana s kořením.“

* * *

Další dva dny trvalo, než se objevila císařova armáda. Její předzvěstí byl vysoký oblak prachu stoupající k nebi na východním obzoru. Vélín, Frentis a Dentos leželi na vrcholu mohutné duny a sledovali její postup k oáze. Nejdřív se objevila jízda, skupinky tvořící předvoj následovaný dlouhým zástupem jezdců. Vélín napočítal čtyři regimenty kopiníků a stejný počet lučištníků na koních. Postupovali s obdivuhodnou kázní a výkonností,

zřejmou i z rychlosti, s jakou vystavěli svůj tábor. Do hodiny od jejich příjezdu se mezi palmami objevily stany i ohně polních kuchyní. Vélin si od Frentise vypůjčil dalekohled a našel v davu důstojníky a seržanty. Díval se, jak s přísnými výrazy a nezpochybnitelnou autoritou pečlivě rozestavují hlídky těsně po obvodu tábora. *Ti budou vážně zkušeni*, pomyslel si a zalitoval, že se před odjezdem nestihl rozloučit se Šerin. Ačkoli při jejich posledním setkání cítil, že už se na něj tolik nezlobí, pořád měl hodně co vysvětlovat.

Přestal dalekohledem sledovat oázu a zaměřil se na druhý oblak prachu stoupající k obloze dál na jihu. V pouštním horku se s nepříjemnou zřetelností začínaly rýsovat obrysy alpírské pěchoty. Trvalo to přes hodinu, než pěchota dorazila k oáze a utábořila se. Mistr Sollis je při svém odhadu trochu podcenil: ve skutečnosti měli dvanáct kohort pěchoty. Počet mužů alpírské armády se tak blížil třiceti tisícům a Vélin na kratičký okamžik zauvažoval, jestli lord maršál Al Cordlin nakonec přece jen neměl pravdu.

„Vidíš?“ ukázal Frentis a zvedl oči od dalekohledu. „Že by Pán bitev?“

Vélin si od něj vzal dalekohled a podíval se k velkému stanu na severní straně oázy, na který Frentis ukazoval. Skupina vojáků právě stavěla vysokou standartu nesoucí červený prapor se symbolem dvou černých zkřížených šavlí. Dohlížel na ně vysoký muž ve zlatém plášti s ostře řezanými rysy, pletí barvy ebenového dřeva a prošedivělými vlasy. *Neliesen Nester Hevren, kapitán Desáté kohorty císařské armády. Přišel splnit svůj slib.*

Pozoroval, jak se kapitán obrací a klaní se podsaditému muži, který výrazně kulhal. Nosil staré, ale použitelné brnění a u pasu mu visela jezdecká šavle. Měl olivovou pleť, typickou pro obyvatele severní části císařství, a úplně holou hlavu. Chvilí naslouchal Hevrenovi, který mu nejspíš podával nějaké hlášení, načež ho zastavil lhostejným mávnutím ruky a odkulhal do svého stanu, aniž by mu věnoval jediný další pohled.

„Ne, Pán bitev je ten, co kulhá,“ opravil ho Vélin. Všiml si, jak Hevren otráveně svěsil ramena, načež se narovnal a odpochoval. *Stydíš se, uvědomil si. Straní se tě, protože jsi neubráníl Nadějného. Copak jsi mu asi navrhoval? Zeslit hlídky nebo stráže? Dát si větší pozor na lstivost Vraha Nadějného? Neposlouchal tě, co?* Poprvé od té doby, co opustili město, se Vélinovi trochu zlepšila nálada.

Když se na obzoru objevily katapulty, byl už skoro večer. Vélin se držel slabé naděje, že Banders Sollisův popis trochu zveličil, ale teď mu bylo

jasné, že mluvil pravdu. Královská armáda měla vlastní katapulty určené k vrhání kamenů a zápalných koulí na nebo přes hradby, ale ani ty největší a nejlepší se v žádném případě nemohly rovnat s těmi, které císař vyslal proti Liněši. Jako obři se pomalu kývaly v houstnoucím šeru a zástupy volů je táhly vpřed.

Katapulty doprovázely možná tři tisícovky mužů. Z jejich volné formace a odění Vélin usoudil, že se jedná o divochy, o nichž mluvil Banders. Měli na sobě různé druhy oblečení od křiklavých hábitů z červeného hedvábí a čelenek z modrého peří až po prosté černé nebo modré pláště bez jakýchkoli ozdob. Podobně se lišily i jejich zbraně. Vélin zahlédl několik brnění a drátěných košil, většinou však ke své ochraně používali jen kulaté dřevěné štíty zdobené záhadnými symboly. Nejčastěji si nesli dlouhá kopí se zubatými čepeli, které doplňovaly ostnaté palice a kyje zavěšené u opasků spolu s dýkami a krátkými meči.

Vélin se díval, jak volí dotáhli katapulty k jižnímu okraji oázy a jak jim honáci sundávají popruhy a vedou je k vodě. Divoši si zatím okolo katapultů stavěli tábor.

„Budeme se muset prosekát skrz spoustu divochů, bratře,“ poznamenal Dentos.

„Jestli můj plán vyjde, tak nebudeme.“ Vélin vrátil dalekohled Frentisovi. „Naložte koně. Jakmile vyjde měsíc, vyrazíme.“

* * *

Vélin ani trochu nepřekvapilo, že Plivanec proti nákladu protestuje. Jakmile se Vélin pokusil vyhodit mu ho na hřbet, neposlušný hřebec se nebezpečně otočil a bezohledně se oháněl kopyty kolem sebe. Několik vzácných minut Vélin ztratil přemlouváním, vyhrožováním a podplácením kousky cukru, než si kůň nechal připevnit náklad k postroji. Když skončil, půlměsíc už jasně zářil na obloze.

„Nechápu, proč se s tou potvorou pořád otravuješ, bratře,“ podotkl Dentos. Jeho hlas částečně tlumil mušelínový šál, který měl omotaný okolo spodní poloviny obličeje.

„Je to bojovník,“ odpověděl Vélin. „V bitvě mi všechno vynahradí.“ Rozhlédl se po nastoupené průzkumné jednotce. Všichni muži byli zahalení v bílých mušelínových hábitech příznačných pro obchodníky, kteří přes poušť k severním přístavům převáželi koření a další zboží. Každý kůň nesl vaky s kulatými nádobami z červené hlíny určenými k přepravě koření, dnes v nich ale vezli jiný náklad. Vélin věděl, že zkušené oko nejspíš

neošálí, měli příliš vysoké koně, při bližším pohledu jejich přestrojení rozhodně nebylo dokonalé, a navíc se pod ním rýsovaly ukryté zbraně. Na těch několik důležitých chvil by však ve tmě měli působit dostatečně přesvědčivě. Doufal, že to bude stačit.

Pohlédl k severu a sledoval očima karavanovou stezku kroutící se mezi dunami. Ve světle měsíce vypadala poušť zvláště, písek se stříbřitě leskl. V tom chladném nočním vzduchu měl Vélín skoro pocit, jako by se rozhlížel po zasněžené pláni, a znovu si vybavil téměř zapomenutý sen, v němž se mu Nersus Sil Nina krutě vysmívala, zatímco ve sněhu chladlo něčí tělo...

„Bratře?“ přerušil jeho rozjímání Frentis.

Vélín zavrtěl hlavou, aby si vyčistil mysl, otočil se k průzkumné jednotce a zvedl hlas: „Všichni víte, jak moc je naše dnešní výprava důležitá. Jakmile splníme svůj úkol, rozjed'te se k Liněši a neohlížejte se. Pustí se za námi jako hladoví vlci, takže na nic nečekejte.“

Pak se otočil zpátky k severu a práskl Plivancovými opratěmi. „Tak pojd', ty zatracená herko.“

Zapálili louče a pomalým krokem došli k táboru, kde na divochy střežící jižní stranu oázy křikl naučený pozdrav v alpírštině. Všichni to byli vysocí a štíhlí muži s vousy ostříhanými do špičky a kůží připomínající leštěný mahagon, oblečení ve směsici načerveno obarvených látek a brnění ze slonoviny. Každý držel v ruce jedno z dlouhých ozubených kopí, kterých si Vélín všiml, když prve pozoroval tábor. Vypadali nedůvěřivě, avšak nijak zvlášť znepokojeně a Vélín si oddechl, když při pohledu na jejich malou, ale neznámou skupinu nespustili žádný poplach. Když Vélín s ostatními zamířili k táboru, pět mužů jim zastoupilo cestu. Kopí napřáhli směrem k nim, i když jinak nepůsobili nijak výhrůžně.

„*Ni-rehl ahn!*“ pozdravil divochy Dentos. Vedle Kenise měl nejlepší alpírštinu, ačkoli se nedalo říct, že by hovořil plynně. Navzdory Kenisovu důkladnému školení v těch několika hodinách před odjezdem by jen těžko ošálil rodilého obyvatele severní Alpie. K jejich štěstí však divoši pocházeli z jižních oblastí a místní dialekt znali snad ještě méně než oni.

Jeden z divochů zmateně zavrtěl hlavou a ve svém vlastním jazyce řekl něco svým společníkům, kteří jen nevědoucně krčili rameny.

„*Unterah.*“ Dentos vyslovil výraz označující obchodníka a ukázal si na hrud', načež rozmáchlým pohybem ukázal na celou karavanu. „*Onterish.*“ Koření.

Divoch, který předtím promluvil, obešel Dentose a zkoumavě si prohlížel celou jejich karavanu. Přistoupil k Vélinovi, přehlédł jeho uctivé pokývnutí hlavy a dlouze a pečlivě si prohlížel Plivance. Podezřívavě přimhouřil oči, když uviděl, že má kůň tělo poseté jizvami.

Jeden z divochů vykřikl. Muž stojící proti Vélinovi rychle ustoupil, pevně sevřel kopí v ruku a přikrčil se do bojového postavení. Vélin smířlivě zvedl ruce a ukázal k západu. Divoch se odvážil ohlédnout přes rameno a zmateně se narovnal, když uviděl, že se k nim pouští blíží spousty hořících loučí. Asi tři stovky světýlek mihotajících se ve tmě doprovázených troubením a všerikajícím dusotem jízdy ženoucí se plnou rychlostí.

Divoch se otočil ke svým společníkům, otevřel ústa, aby vykřikl nějaký rozkaz, avšak ještě předtím zemřel, jakmile se mu do týla zabodl Vélinův vrhací nůž. Vzduch naplnilo drnění tětív a svištění čepelí, když ostatní muži z průzkumné jednotky vytáhli zbraně, aby se zbavili zbývajících stráží.

„Uhasit louče! Ke katapultům!“ vyštěkl Vélin a pobídl Plivance.

Jakmile vtrhli do tábora, okolím se rozlehly zvuky zuřící bitvy. Rytíři barona Banderse se s hlomozem srazili s narychlo postavenou linií bránících divochů a ze všeho toho zmatku se ozývalo řinčení kovu a ržání koní. Všude okolo divoši sbírali své zbraně a za bojového pokřiku a ostrého troubení svých vlastních trubek se vrhali do boje. Když se Vélinova skupina dostala mezi stany, většina divochů už se účastnila bitvy a těch několika, kteří v táboře ještě zůstali, se rychle zbavili.

U katapultů nebyli žádní hlídači kromě řemeslníků, kteří je ovládali. Většinou se jednalo o muže ve středním věku v kožených zástěrách, kteří kromě tesařského náčiní měli jen málo zbraní. Vélin zalitoval, že se nerozhodli k útěku. Zabil jednoho, jenž se proti němu rozmáchl dřevěnou palicí, a druhému téměř usekl ruku.

„Zmiz odtud!“ rozkázal muži, načež zasunul meč do pochvy a jal se odvazovat hliněné nádoby z Plivancova hřbetu. Muž k němu jen ohromeně zvedl oči a vzápětí se v důsledku ztráty krve bezvládně zhroutil do písku. Vélin zaklel a nechal ho ležet. Otevřel vak a začal co nejrychleji házet nádoby k nejbližšímu katapultu. Ty se rozbily o masivní dřevěné trámy a zalily dřevo průhlednou vazkou tekutinou. Vélin rychle vyčerpал obsah jednoho vaku a nádoby z druhého začal vrhat proti dalšímu katapultu, už částečně zmáčenému Frentisem, který se divoče usmál.

„To bude podívaná, bratře.“

„To teda bude.“ Vélin vyprázdnil i druhý vak a rozhlédl se po ostatních. S radostí zjistil, že všech deset katapultů je poseto střepy hliněných nádob. „Dobře, to stačí!“ vykřikl. „Zapalte je!“

Ustoupili asi o dvacet yardů. Vélin odtáhl zraněného řemeslníka s sebou, nechtěl ho nechat shořet. Dentos a Frentis si nachystali luky, podpálili šípy a vyslali je ke katapultům. Lampový olej se okamžitě vzňal a během chvíle se obléhací stroje octly v plamenech, jejichž žár rychle spolykal lana i úvazy a vysoká ramena katapultů se zhroutila k zemi jako borovice v hořícím lese.

Jasně plameny osvítily bitvu zuřící na západním okraji tábořiště. Baron Banders velel svým mužům k ústupu, ačkoli rozzuření divoši nevypadali, že by je chtěli jen tak nechat jít. Vélin viděl, jak rychle za sebou strhli několik marně prchajících rytířů ze sedel a ubodali je k smrti.

Vélin naskočil na Plivance a tasil meč. „Ujíždějte k městu!“ rozkázal průzkumné jednotce.

„A ty, bratře?“ zeptal se Frentis.

Vélin kývl směrem k bitvě. „Baron má potíže. Jedu mu na pomoc.“

„Pojedu...“

Vélin upřel na Frentise nesmlouvavý pohled. „Doved' své muže domů, bratře.“

Frentis polkl bezpochyby nějakou hořkou odpověď a přikývl. „Jestli se nevrátíš do dvou dnů...“

„Tak už se nevrátím a ty budeš věrně sloužit bratru Kenisovi.“ Vélin pobídl Plivance do trysku a rozjel se k bitvě. Cítil, jak pod ním kůň napíná celé tělo v očekávání souboje. Hnal se okolo okraje bitevní vřavy a kosil nic netušící divochy. Jakmile se k němu rozběhli, ujel pryč a vzápětí celý útok zopakoval ve snaze co nejvíce je rozptýlit, aby rytířům trochu ulevil. „*Eruhin Makhtar!*“ křičel bez ustání a doufal, že vědí, co to znamená. „*Jsem Eruhin Makhtar!* Pojd'te mě zabít!“

Aspoň někteří divoši jeho slovům očividně rozuměli, neboť se k němu zuřivě rozběhli a máchali svými kopími a sekerami, občas se znepokojivou přesností. Jeden projevil neobyčejnou rychlost, když se rozběhl za ujíždějícím Vélinem a s napřaženou palicí vyskočil Plivancovi na záda. Vzápětí se však zhroutil do písku s šípem trčícím z těla.

„Už bychom se neměli zdržovat, bratře!“ zavolal Dentos a v trysku vystřelil na dalšího divocha, který se kousek od nich zatočil ve vzduchu a

padl k zemi.

„Myslel jsem, že jsem tě poslal zpátky do města,“ křičel Vélín.

„Ne, poslal jsi Frentise.“ Dentos znovu vystřelil a uhnul před kopím.
„Vážně už musíme jet!“

Vélín se podíval k bojišti a uviděl širokou postavu v brnění s červenými skvrnami, jak ujíždí pryč. Baron se rozhodl, že bude posledním, kdo bitevní pole opustí. Vélín ukázal k západu, oba obrátili koně a hnali je vpřed ještě vyšší rychlostí. V záři z hořících katapultů dopadaly na písek jejich dlouhé stíny, které postupně slábly a pohlcovala je poušť.

* * *

Celou noc se drželi západním směrem. Teprve při východu slunce se stočili k severu. Když začalo být horko nesnesitelné, sesedli z koní a dál je vedli pěšky. Zbavili zvířata vši nadbytečné hmotnosti, odhodili drátěné košile a nechali si jen zbraně a zbývající zásoby vody.

„Nikde je nevidím,“ hlásil Dentos, když se se zacloněnýma očima rozhlédl po jižním horizontu. „Ještě ne.“

„Brzy budou za námi,“ ujistil ho Vélín. Přidržel Plivancovi u huby čutoru. Ten ji vzal mezi zuby a několikrát si lačně hltl vody. Vélín netušil, jak dlouho v tom vedru hřebec ještě vydrží, poušť byla pro zvíře ze severu krutým prostředím, o čemž svědčila pěna pokrývající jeho boky i unavené mrkání jeho jindy jasných a podezřívavých očí.

„S trochou štěstí se ženou za baronem,“ pokračoval Dentos. „Ale stejně přijdou další.“

„Dnes v noci jsme už všechno štěstí vyčerpali, nemyslíš?“ Vélín počkal, až Plivanec dopije, a pak znovu vzal do ruky uzdu. „Půjdeme dál pěšky. Jestli v tomhle vedru nemůžeme jet my, oni taky ne.“

Když je uviděli, už se blížil večer. Zatím to byla jen drobná a nezřetelná tečka v dáli, ale nepopíratelně skutečná.

„Patnáct mil, možná,“ uvažoval Dentos s pohledem upřeným k oblaku prachu.

„Spíš deset.“ Vélín vyskočil do sedla a škulbl sebou, když Plivanec otráveně zafrkal. „Vypadá to, že přece jen v tom vedru jet můžou.“

Většinu noci jeli cvalem, nechtěli koně dohnat až k vyčerpání. Neustále se ohlíželi k jihu, kde viděli jen poušť a hvězdnou oblohu, byli si ale dobře vědomi toho, že s každou milí je nepřítel o něco blíž. Za úsvitu zahlédli na obzoru severní pobřeží. Pouštní písek pomalu ustupoval zakrslému porostu a šest mil na východ od nich se v ranním světle blýskaly bílé hradby Liněše.

„Bratře,“ hlesl Dentos.

Vélin se ohlédl k jihu. Oblak prachu rostl a teď už bylo možné rozpoznat jednotlivé jezdce, kteří ho zvedali. Naklonil se dopředu, poplácal Plivance po krku a zašeptal: „Promiň.“ Pak se zaklonil a pořádným kopem do slabin koně popohnal do trysku. Čekal, že Plivanec ve svém vyčerpání ztratí na rychlosti, ten však spíš vypadal, že se mu v trysku nějakým způsobem ulevilo. Radostí nebo zlostí pohazoval hlavou a řehtal. Bušil kopyty do prašné půdy a brzy ujeli Dentosovi a jeho zchvácenému koni natolik, že Vélin musel po čtyřech mílích zastavit a počkat na něj. Stáli na nízkém pahorku, z něhož měli výhled na rovinu před městskými hradbami. Brána byla otevřená a do města vjížděl zástup jezdců, od jejichž brnění se odrážely sluneční paprsky.

„Zdá se, že baron se dostal zpátky,“ podotkl Vélin, když Dentos zastavil vedle něj.

„Aspoň někdo.“ Dentos obrátil čturu a nechal si vodu stékat po tvářích. Za ním Vélin viděl, že se jejich pronásledovatelé rychle přibližují, byli už necelou míli za nimi. Dentos měl pravdu, nestihnou to.

„Na,“ řekl a chystal se seskočit ze sedla. „Mám rychlejšího koně. A stejně chtějí mě.“

„Nechovej se jako hlupák, bratře,“ odvětil Dentos vyčerpaně. Odpoutal od sedla luk, nasadil do něj šíp a vedl koně tak, aby stál přímo proti blížícím se jezdcům. Vélin věděl, že mu to nerozmluví.

„Je mi to líto, bratře,“ omlouval se provinilým hlasem. „Tahle bláznivá válka, já...“

Dentos ho neposlouchal, zmateně se díval k jihu. „Nevěděl jsem, že tady žijou. To je ale macek, co?“

Vélin se zadíval tím směrem a jeho píseň krve spustila divokou melodii poznání, když zahlédl velkého vlka sedícího jen kousek od nich. Pozoroval ho netečnými zelenými očima, které si Vélin tak dobře pamatoval už od jejich prvního setkání v Urlišském lese. „Ty ho vidíš?“ zeptal se.

„No jistě, toho nejde přehlédnout.“

Píseň krve nabývala na síle, byla to bodavá, varovná kakofonie. „Dentosi, jed' do města.“

„Já nikam nejedu...“

„Něco se stane! Prosím, jed'!“

Dentos se chtěl hádat dál, ale jeho pohled upoutalo něco jiného, velký temný mrak nad jižním obzorem zvedající se do výšky nejméně jedné míle

a ve svém postupu k městu hladově polykající slunce i okolní duny.

Pár stop od nich se do země zabodl šíp. Když se Vélin ohlédl, uviděl, že pronásledovatelé jsou jen padesát yardů od nich. Byla to přinejmenším stovka mužů a před nimi letěl mrak šípů vystřelených v trysku v zoufalé snaze ukončit hon ještě před příchodem písečné bouře.

„JED!“ zařval Vélin a popadl uzdu Dentosova koně. Pobídl Plivance do trysku a táhl Dentose za sebou. Jak sjížděli z pahorku a hnali se k městu, okolo nich pršely šípy. Bouře udeřila, ještě než urazili zhruba třetinu vzdálenosti. Písek je bodal do očí a do tváří jako oblak jehel. Dentosův kůň se ve strachu postavil na zadní, Vélin pustil uzdu a kůň i jezdec zmizeli ve vířící rudé mlze. Snažil se na něj zavolat, ale okamžitě se začal dusit pískem, který mu zaplnil ústa. Nezbývalo mu než co nejlépe si krýt tvář a pevně se držet Plivance, který se slepě hnal bouří.

V zoufalství se obrátil k písni krve, snažil se ji uklidnit, ovládnout ji natolik, aby mohl řídit její melodii, aby mohl zpívat. Zpočátku se ozývaly jen ty varovné skřeky, které spustily při zjevení vlka, ale jak Vélin upíral všechnu svoji vůli k jedinému cíli, postupně se zmatek začal uklidňovat a bouří zuřící v jeho hlavě se neslo několik jasných tónů. *Dentos!* zavolal a hodil píseň krve do rozvířeného písku jako kotvu do vody. *Najdi ho!*

Píseň se znovu změnila, ozvaly se další tóny, nápěv teď byl melodičtější, téměř klidný, znělo v něm však ještě něco jiného, podivný, naprosto neznámý tón. Pak to Vélin pochopil. *To není moje píseň! To není píseň člověka!*

Kdo? zazpíval. Kdo jsi?

Druhá píseň se opět změnila, nahradilo ji jediné netrpělivé zavrčení.

Prosím! Žadonil. Můj bratr...

Vrčení v jeho hlavě se proměnilo v křik tak hlasitý, až se zapotácel v sedle. Plivanec zaržál a vyděšeně se vzepjal. Vélin cítil, že mu začíná téct krev z nosu. *NE!* zakřičel vší silou, kterou dokázal do písně dát. *JÁ NECHCI TVOJI POMOC!*

V tom okamžiku se vítr uklidnil, tvrdý příval prachu se proměnil v lehký vánek a rozvířený písek pomalu klesající k zemi zněl jako tisíc šeptajících hlasů. V ustupující mlze zahlédl necelých deset yardů od sebe temnou siluetu jezdce. Podle meče na zádech jasně rozpoznal Dentose. Vélin se s úlevou rozjel k němu, aby ho poplácal po zádech.

„Už bychom se neměli zdržovat, bratře...“

Dentos se svezl ze sedla a ztěžka dopadl na zem. Oči měl bledé, tvář povědomě zesinalou a z hrudi mu trčel zakrvácený hrot šípu, který ho usmrtil.

* * *

Později mu vyprávěli, jak tam seděl naprosto nehnutě jako jeden z Ahm Linových výtvorů rýsující se na pozadí tvořeném ustupující bouří. Hlídky na hradbách začaly pokřikovat a Kenis se zoufale snažil znovu otevřít bránu. Alpířští pronásledovatelé, které bouře rozprášila, se rychle zotavili a rozjeli se k nehybnému Vrahu Nadějného. Jeden se tryskem přihnal do vzdálenosti asi dvaceti yardů, sklonil se ke krku svého hřebce a s vítězně i nenávislně vyceněnými zuby natahoval luk. Bren Anteš vyskočil na cimbuří hlásky, vyslal šíp jezdcí přímo do srdce a vyštěkl rozkazy směrem k ostatním lučištníkům. Z hradeb vyletěla tisícovka šípů a jako černý mrak se snesla na Alpírany. Jediná salva zabila téměř stovku jezdců.

Vélin o ničem z toho nevěděl. Byl tam jen Dentos, jeho nehybná, prázdná tvář a hrot šípu kovově se lesknoucí v krvi. Z hradeb se k němu nesly hlasy, ale on nic neslyšel. Kenis a Barkus proběhli otevřenou bránou a pak se ohromeně zastavili. Vélin nevnímal jejich zármutek ani otázky. *Dentos a šíp...*

„Véline.“

Byl to jediný hlas, který k němu dolehl. Vedle něj stála Šerin. Vzala ho za zápěstí. Klouby na ruce měl úplně bílé, jak pevně svíral uzdu. „Véline, prosím.“

Podíval se na ni, vpíjel se pohledem do jejích očí, v nichž se zračil soucit, a ta známá bolest v hrudi rozehnala jeho otupělost zoufalou touhou a beznadějným studem. „Jsem vrah,“ řekl s chladně pečlivou výslovností.

„Kdepak...“

„Jsem vrah.“ Něžně ji odstrčil a vedl Plivance bránou do města.

Kapitola devět

Vélin zůstal ve svém pokoji celé dva dny. Tak, jak přijel, ležel nehnutě na posteli. Janril vždy zaklepal a nechal mu u dveří jídlo, ale on si ho ani nevšiml. Kenis, Barkus a Frentis se střídavě pokoušeli mluvit na něj přes dveře, ale on je skoro neslyšel. Necítil potřebu spánku, neměl hlad ani žízeň. Měl před očima jen Dentose a hrot toho šípu a v hlavě mu zněla ohlušující ozvěna písně, velké neznámé písně vlka. A samozřejmě také pravda, odporná pravda. *Jsem vrah.*

Vzpomněl si, jak šel za Dentosem, aby ho požádal o účast na své výpravě. „Jsi ten nejlepší jezdecký lučištník, jakého máme...“ začal, ale to už si Dentos balil vybavení.

„Nortah byl lepší,“ řekl, když si napínal tětivu na luk.

„Nortah je mrtvý.“

Dentos se pousmál a Vélinovi teprve tehdy došlo, že neuvěřil jeho lži o Nortahově osudu. Kolik toho ještě věděl? Jaká další tajemství skrýval? V jediném okamžiku všechny jeho vědomosti zmizely, zničil je šíp vystřelený cizincem, který si nejspíš myslel, že zasáhl samotného Vraha Nadějného. Vélin uvažoval, jestli ten muž zemřel pod přívalem cumbrélských šípů šťastný. Možná dokonce očekával přivítání bohů hodné hrdiny. Muselo to být strašlivé zklamání.

Druhého dne k večeru konečně jeho pozornost upoutalo škrábání na dveře doprovázené plačtivým vytím. Vélin zamrkal, zamžoural do ztemnělé místnosti, promnul si prsty strniště na bradě a ucítil svůj pach. „Musím se vykoupat,“ zamumlal a šel ke dveřím.

Šrám ho bez okolků srazil k zemi a s upřímnou láskou mu svým drsným jazykem olízl celý obličej. „Jsem v pořádku, ty pometlo!“ zavrčel a namáhavě psa odstrčil. „Jsem v pořádku.“

„Vážně?“ Šerin stála ve dveřích se založenými pažemi a v jejím výrazu se odrážela tatáž přísnost, kterou si pamatoval z jejich prvního setkání. „Protože vypadáš příšerně.“

Pak se otočila a sešla po schodech. Po několika minutách se vrátila s žínkou a mísou horké vody. Zavřela dveře a posadila se na postel. Vélin se od pasu nahoru svlékl a omýval se. Šrám měl hlavu položenou u Šerin na klíně a ona ho drbala za ušima. Vélin cítil na svém těle její pohled, věděl, že

se očima zastavuje u všech jizev, a cítil její smutek. „Nic, co bych si nezasloužil, sestro,“ řekl jí a natáhl se pro břitvu. „Zasloužil bych si ještě víc.“

„Takže se teď nenávidíš?“ Vélín v jejím hlase slyšel náznak hněvu. Bylo jasné, že bude ještě nějakou dobu trvat, než ji úplně opustí pocit hořkosti z toho, že zbil bratra velitele Iltise.

„To všechno, co jsem udělal. Tahle válka...“ Odmlčel se, na chvílku zavřel oči, napěnil si na tváři mýdlo a pak zvedl ostří k obličejí.

„Počkej.“ Šerin vstala, šla k němu a vzala mu břitvu z ruky. „Nespal jsi, třesou se ti ruce.“ Přitáhla si stoličku a pokynula mu, aby se posadil. „Neboj se, dělala jsem to už mockrát.“ Vélín musel uznat, že mnoho holičů by Šerin mohlo závidět, jak umně a pečlivě vedla břitvu po jeho kůži, její léčitelské ruce působily něžným a uklidňujícím dojmem. Na okamžik se ztratil v její vůni a blízkosti, všechnen žal a sebelítost před tím novým pocitem důvěrnosti ustoupily. Věděl, že by ji měl zastavit, že tohle už bylo nevhodné, ale byl tím až příliš pohlcen, aby tomu vzdoroval.

„A je to.“ Šerin poodstoupila, usmála se na něj a přejela mu prstem po bradě. „Mnohem lepší.“

Vélín náhle pocítil téměř neodolatelné nutkání přitáhnout si ji znovu k sobě. Namísto toho vzal žínku a setřel si z obličejí zbytky mýdla. „Díky, sestro.“

„Bratr Dentos byl dobrý člověk,“ řekla. „Mrzí mě to.“

„Byl to syn děvky, který vyrostl na místě, kde ho všichni nenáviděli. Pro něj v tomhle světě nebyla jiná možnost než bojovat a zemřít ve službě řádu. Ale máš pravdu, byl to dobrý člověk a zasloužil si delší život a lepší smrt.“

„Proč jsi sem jel, Véline?“ Šerin mluvila tichým hlasem, veškerá zloba z něj teď vyprchala a zůstal v něm jen čistý zármutek. „Vždyť tuhle válku odsuzuješ, moc dobře to vidím. Tvé schopnosti, stejně jako ty moje, by neměly být využívány k něčemu takovému. Máme přece sloužit Víře a bránit ji před chamtivostí a krutostí. Co tady bráníme? Jakým slibem nebo pohrůžkou tě sem král dohnal?“

Nutkání zalhat a dál žít pod rouškou tajemství, jak to dělal už celá léta, bylo jen velmi slabé, jen takový štiplavý pocit hrozící, že zajde příliš daleko do neprobádaného území, a snadno ho přebila potřeba všechno jí povědět. Když už ji nemohl svírat v náručí, rozhodl se, že se aspoň pokusí najít trochu útěchy v důvěrném rozhovoru. „Zjistil, že můj otec se dal k Popíračům. Nejspíš k sektě Stoupajících, ale na tom tolik nesejde.“

„Když se dáváme do služeb Víře, rodinných vazeb se přece zbavujeme.“

„Opravdu? A tys to udělala? Tvůj soucit se přece musel někde zrodit. V těch ulicích, odkud pocházíš, mezi těmi ubohými lidmi, které se tak usilovně snažíš zachránit. Skutečně se zbavujeme všech vazeb?“

Šerin zavřela oči, sklonila hlavu a nic na to neřekla.

„Promiň,“ omlouval se Vélín. „Tvoje minulost patří jen tobě. Nechtěl jsem...“

„Moje matka byla zlodějka,“ řekla Šerin. Otevřela oči a pohlédla na něj. V jejím hlase zazníval nějaký tvrdý, neznámý tón. „Ta nejlepší kapsářka v celé čtvrti. Ruce měla jako blesky, dokázala stáhnout obchodníkovi prsten z ruky rychleji, než had sežere krysu. Otce jsem nikdy nepoznala, prý to byl nějaký voják, který se nevrátil z války, ale já vím, že se živila i jako nevěstka, než se dala na své řemeslo. Naučila mě to, tvrdila, že k tomu mám nadání.“ Podívala se na své ruce a zařala obratné, štíhlé prsty v pěst. „Říkala mi, že jsem její milovaná malá zlodějka a že zlodějka nikdy nemusí dělat kurvu.“

Nakonec se ukázalo, že jsem nebyla tak dobrá, jak si myslela. Jeden tlustý stařec se svou tlustou ženou mě přistihli, když jsem jí chtěla vzít brož. Zmlátil mě svojí vycházkovou holí a matka ho bodla nožem. „Mojí Šery nikdo bít nebude!“ Mohla utéct, ale zůstala tam.“ Šerin si zkřížila ruce na prsou a objímala si pažemi tělo. „Zůstala tam kvůli mně. Když si pro ni přišla městská garda, pořád ještě do něj bodala. Další den ji oběsili. Bylo mi jedenáct.“

Když ji pověsili, sedla jsem si na zem a čekala jsem, až umřu. Už jsem nemohla krást, prostě jsem nemohla. Jenže jsem neuměla nic jiného. Bez matky už jsem nemohla. Byla jsem vyřízená. Druhý den ráno se mě krásná paní v šedém plášti zeptala, jestli nepotřebuju pomoc.“

Vélín si nedokázal vybavit, že by vstával nebo ji bral do náručí, ale teď si uvědomil, že Šerin má opřenou hlavu o jeho hrud' a potlačuje slzy. „Je mi to líto, sestro...“

Šerin se zhluboka nadechla, přestala vzlykat, zvedla k němu hlavu a zašeptala s rozpačitým úsměvem na rtech: „Nejsem tvoje sestra.“ Hned nato je přitiskla k jeho rtům.

* * *

„Chutnáš“ – Šerin přejížděla jazykem po jeho hrudi – „po písku a potu.“ Nakrčila nos. „A je z tebe cítit kouř.“

„Promiň...“

Trochu se zasmála, nadzvedla se na rukou, aby ho mohla políbit na tvář, načež ho zalehla svým nahým tělem a hlavu mu položila na hrudník. „Já si nestěžuju.“

Vélin ji hladil po hladkých ramenou a Šerin si slastně vzdychla. „Slyšela jsem, že v tom nejdřív musíš získat nějaké zkušenosti, aby se ti to opravdu líbilo,“ zašeptala.

„A já slyšel, že pravá oddanost Víře mě zbaví touhy po takové rozkoši.“ Šerin ho znovu políbila, tentokrát déle a špičkou jazyka zkoumala jeho rty. „Vypadá to, že nemůžeš věřit všemu, co slyšíš.“

Leželi spolu celé hodiny, milovali se s naléhavou potřebou důvěrnosti. Šrám hlídal přede dveřmi, aby je nikdo nerušil. Ten skvostný, elektrizující pocit z její blízkosti, její dech na jeho krku, zatímco se v ní pohyboval, všechno to bylo úžasné a nezapomenutelné. Navzdory smutku i pocitům viny a vědomí toho, co čeká za dveřmi pokoje, byl v tu chvíli snad poprvé v životě skutečně šťastný.

Okenicemi dovnitř pronikalo slabé světlo rozbřesku, a když se Šerin trochu odtáhla, Vélin jasně viděl její tvář a ten klidný, blažený úsměv. „Miluju tě,“ řekl jí a pohlídl jí po vlasech. „Vždycky jsem tě miloval.“

Šerin se k němu přitulila a přejížděla mu dlaní po pevných svalech na hrudi a na břicho. „Opravdu? Po všech těch letech, co jsme byli bez sebe?“

„Taková láska podle mě nikdy nevyhasne.“ Vzal ji za ruku a propletl své prsty s jejími. „Tam v Černé kobce. Byla jsi... Ublížili ti?“

„Jen, pokud se dá za ubližování považovat naprostá hrůza. Strávila jsem tam jen jednu noc, ale co všechno jsem tam slyšela.“ Zachvěla se a Vélin ji políbil na čelo.

„Promiň, potřeboval jsem to vědět. Tvá slova musela být skutečně závažná, když jsi jimi znepokojila krále i Principa Tendrise.“

„Tahle válka je víc než jen omyl, Véline. Špiní naše duše. Je v každém ohledu proti Víře. Musela jsem to říct. Nikdo jiný by to neudělal, dokonce ani Principa Elera, i když jsem ji o to prosila. Začala jsem vystupovat s projevy na tržištích a křičela jsem svá slova na každého, kdo poslouchal. Překvapilo mě, že skutečně poslouchali, zvláště v těch chudších čtvrtích. Zapisovali moje projevy a šířili je pomocí toho nového tiskařského stroje, co používá Třetí řád. Pamflety plné hesel jako ‚Skončete válku a zacheňte Víru‘ kolovaly po celé zemi v čím dál větším množství.“

„To zní jako úspěch.“

„Díky. Trvalo jim dva týdny, než si pro mě přišli. Bratr Iltis a jeho muži vtrhli do kláštera se zatykačem opatřeným královským podpisem. Bratr Iltis nepatří k nejmilejším mužům, jak sis jistě všiml, a s velkým potěšením mi popisoval, co všechno se děje v Černé kobce. Celou noc jsem ležela a poslouchala ten křik. Když se otevřely dveře cely, málem jsem omdlela strachem, ale byla to princezna Lyrna s čistým oblečením a královým rozkazem, abych byla propuštěna pod její dohled.“

Lyrna. Co tím jen mohla sledovat? „V tom případě jsem jejím dlužníkem.“

„Já taky. Tak vstřícná a odvážná duše se jen tak nenajde. Postarala se, abych měla všechno, co potřebuju, dostala jsem krásný pokoj, knihy i pergamen. Celé hodiny jsme spolu hovořily v její tajné zahradě. Víš, myslím si, že je trochu osamělá. Když jsem odjížděla na tvou žádost, dokonce plakala. Mimochodem, mám ti vyřídit její pozdravy.“

„To je od ní milé.“ Vélín už chtěl změnit téma. „Co ti nabídl? Janus. Víím, že se určitě pokusil umlčet tě nějakou dohodou.“

„Viděla jsem se s ním jen jednou. Kapitán Smolen mě odvedl do jeho pracovny. Po městě i po paláci se povídalo, že na tom poslední dobou není moc dobře, a já to jasně viděla v tom, jak měl našedlou a povislou kůži. Nejspíš jde o postupující stáří v kombinaci s nějakou chorobou. Nabídla jsem mu, že ho prohlédnu, ale on mi odsekl, že má léčitelů spousty. Pak na mě chvíli jen tak zíral a položil mi jedinou otázku. Když jsem mu odpověděla, zasmál se a poručil kapitánovi, aby mě odvedl zpátky do křídla princezny Lyrny. Byl to smutný smích, plný lítosti.“

„Na co se tě zeptal?“

Šerin se zavrtěla, zvedla se na kolena a příkrývka jí sklouzla ze štíhlého těla. Zaleskly se jí oči a Vélín si všiml, že pláče. „Zeptal se mě, jestli tě miluju. A já řekla, že ano. Je to tak.“ Třesoucími se prsty ho pohladila po tváři. „Miluju tě. Měla jsem s tebou odejít už tehdy před lety, když jsi mě o to žádal.“

Vélín si vzpomněl na to ráno, kdy se probudil z bolestivé léčby po masakru Principů. Tehdy mu zachránila život. „Myslel jsem, že to byl sen.“

„Tak se zdál nám oběma.“ Její ruka se zastavila uprostřed pohybu a v jejím hlase náhle zazněla váhavost. „A pořád se nám může zdát. Pro mě už v království není místo a venku čeká celý svět, z něhož jsem ještě nic neviděla. Mohli bychom ho objevovat společně. Snad bychom našli nějaký

kout, kde nejsou žádní králové, války a lidé vraždící se navzájem kvůli vyznání, bohům a penězům.“

Vélin si ji přitáhl k sobě a pevně ji sevřel v náručí, vychutnával si teplo jejího těla i vůni jejích vlasů. „Mám tady jeden úkol. Něco, co se musí stát.“

Cítil, jak celá ztuhla. „Jestli tím myslíš vyhrát tuhle válku, pak musíš vědět, že to je bláhová naděje. Císařství se táhne na tisíce mil, od pouště až k ledovcům, a žije v něm víc lidí, než je hvězd na obloze. Když porazíš jednu armádu, císař brzy vyšle další a další.“

„Ne, o válku mi nejde. Ten úkol mi dal můj Princip. A já před ním nemůžu utéct, i kdybych chtěl. Až ho splním, můžeme si začít plnit sny.“

Šerin se přitiskla k němu, dotkla se rty jeho ucha a zašeptala. „Slibuješ?“

„Slibuju.“ Myslel to upřímně, celou svojí duší, a tak nechápal, proč mu to zní jako lež.

V tu chvíli je vyrušilo hlasité zavrčení z chodby. Janril Norin, ve společnosti rozzlobeného otrokářského psa celý nervózní, na něj volal přes dveře.

Šerin si zakryla ústa dlaní, aby utlumila smích, a zatímco si Vélin oblékal kalhoty, schovala se pod pokrývku. „Co se děje?“ zeptal se, když otevřel dveře.

„U brány stojí nějaký Alpíran a dožaduje se, abyste se mu postavil v souboji, lorde.“ Janril se rozhlížel po pokoji, až se očima zastavil u stále vrčícího Šráma. „Kapitán Anteš navrhoval, abychom ho zalili dehtem a zasypali peřím, ale bratr Kenis si myslel, že byste ho možná chtěl živého.“

„Jak ten Alpíran vypadá?“

„Velký chlap s šedivými vlasy. Je oblečený jako ti jezdcí, s kterými jsme bojovali u pláže. Vypadá sešle, jen tak tak se udrží v sedle. Myslím, že strávil dlouhý čas v poušti.“

„Kolik je s ním mužů?“

„Nikdo, lorde. Je úplně sám, i když to zní neuvěřitelně.“

„Vyřid'te bratru Frentisovi, ať nechá nastoupit průzkumnou jednotku, a bratra Kenise informujte, že hned přijdu.“

„Lorde.“

Vélin zavřel dveře a začal se oblékat.

„Budeš s ním bojovat?“ zeptala se Šerin, když se vyhrabala zpod přikrývek.

„Ty víš, že nebudu.“ Natáhl si přes hlavu halenu a sklonil se k Šerin, aby ji políbil. „Potřebuju od tebe jednu laskavost.“

* * *

Kapitán Neliesen Nester Hevren seděl shrbeně v sedle a na jeho neoholené tváři bylo jasně patrné vyčerpání. Jakmile se však brána otevřela a on spatřil Vélina, jeho zjevnou únavu vystřídal chmurný pocit zadostiučinění.

„Našel jsi odvahu se mi postavit, Seveřane?“ zavolal na přicházejícího Vélina.

„Nemám jinou možnost, začínám u mužů ztrácet respekt.“ Rozhlédl se po prázdné poušti za kapitánem. „Kde máte armádu?“

„Je to banda bláznů vedená zbabělcem!“ odplivl si Hevren. „Neměl žaludek na to, co bylo třeba tady udělat. Ať Everena proklejí všichni bohové. Je to pouštní špína. Císař ho připraví o hlavu.“ Pak Vélinovi věnoval pohled plný čisté, sálající nenávisti. „Ale nejdřív já připravím o hlavu tebe, Vrahu Nadějného.“

Vélin naklonil hlavu na stranu. „Jak si přejete. Budete se obtěžovat sesednout z koně, nebo chcete, aby se říkalo, že jste měl nečestnou výhodu?“

„Já žádnou výhodu nepotřebuju.“ Hevren namáhavě sklouzl ze sedla. Z oblečení mu opadával pouštní písek. Jeho kůň úlevně zafřkal. Vélin předpokládal, že Hevren strávil v sedle několik dnů. Všiml si, jak se mu podlomily nohy, než se narovnal.

„Tumáte.“ Vélin si z ramene sundal čturu, odzátkoval ji a napil se. „Nejdřív uhasťte svoji žízeň, nebo se bude říkat, že jsem to byl *já*, kdo měl výhodu.“ Znovu čturu zazátkoval a hodil ji Hevrenovi.

„Nic od tebe nepotřebuju,“ zavrčel Hevren, ale Vélin si povšiml, jak se mu ruka s čturou třese.

„Tak si tady zůstaňte a shnijte,“ odpověděl a otočil se k odchodu.

„Počkej!“ Hevren odzátkoval čturu a pil. Polykal, dokud nádoba nebyla prázdná, a pak ji odhodil stranou. „Už žádné řeči, Vrahu Nadějného.“ Tasil šavli, zaujal bojový postoj a setřel si z čela náhlý nával potu.

„Omlouvám se, kapitáne,“ odpověděl Vélin. „Omlouvám se za Nadějného, omlouvám se za to, že jsme sem přišli, i za to, že vám nemohu dát smrt, po níž lačníte.“

„Řekl jsem: už žádné řeči!“ Hevren udělal krok vpřed, napřáhl ruku s šavlí k úderu, pak se však zastavil, zmateně zamrkal a pohled se mu rozostřil.

„Dva díly kozlíku, jeden díl korunního kořene a špetka heřmánku na chuť.“ Vélin zvedl ruku s víčkem čtury, které vyměnil za víčko obsahující

Šerinin uspávací lektvar. „Omlouvám se.“

„Ty...“ Hevren udělal několik vrávoravých kroků a pak se sesunul k zemi. „Ne!“ zachrčel a zoufale se pokoušel se postavit. „Ne...“ Ještě chvíli se zmítal v křečích, než zůstal ležet bez hnutí.

Vélin přivolal nilsélinské vojáky, kteří střežili bránu. „Najděte mu nějaké pohodlné, ale zajištěné místo, a hlavně mu seberte všechny zbraně.“

V tu chvíli dorazil Frentis se svou průzkumnou jednotkou. Zastavil přímo pod obloukem brány. „To asi nebyl moc těžký zápas,“ podotkl, když se díval, jak Nilsélinci odnášejí Hevrenovo bezvládné tělo.

„Vytáhl jsem z něj, co jsem potřeboval,“ odpověděl Vélin. „Jeho armáda není nikde v dohledu. Postupujte obloukem na západ a zkuste je najít.“

„Myslíš, že jdou na Untěš?“

„Buď tam, nebo zpátky k Marbellitu. Vraťte se do večera a zbytečně neriskujte. Jestli vás někdo uvidí, rozjed'te se zpátky k městu.“

Frentis přikývl a rozjel se vpřed, jeho muži ho následovali. Vélin pozoroval, jak ujíždějí k západu, a snažil se nedbat na slabé a neklidné šumění písně krve.

* * *

Když přišla noc, po Frentisovi nebylo ani stopy. Vélin čekal na střeše hlásky, vyhlížel do pouště a znovu obdivoval jas místního nebe a to množství hvězd mihotajících se nad zčernalým pískem.

„Máš o něj strach.“ Šerin se zjevila po jeho boku, prsty se krátce dotkla jeho ruky, načež si pod pláštěm založila ruce na prsou.

„Je to můj bratr,“ odpověděl. „Kapitán ještě spí?“

„Jako miminko. Je na tom tak, jak jen muž může být po několika dnech v poušti s malou zásobou vody.“

„Až se probudí, moc se k němu nepřibližuj, bude se vztekat.“

„Tak hrozně tě nenávidí.“ Její hlas byl ztěžklý lítostí. „Všichni tě tady nenávidí, i přes to, cos pro ně udělal...“

„Zabil jsem dědice jejich císařství a přivedl jsem do jejich města cizí armádu. A co já vím, Rudou ruku nejspíš také. Ať si mě klidně nenávidí, zasloužím si to.“

Šerin k němu přistoupila blíž a vrhla ostražitý pohled směrem k nedalekému strážci, který však vypadal, že ho víc zajímá špína pod nehty. „Ten kameník se rychle uzdravuje, ale nemá klidný spánek, ty popáleniny ho pořád bolí. Tlumím bolest, jak nejlíp dovedu, jenže on pořád vykřikuje ze spaní, většinou v jazycích, jaké jsem nikdy neslyšela, ale občas i naši

řečí.“ Sledovala ho s odhodlaným pátravým pohledem. „Některé věci, které říká...“

Vélin zvedl obočí. „Co říká?“

„Mluví o písni, o Zpěvácích, o živém vlkovi vytesaném z kamene, o kruté a zlé ženě a mluví i o tobě, Véline. Možná jsou to jen nesmysly a blouznění vyvolané léky a bolestí, ale děsí mě to. A ty víš, že mě jen tak něco nevyděsí.“

Vélin ji vzal okolo ramen a přitáhl si ji k sobě. Jejím zhrozenému pohledu na strážce nevěnoval pozornost. „A co na tom záleží?“ zeptal se.

„Tvoje pozice, tvoje postavení.“

„Ať se klidně vzbouří a sesadí mě, jestli chtějí.“ Zvýšil hlas, aby ho hlídač slyšel, ačkoli ten se teď snažil dívat kamkoli, jen ne na něj. Jak znal vojáky, ráno to budou vědět celá kasárna. Uvědomil si, že mu na tom vůbec nesejde.

„Přestaň.“ Šerin se mu vykroutila, vypadala znepokojeně, ale současně potlačovala smích.

Strážce si odkašlal, a když se k němu Vélin otočil, uviděl, že ukazuje do pouště. „Jednotka se vrací, lorde.“

Brány se okamžitě otevřely a koně průzkumné jednotky vyčerpaně vklusali do města. Vélin si okamžitě s hrůzou všiml, že Frentis se nevrátil. „Když jsme našli nepřítele, byl necelých deset mil od Untéše, lorde,“ hlásil mu seržant Halkin, Frentisův zástupce. „Bratr Frentis se rozhodl, že pojedou do města varovat před nebezpečím prince Malcia. Nám rozkázal, abychom se vrátili a informovali vás o situaci.“

Vélin krátce stiskl Šerin ruku a vyrazil ke stájím. Přes rameno zavolal: „Sežeňte bratry Barkuse a Kenise!“

Kapitola deset

„Tak a je to,“ hlesl Barkus.

„Chytré,“ zamumlal Kenis. „Zdá se, že jsme Alpírany trochu podcenili.“

Hustý sloup kouře stoupající z města Untéše kalil ranní oblohu. Stovky těl pokrývaly zemi před hradbami, o něž stály opřené žebříky jako dříví na podpal. Skrz dým Vélín viděl ve větru vlající standartu, zkřížené šavle na červeném pozadí. Byl to stejný prapor, který zahlédl v oáze. Alpírský Pán bitev místo obléhání zvolil přímý útok vší silou, jen proto, aby i za cenu ohromných ztrát získal město zpět do rukou císaře. Untéš padl. Princ Malcius a Frentis byli mrtví nebo zajatí.

Jsem vrah...

„Tohle bychom mužům vůbec neměli říkat,“ navrhl Kenis. „Bude to mít vliv na morálku...“

„Ne,“ rozhodl Vélín. „Řekneme jim pravdu. Vědí, že bych jim nelhal. Důvěra je podstatnější než strach.“

„Třeba se mu podařilo uprchnout,“ nadnesl Barkus nepřesvědčivě. „Mohl se dostat na nějakou loď.“

Vélín zavřel oči a pokoušel se uklidnit myšlenky a vyburcovat píseň krve tak, jako když v bouři ztratil Dentose. Její melodie byla klidná, vyrovnaná a nedostal na ni žádnou odpověď. „Není tam,“ zašeptal a v hrudi se mu rozhořel malý plamínek naděje. Už si pohrával s pološilenou myšlenkou, že by počkal na setmění a vydal se za hradby najít Frentise mezi pozůstatky bitvy, ačkoli si byl plně vědom toho, že by nenašel nic než rychlou smrt. *Ale jestli tam není, tak kde je? Přece by neopustil prince.*

„Předvoj,“ hlásil Kenis a ukázal na rovinu před hradbami, kde skupina jezdců zvedala hustý oblak prachu, když se tryskem blížila směrem k nim.

„Nebude jich víc než tucet.“ Barkus odepjal od sedla sekeru a rozepnul kožený kryt čepelí. „Malé odškodnění za prince a našeho bratra.“

„Nech to být.“ Vélín zatáhl za uzdu a otočil Plivance zády k městu. „Radši pojedeme.“

* * *

Při čekání na bouři uplynul celý další měsíc. Vélín s muži tvrdě trénoval, proháněl je po cvičišti, dokud nepadali vyčerpáním, a dohlížel na to, aby každý voják znal své místo na hradbách a byl dostatečně připraven

přínejmenším přežít první útok, až k němu dojde. Cítil jejich strach a rostoucí rozhořčení, ale neměl na to jinou odpověď než další výcvik a přísnou kázeň. K jeho překvapení směs strachu a úcty zafungovala a nikdo se nepokusil zběhnout ani poté, co se Barkus vrátil ze své průzkumné výpravy se zprávou, že Marbellis padl také.

„Město je skoro srovnané se zemí,“ vyprávěl statný bratr, když seskočil z koně. „Hradby jsou rozbourané na šesti místech, polovina domů je spálená a Alpířany tábořící venku jsem ani nedokázal spočítat.“

„Nějací zajatci?“ zeptal se Vélin.

Obyčejně rozšafný bratr se tvářil naprosto vážně. „Na hradbách stály kůly, spousty kůlů, a na každém byla nabodnutá hlava. Jestli někoho ušetřili, neviděl jsem je.“

Pán bitev... Alucius... Mistr Sollis...

„Že jsme to ale byli blázni, když jsme se sem nechali tím starým hajzlem nahnat,“ nadával Barkus.

„Jdi si trochu odpočinout, bratře,“ řekl mu Vélin.

Každou noc k němu chodila Šerin a milovali se spolu. V těch společných chvílích zapomínali na realitu. Dlouho pak spolu ve tmě lehávali v objetí, občas Šerin trochu plakala. Byly to trhané vzlyky, které se snažila skrýt. „Neplač,“ šeptával jí. „Brzy bude po všem.“

Po chvíli její vzlykání utichlo a ona se k němu přivinula a se zoufalou naléhavostí zasypávala jeho tvář polibky. Stejně jako všichni ve městě věděla, co je čeká. Alpířané se přeženou přes hradby jako velká voda a každý ozbrojený občan království zemře.

„Můžeme utéct,“ řekla jedné noci prosebně. „V přístavu jsou pořád ještě nějaké lodě. Můžeme jednoduše odplout.“

Vélin přešel prstem po jejím hladkém čele, po něžné křivce lícní kosti i po vznešené linii její brady. Bylo tak nádherné dotýkat se jejího obličej a cítit při tom dotyku zachvění, po němž se jí do tváří nahrnula červeň. „Nezapomeň na můj slib, lásko,“ odpověděl a palcem jí z oka setřel slzu.

Dalšího rána byl na obchůzce hradeb, když Kenis přišel s hlášením, že se k přístavu blíží lodě z království. „Kolik?“

„Skoro čtyřicet.“ Jeho bratr vypadal, že tím náhlým obratem není nijak překvapen. Zjevně ho ani nenapadlo, že by je král nechal napospas osudu. „Dostaneme posily.“

* * *

„Mezi muži kolují řeči,“ poznamenal Kenis, když čekali na hrázi a dívali se, jak první loď vplouvá do přístavu. Bylo vidět, že se necítí dobře, ale mluvil odhodlaně. „O sestře Šerin.“

Vélin pokrčil rameny. „Mají proč. Nijak se s tím netajíme.“ Když se podíval na Kenise, zalitoval, že na jeho rozpaky reagoval tak lehkovážně. „Miluju ji, bratře.“

Kenis uhnul pohledem a vážně mu odvětil. „Podle zásad Víry už tedy nejsi mým bratrem.“

„Výborně. Tak mě klidně sesad'. S radostí ti tohle město předám...“

„Titul lorda maršála našeho regimentu a velitele této posádky ti svěřil král, ne rád. Nemám sebemenší právo tě sesadit. Můžu jen nahlásit tvůj... přestupek Principovi, ať ho sám posoudí.“

„Jestli se jeho posouzení dožiju.“

Kenis ukázal na příplouvající loď. „Dostali jsme posily. Král nás nezradil. Myslím, že všichni ještě nějakou dobu budeme žít.“

Vélin se díval, jak se v dálce zbytek flotily líně pohupuje na vlnách. *Proč se drží tak daleko?* říkal si. Všechno mu došlo, když ona první loď příplula blíž a on si všiml, jak vysoko sedí na vodě. Na téhle lodi žádné posily nepřipluly.

Když dorazila k molu, námořníci hodili lana vojákům na hrázi a rychle vysunuli můstek. Vélin očekával, že po něm uvidí kráčet nějakého vysoce postaveného důstojníka královské armády, takže ho překvapilo, když spatřil postavu zahalenou v nákladném šlechtickém oděvu nejistě sestupující z paluby na břeh. Chvíli trvalo, než Vélin z paměti vylovil jméno toho muže. Byl to Kelden Al Telnar, někdejší ministr královských dílen. Muž, který sestoupil na břeh po Al Telnarovi, už Vélinovu očekávání odpovídal víc. Byl vysoký a jednoduše oblečený v modrobílém plášti. Měl pečlivě zastřižené vousy a mahagonově tmavou pleť.

„Lorde Véline.“ Al Telnar se uklonil, když ho šel Vélin přivítat.

„Lorde.“

„Dovolte, abych vás představil. Lord Merulin Nester Velsus, vrchní vyšetřovatel Alpírského císařství a v současné době také velvyslanec na dvoře krále Januse.“

Vélin se vysokému muži uklonil. „Tak vyšetřovatel?“

„Špatný překlad,“ odpověděl Merulin Nester Velsus v jazyce království téměř bez přízvuku. Mluvil chladným tónem a zkoumavě si prohlížel

Vélin jako šelma svou kořist. „Přesněji řečeno jsem vykonavatelem císařské spravedlnosti.“

Vélin přesně netušil, proč se v tu chvíli začal smát, ale trvalo mu dlouho, než se uklidnil. Když se konečně dal dohromady, otočil se k Al Telnarovi. „Chápu dobře, že pro mě máte královský rozkaz?“

* * *

„Jsou vám ty rozkazy jasné, lorde?“ Al Telnar vypadal znepokojeně, na horním rtu se mu leskla tenká vrstva potu a sepjaté ruce měl položené na stole před sebou. Jeho zřetelné uspokojení z toho, že se osobně účastní tak důležité chvíle, zjevně vyvážilo veškerý strach, který mohl mít z doručení těchto rozkazů tak věhlasně nebezpečnému muži.

Vélin přikývl. „Naprosto.“ Seděli v poradním sále v domě obchodnického cechu, kromě nich tam byl už jen alpírský vrchní vyšetřovatel. Nepřítomnost dalších svědků Al Telnara dopálila, a tak se zeptal, kde je nějaký písař, který by celé jednání zaznamenal. Vélin se ani neobtěžoval odpovědět.

„Mám to tu pro vás i písemně.“ Al Telnar vytáhl koženou brašnu, z níž vylovil svazek papírů s královskou pečetí. „Kdybyste laskavě...“

Vélin zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem, že král na tom není dobře. Dal vám ty rozkazy sám?“

„To ne. Princezna Lyrna byla jmenována správkyní království, samozřejmě jen do té doby, než se král opět uzdraví.“

„Ale jeho nemoc mu tedy nebrání ve vydávání rozkazů?“

„Princezna Lyrna na mě zapůsobila jako velmi svědomitá a pečlivá dcera,“ vložil se do debaty lord Velsus. „Jestli vás to trochu utěší, zaznamenal jsem v jejím vystupování výrazný nesouhlas, když nám vyřizovala královo rozhodnutí.“

Vélin nedokázal potlačit zasmání. „Hrál jste někdy *Kešet*, lorde?“

Velsus přimhouřil oči, rty zkroutil hněvem a naklonil se přes stůl. „Nechápu, kam tím míříte, vy barbarský nevzdělanče. Ne že by mě to nějak trápilo. Váš král vám dal rozkaz, podřídíte se mu, nebo ne?“

„Ehm.“ Al Telnar si odkašlal. „Princezna Lyrna mě také požádala, abych vám předal zprávu o vašem otci, lorde.“ Při Vélinově zlostném pohledu sebou škubl, ale přesto odvázně pokračoval. „Zdá se, že na tom také není dobře, prý ho trápí neduhy stáří. Přesto si princezna přála, abych vám vyřídil, že dělá vše pro to, aby mu ulehčila. A doufá, že v tom bude moci pokračovat i nadále.“

„Víte, proč si vybrala právě vás, lorde?“ zeptal se ho Vélin.

„Předpokládám, že mi tím vzdala čest za mé dobré služby...“

„Vybrala si vás, protože až vás zabiju, nebude to pro království žádná ztráta.“ Pak se otočil k Alpíranovi. „Počkejte venku. Chci si promluvit s lordem Velsem.“

Když se s alpířským vrchním vyšetřovatelem ocitl o samotě, cítil na sobě jeho nenávist jako oheň, z očí jako by mu šlehaly plameny. Jakkoli si Al Telnar důležitost toho okamžiku vychutnával, jemu o historický význam nešlo, zajímala ho jen spravedlnost. Nebo to snad byla pomsta?

„Slyšel jsem, že to byl dobrý člověk,“ řekl. „Nadějný.“

Velsovi se zablýsklo v očích a skřípavým hlasem odpověděl. „Vy nikdy nedokážete pochopit, jak vznešený byl muž, kterého jste zabil, ani jak obrovskou ztrátu jste nám tím způsobil.“

Vélin si vzpomněl na neobratný útok rytíře v bílém brnění, na to, jak slepě se rozjel vstříc smrti a nijak nedbal na svoji bezpečnost. Byl to snad projev vznešenosti? Určitě ukázal odvahu, pokud ovšem nespolehal na bájnou přízeň bohů. V každém případě však uprostřed zuřící bitvy nebyl prostor pro obdiv nebo rozmýšlení. Nadějný byl jednoduše další nepřítel, který musel zemřít. Vélin toho litoval, ale nekladl si to za vinu a píseň krve při té vzpomínce také mlčela.

„Šel jsem do téhle války se čtyřmi bratry,“ řekl Velsovi. „Teď je jeden mrtvý a další zmizel v bitvě. A ti dva, co zbyli...“ Došla mu slova. *Ti dva, co zbyli...*

„Vaši bratři mě nezajímají,“ odpověděl Velsus. „Císařova milost mi působí velkou bolest. Kdyby bylo na mně, nechal bych celou vaši armádu stáhnout z kůže a odvézt do pouště jako potravu pro supy.“

Vélin mu zpříma pohlédl do očí. „Jestli se někdo jen náznakem pokusí narušit bezpečnou plavbu mých mužů...“

„Císař dal své slovo a před svědky ho podepsal. Není možné ho porušit.“

„Bylo by to proti vůli bohů?“

„Ne, proti zákonu. V našem císařství vládou zákony, vy barbare. Zákony, které se vztahují i na ty nejvýše postavené. Císařovo slovo je dané.“

„Pak to vypadá, že nemám jinou možnost, než mu důvěřovat. Rád bych zdůraznil, že guvernér Aruan nám během našeho pobytu ve městě nijak nepomáhal. Po celou dobu zůstal věrným poddaným svého císaře.“

„Guvernér za sebe jistě může mluvit sám.“

Vélin přikývl. „Výborně.“ Pak se zvedl od stolu. „Takže zítra za úsvitu, míli na jih od hlavní brány. Předpokládám, že někde poblíž je alpírská armáda, která očekává vaši zprávu. Nejlepší bude, když noc strávíte s nimi.“

„Jestli si myslíte, že vás spustím z očí než...“

„Mám vás snad nechat vyhnat z města bičem?“ Vélin tu otázku vyslovil klidně, ale dobře věděl, že Alpíran vycítil, že to myslí vážně.

Velsus se otrásl strachem a zlostí. „Víš, co tě čeká, barbare? Až budeš můj...“

„Já musím důvěřovat slovu císaře. Vy zase musíte věřit mně.“ Vélin se otočil ke dveřím. „Držíme v zajetí kapitána vaší císařské armády. Požádám ho, aby vás doprovodil. Opusťte prosím město do hodiny. A lorda Al Telnara si vezměte s sebou.“

* * *

Vélin nechal všechny muže nastoupit na náměstí. Renfélinští rytíři a pázata, cumbrélinští lučištníci, Nilsélinci a královská armáda, všichni stáli v řadách a očekávali jeho slova. Pořád se ještě nezbavil své nechuti k projevům, takže šel bez okolků k věci.

„Válka je u konce!“ oznámil jim. Stál na povozu a mluvil zplna hrdla, aby ho jasně slyšeli i v zadních řadách. „Jeho Veličenstvo král Janus před třemi týdny podepsal dohodu s alpírským císařem. Dostali jsme rozkaz opustit město a vrátit se do království. V přístavu jsou připraveny lodě, které nás dopraví domů. Odejdete tam ve svých rotách, vezmete si jen své věci a zbraně. Krádež alpírského majetku se trestá popravou.“ Rychle přešel nastoupené muže pohledem. Neozval se žádný jásot ani projevy radosti, všude viděl jen překvapení a úlevu. „Jménem krále Januse vám děkuji za vaši službu. Zůstaňte zde a vyčkejte na další rozkazy.“

„Takže je vážně po všem?“ zeptal se Barkus, když Vélin seskočil z povozu.

„Úplně,“ ujistil ho.

„Co přinutilo toho starého cvoka, aby se vzdal?“

„Princ Malcius leží mrtvý v Untéši, hlavní část armády byla zničena v Marbellitu a v království vypukly nepokoje. Řekl bych, že chce zachovat co největší zbytek svého vojska.“

Všiml si, že Kenis stojí nedaleko. Byl to nejspíš jediný muž, který se neúčastnil úlevného brebentění. Ve štíhlé tváři svého bratra Vélin četl jen

zmatek a něco, co nemohl popsat jinak než jako zármutek. „Vypadá to, že žádné Velké sjednocené království nebude, bratře,“ řekl mu klidně.

Kenis měl v očích ohromený, nepřítomný výraz. „On přece chyby nedělá,“ hlesl tiše. „Nikdy nedělá chyby...“

„Jedeme domů!“ Vélin mu položil ruce na ramena a zatřásl s ním. „Už za pár týdnů budeš zpátky v klášteře.“

„Do háje s celým klášteřem,“ řekl Barkus. „Já si zalezu do první hospody v přístavu, kde zůstanu do té doby, než z celý týchle krvavý frašky zbude jen zlej sen.“

Vélin jim oběma stiskl ruce. „Kenisi, tvoje rota nastoupí na první loď. Barkusi, tvoje na druhou. Já budu udržovat pořádek, dokud nebudou všichni muži na palubách.“

* * *

Lord Al Telnar se rozhodl, že nebude čekat na vyvrcholení tohoto historického okamžiku a raději se nalodí na první koráb směřující domů. Když ho Vélin zastavil na můstku, obličej měl celý ztuhlý rozhořčením. „Neříkejte mému bratrovi nic o té dohodě, dokud nedoplujete do království.“ Vrhł pohled na Kenise, který stál na přídi. Pořád ještě vypadal sklesle. Všichni v této válce ztratili víc, než měli, přátele a bratry, ale Kenis ztratil svoji iluzi, svůj sen o Janusově velikosti. Zauvažoval, jestli se jeho zklamání promění v nenávist, až se dozví plné znění té dohody.

„Jak si přejete,“ odpověděl Al Telnar stručně. „Ještě něco, lorde, nebo smím odejít?“

Vélin měl pocit, že by po něm měl poslat nějaký vzkaz princezně Lyrně, ale uvědomil si, že jí nemá co říct. Stejně jako necítil žádnou vinu ze zabití Nadějného, tak s překvapením zjistil, že už k ní nechová žádnou zášť.

Ustoupil, aby Al Telnar mohl jít na palubu, a když vytáhli můstek a loď se vydala na cestu k moři, zamával Kenisovi na rozloučenou. Kenis mu odpověděl krátkým zvednutím ruky a pak se odvrátil. „Sbohem, bratře,“ zašeptal Vélin.

Další na řadě byl Barkus. Hnal své muže na palubu s veselým láteřením, které však nedokázalo zakrýt vyděšený výraz, který měl v očích od svého návratu z Marbellitu. „No tak, hněte sebou, bando. Děvky a hospodští nebudou čekat věčně.“ Když k němu přistoupil Vélin, přišel o svoji masku skoro úplně. Se zatřátými svaly v obličejí se snažil ubránit slzám. „Ty s námi nepopluješ, vid', bratře?“

Vélin se usmál a zavrtěl hlavou. „Nemůžu, bratře.“

„Sestra Šerin?“

Vélin přikývl. „Už na nás čeká loď, která nás dopraví na Dálný západ. Ahm Lin zná klidný kout světa, kde budeme moct žít v míru.“

„Mír. Rád bych věděl, jaké to je. Myslíš, že se ti to bude líbit?“

Vélin se zasmál. „Nemám tušení.“ Napřáhl ruku, ale Barkus si jí ani nevšiml a sevřel ho v drtivém objetí.

„Mám něco vyřídit Principovi?“ zeptal se, když od něj poodstoupil.

„Jen to, že jsem se rozhodl vystoupit z řádu. Mince ať si nechá.“

Barkus přikývl, potěžkal svoji hroživou sekeru a bez dalšího ohlédnutí vystoupal po můstku na palubu. Když loď odplouvala, stál nehnutě na přídi jako jedna z Ahm Linových soch, velký a vznešený válečník zakletý v kameni. Vélin byl rozhodnutý, že přesně tak na něj bude v budoucnu vzpomínat.

Zůstal na hrázi a díval se, jak všichni odplouvají. Lord Al Trendil naháněl svůj regiment na palubu v záplavě kousavých nadávek, a než nastoupil sám, jen velmi zběžně se Vélinovi uklonil. Nejspíš mu nikdy neodpustil, že mu vzal možnost na válce zbohatnout. Nilséinci hraběte Marvena se vydrápali na loď s neskrývanou dychtivostí, a když odplouvali, několik z nich na Vélina vesele pokřikovalo na rozloučenou. Sám hrabě vypadal nezvykle vesele. Když se teď rozplynuly všechny naděje na slávu, jako by už pro nevraživost neměl důvod. „Ztratil jsem víc mužů při hádkách než v boji,“ řekl, když Vélinovi podával ruku, „za což vám podle mě můj kraj dluží poděkování, lorde.“

Vélin mu potřásl rukou. „Co budete dělat teď?“

Marven pokrčil rameny. „Zase budu nahánět zločince a čekat na další válku.“

„Doufám, že mi odpustíte, když vyjádřím naději, že to bude dlouhé čekání.“

Hrabě se zasmál, nastoupil na loď a vzal si láhev vína od svých mužů, kteří zpívali:

*Pouštní větry mě silou bičují,
než konečně na moře vyplují.
Na jeho vlnách se vydám do dálky
zachránit život své drahé milenky.*

Barona Banderse a jeho rytíře při nastupování tížila rozebraná zbroj. Ze všech mužstev u nich vládla nejvíce různorodá nálada. Někteří otevřeně

šťkali nad ztrátou skvělých válečných koní, které museli nechat na pevnině, jiní už byli zjevně opilí a hlučně se smáli.

„Bez té zbroje a koní je na ně směšný pohled, co?“ poznamenal Banders, jehož brnění s falešnou rzí viselo na ramenou nešťastného pážete, které několikrát zakoplo, než ho vytáhlo až na palubu.

„Jsou to dobří muži,“ řekl mu Vélin. „Bez nich by tohle město padlo a nikdo z nás by se domů nevrátil.“

„To je pravda. Až se vrátíte do království, doufám, že mě navštívíte. Na mém panství máte dveře vždy otevřené.“

„Moc rád.“ Vélin potřásl baronovi rukou. „Měl byste vědět, že Al Telnar mi vyprávěl o událostech v Marbellitu. Když hradby padly, Pán bitev a několik dalších se proboujvali do přístavu. Uprchnout se podařilo celkem asi padesáti mužům. Krajský kníže Theros mezi nimi nebyl, ale jeho syn ano.“

Baron se hořce zasmál a zachmuřil se. „Zdá se, že Darnel vždycky najde způsob, jak přežít.“

„Odpusťte, barone, ale co se stalo v Marbellitu, že vás krajský kníže propustil? Nikdy jste mi o tom nevyprávěl.“

„Když jsme se konečně proboujvali dovnitř, nastala krvavá jatka, a to nejen mezi alpirskými vojáky. Ženy a děti...“ Baron zavřel oči a povzdechl si. „Přistihl jsem Darnela a dva jeho rytíře, jak znásilňují holčičku hned vedle těl jejich rodičů. Nemohlo jí být víc než třináct. Ty dva jsem zabil a chystal jsem se potrestat i Darnela, když mě krajský kníže srazil svojí palicí k zemi. ‚Je to svině, souhlasím,‘ řekl mi další den. ‚Ale taky je to jediný syn, kterého mám.‘ A tak mě poslal k vám.“

„Opatrujte se, až se vrátíte domů. Nemám z lorda Darnela pocit, že by uměl odpouštět.“

Banders se smutně usmál. „Ani já, bratře.“

Seržanti Krelnik, Gallis a Janril Norin odplouvali jako poslední z Vlčích běžců. Vélin si s každým potřásl rukou a poděkoval jim za jejich službu. „Ještě neuběhlo deset let,“ řekl Gallisovi, „ale jestli chceš být propuštěn, máš k tomu mé svolení.“

„Uvidíme se v království, lorde!“ odpověděl Gallis, hbitě mu zasalutoval a odpochoval na palubu. Krelnik a Norin šli hned za ním.

Nakonec přístav opustili cumbrélinští lučištníci. Vélin jim nabídl místo před Renfélinci ze strachu, že by se mohli obávat nějaké proradné léčky Temného rytíře, který by je mohl chtít nechat napospas Alpíranům, ale Bren

Anteš ho překvapil, když trval na tom, že počkají, až odplují všichni ostatní. Vélina napadlo, že by se na něj mohli vrhnout, přece jen se ocitl sám s tisícovkou mužů, kteří v něm viděli nepřítele svého boha, ale nakonec se všichni nalodili v klidu. Muži ho buď ignorovali, nebo mu s ostražitým respektem pokývli na pozdrav.

„Jsou vděční za své životy,“ vysvětlil mu Anteš, když si všiml jeho výrazu. „Ale kdyby to řekli nahlas, byli by zatraceni. Tak to za ně říkám já.“ Uklonil se a Vélín si uvědomil, že to bylo poprvé, co tak učinil.

„Nemáte zač, kapitáne.“

Anteš se narovnal, ohlédl se směrem k čekající lodi a pak se podíval zpět na Vélina. „Tohle je poslední loď, lorde.“

„Já vím.“

Anteš zvedl obočí. „Takže vy se do království nevracíte,“ došlo mu.

„Mám tady ještě nějakou práci.“

„Neměl byste tu zůstat moc dlouho. To jediné, čeho se od těch lidí dočkáte, je šeredná smrt.“

„A nečeká snad podle proroctví na Temného rytíře takový konec?“

„Kdepak. Je sveden čarodějnicí, která se zmocní trůnu díky schopnosti vyvolat oheň ze vzduchu. Společně pustoší svět, až ho její oheň pohltí v agónii hříšné vášně.“

„No tak to se mám na co těšit.“ Oplatil Antešovi úklonu. „Hodně štěstí, kapitáne.“

„Musím vám něco povědět,“ řekl Anteš zasmušile. „Vždycky jsem se nejmenoval Anteš. Kdysi jsem nosil jiné jméno, víte?“

Píseň krve se dala do zpěvu, neznělo v něm však varování, jen čistý a jasný triumf. „Tak vyprávějte,“ vyzval ho.

* * *

Ahm Linovy popáleniny se zahojily dobře, ale bylo jasné, že jizvy po nich mu zůstanou až do konce života. Na pravé straně obličeje měl kůži od tváře až ke krku svráštělou a znetvořenou a podobně ošklivé stopy mu zůstaly i na rukou a na hrudi. Navzdory tomu vypadal přívětivě jako vždy, ačkoli na něm byl patrný smutek z toho, o co ho Vélín požádal.

„Zachránila mě, pečovala o mě,“ namítal. „Udělat něco takového...“

„Ty bys to snad pro svoji ženu neudělal?“ zeptal se Vélín.

„Naslouchal bych své písni, bratře. Činíš tak i ty?“

Vélín si vybavil tu čistou triumfální melodii písně krve, která mu zněla v hlavě, když poslouchal Antešovo vyprávění. „Pečlivěji než kdy dřív.“

Upřeně pohlédl kameníkovi do očí. „Uděláš tedy, o co tě žádám?“

„Zdá se, že naše písně se shodují, takže nemám jinou možnost.“

Šerin zaklepala na dveře a vešla dovnitř, v rukou držela misku s polévkou. „Musí se najíst,“ řekla, když položila misku vedle kameníkovy postele a otočila se k Véliinovi. „A ty mi musíš pomoci zabalit.“

Véliin Ahm Linovi vděčně stiskl ruku a vyšel za Šerin z místnosti. Šerin obývala pokoj původně přidělený sestře Gilmě v přízemí cechovního domu a teď se v něm horlivě snažila vybrat, které z obrovského množství lahvíček a krabiček s léky si má vzít s sebou. „Sehnala jsem malou truhlu na tvoje věci,“ oznámila mu. Pak šla k polici, přejela rukou po řadě flakonů, některé z nich vzala, jiné nechala na místě.

„Mám jen tohle,“ odpověděl a vytáhl zpod pláště malý balíček, dřevěné destičky, které mu přivezl Frentis, zabalené v Sellině šálu. „Jako věno to není zrovna moc, já vím.“

Šerin opatrně rozbalila šál a přejela prsty po složitém vzoru. „Ten je ale krásný. Kdes k němu přišel?“

„Dostal jsem ho jako poděkování od jedné krásné panny.“

„Měla bych žárlit?“

„To těžko. Žije na druhém konci světa a nejspíš je vdaná za jednoho plavovlasého krasavce, kterého jsme kdysi znali.“

Pak Šerin rozevřela dřevěné destičky. „Zimní jasmín.“

„Od mé sestry.“

„Ty máš sestru? Pokrevní sestru?“

„Ano. Viděl jsem se s ní jen jednou. Mluvili jsme o květinách.“

Šerin ho vzala za ruku a jeho zaplavila spalující touha, tak silná a žhnoucí, že pod jejím vlivem skoro zapomněl na to, o co požádal Ahm Lina, na Principa, na válku i na celý ten smutný krví prosycený příběh. Jen skoro.

„Guvernér Aruan připravuje loď, ale ještě máme několik hodin,“ řekl. Posadil se ke stolu, na kterém Šerin rozestavěla své lektvary, a otevřel láhev vína. „S největší pravděpodobností je to poslední láhev cumbrélského červeného ve městě. Připij si s bývalým lordem maršálem Třicátého pátého pěšího regimentu, královským rytířem a bratrem Šestého řádu?“

Šerin pozvedla obočí. „Copak jsem se dala dohromady s opilcem?“

Véliin vzal dva pohárky a do každého nalil trochu červeného. „Jen se napij, ženo.“

„Ano, lorde,“ odpověděla s předstíranou podlézavostí, posadila se proti němu a vzala si pohárek. „Řekls jim o tom?“

„Jen Barkusovi. Ostatní si myslí, že jsem na poslední lodi.“

„Pořád se ještě můžeme vrátit. Když už je po válce...“

„Pro tebe už v království není místo. Sama jsi to říkala.“

„Ale ty přijdeš o hodně.“

Vélin se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku. „Nepřijdu o nic a získám všechno.“

Šerin se usmála a napila se. „A co ten úkol, který ti dal Princip? Je splněný?“

„Ne úplně. Ale až odtud odjedeme, tak bude.“

„Můžeš už mi o něm povědět víc? Smím o něm konečně něco vědět?“

Vélin jí stiskl ruku. „Nevidím důvod, proč bych nemohl.“

* * *

Toho dne bylo chladno, chladněji než je pro měsíc Weslín obvyklé. Princip Arlyn stál na okraji cvičiště a pozoroval mistra Haunlina, jak vyučuje skupinu mladých bratrů boji s holí. Vélin podle jejich věku a poměrně nízkého počtu soudil, že za sebou mají už třetí rok. V dálce se šílený mistr Rensial pokoušel srazit svým koněm další skupinu chlapců. Jeho ječivý hlas se v ledovém vzduchu dobře nesl.

„Bratře Véline,“ pozdravil ho Princip.

„Principe. Žádám vás o svolení k ubytování Třicátého pátého pěšího regimentu během zimních měsíců.“ Princip trval na tom, že pokaždé když se regiment vrátí do kláštera, Vélin ho formálně požádá o jeho ubytování. Mělo to odrážet skutečnost, že navzdory financování řádem je regiment i nadále součástí královské armády.

„Svolení uděluji. Jak bylo v Nilsélinu?“

„Chladno, Principe.“ Většinu posledních tří měsíců strávili na nilsélinské hranici s Cumbrélinem, kde bojovali s obzvlášť divokou a fanatickou skupinou vyznavačů boha, kteří si říkali Synové Svatého rytíře. S chutí unášeli nilsélinské děti a obraceli je na svoji víru. Mnohé z nich byly vystaveny všemožným druhům týrání, některé byly dokonce okamžitě zabity, pokud se ukázaly jako nepoddajné nebo problémové. Stíhání Popíračů hornatou krajinou a údolími jižního Nilsélinu bylo náročné, ale regiment na skupinu dotíral tak neústupně, že když je konečně obklíčili v jedné hluboké rokli, zbývala jich už jen necelá třicítka. Okamžitě zabili oba zbývající zajatce, bratra a sestru ve věku osmi a devíti let, které před

několika dny unesli z jednoho nilsélinského statku, a za zpěvu nábožných písní začali po Vlčích běžcích střílet z luků. Vélín nechal Dentose a jeho lučištníky, aby je vyhladili do posledního muže, čehož ani trochu nelitoval.

„Nějaké oběti?“ zeptal se Princip.

„Čtyři mrtví, deset zraněných.“

„Politováníhodné. A co jsi o těch – jak se jen jmenovali – Synech Svatého rytíře zjistil?“

„Považovali se za následníky Hentese Mustora, který podle mnoha Cumbrélineců ztělesňoval prorokem předpovězeného Svatého rytíře z jejich Páté knihy.“

„No jistě. Slyšel jsem, že po Cumbrélinu koluje jedenáctá kniha, Kniha o Svatém rytíři, která vypráví o uzurpátorově životě a utrpení. Cumbrélinští biskupové ji odsoudili jako kacírské dílo, ale mnozí věřící se dožadují jejího čtení. Takhle to dopadá vždy, spal knihu a z jejího popela povstane tisíc kopií. Vypadá to, že zabitím jednoho blázna jsme dali vznik nové odnoži jejich církve. Je to paradox, nemyslíš?“

„Naprosto souhlasím, Principe.“ Vélín zaváhal, sbíral sílu k tomu, co musel říct, ale Princip ho jako vždy předběhl.

„Král Janus žádá, abych podpořil jeho válku.“

Dokáže tě někdy něco překvapit? napadlo Vélína. „Ano, Principe.“

„Pověz mi, Vélíne, skutečně věříš, že v každé uličce a za každým křovím číhají alpírští špehové a chystají plán k invazi do našeho království?“

„Ne, Principe.“

„A věříš tomu, že alpírští Popírači unášejí naše děti a znečišťují jejich duše při nepopsatelných rituálech zasvěcených bohům?“

„Ne, Principe.“

„V tom případě, myslíš si, že budoucí bohatství a rozkvět našeho království závisí na obsazení tří hlavních alpírských přístavů v Erinejském moři?“

„To si nemyslím, Principe.“

„A přesto mě jménem krále žádáš o vyslovení podpory?“

„Žádám vás o radu. Král vystavil mého otce a jeho rodinu ohrožení, aby si zajistil moji poslušnost, já se ale nedokážu postavit na jejich stranu za cenu toho, že v nějaké zbytečné válce zemřou tisíce lidí. Musí existovat způsob, jak krále přimět, aby od toho plánu upustil, nějaký tlak, který by ho přesvědčil. Možná kdyby ho oslovily všechny řády najednou...“

„Doby, kdy řády jednaly společně, jsou dávnou minulostí. Princip Tendris lační po válce proti Nevěřícím jako opilec po pivu, zatímco naši bratři z Třetího řádu se zavřeli mezi své knihy a sledují dění ve světě s chladným odstupem. Pátý řád už z tradice do politiky nemluví, a co se Prvního a Druhého týče, jeho členové považují spojení svých duší s dušemi Zemřelých za podstatnější než všechny pozemské strasti.“

„Principe, dospěl jsem k přesvědčení, že existuje ještě jeden řád, který má možná větší vliv než všechny ostatní řády společně.“

Vélin v odpověď na svou poznámku očekával nějaký projev ohromení nebo znepokojení, ale Princip zareagoval jen mírným pozvednutím obočí. „Vidím, že dnešek je dnem, kdy budou odhalena všechna tajemství, bratře.“ Sepjal ruce s dlouhými prsty k sobě a skryl je pod pláštěm, pak se otočil a pokynul Vélinovi hlavou. „Pojď, půjdeme se projít.“

Mlčky kráčeli vedle sebe a pod nohama jim křupala zmrzlá tráva. Ze cvičiště se ozývaly vítězné i bolestné výkřiky, které si Vélin tak dobře pamatoval. Náhlý nával stesku ho svou silou překvapil. I přes všechno utrpení a ztráty byl pobyt mezi těmito zdmi jednoduchý. Pak mu do života vstoupila temnota a zmatek vyvolané královými intrikami a tajemstvími Víry.

„Jak ses o tom dozvěděl?“ zeptal se Princip nakonec.

„Na severu jsem potkal jednoho muže, bratra řádu, který je mezi služebníky Víry už dlouho považován za pouhý mýtus.“

„Pověděl ti o Sedmém řádu?“

„Ne bez naléhání a jen okrajově. Potvrdil mi však, že setrvalá existence Sedmého řádu je tajemstvím, o kterém vědí všichni Principové. Ačkoli ve světle nedávné roztržky se Čtvrtým řádem předpokládám, že Princip Tendris o něm ani nadále nic netuší.“

„Přesně tak a je velmi důležité, aby to tak zůstalo, nemyslíš?“

„Zcela jistě, Principe.“

„Co tedy víš o Sedmém řádu?“

„Že se zabývá Temnými silami stejně jako my válkou a Pátý řád léčitelstvím.“

„To máš pravdu, ale naši bratři a sestry ze Sedmého řádu nehovoří o Temných silách. Sami sebe vidí jako učedníky a strážce nebezpečného a tajuplného učení, které z velké části postrádá tak malicherné věci, jako jsou jména či kategorie.“

„A použili by svého učení k tomu, aby nám pomohli?“

„No jistě, dělali to tak vždycky a pokračují v tom až do dnešních dnů.“

„Ten muž, kterého jsem potkal na severu, hovořil o nějaké válce uvnitř samotné Víry, o tom, že Sedmý řád se nechal svojí mocí zkazit.“

„Zkazit nebo ošálit. Kdoví? Z minulosti toho víme už jen velmi málo. Jisté však je, že Sedmý řád objevil něco, o čem by nejráději nikdo neměl nic vědět. Nějak se jim podařilo dostat se až za hranice světa a něco si odtamtud přinesli, nějakou sílu nebo bytost, která oplývala takovou mocí a zlobou, že téměř zničila naši Víru i samotné království.“

„Pak to ale bylo poraženo?“

„Spíš řekněme ‚zkroceno‘. I nadále však vyčkává za hranicemi světa a mezi námi jsou tací, kteří to poslouchají na slovo, kují pikle a zabíjejí podle jeho rozkazů.“

„Masakr Principů.“

„To i další věci.“

Vélin si vzpomněl na své setkání s Jednookým pod městem a na to, co řekl Frentisovi, když mu do kůže na hrudi vyřezával bludiště jizev. „Ten, který vyčkává.“

Tentokrát už Princip vypadal překvapeně. „Tys opravdu nezahálel.“

„Kdo to je?“

Princip se odmlčel a ohlédl se k chlapcům na cvičišti. „Možná je to mistr Rensial a jeho šílenství je po celé ty roky jen maskou skrývajícím jeho skutečné úmysly. Nebo je to mistr Haunlin, který nikdy nikomu neřekl, jak přišel k těm svým popáleninám. Klidně bys to mohl být i ty.“ Když se Princip otočil k Vélinovi, měl v očích nepříjemně zkoumavý pohled. „Koneckonců, existuje snad nějaké lepší přestrojení? Syn Pána bitev, odvážný za všech okolností, bez jediné chyby a milovaný služebníky Víry. Lepší přestrojení vskutku neexistuje.“

Vélin přikývl. „Až na jedno. Jediný, kdo by ho předčil, jste vy, Principe.“

Princip pomalu zamrkal a pak pokračoval v procházce. „Chci tím říct, že se skrývá až příliš dobře a Sedmému řádu se ho zatím žádným způsobem nepodařilo odhalit. Mohl by to být bratr našeho řádu nebo voják v tvém regimentu. Anebo klidně někdo, kdo nemá s žádným řádem nic společného. Prorocví v tomto ohledu nehovoří příliš jasně, vyplývá z nich jen to, že jeho cílem je zničit tento řád.“

Vélin se zmateně zamračil. Víra přece s proroctvími nikdy nepracovala. Proroci a jejich vidění patří ke kacírským vyznáním, uznávají je Popírači a

uctívači bohů, kteří se schovávají za nadpřirozeno, jež si pletou s moudrostí. „Jaká proroctví, Principe?“

„Ten, který vyčkává nám byl Sedmým řádem před mnoha lety předpovězen. V jejich řadách jsou prý i tací, kteří mají dar vidět do budoucnosti nebo alespoň prohlédnout věčně proměnlivá oblaka stínů, v nichž je budoucnost skrytá. Je velmi vzácné, že by se vize těchto lidí v něčem shodovaly, že by se stíny spojily v nějaký rozpoznatelný celek, ale v tomto případě se všichni shodli na dvou věcech: že budeme mít jen jednu možnost odhalit Toho, který vyčkává a že pokud selžeme, pak tento řád padne a bez něj zahyne i celá Véra a království.“

„Takže máme možnost tomu zabránit?“

„Ano, jedinou možnost. Poslední bratr, který na toto téma vynesl své proroctví, žil přibližně před sto lety. Říká se, že upadl do vytržení a sepsal své vidění pečlivějším a krásnějším písmem než ten nejnadanější písař v zemi, ačkoli předtím neuměl číst ani psát. Krátce před smrtí pak vzal své pero znovu do ruky a zanechal krátký vzkaz. „Toho, který vyčkává, odhalí válka, při níž král vyšle armádu bojovat pod pouštním sluncem. Bude usilovat o smrt svého bratra a možná nalezne i svou vlastní.““

Smrt svého bratra...

„Během svého výcviku jsi přežil dva pokusy o vraždu,“ pokračoval Princip. „Věříme, že oba provedli služebníci toho zla, které vyčkává za hranicemi světa. Z nějakého důvodu silně touží po tvé smrti.“

„Jestli se Ten, který vyčkává ukrývá přímo v řádu, proč mě jednoduše nezabil on sám?“

„Buď k tomu ještě neměl příležitost, nebo by tím až příliš riskoval své odhalení a on má před sebou ještě hodně práce. Ale uprostřed válečného chaosu, mezi vší tou smrtí, možná svoji šanci využije.“

Vélin pocítil chlad, který neměl nic společného s ledovým větrem, jenž bičoval cvičiště. „Takže ta králova válka je naše šance?“

„Naše jediná šance.“

„Předpovězená mužem píšicím v tranzu před více než sto lety. Vy jste ochoten zapojit řád do války pouze na základě toho proroctví?“

„Po tom všem, cos viděl a co ses dozvěděl, můžeš o tom snad pochybovat? K té válce dojde, ať ji podpoříme, nebo ne. Král už se rozhodl a nenechá se ničím odradit.“

„Jestli k ní dojde, království možná padne tak jako tak.“

„A jestli k ní nedojde, království padne zcela určitě. A nerozpadne se jen na znesvářené kraje, zůstanou z něj jen trosky, spálená země, lesy shořelé na troud a všichni lidé, občané království, Sordajové i Lonakové, zemřou. Co jiného teď můžeme podle tebe udělat?“

* * *

„Nevěděl jsem, co na to říct,“ vyprávěl Vélín Šerin, zatímco ji palcem hladil po hladké kůži na ruce. „Měl pravdu. Bylo to strašné, příšerné, ale měl pravdu. Řekl mi, že tahle válka bude úplně jiná než všechny před ní. Že bude třeba velkých obětí. Ale že já se musím vrátit. Že nezáleží na tom, kolik mužů a mých bratrů padne, já se musím vrátit do království, jakmile splním svůj úkol. Když odcházel, řekl mi, že mu připomínám moji matku. Vždycky mi vrtalo hlavou, jak se ti dva seznámili, ale teď už se to asi nikdy nedozvím.“

Šerin měla hlavu položenou na stole, oči zavřené, ústa pootevřená a v ruce pořád ještě držela pohárek s vínem. „Dva díly kozlíku, jeden díl korunního kořene a špetka heřmánku na chuť,“ zašeptal a pohládl ji po vlasech. „Zkus si mě nezošklivit.“

* * *

Oblékl ji do jejího pláště, do záhybů ukryl šál i dřevěné destičky a odnesl ji do přístavu. V jeho náručí byla tak lehká a křehká. Ahm Lin čekal na hrázi u velké obchodní lodě, jeho žena Šoala ho držela za ruku a při posledním pohledu na město, které už nejspíš nikdy neuvidí, potlačovala slzy. Guvernér Aruan jednal s kapitánem plavidla, podsaditým mužem z Dálného západu, který se při pohledu na Vélina vyděsil. Možná to byl jeden z těch, které donutil pozorovat hořící lodě poté, co se námořníci pokusili uprchnout, to už si Vélín nevzpomínal. Kapitán rychle dokončil jednání s guvernérem a odkráčel po můstku.

„Vše je dohodnuto,“ oznámil guvernér Ahm Linovi. „Poplují přímo na Dálný západ, prvním přístavem bude...“

„Lepší bude, když to neuslyším,“ přerušil ho Vélín.

Ahm Lin od něj převzal Šerin, snadno ji uchopil do svých svalnatých paží kameníka.

„Pověz jí, že mě zabili,“ řekl mu Vélín. „Když loď odplouvala z přístavu, objevila se císařská armáda a zabili mě.“

Kameník neochotně přikývl. „Jak si píseň přeje, bratře.“

„Mohla by zůstat tady,“ navrhl guvernér Aruan. „Koneckonců, město jí vděčí za záchranu. Tady by jí žádné nebezpečí nehrozilo.“

„Skutečně si myslíte, že lord Velsus by sdílel vaši vděčnost, guvernére?“ zeptal se ho Vélín.

Guvernér si povzdechl. „Nejspíš ne.“ Sňal od opasku kožený váček a podal ho Šoale. „Pro ni, až se vzbudí. S mým poděkováním.“

Žena přikývla, naposledy na Vélína vrhla nenávidný pohled, pak se plačtivě rozhlédla po městě, otočila se a vyšla po můstku na palubu.

Vélín naposledy pohladil Šerin po vlasech a pokusil se uložit si obraz její spící tváře do paměti. „Dej na ni pozor,“ požádal Ahm Lina.

Ahm Lin se usmál. „Moje píseň by nic jiného nedopustila.“ Otočil se k odchodu, pak ale zaváhal. „Neslyším ve své písni žádný náznak rozloučení, bratře. Nemůžu si pomoci, ale myslím, že jednoho dne si spolu opět zazpíváme.“

Vélín přikývl a ustoupil, aby Ahm Lin mohl odnést Šerin na loď. Spolu s guvernérem se díval, jak koráb odplouvá z přístavu, a poté co se na širém moři do jeho plachet opírá severní vítr, odnáší Šerin pryč. Díval se za ní, dokud z lodě nezbyla jen šmouha a dokud nezmizela úplně a na obzoru nezůstalo jen moře a vítr.

Pak odepjal svůj meč a podal ho Aruanovi. „Guvernére, město je vaše. Dostal jsem rozkaz počkat na lorda Velsa za hradbami.“

Aruan se na meč podíval, ale nevezal si ho. „Přimluvím se za vás, mám u císařova dvora jistý vliv. Je známý svojí milosrdností...“ Pak se ale odmlčel, nejspíš si uvědomil naprostou prázdnotu svých slov. Po chvílce znovu promluvil. „Děkuji vám za život své dcery, lorde.“

„Vezměte si ho,“ trval na svém Vélín a znovu mu podal meč. „Budu radši, když ho budete mít vy než lord Velsus.“

„Jak si přejete.“ Guvernér uchopil meč do svých buclatých rukou. „Neexistuje nic, co bych pro vás mohl udělat?“

„Je tady můj pes...“

ČÁST V.

Při delších partiích, když Lhářův útok nebo jiná výše popsaná zahájení selžou, se plně projeví složitost Kešetu. Následující kapitoly popisují nejúčinnější strategie pro dlouhé partie, jako první Lučištníkovu obrátku, která získala své jméno podle manévru používaného alpířskými jezdeckými střelci. Podobně jako Lhářův útok i Lučištníkova obrátka využívá odvedení pozornosti, současně si ale ponechává potenciál pro využití nepředvídané příležitosti. Zkušený hráč může útočit na dva cíle, a udržet tak protivníka v nevědomosti o skutečném záměru až do chvíle, kdy se objeví ta nejvýhodnější možnost.

**AUTOR NEZNÁMÝ: KEŠET – PRAVIDLA A STRATEGIE
VELKÁ KNIHOVNA SJEDNOCENÉHO KRÁLOVSTVÍ**

Vernierovy zápisky

„A dál?“

Když Al Sorna dokončil vyprávění o guvernérovi, odmlčel se. „Co dál?“ ptal se.

Polkl jsem své podráždění. Začínalo být čím dál jasnější, že Severan se vyžívá v mém mučení. „Co bylo dál?“

„Co bylo dál, to už víte. Počkal jsem za hradbami a ráno přijel lord Velsus s vojáky císařské gardy a vzal mě do zajetí. Princ Malcius byl přesně podle dohody ve zdraví dopraven do království. Janus krátce nato zemřel. Můj proces je ve vaší kronice popsán do nejmenších podrobností. Co víc bych vám mohl povědět?“

Uvědomil jsem si, že má pravdu; převyprávěl mi celý svůj dosavadní život a poskytl mi spoustu dosud neznámých informací o důvodech války i o povaze království, z něhož k nám přišla. Nadále jsem se však nemohl zbavit dojmu, že mi tak docela nepověděl všechno, že jeho příběh nebyl úplný. Vzpomněl jsem si na chvíle, kdy ve svém vyprávění zaváhal, jen na okamžik, ale stačilo to, aby mě přesvědčil, že něco skrývá, možná zamlčoval skutečnosti, které nechtěl prozradit nikomu. Jak jsem se rozhlížel po té spoustě slov pokrývajících listy pergamenu rozložené všude okolo mého lůžka, zamračil jsem se, když jsem si uvědomil, kolik práce mě ještě bude stát ověřit celé to vyprávění, jak rozsáhlý průzkum budu muset udělat, abych ten příběh něčím podepřel. Kde je mezi vším tím pravda? říkal jsem si.

„Chcete říct,“ oslovil jsem ho, když jsem si začal sbírat své poznámky a snažil se udržet v nich pořádek, „že tohle byla celá příčina té války? Pouhá rozmařilost zoufalého starce?“

Al Sorna se uvelebil na přikrývce, spojil ruce pod hlavou a upřel oči ke stropu. Zasmušilý pohled upíral někam do dálky. „Tohle je všechno, co vám mohu říct, lorde. Teď bych byl rád, kdybyste mě nechal trochu vydechnout. Zítřka se mám postavit jistě smrti a rád bych jí čelil odpočatý.“

Probíral jsem se svými zápisky a podtrhával jsem pasáže, kde jsem měl podezření, že mi neřekl úplně všechno. K mému zděšení jich bylo víc, než bych čekal, našel jsem dokonce několik rozporů. „Tvrdil jste, že už jste ji nikdy neviděl,“ ozval jsem se. „A přesto jste mi pak vyprávěl, že se

princezna účastnila letní slavnosti, při níž vás Janus zasvětil do svého chamtivého plánu.“

Seveřan si povzdechl a ani se neotočil. „Vyměnili jsme si jen zdvořilé pozdravy. Nepovažoval jsem za nutné to zmiňovat.“

Pak se mi vybavila nezřetelná vzpomínka, útržek z mého pátrání v době, kdy jsem připravoval svoji kroniku. „A co ten kameník?“

Zaváhání bylo jen krátké, ale povědělo mi hodně. „Jaký kameník?“

„Kameník, s nímž jste se sprátelil v Liněši. Kvůli tomu mu podpálili dům. Když jsem zjišťoval informace o vašem pobytu ve městě, věděli o tom všichni. Přesto jste mi o něm nic neřekl.“

Převrátil se na záda a pokrčil rameny. „Tomu se ani nedá říct přátelství. Chtěl jsem, aby vytesal sochu Januse na náměstí. Něco, co by potvrdilo královu vládu nad městem. Nemusím snad říkat, že kameník odmítl. Tím ale nezabránil tomu, aby mu někdo podpálil dům. Myslím, že on i jeho žena po válce město opustili, nejspíš k tomu měli důvod.“

„A co ta sestra vyznávající vaši víru, která zachránila město před rudým morem?“ naléhal jsem, teď už rozčileněji. „Co se s ní stalo? Obyvatelé města, s kterými jsem mluvil, mi vyprávěli o její dobrotě a o tom, jak jste si byli blízcí. Někteří si dokonce mysleli, že jste byli milenci.“

Seveřan unaveně zavrtěl hlavou. „To je směšné. A co se jí týče, předpokládám, že se spolu s armádou vrátila do království.“

Byl jsem si jistý, že lže. „Proč jste mi to vůbec začal vyprávět, když jste neměl v úmyslu povědět mi všechno?“ zeptal jsem se. „Chcete si snad ze mě dělat blázny, Vrahu Nadějného?“

Al Sorna se zasmál. „Blázen je každý, kdo si o sobě nemyslí, že je blázen. Teď už mě nechte spát, lorde.“

* * *

Během těch dvaceti let od zničení jejich hlavního města se Meldenejci ze všech sil snažili obnovit ho tak, aby bylo ještě zdobnější a vznešenější. Možná hledali v architektonických úspěších útěchu. Město se tyčilo okolo rozlehlého přírodního přístavu na jižním pobřeží Ildery, největšího ostrova souostroví, jako výkladní skříň z mramoru a červených doškových střech plná vysokých sloupů oslavujících miliony mořských bohů. Četl jsem, jak Al Sornův podobně hrozivý otec dohlížel na srážení těch pilířů, když jeho armáda vtrhla na pobřeží a přinesla s sebou do města oheň a zmar. Přeživší vyprávěli, jak vojáci královské armády močili na padlé sochy, které původně stály na vrcholech podstavců, připíjeli si na krev a vítězství a

pokřikovali: „Bůh je pouhá lež!“, zatímco město okolo nich sžíraly plameny.

Jestli měl Al Sorna nějaké výčitky svědomí z toho, co jeho otec napáchal, nedával je na sobě nijak znát. Opřený o zábradlí vyhlížel blížící se město jen s malým zájmem, svůj hrozivý meč držel v ruce. Námořníci si ho nevšimli. Byl jasný, bezmračný den a loď se skasanými plachtami hladce proploovala stojatými vodami. Námořníci dřeli u vesel pod krutým pokřikováním loďmistra.

Když jsem se opřel o zábradlí vedle něj, nijak jsme se nepozdravili. Mysl mi pořád překypovala otázkami, ale srdce svírala ledová jistota, že mi na ně žádné odpovědi nedá. Ať mělo jeho vyprávění jakýkoli účel, už ho splnilo. Byl rozhodnutý, že mi nic dalšího neřekne. Téměř celou noc jsem probděl, přehrával jsem si v hlavě jeho příběh, hledal odpovědi a nenacházel nic než další otázky. Napadlo mě, jestli se mi tím chtěl pomstít za kruté odsouzení jeho osoby i jeho lidu, které číselo snad z každé stránky mé kroniky, ale navzdory tomu, že jsem pro něj neměl žádnou slabost, musel jsem uznat, že ve skutečnosti není pomstychtivý. Hrozivý nepřítel, to jistě, ale pomstychtivý nikoli.

„Umíte ho ještě používat?“ zeptal jsem se nakonec, abych přerušil mlčení.

Seveřan se podíval na meč ve své ruce. „To brzy zjistíme.“

„Slyšel jsem, že Štít trvá na spravedlivém souboji. Očekávám, že vám nechají několik dní na trénink. Po tolika letech nečinnosti z vás může být obávaný protivník jen těžko.“

Pobaveně si mě změřil svýma černýma očima. „A proč si myslíte, že jsem nic nedělal?“

Pokrčil jsem rameny. „Co může člověk dělat během pěti let, které tráví v cele?“

Al Sorna se otočil zpátky k městu a zašeptal odpověď, která se téměř ztratila ve větru. „Zpívat.“

** * **

Když jsme zakotvili u mola, veškerá činnost v přístavu postupně ustala. Všichni nakladači, rybáři, námořníci, prodavačky ryb i nevěstky se zastavili, aby si prohlédli Paličova syna. Rozhostilo se tíživé ticho, dokonce i věčný křik bezpočtu racků jako by utichl a v přístavu zavládla atmosféra plná nevyslovené, ale všemi sdílené nenávisti. Jen jediná postava v davu vypadala naprosto nedotčená touto náladou. Byl to vysoký muž, který je s

otevřenou náručí vítal pod nástupním můstkem. V širokém úsměvu se mu blýskaly dokonalé zuby. „Vítejte, přátelé, vítejte!“ pokřikoval zvučným a sytým barytonem.

Když jsem sestupoval po můstku, důkladně jsem si jej prohlédl. Všiml jsem si drahé haleny z modrého hedvábí, která halila jeho silnou a štíhlou hrud', i šavle s pozlacenou rukojetí visící mu u pasu. Dlouhé vlasy barvy medu mu vlály ve větru jako lví hříva. Jednoduše řečeno to byl nejpohlednější muž, jakého jsem kdy viděl. Na rozdíl od Al Sorny jeho vzezření zcela odpovídalo jeho pověsti, takže jsem věděl, kdo to je, ještě dřív, než se mi představil. Byl to Atheran Ell-Nestra, Štít ostrovů, muž, s nímž sem Vrah Nadějného přijel změřit síly.

„Vy budete lord Vernier, že ano?“ pozdravil mě a stiskl mi ruku. „Jaká čest, pane. Vaše dílo má v mé knihovně své čestné místo.“

„Děkuji.“ Otočil jsem se zrovna ve chvíli, kdy po můstku scházel Al Sorna. „Toto...“

„Je Vélín Al Sorna,“ dokončil Ell-Nestra a uctivě se Vrahu Nadějného uklonil. „Vaše pověst vás předchází...“

„Kdy budeme bojovat?“ přerušil ho Al Sorna.

Ell-Nestra trochu přimhouřil oči, ale úsměv ho ani na okamžik neopustil. „Ode dneška za tři dny, lorde. Jestli vám to tak vyhovuje.“

„Nevyhovuje. Nejradši bych tuhle frašku ukončil co nejdřív.“

„Měl jsem dojem, že jste posledních pět let strádal v císařově zajetí. Copak nepotřebujete čas, abyste si osvěžil své dovednosti? Cítil bych se zneuctěn, kdyby měli lidé tvrdit, že šlo o snadné vítězství.“

Když jsem pozoroval, kterak se vzájemně měří pohledem, překvapilo mě, jak jsou odlišní. Ačkoli byli podobně stavění, Ell-Nestrova mužná krása a široký úsměv měly hladce zastínit Al Sornův přísný vzhled a šlachovitou postavu. Jenže Vrah Nadějného v sobě měl něco zvláštního, co se vzpíralo ostrovanově výraznému vystupování, nějakou vrozenou schopnost vyčnívat. Samozřejmě mi došlo, čím to je, viděl jsem to v Ell-Nestrově předstírané veselosti a ve způsobu, jakým si svého protivníka prohlížel od hlavy až k patě. Vrah Nadějného byl ten nejnebezpečnější muž, jaký se mu kdy mohl postavit, a on to věděl.

„Můžu vás ujistit,“ odvětil Al Sorna, „že nikdo nebude moci namítat, že jste utrpěl snadné vítězství.“

Ell-Nestra naklonil hlavu na stranu. „Tak zítra, v poledne.“ Ukázal na skupinu ozbrojených mužů stojících nedaleko. Byli to drsní námořníci

ověšení všemožnými zbraněmi a všichni hleděli na Vraha Nadějného s neskryvaným odporem. „Moje posádka vás doprovodí k vašemu ubytování. Radil bych vám, abyste se cestou nikde nezdržovali.“

„A lady Emeren?“ zeptal jsem se, když se chystal k odchodu. „Kde je?“

„Tráví čas v pohodlí mého domu. Uvidíte se s ní zítra. Samozřejmě vám posílá své vřelé pozdravy.“

Byla to očividná lež a já zauvažoval, co mu asi o mně řekla a jak blízko k sobě ti dva měli. Bylo mezi nimi snad víc než jen pouhá sounáležitost dvou pomstychtivých duší?

Ubytovali nás v budově zčernalé od popela nedaleko středu města. Kdysi zdobné omítky a zničené mozaiky na podlaze vypovídaly o tom, že to bývalo významné místo. „Dům loďaře Otherana,“ odsekl mi jeden z námořníků na můj dotaz. „Byl to Štítův otec.“ Pak věnoval Al Sornovi zlostný pohled. „Zemřel v plamenech. Štít nařídil, aby budova zůstala přesně v tom stavu, v jakém se nacházela po požáru. Aby sloužila jako připomínka těch událostí jemu i našim lidem.“

Al Sorna nevypadal, že by ho poslouchal, s podivně nepřítomným pohledem se rozhlížel po zčernalých, poničených stěnách.

„Jídlo je připraveno,“ řekl mi námořník. „V kuchyni, najdete ji o patro níž. Schodiště je tamhle. Kdybyste cokoli potřebovali, budeme venku.“

Jedli jsme u velkého mahagonového stolu v jídelně. V tom zničeném domě působil nábytek zvláště honosně. Já jsem si v kuchyni vybral sýr, chléb a trochu sušeného masa, které jsem zapíjel nějakým poměrně chutným vínem. Podle Al Sorny pocházelo z jižních vinařských oblastí Cumbrélinu.

„Proč mu říkají Štít?“ zeptal se, když si naléval do pohárku vodu. Všiml jsem si, že vína se skoro nedotkl.

„Po návštěvě vašeho otce se Meldenejci rozhodli, že musí zdokonalit obranu. Každý loďař přispěl pěti loděmi, a vytvořili tak flotilu, která neustále hlídkuje okolo ostrovů. Kapitán, který má tu čest této flotile velet, je známý jako Štít ostrovů.“ Odmlčel jsem se a pozorně jsem se na něj zahleděl. „Myslíte, že ho dokážete porazit?“

Al Sorna tékal očima po místnosti, zastavil se u odlupujících se pozůstatků malby na stěně, u níž už nebylo jasné, co zobrazovala, kdysi zářivé barvy se ztrácely pod šedočernými šmouhami. „Jeho otec byl bohatý, nechal si sem dovézt umělce z císařství, aby na stěnu namaloval jeho rodinu. Štít měl tři bratry, všichni byli starší než on, ale přesto věděl, že ho otec miloval víc než ostatní.“

V jeho slovech zaznívala znepokojivá jistota, až jsem měl dojem, jako bychom jedli ve společnosti duchů Štítovy vyvražděné rodiny. „Z těch zbytků vybledlé malby dokážete vyčíst hodně.“

Al Sorna položil pohárek a odstrčil svůj talíř. Jestli to bylo jeho poslední jídlo, podle mě k němu přistupoval jen s malým nadšením. „Co budete dělat s mým příběhem?“

S vaším nedokončeným příběhem, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem řekl: „Dal mi hodně podnětů k zamyšlení. Ale kdybych ho měl vydat, pochybuji, že by se mnoho čtenářů nechalo přesvědčit, že ta válka byla vlastně pouze vrtochem bláznivého starce.“

„Janus byl intrikář, lhář a občas i vrah. Ale byl to vážně blázen? Přes všechnu tu krev a bohatství roztroušené v písku si pořád nejsem jistý, jestli nešlo jen o součást nějakého většího plánu, jeho poslední intriky, tak složité, že ji dosud nejsem schopen pojmout.“

„O Janusovi hovoříte jako o bezcitném a záludném starci, ale přesto ve vašem hlase neslyším žádný hněv. Žádnou nenávist k muži, který vás zradil.“

„Zradil mě? Janus byl loajální jen k jediné věci: ke svému odkazu, Sjedenému království, jemuž bude navěky vládnout rod Al Nierenů. To byla jeho jediná ctižádost. Nenávidět ho za jeho činy by bylo stejné jako nenávidět škorpiona za to, že vás kousl.“

Dopil jsem víno a znovu jsem sáhl po láhvi. Uvědomil jsem si, že mi ten cumbrélinský poklad zachutnal, a náhle jsem pocítil silnou touhu se opít. Po tak náročném dni a při vyhlídce na to, že se zítra stanu svědkem krvavého souboje, mě naplnila nejistota, již jsem toužil ochotně podlehnout. Už jsem byl svědkem smrti mnoha lidí, zločinců a zrádců popravených na rozkaz císaře, ale jakkoli moje nenávist k tomuto muži nijak nepolevovala, nedokázal jsem se radovat z jeho bližícího se krutého konce.

„Co uděláte, jestli zítra zvítězíte?“ zeptal jsem se a všiml jsem si, že se mi začíná motat jazyk. „Vrátíte se do království? Myslíte, že vás král Malcius přivítá?“

Al Sorna se odstrčil od stolu a vstal. „Oba myslím víme, že zítra mě žádné vítězství nečeká, ať už se stane cokoli. Dobrou noc, lorde.“

Dolil jsem si a poslouchal jsem, jak stoupá po schodech a odchází do jedné z ložnic. Žasl jsem, že dokáže usnout, protože jsem věděl, že já bych si dnes bez pomoci vína jen těžko odpočinul. Přesto jsem si byl jist, že bude spát tvrdě a nenechá se rušit nočními můrami ani výčitkami svědomí.

„Dokázal bys ho nenávidět, Seliesene?“ zeptal jsem se nahlas a zadoufal jsem, že je mezi duchy dlícími v tomto domě. „Pochybuj. Určitě bys o něm napsal další báseň. Vždycky jsi vyhledával společnost surovců s mečem, ačkoli jsi k nim nikdy nepatřil. Naučil ses chovat jako oni, naučil ses jezdit na koni, naučil ses mávat šavlí, kterou ti dali. Ale nikdy ses nenaučil bojovat, co?“ Tou dobou už mi tekly slzy. Opilý pisálek vzlykající v domě plném duchů. „Nikdy ses nenaučil bojovat, ty parchante.“

** * **

Mezi těch několik lákadel, která Meldenejské ostrovy nabízejí vzdělanějším návštěvníkům, patří ohromující ruiny na pobřeží větších ostrovů. Ačkoli se liší svým účelem i velikostí, je z nich patrná jednota architektonického vyjadřování vypovídající o tom, že všechny vybudovala tatáž kultura, starodávný národ oplývající smyslem pro krásu a vznešenost, který dnešní obyvatelé souostroví zcela postrádají.

Bezpochyby tou nejúžasnější ukázkou tohoto vznešeného slohu je amfiteátr stojící přibližně dvě míle na jih od meldenejského hlavního města. Díky své poloze v kráteru mezi žlutočervenými mramorovými útesy na jižním pobřeží ostrova odolal pustošení všech následujících generací ostrovanů, kteří podobné stavby bez okolků rozebírali v touze po stavebním materiálu. Ohromné terasovité hlediště se tyčí nad širokým oválným pódiem, z něhož kdysi dávno bezpochyby těšili povznesenější publikum vynikající řečníci, básníci a herci. Pro dnešní ostrovany je ideálním místem pro veřejné popravy darebáků a krvavé souboje.

Štítova posádka nás probudila se svítáním. Vysvětlili nám, že nejlepší bude, když nás dopraví do amfiteátru ještě předtím, než obyvatelé města zaplaví ulice a budou mít příležitost projevit svou nenávist k Paličově spratkoví.

Zatímco jsme čekali, až slunce vystoupá do nejvyššího bodu na obloze, na Al Sornovi nebylo znát žádné znepokojení. Přesně jak jsem čekal. Seděl v nejnižší řadě hlediště, meč měl opřený hned vedle sebe a díval se k moři. Z jihu vanul ostrý vítr, ale bezmračná obloha naznačovala, že dnes pršet nebude. Napadlo mě, jestli si Al Sorna myslí, že to je dobrý den k setkání se smrtí.

Lady Emeren dorazila hodinu před polednem v doprovodu dvou Štítových mužů. Jako vždy na sobě měla jednoduché černobílé šaty a její ušlechtilé rysy nezdobilo žádné líčení ani šperky. Až na safírový prsten na ruce nedávala nijak najevo své postavení. Na její vnitřní důstojnosti a

vyrovnanosti se však nic nezměnilo. Když vešla do oválné arény, vstal jsem, abych ji pozdravil, a uklonil jsem se. „Emeren, moje paní.“

„Lorde Verniere.“ Její hlas ani trochu neztratil na sytosti a pořád nesl slabou stopu zvláštní melodičnosti typické pro ty, kdo vyrostli na císařském dvoře. Znovu mě ohromila její krása, dokonale hladká pleť, plné rty a jasně zelené oči. Už dlouho naplňovala alpířskou představu o dokonalé ženě, stejně svědomitá jako krásná žena šlechtického původu, kterou si císař oblíbil už v dětství, a tak jí dopřál vzdělání u dvora ve společnosti svých synů. Až na jméno byla ve všech ohledech jako jeho vlastní dcera. Když si císař jako svého nástupce zvolil Seliesena, jejich sňatek byl nevyhnutelný. Nakonec, kdo jiný by jí měl být hoden?

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se. „Doufám, že s vámi zacházejí, jak se sluší.“

„Moji vězňatelé jsou více než šlechtění.“ Pak se zahleděla na Vraha Nadějného a já u ní znovu spatřil ten výraz plný chladné, nezměrné zášti, který zohyždil její dokonalý obličej pokaždé, když se o něm v její přítomnosti někdo jen zmínil. Al Sorna její pohled opětoval s krátkým pokývnutím, tvářil se téměř nezaujatě.

„Nemáte s sebou žádné strážce,“ všimla si lady Emeren.

„Vězeň dal císaři své slovo, že přijme Štítovu výzvu. Shledali jsme, že strážce nejsou nutné.“

„Rozumím. Jak se má můj syn?“

„Velmi dobře. Když jsem ho viděl naposledy, vesele si hrál. Vím však, že touží po vašem návratu. Stejně jako my všichni.“

Emeren po mně šlehla pohledem planoucím téměř stejnou nenávistí, jakou projevovala Vrahu Nadějného, a já si znovu uvědomil, že jí nedokážu pohlédnout do očí. Celou tu dobu to věděla, došlo mi. Proč by neměla chovat nenávist i ke mně?

„Až se vrátím do císařství, já i můj syn budeme i nadále žít v klidu v ústraní,“ oznámila mi lady Emeren. „Nebažím po návratu ke dvoru. Stejně jako neočekávám díky za to, že byla smrt mého manžela konečně spravedlivě potrestána.“

Ztěžka jsem si povzdechl. „Takže je to pravda? Tohle všechno je váš plán?“

„Meldenejci také touží po spravedlnosti. Štít se díval, jak jeho rodiče a bratři umírají v plamenech. Nemusela jsem ho nijak přemlouvat. Seveřané mají zvláštní dar podněcovat v jiných zášt’.“

„A vy skutečně věříte, že vaše zášť zemře spolu s ním? Co když ne? Kde potom najdete útěchu?“

Emeren přimhouřila své zelené oči. „Neodvažujte se mi kázat, pisálku. Jste bezbožný muž a my oba to víme.“

„Takže vy teď hledáte útěchu u bohů? Žádáte dary od netečných kamenů. Z toho by Seliesen neměl radost...“

Vrazila mi takovou facku, až mi svým safírovým prstenem rozřízla tvář. Trochu jsem se zapotácel. Byla to silná žena a v projevu svých pocitů se nijak neomezovala. „Neberte si do úst jméno mého manžela!“

Jak jsem tam stál a držel si krvácející tvář, napadala mě spousta zlostných, odporných slov, která by jí rozervalo srdce krutou pravdou. Ale když jsem pohlédl do jejích planoucích očí, cítil jsem, jak mi slova odumírají v krku. Můj vztek slábl a odlétal s přímořským větrem a nahrazovala ho hluboká lítost, která v mé duši přebývala už dlouho.

Znovu jsem se jí uctivě uklonil. „Omlouvám se, že jsem vás rozrušil, moje paní.“ Otočil jsem se a odešel k místu, kde seděl Vrah Nadějného. Posadil jsem se vedle něj. Seděli jsme tam jako dva provinilci čekající na rozsudek.

„Můžu vám to zašít, jestli chcete,“ nabídl se Al Sorna, když jsem si k ráně na tváři přiložil krajkový kapesníček. „Jinak vám tam zůstane jizva.“

Zavrtěl jsem hlavou a díval se, jak lady Emeren usedá na své místo na druhém konci první řady a svědomitě se vyhýbá mému pohledu. „Zasloužil jsem si to.“

Štít dorazil krátce poté v doprovodu svých mužů ozbrojených kopími, kteří se rychle rozestavili po obvodu arény. Určitě si chtěl pojistit, aby okamžik jeho pomsty nenarušily davy proudící do arény. Spíš než triumf bylo mezi lidmi cítit napětí. Spousty párů očí probodávaly Al Sornu pohledy, ale zatím nikdo nepokřikoval ani nehvízdal. Napadlo mě, že se Štít možná vynasnažil, aby celá událost proběhla co možná nejcivilizovaněji.

Stejně to celé připomíná absurdní komedii, pomyslel jsem si. Dali jsme člověku milost za zločin, který spáchal, jen proto, aby mohl čelit odplatě ze strany muže, kterého se jeho čin nijak nedotýkal.

Jako poslední se objevili Loďaři, osm mužů ve středním nebo pokročilejším věku oblečených v něčem, co na ostrovech nejspíš považovali za přepychový oděv. Byli to nejbohatší muži na ostrovech, kteří si vysloužili místo ve vládní radě díky množství lodí, jež vlastnili. Šlo o nezvyklou formu vládnutí, která překvapivě úspěšně přežila už čtyři století. Zaujali svá místa

na dlouhém vyvýšeném pódiu z mramoru na druhém konci arény, kde pro ně byla přichystána velká dubová křesla.

Jeden z Loďařů, šlachovitý muž oblečený jednodušeji než ostatní, ovšem s rukama v rukavicích z jemné kůže, zůstal stát. Ucítil jsem, jak si Al Sorna vedle mě poposedl. „Carval Nurin,“ hlesl.

Kapitán Červeného sokola, vzpomněl jsem si.

Přikývl. „Jak to vypadá, koupil si za ten lazurit spoustu lodí.“

Nurin počkal, až šum v davu utichne, krátkým, bezvýrazným pohledem spočinul na Al Sornovi a pak promluvil. „Shromáždili jsme se zde, abychom mohli sledovat průběh jedinečného souboje. Rada Loďařů se usnesla, že půjde o spravedlivý souboj v souladu s našimi zákony. Za krev, která dnes bude prolita, nehrozí účastníkům žádný trest. Kdo hovoří za vyzývatele?“

Jeden ze Štítových námořníků, statný vousatý muž s modrým šátkem na hlavě, který prozrazoval jeho hodnost prvního důstojníka, udělal krok vpřed. „Já, vaše lordstva.“

Nurin se obrátil ke mně. „A za vyzvaného?“

Vstal jsem a vykročil ke středu arény. „Já.“

Nurin se na okamžik zatvářil překvapeně, že jsem ho neoslovil jeho titulem, ale pak hladce navázal. „Podle zákona máme povinnost dotázat se obou stran, zda je možné tuto záležitost vyřešit bez krveprolití.“

Nejdříve odpověděl první důstojník, který spíše než k Loďařům mluvil k divákům. „Křivda spáchaná na mém kapitánovi je příliš velká. Ačkoli je ze své povahy mírumilovným mužem, duše jeho zavražděných příbuzných volají po spravedlnosti!“

Z hlediště se ozval souhlasný pokřik. Chvíli to vypadalo, že přeroste v neutišitelný hlomoz, Carval Nurin však diváky svým zlostným pohledem umlčel. Pak se podíval na mě. „A přeje si vyzvaný vyřešit tuto záležitost mírumilovně?“

Ohlédl jsem se k Al Sornovi, který upíral oči k nebi. Když jsem se podíval ve směru jeho pohledu, uviděl jsem, že nad námi krouží nějaký pták, podle rozpětí orel mořský. Nechával se unášet teplými proudy stoupajícími od útesů, zcela povznesen nad naší odpornou veřejnou vraždu. Protože teď už mi bylo jasné, že jde o vraždu, tady se nejednalo o žádnou spravedlnost.

„Lorde!“ naléhal Carval Nurin rozezleně.

Pozoroval jsem orla, jak skládá křídla a mizí za útesem. Nádhera. „Pojďme to co nejrychleji skončit,“ odpověděl jsem a vrátil se na místo bez dalšího ohlédnutí.

Když jsem se znovu posadil, Al Sorna mi věnoval tázavý pohled. Možná ho pobavilo, že jsem odmítl účastnit se téhle frašky. Později jsem si občas bláhově říkal, jestli v tom pohledu nebyla aspoň špetka obdivu. To je však samozřejmě směšné.

„Ať účastníci souboje zaujmou svá místa!“ oznámil Carval Nurin.

Al Sorna vstal a zvedl svůj hrozivý meč. Po krátkém zaváhání ho uchopil za jilec, pevně ho sevřel prsty a vytáhl čepel z pochvy. Teď už v jeho výrazu nebylo po pobavení ani stopy, svýma temnýma očima se vpíjel do oceli lesknoucí se na slunci a jeho pohled byl najednou zcela nečitelný. Potom položil pochvu vedle mě a odkráčel do středu arény.

Štít k němu přistoupil s tasenou šavlí. Plavé vlasy měl svázané do dlouhého ohonu a oděný byl v jednoduché námořnické bavlněné haleně, kalhotách z jelenice a pevných kožených botách. Jeho šat byl možná prostý, ale nosil ho jako princ, bez potíží v něm zastínil slavnostní oblečení Lod'arů. Vyzařovala z něj vznešenost a tělesná zdatnost, vypadal jako lev jdoucí pomstít svou zraněnou pýchu. Dobrá nálada, kterou čísel v přístavu, ho opustila a teď si prohlížel Al Sornu chladným pohledem dravce.

Al Sorna se postavil proti němu, bez okolků opětoval jeho pohled a znovu se projevila jeho schopnost vyčnívat nade všemi. Držel meč při zemi, stál rozkročený na šířku ramen a mírně přikrčený.

Carval Nurin je hlasitě vyzval: „Začněte!“

Stalo se to snad ještě dřív, než Nurinův rozkaz dozněl, proběhlo to tak rychle, že mně i všem ostatním divákům chvíli trvalo, než nám došlo, co se děje. Al Sorna zaútočil. Zaútočil tak, jak jsem ještě žádného muže útočit neviděl, jako orel vrhající se střemhlav z útesu nebo jako kosatky lovící lososy, které jsme viděli cestou z Linéše. Byl to jediný bleskový pohyb blýskající se oceli.

Štít musel mít velmi kvalitní šavli, soudě podle toho, jak hlasitě zazvonila, když odletěla arénou do dálky, a její majitel tam zůstal stát naprosto bezbranný.

Nastalo naprosté ticho.

Al Sorna se narovnal a chmurně se na Štíta usmál. „Držel jste ji špatně.“

Štítovi zacukalo ve tváři buď zlostí, nebo strachem, ale rychle se ovládl. Mlčel a čekal na smrt, odmítl prosit o milost.

„Váš dům byl plný smíchu,“ mluvil dál Al Sorna, „když se váš otec vracel z dálek s dárky a dobrodružnými příběhy, které vám i vašim bratrům vyprávěl, jakmile jste se okolo něj shlukli, lační po mužnosti, kterou

ztělesňoval, i jeho lásce. Nikdy vám ale nepověděl o vraždách, které spáchal, o tom, jak počestné námořníky házel z palub jejich vlastních lodí žralokům, ani o ženách, které znásilnil, když pořádal nájezdy na jižní pobřeží našeho království. Miloval jste svého otce, jenže to jediné, co jste ve skutečnosti miloval, byla lež. “

Štít v divoké nenávisti vycenil zuby. „Tak už to skonči!“

„Nebyla to vaše chyba,“ pokračoval Al Sorna. „Byl jste jen chlapec. Nemohl jste nic udělat. Bylo správné, že jste utekl... “

Štít se zlostně zachvěl, ze rtů mu unikl zuřivý řev a vrhl se holýma rukama Al Sornovi po krku. Seveřan před jeho útokem uskočil a dlaní udeřil Štíta do spánku. Ten padl k zemi, kde zůstal nehnutě ležet.

Al Sorna se otočil a vrátil se na své místo, zvedl pochvu a uložil do ní meč. Teprve v tu chvíli začínal dav reagovat, většinou v naprostém zděšení, ale se zlobou, o níž jsem si byl jistý, že bude rychle narůstat.

„Tento souboj není u konce, lorde Vélíne!“ zakřičel Carval Nurin tak, aby byl v tom silicím rozruchu slyšet.

Al Sorna se otočil, šel k místu, kde seděla ohromená lady Emeren, která ho pozorovala s obrovským zklamáním. „Jste připravena vydat se na cestu domů, moje paní?“

„Tohle je souboj na život a na smrt!“ křičel Nurin. „Jestli toho muže necháte naživu, navždy ho znechtíte v očích všech ostrovanů.“

Al Sorna se s uctivou úklonou odvrátil od lady Emeren. „Co je to čest?“ zeptal se Nurina. „Čest‘ je jen slovo. Nemůžete se z ní najíst ani napít, a přesto o ní muži po celém světě neustále mluví a každý si její skutečný význam vysvětluje jinak. Pro Alpírany spočívá v povinnosti, v očích Renfélinců se odvíjí od odvahy. A na těchto ostrovech se zdá, že ji člověk získá zabitím syna při pomstě za zločiny jeho otce nebo vraždou bezbranného muže, když celá ta komedie nevyjde podle plánu.“

Bylo to zvláštní, ale když promluvil, dav utichl. Ačkoli nehovořil nijak zvlášť hlasitě, jeho slova se nesla amfiteátre ke všem přítomným, a dokonce dokázal utišit jejich zlost a zklamání.

„Nebudu se vám omlouvat za činy svého otce. Ani jich nemohu litovat. Vypálil vaše město na rozkaz svého krále, bylo to špatné, ale já na to neměl žádný vliv. V každém případě se prolitím mé krve nijak nepomstíte muži, který před třemi lety poklidně zemřel v posteli za přítomnosti své ženy a dcery. Nemůžete se pomstít člověku, jehož mrtvé tělo bylo už dávno svěřeno ohni. Ted’ mi dejte to, pro co jsem přišel, nebo mě zabijte.“

Rozhlédl jsem se po strážích s kopími a viděl jsem, jak si váhavě vyměňují pohledy a ostražitě se rozhlížejí po davu, který teď začínal zmateně hlučet.

„ZABIJTE HO!“ Byla to lady Emeren, která kráčela k Al Sornovi a v obviňujícím gestu na něj zlostně ukazovala prstem. „ZABIJTE TOHO VRAŽEDNÉHO BARBARA!“

„Vaše slovo tady nemá žádnou váhu, paní!“ okřikl ji Nurin. „Tohle je jen mezi muži.“

„Muži?“ Emeren se otočila k Nurinovi a hrubě, téměř hystericky se rozesmála. „Jediný zdejší muž tady leží v bezvědomí a nepomstěn. Vy jste podle mě zbabělci. Nevěřící pirátská špína! Kde je ta spravedlnost, kterou jste mi slíbili?“

„Slíbili jsme vám souboj,“ opravil ji Nurin. Dlouze se zadíval na Al Sornu, pak zvedl zrak k divákům a promluvil k nim. „A ten je rozhodnut. Jsme piráti, to je pravda, protože bohové nám svěřili oceány jako naše loviště, ale také nám dali zákony, podle kterých vládneme na těchto ostrovech, a tyto zákony je třeba ve všech ohledech dodržovat, jinak neznamenaají nic. Vélín Al Sorna je podle zákona vítězem tohoto souboje. Podle ostrovního práva nespáchal žádný zločin, a smí tedy svobodně odejít.“ Pak se obrátil zpět k lady Emeren. „Piráti jsme, ale špína ne. A vy, lady, smíte jít také.“

** * **

Doprovodili nás na molo a řekli, abychom počkali, než nám domluví místo na některé z několika cizích lodí v přístavu. Přístavní hráz střežil velký oddíl kopiníků hlídajících, aby se nám nikdo z obyvatel nepokusil na poslední chvíli pomstít, ačkoli podle mě se nálada v davu po ukončení souboje uklidnila. Lidé byli spíš zklamaní než rozzuření. Stráže nás ignorovaly a bylo zcela jasné, že náš odjezd proběhne bez jakýchkoli ceremonií. Musím říct, že bylo zvláštní čekat tam ve společnosti těch dvou. Lady Emeren zlostně přecházela po přístavu s pažemi zkříženými na prsou, Al Sorna tiše seděl na sudu od koření a já se modlil za brzký příliv a za to, abychom odpluli bez potíží.

„Tímhle jsme spolu neskončili, Severane!“ vyhrkla lady Emeren po hodině tichého chození. Přistoupila k němu na vzdálenost několika stop a vrhala na něj nesnášenlivé pohledy. „Nemysli si, že přede mnou utečeš. Na celé zemi se přede mnou nescho...“

„Je to hrozná věc,“ přerušil ji Al Sorna, „když se láska promění v nenávisť.“

Rozzuřená Emeren ztuhla, jako by ji bodl.

„Kdysi jsem znal jednoho muže,“ pokračoval Al Sorna, „který velmi miloval jednu ženu. Měl ale před sebou jistou povinnost, o níž věděl, že ho bude stát život, a pokud ona zůstane s ním, pak i ten její. A tak ji obalamutil a nechal ji odvézt do velké dálky. Občas se ten muž snaží vyslat své myšlenky přes oceán, aby zjistil, jestli se jejich láska proměnila v nenávisť, ale nenachází nic než vzdálené ozvěny jejího neutuchajícího soucitu, tu zachrání nějaký život, tam vykoná nějaké dobro, je to jako dým stoupající z pochodně. A tak se pořád ptá, zda ho nenávidí? Protože mi má hodně co odpouštět a mezi milenci“ – v tu chvíli se podíval na mě – „je zrada tím nejhorším hříchem.“

Rána na tváři mě zaštipala a v hrudi se mi mísila lítost s pocitem viny pod přívalem vzpomínek. Seliesen, když poprvé přišel ke dvoru, jak se vždy usmíval jako samotné slunce, jak mi záleželo na tom, aby ho císař poctil vzděláním, jeho první neobratné pokusy o etketu, jak jsem dlouho do noci naslouchal jeho novým básním, jak mě spalovala žárlivost, když Emeren projevila své city, nebo ten hanebný pocit vítězství, když začal z její společnosti prchat ke mně. A jeho smrt... Ten nekonečný zármutek, o kterém jsem si myslel, že mě zcela pohltí.

Pochopil jsem, že Al Sorna to všechno ví. Před jeho pronikavým pohledem nebylo možné nic ukrýt.

Al Sorna vstal a přistoupil k lady Emeren. Ta sebou trhla, tentokrát nikoli pod nápořem nenávisť, ale strachu. Co ještě viděl? Co ještě jí mohl říct? Poklekl před ní a promluvil k ní jasným, uctivým tónem: „Přijměte prosím moji omluvu za to, že jsem vašeho manžela připravil o život, má paní.“

Emeren chvíli trvalo, než ovládla svůj strach. „A nabídneš jako odškodnění svůj vlastní život?“

„To nemohu, má paní.“

„Pak je tvoje omluva stejně prázdná jako tvé srdce, Seveřane. A moje nenávisť trvá i nadále.“

Meldenejcům se podařilo najít pro Al Sornu loď ze Severních provincií. Obyvatelé nejsevernějšího území Sjednoceného království zjevně požívaly výsady kotvit v meldenejských přístavech, která byla jejich ostatním krajanům upřena. O Severních provinciích jsem slyšel a četl, že jsou domovem lidí různého původu, a tak mě nijak nepřekvapilo, že většinu posádky tvořili statní muži s tmavou pletí podobní obyvatelům jihozápadních oblastí císařství. Doprovodil jsem Al Sornu až ke kotvišti

jeho lodě. Lady Emeren dál stála nehnutě na konci mola. Hleděla k moři a odmítala se Severanem ztratit jediné další slovo.

„Měl byste se před ní mít na pozoru,“ řekl jsem mu, když jsme došli k nástupnímu můstku. „Její msta tady neskončí.“

Al Sorna pohlédl k její nehybné siluetě a lítostivě si povzdechl. „Pak si zaslouží politovat.“

„Mysleli jsme si, že vás posíláme na smrt, ale ve skutečnosti jsme vás osvobodili. Jak jste jistě dobře věděl. Ell-Nestra neměl nejmenší šanci. Proč jste ho nezabil?“

Upřel na mě své černé pronikavé oči, které toho viděly mnohem víc, než měly. „Během procesu se mě lord Velsus zeptal, kolik životů jsem zmařil, a já mu upřímně nedokázal odpovědět. Zabíjel jsem mnohokrát, dobré i špatné, zbabělce i hrdiny, zloděje i... básníky.“ Pak sklopil oči k zemi a já zauvažoval, jestli se mi tím omlouvá. „Dokonce i přátele. A mám toho dost.“ Podíval se na svůj meč zasunutý v pochvě. „Doufám, že už ho nikdy nebudu muset tasit.“

Poté už na nic nečekal, nepodal mi ruku ani se nerozloučil, jednoduše se otočil a vystoupal po můstku. Kapitán lodě ho pozdravil hlubokou úklonou, obličej mu zářil posvátnou úctou, kterou sdílela i celá jeho posádka. Bylo vidět, že Severanova pověst sahala velmi daleko. Ačkoli tito muži pobývali na místech nesmírně vzdálených od dění v království, jeho jméno mělo očividně i pro ně velkou váhu. Co na něj asi čeká? napadlo mě. V království, kde už dávno není obyčejným mužem.

Lod' vyplula během hodiny. Nechala v přístavu polovinu nákladu, jen aby se svým vzácným pasažérem byla co nejdříve pryč. Stál jsem po boku lady Emeren na konci mola a díval se, jak Vrah Nadějného odplouvá. Ještě dlouho jsem viděl jeho vysokou postavu na přídi. Zdálo se mi, že se za námi ohlédl, jen jednou, možná dokonce zvedl ruku na pozdrav, ale byl už příliš daleko, abych to věděl jistě. Jakmile lod' vyplula z přístavu, rozvinula všechny plachty, plnou rychlostí vyrazila na východ a brzy zmizela za výběžkem.

„Měla byste na něj zapomenout,“ řekl jsem lady Emeren. „Taková posedlost vás zničí. Vraťte se domů a pečujte o svého syna. Žádám vás o to.“

Se zděšením jsem si všiml, že pláče, slzy jí kanuly z očí, přestože v obličejí měla naprosto nečitelný výraz. Odpověděla mi šeptem, ale odhodlaným jako

vždy: „Nezapomenu, dokud si mě bohové nevyžádají, a ani pak nepřestanu hledat způsob, jak se mu pomstít.“

Kapitola jedna

Vélin nasedl na Plivance a rozjel se na západ. Držel se pobřeží, dokud si nenašel místo v závětrí velké duny porostlé trávou. Nasbíral dřevo na oheň a pak si natrhal trávu na podpal. Její stébla byla vysušená přímořským větrem, a tak vzplanula při prvním škrtnutí křesadlem. Jasně plameny šlehaly do výšky a k podvečerní obloze z nich odletovaly uhlíky jako světlušky. Světla Linéše v dálce žhnula jasněji než jindy a až sem k němu doléhala hudba a hlasy prozrazující veselí.

„Po tom všem, co jsme pro ně udělali,“ postěžoval si Plivancovi a podal mu kousek cukru. „Válka, mor a měsíce strachu. Těžko věřit, že se z našeho odchodu radují.“

Jestli Plivanec ocenil jeho ironii, vyjádřil to podrážděným zafrkáním a pohazováním hlavou. „Počkej.“ Vélin mu odvázal otěže a sundal z něj sedlo. Plivanec se bez svého břemene radostně rozběhl mezi dunami, kopal do písku a poskakoval. Vélin ho pozoroval, jak se raduje. Obloha okolo nich zatím potemněla a brzy vyšel měsíc v úplňku, který rozlil po dunách známé modrostříbrné světlo. *Jako sněhové vločky uprostřed zimy.*

Když se úplně setmělo, Plivanec přiběhl zpátky k němu. Nedočkově postával na okraji prostoru osvětleného plameny a očekával každovečerní rituál, při kterém bude vyhřebelcován a uvázán. „Dnes ne,“ řekl mu Vélin. „Skončili jsme. Je čas jít.“

Plivanec nejistě zařehal a hrábl přední nohou do písku.

Vélin šel k němu, pleskl ho dlaní přes bok, a když se Plivanec otočil a s vyceněnými zuby zlostně zaržál, rychle uskočil před jeho odvetným kopem. „Běž, ty příšero!“ zakřičel na něj Vélin a divoce máchal rukama. „BĚŽ!“

A kůň byl pryč. Rozběhl se v oblaku modrostříbrného písku a nočním vzduchem se neslo jeho řehání na rozloučenou. „Jen běž, ty zatracená herko,“ zašeptal Vélin s úsměvem.

Teď už neměl co na práci, a tak si sedl, přikládal do ohně a vzpomínal na den, kdy stál na cimbuří Vysoké věže, díval se, jak Dentos přijíždí bez Nortaha, a věděl, že od té chvíle už bude všechno jinak. *Nortah... Dentos... Dva bratři byli po smrti a teď měl přijít o dalšího.*

V tu chvíli ve vzduchu ucítil slabý závan potu a mořské vody. Zavřel oči a poslouchal tiché kroky v písku přicházející od západu. Příchozí se nijak

neskrýval. *A proč by měl? Vždyť jsme přece bratři.*

Vélin otevřel oči a proti sobě spatřil postavu. „Ahoj, Barkusi.“

Barkus sebou praštil k ohni a natáhl ruce k plamenům. Na sobě měl jen bavlněnou vestu a kalhoty, paže měl holé, byl bos a vlasy mu slepila mořská sůl. Ozbrojený byl jen svojí sekerou, kterou měl koženými řemínky připnutou na zádech. „U Víry!“ zabručel. „Takhle zmrzlej jsem nebyl od té doby, co jsme byli v Martišském lese.“

„To sis musel pořádně zaplavat.“

„To teda jo. Byli jsme tři míle od břehu, když mi došlo, žes mě podrazil, bratře. Musel jsem kapitána hodně přemlouvát, aby to otočil zpátky.“ Zavrtěl hlavou, až mu od dlouhých pramenů odletovaly kapky vody. „Prý že odplouváš se sestrou Šerin na Dálnej západ. Jako kdyby sis někdy nechal ujít příležitost se obětovat.“

Vélin pozoroval Barkusovy ruce a všiml si, že se nijak nechvějí, navzdory chladu, v němž se dech srážel u úst.

„Tak zněla ta dohoda, co?“ pokračoval Barkus. „My přežijeme a oni za to dostanou tebe?“

„A princ Malcius se vrátí do království.“

Barkus se zamračil. „On žije?“

„Nechal jsem si pravdu pro sebe, abych vás všechny co nejrychleji dostal z města.“

Statný bratr znovu zabručel. „Kdy si pro tebe přijdou?“

„Za úsvitu.“

„Tak to je dost času na odpočinek.“ Odepjal si ze zad sekeru a položil ji hned vedle sebe. „Kolik myslíš, že pošlou mužů?“

Vélin pokrčil rameny. „Neptal jsem se.“

„Proti nám dvěma by radši měli poslat celý regiment.“ Pak se zmateně zahleděl na Vélina. „Kde máš meč, bratře?“

„Daroval jsem ho guvernérovi Aruanovi.“

„To nebyl zrovna nejlepší nápad. Jak bez něj chceš bojovat?“

„Nechci. Podle králova rozkazu se mám Alpíranům dobrovolně vydat do zajetí.“

„Zabijou tě.“

„To si nemyslím. Podle Páté knihy cumbrélinského boha mám zabít ještě spoustu lidí.“

„Pcha!“ Barkus si odplivl do ohně. „Proroctví jsou kraviny. Jenom pověry pro uctíváče bohů. Zabil jsi jejich Nadějného, to ti neodpustí. Jediná

otázka zní, jak dlouho jim bude trvat, než tě popraví.“ Pohlédl Vélinovi do očí. „Nemůžu tady jen tak stát a dívat se, jak tě odvádějí, bratře.“

„Tak odejdi.“

„Víš, že ani to nemůžu. Nemyslíš, že už jsem přišel o dost bratrů? Nortah, Frentis, Dentos...“

„Dost!“ Vélinův ostrý hlas prořal noční vzduch.

Barkus sebou zmateně a polekaně trhl. „Bratře, já...“

„Prostě už mlč.“ Vélin si co nejpozorněji prohlížel tvář muže před sebou a hledal v jeho masce sebemenší prasklinu, nějaký náznak neklidu. Ta však byla naprosto dokonale a nesnesitelně neproniknutelná. Snažil se ovládnout svůj hněv, věděl, že by ho stál život. „Čekal jsi na to tak dlouho, proč mi teď neukážeš svoji skutečnou tvář? Jsme na konci, co se tím změní?“

Barkus se zašklebil ve skvělé ukázce rozpačité starostlivosti. „Véline, je ti dobře?“

„Než kapitán Anteš odplul, něco mi pověděl. Chtěl bys to slyšet?“

Barkus nejistě rozhodil rukama. „Jestli mi to chceš říct.“

„Přiznal se, že Anteš není jeho skutečné jméno. To mě moc nepřekvapilo, jsem si jist, že spousta Cumbrelinců se nechala naverbovat pod falešným jménem, ať už kvůli své zločinné minulosti, nebo ze studu, že od nás berou peníze. Překvapivé ale bylo to, že jeho skutečné jméno jsme oba už slyšeli.“

Maska zůstávala nehybná. Pořád se v ní nezračilo nic než upřímná starost o bratra.

„Bren Anteš býval v područí svého boha,“ vyprávěl Vélin. „Byl mu natolik oddaný, že kvůli tomu i zabíjel. Shromáždil další, kteří také dychtili po uctění tohoto boha krví kacířů. Svého času je dovedl do Martišského lesa, kde většina z nich zemřela pod našima rukama. Výsledek jeho výpravy ho přiměl zamyslet se nad svojí vírou. Opustil boha, přijal královo zlato a věnoval ho rodinám padlých mužů. Pak se vydal vstříc smrti do války v cizí zemi a celou tu dobu se pokoušel zapomenout jméno, které nosil v Martišském lese: Černý šíp. Bren Anteš se kdysi jmenoval Černý šíp. A ujistil mě, že nikdy nevládnul žádné listiny udělující mu jménem krajského knížete právo volného průchodu. Ani žádný z jeho mužů.“

Barkus seděl bez hnutí a veškerý výraz v jeho tváři zmizel.

„Vzpomínáš si na ty listiny, bratře?“ zeptal se ho Vélin. „Listiny, které jsi našel u lučištníka, jehož jsem zabil. Listiny, které nás dohnaly do války s Cumbrelinem.“

Byla to jen drobná změna v jeho výrazu a v tom, jak držel hlavu nebo jak měl posazená ramena, ale najednou byl Barkus pryč, rozplynul se jako kouř ve větru. Když promluvil, Vélina nepřekvapilo, že slyší známý hlas, hlas dvou mrtvých mužů. „Vážně si myslíš, že budeš sloužit Královně ohně, bratře?“

Vélinovi pokleslo srdce. Pořád v sobě hýčkal naději, že se třeba mylí, že mu Anteš lhal a že jeho bratr je pořád tím vznešeným válečníkem, který odplouvá za ranního přílivu. Teď tu naději ztratil a zbyli tu jen oni dva, sami na pláži, a rychlým krokem se k nim blížila smrt. „Slyšel jsem, že jsou i jiná proroctví,“ odpověděl.

„Proroctví?“ Bytost, která žila v Barkusově těle ze sebe vydala tvrdý, odporný smích. „Víš toho tak málo. Vy všichni, co zapisujete svoje neohrabané pokusy o moudrost a říkáte jim svaté písmo, ačkoli jsou to jen žvásty šilenců lačnicích po moci.“

„Zkouška přežití v divočině. Tehdy ses ho zmocnil?“

Bytost v Barkusově těle se široce usmála. „Tak moc chtěl žít. Když našel Jenise, byl to dar života, ale jeho smysl pro bratrství byl tak silný, že se nedokázal přinutit udělat to, co bylo nezbytné.“

„Našel Jenisovo zmrzlé tělo, bez pláště.“

Bytost se znovu zasmála, tvrdě, chraptivě, libovala si ve své krutosti. „Jeho tělo i jeho duši. Jenis pořád ještě žil, byl napůl zmrzlý, ale pořád dýchal, šeptem Barkuse prosil, aby ho zachránil. Samozřejmě nemohl nic dělat, a navíc byl tak strašně hladový. Hlad udělá s člověkem zvláštní věci, připomene mu, že je jen zvíře, zvíře, které potřebuje jíst, a maso je maso. Hlad a pokušení ho dohnaly na pokraj šílenství, a tak si lehl do sněhu, aby zemřel.“

Hentes Mustor, Jednooký, ten tesař, který podpálil Ahm Linův dům, všichni se ocitli na pokraji smrti. „To smrt je tvoje brána.“

„Volají nás, přes celou tu hrozivou prázdnotu, je to tklivý nářek duše na pokraji smrti, jako když ztracené jehně přitahuje vlka. Ne každého se lze zmocnit, jen těch, kteří v sobě mají zrnko zla a dar moci.“

„Barkus v sobě žádné zlo neměl.“

Další jedovatý smích. „Jestli existuje nějaký člověk bez špetky zla ve svém srdci, ještě jsem ho nepotkal. Barkus to své skryl tak hluboko, až málem zapomněl, že tam je, skrývalo se v koutku jeho duše jako červ a čekalo na potravu, čekalo na mě. Byl to jeho otec, který ho poslal pryč, který ho nenáviděl a záviděl mu jeho dar. Viděl, jaké zázraky jeho kluk

dokáže s kovem, a lačnil po jeho moci. Tak už to u lidí s nějakým darem chodí. Nemyslíš, bratře?“

„Celou tu dobu jsi tady byl místo něj? Všechno, o čem jsme spolu mluvili, co jsme spolu prožili, všechna jeho dobrota. Nevěřím, žes to byl ty.“

Bytost pokrčila rameny. „Věř si, čemu chceš. Oni se přiblíží smrti, my se jich zmocníme a v tu chvíli jsou naši. Víme všechno, co vědí oni, není tak těžké udržet masku.“

V tu chvíli zašeptala píseň krve. Ta melodie byla slabá, ale naléhavá. „Lžeš. Hentes Mustor nebyl úplně v tvójí moci, že ne? Proto jsi ho zabil dřív, než mi mohl prozradit, jaké lži jsi mu našeptával hlasem jeho boha. A když sis přišel pro Principilu Eleru, ovládal jsi tři muže, ale přesto zaútočili jeden po druhém, Princip Corlin v klášteře Čtvrtého řádu vyčerpал tvoje schopnosti. Myslím, že nedokážeš v jednu chvíli plně ovládat víc než jednu mysl, a vsadil bych se, že tvé sevření je možné uvolnit.“

Bytost naklonila Barkusovu hlavu. „Bojové vidění je jistě mocný dar. Brzy se ocitneš na pokraji smrti a jeden z nás si pro tebe přijde. Lyrna tě miluje, Malcius ti věří. Kdo jiný by je měl provést těžkými roky, které mají před sebou? Jaká zášť se skrývá ve tvé hrudi? Možná mistr Sollis? Nebo Janus a jeho nekonečné intriky? Nebo samotný řád? Vždyť tě sem poslali, abys mě sprovodil ze světa, a tím tě odtrhli od ženy, kterou miluješ. Neříkej mi, že v sobě nemáš žádné zlo, bratře.“

„Jestli toužíš po mé písni, proč jsi dvakrát usiloval o moji smrt? Proč jsi poslal ty nájemné vrahy do Urlišského lesa při zkoušce z běhu a sestru Henu do mého pokoje během masakru Principů?“

„K čemu jsou nám nájemní vrazi? A plán vyslat Henu vznikl ve spěchu. Vůbec nebylo dobré, že ses v tu důležitou noc vyskytoval v klášteře Pátého řádu. Tehdy jsme ještě nevěděli, jakou moc od tebe můžeme získat. Mimochodem, pozdravuje tě. Je jí tak líto, že tady nemohla být s námi.“

Vélin hledal u písni krve nějakou radu, ale ta mlčela. Ta bytost nelhala. „Když ne ty, tak kdo?“ Hlas ho zradil, když mu to došlo. Spolu s tím spustila píseň krve svoji bezradnou melodii: strach bratra Harlicka v padlém městě. *Přišel jsi mě sem zabít?* „Sedmý řád,“ hlesl.

„To sis vážně myslel, že to je jenom banda neškodných mystiků sloužících vaší směšné víře? Mají vlastní plány a vlastní cíle. Nemysli si, že by se rozmýšleli, jestli tě zabít, kdyby ses jim postavil do cesty.“

„Tak proč na mě od té doby nezaútočili?“

Bytost zavrtěla Barkusovým tělem ve špatně skrývaném neklidu. „Čekají na svoji příležitost.“

Další lež potvrzená písní krve. *Ten vlk. Sedmý řád na mě poslal nájemné vrahy, ale ten vlk je zabil.* Byl to pro ně důkaz nějakého Temného požehnání, ochrany skýtané jakousi silou, které se bojí? Otázky. Jako vždy se v něm jen probouzely další otázky.

„Byl jsi někdy člověk?“ zeptal se. „Měl jsi nějaké jméno?“

„Jména jsou důležitá pro živé, ale těm, kteří pocítili nekonečný chlad prázdnoty, připomínají jen dětskou rozmařilost.“

„Takže jsi někdy žil. Měl jsi své vlastní tělo.“

„Tělo? Ano, měl jsem tělo. Roztrhané divočinou a vyčerpané hladem, stíhané nenávisť ze všech stran. Měl jsem tělo zrozené ze zprzněné matky, kterou nazývali čarodějnicí. Vyhnali nás, protože dokázala ovládat vítr. Muž, který mě počal, lhal a tvrdil, že ho Temnými silami přiměla, aby s ní sdílel lože. Lhal, že s ní odmítl zůstat, když její kletba pominula. Lhal, že zneužila své schopnosti, aby jim v pomstě zničila úrodu. Kameny a hnijícími odpadky nás hnali do lesů, kde jsme žili jako zvířata až do chvíle, než mi ji hlad a zima vzaly. Ale já žil dál, víc stvůra než chlapec, zapomněl jsem jazyk i vychování, nezapomněl jsem jedině na svoji pomstu. A přišel čas, kdy jsem si pro ni přišel, v plném rozsahu.“

„Přivolał na ně blesk,“ citoval Vélin, „po němž celou vesnici zachvátily plameny. Lidé utekli k řece, ale on ji plnil dešťovou vodou tak dlouho, až se hráz protrhla a voda všechny vesničany odnesla. Ani tehdy ale jeho pomsta nebyla u konce. Z dalekého severu přivolał vítr, který je uvěznil v ledu.“

Bytost vykouzřila na Barkusově tváři úsměv, z něhož mrazilo, neboť postrádal jakoukoli krutost, byl to úsměv vyvolaný milou vzpomínkou. „Pořád vidím jeho tvář, tvář svého otce zamrzlého v ledu, jak na mě hledí z hloubky. Vychcal jsem se na ni.“

„Bastard čarodějnice,“ zašeptal Vélin. „Ten příběh musí být tři sta let starý.“

„Čas je jen klam, bratře. Kdo pohlédne do prázdnoty, okamžitě v hrůze a údivu pochopí zbytečnost a malost všeho.“

„Co to je? Ta prázdnota, o které mluvíš?“

V úsměvu té bytosti se znovu objevila krutost. „Tvoje víra tomu říká hranice světa.“

„Lžeš!“ vykřikl Vélin, ačkoli se píseň krve tentokrát neozvala. „Za hranicemi světa se rozkládá místo věčného míru, naprosté moudrosti a

dokonalé jednoty, v němž navěky žijí duše Zemřelých.“

Bytost zkroutila rty a pak se začala smát, byly to hlasité skřeky vyřazené naprosto upřímně a nesoucí se nad pláží i nad mořem. Zatímco se bytost dál smála, Vélin cítil nutkání sáhnout po dýce v botě a jen těžko mu odolával. *Ještě ne...*

„Ach.“ Bytost zakroutila hlavou a setřela si z oka slzu. „Jsi naprostý blázen, bratře.“ Předklonila se tak, že to, co bývalo Barkusovým obličejem, zrudlo v záři ohně, a zasyčela: „*To my jsme Zemřelí!*“

Vélin čekal na píseň krve, ale neslyšel nic než mrazivé ticho. Bylo to nemožné, bylo to rouhání, ale v těch slovech nebyla žádná lež. „Zemřelí nás očekávají za hranicemi světa,“ citoval, přestože ve svém hlase slyšel zoufalství. „Duše obohacené plností a dobrotou svých životů, přinášejí nám moudrost a slitování...“

Bytost se opět rozesmála, nebyla téměř schopna své pobavení ovládnout. „Duše v prázdnotě nemají víc moudrosti a slitování než smečka šakalů. Máme hlad a krmíme se, naši potravou je smrt.“

Vélin pevně zavřel oči a dál recitoval, slova mu rychle plynula ze rtů. „Co je to smrt? Smrt je bránou za hranice světa, je to cesta ke spojení se Zemřelými. Je to konec i začátek. Strachuj se jí a vítěj ji...“

„Smrt nám přináší další duše, které můžeme ovládat, další těla, jejichž prostřednictvím jednáme, sytíme svůj hlad a sloužíme jeho plánu...“

„Co je tělo bez duše? Jen zkažené maso, nic víc. Ucti odchod milovaných tím, že jejich schránku svěříš ohni...“

„Tělo je všechno. Duše bez těla je jen zničená, ubohá ozvěna života...“

„**SLYŠEL JSEM HLAS SVÉ MATKY!**“ Vélin stál na nohou s dýkou v ruce, krčil se v bojovém postoji, oči pevně upíral na to stvoření proti sobě. „Slyšel jsem hlas své matky.“

To, co žilo v Barkusově těle, pomalu vstalo a zvedlo sekeru. „Občas se to stává. Obdaření nás někdy zaslechnou, slyší hlasy volající v prázdnotě. Většinou jsou to krátké ozvěny bolesti a strachu. Tak to celé začalo, ta vaše víra. Před několika staletími jeden neobyčejně Obdařený Volar zaslechl šum hlasů z prázdnoty a mezi nimi neomylně rozeznal i hlas své mrtvé manželky. Začal to šířit po světě, vyprávěl úžasné zvěsti o tom, že existuje život následující po této každodenní dřině. Lidé mu naslouchali, učení se šířilo dál a brzy se z něj stala vaše víra, celá postavená na lži, že příští život je odměnou za poslušnost v tomto životě.“

Vélin zápasil se zmatkem ve svém nitru, pokoušel se přestat si přát, aby píseň krve promluvila, aby označila slova té bytosti za lež. V ohni praskalo dřevo, vlny bez ustání dorážely na pobřeží a Barkus si ho prohlížel chladným, klidným pohledem cizince.

„Jaký plán?“ zeptal se Vélin. „Mluvil jsi o něčem plánu. Kdo to je?“

„Brzy se s ním setkáš.“ Bytost v Barkusově těle vzala do obou rukou sekeru, pevně ji sevřela a zvedla ji tak, aby se od ostří odrazilo měsíční světlo. „Udělal jsem ji pro tebe, bratře, nebo spíš jsem dovolil Barkusovi, aby ji udělal. Vždycky tolik lačnil po kladivu a kovadlině, přestože tomu statečně odolával, dokud jsem ho nezbavil jeho váhání. Je krásná, co? Už jsem tolikrát zabíjel s tolika různými zbraněmi, ale musím říct, že tahle je ze všech nejlepší. S ní tě přivedu na pokraj smrti tak snadno, jako bych máchl skalpelem. Budeš krvácet a slábnout a tvoje duše odejde do prázdnoty. Tam na tebe bude čekat on.“ Tentokrát byl úsměv té bytosti zasmušilý, skoro lítostivý. „Vážně ses neměl vzdávat svého meče, bratře.“

„Kdybych to neudělal, nepověděl bys mi toho tolik.“

Bytost se přestala smát. „Mluvení je u konce.“

S napřaženou sekerou se vrhla přes oheň a v hrozivém zavrčení vycenila zuby. V tu chvíli se s ní něco velkého a černého srazilo v letu, začalo jí to čelisti do paže a začalo trhat. Společně spadli do ohně, až z něj vylétl oblak jisker. Vélin se díval, jak se hrozivá zbraň zvedá a dopadá, jednou, pak podruhé, načež zaslechl zuřivé zavytí otrokářského psa, když čepel zasáhla cíl. Bytost, která bývala Barkusem, se vyhrabala z ohně, vlasy i oblečení měla v plamenech, levá paže jí bezmocně visela, protože ji Šrám skoro ukousl. Ale pravou ruku měla v pořádku a držela v ní sekeru.

„Požádal jsem guvernéra, aby ho s příchodem noci pustil,“ řekl Vélin.

Bytost zařvala bolestí a zuřivostí a její zbraň opsala velký stříbrný oblouk. Vélin se přikrčil a zabol protivníkovi dýku do hrudi. Bytost znovu zaječela a nelidskou rychlostí se rozmáchla sekerou. Vélin nechal dýku zabodnutou v její hrudi, zachytil sekeru v letu za rukojeť a vší silou ji odrazil proti obličejí nepřítele. Hned nato ho kopl do rozkroku. Bytost se ani nehnula a praštila Vélina hlavou do čela tak silně, až upadl na zem do písku.

„Něco jsem ti o Barkusovi neřekl, bratře!“ zasyčela bytost a sekerou nad hlavou se na Véлина vrhla. „Když jste spolu cvičili, vždycky jsem ho nutil držet se zpátky.“

Než sekera dopadla na zem, Vélín se přetočil na bok a kopl bytost do spánku. Využil té chvíle, než se vzpamatovala a znovu se rozmáchla, a vyskočil na nohy. Sekera proletěla vzduchem přikrčenému Vélínovi nad hlavou. Ten vzápětí vytáhl dýku z Barkusova těla a bodl znovu, načež rychle uskočil a sekera ho v dalším oblouku jen těsně minula.

Bytost, která bývala Barkusem, na něj nehnutě zírala s ohromením v očích. Z jejích popálenin stoupal dým a z utržené paže jí tekla krev. Pak upustila sekeru a zdravou ruku zvedla k rychle se šířící skvrně na hrudi. Chvilí hleděla na hustou krev na své dlani a pak poklesla na kolena.

Vélín ji obešel a se znechuceným výrazem zvedl sekeru z písku. *Tak proto jsem ji tolik nesnášel? Protože byla ukována k tomuto účelu?*

„Dobrá práce, bratře.“ Bytost, která bývala Barkusem, na něj v úsměvu plném zloby vycenila zakrvácené zuby. „Až mě zabiješ příště, možná budu mít tvář někoho, koho máš ještě radši.“

Sekera byla lehká, až nepřirozeně lehká, když se s ní rozmáchl a prořal kůži a kosti stejně hladce jako vzduch. Hlava, která patřivala jeho bratrovi, se odkutálela do písku, kde se zastavila.

Vélín odhodil sekeru a vytáhl Šráma z dohasínajícího ohně. Dusil doutnající popáleniny pískem, trhal svoji halenu a přikládal útržky k hlubokým ránám na jeho boku. Pes skučel a zesláble Vélínovi olizoval ruku. „Je mi to líto, ty praštěný pse.“ Oči se mu zalily slzami a hlas se ztratil ve vzlycích. „Je mi to líto.“

* * *

Pohřbil je odděleně. Z nějakého důvodu se mu to tak zdálo správné. Za Barkuse nic neřekl, věděl, že jeho bratr zemřel už před lety, a navíc si nebyl jistý, jestli by vůbec dokázal něco říct, aniž by se cítil jako lhář. Když vyšlo slunce, vzal sekeru a šel k moři. Ranní příliv rychle stoupal a příboj s hučením dorážel na útesy. Potěžkal zbraň v rukou a překvapeně si uvědomil, že ten pocit zhnusení ho opustil. Ať v sobě sekera ukrývala jakékoli Temné zlo, se smrtí muže, který ji vytvořil, z ní vyprchalo. Teď to byl obyčejný kov. Kvalitně opracovaný a lesknoucí se ve slunci, ale pořád jen kov. Vší silou ji hodil co nejdál do moře, díval se, jak se ve vzduchu otáčí a s tichým šplouchnutím padá do vln.

Opláchl se v příboji a vrátil se do svého dočasného tábora, kde zakryl krvavé skvrny, jak nejlépe dovedl. Pak se znovu vydal na cestu a vykročil zpět k Liněši. Trvalo mu skoro hodinu, než došel k dohodnutému místu, a

teplota v poušti začínala rychle stoupat. Zastavil se poblíž jednoho patníku, kde se posadil a čekal.

Jak tam tak seděl, ozvala se píseň krve. Byla to nová melodie, silnější a jasnější než dřív. Zatímco se mu v hlavě střídaly myšlenky, měnil se i nápěv. Zněla truchlivě, když si vybavil Šrámovo poslední zaskučení, a pompézně, když si přehrával svůj souboj s bytostí, která bývala Barkusem. Melodie přinášela i obrazy, zvuky a pocity, o nichž věděl, že nejsou jeho. Pochopil to tak, že má poprvé skutečnou vládu nad svou písní, že konečně dokáže zpívat.

Někde na místě, které nebylo žádným místem, něco ječelo a žadonilo o odpuštění neviditelnou ruku, která trestala nekonečnou bolestí neomezována dobrotou či zlovůli.

V paláci daleko na severu mladá žena chystala přivítání pro svého bratra, pečlivě sestavenou řeč, v níž se v dokonalém poměru snoubil zármutek, lítost a loajalita. Když byla spokojená, odložila brk, požádala služebnou o občerstvení, a jakmile si byla jistá, že je sama, dala hlavu do dlaní a rozplakala se.

Na západ od ní jiná mladá žena hleděla na širý oceán a zakazovala si plakat. V ruce držela dvě dřevěné destičky zabalené v nádherném hedvábném šátku. Pod ní vlny dorážely na trup lodě, až okolo stříkala pěna. Žena měla chuť hodit balíček do vln, uvnitř ji spalovala zlost a bolest, před níž nebylo úniku. Nelíbilo se jí, jaké myšlenky to v ní probouzí. Touha po pomstě nebyla něčím, pro co by měla pochopení, nikdy dřív nic takového necítila. Za sebou zaslechla výkřik plný bolesti, a když se otočila, uviděla námořníka, který ležel na palubě po pádu z ráhnoví, držel si zlomenou nohu a klel v jazyce, jemuž nerozuměla. „Ležte klidně!“ nakázala mu a přistoupila k němu. Destičky i šátek uložila zpět do záhybů svého pláště.

Na palubě jiné lodi v jiném oceánu seděl tiše a klidně mladík, prázdný výraz v jeho obličeji připomínal masku. Navzdory tomu, že navenek vypadal pokojně, probouzel v ostatních strach, protože podle slov jejich velitele měla každého, kdo by narušil jeho klid, potkat okamžitá smrt. Ačkoli mladík seděl nehybně jako socha, jizvy na hrudi ho pod halenou pálily a působily mu neustálou trýzeň.

Vélin soustředil píseň do jediného čistého tónu, který vyslal přes pouště, pralesy a oceán, jež je oddělovaly: *Já tě najdu, bratře.*

Mladík na okamžik ztuhl, čímž na sebe přitáhl vystrašené pohledy svých strážců, vzápětí se ale pohroužil zpět do své nehybné a bezvýrazné pózy.

Vidění i píseň slábly a Vélín dál seděl v ostrém slunci. Na východě se zvedl oblak prachu, v němž se brzy objevila skupina jezdců na koních. V jejich čele spatřil vysokou postavu vrchního vyšetřovatele Velsa, který si dychtivě jel pro svoji kořist.

Příloha I.

• POSTAVY •

SJEDNOCENÉ KRÁLOVSTVÍ

Královský rod Nierenů

Janus Al Nieren • král Sjednoceného království **Malcius Al Nieren** • Janusův syn, princ Sjednoceného království a dědic trůnu **Lyrna Al Nierenová** • Janusova dcera, princezna Sjednoceného království *Šlechtický rod Sornů*

Kralyk Al Sorna • První královský rytíř, bývalý Pán bitev **Vélin Al Sorna** • Kralykův syn, bratr Šestého řádu **Alornis Dinal** • Kralykova nemanželská dcera *Šlechtický rod Myrnů*

Vanos Al Myrna • královský rytíř, Pán věže v Severních provinciích **Darena Al Myrnová** • lonacký sirotek, Vanosova adoptivní dcera *Šlechtický rod Sendalů*

Artis Al Sendal • první ministr Rady jednoty **Nortah Al Sendal** • bratr Šestého řádu, Artisův syn, Vélinův přítel *Šlechtický rod Hestianů*

Lakril Al Hestian • lord maršál králova Dvacátého sedmého jezdeckého regimentu, později Pán bitev **Linden Al Hestian** • lord maršál králova Třicátého pátého pěšího regimentu, Vélinův přítel **Alucius Al Hestian** • básník a druhý Lakrilův syn **ŘÁDY SLOUŽÍCÍ VÍŘE**

Šestý řád

Gainyl Arlyn • Princíp Šestého řádu, Vélinův nadřízený **Sollis** • mistr šermu a bratr velitel Šestého řádu, Vélinův mistr **Kenis Al Nysa** • bratr Šestého řádu, třetí syn z rodu Nysů, Vélinův přítel **Barkus Ješua** • bratr Šestého řádu, syn nilsélinského kováře, Vélinův přítel **Dentos** • bratr Šestého řádu, Vélinův přítel **Frentis** • malý žebrák a kapsář, později bratr Šestého řádu, Vélinův přítel **Makril** • bratr Šestého řádu, uznávaný stopař a později bratr velitel **Rensial** • mistr jezdeckví

Šekril • mistr psince

Hutril • mistr lovu

Jestin • mistr kovář

Pátý řád

Elera Al Mendahová • Principila Pátého řádu **Šerin** • sestra Pátého řádu, Vélinova přítelkyně, později mistryně léčivých přípravků **Gilma** • sestra Pátého řádu umístěná u Třicátého pátého pěšího regimentu **Harin** • mistr Pátého řádu

Selin • bratr Pátého řádu, veterán, strážný v klášteře OSTATNÍ

Šrám • volarský otrokářský pes, Vélinův přítel **Plivanec** • Vélinův neposlušný válečný kůň **Nirka Smolen** • kapitán třetí roty palácové jezdecké gardy **Sentes Mustor** • opilec, dědic titulu cumbrélinského krajského knížete **Hentes Mustor** • Sentesův mladší bratr zvaný Svatý rytíř **Lartek Al Molnar** • ministr financí v Radě jednoty **Dendriš Hendril** • Princip Třetího řádu

Tendris Al Forne • bratr Čtvrtého řádu a služebník Koncilu pro hříchy kacířů, později Princip Čtvrtého řádu **Liesa Ilnienová** • Principila Druhého řádu **Theros Linel** • krajský kníže Renfélinu, Janusův vazal **Darnel Linel** • Therosův syn, dědic titulu krajského knížete Renfélinu **Banders** • rytíř a renfélinský baron, Therosův majordomus **Gallis** • lezec, zločinec a později seržant Třicátého pátého pěšího regimentu **Janril Norin** • bývalý bardův učedník, později nosič standarty u Třicátého pátého pěšího regimentu **Bren Anteš** • kapitán cumbrélinských lučištníků během alpírské války **hrabě Marven** • kapitán nilsélinského mužstva během alpírské války ALPÍRSKÉ CÍSAŘSTVÍ

Aluran Maxtor Selsus • císař

Seliesen Maxtor Aluran (Eruhin, Nadějný) • Aluranův adoptivní syn, zvolený dědic císařského trůnu **Emeren Nasur Ailers** • Seliesenova manželka **Vernier Ališi Someren** • císařský kronikář **Neliesen Nester Hevren** • kapitán císařské armády **Merulin Nester Velsus** • císařský vrchní vyšetřovatel **Ahm Lin** • kameník pocházející z Dálného západu

Příloha II.

• PRAVIDLA KEŠETU •

Kešet je hra pro dva hráče. Hraje se na desce o stovce polí. Každý hráč začíná hru s 1 císařem, 1 generálem, 1 učencem, 2 kupci, 3 zloději, 4 halapartníky, 5 lučištníky a 8 kopiníky.

Na začátku hry může hráč postavit kteroukoli figurku na libovolné pole v prvních třech řadách na své straně. Druhý hráč udělá totéž na své straně. Takto se postupně rozestaví všechny figurky. Hráč, který začínal stavět figurky, poté táhne jako první.

Pokud hráč postaví figurku na pole zabrané figurkou protihráče, protihráč tuto figurku ztrácí. Hra končí, jakmile jeden z hráčů přijde o císaře nebo císař zůstane jeho jedinou figurkou ve hře.

Každá figurka stojící na poli v těsném sousedství učence je chráněná a není možné ji vyhodit.

- **Učenec** smí táhnout o jedno nebo dvě pole v libovolném směru.
- **Císař** smí táhnout až o čtyři pole v libovolném směru.
- **Generál** smí táhnout až o deset polí v libovolném směru.
- **Lučištník** smí táhnout až o šest polí vertikálně nebo horizontálně.
- **Zloděj** smí táhnout o jedno pole v libovolném směru. Hráč může využít kteroukoli figurku zabranou zlodějem.
- **Halapartník** smí táhnout až o dvě pole vertikálně nebo horizontálně.
- **Kopiník** smí táhnout až o deset polí diagonálně.
- **Kupec** smí buď táhnout o jedno pole v libovolném směru, nebo na kterékoli volné pole sousedící s polem obsazeným císařem horizontálně, vertikálně nebo diagonálně, pokud v cestě nestojí jiná figurka.

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ KRVE

Z anglického originálu *Blood Song: A Raven's Shadow novel I* vydaného
nakladatelstvím Penguin Group v New Yorku
roku 2013

přeložil Jakub Kalina

Redaktorka Martina Dobiášová

Obálka (s použitím podkladů Dorothee Bylici) Lucie Zajíčková Vydal Host
– vydavatelství, s. r. o.

Radlas 5, 602 00 Brno, tel.: 545 212 747

roku 2014.

První vydání

Obsah

ČÁST I.

Vernierovy zápisky.

Kapitola jedna

Kapitola dvě

[Kapitola tři](#)

[Kapitola čtyři](#)

[Kapitola pět](#)

[Kapitola šest](#)

[ČÁST II.](#)

[Vernierovy zápisky.](#)

[Kapitola jedna](#)

[Kapitola dvě](#)

[Kapitola tři](#)

[Kapitola čtyři](#)

[Kapitola pět](#)

[Kapitola šest](#)

[Kapitola sedm](#)

[Kapitola osm](#)

[Kapitola devět](#)

[Kapitola deset](#)

[ČÁST III](#)

[Vernierovy zápisky.](#)

[Kapitola jedna](#)

[Kapitola dvě](#)

[Kapitola tři](#)

[Kapitola čtyři](#)

[Kapitola pět](#)

[Kapitola šest](#)

[Kapitola sedm](#)

[Kapitola osm](#)

[ČÁST IV.](#)

[Vernierovy zápisky.](#)

[Kapitola jedna](#)

[Kapitola dvě](#)

[Kapitola tři](#)

[Kapitola čtyři](#)

[Kapitola pět](#)

[Kapitola šest](#)

[Kapitola sedm](#)

[Kapitola osm](#)

[Kapitola devět](#)

Kapitola deset
ČÁST V.

Vernierovy zápisky.

Kapitola jedna

Příloha I.

Příloha II.